
ROYALS OF FORSYTH
4
DUKES
OF RUIN
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

RUİN'İN DÜKLERİ

FORSYTH U'NUN KRALİYELERİ

ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

İÇİNDEKİLER

Önsöz Önsöz

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Teşekkür Sonsöz
Şeytan Enkarne

ÖNSÖZ

Okuyucular!

İlk olarak: Bu serinin ilk bölümü olan Lords'u okudunuz mu? Cevabınız evet ise devam edin. Hayırsa... devam etmek isteyebilirsiniz. Bu kitap, Forsyth Kraliyetleri serisindeki kardeşliklerden biri olan Dükler hakkında. Belirli bir haremi ve belirli bir hikayeyi takip ediyor. AMA! Önce Lordlar'ı okumak oyuncuları, amaçlarını ve geçmişlerini anlamak için yardımcı olacaktır.

İkincisi: Arkadaşlarınız ve aileniz hemen şimdi izin istemeli. Ciddiyim. Hayır, gerçekten. Siz odadan çıkarken biz bir dakika bekleyeceğiz. Teşekkürler.

Üçüncüsü, sizi HERHANGİ BİR ŞEKİLDE rahatsız eden karanlık romantizm içeriğinden alınganlık duyuyorsanız BU KİTABI OKUMAYIN (ve sonra gidip internette kimsenin size söylemediğinden şikayet edin, bir tür kitap polisi gibi. Çünkü işte burada, size söylüyoruz).

Ama eğer buraya bilerek geldiyseniz, harika! Demek ki neye bulaştığınızı biliyorsunuz. Bu kitap Lordlar kadar karanlık olacak mı? Tanrım, hiçbir fikrimiz yok. Şok değeri için burada değiliz. Hepimiz endişe, travma ve çaresizlikle ilgiliyiz ve Dukes bunlarla dolu. Herkes büyük kız ya da büyük erkek külotunu giysin ve hazır olsun.

Gerçek T/W için: dublaj yapmama, kendine zarar verme, intihar girişimi, tutsaklık, artı bir ton akıl karıştırma ve duygusal manipülasyon.

Tam liste için web sitemize gidin, burada bu hikayenin ücretsiz bir ön bölümünü de bulabilirsiniz.

İyi eğlenceler!

Angel & Sam

Yazarlarla, okuyucularla ve tüm iyi şeylerle bağlantı kurmak için facebook grubumuz Angel's Antics'e katılın.

LORDS
ΛΔZ
KILLIAN PAYNE
KING
STORY AUSTIN
LADY / QUEEN
DIMITRI RATHBONE
LORD
TRISTIAN MERCER
LORD
POSEY PAYNE
IW PDISONCD
DAËIEL PgYËE
DEAD AS FUCK
MRS. CRANE
BAMF
AUGUSTINE
MADAM
DUKES
ΔKΣ
SAUL CARTWRIGHT
KING
NICK BRUIN
DUKE
SY PERILINI
8IJKE
REMY MADDOX
DUKE
LAVINIA LUCIA
DUCHESS
SARAH
FORMER DUCHESS/
MOM
DAV S BRUIN
F0RMER D0KE/F0FS
MASNY PERIU
fORMíR DUKE f DAD
MAMA B
MANAGER
VERİTE
5YMFAIł018LS
COUNTS
KNT
LIONEL LUCIA
KI
BRUNO PEREZ
COUNT
LARS
COUNT
SUTTON
MAHALLE
LETICIA LUCIA
DAUGHłER / HISS ING
LAVINIA LUCIA
DAUGHTER / SOLD
ŁASÆMALLIS
F RI EłłD LY
NEI OD
DRUG GUY

PROLOGUE

Lavinia

"R*Unutmayın," diyor Anthony, başparmağını yanağımda gezdirerek, "birlikte olduğumuz sürece her şeyi yapabiliriz."*

Son sözleri özümsedim ve sonra ciltsiz kitabı fırlatıp attım. parmaklarımı gözlerime bastırarak yatağa uzandım. Viktorya dönemi İngiltere'sinde sıkışıp kalmış eski düşmanlar, nihai aşıklar Anthony ve Beth'in seksi maceralarını takip ediyordum. Bu duvarlar gibi kitaplar da beni öldürüyor ama seçici olacak durumda değilim.

Kaç gündür burada olduğumun sayısını unuttum. Birkaç hafta mı? Bir ay mı? İki ay mı? Bir dakika bir sonrakine durdurulamaz bir yürüyüşle akıyor, günlerin evliliği ve kaslarımı beklentiyle geren bir monotonluk zinciri...

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey.

Auggy'nin bana getirdiği bir yığın değersiz aşk romanını okumak için fazlasıyla yeterli bir zaman oldu - bunu asla kabul etmezdim ama bazılarını birden fazla kez okudum. Muhtemelen hapishanede yaptıkları gibi geçen günleri not etmek için duvara çizik izleri bırakmalıydım. Sanırım beni buraya ilk getirdiklerinde

takip etmem gerektiğini fark etmemiştim. Şimdi huzursuz, elektrikli bir hayalet gibi süzülüyorum, damarlarımda biriken tüm bu statik elektriği koyacak bir yer arıyorum.

Göz kapaklarımın ardında patlayan fosfenlerin tadını çıkarmak için birkaç dakika ayırıyorum. Yıldızların parıltısı uzayda olduğumu, kozmosun içinde bir hayalet olduğumu, güneşin etrafındaki bir yörüngeyi takip ettiğimi hayal etmeme yardımcı oluyor. Zaten zaman da bundan ibaret: sönmekte olan bir yıldızın etrafında istemsiz bir yolculuk.

Tanrım, bir soda için sol mememi veririm.

İç çekerek gözlerimin üzerindeki baskıyı hafifletip açılmalarına izin veriyorum. Akşam olduğunu, tek penceremin ötesindeki sessiz ışıktan ve oturma odamın kapısının dışındaki telaştan anlıyorum. İlk geldiğimde oda daha güzeldi, bir kanepe ve koltuk için bolca yer, geniş bir banyo ve birkaç çift şort ve gömlekten başka bir şey giymeyen biri için kaybolan bir gömme dolap vardı. Bunun yanı sıra duvarlardaki sanat eserleri ve aynalar, yemyeşil mobilyalar ve temiz halı, geçen yıl beni tuttukları boktan otele göre güzel yükseltmeler. South Side'ın önceki kralı ve bu güzel işletmenin sahibi Daniel Payne kızlarına nasıl davranacağını kesinlikle biliyordu. Sanırım eski bir fahişeyle evlenince böyle oluyor. Onun tavsiyelerini dinliyorsun.

Sonra da kurşunu yiyorsun.

Evet, eskiden süslüydü. Gerçek bir inziva yeri. Altın renkli süslü bir hapishane. Beni burada bırakmayacaklarını bilmeleri gerekirdi. İkinci gecemde cam çerçevelerden birini kırdım ve bir parçasını yastığımın altına sakladım. Beklemek kolaydı, zaman, zaman ve beni giydirmek için o fahişelerden birini ilk kez gönderdiklerinde, lanet olası boğazını kestim.

Zor kısmı *buydu.*

Bir boğazı kesmenin ne kadar zor olduğunu fena halde hafife almışım. Orada çok fazla tendon ve kas var ve vurmayı başaramamam bile önemli değildi.

Onu öldürecek kadar hayati bir şey. Dağınık ve aşırı iğrençti ve muhtemelen bir daha denemezdim.

Ama odayı silah sayılabilecek her şeyden temizlemek için yeterliydi. Akıllıca bir hareket. Bana kalsa, iğrenç olsun ya da olmasın, burayı delik deşik ederdim.

The Velvet Hideaway. Gerçekten ince bir marka. Buna şaşırmamalıyım. Daniel Payne Güney Yakası'nı işletiyor olabilir ama bana hiç yaratıcı bir tip gibi gelmedi. Bütün bu lanet kasabanın sahibiyken neden genelevinin adıyla nazlanasın ki? Adını Fahişeler Bize de koyabilirdin. *Bir sapığın sapık olabileceği bir yer!*

Artık benimle sadece Auggy muhatap oluyor, o da her zaman şirret ve kestirip atıyor. Başka bir hayatta belki arkadaş bile olabilirdik ama kapımı kilitleyen dangalak o olduğu için Augustine siktir olup gidebilir. Bana attığı bakışlar her zaman sinirli ve sempatik bir karışım. Çocukken Madam olmayı hayal etmemiş olabilir ama kölelikten daha iyi bir pozisyon olduğu kesin.

Çünkü ben buyum. Ben

bir köleyim.

Giyinmek yok. Dışarı çıkamıyorum. Telefona ya da bilgisayara erişimim yok. Ziyaretçi yok, silah yok ve dışarı çıkma umudu da yok. Odam bodrum katında ve şifonyerimin üstündeki zavallı, bodur küçük çıkış penceresi yeterince üzücü değilmiş gibi, bir de parmaklıklı, beni içeriye hapsediyor.

Yasak olmasına rağmen tehditkâr bir ses zihnimde dolaşıyor.

"Minik Kuş."

Ürpererek yataktan fırlıyorum ve dört yüz metrekarelik hapishanemi duvardan duvara arşınlamaya başlıyorum. Eğer burada olsaydı - Nick beni görebilseydi - bununla ilgili bir şaka yapardı. Paniğe kapılmış bir kuşun kendini kafesinin parmaklıklarına atmasıyla ilgili gerçekten iğrenç bir şey. Bana öyle diyor. Onun küçük kuşu. Kanatları kırpılmış, bir kafese atılmış, hapishanemin sınırları içinde kendimi savurken kapana kısılmış...

Ama elimde değil. Dişlerimi sıkarak yumruğumu duvarlara vuruyorum, keşke doğrudan delip geçebilsem diye. Daha önce yalvarmayı denedim - "*Hiçbir yere gitmeyeceğim, bırakın çıkayım.*"- ama asla işe yaramadı. Kimse dinlemiyor, dinleseler bile umursamazlar. Burada kimse umursamıyor. Bu yüzden yumruklarımı duvarlara vurarak kafesimin parmaklıklarını sallıyorum ve sonra panik içinde bir kalp atışından diğerine kafesin küçülmediğine kendimi ikna etmek için odanın içinde koşturuyorum.

Ben aptal değilim.

Umutsuz olduğunu biliyorum.

Kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Bir zamanlar, başlangıçta, babamın gelip dersimi aldığımı söylediğini hayal ederdim. Bana o uzun, kibirli, hayal kırıklığına uğramış bakışını atardı, sanki onu akla gelebilecek her şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi -*gerçekten*- ama yine de gitmeme izin verirdi. Sıcak bir an için güzel bir rüyaydı.

Kafamı dağıtmak için yatağın üzerindeki kitapları sıralıyor, okumadığım bir kitap arıyorum. Kaçındığım gömleksiz bir korsanın olduğu bir kitap var. Kapaktaki adamın geniş bir göğsü ve delici mavi gözleri var ve ne zaman baksam aklıma fırtına bulutları ve dikenler geliyor.

Minik Kuş.

Nick'in sesini duyunca kaslarım geriliyor. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Ortaya çıkması asla iyi bir şey değil, ama gelmediği süre uzadıkça, yaklaşan gelişiyle ilgili korkum daha da artıyor. Onun yoğun, ürkütücü bakışlarına ve iğrenç sözlerine bir saat boyunca katlanmak ve sonra bir ya da iki hafta boyunca ondan kurtulmak daha iyi.

Tam kitabı tekrar elime almıştım ki p a r m a k l ı k l ı penceremin dışında bir ses duydum.

Hideaway'de çok fazla ses var. Müzik. Yükselen sesler. Kahkahalar. İnlemeler. Homurtular. Sahte zevk çığlıkları. Bunlar her zaman eğlenceli sesler değildir. Ara sıra bar kavgası da oluyor. Haftada en az bir kez

Polis geldi, penceremin önünde ışıklar yanıp sönüyordu, kızlardan biriyle biraz fazla uğraşan John'u götürüyorlardı. İki kez ambulans geldi.

Şimdiye kadar her sese uyum sağladım, sürekli o düğmeyi çevirmeyi bekliyorum.

Bir süre bekliyorum ama başka bir şey duymuyorum, bu yüzden tekrar yastıklara yaslanıyorum. Bedenimin altında kıvranan huzursuzluğu yatıştırmak için korsan kitabını açıyorum. Kapaktaki adamın Nick'e benzediğini düşünerek bundan kaçınmak aptalca bir neden. Onunla ilgili en iğrenç şey, buralarda ne kadar aldatıcı bir şekilde lakaplandırıldığı. *Güzel*. Bu kadar güzel çürümüş bir insanı tanımlamak için ne boktan bir kelime.

Sayfalarda eski bir kitapçının küf kokusu var ve içinde kalemle yazılmış yirmi beş sentlik bir fiyat var. Yine de bununla uğraşamayacağımı fark ediyorum. Gözlerim ağırlaşıyor, dikkatim azalıyor ve kitabı kapatıp bir kenara koymak beni rahatlatıyor. Işığı kapatmak. Bu berbat yerde bana bahşedilen en gerçek özgürlük duygusuna beceriksizce tutunmak.

Uyu.

Kırılan camlar beni uyandırıyor, nerede olduğumu hatırlayana kadar kalbimi harekete geçiriyor. *Ne* olduğumu. Tamamen uyanmayı ve genelevin gece yarısı dramasıyla uğraşmayı reddediyorum. Yüzüstü dönüyorum, yanağımı yastığıma dayıyorum ve kendimi tekrar uykuya bırakıyorum. Burası sıcak, zamanın tözsüz ve biçimsiz olduğu bu yer. Bu yüzden göz kapaklarımı neyin kaldırdığından tam olarak emin değilim. Belki de sırtıma vuran garip esinti ya da havadaki ani parazit kaybı, sanki bir şey onu engelliyor.

Şifonyerimin önündeki gölge sütunu o kadar hareketsiz ki, ilk başta hiçbir şeye benzemiyor bile. Mobilyaya benziyor. Bir heykele. Ben evimi kapatmadan çok önce buranın temelinin bir parçası olan bir taş sütun.

ait olmadığını bilmeme rağmen, gözlerime bakıyor. Yukarıdaki çıkış penceresini örten şeffaf perde, siluetin omzunu okşayarak etrafında dalgalanıyor. Neredeyse bunun yavaş ve kehanete dayalı bir rüyanın parçası olduğuna inanacağım.

Sonra yaklaşıyor.

Boğazıma bir nefes tıkanıyor.

Odanın öbür ucundaki figürün ne olduğunu bile anlayamadan, sırtıma ağır bir yük biniyor ve beni yatağa çarpıyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve ben çırpındıkça, kalp atışlarım hızlandıkça bir takırtı halinde dışarı kaçıyor.

Bir el ağzımı kapatmadan hemen önce ağırlık daha da artıyor, parmak uçları yanaklarımın yumuşak dokusuna acıyla saplanıyor.

Kişi kulağıma konuşmak için üzerime eğiliyor. "Sakin ol," diyor dengesiz ses, "yoksa seni lanet bir balık gibi deşerim." Burnumdan soluyorum, geniş gözlerim odanın görebildiğim yetersiz kısımlarında geziniyor. Seçebildiğim tek şey, beni sıkıştıran manyağın sert ve heyecanlı nefesleri. Sesinin alçak tınısı. Kulağıma üflediği baharat ve misk kokusu. "Anladıysan başını salla," diyor manyak, ağırlığı çok daraltıcı, çok hapsedici.

Hızlı ve yapmacık bir şekilde başımı sallıyorum, yönümü bulmak için karanlığa göz kırpıyorum. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmak anlamına gelse her şeyi kabul ederdim muhtemelen; hareket edebilmek, nefes alabilmek ve *var olabilmek* anlamına gelse.

Ama gitmiyor. Başparmağı yanağıma batıyor ve şöyle diyor: "Eğer çığlık atarsan bu bizi kızdırır. Bizi kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama boynumun bükülmesi ve yastığın yanaklarıma dayanması bir seğirmeden fazlasını yapmamı engelliyor.

Manyağın diğer eli çıplak kolumdan aşağı iniyor, pürüzlü derisi kalçama kadar kayıyor. Avuç içi kıçımın kıvrımını bulduğunda kaslarım kasılıyor, parmakları etime batıyor. "İşte iyi bir kız. Yalan söylemiyordu, değil mi?

Sen küçük tatlı bir şeysin. Ultramarin mi? Siyanin mavisi değil." Benden çok kendi kendine mırıldanıyor gibi. "Sarı saçlar, güzel bir ten, alüminyum gözler. Evet, bu iş bizde."

Burnumdan hava emiyorum ve elimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama o hemen tepki verip kolumu arkamdan çekiyor. Altımda sıkışmamış olan bileğimi çelik bir kavrayışla yakalıyor ve sert bir kahkaha atıyor. "Senin bir dövüşçü olduğunu duydum. Normalde bu eğlenceli bir zaman olurdu ama siyanin mavisi... kontrolden çıkabilir. Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, sana söyleneni yap."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor yatağın ucundan gelen soğuk, pusuda bekleyen bir ses. "Saçma sapan konuşmayı kes ve onu becer. Yapacak işlerim var."

"Bu önemli!" Manyak tersliyor. "Aletimi asla birincil macentaya sokmam."

O zaman gerçekten çırpınıyorum, kurtulmaya çalışırken boğazımdan öfkeli, sıkıntılı bir ses çıkıyor. Geneleve kapatılmamın bir sebebi vardı. Babamın beni bu yüzden Krallara teslim etmesini ilk başta biraz komik bulmuştum. Baron'un yeni bakire kurbanı mı yoksa Prenslerin yeni bakire annesi mi olacaktım? Ama ikisi de yeterince sert değildi, o yüzden Lordlar olmalıydı. Daniel'in parlak yeni bakire para kazananı.

Mesele şu ki, buraya ne yapmak için geldiğimi hep biliyordum: Bacaklarımı açıp, isimsiz bir bok parçası zorla içeri girerken acı içinde yüzümü buruşturmak. Ve sonra, belki daha sonra, gitmeme izin vereceklerdi.

Ama olması gereken bu değildi.

Çabalarım neredeyse komik bir girişimdi. Manyak dizini ya da başka bir şeyini sırtımın alt kısmına dayamış, ben umutsuzca tutunmaya çalışırken gülüyor. "Klasik siyanin."

"Hey, şimdi," üçüncü bir ses, bu sefer daha yumuşak, önümde beliriyor. Gölgeli figür yatağımın başucuna çömelmiş, yüzü siyahla gizlenmiş. Onu gördüğümde gözlerim açılıyor, yüz hatları belirsiz ve heybetli, ama benim vahşi, işe yaramaz sarsıntılarıma verdiği tek tepki uzanıp bir parmak eklemini aşağı doğru okşamak oluyor

çenemin kıvrımına dokunarak ortağının elini ağzımdan uzaklaştırdı. Sesi kaba, kasvetli bir fısıltı. "Her şey yoluna girecek. Bu senin iyiliğin için."

Beynim yavaşça harekete geçti. *Üç adam*. Manyak,

beni tutuyor.

Lurker, yatağın dibinde.

Creep, başparmağını dudağıma sürttü. Ne

istiyorlar?

Zaten biliyorsun Lav, küçük bir ses bana söylüyor. Baban Kontların Kralı Lionel Lucia olunca, her şeyin onunla ilgili olması gayet normal. Düzensiz bir köpek yavrusu gibi kilit altında tutulsam bile, onun oyununda bir piyondan başka bir şey değilim.

Gözlerim sonunda karanlığa alışıyor. Açık pencereden gelen zayıf ışık kalp atışlarımı hızlandıracak kadar aydınlatıyor. Creep siyah giyinmiş, kafasına bir maske geçirmiş. Rahatsız edici mavi gözlerinin her biri için iki delik var, ama daha fazlası yok.

"Dinle," diye atıldım, mücadele etmekten nefesim kesilmişti. "Eğer mesele babamsa, şansın yok demektir. Beni sikine bile takmıyor. Bu amcık tuzağına düşmemin sebebi zaten o. Beni incitmek onun için hiçbir şey ifade etmiyor."

Beni tutan adam -Maniac- alçak sesle, uğursuzca alay ediyor. "Çok küçük düşünüyorsunuz, Bayan Lucia." Sesinden başını çevirdiğini ve yatağımın ayak ucundaki Lurker'la konuştuğunu duyuyorum. "Ayak bileklerini tut."

Karşı konulamayacak kadar hızlı bir hareket telaşıyla beni sırtüstü çeviriyorlar. Lurker'ın elleri ben hamle yapamadan ayak bileklerimi yakalıyor; yine de denemediğimden değil. Kalçamdaki kaslar, onu tam karnından yakalayan tekmemin gücüyle yanıyor. Şaşırmış gibi bir yumruk attı ama tepkisi şimşek hızında oldu.

Lurker, "Seni lanet orospu!" diye tıslıyor ve sonra beni ayak bileklerimden güçlü bir çekişle çekerek yatağın ucuna doğru kaymamı sağlıyor. O kadar sıkışmıştım ki

jestin keskinliğine -bileğimdeki bir şeyin yırtılmasının acısına- o kadar kapılıyorum ki elini geri çektiğini bile fark etmiyorum.

Açık avucu, beni yatağa yanlamasına savuran gürültülü, sarsıcı bir çatırtıyla yüzüme çarpıyor. Yumruk olmaması önemli değil. Kulaklarım hâlâ şiddetinden çınlıyor, yüzümün sol tarafı acı ve ağrıdan bunaltıcı bir karmaşaya dönüşüyor. Beynimin aniden durgunlaşmasından, kendini tutma zahmetine bile girmediğini tahmin ediyorum.

Böyle bir tokat yemeyeli uzun zaman olmuştu. Sadece öfkeyle değil, yakıcı, beyaz bir nefretle. Eskiden kendimi buna nasıl hazırlayacağımı bilirdim ama babam bana gözlerindeki o şiddet parıltısıyla bakmayalı yıllar oldu.

Şimdi yıldızlara karşı göz kırpıyorum, sadece yakınlarda gerçekleşen itiş kakışı boş boş kaydediyorum. Bir homurtu ve ardından kemiğin kemiğe çarpma sesi. Yumruklama.

"Seni orospu çocuğu!" Creep hırlıyor. "Sana planın ne olduğunu söylemiştim? Kimse ona dokunmayacak!"

Lurker karşılık verir, "Bunu hak etmişti!"

Sessiz kavgalarının seslerinin ötesinde, hâlâ yatağın üzerinde olan Manyak beni tekrar yatağın içine doğru itmeye başladı bile. "Bu kadar saçmalık yeter," diye homurdanıyor ve gömleğime uzanıyor. Gömleğimi başımın üzerinden yırtmadan önce göğüslerimin üzerinden çekiyor. Ve şimdi onu görebildiğim için, tıpkı diğerleri gibi giyindiğini fark ediyorum. Maskeli. Gizlenmiş. Ama daralmış iki gözü görünüyor; vahşi, kan çanağı ve delici yeşil. Fiziksel olarak Creep kadar heybetli değil, ama ondan yayılan enerji elektrik gibi, uzun kollu siyah Henley'sinin altında oynadığını gördüğüm kompakt kasları vurguluyor.

"Hadi şu işi bitirelim, olur mu?" dedi ve şortumu çekti.

Hâlâ tokadın etkisindeyim ve diğer davetsiz misafirler de hâlâ bu konuda kavga ediyor gibi görünüyor. Bu, etkisiz bir şekilde kıvranırken elimi yastığımın altına kaydırmamı kolaylaştırıyor. "Bekle," diye mırıldanıyorum, ağzımdaki kanın tadını alarak.

biraz zaman kazanmaya çalışıyorum. Öfkelerinin zehirli bir bulut gibi etrafımda biriktiğini hissediyorum. Öfke. Sarhoş ya da uçmuş olabilirler. Odada hiç iyi olmayan çılgın bir vızıltı var.

"Evet, evet, evet," diye nefes alıyor Manyak, manik gözlerini göğüslerime dikmiş. "Burada güzel göğüslerin var, cyanine. Sen ve ben bunu hızlıca yapabiliriz. Bahse girerim birlikte iyi hareket ederiz. Bu kadar endişelenmemelisin." Maskenin altındaki çılgın sırıtışını neredeyse duyabiliyorum, bu yüzden fermuarına uzanıp düğmeyi açtığında hiç şaşırmadım.

Gözlerim yavaşça odaklanıyor ve diğer ikisinin odanın içinde boğuştuklarını görüyorum. Dikkatleri o kadar dağınık ki, birinin siyah kot pantolonunu kalçalarından aşağı ittiğini fark ettiklerinden bile şüpheliyim.

Ayrıca şansımı -belki de *tek* şansımı- denediğimi göremeyecek kadar dikkatleri dağınık. Elimi yastığın altından çekip hızla saldırıyorum ve elimde tuttuğum cam parçasını karnının alt kısmına saplıyorum.

Odayı boşalttıklarında her şeyi almamışlar.

Ürkek bir ses çıkarıyor ve kendini uzağa fırlatıyor, "Orospu çocuğu! Beni kesti!" Sözlerinde öfke olsa da, garip bir şekilde bundan memnun görünüyor. "Vay anasını, kadmiyum kırmızısı gibi. İyi iş, Lucia."

Bu diğerlerinin dikkatini çeker. Manyak'ın parmaklarının arasından fışkıran kanı görmek için tam zamanında dönerler.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Lurker ama Creep aniden bize doğru fırlıyor. "Ne oluyor lan?" diye tükürüyor ve ben yukarı tırmanırken Maniac'a doğru ilerliyor.

Yatakta. "Sana daha önce de söyledim! O *benim*!"

Lurker yarayı işaret ediyor. "Şimdi mutlu musun? Buna dikiş atılması gerekecek."

Ona açtığım kesik göbeğinden kalçasına kadar uzanıyor. Kan sızıyor ama ne yazık ki derin değil. Kafasını kaldırıp baktığında sessiz ve uğursuz bir kahkaha attı. "Daha kötülerini de yaşadım. Ama kısasa kısas, kızım. Sen bende bir iz bıraktın, ben de sana bir iz bırakacağım. Bak! Birini ikiye böldün

en sevdiğim parçalarım." Göbeğinin alt kısmını kaplayan dövmeden bahsediyor olmalı. Koyu kenarlarından başka bir şey seçemiyorum.

"Hayır," diyor Creep, onu iterek. "Onu ben buldum. Planı ben yaptım ve seni buraya ben getirdim. O *benim.*"

Lurker homurdanıyor, "Zamanımız tükeniyor."

Creep, "Siktir et." diye mırıldanır. Cebinden bir telefon çıkarıp Lurker'a doğru itiyor. Sonra mavi gözlerini bana çevirdi. "Sana zarar vermek için burada değilim. Bunu zorlaştırabilirsin ya da kolaylaştırabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Hâlâ yumruğumdaki kanlı parçayı tutuyorum, yanağımdaki zonklama damarlarımdaki öfkeyi ateşliyor. "Aletinin kesilmesini istiyorsan," diyorum ona kanlı bir gülümseme vererek, "o zaman devam et ve beni dene."

Göğsü sert, öfkeli nefeslerle genişleyip daralıyor. "Sert mi olsun istiyorsun? *İyi o zaman.*" Kemerini çekiştiriyor, tokanın metal metale çarparken çıkardığı sesler kaslarımı geriyor. "Ama öyle ya da böyle, bu senin bakire olarak son gecen. Kaydı başlat." Parmakları fermuarını açarken son kısmı Lurker'a homurdanıyor.

Hiç düşünmeden yumruğumu ve onunla birlikte cam parçasını yere bırakıyorum, boğazımdan inanılmaz bir kahkaha yükseliyor. "*Bekâretimi almak* için mi buradasınız?" Kahkaha tufanımı tutmaya çalışmıyorum, üçünün de gülmekten kaskatı kesilmesine neden olsa bile. "Aman Tanrım, siz insanlar gerçekten *bu kadar* tahmin edilebilir misiniz?" Bu tam da hayatımı geçirdiğim Krallar ve Kontlar gibi birinci sınıf bir Kraliyet konuşması. Ama bu adamlar yüzük takmıyor ve gerçek Kraliyet mensupları gizlice dolaşmaz. Ön kapıdan girip istediklerini alırlar. Bu adamlar dönektir - neyin değerli olduğunu anlayacak kadar bilen, ama her şeyin bir aldatmaca olduğunu anlayacak kadar bilge olmayan alçaklar.

Bekaret.

Ne saçmalık ama.

"Bekaretin sadece yapay bir yapı olduğunun farkındasın, değil mi?" Kızgın ve kavgacı hissederek soruyorum. "Hiçbir anlamı yok! Kadınların lanet olası bir güvenlik mührü yoktur!"

Manyak sadece omuz silkiyor. "Fark etmez. Onlar için bir anlamı var, o yüzden alacağız."

Bu beni duraklatıyor, göğsüm adrenalinden kabarıyor. "Onlar mı?" Bir tahminde bulundum. "Krallar mı?"

Manyak ağır ağır kanayan yarasından başını kaldırıp, "Tabii ki Krallar. Yeni oyuncaklarını mahvetmek için buradayız."

Muhtemelen tehditkâr görünmek istiyor. Öyle olmadığından değil. Bu üçü kraliyet ailesinden değil ama kraliyetin iç işleyişini biliyorlar. Eğer bir şey varsa, bu onları daha tehlikeli yapar. Açıkça tanımlanmış bir protokolü takip etmedikleri anlamına geliyor. Beni öldürebilecekleri anlamına geliyor. Bir sonraki hamlelerini tahmin edemeyeceğim anlamına geliyor. Ama aynı zamanda bir çıkış yolu anlamına da geliyor.

Cam parçasını yere fırlatıyorum. "Tamam."

Creep fermuarını indirirken yarı yolda donup kalır. "*İyi misin?*"

Sertçe yatağa uzandım ve kendimi bunu kabullenmeye zorladım. "Devam et ve beni becer. Sana izin vereceğim."

Uzun bir sessizlik var, Hideaway yaşamının uzak seslerinden başka hiçbir şey gerginliği delip geçmiyor. Lurker bu sessizliği keskin bir alayla bozuyor. "Sana bütün bu orospuların fahişe olduğunu söylemiştim."

"Hayır, hayır." Manyak daha zeki, başını sallıyor. "Bu bir tuzak. Bu bir *eski* siyanin taktikleri, çocuklar."

Lurker tıslıyor, "Boya renkleri hakkında çeneni kapatır mısın! Eve varır varmaz ilaçlarını boğazına tıkacağım, yemin ederim..."

"Tuzak yok," diye ısrar ediyorum, kalçalarımın ayrı düşmesine izin vererek. "Eğer o videoyu Krallar'a göndermeyi planlıyorsan, durma. Onlara ne kadar değersiz olduğumu göster."

Beni bu cehennem çukurundan çıkaracak tek şey bu olabilir.

Birbirlerine bakıyorlar, üçüncü bir çift yeşile karşı iki çift aynı mavi göz. Elinde telefon olan adam telefonu kaldırıp başını sallıyor. "Yap şunu."

Yine de Creep, Maniac'ın tavsiyesini dinliyor gibi görünüyor. Çenesini sallayıp "Seni tutması mı gerekiyor?" diyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyor, kalçalarımdaki titremeye içerliyorum. "Seninle dövüşmeyeceğim."

Yalan söylediğime dair bir işaret bekliyormuş gibi bana bakıyor ve çok da zeki. Ama kaderime boyun eğmiş bir şekilde öylece yatmaktan başka bir şey yapmadığımda, fermuarını sonuna kadar indiriyor.

Ve sonra sikini pantolonundan çıkarıyor.

Kalın ve uzun, korkutucu çıkıntısından fazlasını seçemeyecek kadar karanlık ama yatağın ayakucuna bir dizini koyarken kalça kemiklerinin kesikliğini de yakalıyorum. Keşke tiksintiden başka bir şey hissetmediğimi söyleyebilseydim. Ah, tiksinti orada, ama sikinin görüntüsü, adrenalin, kalçalarının tonlu kesimi... çekici bir erkeği gören bir kadın gibi tiksinti sisini delip geçiyor.

Söz verdiği gibi, yatakta bana doğru ilerlerken karşı koymuyorum, ellerimle dizlerimi kavrıyor ve kalçalarına yer açmak için onları ayırıyorum. Kot pantolonu çıplak tenimi tırmalıyor ve libidomun derin, temel bir parçasının kendini uyanık tutmaya çalışmasının bir önemi yok. O kadar katıyım ki kemiklerim ağrıyor.

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken, gözleri çıplak vücudumda yükseliyor, bacaklarıma tırmanıyor, uyluklarımın üzerinde geziniyor, tepede duraklıyor, amıma kilitleniyor ve sonra karnıma ve göğüslerime yükseliyor. Bu beni daha da sertleştiriyor, kaslarım aslında *hareket* etmeden ondan uzaklaşmanın gerginliğiyle ağrıyor.

"Siktir," diye iç geçiriyor ve uzanıp göğsümü büyük, sıcak bir avuçla kavrıyor. "Şu haline bak."

Başımı yana çevirip gözlerimi kaçırıyorum. "Sadece yap," diye mırıldanıyorum, meme ucuma dokunduğunda irkiliyorum.

Üzerime eğildiğini görmekten çok hissediyorum, bir yumruğunu yatağa bastırmış, öylece durup izliyor. "Bana bak." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yüzümü başka tarafa çeviriyorum. Yine de kızgın yüz ifademi gördüğünü biliyorum, parmak eklemlerinin ağrıyan çeneme değmesiyle irkildiğimi hissedebiliyorum. "Bu iz bırakacak." Sesi bundan memnun değil gibi.

Aletinin ucu iç uyluğuma sürtünerek titrememe neden oluyor. "Devam et!"

Yine de acele etmiyor, elini vücudumda aşağı doğru kaydırıyor, sanki kıvrımlarımın her birinin haritasını çıkarıyormuş gibi. "Seni ıslatmam lazım," diyor Creep, sesi boğuk ve sert, eli yükselip kalçalarımın arasına dalıyor.

Daha fazla gerginleşebileceğimi sanmıyordum ama parmaklarının kıvrımlarımın yarığına ilk dokunuşu tiksintiyle kilitlenmeme neden oldu. Bunun bir kısmı dokunuş yüzünden -müdahaleci, yanlış, zorlayıcı- ama daha büyük bir kısmı -çok, *çok daha* kötü bir kısmı...

Donup kalıyor, parmakları giriş kapımın hemen dışında duruyor. Sessizce, *küstahça* fısıldıyor, "Belki de bilmiyorum."

Parmaklarını sikinin başıyla değiştirip kıvrımlarımda biriken kayganlıkta gezdirdiğinde ısırarak bir ses çıkarıyorum. Nefesleri sıcak ve gürültülü, üstümde gezinirken kulağıma çok yakın.

"Bana bak," diyor tekrar, ama bu sefer hayır cevabını kabul etmiyor. Çenemi tutup başımı kendisine doğru çekiyor. Maskenin arkasından bakışı, aletinin girişime yaptığı baskı kadar sert ve acımasız. "Bu amcığı benim yapmamı izle."

İstila karşısında nefesim kesildi.

Tam olarak bu, istenmeyen, ihlal edici, saldırgan. Hiç tantana yapmadan içime giriyor, kalçalarını güçlü ve şiddetli bir şekilde iterek beni dolduruyor. Eli başımın tepesine doğru uçuyor, beni iterken saçlarımı yumrukluyor, topuklarımı çarşaflara sürterek kaçmaya çalıştığımda gözleri öfkeyle parlıyor.

"Dur!" diye homurdanıyor, kalçalarıyla beni sıkıştırıyor.

Sanırım ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum ama ağzımdan ağlamaklı bir nefes çıkıyor. "Acıyor." Bunu söylemek istememiştim. Bu pisliklere vermek istediğim son şey tatmin olmak.

Manyak yatağın kenarından mırıldanır. "Eminim öyledir, küçük kız. Asılmış, değil mi?" Çevremden onun kasıklarını sıktığını görebiliyorum.

Ama Creep bu açıklamam karşısında yumuşamadı. Saçlarımdaki yumruğunu sıkıyor ve sikini rahim ağzıma vurarak içime dalıyor. Ağzım keskin bir çığlıkla açıldığı anda, Manyak elini ağzımın üzerine koyuyor.

"O lanet çeneni kapalı tut," diye tersliyor, sesi kötü niyetli bir zevkten taş gibi bir öfkeye o kadar hızlı değişiyor ki yetişemiyorum bile. Eli kaygan ve metalik bir tını ağzıma dolana kadar kanla kaplı olduğunu fark edemiyorum.

"Çok sıkı amına koyayım," diye mırıldanıyor Creep sıkılmış dişlerinin arasından. Yavaş ama acımasız itişlerle içime giriyor, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Nasıl bir his?" diye soruyor, boğazımın şişmesini görmezden gelerek - bağırışım diğer adamın avucuna hapsolmuştu - içime girerken. "Bu amcığın artık bana ait olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu anlat bana."

Tek hissettiğim kapana kısılmış olmak. Vücudunun altında, yüzüme kenetlenmiş avucunun altında, telefonun merceğinin altında sıkışıp kaldım, Lurker bizi işaret ediyor. Kalçaları beni eziyor, sıkı, sırtı kıvrılan itişlerle beni çekiçlerken boyun eğmiyor. Bakışlarımı omzunun esneyen noktasına sabitliyorum, maskesinin kumaşını koyulaştıran teri görmek istemiyorum.

Yine de hissediyorum.

Yüzünü yanağıma bastırmak için eğildiğinde, yanağım ıslanmıştı. Ter. Nefes. Tükürük. Midemi bulandırıyor ve çalkalanıyor; bundan kaçınmak için başımı yana çevirdiğimde, Lurker bana izin veriyor ve sonunda ağzımı onun pençesinden kurtarıyor.

"Lanet olsun," diyor, yakınlarda bir yerde gezinerek. Belli belirsiz, sesinin etkilendiğini fark ediyor. "Ona gerçekten veriyorsun."

Sürüngen... Sanki onu duymuyor bile. Sanki diğer ikisi odada bile değil. Bir elini yanağımın altına sıkıştırıyor ve beni ona dönmeye zorluyor.

Ve sonra beni öptü.

Maskenin kumaşıyla engellendiği için gerçek bir öpücük değil ama istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Nefesinin sert darbelerini hissedebiliyorum ve geri dönmeye çalıştığımda bile bana izin vermiyor, ağzımı daha az akli dengesi yerinde olmayan birinde tutku olarak adlandırabileceğim bir şeyle kapatıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor, sesi sert zımpara taşlarıyla dolu. "Seni benim yapacağımı hep biliyordum. Seni uzun zamandır izliyordum bebeğim."

Ağzına karşı sıkı, iğrenç bir ses çıkarıyorum ve o zaman bile yardım edemiyorum. Omuzlarını itiyorum, onu çıkarmak için çaresizce. Son bir yılımı sapıklar, manyaklar ve pusuda bekleyenlerle çevrili olarak geçirdim. Bu adamın hangisi olduğunu kim bilebilir ki? Hiçbiri iyi değil.

Bileklerimi tutarak karşılık veriyor ve tüm ağırlığını göğsüme vererek son nefesimi de çalıyor. Bileklerimi başımın üzerinde tutuyor ama işe yarıyor.

Arkamı dönmeme izin veriyor, kan kokulu havayı çılgınca içime çekerken çenem açılıyor.

O zaman daha kolay. Kabul ettiğinde. Burada uzanmama izin verdiğinde, beni kullanırken gevşek ve nefessiz kaldığımda. Bileklerimi tutup ağzını çeneme dayadığında, kalçalarının gücüyle yatak gıcırdarken nefes nefese kaldığımda. Asla gerçekten çekmiyor. Aletini o kadar içeride tutuyor ki, herhangi bir sürtünme hissi için beni yatağa sokması gerekiyor. Her dayanılmaz itiş göğsümün şişmesine neden oluyor, sanki içimde bir şey büyüyor ve ona yerim yokmuş gibi.

Ve sonra şişmeye başlayan da *o*.

Eğer hissetmeseydim -siki sertleşiyor, büyüyor- o zaman göğsünden gelen kısa, hırıltılı homurtuları duyabilirdim.

Birden ne olacağını anladım.

"Hayır," diye soluyarak topuklarımı yatağa dikiyorum. İtip kakıyorum, işe yaramaz çekiştirmelerle bileklerimi kurtarmaya çalışıyorum. "Yapma! Lütfen yapma!"

Tepkisi anında oldu. "Tut onu," diye homurdanıyor.

Manyak koşarak yanıma geliyor, dizlerini başımın iki yanındaki şilteye bastırarak kollarımı yukarı kaldırıyor.

"Çığlık atacağım!" Uyarıyorum, kalbim en az onunki kadar sert atıyor. "Çığlık atacağım, lanet olası boğazını keseceğim, seni orospu çocuğu-!" Sözlerim boğazımda düğümlenirken boynum yukarı kalkıyor ve onu gerçekten görüyorum. Vücudu bacaklarımın arasında hareket ediyor. Siyah kot pantolonu kalçalarından aşağıya doğru inmiş, bana kıçındaki üst kasların net bir görüntüsünü veriyor, vücudunu benimkine doğru zorlamak için çalışıyor, *esniyor*. Bu görüntü kısa süreliğine büyüleyici, sanki bir şekilde şok olduğum bir deneyimin içine düşmüşüm gibi.

Derin, acı dolu bir gümbürtüyle bana çarptığında, çok geç kaldığımı anladım.

Parmaklarını boğazıma doluyor, boğuk bir hırıltıyla boşalırken beni yatağa geri çarpıyor. Onu içimde hissedebiliyorum, varlığımın her hücresinin geri tepmesine neden olan titreşen bir sıcaklık akımı. İçimde kendinden bir parça bıraktığı düşüncesi o kadar iğrenç ki, içimden bir bulantı dalgası geçiyor.

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, parmakları hâlâ boğazıma bastırıyor. Tekme atmak için ayaklarımı altına almaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim bacaklarına zayıf, işe yaramaz vuruşlar yapmak oluyor.

Üzerimde geziniyor, bir köpek gibi nefes nefese, başı geriye eğik bir şekilde doğruluyor. "Siktir, buna ihtiyacım vardı."

"Çekil üstümden!" Çırpınıp duruyorum, ama orgazmdan kemiksiz görünmesine rağmen, bacaklarımı kolayca aşağı indiriyor ve aletinin serbest kalması için geriye kayıyor.

"Hazır mısın?" Omzunun üzerinden hâlâ telefonu tutan Lurker'a bakıyor. "Yaklaş."

Lurker yatağa uzanıyor, Creep kalçalarımı aralayıp bir avucuyla her iki yanımı iterek açarken yaklaşıyor. Lurker'ın gözleri, o maskenin altında nasıl bir ifade takınıyorsa artık, kısılıyor. "Lanet olası iğrenç," diyor.

Onların amımı incelemelerini izlerken damarlarım alev alev yanıyor, Creep daha iyi bir açı için dizlerimi yukarı itiyor. Uzun bir sessizlik ve ardından Lurker'ın mırıldandığı lanet. "Kan olması gerekmiyor muydu?"

Creep bir parmağını deliğime sokuyor, sesi kuşku ve kızgınlık karışımı. "Onu ne kadar sert becerdiğimi gördün. Fışkırıyor olmalıydı! Allah *kahretsin*."

Kendi hayal kırıklıklarına o kadar kapılmışlar ki bacaklarımın serbest olduğunu fark etmiyorlar bile. Bu da bana ayağımı Creep'in köprücük kemiğine çarparak onu geriye savurma fırsatı veriyor.

Acı dolu bir ses daha boğazından çıkamadan bağırdım: "Çünkü ben bakire değilim, sizi lanet olası moronlar!"

Lurker bacaklarımı aşağı çekmek için telefonunu bırakıyor, göğsünden bir hırıltı kopuyor. "Senin saçmalıklarından gerçekten bıktım." Kavrayışı vahşice, morartıcı ve beni inlemeye zorluyor.

"Creep omzunu tutarak "Ne diyorsun lan sen?" diye homurdanıyor.

"Bekâretim," diye cevap veriyorum, mavi gözlerinin içine hançer gibi bakarak. "Lise birinci sınıftan beri bakire değilim."

"Saçmalık," diyor Manyak, bileklerimi sıkıca kavrayarak. "Krallar seni burada tutuyordu çünkü-"

"Çünkü yalan söylediğimi düşünüyorlar!" Tükürdüm, keşke bacaklarımı kapatabilseydim. "Onlara anlatmaya çalıştım ama beni dinlemediler. Meğer benden çok babama inanıyorlarmış." Nefes nefese yatağa yığılıyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Ama şimdi inanacaklar."

Rahatladım.

Bedeli, acısı ve bu maskeli davetsiz misafirin bana tecavüz etmesine izin verdiğim için duyduğum tiksintiye rağmen, kazandığımı bilmek yine de rahatlatıcı. Eminim artık beni istemeyeceklerdir.

"Kahretsin," diye tıslıyor Maniac, bileklerimi savurarak. "Bu kaltak bizimle oynadı. Ne demiştim ben sana?" İşaret parmağını şakağına soktu. "Siyanin taktikleri!"

Creep'in asık suratlı sesi duyulur. "Kimin umurunda? Video elimizde. Bakire olmadığının kanıtı. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Lurker yumruğunu Creep'in omzuna, tam da onu tekmelediğim yere indiriyor. "Amacımız bu değildi! Yerimizi garantiye almak için onun bekaretini almak zorundaydık.
-"

"Üçümüz de," diye açıklıyor Maniac, yatağın yanında volta atarken.

"Bu işin içine sıçtın!" Lurker ona tekrar vurmak için hamle yapar ama Creep ondan kaçarak onu geri iter. Ama fark etmez. Tekrar bana odaklandı. "Sen de buradaki her fahişe gibi pis bir sürtüksün."

"Bunu hâlâ düzeltebiliriz." Creep derin bir nefes alır. "Hâlâ kazanabiliriz. Bütün bakirelerin kanı akmaz."

"Oh, siktir et." Manyak volta atmayı bırakıyor ve onları iterek yatağa geri dönüyor. Tişörtünü kaldırdığında ne beklediğimi bile bilmiyorum. Kesinlikle iki parmağını karnındaki yaranın üzerinde gezdirmesini ve sonra kan damlayan parmaklarını tam içime gömmesini değil.

"Bu da ne-!" Kaçmaya çalışıyorum ama o beni yatağa kadar takip ediyor ve kanlı parmaklarını içime sokup çıkarıyor.

"Kıpırdamadan dur!" diye emrediyor. Diğerleri de o sırada oradaydı zaten. Lurker bir dizini kalçama bastırırken Creep beni omzumdan tutuyor. Parmaklarını çektiğinde, o ve Lurker beni tekrar inceliyor ve beni açıyorlar. "Daha fazla döl lazım," diye karar veriyor Maniac. Pantolonunun düğmeleri çoktan açılmıştı, bu yüzden aletini benim algılayabileceğimden daha hızlı çıkarıyor gibi geliyor.

Sürüngen dikleşir. "Sakın sikini ona sokmaya cüret etme," diyor tehditkâr bir sesle.

"Yapmayacağım! Sakin ol amına koyayım." Manyak kendini okşamaya başlıyor, gözleri yüzümden amıma kayıyor. Benim gözlerim ise elinin hareketine, kendi kanının yolu nasıl kaydırdığına sabitlenmiş durumda.

Bir anlık şaşkınlıkla, "Sen delirmişsin" dedim.

Sadece daha hızlı otuzbir çekiyor. "Merak etme, küçük kız. Bu uzun sürmeyecek. Kukun böyle çok ateşli, biliyorsun. Tamamen şişmiş ve kullanılmış. Çok güzel renkler..." Dudaklarını yalıyor gibi geliyor, gözleri yüzümde gördüğü her şeyde parlıyor. "Eğer dostum bu konuda bu kadar sinirlenmeseydi, seni böyle beceririrdim. Sana biraz daha kırmızımdan verirdim. Sana bunu sevdirirdim."

Sözüne sadık kalarak, eliyle kalçamı tutarak öne atılmadan önce sadece birkaç düzine kısa, sivri vuruş yapıyor. Kanlı sikinin başını kıvrımlarıma bastırıyor, patlarken omuzları kıvrılıyor. Boşalmasının verdiği kaygan his, bıraktığı nefesle karışıyor, parmakları acı verici bir şekilde kalça kemiğime saplanıyor.

Çekip gittiğinde, iç bacaklarım onun kanıyla lekelenmişti.

"Sıra sende," diyor Lurker'a, sikini tekrar boxer'ının içine sokarken.

"Tut şunu," diye ısırıyor ve telefonu ona doğru itiyor. Onunkini itiyor Pantolonunun düğmelerini açmadan önce kollarını yukarı kaldırıyor, kahverengi, kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor. Bu adam pantolonunu çıkarmadan önce tereddüt ediyor ama nedenini bilmiyorum. Kasıklarındaki şişkinlikten sertleştiği belli. *Hasta herifler*. Sonraki sözlerini Creep'e alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde söylüyor. "Eğer bir şey söylerse, o lanet yastığı suratına geçireceğim."

"Sadece yap!" diye cevap veriyor, omuzlarımı aşağı doğru iterek.

Lurker itaat ediyor, ama bu konuda yavaş ve tereddütlü davranıyor, pantolonuna uzanıyor ve aletine sınırlar içinde birkaç vuruş yapıyor. Sonunda çıkardığında, ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi oluyor.

"Oh, lanet olsun." Tutuşlarına karşı savaşıyorum ama çeliğe vurmak gibi.

"İçeri girmeyecek," diye garanti veriyor Creep, bacaklarımın arasındaki adamın ucube sikini sallamaya başlamasını izlerken.

"Yazık," diyor Manyak, avucunu kanlı yarasına bastırarak. "Eminim o olsaydı kan kaybından ölürdü."

Bu gece katıldığım tek yorum bu. Lurker'ın siki acayip derecede devasa, sanki bir ucube gösterisinden fırlamış gibi. Kendini tatmin ederken içe doğru kamburlaşıyor, sanki onu saklamaya çalışıyormuş gibi, ama bu bir otobüsün üzerine battaniye örtmeye eşdeğer. Uzun, damarlı ve neredeyse beni parçalayacak kadar kalın.

Ondan uzak duruyorum.

Öfkeyle kabarıyor, beni geri çekiyor. "Kaltaklık yapmayı bırak ve al şunu!" Elini kalçamın etrafında kenetlenmiş halde bırakıyor, parmakları yumuşak eti kazıyor. O kadar sert sıkıyor ki ön kollarındaki gergin kasların güçle gerildiğini görebiliyorum.

"Ah!" diye haykırıyorum, kurtulma girişimimde sırtımı kamburlaştırıyorum, ama bu sadece daha sert sıkmasına neden oluyor, boğazından yumuşak bir ses çıkıyor.

Manyak diğer bacağımı açık tutarak yardım ediyor ve arkadaşını teşvik ediyor. "Evet, dostum, hadi. Bu güzel amcığın her yerine fışkırt. Bunun gibi küçük bir sürtük mü? Bunu hak ediyor, değil mi?"

Kısa bir soluk alıp yaklaşıyor. "Yakın..."

"En son ne zaman biraz aldın?" Manyak soruyor, omzundaki şeytanın her parçasına bakarak. "Seni hiç bir hatunla görmedim. Aletini o deliğe sokmanın nasıl bir şey olacağını hayal et. Ne kadar sıkı olacağını hayal et." "Ne kadar yüksek sesle çığlık atacağını hayal et."

Lurker ayağa fırlıyor, siki avucunun içinde ve boşalmadan önce bana doğru itiyor. Kendini kıvrımlarıma boşaltırken omuzları çöküyor, göğsünden bir hırıltı kopuyor. "Telefonu getir, telefonu getir." Görünüşe bakılırsa o kadar da zevk almıyor, geri çekiliyor ve diğer ikisinin beni iyice ayırmasına izin veriyor, telefon tam bacaklarımın arasına doğrultuluyor.

Kralların benim için düşündükleri hiçbir şeyin *bu kadar* aşağılayıcı, *bu kadar* insanlıktan çıkarıcı, bu kadar onursuz olamayacağını fark ettiğimde mideme bir korku bloğu düştü: Üçü vajinamın etrafında toplanmış, döllerinin ve kanlarının yatağa damladığı görüntüyü kaydediyorlardı.

"Anladım," diyor Lurker, yataktan fırlarken hâlâ biraz nefes nefese. Şifonyere doğru yürüyor ve siyah deri bir çanta alıp Maniac'a fırlatıyor ve ekliyor: "İşini yap da gidelim."

"Dikkatli ol," diye hırlıyor Manyak, çantayı yatağın üzerine koyarken. "Steril bir ortama ihtiyacım var, seni pislik. *Steril*. Titanyum beyazı." Çantayı karıştırırken anlamsızca mırıldanıyor.

Aralarına bakıyorum, utançtan ve gereksiz öfkeden midem bulanıyor. "*Şimdi* ne olacak?"

Creep beni ters çeviriyor ve "Kıpırdama" dediğinde vücudumdaki her sinir geriliyor.

Manyak sırtıma biniyor, saçlarımı sırtımın derisinden uzaklaştırıyor. Ama bir şey olmadan önce uzun bir an geçiyor. Diğer ikisi etrafta dolaşıyor, o bir şey istediğinde harekete geçiyorlar. "Islak bez." Ve sonra, "Bir priz bul. Bunu prize tak." Ve sonra, "Şunu *sabit* tut."

Bir klik sesi ve ardından keskin, buruk alkol kokusu, kürek kemiğime değen soğuk bir şok.

Ve sonra, her yerde tanıyabileceğim ani bir vızıltı var.

Dövme tabancası.

"Çok gürültülü!" Lurker tıslıyor, yakın duruyor.

Ama Manyak'ın umurunda değil. Üzerime eğildiğini hissedebiliyorum ve aniden vücudundan yayılan tüm o çılgın enerji kayboluyor. O kadar hareketsiz, o *kadar odaklanmış ki,* bu beni yaklaşan uyuşukluğa sürüklüyor.

İğnenin tenime ilk dokunuşu beni ürkütmüyor bile. Sanırım bir yerlerde, beynimin derinliklerinde, direnme dürtüsü var. Karşı koymak için

Dövüşmek. Onu atıp kaçmak için. Ama o ve Creep beni tutuyor ve zaten gidecek hiçbir yer yok. Kirlenmiş yatak çarşaflarına gözümü dikip bakmaktan başka bir şey yapacak motivasyonumu kaybediyorum.

Ne çizdiğini anlayamıyorum, derimi delen iğnenin keskin, sıcak hissini takip edemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım, ama metodik olduğunu biliyorum, üzerime eğilip işaretini içime sokarken acele etmiyor. Küçük olduğunu biliyorum, belki iki ya da üç inç çapında.

Vızıltı on dakika sonra kesilebilir ya da saatler sürebilir. "Gördün mü?

Bir iz bırakacağımı söylemiştim," diyor Manyak, dudakları
Kulağım.

Ağırlığını bırakıyor. Onun ve diğerlerinin, beni atılmış bir çöp gibi görmezden gelerek malzemeleri çantaya geri koyduklarını duyuyorum. Şifonyere doğru yürüdüklerini ve onu dar çıkış penceresinden dışarı çıkmak için kullandıklarını hissediyorum. Onları izliyorum, kırık pencere odanın görüş alanımdaki tek parçası ve dönmeye ya da ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. Bir yanım burada kalırsam -mümkün olduğunca hareketsiz kalırsam- bunların hiçbirinin olmayacağına inanıyor. Hareket edersem onu hissedeceğim. Bacaklarımın arasında. Çenemde. Ayak bileğimin etrafında. Kürek kemiğimin üzerindeki mürekkebin kalıcılığında.

Creep şifonyerden pencereye tırmanan son kişi. Yatağımın yanında oyalanıyor ve tıpkı ilk uyandığımdaki gibi. Bir gölge sütunu. Temelin bir parçası. Yenilmiş ve tahrip olmuş bedenime bakıyor ve sonra cebinden bir şey çıkarıp dikkatlice komodinin üzerine koyuyor.

Bir kutu soda.

Sanki tepki vereceğimi umuyormuş gibi bekliyor. Belki de minnettarlık bekliyor. Bir gülümseme ve teşekkür. Sanırım tüm fahişeler bir ödemeyi hak eder.

Ona ifadesiz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, sert ve sinirli bir nefes alıp veriyor ve sonra cebinden başka bir şey çıkarıyor. "Rica ederim." Omzumun hemen yanındaki yatağa fırlatıyor. Küçük bir kutu, beyaz ve mor, önünde bir yazı var.

Plan B.

"Sana bir gün benim olacağını söylemiştim," diyor geriye doğru yürüyerek, "Minik Kuş."

Ve sonra gitti, tek bir kıvrak hareketle pencereden dışarı tırmandı.

Ama ben onun ardından gözümü kırpmadan bakakalıyorum, sonunda rahatsız edici mavi gözlerin sesini duyuyorum. *Güzel Nick,* Kings'teki menajerim.

Bir süre öyle kalıyorum.

Zaman.

Benim için hiçbir zaman şu anda olduğundan daha az anlamlı olmamıştı.

Bedenim uyuyor ama zihnim asla uyumuyor. Pencereye bakıyorum - perdenin dalgalanışına- ve bedenimin dinlenmeye doymasına izin veriyorum. Düşüncelerimi güvenli şeylere kilitliyorum. O kitapların daha önce nasıl koktuğu. Parmaklarımın altındaki sayfaların dokusu. Ağırlıkları ve şekilleri. Kalınlıklarını tarıyorum. Gökyüzünü ve onu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünüyorum. Yıldızları. Ayı. Güneşin doğuşunu.

Kuşları ve kanat çırpışlarını düşünüyorum ve sonra

ağlıyorum. Bundan gurur duymuyorum.

Aslında, tüm zamanımı yatağa doğru yol alan her bir gözyaşına kızarak geçiriyorum. Zihnimde babamın sesini duyabiliyorum, bana bunun zayıf olduğunu söylüyor. Lucialar ağlamaz; biz zehirle ve sivri dişlerimizle saldırırız. Muhtemelen beni en çok yakan da bu. Darbeler kötüydü ve seks daha da kötüydü, ama beni gözyaşlarına boğduğu gerçeği?

Bu yüzden Nick'i öldürmek istiyorum.

Parmaklarımı oynatıp kaslarımın ve kemiklerimin yavaşça uyanmasına ve hayata dönmesine izin verdiğimde güneş çoktan doğmuş oluyor. Bedenimin bununla yüzleşmeye hazır olmadığını biliyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı. Yanağımdaki sızı. Ayak bileğimdeki sızı. Sadece bilmem gerekiyor.

Topallayarak tuvalete gitmek, aşırı irkilmeyi ve üzerimde kurumuş olan kan ve meniden kaçınmayı içeren bir dizi zorluktur.

uyluklar. Ama bunu yaptığım anda aynaya sırtımı dönüyorum ve sonunda Maniac'ın tenime kazımış olduğu mesajı görüyorum.

Bir ayı.

Sıradan bir ayı değil.

Forsyth'teki herkes Brass Bruin'i bir şekilde görmüştür. Bu gecenin köründe yapılan sıradan bir saldırı değildi. Manyak, Lurker, *Nick*.

Savaş ilan ettiler.

Şansım yaver giderse, yakında onlara bir tane verebilecek duruma geleceğim.

1

Nick

"Doğru planlama kötü performansı önler."

Daniel Payne bize hep böyle derdi. Onun ayak askerleri. Onun tutsak izleyicileri. Onun küçük kurnaz cinayet hayvanları.

Adam kibirli bir orospu çocuğuydu ama bazen haklıydı. Neden onun için çalışmaya başladığım ya da neden sonunda döndüğüm önemli değil. Güney Yakasının Kralı'nın her zaman verecek bir dersi vardı ve pek çok insan bunu duymak istemezdi, ancak megalomaniyi ve açgözlülüğü aşabilirseniz, bazı çok iyi noktalara değindi. Sadece her zaman yapıcı bir şekilde çözücü değillerdi. İşin dahiyane yanı da bu. Daniel'in bize yararlı olacak kadar zeki ama bunu fark etmeyecek kadar aptal ihtiyacı vardı.

Daha küçük bir adam Daniel'ı fena olmayan bir baba figürü olarak görebilirdi, ama siktir et. Benim zaten iki tane var ve ikisi de Payne Kralı'ndan çok daha zeki.

Örnek olarak, gerçek babalarım hala hayatta.

Daniel Payne öleli altı ay oldu ama onu hâlâ her yerde görebiliyorum, cesur bir grafiti gibi şehrin dört bir yanına işlenmiş. Ufuk çizgisinde,

finanse ettiği binaların silueti şafak vakti ufukta yükseliyor. O ayaklarımızın altında, bağırsaklarını deştiği ve ıslah ettiği kanalizasyon ağı, şehirlerarası kaçakçılık için mükemmel bir labirent oluşturuyor. Havanın içinde, araba egzozunun ve kokuşmuş atık arıtma tesisinin nüfuz eden kokusu çok önemli herkesi kol mesafesinde tutuyor. İnsanların içinde - düzenlediği satıcılar ve besledikleri keşler.

Çoğunlukla burada.

Ben geldiğimde Killian Payne'in kamyoneti genelevin garaj yolundaydı, ön tekerleği kaldırımın yarısına kadar çıkmıştı. Aceleyle park etmişti, şüphesiz çağrıyı alınca aceleyle gelmişti.

O, Velvet Hideaway'in bodrumunda neler olduğunu öğrenirken, ben ellerimdeki kanı ve sikimdeki am kokusunu temizlemekle meşguldüm. Yaptığım hiçbir şey sistemimde dolaşan adrenalini azaltamaz. Bu sadece bunca zaman sonra nihayet istediğimi elde etmenin heyecanı değil, gerçi... evet.

Yalan söylemeyeceğim, Lavinia'nın amına gömdüğüm o koca yük yüzünden taşaklarım hâlâ zonkluyordu.

Zaten istediğim de bu değildi. Güzel bir amcığı olduğu kesin. Onu altımda görmek, ben içine girerken sikimi içine almak tartışmasız kaçınılmazdı. Lavinia Lucia onu ilk gördüğüm andan beri benim olmuştu; sadece henüz kimse bunu görme zahmetine girmemişti.

Asıl heyecan verici olan, artık her şeyin hareket halinde olması. Yolda yavaşça ilerlerken çarkların döndüğünü, ilk domino taşının tatmin edici dalışını ve bir sonrakine çarpışını hissedebiliyorum. İnsanlar benimle ilgili pek çok şeyi hafife alıyor ama hiçbiri sabrım kadar değil.

Sanki birkaç saat önce bodruma giren ben değilmişim gibi rahat ve sıkılmış bir edayla geneleve giriyorum. Daniel'ın en iyi derslerinden biri, insanlara tam olarak ne beklediklerini gösterme sanatıdır. Bu onları rahatlatır. Kendilerini zeki hissetmelerini sağlar. Her şeyi çözdüklerini düşünmelerini sağlar.

Ana odada birkaç kız bir araya toplanmış, fısıltıyla konuşuyor ve ben odayı geçerken gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Tüm atmosfer ağır ve ciddi; binanın kendisi bile sanki kendi üzerine çökmüş, incinmiş gibi. Auggy, Hideaway'in madamı, bodrum kapısının yanında, kollarını ince, kadınsı vücuduna sarmış, bornozuyla duruyor. Yaklaşmamı izlerken sigarasının ucundan ince bir duman teli yükseliyor.

"Hey," diyorum nemli saçlarımı alnımdan iterek. "Bir t e l e f o n aldım. Neler oluyor?"

"Dün gece bir hırsızlık olayı oldu," diyor başka tarafa bakarak. Yüzü kusursuz bir şekilde sakin olmasına rağmen sağ ayağının topuğu gergin bir şekilde zıplıyor. "Kings'in mal varlığı hedef alındı."

Varlık. AKA: Lavinia Lucia. Kontların kralı Lionel'in kızı. Kraliyet ailesinden ama değil. Değerli, ama sadece değerli. Bir süredir genelevin bodrumunda saklanıyordu. Bilmem gerekirdi. Onunla ilgilenen bendim.

Sesim dikkatlice çıkıyor. "O iyi mi?"

"Bu sabah kahvaltı bırakmak için içeri girdim ve onu buldum..." Sigarasından uzun bir nefes çekiyor, yüz hatlarında narin bir şey titriyor. "Berbat durumda ama iyi. Yani... hayatta." Omuz silkiyor. "Git kendin bak."

Başımı sallıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, acele etmeden ama hızlı adımlarla. Beklediği gibi olacak.

Bu ev, IRS ile başı derde giren bir rapçi tarafından özel olarak inşa edilmiş. Alt katta annesi için yaptırdığı süitte her türlü konfor mevcut. Lavinia burada Daniel'in hizmetinde yaşıyordu ama artık Daniel öldüğüne göre Lavinia, kilerde unutulmuş, etiketi bile olmayan bir kutu çorbadan farksız. Daniel'in oğlu ve varisi olan Killian, 'mirasının' bu kısmıyla ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

Kapıyı çalıyorum ve bir dakika sonra kapı açılıyor. Gözlerim Killian'a gidiyor, ama sadece çok büyük olduğu için. Heybetli orospu çocuğu. Mürekkeple kaplı oyun kurucu, babasının çöp tacını almaya karar vermeden önce NFL'de ilk draft için sıradaydı.

Gözlerimi ondan ayırıp dağınıklığa dikiyorum. Şifonyerdeki ve yerdeki camlar, yukarıdaki kırık pencereden gelen alçak ışıkta parıldıyor. Komodinin yanı sıra oturma alanındaki koltuk da devrilmiş. Yatağın üzerindeki çarşaflar bükülmüş, yer yer kan bulaşmış ve bu kan kurumuş bir kahverengiye dönüşmüş.

Lanet olsun, sanki bomba patlamış gibi.

Ona bıraktığım soda kutusu hâlâ komodinin üzerinde. Ama Plan-B kutusu değil.

Onu en son ben götürüyorum, mümkün olduğunca erteliyorum. Kötü hissettiğim için değil, çünkü hissetmiyorum. Salıncakta sallandı. Bir yanağındaki mor yarayı saymazsak yüzü solgun, sarı saçları da gözleri kadar vahşi. Bana bakıyor, soğuk ve sert. Kız kötü bir şeye karşılık verdi, bir kurbandan çok bir galip gibi görünüyordu. Ama dediğim gibi. Bu onun iyiliği içindi. Gelecek hafta bunun için bana teşekkür edecek.

Ama kafamın içinde küçük bir korku kırıntısı dönüp duruyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Ona kim olduğumu söylemek gerçekten özensiz bir davranıştı ve aslında söylemiştim. *Minik Kuş*. Ona böyle hitap eden tek kişi benim. Eğer Killian'a söyleseydi, belindeki silahı çıkarıp kafama bir kurşun sıkardı ve bu onun hakkı olurdu.

Ama göz göze geldiğimiz anda hiçbir şey söylemediğini biliyorum. Lavinia'nın kendisi de birkaç ders aldı.

"Burada ne oldu böyle?" Gözlerimi ondan ayırmadan soruyorum. Yüz hatlarımı sertleştiren öfke parıltısı tamamen sahte bile değil. Lanet olası Sy, onu öylece çekip tokatladı. Kardeşimin pek çok özelliği var ama hiçbir zaman dengeli biri olmadı.

"Hiçbir fikrim yok." Killian'ın üzerinde eşofman ve Forsyth antrenman forması var. Saçının küçük bir kısmı dik duruyor ve iki farklı renkte çorap giyiyor. Üzerimdeki amcığı yıkadım ama belli ki yıkamaya fırsatı olmamış. Yeni uyanmış gibi görünüyor. Onu, hanımının yatağından ayrılmak zorunda kaldığında tedirgin olacağını anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Bu onun kanı değil. Bayan Crane'e kontrol ettirdim ama..." ona bakıyor, yüzünü buruşturuyor ve onu koridora kadar takip etmemi işaret ediyor. Kapıyı kapatıyor ama sonuna kadar değil, gözleri vahşiliğine rağmen hâlâ uykulu. Bir gözü de kızın üzerinde. "Tecavüze uğramış gibi görünüyor" diye sessizce gürlediğinde vereceğim tepkiye hazırlandığını fiziksel olarak görebiliyorum.

Beni izliyor. Ona olan ilgim konusunda ketum davranmadım. Rath biliyor, bu yüzden Daniel'ı ele vermek için onlarla anlaşma yaptım. Bu yüzden Killian beni sabahın köründe buraya çağırdı. Muhtemelen onu ne kadar çok istediğimi göstermemin özensiz olduğunu düşünüyorlar.

Benden bekledikleri bu.

"Biri ona dokundu mu?" Sesimde net ve ölümcül bir tonla soruyorum. "Ona zarar mı verdiler?" Sy'ın yanağındaki avuç izini gördüğümde göğsümde kabaran o sessiz, alev alev yanan öfkeyi çağırıyorum ve beni yönlendirmesine izin veriyorum. "Kim olduğunu söyle." Kendi silahıma uzanıyorum ama eli beni durduruyor.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Tekrar söylüyorum, bu onun kanı değil. Görünüşe göre onlardan birini oldukça iyi haklamış. Burada parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Remy. Ben ayrıldığımda Bianca ona dikiş atıyordu - Düşes olarak ayrılmadan önceki son görevi. Lavinia kirli bir cam parçasıyla karnını yarmıştı ama bunu hak etmişti. Remy bile bu kadarını biliyordu. Kampüse döndüğümüzde bile hâlâ bu olaya gülüyordu. Deli herif.

"Yine de onu işaretlediler." Gözleri benimkileri tutuyor, daralıyor. "Bir ayıyla."

"Bir Ayı," diye tekrarlıyorum, parmaklarımı silahımın etrafına sararak. "Bruin demek istedin herhalde."

"Nick," diye başladı ama sözünü

kestim. Beklediği şey buydu.

"Biri bana mesaj gönderiyor," diye yalan söyledim ve silahımı çıkarmak için onun elini silktim. "Kim olduğunu söyle."

Bana uyarıcı bir bakış attı. "Mesaj senin için değil. Saul Cartwright benimle uğraşıyor. Aylardır. Dükler mezun oldu, sanırım bu onlar için son çırpınışıydı." Çenesi gerildi. "Bu bir intikam."

Bebek Payne ne kadar isabetli bir karar verdiğinin farkında bile değil. Saul bu görevi gerçekten Düklere vermişti. Ama mezun olan Dükler gitti ve Dük olmak için çan kulesine bağlılığınızı kanıtlamanız gerekiyor.

Artık yeni Dükler var.

Kendimi tam boyuma çekerek öfkemin ortaya çıkmasına izin veriyorum. "Bana Lucia'nın kızının boktan bir kardeşlik rekabeti saçmalığı yüzünden tecavüze uğradığını mı söylüyorsun?" Böyle söyleyince kulağa gerçekten de inandırıcı geliyor.

"Ne olduğunu biliyorum," diyor Killian, çatlak kapıya uzun bir bakış atarak. "Bu bir güç hareketi. Saul tek yumrukla iki yumruk atıyor. Dukes ve Counts, aynen böyle." Homurdanıyor. "Evet, eğer bu kadar kızgın olmasaydım, etkilenirdim."

"Bunu sizin çatınız altında yapmak ve sonra da izlerini bırakmak oldukça cesurca bir hareket." Silahımı bir kenara koyuyor olsam da sesimde biraz şüphecilik bırakmak en iyisi. Tekrar odaya bakıyorum. Lavinia hâlâ sandalyede oturuyor ve bizi dikkatle izliyordu.

"Eğer onun için endişeleniyorsan, ben olsam endişelenmezdim. O güçlü biri," diyor Killian ama bunun yarısını bile bilmiyor.

Benimle nasıl mücadele ettiğini düşünüyorum. Yani, babasından öç almak ve buradan çıkmak için bile olsa benimle seks yapmayı *kabul etti.* Ama lanet olsun, savaştı. Dişiyle tırnağıyla. Kan ve gözyaşı. Ve tüm bunlar onun amını daha da sıkılaştırdı. Hay *sikeyim*. Tüm bunların ortasında sertleşmek istemediğim için yer değiştirdim.

"Çok sert," diye ekliyor elini yıpranmış yüzünde gezdirirken. "Çukur için çok riskli. Babamın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onun bakire olduğunu düşünüyordu," diyorum sesimi alçaltarak, sinirli bir şekilde. "Kralların neyle uğraştığını biliyorum. Ama artık kirazı patladığına göre, bu bakış açısı işe yaramaz. Değerini kaybetti ve diğer kızlarla birlikte yere atılamayacak kadar tehlikeli." Killian başıyla onaylıyor, onu yönlendirdiğim yere doğru gidiyor. Ama bundan fazlası var.

"Hikâye beni öldürecek," diye inliyor. Hanımı, et ticaretiyle ilgilenmediği konusunda sinir bozucu derecede açık sözlü. Rath'la olan hayatlarına göz attığımda, bu kızın kilit altında tutulmasının zaten evde sorunlara neden olduğunu biliyorum. Evet, Story Lavinia'nın onun gözetiminde çiğ çiğ yendiğini öğrendi. Adamım ani bir kuraklık dönemi yaşamak üzere.

Çenemi kaldırıyorum. "Lionel'ın ondan neden vazgeçtiğini biliyorsun, değil mi?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Bir tür borç olduğunu düşündüm. Karmakarışık aile dramlarına yabancı değilim."

Başımı salladım. "Onunla ablası arasında bir şeyler oldu. Lionel'ın kafası çok karışık. Sanırım kayıp ya da öyle bir şey." Killian kaşlarını çattı. "Kayıp mı?"

Tanrım, futbola, ailesine ve hanımına odaklanmıştı. Bu benim işimi kolaylaştırıyor. "Mesele şu ki, eğer onu kullanacak bir şey bulamazsan, baban gelip kendisi için toplayacak."

Lionel'ın onu sürükleyip götürmek için buraya gelme ihtimaline sinirlendiğini şimdiden görebiliyorum. Aile dramını yakından bilen biri olarak Killian Payne'in başkasınınkiyle uğraşmak istemediği kesin. "O zaman bırak yapsın," diye vurguluyor. "Ben asi kızlar için lanet olası bir kreş değilim. Lionel onu cezalandırmak istiyorsa, bırak yapsın."

"Affedersiniz?" Alçak sesle ve ölümcül bir şekilde söylüyorum.

Killian öfkeyle şöyle açıklıyor: "Saul Cartwright'ın zonklayan kinini düşünmek zorundayım. Bu saçmalığa hakemlik yapacak ne zamanım ne de enerjim var. Saul'u nasıl dışarı çıkaracağımı bulmalıyım."

Bundan sonraki kısmı çok dikkatli oynamalıyım. "Peki onunla nasıl başa çıkacaksın?" Merak ediyorum, alay ederek. "Bir kralı tahttan indirmek söylemesi yapmaktan daha kolay."

Bunu enine boyuna düşünüyor gibi görünüyor ve dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. Bir domino taşı diğerinin üzerine düşüyor. Bu fikri onun kafasına yerleştirmek zor değil. Kral olduğundan beri beni bu konuda rahatsız ediyor. "Nick," diyor bana bakarak. "Sen bir Bruin'sin."

Kraliyetin olayı budur. Günün sonunda her zaman miras ve kanla ilgilidir. Büyük büyükbabam kraldı. Büyükbabam da kraldı. Babam da kraldı. Bruins nesiller boyunca Düklere liderlik etti.

Ta ki babam tacından feragat edip onu Saul'a verene kadar.

Killian bana anlamlı bir bakış attı. "Bu, onun iddiasına karşı çıkabileceğin anlamına geliyor."

"Sana zaten söyledim," diyorum başka tarafa bakarak, "istemiyorum." Bu bir yalan bile değil. Kral olmak istemiyorum. Delta Kappa Sigma ve Batı Yakası'ndan oluşan çöp yığınına hükmetmektense yok olup gitmeyi tercih ederim.

"Oh, yapacaksın," diye ısrar ediyor ve kapıyı açmak için uzanıyor. Gözlerim Lavinia'nın yakıcı bakışlarına takıldığında bile bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Çünkü o senin Düşesin olacak."

İşte burada.

Domino taşının çarpması.

Çarkın dönüşü.

Entrikalarımın doruk noktası. Doğru

planlama kötü performansı önler.

2

Lavinia

Nick Bruin'le ilk tanıştığımda babamın eliyle kaldırıma itiliyordum.

Avuç içlerimin topuklarını ve dizlerimin uçlarını kesen çakıl taşlarının acısını hala hatırlıyorum. Canım yanıyordu ama gece havasının tenimi kesmesi muhtemelen yaşadığım en güzel şeydi. Dışarıda olmak, arabalarının egzoz kokusunu almak, günler sonra ilk kez hareket edebilmek. Ayaklarına baktığımı hatırlıyorum -Güzel Nick, Çirkin olanla karıştırılmamalı- çizmelerinin aşınmış parmaklarına, kayıtsızca attığı sigara izmaritinin parlayan koruna, ben asfaltta nefes nefese kalırken gözlerinin ensemdeki ağırlığına.

Caddenin dışında bir yerde, sıradan bir park alanıydı. Karanlık. Terk edilmiş. Otoparkı aydınlatan tek şey iki arabanın farlarıydı; babamın şık sedanı ve Daniel Payne'in heybetli SUV'si.

"Al onu," diye homurdandı babam. "Anlaşmayı biliyorsun. Onu nasıl istersen öyle kullan."

Bir duraklama oldu ve sonra Daniel Payne'in sesi duyuldu. "Emin misin? -"

"Evet, evet," dedi babam sabırsızlıkla. "Güven bana. Kimse onu istemez. O taze et."

"Ben-" Babam ayağını yan tarafıma gömerken nefesim acı dolu bir hırıltıyla kaçtı.

"Eğer Leticia'ya yaptıklarını itiraf etmeyeceksen, o zaman ağzından çıkacak tek bir kelime bile duymak istemiyorum," diye tısladı.

Beni ayağa kaldıran Güzel Nick'ti. Onun ilgisini nazik olarak tanımlamak aptalca olurdu ama Lionel Lucia'nın gazabının cehenneminde geçen üç günden sonra, kesinlikle öyle hissettiriyordu. Beni cipin arka koltuğuna itmesine aldırmadım bile, bileklerimi bağladığında ya da kapıyı kapattığında karşı koymadım, ikimizi çılgınca, rahatsız edici derecede samimi bir sessizlikle gizledi.

Dışarıda, farların ışıkları arasında iki kral pazarlıklarını yaptılar. Hızlı bir misilleme için et. Daha sonra, babamın Daniel'a nasıl yalan söylediğimi açıkladığını öğrenecektim. Bakire olmadığımı söylediğimi. Bunun sadece cezadan kurtulmak için bir hile olduğunu. Kimsenin bana sahip olmadığını bildiğini.

Ama içeride sadece ikimiz vardık, sessiz ve h a r e k e t s i z d i k .

Ağlamaya başladım.

Muhtemelen kaç kez ağladığımı bir elin parmakları kadar sayabilirim ve bu da onlardan biriydi. Daniel'ın yeni oyuncağı olma ihtimali değildi. Henüz bunu düşünecek zamanım bile olmamıştı. Yanımdaki acı, boğazımı çevreleyen çürükler ya da babamın beni kilitlediği sandığın masif tahtasına vurmaktan parmak eklemlerim ve dizlerimdeki zonklama bile değildi.

Rahatlamıştım. *Özgür olduğum için* o kadar mutluydum ki, her şey fısıltılı bir hıçkırığa dönüştü.

Sonra Nick başını çevirip pencereden dışarı baktı ve uzun, etkilenmemiş bir iç geçirdi. "Tanrım, siz Kraliyet dangalakları tanıdığım en zayıf kaltaklarsınız."

Hıçkırıklarımın keskin bir nefes alış verişte çalındığını hatırlıyorum. Gerildiğimi ve yer değiştirdiğimi, sırtımı karşı kapıya döndüğümü hatırlıyorum. Ayakkabımın topuğu çenesine temas ettiğinde çıkardığı sesi hatırlıyorum. Camın kırılma sesini ve ellerinin telaşını, beni yere yatırırken vücudunun ağırlığını, güçlü kaş çizgisini bölen küçük, sinirli bir kırışıklık dışında ifadesizliğini hatırlıyorum.

Demek istediğim, ağzımı kapalı tutmamın bir sebebi var. Elbette Lordlara Nick'in Velvet Hideaway'deki hücreme giren kişi olduğunu söyleyebilirdim. Yeni Payne'in intikam almasını, tüm Kralların toplanıp Güzel Nick'in sert et yığınına kurşunlarını ve bıçaklarını yerleştirmelerini izleyebilirdim. Bahse girerim mavi gözlerindeki ışığı söndürürken izlememe bile izin verirlerdi. Babam da orada olacaktı -Perez de, hiç şüphesiz- ve sonra beni nerede tutacakları konusunda yeniden pazarlık edeceklerdi...

Artık ihtiyaçları kalmayana kadar.

Sikerim böyle *işi*.

Lionel Lucia bana bir şey öğrettiyse, o da sırların gücü olduğudur. Kaldıraç para birimidir. Bilgi beni hayatta tutacak tek şey olabilir.

Bir çift elden diğerine geçmenin her zaman garip, elektrikli bir iyimserliği vardır. Babamın beni Kings'e verdiği gece, Daniel'in beni Hideaway'e taşıdığı gün, bunlar fırsattı. Ben bunu olduğu gibi görüyorum.

Öğleden sonra, ağzı sıkı müteahhitler kırık camı onarmaya gelir. Temizlikçiler kirli çamaşırları ve yatak çarşaflarını almaya gelirler.

tüm kanıtları. Sonra Auggy ve birkaç fahişe arkadaşı odamı silahlar için bir kez daha kontrol etti. Ama eskisi gibi değil. Bir zamanlar bana sinirli ve şüpheli tavırlarla bakarlarken, şimdi bana bakmaktan tamamen kaçınıyorlar. Parmak uçlarına basarak ve fısıldayarak çekmecelerimi öyle nazikçe karıştırıyorlar ki, sanki hiç uğraşmak istemiyorlarmış gibi. Odayı dişlerimi gıcırdatan ciddi ve acımasız bir sessizlik kaplıyor.

Hiçbir şey olmadığı sürece onların merhametine sığınıyorum. Günler geçiyor, güneş doğup batıyor ve kimse benim için gelmiyor. Auggy sabah akşam bana yemek bırakıyor ama mükemmel yapılmış yatağıma şöyle bir baksa da konuşmuyor.

Uzun bir süre böyle devam eder. Günler, haftalar, kim bilir? Zaman içindeki tek kayda değer kırılma, Nick'in B planının gerçekten işe yaradığını doğrulayan regl dönemim.

En azından bu benim işime geliyor.

Bir süre böyle devam ettikten sonra, Killian ve Nick arasındaki konuşmayı -yeni Düşes olmamla ilgili olan konuşmayı- halüsinasyon olarak algıladığımı düşünmeye başladım. Belki de kitaplarımdan birini gerçek hayatla karıştırdım, tatsız aşkları şu anki durumumla karıştırdım. Travma beyne çılgınca şeyler yapar. Bilirim; Lionel Lucia'nın en sevmediği kızı olarak bir ömür boyu bunu yaşadım. Hala göğsümde sıkıştığıma ikna olarak uyandığım geceler var, bacaklarım içgüdüsel olarak var olmayan bir bariyere karşı çırpınıyor. Bir de hiç hareket edemeden uyandığım geceler var, hiç gitmediğime dair kaçınılmaz bir kesinlik beni felç ediyor.

Kızı sandıktan çıkarabilirsin.

Beni yakalayan sadece durağanlık. Odanın içinde volta atarak geçiriyorum, tekrar tekrar, dışarı çıkma ihtiyacı beni boğacak kadar sıkıyor. Onlar gelmeden önce de yeterince kötüydü ama adım attığım, baktığım her yerde o gecenin bir anısı var. Karanlık figürleri. Alçak, hırçın sesleri. Tutuşlarının sıkıntısı, dokunuşlarının acısı, iğnelerinin batması. Sanırım Auggy ve diğerleri yatakhanede uyuduğumu sanıyorlar.

Kapının yanındaki koltuk ya da dolabın yanındaki zemin, ama gerçek çok daha utanç verici.

Gündüzleri, soğuk, sert küvetin içinde, banyonun kapısı sıkıca kilitli olarak uyuyorum.

Bu benim kaderim.

Bir kutuyu diğeriyle takas etmek.

Sonunda gerçekleştiğinde, bunu beklemiyorum.

Kapının dışındaki gürültü beni dikleştiriyor. Yeni parmaklıklı pencereden gelen ışık akşam yemeği için çok erken olduğunu gösteriyor, bu yüzden yaşlı Bayan Crane içeri girdiğinde - bir tepsi yemek değil, büyük bir kağıt torba taşıyor - vücudumun her hücresi hayata uyanıyor.

Yaşlı yarasanın diğer kızlardan birini göndermek yerine kendisinin gelmesi hiç iyi olmaz. Eğer Auggy genelevin madamı ise, Bayan Crane de inatçı siğil ya da kendisine denmesini tercih ettiği gibi müdürdür. Berbat durumdaki Lordlar için bir sığınak annesidir. Eğer kötülerse, sebebin yarısı odur.

"Burası lanet olası bir köpek kulübesi gibi kokuyor," diyor kaba, hırıltılı sesiyle. Gözleri etrafı inceliyor, kurnaz ve hesapçı. "Tanrım, *surat mı* asıyorsun?"

"Somurtmak mı?" Gözlerimi kısarak tekrarlıyorum. "*Hayır,* ben değil. Lanet olası bir bodrumda kilitli kalmanın tüm boş zamanını dünya çapındaki açlık krizini çözmek için kullanıyorum." Ona keskin kenarlı bir sırıtış sunuyorum. "Ne de olsa *somurtacak* neyim olabilir ki?"

Bayan Crane benimle sert bir şekilde alay ediyor. "Burada tecavüze u ğ r a y a n ilk kızın sen olduğunu mu sanıyorsun? Muhtemelen bu ayın ilki bile değilsin. Üç sıcak yatağın ve bir karyolan var, Goldilocks. En azından gider kaybını telafi etmek için bir köşeye çekilmen gerekmiyor." Acıyla ekliyor, "Kahretsin, ben benimkiyle evlenmek zorunda kaldım."

Ona inanamayarak bakıyorum, ama "Evet, uğradığım şiddetli cinsel saldırı gerçekten büyük bir şanstı" diye alay etsem de, içimdeki öfkenin sadece yarısı

göğüs ona doğru yönlendirilmiş.

Bu şehrin hastalığı -ya da benim bu konudaki farkındalığım- her geçen gün artıyor.

Yorumu duymazdan geliyor ve burnunu çekiyor. "En son ne zaman banyo yaptın?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Biliyorsam ne olayım. Bir noktada küvet, duştan çok senin o çok önemsediğin 'karyola'ya dönüştü."

"Vakit geldi. Git elini yüzünü yıka." Bana bir bakış attı, küvette uyuduğum düşüncesinden etkilenmemişti. "Sen de o amcığı pırıl pırıl olana kadar ovala."

"Neden?" Çenemi kaldırarak soruyorum.

Kibirli bir şekilde, "Çünkü ben öyle dedim." diye cevap verir.

Buraya kadar olduğunu bilerek kaskatı kesiliyorum. Hayatım bir dizi önce ve sonra gibi geliyor. Sandığa konulduktan sonra. Leticia kaybolmadan önce. Babam beni Daniel'a teslim ettikten sonra. Hideaway'e taşınmadan önce. Sonra.

Tecavüz, diye haykırıyor düşüncelerim, her ne kadar *tecavüz* olduğunu iddia edemesem de.

Her iki durumda da, anları tanımayı, bir önceki ve bir sonraki arasındaki dikişleri görmeyi öğrendim ve şimdi hissedebiliyorum. Havadaki o gergin çatırtı, yaşlı kocakarının sabırsız bakışı, gözlerimin o kapıya odaklanışı, bir başka kutudan daha kaçmaya aç.

Elindeki çantaya başımı sallıyorum. Yanındaki logo kişisel olarak aşina olmadığım bir dükkâna ait, ama Avenue kızlarının bu dükkânı ayakta tuttuğu iyi biliniyor. "Beni bir randevuya mı gönderiyorsun? Pek de iyilik perisi gibi görünmüyorsun."

"Asamı arabada unutmuşum." Çantayı yatağın ucuna atıyor ve ben de ona bakıyorum. "Transfer günü için yeni kıyafetler. Buradan ıslak bir battaniye gibi çıkmana izin veremem. İş için kötü olur."

Transfer.

Serbest

bırakılmadı

.

"Şanslıyım," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıp çantayı elime alıyorum. İçindeki giysilerin hepsi siyahtı. Gömlek yerine geçmeye çalışan bir tür parçalanmış pamuk ve siyah deri tayt. "Oh güzel, fahişe kıyafetleri."

"Balo elbisesi olmadığı için üzgünüm Külkedisi," diye tersliyor, sinirli görünüyor, "ama senin yerinde olsaydım, hediye edilen atın ağzına bakmazdım."

Kıyafetleri tutuyorum. "Bunun bir hediye olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence hayatının geri kalanını burada yaşamak istemiyorsun ve bu senin tek seçeneğin. Elinde beş para etmez bir şey vardı." Gözleri kasıklarıma kaydı. "Onu kaybettin."

Eski bekaretim, şüphesiz.

"Ben hiçbir şey kaybetmedim. *Senin* gözetiminde *alındı*." Bu bir yalan, ama o bunu bilmiyor.

Ancak bakışlarıyla karşılaştığımda kaşlarını kaldırıyor. "Belki buraya girip çıkan neşeli yeşil ahmaklar bu saçmalığa inanır ama ben inanmıyorum. Şu haline bak. Muhtemelen o kirazı kalçanı okşayan ilk ıslak dudaklı kurtçuğa kaptırmışsındır." Bana uzun, düşünceli bir bakış attı. "Kolay biri olduğun için değil. Daha çok meraklı olduğun için. Eminim o enayiyi eve topallayarak göndermişsindir, değil mi?" Kısık, hırıltılı bir kahkaha attı. "Evet, adamlarımdan biri bana senden bahsetti. Sana çürük dedi ve yalan söylemiyordu. Daniel'ın ne düşündüğünü ancak Tanrı bilir."

Cevap vermemek için kendimi zor tutarken dudaklarım
birbirine çarpıyor. Haksız değil.

Herhangi biri hakkında.

Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha az serttir. "Zamanında çok amcık gördüm kızım. Tipleri bir mil öteden fark edebilirim. Sert fahişeler, pençeli orospular, bir erkek ona çok sert nefes verirse parçalanacak narin küçük bebekler..." Başını sallıyor, gözlerini bana dikiyor. "Sen bu iş için doğru kız değilsin. Eğer Killian seni tutup yukarıda çalıştırsaydı, bir hafta içinde ölmüş ya da hapse girmiş olurdun, bunu ikimiz de biliyoruz." Elimdeki çantaya başıyla işaret ediyor. "Bu senin için daha uygun olacaktır."

Keskin, acı bir kahkaha atıyorum. "Sahte kraliyet unvanlarına kapılmış üç sikik çocuğa hizmet etmek mi? Evet, dünyada gerçekten yükseliyorum."

Nereye gittiğimi bildiğime şaşırmış görünmüyor. "Bundan ne çıkaracağın sana kalmış."

Ona şu anda bana saldıranın Nick olduğunu söyleyebilirdim. Belki beni neye gönderdiğini anlarsa yüzündeki o yalaka ve sabırsız ifade silinirdi. Belki de anlamazdı. Belki de bana hâlâ zirvede olduğumu söylerdi.

"Sen başka bir şeysin, biliyorsun." Başımı eğiyorum, ona hesapçı gözlerle bakıyorum. *Beni yakaladığını mı* sanıyor? "Bu saçmalıklarla kaç kızı mahvettiğini merak ediyorum." Ben kayıtsızca ilerlerken gözleri kısılıyor. "Eminim kendine onları sadece sertleştirdiğini, dünyanın sert ve soğuk gerçekliğine hazırladığını söylüyorsundur. Sen burada kötü adam değilsin. Sen sadece altın yıldızlı bir kurbansın. Bunu mükemmelleştirdin. Artık hiçbir şey seni rahatsız etmiyor. Bir kız tecavüze uğruyor ve dövülüyor, kendini toparlamalı, hiç olmamış gibi davranmalı ve daha kötüsü olmadığı için minnettar olmalı. Oh, evet, onlara hizmet ediyorsun," diye alay ediyorum, gözlerindeki öfke parıltısına sırıtarak. "Sen bu kızların dostu değilsin. Sen bir hainsin. Beni zapt edip siken pisliklere daha çok saygı duyuyorum." Çantayı kaldırıyorum. "En azından hiç süslemediler."

Bana sıkılmış bir bakış attı. "Senin saygını kazanmak zerre kadar umurumda değil. Eğer bana kötü davranan her kızın üzerine titreseydim, başka hiçbir şey için zamanım olmazdı."

"Elbette, zamanınızı çok daha yapıcı bir şekilde kullanıyorsunuz."

Gözleri benimkilere dikilmiş, öfkeyle parlıyordu. "Şimdi senin de aynısını yapma zamanın geldi." Başparmağını tavana doğru salladı. "Bu, bu amcık tuzağında başka hiç kimsenin göremeyeceği bir fırsat. Onlar için bacaklarını açman, yaraklarını emmen, yemeklerini pişirmen ve çamaşırlarını yıkaman gerekebilir. Ne olmuş yani? Kızlarımdan herhangi biri Kraliyet pozisyonunda bir şans için sol memesini verir." Kapıyı açmaya gittiğinde, Auggy

elinde bir spor çantasıyla bekliyor. Bayan Crane bana pis bir bakış fırlatarak ona, "Onu temizle ve şık bir hale getir," diyor. "Akşam yemeğinde senin için gelecekler. Çarşaflarımı kirletmediğin sürece nereye gittiğin umurumda değil." Augustine bana bakarken kapıyı arkasından çarparak çıkıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana baktı. "Onun hakkında yanılıyorsun. Bayan Crane bir hain değil. Senin büyüdüğün o koca malikanede düşünmeye bile tenezzül etmediğin kadar çok kızı sokaklardan kurtardı."

Bakışlarına karşılık veriyorum, ama bunun için herhangi bir ateş çağıramıyorum. "Nasıl büyüdüğüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Bir kaşını kaldırarak, "Bahse girerim hiç aç kalmamışsındır," diyor. "O zaman," diye vurgulayarak tekrarlıyorum, "açlık hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun.

nasıl büyüdüğümü. Açlık hiçbir şeydi." Açlıktan mideme kramp girmesi, bir metre karelik cehenneme tıkılmaktan iyidir. Babamın istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyor.

"Her neyse," diye iç geçiriyor ve yanımdan geçip banyoya doğru yürüyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Tüm alacağımın sıkı bir duş olduğunu düşündüysem, fena halde yanılmışım.

"Benimle taşak geçiyorsun," diyorum yirmi dakika sonra, banyomun tezgahını incelerken saçlarım damlıyor.

Auggy bir çift lateks eldiveni bileklerine geçiriyor. "Merak etmeyin. Bütün kızlarımızı ben ağdalarım. Ne yaptığımı biliyorum."

"Sıcak ağdayla amıma yaklaşmana izin vermeyeceğim."

Yassı, tahta bir spatula-şey sallayarak, "Eğer bunu şimdi yaparsak, daha sonra kendileri yapmak zorunda kalmayacaklar" diye karşı çıkıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ciddi olamazsın-"

"Oh, çok ciddiyim." Yere serilmiş battaniye yığınına başıyla işaret ediyor. "Savaşa kılsız girmenin bir sebebi var. Onlara asla

çekecek bir şey." Bir tür şartlanmış psikoz yaşıyor olmalıyım, çünkü bu o kadar derin ki, kendimi sonraki yarım saat boyunca vücut tüylerimi aldırırken buluyorum. "Belden aşağı her yer," diyor Auggy, kaval kemiklerime ağda sürerken.

Bırakın amımı, bacaklarımı en son ne zaman tıraş edebildiğimi bile hatırlamıyorum, bu yüzden kâğıdın her yırtılışı canımı acıtıyor, homurdanmama neden oluyor, her şeritte işe yaramaz bir öfkeyle yere vuruyorum.

O ise bunu görmezden geliyor. "Bu kadar sarışın olduğun için şanslısın, biliyorsun. Neredeyse beyaz. Benim saçlarım o kadar koyu ki, bir hafta sonra tekrar uzadığını görebiliyorum, ama bahse girerim bu bir ay ya da daha fazla sürer." Parmağını kızgın, kırmızı bir deri parçasının üzerinde gezdiriyor. "Yine de hassas. Cildin çok açık. Çabuk morarıyorsun, değil mi? Bazıları böyle." İç uyluğumun tam ortasına yapıştırılmış bir sonraki şeridi tutarken bana attığı bakış anlam dolu. "Dikkat etmen gerekenler bunlar."

Rip.

"Orospu çocuğu!" Çığlık atıyorum.

Daha sonra kaşlarımı alıyor, yüzümü nemlendiriyor ve ardından uzun bir süre saçımdaki karışıklıkları tarıyor, bu sırada ona savurduğum sözlü tacizlerden rahatsız olmamış gibi görünüyor.

"Erkekler bunun için ne kadar ödüyor?" Küçümsüyorum, tarağın her geçişinde başımı öne eğiyorum. "Sadist fahişe primi mi alıyorum?"

"Sanırım seni özleyeceğim," diyor bir düğüme gülümseyerek. "Seni beslemek için her gün buraya gelmek? Bu, uyutmaya kıyamadığınız çok kötü bir evcil hayvanınız olması gibi bir şey."

"Siktir git." Gözlerimi dikip dehşet dolu çantasına bakıyorum. İçinde her türlü şey var; saç maşası, makyaj malzemeleri ve saç boyaları. Kız kardeşimin bildiği türden şeyler. Leticia sabahları hazırlanmak için saatlerini harcardı, yataktan kalkıp saçlarımı özensiz bir şekilde topladığım ve bir kat rujdan fazlasını sürmediğim için beni hep azarlardı. Hep kıskandığından şüphelenirdim. Artık biliyorum.

Auggy onun göğsüne dokunur. "Gördün mü? Sen beni terslemeden günlerim eskisi gibi olmayacak." Yavaş yavaş gülümsemesi kayboluyor, sesi daha ciddi bir ton alıyor. "O kadar da kötü olmak zorunda değil. Bayan Crane haklıydı. Onlara istediklerini ver, eminim sana bir kraliçe gibi davranacaklardır. Tüm Kraliyet ailesi canavar değildir. Leydi'ye bir bakın. Rahat bir hayatı ve onu deli gibi seven üç güçlü adamı var."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, sesindeki kıskançlığı kaçırmıyorum. "Keşke sen olsaydın." Doğrusu Augustine'e acıyorum. Ortalama bir haftada kaç erkeğe hizmet verdiğini merak ediyorum. Kaç tane tacizci pisliğe gülümsemek zorunda kalıyor? Lordların hükmeden yumruklarının altındaki yerini hak etmek için kaç siki içine almak zorunda?

Sormuyorum.

Bunun yerine, garip bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde her tarafım zonklayarak çenemi çantasına doğru sallıyorum. "Oradaki saç boyası mı?" diye merak ediyorum ve bunu daha önce tarif ettiği şeye dönüştürüyorum. İçine girdiğim bir savaş. Top ateşi ve el bombaları.

Bu gösteriş

değil. Savaş

boyası.

"Mavili bir şeyiniz var mı?" Ben soruyorum.

Augustine'in kırmızı ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "İşte benim kızım."

3

Lavinia

Kamyonu kullanan adam tanıdık geliyor. Birahanelerin önünden geçerken dudağındaki piercingler parlıyor, arada bir yanan sokak lambası West End'deki depo bölgesine çirkin bir ışık saçıyor. Dimitri Rathbone, ya da

Rath, Kraliyet çevrelerinde hem bir Lord hem de Killian Payne'in en iyi arkadaşı olmasıyla tanınıyor. Killian artık bir Kral olduğuna göre, Rath ve üçüncü Lord Tristian Mercer'ın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sanırım güçlüler.

Yalnız değildir. İsimsiz bir asker ön koltukta onun yanında oturuyor, telsizin düğmelerine basıyor, bir istasyondan diğerine geçiyor. Rath'ın eli dışarı çıkar. Alçak bir sesle, "Müzikle oynamayı bırak, Bruce." diye uyarır.

"Özür dilerim," diyor adam, haddini aştığını fark ederek. Bana bakıyor, alnı kırışıyor. "Onu bu şekilde bağlamak aşırıya kaçmak gibi mi görünüyor?"

Bileklerim arkadan endüstriyel güçte bir fermuarla bağlı. Doğrusu, bu beni pek rahatsız etmiyor. Kıvrılma sanatında çok deneyimliyimdir. Bana burada yalnız başıma üç dakika verin, ellerimi önüme getirmek için bacaklarımla kıvranabilirim. On dakika daha ve onları kolayca kemirebilirim.

"Onu hafife alma," diyor Rath, dikiz aynasından bana bir bakış fırlatarak. "Onu domuz bağı ile bağlamadığım için şanslı. Kaltak katır gibi tekmeliyor."

Ona kurt gibi sırıtıyorum. "Seni tekrar görmek güzel, Rath. Daha sık takılmalıyız. İyi bir tane yemeyeli uzun zaman oldu. Köprücük kemiğin nasıl?"

Gözleri sinirli bir şekilde bana bakıyor. "Ya da ağzını tıka."

Kamyon tanıdık bir binanın önünden geçiyor - Dukes'un spor salonu. Lisedeyken burada bir ya da iki maça gitmiştim. Hatta bir keresinde bir yılbaşı gecesine gizlice girmiştim. Spor salonu tabelasına bakıp çenemi kaldırdım. "Bu ucuz derinin jöle maçında nasıl bir performans göstereceğinden emin değilim dostum."

Ara sokaktan döndü ve frene bastı. "İyi ki güreşmiyorsun o zaman."

"O zaman benim burada ne işim var?" Diğer adam kamyonun kapısını açıp omzumu tutarken soruyorum. Bu Rath denen herifle sürdürdüğüm iğneleyici atışmayı devam ettirmek istiyorum ama gerçek şu ki, sinirlenmeye ve huzursuz olmaya başlıyorum. "Bu da ne böyle?"

Kimse cevap vermiyor.

Bunun yerine, her iki kolumu da birer elleriyle kavrayarak beni arka kapıya doğru yürütüyorlar. Duvara yapıştırılmış bir broşür gözüme çarpıyor -Cuma Gecesi *Öfkesi- ve* ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Cuma Gecesi Öfkesi'nde ne olacağını biliyorum. İki asil ringe çıkar. Biri ödülle ayrılır.

Galip gelen ganimeti alır.

Bu Dük'ün sloganı.

Arka koridor uzun ve çıplak, duvara asılı eski el ilanları dışında, geçmiş dövüşlerin zaman çizelgesi. Puro ve eski top teri gibi kokuyor. Rath bir kapı açıyor ve en üstteki sahanlığa ulaşana kadar bizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Müziğin titreşen ritmi ve yüksek sesler üzerime çöküyor. Üstümüzde boş bir çatı katına çıkan merdiven var ama ışıkların gökkuşağı rengindeki parıltısı dikkatimi aşağıdaki beden yığınına çekiyor. Aşağıda başka bir çatı katı daha var.

deponun karşı tarafında, ve orada insanlar var. Sanırım bir spiker. Bir ya da üç yargıç. Muhtemelen birkaç bahisçi. Batı Yakası kumarı sever.

Midemde bir endişe oluşuyor. Ailemden nefret ediyorum ama programımı da inkar edemiyorum. Ben bir Kont olarak yetiştirildim, bu da bir şeye asla körü körüne girmemek anlamına geliyor. Geçtiğimiz iki yıl bunu içimden söküp atamadı ve hiçbir şeyin de atamayacağından şüpheliyim.

Yukarıdaki boş çatı katını incelemekle o kadar meşgulüm ki, tutuşlarının değiştiğini, ayak seslerini ve bir kutunun açılma sesini tamamen kaçırıyorum. Kulağımın arkasındaki deriye yapılan ani baskıyı ya da üç saniyelik delici, batıcı acıyı kaçırmıyorum.

Ben çırpındıkça Rath homurdanıyor ve kollarını göbeğime doluyor. "Kıpırdama!"

"Ne oluyor lan?!" Çığlık atıyorum. Dizlerimi kaldırmayı, Rath'ın ağırlığımı taşımasına izin vermeyi ve benim olduğumu sandığı katır gibi inciklerine tekme atmayı içeren bir planım var.

Ama sonra diğer adam aynı yerime sert bir yumruk attı -hızlıca- ve kaçtı. "Bitti, kız etiketlendi."

Topuklarım temas edemeden Rath beni itiyor ve bana ters ters bakıyor. "Oraya gidip sessizce oturacak ve maçın bitmesini bekleyeceksin. Gecenin sonunda artık benim sorunum olmayacaksın."

"Hanımınız bu konuda ne düşünüyor?" Boynumdaki zonklamaya karşı dişlerimi sıkarak atıyorum. Diğer adam yaraya yapıştırıcı destekli bir bandaj bastırırken, soğuk bir şekilde merak ediyorum, "Bir insanı aptal bir sik ölçme yarışmasında meta olarak kullanmana bir şey demiyor mu? Onları sığır gibi etiketlemen?"

Dudaklarının köşesi karanlık bir sırıtışa dönüşüyor. "Benim kızda da aynı takip cihazından var. Hoşuna gidiyor."

Ağzım gerildi. "Tabii ki öyle. Buradaki tüm sürtükler senin Kool-Aid'ini içiyor, değil mi?"

Gözleri tehditkâr bir ışıkla titriyor. "Leydimiz hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et. Eğer o olmasaydı, aylar önce Baronlara senden kurtulmaları için para öderdik." Başını sallıyor, dişleri dudak halkasına takılıyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Sen bir Lucia'sın. Biz babandan ne kadar nefret etsek de, senin ondan daha çok nefret ettiğin ortada. Ya bunu kendi yararına kullanacaksın ya da yarın bir çukurda ölecek kadar birilerini kızdıracaksın. Hangisi olduğu umurumda değil."

Hiç düşünmeden ileri atıldım ve kalın bir tükürük tomarını suratına fırlattım. "Git kendini becer."

Bir an gözleri kapanıyor, burun delikleri açılıyor ve sonra gömleğinin eteğini kaldırıp yüzünü buruşturarak yanağını siliyor. "Gördün mü?" diyor diğer adama, çenesini sıkarak. "Kibar olmaya ve küçük bir tavsiyede bulunmaya çalışıyorsun ve tek aldığın şey dudak oluyor. Bir dahaki sefere tıkaç getireceğim." Bir süre sonra ateşli bir şekilde ekliyor, "Aslında, siktir et bunu. Bir dahaki sefere diye bir şey yok. Artık başımın belası değilsin. Tanrıya şükür."

Beni ileri doğru itiyor, ama bu bir itişten çok bir avuç içi yumruğu gibi, beni çelik dudağa doğru tökezletiyor. Düşmek için kendimi hazırladım ama asla düşmedim. Onun yerine metal korkuluklara çarpıyorum ve acı içinde göğüs kafesime iniyorum. Nefes almaya bile fırsat bulamadan ellerim serbest kaldı. Tepki vermek için döndüm ama Rath'ın kılıcındaki ışık parıltısı duraksamama neden oldu. Anlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde, diğer adam öne doğru adım atıyor ve bileklerimden birini parmaklığa kelepçeliyor.

Sikeyim.

"Cidden beni buraya köpek gibi zincirliyor musunuz?"

Rath'ın gözlerinde daha önce herhangi bir anlayış varsa bile artık yok, yerini taş gibi bir alay aldı. "Nick sana ne diyor? Küçük Kuş mu? Kafes olmadığı için şanslısın."

Bir an sonra gittiler ve ben de kelepçeleri çekiştirmeye başladım. Bir fermuarı kemirerek çıkarabilirim ama kelepçe ve zincir sağlam metal,

Ben çektikçe gürültülü bir şekilde parmaklıklara çarpıyor. Çabalarımın karşılığında aldığım tek şey ağrıyan bir bilek.

Siktiğimin orospu çocukları.

Aşağıdan gelen ses beni içinde bulunduğum durumdan uzaklaştırıyor ve pleksiglasın arkasından bakıp bir avucumu boynumdaki yanan ağrıya bastırıyorum. Kalabalık çok büyük - belki de yılbaşı gecesinden bile daha büyük. Ama Kraliyet kardeşlikleri tiyatroyu sever. Normal kardeşlikler fıçı biralarına ve futbol maçlarına düşkündür ve elbette Forsyth'in Kraliyet evleri de bunu yapar, ama bu asla yeterli olmamıştır. Bu orospu çocukları daha çok tarikatlar, suç örgütleri ve sadist çemberler gibidir. Ne kadar derine inerseniz, o kadar çok bela bulursunuz.

Hepsi büyük gösteriler ya da saçma kan davalarıdır ve her biri kardeşliklerinin kuruluş gündemiyle uyumludur. Lordlar toprak ve mülkiyete göz diker: kadınlar, araçlar, mülk ve bölge. Prensler altın varislerine ve saf, lekesiz bir kraliyet soyunu sürdürmeye takıntılıdır. Baronlar sırları, kozları ve asırlık gelenekleriyle makinenin arkasındaki gölge olmaktan zevk alırlar. Dükler, Forsyth'i yumruklarıyla yönetiyormuş gibi büyük bir gösteri yaparlar, ancak herkes bu kasabadaki silah ticaretini yönettiklerini ve Avenue gibi yerleri ateş gücüyle dolu tuttuklarını bilir.

Ama benim adamlarım, Kontlar, tamamen gösteriş ve gösteriş peşindeler. Onlar uyuşturucu satıcıları, araba hırsızları ve seks kaçakçıları. Hayır, karaborsa, arka oda anlaşmaları babamın altında. Dünyanın her yerinde bağlantıları var, Güney Yakası'na uyuşturucu akıtıyor, sokaklarda boktan malları ve kampüste daha iyi, daha pahalı uyuşturucuyu itmek için Kontları kullanıyor. Hideaway'e yerleştirilmeden önce motelden motele taşınmam sürpriz olmadı. Adam kaçırma Kontların işidir. Perez, baş kont ve babamın bir numaralı sikicisi, özel hareketini babamdan öğrenmişti. Onu soktuğum pisliği düşününce o küçük puştun beni istemeyeceğini düşünebilirsiniz ama güç güçtür. Kontların Kralı olmak için Lucia'nın kızına ihtiyacı var.

Ve kız kardeşim gitti.

İşte bu yüzden aşağıdaki ringi gördüğümde her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Bruno Perez bir köşede birkaç ısınma hareketi yapıyor, gömleksiz ve uzun boylu, saçları yüzünü kapatacak şekilde geriye doğru kaymış. Buradan bile onu fark etmemek mümkün değil. Kraliyet alanındaki en çekici adam değil ama duruşuna bakılırsa muhtemelen öyle düşünüyor. Burnunun çizgisi kibirli ve Kont arkadaşlarından birine bir şey söylemek için döndüğünde, birinin ona verdiği, çenesini boydan boya kesen yara izini kolayca seçebiliyorum.

Kontların kendi hiyerarşileri vardır; bir seviyeden diğerine nasıl yükselinir. Babam uzun süredir Kral olarak görev yapıyor ve bunu devretmek için acele etmiyor. Soyunu devam ettirecek erkek evladı yok, bu yüzden kontrolü elinde tutmanın en iyi yolu kızını en güvendiği ve yüksek rütbeli asker olan Bruno Perez ile evlendirmek. Leticia bir Kontes olmadığı için bu geleneğe aykırıdır - Tanrı korusun. Lionel buna asla izin vermezdi. Hayır, iktidarını biraz daha sürdürebilmek için kızının iğrenç bir uyuşturucu kaçakçısı seks taciriyle evlenmesini sağlayacaktır.

Ne yazık ki, kız kardeşimin kaybolmasıyla sistemde büyük bir sorun ortaya çıktı.

Ringin diğer tarafında, mürekkeple kaplı, heybetli olduğu her halinden belli olan bir vücut var. Perez ısınırken, bu adam köşeye yaslanıp dinlenmekten memnun görünüyor; kol ve omuz kasları esnerken yumruklarından birini gelişigüzel sıkıyor. Arkasında, ipin diğer tarafında iri yarı bir adam var, kulağına bir şeyler söylerken kaşları aşağı doğru eğilmiş. Ama dövüşçü ona bakmıyor.

Direkt bana bakıyor.

Güzel Nick.

Bakışlarının sıcaklığı altında olmak boğazımda safra birikmesine yetiyor. Yüzüne yapışmış olan yarım gözlü, ukala sırıtış, geri çekildiğimde bile kıpırdamıyor, yüz ifadesi tiksintiyle bükülüyor.

Birdenbire bunun ne olduğunu anladım. Kazanan her şeyi alır.

Nick son iki yılını Lordlarla -kendi kraliyet ailesiyle değil, Düklerle- birlikte geçirmişti. Ta ki o gece Hideaway'e girip hak iddia edene kadar. Kraliyet ailesinin hepsinin unvanlarını kazanmak için farklı yolları var. Video onu kapıdan içeri sokmaya yetmiş olmalı ama Kralları Saul daha fazlasını isteyecektir. Kan, Nick'in ya da Perez'in kanı. Bu dövüşü kazanmalı, *beni kazanmalı. Tıpkı* Killian'la planladıkları gibi. Dükler böyle çalışır. Kazanılan bir şey yoksa, kazanılan bir şey de yoktur.

Nick'in çılgın bakışlarından gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama Perez hain bir sırıtışla bana bakıyor. Gözlerime bakmak için boynunu eğiyor, iki parmağını kaldırıyor ve dilini V'nin arasında imalı bir şekilde gezdiriyor. Parmaklığı sıkıca kavrayıp boğazını sıkıyorum, keşke onun boğazı olsaydı. Görünüşe göre Nick de onu biraz boğmaktan rahatsız olmazdı. Perez'in kafasının yan tarafına hançer gibi bakıyor, rulodaki bant telini ısırırken yumruğu kıvrılıyor.

Aşağıda zil çalıyor ve hoparlörlerden gür bir ses yükseliyor: "Cuma Gecesi Hiddetine Hoş Geldiniz!" Kalabalık kükrüyor ve dövüşü duyurmak için zamanları olduğunu söyleyebilirim çünkü salon gözle görülür bir şekilde engerekler ve ayılar arasında bölünmüş durumda. "Yirmi yıl sonra ilk kez çan kulesinde bir Bruin olacak mı? Bu gece bir Duke mirasının beklenmedik dönüşü - müsrif oğul - unvanını almak için ringe adım atıyor! Güzel Nick Bruuuuiiiinnn!"

Eskiden Nick hakkında böyle bir fikrim vardı. Bir keresinde, onu zar zor canlanan bir tetik parmağı olarak düşünmüştüm. Daniel'ın küçük fino köpeği. Kendilerine rehberlik edecek birini arayan bir çift yumruk.

Göz göze geldiğimiz anda yanıldığımı anladım.

Nick kalabalığa bakmadan önce bana bir sırıtış gönderiyor ve kaslı pazularının ve iyi kesilmiş karnının esnemesi muhtemelen gösterişli olmak için bile değil. O sadece böyle hareket ediyor, sinsi ve vahşi, mükemmel Duke

çehresi. Yüzünün güzel hatları gözünün yanına yaptırdığı dövme ile *vurgulanıyor-237,* Forsyth'in kargaşa için ceza kanunu- ama bu yontulmuş kaplamanın altında bir Bruin'in sessiz, iltihaplı öfkesi var. Kalabalığa bakışı çarpık, kibirli bir şey, sanki tüm bu etkinlik onun senfonisiymiş ve orkestra şefi de kendisiymiş gibi.

Kusasım geliyor.

"Bu amcığın artık bana ait olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu anlat bana."

"Ama Dük'ün varisi bu dövüşü kazanmadan tahtını talep edemez. Hesaplaşması gereken tek kişi o değil!" Perez'in adı anons edilirken yuhalama ve alkış sesleri birbirine karışır. Kontes Sutton ona dramatik bir öpücük verir ama Perez onu omuz silkerek uzaklaştırır. Çirkin, yaralı yüzü yukarı kalkıyor, gururlu ve kibirli. Bir zamanlar onun ve Leticia'nın birbirleri için yaratıldıklarını düşünürdüm. Aslında hiç birlikte olmadılar ama herkes Lucia'nın en büyük kızının kiminle evlenmeye yeminli olduğunu biliyordu ve aslında ikisi de birbirlerine uyuyordu. İkisi de kibirli ve sümüklü, babamı memnun etmeye takıntılı, soğuk ve fazla gururlu. Eskiden bunu düşününce çok eğlenirdim. Daha önce hiç iki insan birbirini bu kadar hak etmemişti.

Perez'in beni yeneceği düşüncesi midemi bulandırıyor ama gerçekle yüzleşebilirim. Burada kazanmamın tek yolu o ve Nick'in ringde birbirlerini öldürmeleri.

"Öfke başlasın!"

Zil çalar ve iki adam birbirlerine yaklaşarak komik bir sportmenlik gösterisi içinde yumruklarını tokuşturur. Dük dövüşleri herkesin bildiği gibi hiçbir engel tanımaz. Bir hakemin olması aslında bir şaka ve Nick'in omuzlarının gevşekçe zıplamasından -keskin bir kahkaha- bunu biliyor. Parmaklığın kenarından eğilip, parmaklığa bağlı olduğum yerin hemen altındaki VIP alanına uzun uzun bakıyorum. Yaklaşan katliamı en iyi şekilde görebilen küçük, kapalı bir bölüm ve katılımcıları görünce kanım buza dönüşüyor.

Krallar.

Hepsini tanıyorum. Neden tanımayayım ki? Her biri ailenin boğumlu bir versiyonu gibi, bir tatil yemeğinde kaçınmaya çalıştığınız ürkütücü amcalar topluluğu. Nick Bruin'in sandığımdan çok daha işbirlikçi olduğunu bu sayede anladım. Bu bir gösteri. Kabul edilmek için bir gösteri yapıyor, çünkü rakip bir Kral'ın kızını Düşes olarak almaktan daha iyi bir ödül olabilir mi? Gülünç, biraz ensest ve çileden çıkarıcı bir şekilde düzenlenmiş. Kısacası, mükemmel bir Kraliyet.

Grubun ortasında Düklerin Kralı Saul Cartwright var. Uzaktan bile, alkışlarken gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyorum. Bu maç buradaki çoğu kişinin fark edebileceğinden bile daha önemli. Her yeni Dük turu, unvanı için potansiyel bir tehdit anlamına geliyor, ancak bu Düklerden biri Bruin olduğunda, temelde Rus ruletinin Kral eşdeğerini oynuyor. Bu okuldaki herkes arasından sadece bir tanesinin Dukes'ın çan kulesinde bir yeri garanti ve o da tam orada, ringde Perez'in etrafında dönüyor.

Saul'un yanında Baronların Kralı var. Siyah, tam oturan bir takım elbise giymiş, yüzü uğursuz, bronz boynuzlu maskesiyle örtülmüştür. Bu biraz saçmalık. Clive Kayes'in Baronların Kralı olduğunu bilen herkes, onu daha önce bu sıfatla maskesiz görmemiştir. Ama hiçbir şey bir Baron'un aletini görünmez olma düşüncesinden daha fazla sertleştiremez.

Bu, katılma şerefine nail olduğum en resmi Krallar toplantısı olabilir. Prenslerin Kralı Ashby, beyaz takım elbisesiyle orada. Killian Payne onun yanında oturuyor, bir öğrenci birliğinden çok babasının onu yetiştirdiği kaypak iş adamı gibi görünüyor. Belli ki artık kılık kıyafet oyunu oynamıyor, ama kendini onlarca yaş büyük erkek grubundan ayırmaya çalışıyormuş gibi kenarda oturuyor. Tristian ve Rath onu çevreliyor ve garip bir hava yayıyor. Acaba mevcut krallardan kaçı daha çocukları reşit olunca devrilecek?

Ama onları değerlendirirken bile dönüp dolaşıp geldiğim bir adam var. Babam.

Sırtını dik tutarak oturuyor ve gözleri maça odaklanmış durumda. Her zamanki gibi soğukkanlı görünüyor. Ama kimse Lionel Lucia'yı benim tanıdığım gibi tanıyamaz. Gözlerinde alev alev yanan bir ateş var ve kavuracak kadar sıcak. Çenesinin etrafındaki gerginlikte mevcut. Elinin sandalyesinin kolunu tutuşunda. Killian'a attığı kısa, aldatıcı derecede rahat bakışlarda. Yıllardır takınmak zorunda olduğum bir yüz var, asla korku göstermeyen bir yüz. Ama Perez'in kazanma düşüncesinin -yine babamın kontrolü altında olma düşüncesinin- içimde bir şeyleri küle çevirdiğini inkar edemem.

Ringde Perez ve Nick birbirlerinin etrafında dönerek ilk yumruğu bekliyorlar. Sabırsızlığıyla nam salmış Perez ilk yumruğu atıyor ve Nick'e yoldan çekilip kendi darbesini indirme şansı veriyor.

Sırtımı gergin bir şekilde dikleştirdim. Vücudumun sert duvarına doğru.

İki kol beni içeri hapsediyor, ellerim korkuluktaki ellerimin üzerinde kenetleniyor. "Merak etme küçük yılan," diye fısıldıyor tanıdık bir ses kulağıma. "Nick kazanacak. Bu konuda iyidir, ne gerekiyorsa yapar. İstediğinde tam bir hayvan oluyor, ama ne zaman olması *gerekiyor?*" Adam hafif bir ıslık çalıyor. "Oh, Perez'in kollarını koparacak. Onları hatıra olarak saklayabilir ve yatağının üzerine asabilir. İşte bizim Güzel Nick, *silahlı* ve tehlikeli."

Uğursuz kahkahasının sesiyle boynumu büküyorum, şok edici sarı saçlarını ve ince, köşeli çenesini bir anlığına yakalıyorum. Yüzünü tanımıyorum ama onu tanıyorum.

Sesini tanıyorum. Kulağıma karanlık, kirli şeyler fısıldadığını duydum. Gözlerini tanıyorum. Onları hala rüyalarımda görüyorum, delici ve vahşi.

Kokusunu biliyorum, hala boğazımı yakan o pahalı parfümü.

Manyak.

İçimde sıcak, paniklemiş bir öfke dolaşıyor ve aşağıdaki yüksek sesli alaylar v e t e z a h ü r a t l a r l a bile kavga unutuluyor.

Sıkıca kenetlenmiş bedenim geri tepiyor. "Bana yüzünü gösterecek kadar taşaklısın, seni orospu çocuğu."

Bana daha iyi bakabilmek için başını eğiyor. "İlk başta sen olduğunu bile bilmiyordum. Eskiden Lavinia Lucia'ydın ama şimdi başka bir şeysin. Saçların..." Dokunmak için elini kaldırdı, yeşil gözleri mavinin soluk tutamına odaklanmıştı. "Renklerini değiştirmişsin." Serbest elimle saldırmak için hamle yapıyorum ama zincir beni tutmasa bile şimşek hızıyla tepki verip bileğimi bir tiskle yakalıyor. "Hadi ama, şimdi. Bu gece evimde misafirsin."

İşte o zaman parmak eklemlerindeki dövmeyi gördüm.

D-U-K-E

Kahretsin, ben bir aptalım. Üç saldırgan.

Üç Dük.

"O videoyla Kings'in canına okumayı hiç umursamadın," diye fark ediyorum, o gecenin görüntüleri kafamda yanıp sönüyor. "O senin kabul törenindi. Senin *gerçek başlangıcın.*" Tanrım, sanki o geceyi içimde bir hastalık gibi tutmak yeterince kötü değilmiş gibi, bunun Kraliyet statükosunu ilerletmek için aptalca bir oyun olduğunu bilmek dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissetmeme neden oluyor.

Mırıldanıyor, sesi sıkılmış gibi çıkıyor. "Kralımız hedefi seçti ve bir aksilik olmadan başardık. Yine de oğlumuz yüzüğü istiyor. Yüzük onun hakkı olabilir ama onu almak için bir dövüş kazanması gerekiyor." Manyak üstümün askısını kenara itiyor ve başparmağını omzumdaki bir deri parçasına sürtüyor. "Güzel iyileşmiş," diye mırıldanıyor, sesi sert ve dikkati dağınık. "Cildin inanılmaz. Yumuşak. Pürüzsüz. Eşit tonda." Bıraktığı izi incelediğini fark ediyorum. Mürekkebi. Dövmeyi.

Brass Bruin.

Boğazımdaki sert yumruyu bastırmak için yutkunuyorum. "Ne istiyorsun?"

Kalçaları kıçıma sürtünüyor. Kendini silkeleyerek kurtulmaya çalışırken sikinin sert baskısını fark etmemek mümkün değil. "Seni kafesinin dışında gördüğüme şaşırdım, hepsi bu. Bir kez daha sahipsiz kaldın." Boynumdaki saçları itiyor, bandajı parmaklıyor. "Bu Kraliyet ailesi sana gerektiği gibi göz kulak olmuyor, Vinny. Sanki senin korunmaya değer olduğunu düşünmüyorlar."

Dokunuşu da en az takma adı Vinny kadar tüylerimi diken diken ediyor. Kız kardeşim bana böyle derdi. Kaslarımı sıkarak onu omuz silkmeye çalışıyorum. "Belki de kendimi korumakta biraz fazla iyi olduğumu düşünüyorlardır. Bunu hiç düşündün mü?"

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor, parmak uçları boynumun dibindeki deriyle oynarken. "Sebep ve sonuç. Belki de seni iyi becerdik, altın biletlerini ellerinden aldık ve şimdi nihayet seni kullanmaya hazırlar." Ağzının boynumun üzerinde gezindiğini, nemli bir nefes verişini hissediyorum. "Bence buradasın çünkü aşağıdaki tozlu yaşlı piçler bu gece seni bir frizbi gibi etrafta dolaştıracaklar."

Sesinde bir şeyler var, eğlence ve hayretin garip bir birleşimi, sanki benden çok kendisiyle konuşuyor gibi. Ama bunu gerçekten çözemiyorum, çünkü kafam fena halde karışmakla meşgul.

Bu orospu çocuğunun ödülün ben olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Şok olmuş sersemliğim, elini indirip açık bir niyetle taytımın belini çekiştirmesiyle çabucak bozuldu.

"Ne oluyor lan?!" diye tıslayarak ileri atıldım.

Sırtıma vurarak beni sıkıştırıyor. "Senin gibi güzel bir amcığı yaşlı King'in siki mi kullanacak? Tam bir israf. Seni beş çeşit çürümüşlükle dolduracaklar." Duraklıyor, başını eğiyor. "Babanın tadına bakmak istemediğini varsayarsak dört, ama o bir Kont. Kimsenin şaşıracağını sanmıyorum. Üç, eğer Payne hanımına sadıksa-altı, eğer değilse." Beni parmaklıklara doğru itiyor ve altımızdaki VIP alanını başıyla işaret ediyor. "Burası

Burada temel aritmetik var. Sabaha kadar sayılarla dolacak ve kokacaksın. Eğer benimkini almak istiyorsam -belki istiyorum, belki istemiyorum- o zaman burada almalıyım. Herkes dövüşü izlerken seni hemen becereyim."

Benim etkisiz kıvırma çabamı görmezden gelerek, eli kumaşla tenim arasında kayıyor. Yanaklarımı ayırmaya zorlayıp bedenimi parmaklığa sıkıştırdığında, parmağı büzülmüş deliğe ulaşana kadar durmuyor.

Donup kaldım, göğsüm kabardı. "Yapma." Bu bir uyarı olduğu kadar bir yalvarış. "Onu içeri aldığın gibi beni de içeri al." Omzunda bir kayma oldu ve

Sonra parmağını içeri doğru kıvırıyor, göt deliğimin dar halkasıyla oynuyor. "Rahatla, Vinny," diye nefes alıyor, itiyor, *işgal ediyor,* acıtıyor. Bedenim sıkıca kenetlenerek tepki veriyor, bu ihlal acı verici ve aşağılayıcı. "Kimseye söyleme, ama bu beni biraz rahatsız ediyor." Sanki bir koluyla beni zapt edip diğeriyle kıçımı parmaklamıyormuş gibi alçak sesle ve rahat konuşuyor. "Normalde kızlara mürekkep sürmeyi sevmem. Erkeklerde durum farklı. Sadece bir iş, değil mi? Ama bir kızı etiketlemek çok ağır. Hayatının geri kalanında benden bir parça taşıyacağını bilmek?" Nefes verişi bir ürpertiyle tenime çarpıyor. "Aletimi sertleştirdiği kadar derisini yüzmek istememe de neden oluyor. Çok kafa karıştırıcı. Sen bir Kont'sun. Anlarsın." Fısıltısı dökülmemiş kahkahalarla dolu. "Yine de Lordlara söyleme. Söylemezler."

Kalabalık alkışlıyor ve aşağıda tepiniyor, ben de bilincimin mümkün olan her parçasını değiştirerek beni almasına izin veriyorum. Kaçabilmemin tek yolu bu.

Şimdilik.

Aşağı bakıyorum ve Perez'in ayaklarının üzerinde sallandığını görüyorum, ama aklını başına topluyor, rakibinin etrafında dönerken ayaklarını çaprazlıyor. Nick o kadar umursamaz ki gözlerini kaçırıp bana bakıyor. Kolunu hâlâ ortama dolamış olan Maniac'ta donup kalıyorlar ama Nick aptal değil. Tekrar Perez'e bakıyor, bir yumruk daha atarken kasları geriliyor.

Manyak, Nick'in kısa bakışlarına aldırmadan parmağını daha derine soktu. "Yine de amın benim dölüm ve kanımla kaplı çok güzel görünüyordu. Belki de bunu istiyorumdur." Çıkardığım keskin, acı dolu sesi duymazdan gelerek düşünceli bir ton takınıyor. "Her şey yarı saydam, Vinny. İnanamazsın... inanamazsın bile. Evren bazen yağlı kâğıt gibi oluyor. Sanki ışık geçiyor ama her şey tanımlanamaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Vinny? Kenarlarını bulamıyorum. Bu garip, değil mi? Çünkü geçen sefer... geçen sefer çok keskindin."

Şaşkınlıkla, "Sen lanet bir delisin" dedim.

Kıpırdamıyor ve gövdesindeki kasların kasıldığını hissedebiliyorum. Serbest kalan eli boynumu kavrayıp sıkmadan önce aldığım tek uyarı bu. "Ben deli değilim!" Tükürüğünü yanağımın kıvrımına doğru fışkırtıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Ama o öyle. Bunu gözlerindeki tehlikeli ışıltıdan anlayabiliyorum. Ondan yayılan enerjide hissedebiliyorum. Nefes alışındaki sıcaklıkta tadabiliyorum.

İşte böyle, bana zayıflığını gösterdi.

"Sakinleşip arkadaşının dövüşünü izleyebilirsin," diyorum, sesim onun tutuşunun baskısı altında hırıltılı çıkıyor, "ya da Perez'in üstünlüğü ele geçirmesine yetecek kadar dikkatini dağıtabilirsin. Benim için fark etmez."

İkimiz de iki şeyi görmek için tam zamanında aşağı

baktık. Nick bize doğru bakıyordu.

Perez yumruğunu şakağına vuruyor.

Çenesi titreyen Manyak elini pantolonumdan çekip geri çekiliyor. Avuçlarını Nick'e gösteriyor ama arkadaşı artık bakmıyor, darbeyi savuşturmakla meşgul.

Şah mat, psikopat.

"Tamam." Ellerini yumruk yapsa da Manyak yanımdaki parmaklığa yerleşiyor, yeşil gözleri dövüşe sabitlenmiş. "Kralları ve tüm çürümüşlüklerini al."

Nabzımı sakinleştirmeye çalışarak Nick'in ayağa kalkışını izliyorum, mindere bir tomar kan tükürüyor. Yumruklarını gevşek tutuyor ve daireler çizerken bir parça gevşek, savrulmuş görünüyor. Birkaç hafta önce bu numarayı yutmuş olabilirdim ama şimdi ne olduğunu anlıyorum. Aldığı yumruğun işine yaramasını sağlıyor, Perez'e sahte bir güven duygusu aşılıyor ve Nick'e onunla biraz oynama fırsatı veriyor.

Perez, Nick'in böbreğini sadece santimetre farkla ıskalayan bir hamle yapar ve Perez'in momentumla öne doğru tökezlemesine neden olur. Nick o kadar hızlı yana savruluyor ki Nick dizini Perez'in böğrüne gömdüğünde Perez hâlâ kambur duruyor. Perez bacaklarından tutmaya çalışır, ama Nick hiç savrulmaz. Geri sıçrar, Perez'in doğrulmasını bekler ve ardından yumruğunu o kadar güçlü bir şekilde çenesine indirir ki kalabalığın tepkisi gözle görülür bir dalgaya dönüşür.

Perez sendeliyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor, yumruğu onu dik tutmak için yere bastırıyor. Nick onun etrafında bir aslan gibi -hayır, bir Bruin *gibi*- sanki işini bitirmenin en iyi yoluna karar vermeye çalışıyormuş gibi dönüyor. Terden parlıyor, ön kollarının kaslı hatları mükemmel bir şekilde yontulmuş. Burada verimli bir amaçla hareket eden ince ayarlı bir makine gibi. Perez'in saçını kalın bir avuçla kavrayıp, muhtemelen hissettirdiği kadar sarsıcı görünen bir hareketle başını geriye doğru çekerken kalabalık nefesini tutuyor.

Ama Perez'in şaşkın gözleri Nick'e bakmıyor.

Babama doğru dönüyorlar.

Lionel Lucia hep bir oğlu olsun isterdi. Bunu o kadar sık duydum ki neredeyse saçımın rengi ya da bileğimdeki doğum lekesi kadar benim bir parçam oldu. Bu yüzden babam beni hiç sevemedi. Ben her zaman bir 'hariç' oldum. Ben bir Lucia'yım, ama yeterince iyi değilim. Ben onun kızıyım, ama yeterince uyumlu değilim. Ben bir kadınım, ama yeterince güzel değilim.

Perez babamın ikinci bir çocukta aradığı her şeye sahip. Hesapçı ve acımasız, tıpkı Leticia gibi. Sanırım bir zamanlar bunu bilmek beni kızdırıyordu, sanki bir parçam hala kabul edildiğini ve istendiğini hissetmek için can atıyordu.

O artık çoktan gitti.

Bunu söyleyebilirim, çünkü babam Perez'in bakışlarıyla karşılaştığında ve ona tek ve kesin bir kafa salladığında, aralarında bir anlayış geçiyor. Benim asla kuramayacağım bir bağ.

Ve tek hissettiğim endişe.

Perez'in bileğinden bir gümüş parıltısı geliyor ve benim tepkim yüksek sesle, içgüdüsel olarak "Dikkat et!" demek oluyor. Sesim arenada yankılanıyor ama sesimin ulaştığını gördüğüm tek kişi Nick.

Her nasılsa, bana bakma ihtiyacı bile duymuyor. Gözleri anında Perez'in eline g i d i y o r ve ayağı elinin üzerine inip parmaklarını ayakkabısının tabanının altında ezdiğinde çıkan çığlık, hızla atan kalbimin sesini bastıracak kadar yüksek. Nick yavaşça eğilerek metali Perez'in elinden kurtarıyor ve bıçağı havada ustaca döndürüyor.

Uzanıp Perez'in parmaklarını tutuyor -daha önce ağzına götürdüğü iki parmağı- ve buz gibi bakışlarını babamın üzerine dikiyor. Dişlek, kan lekeli bir sırıtışla söylediği sözleri ancak seçebiliyorum. "Katil haklıymış. Bu *çok* eğlenceli."

Sonra işaret parmağını kesiyor.

Kalabalığın soluğu Perez'in çığlığından daha gürültülü çıkarken Nick ustalıkla kemiğini kesiyor, kemiği koparırken kaslı omzu sarsılıyor. Şok dalgası beni ta buradan bile vuruyor ve şok içinde geriye doğru sarsılmama neden oluyor.

Babam koltuğundan kalkmak üzereyken Baron Kral u z a n ı p sakin bir eli omzuna koyuyor. Maskeli başını yavaşça sallıyor ve babam çenesi gergin bir şekilde koltuğuna geri dönüyor.

Nick kesik parmağa sadece kısa bir bakış atar ama bu çılgıncadır. Sanırsınız ki bahçeden kopardığı bir çiçeği inceliyor. Koklamasını beklerdim.

Bunun yerine Nick, bıçağı düşürdüğü gibi Perez'i de düşürür ve karşı çatıdan galibiyeti ilan edilirken atılmış bir çöp gibi yere savrulur.

Nick çenesini kaldırıyor ama bir Dük'ün genellikle ringin etrafında böbürlenerek, gururla bir tur atacağı yerde Nick buna zahmet etmiyor.

Gözlerimi yakalayarak yukarı bakıyor ve parmağını havaya kaldırıyor.

Sırıtarak, spiker dövüşü bitirirken küçük alaycı bir dalga şeklinde büküyor.

"Kazanan ganimeti alır."

4

Sy

Dövüşün sonunda ellerimi sıkmaktan avuç içlerim acıyordu. Ringde bir başkasını izlemek, atlayamayacağımı ve kemiğinin eklemlerime yaptığı baskıyı hissedemeyeceğimi bilmek en kötüsü. Ve lanet olsun, bunu istiyorum. Hak eden birinin üzerine gerçekten salınmayalı ne kadar oldu? İlkbahardan beri. Bu bir sızıya dönüşüyor, sanki ilkel ve hayvani bir dürtüyü bastırıyormuşum gibi ve bunu reddetmek içimde bir şeyleri yaralıyor.

Babam her zaman Bruin kanına susamış olduğumu söylerdi ve o hafif, şakacı şekilde söylese de endişelendiğini anlayabiliyorum. Ben bir Bruin değilim - onun etinden ve kanından değilim - ama olabilirim de.

Babam sadece 'dengeleyici' olduğumu söylüyor, çünkü kavgalar bir yana, ben genellikle grubun aklı başında olanıyım. "Herkesin içinde bir şeytan vardır" demekten hoşlanır. Onu çok uzun süre aşağı itersen pençeleriyle yukarı çıkar."

Annem sadece dürtü kontrol bozukluğum olduğunu söylüyor. Hiçbiri yanlış değil.

Ailem o telefonu almayalı uzun zaman olmuştu. Ben müdürün odasında, okuldan atılmanın eşiğindeydim. Şerifin karakolunda, ağır bir saldırı suçlamasıyla karşı karşıyayım. Yıllar geçti ama biliyorum ki her biri bir sonrakinden, artık gerçekten eğitimli ve tehlikeli olduğum için ne kadar kötü olacağından korkuyor.

Bu arada, babamdan gelen son mesajın üzerinden yirmi dakika geçti, bu yüzden telefonum başka bir bildirimle çaldığında bunu tamamen bekliyorum.

Babalık: *Annene ne söylemem gerekiyor?*

Babalık: *İkinizden biri bunu düşündü mü?*

Cevap vermiyorum, çünkü bu mesajlaşmaya değecek bir tartışma değil. Davis Bruin Nick'in biyolojik babası olabilir ama neredeyse dokuz ay önceki Şükran Günü'nden beri konuşmamışlardı. Kardeşime kızgın olmak için bir neden daha... Onu spor salonunun arka odasına kadar takip ederken tüm yükü omuzlarıma bırakıyorum.

Nick haftalar önce ailemize kendisi söylemeliydi. Forsyth'teki ilk yılımdan beri onları hazırlıyordum, DKS'ye üye olmuştum ve Dük olmayı planladığımı açıkça belirtmiştim. Bu yeterince kötüydü. Babam bir ay boyunca benimle konuşmadı. Babam konuşmayı *kesmedi.* Annem her zamanki şarkısını ve dansını yaptı ve neden açıkça zehirli olan bir kurumun parçası olmak istediğimi psikanaliz etmeye çalıştı.

Ama Nick buraya geldi, Perez'i indirdi, ringe indi ve bu konuda iki kelime duymak zorunda kalmadı.

Klasik Nick.

Dukes'un kökeni olan Delta Kappa Sigma'ya üye olduğumdan beri, serbest kalmak için pençeleyen iltihaplı şiddeti nasıl kontrol edeceğimi öğrendim. Haftada üç gün antrenman yapıyorum, tüm enerjimi disipline, sanata ve vahşetin inceliklerine harcıyorum. Barda bir adamı yumruklarsan, bu saldırıdır. Bunu ringde yaparsan, spor olur. Çok komik. Muhtemelen bu yüzden ailem DKS'de olmamı onaylamadı.

Duke. Telefonlar kesildi. Bir sorun olduğum söylenmek yerine, bir zafer olarak selamlanmaya başladım. Sanırım onlara göre Duke olmak hapiste çürümekten daha iyiydi. Remy'nin ailesi beni bir kez kurtardı. Buna bir daha güvenemem.

Ancak Nick'in kayda değer bir mazereti yok.

Boku yedi.

"Onlara söyleyeceksin," diye uyarıyorum onu, omzumun üzerinden bakarak uzaktan bize doğru gelen Kral alayını görüyorum. "Babam ve babam. Anneme de. O dumanı tüten köpek boku yığınının üstünü örtmeyeceğim."

Nick yüzündeki ter ve kanı toplayan havluyu siler. "Senden hiç istemedim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye karşı çıkıyorum, trenin bize doğru gelmesi için kapıyı açıyorum. "Ama işler hep böyle yürüyor, değil mi?"

Nick gözlerini deviriyor ve bir bankın üzerine çöküp çantasını karıştırıyor. "Tanrım, bir adam on dakika boyunca zaferinin tadını çıkaramaz mı?"

Kollarımı kavuşturarak içeri giren ilk kişinin Saul olmasını bekliyorum. Onun yerine Remy, bir noktada etraflarından dolanmıştı.

Siyah DKS kapüşonunu kaldırmış, sarı saçları dağınık açılarla ortaya çıkıyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Güzel aparkat," diyor Nick'e yumruğunu kaldırarak. "Bokunu çıkardı. O küçük sürtük bir çeki bile bozduramaz."

Nick kendi eliyle vuruyor ama gözlerindeki kin parıltısını kaçırmıyorum. "Ne yapıyordun lan *sen*?"

Remy yumruklarını ceplerine sokup omuz silkiyor ama sinsi bir sırıtış takınıyor. "Sadece kıçını biraz parmaklıyorum. Önemli bir şey değil."

Nick, genellikle huysuz bir sik gibi fırlayıp gitmesinden önce gelen bir şekilde taş kesilir ve sessizleşir, ama o bunu yapamadan Krallar içeri girmeye başlar. Nick ayağa kalkar, saçları terden ıslanmış, yarılan dudağından hâlâ kan damlamaktadır.

"Görünüşe göre yeni bir Dük'ümüz var," diyor Saul, Nick'in elini sıkarken, tahminimce, sertliğin sadece düşmanca tarafı. Benim de bir

Spot yeterince kötüydü, ama Nick? Gerçek miras o. Sadece kanını değil, değerini de taşıyan Bruin. Sanki ben hep bunu duyarak büyümedim. Aynı anneyi paylaşıyoruz, *babayı* değil ve bu insanlar için önemli olan da bu.

Lordlar Kralı Killian onun elini sıkarak, "İyi iş çıkardın, Bruin. Bize bir gösteri sundu." Aralarında geçen bakışa gözlerimi kısıyorum. İçimi alevlendiren bir anlayışla dolu.

"Tabii ki yaptı," diye çıkıştım. "İki dakika içinde kıçını mindere yapıştırabilirdi. O benim kardeşim, değil mi?"

Sonra diğer iki Lord, Tristian ve Rath giriyor ve ilk başta, aralarında sürükledikleri kızı fark etmiyorum bile. Çoğunlukla, bu aptalların ve Killian Payne'in babasının son iki yıldır kardeşimi harcanabilir bir suçlu gibi kullandıklarını hatırlıyorum. Sanırım onlardan nefret edebilirim ama Nick'in kendisine sırtını dönmesine duyduğum öfke yüzünden bu hislerim birbirine karışıyor. Tate'e olanlardan sonra hiçbirimiz eskisi gibi olmadık.

Ama kaçan tek kişi Nick'ti.

Ashby, Prenslerin Kralı, odaya girer. Onun da Nick'e elini uzatması herkesi şaşırttı. "Demek Forsyth'in yeni yumrukları bunlar. Çan kulesinde yeniden bir Bruin görmek güzel olacak." Garip bir şekilde dostça bir jest, bu yüzden Nick'in elini sıkmadan önce duraksaması anlaşılabilir. Ashby, Saul'un sivri bakışını görmezden gelerek ekledi: "Dışarıda senin ihtiyarın bazı tonlarını gördüm. Bizim zamanımızda, diğer adamın kanı ve sidiği minderi kirletene kadar gerçek bir Bruin dövüşü sayılmazdı."

"Minderi gördüm," diyor Killian kuru bir sesle. "Güven bana; gerçek bir Bruin dövüşüydü."

Sonunda adamlarının köşeye taşıdığı kıza iyice bakabiliyorum. Aklıma geldiğinde boynum ona doğru kırılıyor. Saçları farklı, ama iki hafta önce o gece olduğu gibi tel tel ve gevşek. Ağzı kalın bir koli bandıyla kapatılmış ama altındaki dudakların neye benzediğini biliyorum

gibi. Soluk teni, giydiği bembeyaz tişörtten dışarı fırlıyor ve bana Remy'nin bıraktığı izi hatırlatıyor.

Bıraktığımız iz.

Beni bir gelgit dalgası gibi alıp götürüyor, döllerimle kremlenmiş amının anısına gömülürken beni altına çekiyor. O videoyu onlarca kez tekrar izledim. İki düzine. Hatta belki üç. Yıllar önce porno zevkimi kaybettiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre kendi sikim ortaya çıktığında, ucube sikim dikkatimi çekiyor. İlk hafta neredeyse tek düşünebildiğim şey buydu. Nasıl bir şey olabilirdi, sikimi onun içine gömmek, onu üzerimde yırtmak, yükümü derinlere atmak.

O gece sikimi gördüğünde *"Olamaz,"* dedi. Dehşet ve tiksinti dolu bakışları yüz hatlarına kazınmıştı. Küçük bir fahişenin bana ucube olduğumu söylemesine ihtiyacım yok. Boğazına sokup boğulmasına izin vermediğim için şanslı.

Ani, mide bulandırıcı şehvetin sisinden kurtulduğumda, gözlerinin benimkilere yapıştığını fark ediyorum.

Bana bakarken donup kaldı.

Rahatsızca yer değiştiriyorum, çenem gerilirken gözlerimi kaçırıyorum. Lanet sürtük, bana *bunu* hissettiriyor. Göğsümdeki o sıkı, vahşi vahşilik. Yıllardır bastırmaya çalıştığım. Kavga etme ve sevişme dürtüsü, ruhumda o kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlı ki, onları çözmek imkansız, tanımlanamaz bir şeytana dönüştü ve yukarı ve yukarı doğru tırmanmakla tehdit ediyor.

Kafamın içine bu şekilde girmeye hakkı yok.

Buna hakkı yok.

Saul kare bir maun kutuyu açarken, "Galip gelen ganimeti alır," diye ekler. Saul'un parmağındaki yüzüğün aynısı, yani Pops'un parmağında olması gereken yüzük kutunun içinde bekliyor.

Dövüş anlamsız bir yapımdı. Büyük ihtimalle numara. Üçümüz de Kont fahişeye tecavüz ederek onun kabul törenini geçtik. En yüksek puan

Henüz Duke'un meydan okuması yok. Ama insanlar sorular soracak, konuşmanın ne olduğunu merak edeceklerdi. Saul yüzüğü Nick'in parmağına takar ve kanlı eklemlerinin üzerinden geçirir.

Nick yüzüğe ikinci kez bakmaz bile, zaten ondan sıkılmıştır. Onun yerine dikkatini kapının yanındaki iki krala verdi. Ona el sıkışmayı teklif etmeyenlere. Baron ve Kont. Havada garip bir çıtırtı var ve Remy'nin bana doğru kayan yavaş, gergin bakışından onun da bunu hissettiğini anlayabiliyorum. Bir yıldırım düşmeden önce oluşan parazit gibi. Muhtemelen Lordların Lionel'a bakışlarıyla bir ilgisi var. Sanki bekliyorlarmış gibi.

Nefes almak için kendimi zorluyorum, içimdeki sıcak ve ürpertici umudu bastırmaya çalışıyorum. Remy onlara bakmıyor bile, gözleri bana kilitlenmiş, gerekirse beni tutmaya hazır. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Çatlak bir an sonra, Lionel kızıyla arasındaki mesafeyi hışımla geçtiğinde gelir. "Bunun cezanın bittiği anlamına geldiğini sanma," diye tükürerek kızına doğru atıldı.

Nick onu engellemek için öne çıkıyor, omuzlarını Remy'nin de benim de tanıdığımız bir şekilde oynatıyor. İçgüdüsel olarak, her zaman yaptığımız gibi tepki veriyoruz. Burada neler döndüğüne dair hiçbir fikrimizin olmaması önemli değil. Lucia'nın gözlerindeki ateşi gerçekten anlamadığımızın. Diğer kralların bizi izliyor ve ölçüyor olması.

Biz her zaman altı yumruk olduk. Ve benimki kaşınıyor.

Nick, Lucia'nın alanına girerek, "Artık onunla konuşmak sana düşmez," diyor. Kollarını açarken her zamanki gibi kibirli bir tavırla çenesini kaldırıyor. "Kazanan ganimeti alır."

Lionel sımsıkı sarılmış, sanki -ki bu düşünce beni neredeyse güldürecek- bir atış yapmak istiyor. Killian ve adamları hemen arkasındalar, onu çekip götürmeye hazırlanıyor gibiler. Ama buna gerek yok.

rahatsız ediyor. Lucia alçak sesle, küçümseyici bir kıkırdama çıkarır. "Beni korkutamazsın, küçük çocuk. Onu mahvedebileceğini mi sanıyorsun?" Kızına uzun, kaynayan bir bakış atıyor. "O seni mahvetmeden olmaz." İki adım geri çekilip öfkeyle ceketini düzeltiyor. "Ama denemekte özgürsün."

Lucia hışımla dışarı çıkar ve diğer Krallar da teker teker onu takip eder. Baron. Prens.

Dük. Lordum.

Ama Rath geride kalıyor ve dönüp şöyle diyor: "Benim tavsiyem? Tamamen gerekli olana kadar bandı açık bırakın."

Nick hepsi gidene kadar ayağa kalkmıyor ve o zaman bile, parmak eklemlerindeki bandı çözerek bankına geri dönüyor.

Remy kapıya doğru el kol hareketleri yaparak seslenir, "Affedersiniz! Kont Trashula'nızı unuttunuz!"

"Bu da neydi böyle," diye soruyorum, kıza bakarak, "neyle ilgiliydi?"

Yüzünde hâlâ o kibirli ifade var, sanki hepimiz onun altındaymışız da o bunun üstündeymiş gibi. Hiç bu kadar kibirli bir fahişe tanımamıştım. Sanırım bir kralın kızı olmanın getirdiği bir şey bu, yozlaşmış bir piç olsa bile.

"O artık bizim," diyor Nick, bakışlarını onunkilere kaldırırken aldatıcı bir rahatlıkla.

Belirgin bir şekilde etkilenmemiş görünerek, bandın altından keskin, boğuk bir ses çıkarıyor. Tahmin yürütmeye zorlansaydım, ona gidip kendini becermesini söylediğini tahmin ederdim.

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"On dakika önce resmen Dük olduk. Bir Düşes'e ihtiyacımız var." Sanki bizi tanıştırıyormuş gibi elini kaldırıyor. "İşte burada. Bir şey değil."

Nick her zaman öngörülemez olmuştur. Örneğin, en iyi arkadaşlarımızdan birinin ölümünü Daniel Payne'e sığınarak karşılayacağını hiç düşünmemiştim. Üç yılını onun saldırgan şov köpeği olarak geçireceğini hiç düşünmemiştim. Ve DKS'nin kapısına gelip unvanı almak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Bu, okula kaydolmak, kardeşliğe katılmak, Remy ve benim yıllardır uğraştığımız bir sürü sıkıcı adımı atmak anlamına geliyordu.

Ancak Nick n e kadar düşüncesiz ve sert başlı olsa da aynı zamanda sabırlıdır. Stratejik. Disiplinli. En kötüsü de zeki.

Çoğu insanın düşündüğünden daha zeki.

"Hayır." Cevabım tartışmaya yer bırakmıyor.

"Evet." Nick'inki de öyle.

Yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüş olan Remy araya girer. "Aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü orospu var. Ne diye alalım ki?" Bir elini ona doğru savurur. "Kont pisliği! O bir kont çöpü, Nicky. Siktir et bu kaltağı."

Nick'in bakışları telefonuna sabitlenmiş durumda - büyük olasılıkla ailemizden bir mesaj. "O Kont çöpü değil. O bizim Düşesimiz. Anlaşma yapıldı."

Telefonu elinden almak için öne atıldım. "O tıp öncesi değil. Öğrenci değil. Ve en önemlisi, yanımda olmasını istediğim orospuların sayısı giderek azalıyor."

Remy de aynı fikirde. "Bu yıl Düşes için planlarım vardı ve hiçbiri lanet ağzını bantlamak zorunda kalmayı içermiyordu." Köşeden boğuk bir ses daha gelince Remy dönüp ona baktı. "Gerçi öyle olsaydı, daha iyi bir iş çıkarırdım."

"Verity'ye ne oldu?" Mantık yürütmeye çalışarak söylüyorum. "O bariz bir seçimdi."

Ama bunun üzerine Remy duraksıyor, başını merakla bana doğru eğiyor. "Verity'yi mi istiyordun? Ama o çok..." Yüzünü buruşturuyor. "Kırılabilir."

"Ben Verity'yi istemedim," diye ısrar ediyorum, yumruklarım kıvrılıyor. "Düşes dönemi istemedim ama madem bir Düşes'imiz olmak zorunda, onun kim olacağına tek taraflı karar veremezsin." Dudağındaki kesiğe ekleme yapmayı ciddi ciddi düşünüyorum. "Onu istemiyoruz."

Nick ayağa kalktı, Lionel Lucia'yla birkaç dakika önce karşılaştığı gibi benimle karşılaştı. Yumruğunu havaya kaldırıyor, Remy gibi onun da parmak eklemlerinde 'DUKE' dövmesi var. Ama bana harfleri göstermiyor.

Bana yüzüğü gösteriyor. "Onu istiyorum."

Bakışlarını tutuyorum, yıllar önce dalarak aramıza koyduğu uçurum kadar derin ve uzun. "Demek böyle olacak. Bize rütbe mi takacaksın?"

"Bunun için." Nick yumruğunu indirerek kıza baktı. "Moralin bozuk değilmiş gibi davranma. Ona bir bak." Çenesini salladı ve ben döndüğümde kızın gözlerinde napalm vardı, doğrudan kardeşime sabitlenmişti. Nick'e bakarak bunu anlayamazsınız. Jilet gibi keskin bir sırıtışı ve alaycı bakışları var. "O bir kralın kızı. Fethedilemez olanı fethetme şansımız var."

Dudaklarımı kıvırarak ona bakıyorum. "Bu çabaya değmez."

Nick alay ederek omzuma bir yumruk indiriyor. "Son iki haftadır o videoyu tekrar izlemek için kendini odana kilitlemiyormuşsun gibi davranmayı bırak." Bir parmağını şakağına sokuyor. "Ne zaman biri sikini kaldırsa gözlerinde o psikopat bakışı beliriyor."

Ben de onun omzuna yumruk atıyorum. "Paylaşmayı becerebileceğine inandığına göre aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Bu bizim bir Düşes almamızla ilgili değil. Bu senin kendi oyuncağını alman."

Remy parmaklarını saçlarında gezdiriyor, yorgun görünüyor. "O haklı. Düşes'in hepimize ait olması gerekiyor. Sende kokusunu alabiliyorum dostum. Zehrini senin kanına bulaştırmış." Başını sallıyor. "Çok bağlısın."

Ama Nick ona bakarken alçak sesle ve karanlık bir kahkaha atar. "Onu paylaşabilirim. Güven bana."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Eskiden bu adamı avucumun içi gibi bilirdim, ama şimdi? Nick sadece oynamaya gelmiyor. Kazanmak için oynuyor.

Ama eğer ödül o değilse, o zaman nedir?

5

Lavinia

Yağmurun ne zaman başladığını bilmiyorum.

Eve dönerken arabada hissedilir bir gerginlik var ve ben bile bunu körüklemekten daha iyisini biliyorum - yapabileceğimden değil. Ön cam silecekleri arabanın tavanına vuran yağmurun parazitiyle kesilen hızlı bir ritimle dolduruyor. Ama bundan daha da gürültülü olan sessizlik.

Lurker kesinlikle çok *öfkeli*. Derisinin altında kaynıyor, sanki yeterince dikkatli bakarsam kırılan dalgalar halinde ondan çıktığını görebilirim. Onu Krallarla birlikte o odada ilk gördüğümden beri çenesi sımsıkı kenetlenmiş durumda. Şimdi baktığımda, aile benzerliğini görebiliyorum. Gözlerinde, yüzlerinin yapısında, yapılarında.

Ben büyük, öfkeli adamlara alışkınım ama babam bir Kont. Bu pisliği içimizde kaynatırız ve en iyi zararı verebileceği zaman saldırırız. Dükler tıpkı evlerinin amblemi gibidir. Etrafta öfkeyle dolaşan ayılar, incelik ya da incelik yok. Lurker-Sy, kimin gördüğünü hiç umursamadan etrafta dolanıyor. Çok zayıf. Çok görünür. İnsanlara en yumuşak bölgenizi gösteriyor.

Bu beni tedirgin ediyor ama ellerim ve ayaklarım bağlı. Ağzım hala bantla kapalı, sanırım Rath'ın tavsiyesini dinliyorlar.

Şerefsiz. İçgüdüsel olarak arabanın içinde bir çıkış yolu arıyorum ama kalbim buna el vermiyor. Dışarısı karanlık, West End'in derinliklerindeyiz ve hızla giden bir arabadan atlayarak kaçsam bile, bana kim yardım edecek? Bu adamlar bu bölgenin sahibi.

Hayır.

Ben ayı değilim, engerek yılanıyım. İhtiyacım olan şey sabır. Bir plan. Kaldıraç.

Royals beni takas ediyor çünkü artık bekaretim olmasa da bir değerim var. Bu gece evi 'L' aldığında babamın yüzündeki ifadeyi görmek, bundan sonra olacakları biraz daha katlanılabilir kılıyor. Düşünmesi bile komik. Birkaç yıl önce, bana kimin sahip olduğunu umursamazdı. Ama o var olan en büyük Kont ve eğer bana böyle yaklaşarak elini gösterdiyse, o zaman ben aptal değilim. Bilerek yaptı. Herkesin onun zayıf noktası olduğumu bilmesini istiyor, çünkü bu beni hedef haline getiriyor.

Tap, tap, tappity, tap.

Kahretsin, kaçmanın bir yolunu bulsam bile, deli olan tam yanımda, o telli, hızlı kolları ve şu anda cama düzensiz bir ritim vurmakla meşgul olan mürekkep kaplı parmaklarıyla. Bu adamla başa çıkamıyorum. Bir an sıcak, bir an soğuk. Önünde Delta Kappa Sigma sembolleri olan yıpranmış bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor ama aynı zamanda üzerinde yüzlerce liralık olduğunu bildiğim bir kot pantolon var. Spor ayakkabıları da bir o kadar pahalı -tasarımcı saçmalığı- ama bağcıkları gevşek ve sokakta sürükleniyor. Tanrım, zengin kolonyası hâlâ burnumda tütüyor. Bu adam paradan geliyor ve hiç çabalamadan öyle görünüyor.

Ve muhtemelen ben daha kapının yarısına gelmeden beni yakalar.

Tap, tap, tappity, tap.

"Tanrım, Remy," diye bağırıyor arabayı süren, beni zıplatarak. "Şuna bir ara ver."

Tıkırtı aniden kesilir ve Maniac -görünüşe göre Remy- elini bırakmadan önce uzun bir süre parmaklarına b a k a r .

Lurker sert bir nefes verir. "Teşekkür ederim."

Nick bunca zamandır dikiz aynasından utanmadan beni izliyordu, gözleri karanlık ve okunmuyordu. Şimdi nihayet konuşuyor. "Sy'a aldırmayın," diyor, başını sokak lambasının keskin çenesini aydınlatmasına yetecek kadar çevirerek. "Hiçbir şey onu güzel bir kıç parçası kadar sinirlendiremez."

Sy'ın parmakları direksiyonun etrafında duyulabilir şekilde geriliyor. "Tanrı yardımcım olsun, eğer çeneni kapatmazsan..."

Nick sırıtarak geri döner. "Gördün mü? Eğer bu kadar şirretse, motorunu gerçekten çalıştırıyor olmalısın. Bir robot olmadığının hatırlatılmasından hoşlanmıyor."

Uzakta, varış noktamızın karanlık hatlarını görüyorum: saat kulesi. Kule, DKS'nin kurulduğu günden bu yana Dük'ün ana üssü olmuş, tarihi mimariyi yerle bir edilmekten korumak için Forsyth Üniversitesi'nden bir hayırsever tarafından hediye edilmiş. Kampüs dışından bile görülebilecek kadar yüksek olan bina, eski olmasına rağmen döneminin eskimeyen inceliklerini taşıyor. Barok taş işçiliği. Tepesindeki eskimiş bronz çan. Dört köşenin her birinden nöbetçi gibi bakan ayı yüzlü gargoyleler.

Babamın anlattığına göre, Kraliyet masumane bir şekilde başlamış; üniversitedeki erkek öğrenciler için bir sosyal kulüp. Birinin aklına Kraliyet sistemini temel almak gibi parlak bir fikir gelmiş, kendilerine Lordlar, Kontlar ve tüm o züppece saçmalıklar demişler. Sanırım erkekler her zaman aletlerini ölçme ihtiyacı duymuşlardır. Herhangi bir kültürde kraldan daha yüksek bir figür yoktur ve Forsyth de farklı değil.

Aradaki fark, o zamanlar uyuşturucu kaçakçılığı, silah satışı ya da et dolandırıcılığının söz konusu olmamasıydı. OG'ler akademisyenlerdi, sadece bir grup zengin inek, öğrenci gruplarını bir araya getirerek odaklanmalarını sağlamak, ağ kurmak ve topluluk oluşturmak için bir yol arıyordu. Ne yazık ki, Üniversiteyi çevreleyen küçük kasaba birkaç on yıl içinde şirin ve güvenli bir yer olmaktan çıkıp terk edilmiş ve sahipsiz bir yer haline geldi. 1970'lerin artçı şoklarını hissetti. Yüksek benzin fiyatları. Evlerine kahraman yerine kötü adam olarak dönen askerler. İşyerleri kapandı ve fabrikalar -şehri kaplayan depolar-

İyi. Elbette, büyüdüğüm üniversite ve banliyöler ayakta kaldı ama şehir merkezi değil. Cadde değil. Yavaş yavaş sokaklar suçla doldu, haydutlar tarafından yönetildi ve o zamanki Kraliyet ailesi düşüşü yasaklamadı, anarşiyi benimsedi. Bölgeyi ele geçirdiler, asker topladılar, işletmeler kurdular, *kurallar koydular*.

Araba kulenin dibinde durdu ve ben boynumu yukarı kaldırarak uzun, heykelsi binaya baktım, karanlıkta saatin yüzünü görmeye çalıştım. Bozuk olduğunu biliyorum. Bırakın benimkini, muhtemelen babamın ömrü boyunca bile çalışmadı. Donmuş akrep ve yelkovanı seçebiliyorum, 7:23. Onların dünyasına girdiğim anı işaretliyor.

Gerçekten bir köle olduğum gün.

Beni SUV' den çıkarmadan önce ayak bileklerimi bağlayan bağları kesen kişi NICK'ti.

Kuleye girdiğimizde, girişin yanında bir asansör var ve onu görünce kaskatı kesiliyorum. Belki yalnız olsaydım ve çıkış hızlı olsaydı *yukarı* çıkmaya dayanabilirdim -belki- ama dördümüz birden o metal kutunun içine tıkışmıştık?

Öleceğim.

Yapacağımı biliyorum.

Beni rahatlatmak için üçü de görmezden geliyor. Muhtemelen buradaki diğer her şey gibi kırılmıştı. Beni götürdükleri merdiven boşluğu karanlık ve garip bir kokusu var, kir ve rutubet karışımı, ama yükselirken basamaklar ayaklarımın altında sağlam duruyor.

Ve dön.

Ve

yüksel.

Ve dön.

Ve

yükselir.

Velvet Hideaway'deki yaşam kardiyo için fazla alan sağlamıyordu ve Sy alaycı bir şekilde, "Doğru prenses," demeden önce yukarı çıkarken on kat saydım. Düklerin egzersize ihtiyacı vardır. Buna alışın."

Ona ters ters bakıyorum, asansörün bozuk olduğuna dair varsayımımı tekrar gözden geçiriyorum.

Siktiğimin mazoşistleri.

Başka bir kutuya tıkılmaktansa bir milyon kat merdiven çıkmayı tercih ettiğimi bilmemeleri daha iyi. Bu tür bir cezaya çarptırılmayalı iki yıl oldu ve kartlarımı göstermek için acelem yok. Nihayet bir kapıya ulaştığımızda burnumdan soluyorum, baldırlarım protesto için yanıyor. İçinden geçtiğimiz ilk oda bayat bira ve ot kokuyor. Duvarlar solmuş ve yırtılmış pankartlar, DKS ikonografisi ve Muhammed Ali'nin kırık, çerçeveli bir baskısıyla süslenmiş. Bir duvarda büyük ekran bir televizyon, diğerinde ise bir barın uzun, düz yüzeyi var. Arkasındaki raflarda yarısı boş içki şişeleri sıralanıyor. Hem koku hem de manzara karşısında burnumu kırıştırıyorum. Bunlar Batı Yakası'nın kardeşlik partisi sahnesinin döküntüleri olmalı.

Birdenbire Velvet Hideaway o kadar da kötü görünmemeye başladı.

"Git," diye homurdanıyor Sy, beni başka bir uzun, dar merdivene doğru itiyor. Remy önden koşuyor, ayakları basamaklarda yankılanıyor. Diğer merdivenlerden farklı olarak bunlar metalden yapılmış. Demir olabilir. İlk basamakta tökezliyorum ama güçlü eller gerçekten düşmemi engelliyor. Nick'in bana en son dokunduğu zamanı hatırlayarak derim geri çekiliyor. Neyse ki ayağa kalktığımda beni serbest bırakıyor.

Merdivenin tepesinde kulenin ana odasına dökülüyoruz. Burası en az otuz, hatta belki de kırk metre yüksekliğinde tavanları olan kare şeklinde, mağara gibi bir alan. Mekânın görünümü, devasa ahşap kirişler boyunca uzanan kanallar ve borularla eski taş, retro sıva ve paslı endüstriyel karışımı. Arka tarafa yakın bir mutfak, sıkıcı bir yemek alanı, iki kanepeli bir salon ve kabaca nemli bir cinayet bodrumunu andıran bir aydınlatma görebiliyorum.

Sanki birisi bir katedrali almış ve onu yenilemiş gibi...

Yani, bir kardeşlik evi.

Ama benim asıl dikkatimi çeken devasa saat kadranı.

Her zaman duyduğum kadar nefes kesici, köşeden köşeye neredeyse tüm duvarı kaplıyor. Devasa Roma rakamlarından biri tüm gövdemi rahatlıkla kaplayabilir. Yükseltilmiş bir çatı katıyla odadan ayrılmış. Köşedeki cılız görünümlü bir merdiven, uzun, gotik tarzdaki gözlem pencerelerinin üzerinde yer alan platforma kadar uzanıyor.

Birinin burayı yıktırmak yerine Düklere hediye etmesine şaşmamak gerek. Köhne koltukların ve solmuş halıların ortasında bile işçilik pisliği gölgede bırakıyor. İç duvarlar boyunca uzanan kapılar dikkatimi çekiyor - şüphesiz kulenin kendisinden çok sanayi devriminde yapılmış eklemeler.

Nick kollarını alaycı bir hareketle açarak, "Evine hoş geldin Minik Kuş," diyor.

"Bir sorum var," diye soruyor Sy, anahtarlarını mutfak barındaki bir kaseye atarken. "Onun tam olarak nerede kalmasını planlıyorsunuz?"

Nick'in alnı kırışır. "Kalıyor musun?"

Sy küçümseyerek "Uyuyor," diyor. "Benim etrafımda *olmamak* için gittiği yer. Yoksa bu kadar basit bir şeyi bile düşünmedin mi?"

Nick alay ederek Remy'ye bezgin bir bakış attı. "Sanırım kardeşimin Düşes'in ne olduğu konusunda kafası karışık. Belki sen ona açıklayabilirsin."

Remy kanepeye çöküyor ve bir ayağını havaya kaldırıyor, neredeyse benim k a d a r yorgun görünüyor. "Düşes'in yatak odası yok. Yatak odasına ihtiyacı yok." Bakışlarını bana doğru kaldırıyor, beni değerlendirirken başını eğiyor. "Dükleriyle birlikte uyuyor. Duh."

İtirazım daralmış gözler ve hırıltılı bir homurtu şeklinde ortaya çıkıyor.

"Siktir et." Sy bir elini bana doğru savurdu. "Biriyle yatmayacağım. Kuzey Yakası'nın kaşar fahişesi. Aklını mı kaçırdın sen?! O

bizi şişle!"

Nick ona uzun, tehditkâr bir bakış fırlatır. "O bir fahişe değil. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o bizim Düşesimiz."

Sy volta atmaya başlar. "Tanrım, sen bir aptalsın. Bunu biliyor muydun? Muhtemelen bilmiyorsun. Güney Yakası'ndan getirdiğin son beyin hücreni kullanamayacak kadar sikinle düşünmekle meşgulsün. Siktir!" Sy yumruğunu tezgâha vurdu. "Seni geri getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedeceksin!"

Tartışıyorlar, sesler yükseliyor, göğüsler şişiyor, eller havada uçuşuyor. Umurumda değil. Çatlaklar iyidir. Birbirlerine ne kadar odaklanırlarsa, benim için o kadar iyi. Kullanabileceğim bir şey var mı diye odayı tarıyorum. Silahlar, kaçış yolları, saklanma noktaları. Bu kadar yüksekte olmak bir sorun. Tek giriş, tek çıkış.

"Dur!" Remy patlar ve oturduğu yerden fırlar. Çocuklar dikkatlerini ona çevirir. "Önümüzde iki dönem var ve ben bu dönem bitene kadar iki döl bombasıyla yaşamayacağım. Ortaokula geri dönmüşüz gibi öfke nöbetleri geçirmek istiyorsan, tamam. Benim odamda kalabilir." Bana dönüyor, o çılgın yeşil gözleri bedenimde geziniyor. "Yatağımı paylaşmamın bir sakıncası yok. Zaten ikimizin bitmemiş bir işi var."

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, Nick'in tüm tavrı değişir. "Hem de nasıl." Mavi gözleri Remy'ninkileri tutuyordu. Bir meydan okumadan çok bir uyarı içeriyorlardı. "Benimle yatıyor."

"Paylaşmayacağını biliyordum." Sy burnunu sıkar ve derin bir iç çeker. "Biliyordum amına koyayım. Tıpkı senin gibi."

Nick bakışlarını kardeşine çevirerek, "İkinize de sıra gelecek," diye ısrar etti. "Pazarlık ettim, savaştım *ve* onu kazandım. Bu gece o benim."

Sesindeki karanlığı duyunca bir ürpertiyi bastırıyorum. İstemeden o geceye geri dönüyorum. Dokunuşunu hissediyorum, tenini kokluyorum ve gözlerindeki sahiplenici kıvılcımı görüyorum. Sesini duyuyorum, kulağımın dibinde hırıltılı bir gümbürtü.

"Bu amcığın artık bana ait olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu anlat bana."

NICK'İN ODASI neredeyse boş.

Dağınık bir yatak, komodin görevi gören bir kutu ve üzerinde duran bir masa lambası var. Diğer odaların aksine Nick'in duvarlarının çoğu eski, harçlı bir taştan yapılmış. İç duvara tutturulmuş eski bir demir merdiven ve onun tepesinde, ana odayı boydan boya geçen kirişlere açılan uzun bir açıklık var. Bu odanın eskiden ne olduğunu hatırlatan bir şey - büyük olasılıkla saatin çalışması için işlevsel bir şey. Bunun dışında, etrafa saçılmış çeşitli dökümtüler var. Bir köşeye atılmış bir yığın giysi. Yatağının ayak ucuna bıraktığından farklı olmayan bir spor çantası. Bir pizza kutusu.

Bir de ben varım.

Döndüğünde odaklandığı şey bu. O karanlık, mavi gözlü bakışın tüm gücü, ileriye doğru yürürken beni yerime mıhlıyor. Onu takip ediyorum, kendimi avından çok bir yırtıcı gibi hissetmeye çalışıyorum, ama tüm bu 'bağlı ve ağzı tıkalı olma' olayı etkiyi mahvedebilir.

Önümde durup gözlerini boğazıma dikerken ağzının kenarını işaret ediyor. Kıpırdandığımda bileklerim kıpırdıyor, plastik fermuarlı bağ tenimi sıkıştırıyor. Ona yapmak istediğim her şeyi hayal ediyorum. Ayağımı onun kendini beğenmiş suratına çarpmak. Taşaklarına diz atmak. İçime soktuğu parmaklarını kesmek, tıpkı Perez'e yaptığı gibi.

Onun yerine

beklerim.

Sabır.

Benden önce katlanıyor, bir hareket telaşıyla öne fırlıyor. Saçlarımın arkasından tutup beni kendine doğru çekiyor ve ağzını çeneme dayıyor. Vücudunun katı duvarı, Manyak'ın parmağını vücuduma zorla sokmasından beri hissettiğim ilk sıcaklıktı. Nick, yine de...

Beni tadıyormuş gibi ağzından nefes alıyor, geniş avucunu belime yayıyor. "Ne demiştim?" diye fısıldıyor, kulağıma doğru hırçın bir nefes veriyor. "Biraz zaman aldı ama başardım. Seni bize verdiklerine göre artık kimse senin için gelmeyecek." Elinin sırtıma doğru yumruk şeklinde kıvrıldığını hissediyorum. Bu ve göğüslerimin kabarıklığında hissettiğim gümbürtü, onun kısıtlamasının üzücü bir kalıntısı olmalı. Ağzını çenemin üzerinde gezdiriyor, yüzümü buruşturmama neden olan nemli bir iz bırakıyor, bandın üzerinde duraklıyor ve sessiz bir kıkırdama çıkarıyor. "Neredeyse unutuyordum." Saçımın bir köşesini kaşımak için bırakıyor, hızlı bir hareketle koparmadan önce sıkıca kavrıyor.

Çok fena acıtıyor, keskin ve acılı bir ses çıkarmamın tek nedeni de bu. Nick alt dudağımı okşayarak acıyı dindirmeye çalışıyor, gözlerini ağzımın yumuşak kısmına dikmiş. Gözleri ağırlaşıyor ve sersemlemiş gibi bakıyor, başını yana eğdiğinde sıfırlıyor.

Ringe çıktığından beri bu öpücüğün geleceğini biliyordum.

Bu kadar uzun süre hareketsiz kalmak eylemi dolu bir yay gibi hissettiriyor. Başımı geriye atıp öne doğru çarpıyorum, kafatasımın kıvrımı burnuna çarpıyor.

"Kahretsin!" Nick bağırıyor, tökezleyerek geri çekiliyor, elleri yüzüne geliyor. "Bu da neydi böyle?"

Kafasına bir tomar tükürük fırlatarak cevap veriyorum. "Tahmin et bakalım, göt herif!" Doğruluyor, avuçlarını indirip kanı incelerken gözleri alev alev yanıyor.

"Burnumu kırabilirdin!"

Olabilir miydi?

Hayal kırıklığımı zehirli bir sırıtışla gizlemeye çalışıyorum. "Peki, eğer ilk başta başarılı olamazsan..."

İleri atılarak karşılık veriyor, parmaklarını boğazıma doluyor ve omuzlarım duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. "Tekrar dene," diye homurdanıyor ve kanlı ağzını ağzıma bastırmak için hamle yapıyor.

O dönmeden ben dönüyorum.

Dudakları yanağıma çarpıyor ve orada donup kalıyor. "Bu ne saçma bir teşekkür böyle?"

Kapıya bakarak öfkelendim, "Senin zavallı kıçının hak ettiği tek şey bu, gerçekten." Saldırıya hazırlandığım bir an oluyor, çünkü Nick bir Dük. Öfkesini saklayamıyor. Tutuşunda titreştiğini hissedebiliyorum; kendini tutma mücadelesi. Ezmek ve incitmek istiyor. Bir Bruin'in bildiği tek şey bu. "Senin derdin ne!" diye çıkışıyor ve bakışlarımı kendisine çeviriyor. Şunlar

Beni incelerken mavi gözleri kısıldı. "Saklanma Yeri konusunda hâlâ kızgın olduğunu söyleme bana. Sana bunun senin iyiliğin için olduğunu söylemiştim."

İnanılmaz bir şekilde, "Bana tecavüz ettiğin kısmı mı kastediyorsun?" diye cevap verdim.

Alaycı bir tavır takınır. "Tecavüz mü? Pek sayılmaz. Bunu sen istedin, Minik Kuş." Başını bir dizüstü bilgisayarın durduğu yatağa doğru sallıyor. "Videoda ve her şeyde var. Sen istedin."

Onlarda olduğunu düşündükçe içimde zehirli bir şey kaynıyor. İzliyorum. En karanlık, en hastalıklı anıma gidiyorum. Buradan çıkacağım - bu tamamlanmış bir anlaşma - ama kendime bir söz veriyorum.

Onu yok edene kadar olmaz.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" Gözümü kırpmadan bakışlarını üzerimde tutarken yarı merakla soruyorum. "Bok çuvalı olduğun apaçık ortadayken eline mastürbasyon yaparken üzgün küçük egonu yatıştırmak için kendine yalan mı söylüyorsun?"

Burun delikleri genişliyor, parmakları boğazımı sıkıyor. "Ağzından çıkacak sonraki kelimeler 'beni kurtardığın için teşekkür ederim Nick' ve 'minnettarlığımı göstermek için koca sikini emmeme izin ver' olsa iyi olur."

Kavrayışına karşı zorlanıyorum, kendimi tam boyuma yükselterek alay ediyorum, "Siktir git, Nick. Sikini ağzıma yaklaştırırsan, çıkana kadar ısırırım."

"Senin derdin ne lan! Ben seni kurtardım!"

Bileklerini tutma isteğime karşı koyuyorum. "Gerçekten bu kadar kandırılmış olamazsın," diyorum ona ters ters bakarak. "Beni o lanet olası

bileklerine bağlamış olamazsın.

Kule, arkadaşlarınla benimle uğraşmak için planlar yapıyorsun ve istediğimin bu olduğunu düşünüyorsun."

Sadece öyle.

Bunu gözlerinde görebiliyorum, vahşi ve öfkeli. "Seni serbest bıraktım."

Ağzımı açarak bağlı bileklerimi kaldırıyorum ve kalçasına çarpıyorum. "Belki bir bodrumda zincirlendikten sonra özgürlük kavramı değişmiştir ama bunun göründüğü gibi olmadığına eminim."

"O zaman neden" diye soruyor, elini sıkarak, "beni Perez ve bıçak konusunda uyardın?"

Boğazımdan gergin bir kahkaha kaçıyor. "Oh, kendini övme. Bu senin kazanmanla ilgili değildi. Babamın kaybetmesiyle ilgiliydi."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, o kadar yakın ki nefesindeki kanın tadını alabiliyorum. "Bana gerçekten teşekkür bile etmeyeceksin."

"Hayır!"

Sanki her şeyin bir şaka olduğunu kabul etmemi bekliyormuş gibi bir sessizlik daha oluyor, yüzü her saniye daha da kızarıyor. "Seni buraya getirmek için neler yaptığım hakkında bir fikrin var mı?"

Şimdiye kadar benim yüzüm de kızarmış olmalıydı, boğazım onun tutuşundan dolayı acıyordu. "Umurumda değil."

Daha önce birinin gözlerinin simsiyah olduğunu hiç görmemiştim. Renk olarak değil. Nick'in gözleri her zamanki gibi mavi, ama geniş gözbebekleri dipsiz, ölümden daha karanlık bir şeye dönüşmüş. "Tamam." Birdenbire kapıya doğru çekiliyorum, parmakları boğazımı sıkarak bizi kapıya doğru götürüyor, kollarını nasıl tırmaladığımı umursamıyor. "Yatağımda olmak senin için yeterince özgürlük değilse," diye homurdanıyor ve beni ana odaya doğru sertçe itiyor, "o zaman sana alternatifini göstermeme izin ver."

Nefes almaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki, beni nereye çektiğine dikkat edemiyorum.

Ve sonra metalin metal üzerindeki sesini

duyuyorum. Kazıma ve keskin.

Asansör.

"Hayır, bekle!" Sesim onun tutuşu altında ancak bir hırıltı oluşturabiliyor ve bir sonraki bildiğim şey, beni içeri itiyor, metal kafes tam içine çarptığımda kapanıyor. "Nick, bekle!"

"Seni kazandım, Lavinia!" Yumrukları metale şiddetle çarpıyor ve beni geri kaçmaya zorluyor. "Seni kazandım!"

Eğer bana kapıyı verip ağır dış kapıyı açık bırakacağına dair bir umudum varsa, o zaman aptalım demektir. Çok aptalım. İşler hiç böyle yürümüyor, değil mi? Karanlık ve kapalı olana, sizi kendi işkencenizden başka hiçbir şeyle baş başa bırakmayana kadar asla uygun bir ceza değildir.

Kaslı kolunu güçlü bir şekilde sallayarak dış kapıyı kapatıyor ve beni siyah bir örtüyle örtüyor.

İki yıl oldu.

Karanlıkta kapalı kaldığımdan beri iki yıl geçti, etrafımda kendi panik nefeslerimin tıslamasından başka bir şey yoktu. Kendimi çok küçük bir alanın sınırlarına karşı çırpınırken bulduğumdan beri iki yıl geçti. Histerik dehşetin ezici ağırlığını göğsümde hissetmek zorunda kalalı iki yıl oldu.

Gözlerimi kapatıp, başka bir yerdeymişim gibi davranarak elimden geldiğince uzun bir süre buna direniyorum. Beni yakalayan kokular ve sesler, nefeslerimin önümdeki, yanımdaki yüzeyden sekme şekli. Gerçekten uzaklaşmayı imkansız kılıyor. Zihnimin içinde tutunduğum kelimeler rüzgârdaki toz gibi savrulup gidiyor. Asansör düşündüğümden daha küçük, ancak üç kişi sığacak kadar büyük. Ağırlığımın her kayışı, zihnimde toplamayı başardığım kırılgan kaçış hissini bozuyor ve sessizliği kesmek için kısır gıcırtılar gönderiyor.

Önce ter geliyor, giysilerimi daha ağır, daha sıkı hissettiriyor. Sonra mide bulantısı, titremeler başladığında midem acıyla çalkalanıyor. Daha sonra baş dönmesi geliyor, göremediğim için kafam daha da karışıyor.

ne aşağı ne yukarı. Sonra göğsümde bir sıkışma oluyor, sanki kalbimin etrafına bir yumruk sarılmış gibi.

On dakika dayanabileceğimi sanmıyorum.

İçimden bir telaşla patlıyor, omzumu kapıya çarparken çenem bir çığlığa kilitleniyor. Bunlar her zaman en kötüleri olmuştur. Nefes alma isteğimden daha güçlü bir içgüdü, beni duvarlara doğru itiyor, bedenim bir *çıkış* yolu bulmaya çalışıyor, dışarı, dışarı.

Uzadıkça, boğazım daha da daralıyormuş gibi hissediyorum. Mantıken öyle olmadığını biliyorum ama çenemi kaldırıyorum ve *nefes* alamıyorum. Çok karanlık, çok sıcak, çok küçük. Saatlerimi böyle geçiriyor olmalıyım, çırpınıyorum, sonra aşırı nefes alıyorum, sonra biraz daha çırpınıyorum.

Ondan sonra kıyamet geliyor - burada öleceğim kesin. O zaman daha kolay oluyor.

Daha iyi

değil.

Sadece...

daha kolay.

Yorgun ve nefessiz bir halde duvara yığılıyorum, gergin ve titreyen bir yığın halinde yere düşene kadar kayıyorum.

En son okuduğum şey neydi?

Paniğimi içime atıyorum, kelimeleri hatırlamaya kararlıyım. Okuduklarımı her zaman hatırlarım. Zihnimde sayfaları çevirirken iyi olduğum tek şey bu. Kırmızı kapak. Köşeleri kırışmış. Augustine'in bana verdiği bir şey. Adi bir aşk romanı. Sonsuza kadar mutlu.

Gözlerimi kapattığımda hatırlıyorum.

"*Unutma," diyor Anthony, başparmağını yanağımda gezdirerek, "birlikte olduğumuz sürece her şeyi yapabiliriz."*

Kapı kayarak açıldığında parlak, delici ışık şokunu BEKLEMİYORDUM. Yirmi dört saattir burada olmamamın imkânı yok. Gece olmalıydı. Sadece odanın karşısındaki saat kadranından içeri süzülen ışık sessiz ve gri.

Sabah geç saatlerde.

Daha dış kapı kapanmadan kapıya dayanmış, metal kafesin içinden serin havayı içime çekiyorum. Nick kapının önünde duruyor ve nedense Remy'nin dün gece bana söylediği bir şey aklıma geliyor.

"Evren, bazen sadece yağlı kağıttan ibaret. Sanki ışık içeri giriyor, ama her şey lanet olası... tanımlanamaz."

Nick de aynen böyle; agresif bir duruşun içinde bulanık bir şekil. Her şey puslu ve ışığa karşı gözlerimi kısarak kenarlarını bulmaya çalışıyorum. Manyak'ın deli saçmalıkları mantıklı gelmeye başladığında durumun kötü olduğunu anlıyorum.

Parmakları, kolu asılı dururken kapıya takılarak tanımlanan ilk şey oluyor. Tembelce alnını bileğine yaslıyor, askıya alınmış bir sessizliğe dalıyor. Beni izlediğini fark ediyorum, gözlerinin yüzümün çizgilerini takip ettiğini hissediyorum. "Tanrım, Minik Kuş. Bok gibi görünüyorsun."

"Çıkarın beni," diye mırıldanıyorum, iliklerime kadar bitkin düşmüş bir halde. Omzumda, çırpınma nöbetlerimden birinden kalma bir ağrı var ve nabzımla aynı anda zonkluyor.

Ardından yüzü netleşiyor, koyu renk gözleri halimi alıyor. Alnına kazınmış bir kaş var ve gözlerinin altı karanlık. "Ağlıyor muydun?" Sorunun alaycı olmasını beklerdim ama öyle değil. Çok sessiz bir şekilde söylüyor.

Ses tonu sıkıntılı ve korkunç derecede hassas.

Parmaklarımı kafesin içinden geçirirken çenem titriyor ve "Beni hemen çıkarın" diye tekrarlıyorum. Bunu ona vermemeliyim. Bu Nick için bir silah.

Bu metal kutunun benim felaketim olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu geri yutuyorum ve omurgamı güçlendiriyorum, buradan başım dik çıkmaya kararlıyım.

Hemen kapının mandalını açıp kapıyı fırlatıyor ve ben kalın, küflü havadan sendeleyerek kurtulurken beni belimden yakalıyor. Bir kolunu bana dolayan Nick beni geniş, sıcak göğsüne doğru çekiyor. Uzun bir süre öyle duruyor, sanki çelik kadar sert değilmişim gibi yanağımı omzuna bastırıyor.

"Şimdi minnettar mısın Minik Kuş?" diye soruyor, bir elini boynumun arkasına sıkıştırarak. Hınzırca bir kucaklama bu. Tüylerimi diken diken eden türden zoraki bir yakınlık. "Kimse senin için gelmiyordu. Sana ne olduğu kimsenin umurunda değildi. Benden başka kimse. Oraya geldim ve Lordlar seni en yüksek teklifi verene satmadan önce seni sahiplendim. Anlamıyor musun?" Yanağıma dokunup gözlerimi onunkilere çevirdi. "Sahip olduğun tek şey benim. *İhtiyacın olan* tek şey benim." Daha sessiz, gözleri ağzıma kayarken kabaca fısıldıyor, "Seni seven tek kişi benim."

Geriye sıçrıyorum, neredeyse uyuşmuş bacaklarıma takılıyorum ve asansörün yanındaki duvara çarpıyorum. "Beni sevmiyorsun. Bu delilik. *Hepiniz delisiniz*!"

Sözlerim kaşlarını aşağıya indiriyor, kolları iki yanında gerginleşiyor. Ve sanırım şok olmuş, tiksinmiş bir tonda söylenmeleri de işe yaramıyor. Üzerime geliyor ama kaçabileceğim tek yer kutuya geri dönmek. "Ben deli değilim. Bu lanet olası şehirde tam olarak ne istediğimi ve onu nasıl elde edeceğimi bilen tek kişiyim."

Beni vücuduyla hapsettiğinde dişlerimi sıkıyorum, çıplak, dövmeli göğsü beni içine alıyor. "Beni kazandın," diye kabul ediyorum, kelimeler dilimde acılaşıyor. "Beni bir nesne olarak kazandın. Bir insan olarak değil. Böyle bir şeyi *sevemezsin.* Beni tanımıyorsun bile!"

"Artık benimsin. Bedenin, aklın ve ruhun. Bilmem gereken tek şey bu." Elini uzatıp boğazıma dokunduğunda iğrenç bir iniltiyi yutuyorum. İzleri fark ediyorum. Dün gece parmaklarıyla yaptığı çürükler. Gözleri onlara odaklanıyor ve bakışlarında keskin ve hoşnutsuz bir şey var.

Kaşlarını çat. "Tanrım, beni mahvettin. Bunların hiçbiri olması gerektiği gibi gitmiyor."

Artık minnettarlığımı beklediği açıktı ve bir an için buna oynamayı düşündüm. Eğer onu tekrar kızdırırsam, beni tekrar asansöre bindirir. Bakışlarımın ağzına düşmesine neden olan şey de bu; bunu yapıp yapamayacağım sorusu. Kirpiklerimi kırpıştırıp rol yapabilir miyim? Dizlerimin üzerine çökebilir miyim? Ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyebilir miyim?

O kutuda bir gece daha geçirmekten kaçınmak anlamına geliyorsa, neredeyse yapabileceğimi düşünüyorum.

Ama sonra gözlerimi yakaladı ve gördüğünü anladım. Dudaklarındaki bakış. Söylenmemiş davet. Tenlerimiz arasındaki sınırsız gerilim.

Dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce dönüyorum ve bu sefer eli başımın yanındaki duvara çarpıyor. "Beni test etme, Lavinia!"

"Eğer bana tekrar tecavüz etmek istiyorsan," diye fısıldıyorum, gözlerini asansöre dikerek, "o zaman devam et. Yoruldum artık."

Rol yapmakta hiç iyi değildim.

Uzun bir duraklama oldu ama "Seni nankör kaltak" diye tıslamadan çok önce öfkesini ve inançsızlığını hissedebiliyordum. Sendeleyerek uzaklaştığı anda duvardan aşağı kayıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Al," diye homurdanarak yakındaki bir koltuğun üzerindeki çantaya uzanıyor. Kucağıma düşene kadar içinden ne çıkardığını anlamıyorum, solgun ve kanlı. "Bunu senin için aldım" diye alay ederek parmağıyla işaret ediyor.

"Bu da ne-" Ayağa fırlayıp parmağımı yere bırakarak uzaklaşıyorum. "Senden bunu yapmanı istemedim."

"Yapmak zorunda değildin. Perez o hareketi bir hakimiyet işareti olarak yaptı. *Bana* ait olan şeye ne yapmak istediğinin işareti" diyor, sanki bu dünyadaki en normal, mantıklı, *aklı başında şeymiş* gibi. *Şey*. "Karşılığında ben de ona, benim eşyalarımla oynamaya çalışan herkese ne olacağını gösterdim."

Parmak orada duruyor, solgun ve grotesk. Bu adamın ne yapacağının bir sembolü - kendisine ait olduğuna inandığı şeyleri korumak için ne kadar ileri gideceğinin.

Bunu görmem, anlamam biraz zaman aldı ama Pretty Nick Bruin sadece lider olma hayalleri kuran bir öğrenci derneği çocuğu değil. O da diğer krallar gibi. Acımasız. Tehlikeli. Acımasız.

Bilmem gerekirdi. Biriyle büyüdüm.

6

Remy

Kalemim duvara değmeden önce
duraklıyorum. Can sıkıcı.

Öğrenci evimdeyken -hatta evimdeyken bile- duvarlarıma resim çizmek gibi bir alışkanlığım vardı. Sonunda her zaman üzerini boyardım, bu da bana yeniden başlamak için güzel, taze bir tuval verirdi. Her zaman da silerek temiz bırakırdım ama her zaman orada olduğunu bilirdim. Uyuduğumuz, uyandığımız ve seviştiğimiz yerler bizim küçük bir parçamızla doludur. Ben sadece onu görünür kılıyorum. Ruhumun gravürleriyle çevrili olmak bazı günleri atlatmamı sağlayan tek şey.

Sağımdan bir ses geliyor. "Bir şeyler yazacak mısın?" Haley soruyor. Bronz tenli. Orada burada çiller. Gözleri ağzı açık gibi. Diarylide sarısı. Benim için çok parlak, teşekkürler.

Duvarı değerlendirirken gözlerim geriliyor. *Bir şeyler yaz*. Sanki lanet bir şairmişim gibi. Kim sadece bir şeyler *yazar ki?* Hayır, yıldızlar görmüştüm. Duman. Siyah cam. Sarı saçlar. Kırmızı dudaklar.

Dur.

Vücudum kıpırdamadan duruyor ama içimden irkiliyorum. Başımı sallayarak yeniden düşünüyorum. Duman. Siyah dallar partinin üzerinde kıvrılıyor, sanki kulenin kendisi bizi taş kollarına alıyormuş gibi aramızda ve etrafımızda dolanmaya hevesli.

Bok gibi görünürdü.

Oflayarak arkama yaslandım ve işaretleyiciyi kapattım. "Hayır."

Üçümüz sadece birkaç gündür burada yaşıyoruz. Yaptığım ilk şey odama girip sıvaları ve açıktaki taş işçiliğini değerlendirmek ve kendime ne istediğimi sormak oldu.

Cevap 'hiçbir şey' idi ve bunu söyleyen ben değildim.

Kuleden geliyordu.

Bu büyük, güzel orospu çocuğu. Başkasınınkinin üzerine sanat yapmak zordur ve West End saat kulesi de tam olarak budur. Denemek saygısızlık olur. İlk gece Sy'a bunu açıklamaya çalışmıştım. Kulenin nasıl sessiz olduğunu ama yine de konuştuğunu. Cansız ama yine de algısı var. Anıları var. Duyguları var. Nasıl olduğunu söyleyemem, sadece anlatabilirim. Bir şeye damgamı vurmak, onu kendime mal etmektir. Kuleye sahip olmaya çalışmak, tüm kainata sahip olmaya çalışmak gibidir.

Cosmos.

Yıldızlar. Siyah cam. Sarı saçlar. Kırmızı dudaklar. Çıplak, iskelet ağaçların çıngırakları.

Dur.

"Sesini aç!" DJ'e dönme hareketi yaparak bağırıyorum. Ne istediğimi biliyor; sesi değil, basları. Kanımda dolaşan ve kaburgalarımı titreten bir şey beni dönüştürüyor, sanki beni sıkı ve yerleşik bir şeyin içine sokuyor. Kalemimin siyah ucuyla onu işaret ediyorum, mutlu zing'i hissedene kadar yukarı çekiyorum. Eğer ben ruhumu bu duvarlara kazıyamıyorsam, belki hepimizin nabzı kazıyabilir.

Onaylarcasına başını sallıyor, kafasını ritme göre zıplatıyor ve ben de duvar parçasını bırakıp Haley'e dönüyorum. "Bira."

Tek kelime. Basit. Bir istek

değil. Getirmek için koşuyor.

DKS çalışanları saatler önce barı yeniden doldurdular, yani hâlâ yarısı dolu. Gerçekten kutlamak için Nick'in yüzüğünü almasını bekliyorduk. Kafamın içinde bunun gerçek olmadığını söyleyen küçük bir ses vardı. Gerçi bu çok sık oluyor. Beklenmedik her şey şüphelidir. Çok beklenen her şey şüphelidir. Beynimin neye güvenebileceği konusunda gerçekten çok dar bir inandırıcılık penceresi var ve Nick'in Dük olması bu pencereyi geçemiyor. Daha kolay olurdu eğer... sadece... lanet...

Yıldızlar. Duman. Siyah cam. Sarı saçlar. Kırmızı dudaklar.

Dur.

Kalemim duvardan bir santim uzakta

duruyor. Lanet olsun.

"Al bakalım," diye duyuyorum arkamdan, keskin tırnakların sırtımda gezindiğini hissediyorum. Bir saat önce üzerimde tişört vardı ama havayı hissedemediğim için çıkardım. Hava kulenin bir parçası. Kule Forsyth'in bir parçası. Forsyth dünyanın bir parçası. Dünya evrenin bir parçası.

Yıldızlar. Sarı saçlı. Siyah gl-

Durun!

Ayrıca ateşliydim.

Dönüyorum ve Haley'nin elinde bir içki tuttuğunu görüyorum. Bana sırıtıyor, tırnakları karnımı çiziyor, kot pantolonumun kemerinin altına dalıyor. "Sanırım tebrikler sırayla, Remy. Unvan sana çok yakışmış."

İçkiyi alıyorum ve yarısını bir yudumda içiyorum. "Biliyorum."

Gülüyor, sanki şaka yaptığımı sanıyor. Şaka yapmıyorum. "Bunca zaman birlikte olduktan sonra sonunda bir Dük olduğunu düşünmek çılgınca."

Gözlerindeki heyecanlı parıltıyı tanıyorum. Bu tanıdık ve beklenen bir şey. Sanki birkaç yıldır Haley'le takıldığım için kendini bir bok sanıyor. Gerçek şu ki, o sadece başka bir sürtük, Duke hayranı. O da

Kana susamış, kavgaları seviyor ve destansı bir kafa veriyor. Ama bu odada onlardan iki düzine var ve onlar da tıpkı onun gibiler. Bizi kavgadan kavgaya, partiden partiye ve yataktan yatağa takip ediyorlar. Sıradan bir kedi olmakta iyiler, parmağımızı şıklattığımızda istediğimiz her şeyi yapmaya hazırlar. İçki getir, temizlik yap, götten al, aklına ne gelirse. Beklenti yok. Bağlılık yok. Artık bir Dük olduğum için daha da fazla.

"Yükselen Dükler'in içeri girmek için epik çılgınlıklar yapması gerektiğini duydum," diye düşünüyor ve parmağını yan tarafımdaki zar zor iyileşmiş, büzülmüş yara izinin üzerinde gezdiriyor. Dokununca irkiliyorum. "Neydi o?"

Ağır göz makyajını, siyah bikini üstünü ve kısa şortunu geçip ona bakıyorum ve elini çekiyorum. "İş," diye cevap veriyorum, köprücük kemiğinin pürüzsüz, bronz tenini değerlendirmek için bir an ayırıyorum. "Seni ilgilendirmez."

Kafamda bir tasarım dönüyor. Hala kapaklı olan kalemi tutuyorum ve dikkatim dağılmış bir şekilde teninin üzerinde gezdiriyorum. Kadınları nadiren mürekkeplerim. Çok kişisel. Derimi kaşındırıyor. Leydi, Sy ve Nick'in borçlarını temizlemek için yaptığım bir istisnaydı. Tasarım yeterince özeldi zaten. Çizdim, derisine batırdım ama benim değildi.

Orospular iğnemi yemek için can atıyor.

Bu konuda kurnaz olduklarını sanıyorlar ama değiller. İkinci sınıftan beri bu böyle, sadece birkaçı peşimde dolaşıyor, tuvalim olmayı teklif ediyor. Kimseye söylemem ama o zamanlar bu işte iyi değildim. Boktan bir takımla boktan bir teknik. Ama insan pratik yapmalı. Nick benim ilkim değildi, ama ona yakındı ve her zaman her şeye hazırdı. Deri parçaları onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Mürekkebini bir orman olarak görürdü.

Yine de bazen ilham alıyorum. Kızlar erkeklerden farklıdır. Daha narin. Daha iyi kıvrımlar. Daha yumuşak bir ten. Arada sırada kalemimin sert ucuyla tenlerinin üzerinde görünmez çizgiler çiziyorum. Elimdekini göğüslerinin arasında gezdirir, tasarımı kafamda net bir şekilde görürüm. Göğüslerinin altına sarmaşıklar yapacağım. Kadınsı ama acımasız bir şey. Erkeklerle bu tür bir kontrast yakalayamazsınız, size izin vermezler. Kayboluyorum

Bunu düşündüm, üçgen kumaşı kenara ittim, oradaki deriyi ortaya çıkarırken kalemi meme ucunun üzerinde gezdirdim. Meme ucu yukarı kalkıyor ve hiç düşünmeden eğilip sert çakıl taşını yalıyorum.

Sırtını kamburlaştırdı ve hey. Ne olacak ki, dün geceden beri bacaklarımın arasında biriken ereksiyondan kurtulmak için onu burada becerebilirim. Nick ve yılanın odasında kavga ettiklerini duydum ve neredeyse geçen seferki gibi onu tutmak için oraya gidiyordum. Ama boşverdim. Nick'in içinde onun zehri var ve onu çıkarmanın tek yolu kaynağa ulaşmak: Killian Payne ile arkamızdan yapılan bu pazarlık.

Bu, bir kez daha deneme fikrine kapılmadığım anlamına gelmiyor.
Onu.

Haley'nin bileğini tuttum ve elini sikimin üzerine koydum. Bana sırıtıyor, hazır ve istekli, ve ben bir yaltaklanma ile savaşıyorum. Diarylide sarısı.
Çok sığ, ayna gibi bir ruhu var.

Siyah cam. Yıldızlar. Kırmızı-

Hayır.

"Gözlerimi acıtıyorsun," diyorum ona müzik eşliğinde, çünkü bazen bunu yapıyorum. Bir şeyler düşünüyorum. Yüksek sesle söylerim.

Alınıp alınmayacağını, açıklama isteyip istemeyeceğini ya da bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğini düşündüğünü görebiliyorum. İkincisine karar veriyor ve gülümsüyor. "Teşekkürler." Klasik diarid sarısı. Zehirli pozitiflik.

Onun illüzyonunu bozup bozmayacağıma karar veremeden odada bir değişim oluyor, sanki enerji benden uzaklaşıyor. Beni peşinden sürüklüyor ve dikkatimi merdivenlere çekiyor. Nick sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi hızla aşağı iniyor. Bu konuda iyidir. Bir yerlere ait olmak. Ya da sadece öyle görünüyor. Birkaç yıl önce benimle aynı odada kalan DKS'li Damon, Nick'in omzunu sertçe sarsarak galibiyetini kutluyor.

Ama Nick'in umurunda değil.

Tebrikler için değil.

Kolunun altında yılan var.

Sayar, dostum. Kuzey Yakalılar en kötüsü. Şu kaltağa bak. Köleliğe satılmış ve Nick'in boynuna doladığı kola karşı savaşıyormuş gibi çenesini dışarı çıkarmış. Ama benim oğlum daha güçlü. Birkaç üyeye başıyla selam verip bardan bir bira kaparken onu daha da yaklaştırıyor. Ayı yılanı yener. Tüm gözlerin üzerinde olmasını istemiyor. Ödülünü göstermek istiyor: Kolunun altındaki mavi saçlı ödülü. Lavinia anasını siktiğimin Lucia'sı.

Odadaki diğer kadınlar gibi o da bolca ten gösteriyor, teni tepedeki loş ışıkta neredeyse parlıyor. Üstü kırpılmış, askıları çapraz çizgilerden oluşuyor. Nick'in kolu omuzlarını sıkıca tutuyor olabilir, ama onu bir fahişeyi selamlamak için çevirdiğinde, ona işlediğim Bruin işareti hala görülebiliyor. Ama en iyi tarafı, kızın da morarmanın birçok tonuna sahip olması. Omzunun topuzu fantastik, çiçek açan bir mavi. Boynunda bariz bir boğulma izi var ve dövüş sırasında boğazını sıktığım için oradaki benekli morluğun ne kadarının bana ait olduğunu merak ediyorum. Bu manzara karşısında sikim seğiriyor ve Haley'nin eli çıkıntıyı sıkıyor.

"Anlamıyorum," diyor girişlerini izlerken. "Kim bu kaltak?"

Nick'in onu yaramaz bir köpek gibi odanın diğer ucuna çekmesini izliyorum. "Görünüşe göre bizimki."

"Olmak bile istemiyor," diye homurdanıyor, yanıma sokularak. "Düşeslik pozisyonu için ne büyük bir kayıp."

Homurdanarak şişemi kaldırıyorum. "Dikkatli ol. Kıskanç gibi konuşuyorsun." Cutsluts'lar pek çok şeydir, ama genellikle kıskançlığı kontrol altında tutarlar.

Omuz silkme numarası yapıyor. "Hiç de bile. Sadece rastgele bir kaltağa kıyafet getirmem için aranmaya alışık değilim."

"Aramak mı?" Nick onu odanın içinde dolaştırırken boş boş izliyorum. Eli kızın omzundan kurtulup kıçının yuvarlak, şımarık kabarıklığına düşüyor. Kızın omurgasının sertleşmesine neden olan agresif bir sıkma hareketi yapıyor.

Gözlerindeki parıltı tüm sinirlerimin beklentiyle canlanmasına neden oluyor. Dişlerini göstermesini ve adamın boğazından bir parça koparmasını bekliyorum.

Ama olmuyor. Onu

öldürüyor olmalı.

Haley saçmalıyor, "Evet, Sy aradı ve birkaç kıyafet istedi. Diş fırçası ve kadın eşyaları gibi başka şeyler de. Bilirsin işte." Haley kızarmanın da ötesinde, ama görünüşe göre ben kızarmıyorum. Bu onun sırıtmasına neden oluyor. "Bana bir adada mahsur kaldığımı varsaymamı ve -tırnak içinde söylüyorum- züppe, Kuzey Yakası amcığımla burayı kokutmak istemediğimi söyledi." Böyle devam ediyor. Haley hep çok konuşurdu. Lucia'nın tampon ihtiyacını duymama gerçekten gerek var mı? "Kızlarla birlikte bir şeyler topladık ve gönderdik. Artık giymediğimiz şeyler. Verity ayakkabı ve nemlendirici bağışladı. Öyle diyordu. 'Bağışlamak'. Çok komik değil mi? Lucia'nın West End'in hayır kurumu olması?" Başını arkaya atıp gülüyor.

Yılanın Cutslut'a benzemesine şaşmamalı.

O gece Hideaway'de onun vücudunu iyi bir şekilde görememiştim. Oda çok karanlıktı; maske çok rahatsız ediciydi ve bunun için doğru türde ilaç aldığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama o küçük siyah şortun altında nasıl hissettiğini biliyorum. Kıçı sertti, yanaklarının arasındaki deri parçası sıcaktı. Savunmasız. Saf. Tıpkı etinin çoğu gibi.

Onu hemen orada becermeliydim.

Haley sözlerine şöyle devam ediyor: "Aslında sanırım bu benim üstüm. Söylemesi zor. Onun üzerine farklı oturuyor."

"Çünkü onun göğüsleri seninkilerden daha büyük," diye belirtiyorum. "Ve teni de daha iyi. Daha pürüzsüz. Daha yumuşak."

Haley kaskatı kesilir ama herhangi bir karşılık veremez. Farklı olan bir diğer şey de bu. Cutsluts uyumludur. Kont'un kızı mı? Karnımdaki yara ve vücudundaki çürükler bunu anlatıyor.

Haley gülüp geçmeye çalışıyor, göğsüme doğru eğilirken elini pazuma doluyor. "Sikeyim bu kaltağı, tamam mı? Beni çan kulesine götür." O

kirpiklerini kırpıştırıyor. "Kutlamak için biraz mantar getirdim. Hadi gidip taşaklarımızı uçuralım ve sevişelim."

Sadece kısa bir süre düşündüm. "Kulenin tepesi muhtemelen kötü bir yolculuk yapmak isteyeceğim son yerdir." Ama bunu cazip kılmayan sadece kazara zamansız ve tüyler ürpertici bir şekilde ölüme atlama düşüncesi değil. Gözlerim odanın içinde sürünerek ilerleyen yılanı takip ediyor ve aklıma bir sürü fikir geliyor. O tertemiz derinin üzerinde pullar ve pullar, parmaklarım parmak eklemlerimin arasında işaretleyiciyle dans ediyor. Aslında, "Artık seni becereceğimi sanmıyorum." Haley'e bakıyorum, yüzünün nasıl düştüğünü izliyorum. "Kişisel bir şey değil. Eğlencelisin ve her şeysin. Sadece yeni bir cilde ihtiyacım var." Darbeyi yumuşatmak için yanağına dokunuyorum ama bu konuda hiç iyi olamadım.

Ben de birkaç yüzlük çıkarıp tel tel olmuş üstünün içine soktum ve memelerini okşadım.

İyi yapılmış bir iş için.

Onu soyup uzaklaşıyorum ve Sy'ı barın yanında buluyorum. Gösteriyi izlerken gözleri kısılmıştı. Ve bu tam olarak ne olduğunu. Eğitimsiz bir göz için, bu bölgesel işeme gibi görünebilir, ama Sy ve ben ikimiz de daha iyi biliyoruz.

"Neyin peşinde bu?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama kardeşimi bilirsin. Asla o güzel yüzünün gösterdiği kadar aptal değildir." İşin kötü tarafı da bu. Nick bütün bunları bize söylemeden ayarladı, bize danışmadan anlaşmalar yaptı. Lanet olası bir kralla. Sy sıkılarak, "Muhtemelen çok yönlüdür. Kısmen oyun, kısmen koz. Ama onun etrafındaki davranışları biraz..."

"Aşırı psikopat saplantılı?" Bahse girerim.

Sy başını sallayarak içkisini kaldırıyor. "İşte bizim Nicky'miz. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Bara yaslanıp durduğumuz yere yaklaşmalarını izliyorum. Bu açıdan, baldırının etrafına sarılmış bitmemiş dövmeyi görüyorum. Parmaklarım seğiriyor ve kalemi parmak eklemlerimin üzerinde yuvarlayarak inşa ediyorum,

Görüyorum. "Muhtemelen buna pişman olacağım ama..." Biramı yudumluyorum ve yutkunuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence Tate'in yerini almaya çalışıyor."

Tate Tate Tate ismini hâlâ göğsümde bir yara *gibi* hissediyorum. Böğrümde bir bıçak. İyileşmeyi reddeden eski bir yara. İçimi burkuyor, sanki bağırsaklarım ondan kaçmak için savaşıyor.

Yıldızlar. Duman. Siyah cam-

Uzun ve yavaş göz kırpıyorum, "Yapma" diye uyarıyorum.

Hakkını yemeyelim, Sy bana karanlık ve alaycı bir bakış attı. "Bu da diğer her şey gibi bir olasılık."

"Nick pisliğin teki ama Tate'in yerinin doldurulamayacağını o da bizim kadar iyi biliyor." Kardeşi sırıtarak yanından geçiyor. Kız, Nick'in ona dokunmasına dayanamıyormuş gibi kaskatı kesiliyor. Nick'in eli sahiplenici bir şekilde kızın kıçında geziniyor. Onu işaret ediyorum. "*Bunun* Tate'le hiçbir ilgisi yok."

Sy isteksizce kabul ediyor: "Bu bir tür psikoseksüel saçmalık. Sanırım eninde sonunda öğreneceğiz." Ama bunu söylerken bile sinirli görünüyor. Ona göre, arkasına yaslanıp bir sorunun ortaya çıkmasını beklemekten daha kötü bir şey yoktur. Sy bunun için fazla A tipi. "Pazartesi için hazırlanmaya gidiyorum," diye mırıldanıyor ve elindeki boş şişeyi bırakıp uzaklaşıyor.

Genelde kalması için onu zorlardım - biraz eğlenir, buradaki insanların yarısından nefret etmiyormuş gibi davranırdım - ama bu gece bilgisayarına ve ders kitaplarına koşmasına izin verdim. Son zamanlarda çenesinin duruşundan hoşlanmıyorum. Her zaman gergin ve sinirli görünüyor. Böyle bir enerji yaymayalı yıllar oldu. Kırmızı, altın rengi ve siyah.

Odanın diğer ucunda Nick bir koltuğa yerleşmiş, geniş omuzları odanın enini kaplıyor. Lavinia onun kucağına tünemiş - ona Minik *Kuş diyor* - ellerini sıkıca yumruk yapmış. Bir kolunu Lavinia'nın beline dolamış, sanki gevşetirse kaçacağını biliyormuş gibi. Diğer eli ise saçlarının ucuyla oynamakla meşgul.

"Remy." Yaklaştığımda kadeh kaldırmak için şişesini benimkine dayıyor ve oturmamı işaret ediyor. Kız beni dikkatle izliyor, o kurnaz gözleri yaptığım her hareketi değerlendiriyor. Ama *onunla* kavga etmiyor, bu da ilginç. Bu düzeyde bir itaat için kıza ne tür bir tasma taktığını merak ediyorum. Bütün o güzelim morluklara baktığımı fark ediyor ve belini sıkıca kavrıyor. "Otur. Bir şeyler iç."

Gözlerimi Lavinia'ya çeviriyorum ve sonra eğilip Nick'in kulağına fısıldıyorum. "Benim sıram."

Donup kalıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Affedersiniz?"

"Etraftaki söylentilere göre paylaşmaya istekliymişsin." Nick'ten bile daha sert olan kıza başımı sallıyorum. "Ödülle oynama sırası bende."

Nick'in çenesi gerilir. "Belki bir süre sonra, ya da-"

Keskin bir ses çıkardım. "Yüzüğü takabilirsin, Bruin, ama sana bu fırsatı biz verdik. O bir savaş ganimeti ve hepimiz galip geldik. Cimri bir sürtük olma."

Çenesinin arkasındaki kaslar titriyor ve eli kızın yan tarafına kayarak dolgun göğüslerinden birine yapışıyor. Tanrım, oyuncağını paylaşmayı reddeden küçük bir çocuk gibi. "Onu henüz becermedim." Bunu deşifre etmesi zor olmayan düşmanca bir tavırla söylüyor.

"O zaman rahatlayabilirsin," diyerek onu temin ediyorum ve kalemimi döndürüyorum. "İlk patlamayı senin için saklayacağım. Sadece yeni bir tuvale ihtiyacım var."

İhtiyacım olan şey bu çürüklerin ne kadar aşağıya indiğini görmek. Onları haritalandırmak için heyecanla ona bakıyorum, geri çekilmesini ya da saldırmasını bekliyorum. Söylemesini beklemediğim şey ise, "Sorun değil. Ben giderim." Nick anlaşılır bir şüpheyle bakışlarını ona çeviriyor ve o da boş boş bakıyor. "Görünüşe göre bir et kafalının sürtük kol şekeri olmak bana pek uymayan bir aşağılanma hissi veriyor."

Sümüklü, ama ayağa kalktığında gitmesine izin veriyor, vücudundaki ısıyı titreyerek atmasını izliyor. "Eğer uslu durmazsan?" Ona uzun, tehditkâr bir bakış atıyor.

Bak. "Cezalar olacak."

Uyarısı omuzlarının hafifçe titremesine neden oluyor ve bu hoşuma gidiyor.

Bana dönüp göğsümün ortasına bakması hoşuma gidiyor. "İyi olacağım."

7

Lavinia

W*bir fırsat için.*
İyi oynayın.
Yapman gerekeni yap.

Bu mantra kafamın içinde dönüp duruyor ama bu benim doğamın tam tersi. Sağlıklı bir hayal gücüyle üstesinden geliyorum. Bu herifin taşaklarını kesmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Dağınık, tahmin ediyorum, ama muhtemelen tatmin edici. Derimin altında kıvranan aceleciliği bir süre daha uzak tutmaya yardımcı oluyor.

Manyak beni üst kata çıkarırken partinin sesi azalıyor. Adının Remy olduğunu biliyorum ama ona baktığımda hissettiğim tek şey vahşi gözleri ve dengesiz enerjisi. "Manyak" daha uygun. Bu gece aklı başında olabilir ama dövüş sırasında, oyundaki risklerden biri olduğumu fark etmeden önce bana tecavüz etti. Yüzeyin hemen altında taşıdığı o küçük deliliğin farkındayım, çünkü bende de biraz var.

Bu sabah Nick'in dizüstü bilgisayarına bir göz attım. Tarih 10 Eylül.

Bu bana iki hafta verir.

On dört gün.

"Nereye gidiyoruz?" Sinirlerimin ortaya çıkmasına izin vererek soruyorum. Bu adamla yalnız kalmak beni heyecanlandırmıyor ama Nick'ten daha iyi olmalı. O asansörde tekrar kilitli kalma tehdidini bir kenara bırakırsak, onu alt etmek kolay değil. Nick çok uzun zamandır benim idarecimdi. Beni lanet bir şahin gibi izliyor.

Manyak cevap vermiyor, sadece elindeki kalemi parmaklarının arasında döndürürken ürkütücü bir melodi ıslık çalıyor. Yaşam alanından geçip mutfağı geçiyoruz ve onun odası olduğunu tahmin ettiğim yere giriyoruz. Eşikten adımımı atar atmaz zihinsel bir envanter çıkarıyorum.

Burası kulenin geri kalanına hiç benzemiyor.

Ana oda, yıllar boyunca toplanmış, atılmış gibi görünen mobilyaların bir araya getirilmesinden oluşuyor. Bunu anlıyorum. Kimse o kadar merdiveni mobilyalarla çıkmak istemez ve asansörün ayrıntılı bir şey için yeterince büyük olmadığını çok yakından biliyorum. Nick'in odası çorak ve soğuk, neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünüyor.

Ama Remy'nin odasına girmek, Güney Yakası'ndan Kuzey Yakası'na adım atmak gibi.

Burada elektronik var. Bir duvarda kocaman bir televizyon, diğerinin karşısında karmaşık bir bilgisayar sistemi. Büyük bir oda, ama büyük bir kısmı derli toplu, derme çatma bir çalışma alanı olarak düzenlenmiş. Alanı ikiye bölen geniş bir çizim masası, yüzeye gelişigüzel serpiştirilmiş eskiz defterleri, boya fırçalarıyla dolu bardaklar ve yüzlerce farklı keçeli kalem ve pigment tüpünün bulunduğu kutular var. Çizim masasının bir tarafında büyük, karmaşık görünümlü bir sandalye oturuyor, ancak diğer tarafta duvara yaslanmış, battaniyeleri buruşmuş yatak sonradan düşünülmüş gibi görünüyor. Tıpkı tasarımcı kot pantolonu ve ayakkabıları gibi, bu oda da üzerinde hiç düşünülmeden harcanmış para kokuyor. Ben bir Lucia'yım. Sinyalleri bilirim. Yatağın üzerine atılmış kulak kapsülleri. Güzel masaya eski sıvı sızdıran bir paket kahve fincanı. Remy eşyalarına dikkat etmez.

Benim için daha iyi.

Sandalyenin arkasındaki duvara dayalı uzun bir ayna var ama asıl dikkatimi çeken her yere iliştirilmiş desenler. Bazıları canlı renklere, elektrik mavilerine ve şok edici kırmızılara sahip, ancak bazıları baskıcı bir şekilde gri ve karanlıkla kaotik. Denizin içinde belli başlı konuları fark edebiliyorum. Dini imgeler, korku, anatomi, anlamlandırmam saatlerimi alacak soyut tasarımlar. Ancak hepsi acı verici derecede karmaşık. Cesur. Çağrıştırıcı. *Anarşik*.

Gözlerim özellikle bir sıra tuvalin üzerinde uzun süre duruyor. Hepsi gece gökyüzünün yarım kalmış resimleri. Bu kadar çok olmaları dışında gerçekten benzersiz bir yanları yok. Bir düşüncenin parçaları gibi görünüyorlar, sanki kenarları olmayan bir yapbozu bitirebilecekmiş gibi bir araya getirilmişler.

Başka bir şeye bakmak için çılgınca bir çabayla döndüm ve *onu* gördüm. Gömleksiz, yıpranmış kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş, göbeğinin altına inen ince saç izini ortaya çıkarıyor. Duvarlarını süsleyen tasarımlar kadar özenli bir sanatla mürekkeplenmiş. Pazusundaki, kalbi kılıçlarla kazığa oturtulmuş, ağlayan Meryem Ana resmi dikkatimi sadece kısa bir süreliğine çekiyor. Remy, Sy ya da Nick gibi şişkin kaslı bir tip değil. Vücudu zayıf ve mükemmel, hızlı ve etkili, saldırmak için kıvrılmış bir yılan gibi. Çoğunlukla benim açtığım yarı iyileşmiş yarığı görüyorum ve sonunda mahvettiğim dövmeyi merakla seçiyorum. Göbek deliğinin üzerinde bir kemer şeklinde 'momento mori' yazıyor ve her iki yanında da duman bulutu içinde iki ayrı kafatasına dönüşen bir çift silah var. Masanın üzerindeki ışığı açmak için döndüğünde, açtığım yara izi sol tarafındaki kafatasını garip bir şekilde çarpıtılmış bir görüntüye dönüştürüyor, sanki o enayinin üstünü çizmişim gibi.

Güzel.

Aletini gördüm, sıcak döllerini tenimde hissettim ama aynı zamanda bu herifin kanamasını da sağladım. Kaşınıyorum. Ona daha fazlasını alacağımı söylemek için.

zaman. Yapacak daha önemli işlerim olmasaydı, onun tüm hatıralarının üzerini tek tek çizeceğimi söylemek için.

Yapamadan önce çenemi kapatıyorum.

Bir fırsat bekleyin. İyi

davran.

Yapman gerekeni yap.

Gördün mü, Rath? Çenemi kapalı

tutabilirim. Pislik.

"Kıyafetlerini çıkar."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, sesinin yumuşak gürültüsü en az kelimeler kadar sarsıcı. "Ne?"

Bana bakmıyor bile. "Soyun. Çıplak." Kalemi arka cebine sokuyor ve sandalyeye doğru yürüyor, altında yatağa dönüşmesini sağlayan bir kolla oynuyor. O zaman bunun bir sandalye olmadığını anlıyorum. Bu sadece farklı türde bir çalışma tezgahı. "Neyle çalıştığımı görmek istiyorum."

Bu emri sakince kabul ediyorum. Beni becereceğini kabul ettim. Bu sadece yapmam gereken bir fedakarlık. Ne kadar uyumlu olursam, o kadar az yaralanırım, o kadar çok gardını düşürür.

En azından plan bu.

Giysilerimi soyuyorum, üstümün kıvrımlı kayışlarından kurtuluyorum ve kıçıma o kadar girmiş olan şortu aşağı itiyorum ki, çıkarmam bir dakika sürüyor. Nick'in benim için getirdiği sürtük kıyafetleri içinde temelde zaten çıplaktım. Sırada dantel külotlar var ve hepsini dikkatsizce ayaklarımın dibindeki yere yığıyorum. Alçakgönüllülük hiç düşünmediğim bir erdemdi ama Hideaway'de işime yaramıştı. Fahişeler bu lüksün bedelini bana ödetirlerdi.

Yine de kendimi örtmek yerine ellerimi yanlarıma doğru itmek zorunda kalıyorum. İhtiyacım olduğundan değil. Eskiz defterinin sayfalarını çılgınca çevirirken dikkati dağıldığı için beni fark etmesi ya da bana bakması bile çok uzun sürüyor. Bir ya da üç dakika sonra bir tanesinin üzerinde durup

sayfaya üç kararlı dokunuş. Eskiz defterini masanın üzerine bırakıyor, sayfayı dikkatli bir avuç içiyle düzeltiyor ve sonunda dönüp beni içine alıyor.

Yeşil gözleri beni bir böcek gibi kıstırıyor ama içimi kıpır kıpır eden şey bakışları değil. Omuzlarının gevşemesi, göğsünün yavaş bir nefesle kasılması. Bakışları gövdemden aşağıya, göğüslerimin üzerinden karnıma doğru inerken ağzının gevşekliği. Sanki uzun bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi başını eğmiş, düşünceli bir şekilde dudağını okşuyor.

Konuştuğunda, irkildiğimi gördüğünden eminim. "Bunu iki yoldan biriyle yapabiliriz."

Bu. *Bunun* ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir

fikrim yok. "Tamam."

"Bugün hanginizin geldiğine bağlı." Karanlık bakışları dizlerime odaklanırken bir kalem daha alıp döndürüyor. Sinirsel bir tik mi? Huzursuz bir saplantı mı? "Yukarıda Nick'le gördüğüm iyi kız sen misin? Yoksa bağlamak zorunda kalacağım kötü kız mısın?" Ağzının kenarının seğirmesine bakılırsa hangisini tercih ettiğinden emin değilim.

Ama bu fırsatı kaçırmadım ve ona boş bir sırıtışla baktım. "İyi bir kız olacağım." *Seni orospu çocuğu*.

"Göreceğiz," diyor ve sandalyeye cömertçe vuruyor.

Uyum sağlamak için içimdeki her şey gerekiyor - sahip olduğumu bildiğimden daha büyük bir güç. Sorunlardan kaçmakta iyiyimdir, hatta onların canına okumakta daha da iyiyimdir. Ama bu? Çıplak kıçımı soğuk vinilin üzerine kaydırmak, vücudumu bir manyağa teslim etmek? Arkama yaslanıp gözümü tavana diktiğimde damarlarım dirençle zonkluyor.

Damarları zonklatan direncin bir kısmını, kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hisseden bedenime de borçlu olabilirim. Cezanın bu kısmına hiç alışamadım. Sonrasında günlerce süren ağrı. Kaslarımı tekrar tekrar esnetme dürtüsü. Göğsümün çukurundaki boşluk hissi, sanki bağırsaklarım uyuşana kadar ovulmuş gibi.

Sonra tepedeki ışığı yaktı. O kadar parlak ki beni kör ediyor, vücudumun her santimini steril, mikroskobik bir görüntüye sokuyor. Parıltıya karşı gözlerimi kısıyorum, kaslarım inanılmaz derecede sertleşiyor. Bu bana olası bir dövmeden çok böbreklerimin kaybolmak üzere olduğunu hissettirmeye başlıyor.

"Her et aynı değildir," diyor, kapaklı kalemi uyluğumun üzerinde gezdirirken. "Bazı insanların derisi pürüzsüzdür. Diğerlerininki daha yumrulu. Keratin ve benzeri şeyler. Benim için sorun değil ama ideal değil. Çabuk morarıyorsun." Yüzü lambanın parıltısından çıplak bir suret gibi görünüyor, bana başının düşünceli eğiminden başka bir şey göstermiyor. "Bunların hepsi Nicky'nin işi mi?" O zaman çürüklerin izini sürdüğünü fark ediyorum.

"Hepsi değil."

Sanki duymuyormuş gibi üstümden mırıldanıyor. "Çillere karşı bir ilgim var. Doğum lekeleri. Yara izleri." Kalemi dizimin üzerinde gezdiriyor. Oradaki deri pürüzlü ve kabarık - babamın beni kilitlediği sandıktan kalma bir hatıra. "O küçük insan kusurları. Yıldızlardan oluşan bir galaksi gibi..." İfadesine bir şey çöküyor, gözleri titriyor ve çok uzaklara gittiği izlenimine kapılıyorum. Hemen silkinip kendine geliyor. "Herkesin teni sanatçı için eşsizdir."

"Dövmeleriniz için," diye sertçe açıklıyorum.

Karnımı incelerken gözleri parlıyor, kalemi göbek deliğimin etrafında gezdiriyor. "Çok güzel bir vücudun var Lucia. Bazı insanlar sadece dürtmek için düz bir yüzey görür, ama ben tepeleri ve vadileri görüyorum. Kıvrımları. Açıları." Kalem yükseliyor, göğsümün altındaki yumuşak deriye bastırıyor. "Seninki gibi bir vücuda baktığımda yaşayan, nefes alan bir tuval görüyorum. Potansiyel bir başyapıt."

Kalemi kaldırıp sivri meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde çenem geriliyor. "Şimdiye kadar kaç başyapıt yarattın?"

İşaretleyici aniden durur. "Yok."

Hiçbir anlam ifade etmese de ses tonundaki hayal kırıklığını kaçırmadım. Belli ki kendini mürekkeplemiş, Nick'ten bahsetmiyorum bile. Muhtemelen bu grubun yarısının kasları onun desenleriyle kaplıdır.

Herhangi bir açıklama yapmadan yaklaşıyor ve bir elini ensemin altına sokup başparmağını çeneme sokarak başımı arkaya doğru eğmek zorunda kalmama neden olunca irkiliyorum. İşaretleyiciyi boğazımın ortasına, tam da hedeflenen bir basıncın hava kaynağımı kesebileceği alana doğru ilerletiyor. Ama nedense hiçbir şey olması gerektiği kadar tehditkâr gelmiyor.

Gözleri yolu takip ederken neredeyse... *nazik*.

Beni haritalıyor, fark ettim. "Ne düşündüğünü biliyorum." Kelimeleri benden çok köprücük kemiklerime söylüyor, kalemin sürüklenişine dalmış görünüyor. "Teninde yıldızlardan oluşan bir fırtına var ve o morluklar gerçekten çok güzel. Ama sana dövme yapmayacağım."

Yutkunuyorum, gözleri anında harekete kayınca pişman oluyorum. "Sen değil misin?"

Gözlerini kırpıştırıyor, sonunda o kalemi tenimden kaldırıyor. "Sy'ın böyle bir fikri var." Kayıtsızca uzaklaşıyor ve bankın ortasında duruyor. "Bu fikre katıldığımdan pek emin değilim ama bağdaştırabiliyorum. Kendinin bazı parçalarına t u t u n m a k l a ilgili bir şey." Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bakışları benimkilere doğru yükseldiğinde bunu anlamış olmalı. "Sanatımla asla sürtükleri mürekkeplemem," diye açıklıyor.

Işığın beni kör etmesine izin vererek başka tarafa bakıyorum. "Sırtımdaki dövme aksini söylüyor."

Alçak sesle, alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Bu bir etiket, sanat değil." Birden kalçamdan tutup beni yan tarafıma doğru itiyor. Vücudum kasılıyor ama beni rahatlatmak için açıkta kalan kıçıma dokunmuyor. Baldırımdaki yarım kalmış dövmeye hafifçe vuruyor. "Bu da öyle. Bölgeye hiç uymuyor. Hayal gücü sıfır. Tutku yok. *Ruhsuz*. Bu boku lanet bir ciltten çıkardın ve seni koltuğundan kaldırmak için sabırsızlanan düşük kiralı bir çırağa biraz para verdin. Utanç verici."

"Daha bitmedi!" diye ısrar ediyorum.

Baldırımı kavrıyor, parmakları acıyla derimi kazıyor. "Bu dövme tam bir çöp." Gözleri, duvarlarında gördüğüm aynı vahşi, kaotik öfkeyle parlıyor. "Hayat verme zahmetine bile girmediğin bir yalanın fısıltısı. Biraz renk ve gölge eklesen de bir şey fark etmez. Bu sanat değil, hatta bir marka bile değil. Bu bir performans. Bunu gözlerinde görebiliyorum, kızım. Terazinin üstüne yılan koyamazsın."

"Sen neden bahsediyorsun ki?" Arkamı dönmeye çalışıyorum ama o çoktan dişleriyle kalemin kapağını çekmiş, bacağımı tutuyor.

"On dakika boyunca sessiz ve hareketsiz kal," diyor, kapağı yere tükürürken yüzü ifadesiz, "ve bu banktan geldiğin kadar çürük ile ayrılmana izin vermeyi düşüneceğim."

Gevşemeden önce boğazımdan uzun, hüsran dolu bir inilti kopuyor.

Bir fırsat bekleyin. İyi

davran.

Yapman gerekeni yap.

Kalemi tenime sürdüğünde başka tarafa bakıyorum, serin keçe ucu etime çizik atıyor. Marker yıkanabilir. Üzerime eğilip yılan dövmemi daha uygun olduğunu düşündüğü şekilde yeniden şekillendirirken kendime bunu hatırlatıyorum. Daha kötüsü de olabilirdi. Bir bıçağın kenarı ya da bir markanın sıcaklığı olabilir. Düşesler genellikle bu şekilde işaretlenir - DKS evinin Yunan sembolleri etlerine işlenir.

En sinir bozucu şey ise haksız bile olmaması. Lisedeki ilk yılımda taslağı hazırlamıştım. Mezuniyet gecesi. Sınıfımdaki diğer kızlar limuzinlere binip sevgililerine sakso çekerken, ben henüz tam olarak anlamadığım bir şeyin peşinde caddede yürüyordum. Sadece kalıcı bir şey istediğimi biliyordum. Tamamen kontrolümde olan bir şey. Acı veren bir şey.

Gördüğüm ilk salona girdim, klişe tasarımlardan oluşan dosyalarına göz attım ve beni hemen tiksindirmeyen bir yılan seçtim.

Ama kadın -erkek değil- bana hangi renkleri istediğimi sorduğunda kilitlendim. Birdenbire tam kontrol en kötü şey gibi göründü. Böylece, baldırıma dolanan bir yılan taslağından başka bir şey olmayan, hayattan yoksun, tamamlanmamış bir tasarımla çıktım. Ertesi yılı herkese onu bitirmek istediğimi söyleyerek geçirdim, ama gerçek şu ki, asla bitiremedim. Bu zaten benim ne olduğumun mükemmel bir tasviri. Bir Lucia'nın taslağı. Şekli var ama özü ya da biçimi yok. Bu tam da babamın her zaman istediği şey.

Boş alan.

Manyak onu doldurmak için uzun zaman harcıyor. Tenime ne kadar uzun süre çizerse, gerginlik o kadar çok kanıyor gibi görünüyor - ondan ya da benden. Bunu söylemek zor. Harekette, sakin ritimde rahatlamamayı zorlaştıran bir şey var. Bir süre mücadele ediyorum ama son iki günün yorgunluğu bir gölge gibi üzerime çöküyor ve beni tıpkı onun bana emrettiği gibi hareketsiz tutuyor. Asansörde uyumaya çalışsam da uyumamıştım. Uyuyabildiğim zaman her zaman daha kolaydır. Eve döndüğüm zamanlardan bu kadarını hatırlıyorum.

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırıp öylece uzanıyorum, gözlerim duvardaki desenler arasında gidip gelirken ağır ağır kırpıştırıyorum. Psikopatın teki olabilir ama *lanet olsun*.

O gerçekten iyi.

Ona kaçamak bir bakış atmama neden oluyor, başını eğerken platin saçlarının gözlerine düşmesini izliyorum, bileği zarif hareketlerle kaval kemiğimi, dizimi tarıyor. Dehanın belli bir seviyede delilik gerektirip gerektirmediğini merak ediyorum. Lordları ve Krallarını düşünüyorum, futbol sahasında o kadar yetenekliydi ki Killian'ın Forsyth'teki ilk üç yılında yüzünü görmemeniz mümkün değildi. Sonra Rath piçi var, lekeli müzik dehası. Prensler, Baronlar, hatta Kontlar bile ünlü oldu. Forsyth'te Kraliyet ailesinden olmayan gerçekten yetenekli bir erkek öğrenci olduğundan şüpheliyim.

Belki de Kings sadece en iyileri seçiyordur.

Çizim yaparken onu izliyorum, bakışlarımın kendi dövmelerinde dolaşmasına izin veriyorum. Bazen daha ince bir nokta ya da yeni bir renk için kalemi değiştiriyor. Bu adam sert açılara ve vahşi bir vahşete sahip, ama burada sakin. Genelde etrafını saran çılgın enerji ne olursa olsun, *buna* kanalize olmuş gibi görünüyor. Kalçamda uzun, kıvrımlı bir çizgi çizerken omzunun kıvrılması. Dişlerinin alt dudağına hafifçe batışı, başka bir işaret seçerken konsantrasyonla kırışan kaşları. Gözlerindeki karanlık hâlâ duruyor ama yanma hissi gitmiş. Sanırım bu dönüşüm beni o kadar şaşırtıyor ki - tenimdeki parmak uçları dikkatimi o kadar dağıtıyor ki - beni tekrar sırt üstü yatırdığını fark etmiyorum bile.

Ve işaretleyici daha da yükseliyor.

Öfke ve tiksinti dışında bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, saldırganlık, kin ya da acı verici güç gösterileri olmadan dokunulmanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Yumuşak parmak uçlarıyla. Özenle. *Tutkuyla*. Benden çok tasarım için yapılmış olabilir ama aslında vücudumun umurunda bile değil. Bana bir yük treni kadar sert ve bir o kadar da ani çarpıyor - bacaklarımın arasına lav gibi yerleşen beyaz-sıcak bir *arzu şimşeği.* Elimi kasıklarımı örtmek için hareket ettiriyorum ama o elimi asi bir sinek gibi uzaklaştırıyor.

Dizlerimi ayırıp tasarımını iç uyluğuma doğru getirdiğinde daha iyi olmuyor. İşaretleyici tırmanmaya devam ediyor ve merkezime yaklaştıkça kaslarım daha da kilitleniyor, meme uçlarım sertleşiyor.

Beklenmedik bir şekilde durdu.

İşaretleyici derimden kalkıyor.

İstediğimden daha zor nefes alarak "Bitti mi?" diye sordum.

Yaklaşıyor, gözleri yükseliyor. "Kukun kıpkırmızı ve tahriş olmuş," diye mırıldanarak parmağıyla yeni ağda yapılmış deriyi okşuyor. "Nick?"

"*Hayır*." Vücudumda bir titreme oluyor ve başımı çevirmeye çalışıyorum. Bana bu şekilde dokunmaya devam ederse, buradaki tek sıcak ve rahatsız edici şey amım olmayacak. "Genelevde ağda yapmışlardı."

Diğer eli beni geri çekerken parmakları beni kovalıyor. Yine yumuşak, serin parmaklarını aşırı ısınmış etimde gezdiriyor, bakışları tümseğime kilitlenmiş. "Seni benim için pürüzsüz hale getirdiler, yani bizim için." Dokunuşu aşağı inerken midem dönüyor, nazik dokunuşla istenmeyen istila arasındaki ağa takılıyorum. Asansörün adrenalini sinirlerimi alt üst ediyor, onları isteğim dışında harekete geçiriyor. Klitorisime dokunduğu anda keskin bir sarsıntıyla tepki veriyorum, vücudumun fay hatları boyunca ilerleyen tam bir titreme.

Yavaşça gitmeme izin veriyor, sadece kalçamı tutup beni işaretlemeye geri dönüyor. Nefes veriyorum, durduğu için rahatladım. Bedenim ve zihnim aynı sayfada değil. Dış dünyada Remy gibi bir adam benim kriptonitim olurdu. Sadece vücudu değil, vahşi doğası da. Bu uçuculuk, ateşe çok yakın oturmak gibi. Vahşi adamlar. Arsızca azgın pislikler. Her zaman berbat bir zevkim vardı. Ama burada, aklıma ihtiyacım var. Beni becermesine izin vermek zorunda kalsam bile, bundan zevk almak söz konusu *değil.* Bu bir amaç için bir araç, bir fırsat.

Tanrım, keşke şu işi bitirse.

Başka bir kalem alıyor, bu diğerlerinden bir inç daha kalın. Boşlukları doldurmak için kullandığı geniş bir ucu var ve iç uyluğumun üstündeki bir noktaya gittiğinde, kaslarımdaki titremeyi hissedebildiğini biliyorum.

Biliyorum çünkü yine hareketsiz kalışını izliyorum.

Gözleri yavaşça amıma kayıyor. Kalemin kalın ucu klitorisime değdiğinde bileğini masumca kaydırması neredeyse inandırıcı geliyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Anında dizlerimi birleştirmeye çalışıyorum ama bu onun kalemi dış dudaklarımın arasına bastırıp yarığa sokmasını engellemiyor.

"Kokusunu alabiliyorum, farkında mısın? Tatlı, sıcak, ıslak am..." Boştaki elini kalçalarımın arasına sıkıştırıp iğrenç bir nefes çekiyor. "Dikkat dağıtıcı ve *sinir bozucu*. Nicky'ye yapmayacağımı söyledim bile." Gözlerini benimkilere çevirdiğinde sırıttı. "Ne? En iyi arkadaşıma yalan söyleyeceğimi mi sandın? Amcığın o kadar da iyi değil." Bakışlarımı kırıp kalemin yarığımın içinde kayboluşunu izliyor. "*Muhtemelen* o kadar da iyi değil."

Ellerimi sıkıca yumruk yapıp uyluk kaslarımla onun eline karşı savaşıyorum. "Öyle değil."

Ama yine kayboldu. Daha önce gözlerinde olan aynı parıltı geri döndü, kalçalarımı ayırırken dudakları aralandı. "Ama senin vücudun..." Başıma gelecekleri biliyorum ama aletin kör ucu içime girdiğinde işim kolaylaşmıyor. Ne kadar kıvranırsam o kadar derine giriyor. İçime batışını izliyor ve şöyle diyor: "Vücutlar dövüşürken ve sevişirken değişir. Kaslar kasılıyor. Deri gerginleşir." Daha derine sokuyor ve ben başımı yana çevirip gözlerimi kapatıyorum.

Diğer elinin klitorisim üzerindeki baskısını hissettiğimde, dişlerimi sıkarak "Yapma" diye yalvarıyorum.

"Neden yapmayayım?" Beni kalemle sikerken iki parmağını klitorisime sürtüyor. "Sen artık bizimsin. Dokunmak bizim. Bakmak bizim." Derin, keskin bir nefes alıyor, sesi birkaç oktav düşüyor. "Tanrım, sırılsıklam o l m u ş s u n . Boşalmak istemiyor musun? Bu bizim işimiz, biliyorsun. Düşesimizi memnun etmek. Yıldızları düşünmeye iznim yok ama sana bazılarını gösterebilirim." Kaçmaya çalışarak cevap veriyorum ama çabalarımın tek karşılığı sert avucunun göğsümün üst kısmına çarpması oluyor. "Seni bağlamak için çok geç değil," diye uyarıyor ve sesi özlemediğim o vahşi enerjiyle dolu olsa da, parmakları hala klitorisime yavaş, çökmekte olan bir ritimle sürtünüyor. "Bunu görmek istiyorum ve sen de bana göstereceksin."

Bir fırsat bekleyin. İyi

davran.

Yapman gerekeni yap.

Gevşiyorum, kalçalarımı onun için açıyorum.

Yumuşak bir küfür mırıldandı ve sonra, "Doğru. İyi kızlar da iyidir."

Bakışlarımı çizim masasına, *bölmelerin* arasından bana doğru parlayan metal ışıltısına -makaslara- sabitliyorum ve tıpkı asansör gibi gözden kaybolmaya çalışıyorum. Çocukken nehre giderdim. Bazen

uçurumlar, neredeyse bir okyanus gibi görünüyor. Sanki Forsyth'in diğer tarafı bir dünya uzakta ve orada hiçbir şey size dokunamazmış gibi. Babam beni sandığa koyduğunda ben de böyle düşünürdüm. Kör panik ve aciliyetin altında, kendimi astral bir projeksiyon gibi anıların içine çekerdim. Şimdi oraya gitmeye çalışıyorum, yanaklarıma değen puslu rüzgarı, yukarıdaki ve aşağıdaki kuşların çığlıklarını, uzaktaki gök gürültüsünün çatırtılarını hayal ediyorum.

"Yıldızları görebiliyor musun, Vinny?" Remy bir eliyle beni sikerken diğer eliyle klitorisimi canlandırıyor. Vücudum kasıldıkça ve titredikçe o alçak, memnun sesler çıkarıyor ama ben izlemiyorum. Kendimi onun için bir araç haline getiriyorum. Uçsuz bucaksız bir okyanusta yüzen bir nesne, içime bastırdığı yavaş dairelerle dalgalanıyor ve akıyor. Bir hiç oluyorum. Boş. Cansız.

Boşaldığımda, dudağımı tuz tadı alacak kadar sert ısırıyorum.

~

SAATLER GEÇIYOR.

Kulenin hareketsiz kalması bu kadar uzun sürer. Nick ve Sy'ın üst kata çıkıp odalarına kapanma sesleri gece yarısından sonra geldi. Remy beni yatağına sürükledikten ve dönüp duran kızları ne kadar itici bulduğunu söyledikten kısa bir süre sonra uykuya daldı. Nefes alış verişi düzleşene kadar bekledim ve gözlerimi ondan ayırmadım.

Beni orgazma zorladıktan sonra hareketsiz ve uysaldım. En iyisi beni kırdığını, yıprattığını, mahvettiğini düşünmesine izin vermekti. Bu yüzden o olmalıydı. Nick daha iyi bilirdi.

On üç gün oldu.

Ellerine bakıyorum - DUKE yazan dövmeli parmaklarına - ve bana yaptıklarını kabullenmeyi reddediyorum. Hayatta kalıyorum. Hayatta kalan biriyim. Ve

Bu piçlerin esiri olmaktan bıktım.

Düşes.

Bunun şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir olması için milyonlarca neden var. Ne tür bir hastalıklı sistem böyle adamları birilerinin üzerinde güç sahibi yapar? Hepsi aptal. Onlara amını gösterip kıpırdamadan yatarsan seni avuçlarının içine aldıklarını sanırlar.

Ayakkabılarımdan vazgeçmek zorunda kalacağımı bilerek iki ayağımı da yere koyuyorum. Bana verdikleri askılı gümüş topuklu ayakkabılar, onlar beni yakalayamadan öldürülmeme neden olacak. Yavaşça kalkıyorum, yine herhangi bir hareket belirtisi için Manyak'ı izliyorum. Külottan vazgeçip doğrudan şortun içine giriyorum ve sonra kapüşonunu kapıdaki kancadan alıp fermuarını çekmeye cesaret edemeden kollarımı içine sokuyorum. Parmak uçlarımda çizim masasına, çeşitli ve muhtelif sanat malzemelerinin bulunduğu kaplara ve bölmelere doğru ilerliyorum. Küçük çelik makas hala keçeli kalemlerin ve fırçaların arasına sıkışmış durumda ve onu küçük, tereddütlü adımlarla gevşetiyorum, yanından bir keçeli kalem yuvarlanırken nefesimi tutuyorum.

Serbest kaldıklarında, onları sıkıca kavrıyorum ve sandalyenin arkasındaki aynaya doğru sürünerek çömeliyorum. Saçlarımı boynumdan süpürüyorum ve kulağımın arkasındaki deriyi seçmeye çalışarak dönüyorum. Kabuk yardımcı oluyor. Büyük değil. İzleyiciyi yerleştirmek için kullandıkları şey sofistike bir şeydi. Tıbbi sınıf.

Makası açıyorum ve bıçağı hassas deriye bastırıyorum, eti kesmeden önce güçlendirici bir nefes alıyorum. İmplantı hissetmeye çalışmadan önce kanın yüzeye çıkmasını ve ardından boynumdan aşağı süzülmesini izliyorum. Bu sırada gözlerim odanın bir ucundan diğerine sıçrayıp duruyor, herhangi bir harekete karşı o kadar tetikteyim ki düşen bir tutam saçım neredeyse kulağımı koparacak.

Olabildiğince sessiz nefes alarak tırnağımı yaraya sokuyorum, kazıyorum, araştırıyorum. Yabancı ve sert bir şey hissetmem uzun sürmüyor. Beklediğimden daha büyük ama hareket ettirmesi kolay. Bağlı değil. Kapüşonun alt kısmını ağzıma kadar çekiyorum ve tırnağımı çekmeden önce ısırıyorum.

İzleyici serbest. Açtığım delik çok küçük, zorladıkça irkiliyor ve homurdanıyorum.

Yere düşürdüğümde küçük, metalik bir ses çıkarıyor ve donup kalıyorum, Remy'ye bakmak için dönüyorum.

Ayağı seğiriyor.

Tekrar hareket etmeden önce uzun bir süre bekliyorum, ayağa kalkmadan önce makası sandalyenin viniline koyuyorum. Ama o baygındı. Herif beklediğimden daha hızlı uykuya daldı. Sanırım birini sanat malzemelerinizi kremleyene kadar tutmak insandan çok şey götürüyor.

Her ne olduysa bir daha olmayacak çünkü bu cehennem çukurundan çıktım.

Bir kez harekete geçtiğimde, yara bandını yırtar gibi hızlı ilerliyor. Plan kafamın içinde kilitli ve dolu. Kapıyı yavaşça açtığımda, diğer iki yatak odası kapısının da kapalı olduğunu görüp rahatlıyorum. Damarlarım adrenalinle dolup taşarken parmak uçlarımla yanlarından geçip mutfağa gidiyorum. Tek yapmam gereken Sy'ın aptalca turuncu seramik bir kasede bıraktığı SUV anahtarlarını almak.

Ama oraya gittiğimde lanet olası kasenin içinde değillerdi. Çirkin, turuncu ve sinir bozucu bir şekilde *boş* olan kaseye bakıyorum ve sadece... nefes alıyorum.

Düşün. Nefes al. Bak.

Onları başka nerede tutabilir ki?

Kalbimin gümbür gümbür atışını duymazdan gelerek odayı tarıyorum, mutfağı, koltukları dolaşıyorum ve elimi kapının yanındaki iki paltoya gömüyorum. Her şey yolunda gitmeliydi. Nick bu sabah işerken bilgisayarındaki videoyu silmiştim. Kibar davrandım. Ondan kaçtım. Maniac'ı atlattım. İzleyiciyi çıkardım. Şimdi lanet anahtarlar-

Onları gördüm. Kapının yanındaki küçük masanın üzerinde. *Zafer, sizi pislikler.*

Anahtarları alıp nefes veriyorum ve kapıya yöneliyorum ama kendimi asansörde donmuş buluyorum. Aşağıya inen merdivenin girişi ile Nick'in yatak odası arasında, fiziksel bir tehdit gibi beliriyor. Kapıya vurduğumdan biliyorum.

İç düğmelerin hiçbiri çalışmıyordu ama dıştakiler çalışıyor olabilirdi. Nick merdivenlerin yarısını bile çıkamadan beni en alt kata götürebilir. Bu en akıllıca hareket olurdu.

Ama bunu yapamam.

Gözlerimi çatı kirişlerine diktim. Nick'in odasında gördüğüm açık geçidin diğer tarafı, kirişlerden yürümeyi düşünen biri için tehlikeli olabilecek kadar yüksekte duruyor. Karanlık, ıssız, boş, ama bana Nick'in duvarın diğer tarafında uyuduğunu hatırlatıyor.

Kapıyı sessizce açıyorum.

Parti odasına çıkan metal basamaklar ayaklarımı üşütüyor. Tüm bu taş bina dışarıdan on derece daha soğuk ve lanet olası ganimet şortlarımın da bu duruma kesinlikle bir faydası yok. Zifiri karanlık merdiven boşluğundan inerken kapüşonumun fermuarını çekiyorum. Tek pencereler şaft boyunca uzanan küçük oyuklar, hiçbiri fazla ışık sağlamıyor. Yolumu bulmak için ellerimi ve ayaklarımı kullanıyorum.

Bir de burnum. Tanrım, parti odasından yayılan pis koku o kata ulaştığımı anlamam için yeterli. Dikkatli olmam gereken yer burası. Neon bar ışıkları odaya ürkütücü bir parlaklık veriyor, sadece patentli Duke sürtüklerinin kanepelerde kıvrıldığını görebilecek kadar parlak. Barın üzerinde bir erkek öğrenci birliği çocuğu uyuyor. Kapıdan çıkarken onu ibret olsun diye cezalandırma isteğimi bastırıyorum. O makası Remy'nin boğazına gömmememin bir nedeni vardı. İntikam insanı baştan savma yapar ve şu anda motivasyonum bu değil. Sadece kaçış.

Bira ve diğer atıkların oluşturduğu su birikintilerinin arasından parmak uçlarımla geçerek ana merdiven boşluğuna giriyor ve milyonlarca kat aşağıya doğru uzun bir koşuya başlıyorum. Olması gerekenden daha hızlı gidiyorum, ama basamakların ritmini buluyorum ve onları körlemesine geçiyorum. Sabırsızca.

En altta, kapıyı test ediyorum. Kilitli değil, en azından içeriden, ben de iterek açıyorum. Yaptığım ilk şey tatlı, gevrek, özgürlük dolu havadan bir yudum almak oldu ama tadını çıkarmaya vakit yok. Arabanın yanına park edilmiş

ve anahtarlığa basma zahmetine girmiyorum. Anahtarı kilide sokuyorum, elle açıyorum ve ağır kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum. Kutlama yapmak için vakit kaybetmeden koltuğu ayaklarımın pedallara ulaşabileceği şekilde ayarlıyorum ve anahtarı çevirip motoru çalıştırıyorum. SUV kükreyerek canlanıyor ve ben de nefes nefese frene basıp aracı hareket ettirmek için uzanıyorum.

Tıklayın.

Donuyorum, kanım buza dönüşüyor.

Bazı sesler vardır ki kusursuzdur, peki ya silahın horozunun sesi?

Bu bir numara.

Gözlerimi dikiz aynasından kaldırıyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor. "Nick, bekle, sadece-"

Gerisi, güçlü bir elin boynuma sarılıp beni koltuğa geri çarpmasıyla kesiliyor. Sıcak nefesini duymadan önce kokusunu alıyorum, bira ve duman kokusuyla yoğun. Silahının sert burnunu kulağımın altındaki kanlı ete sokuyor ve "Beni aptal sanıyorsun, değil mi?" diye bağırıyor.

Konuşmak için çabalıyorum ama parmakları boğazıma girip beni susturuyor.

"Bu gece yaptığın o küçük 'iyi davranma' numarasını yuttuğumu mu sanıyorsun? Doğru, çünkü bu bizim Lavinia'mız. Çok uysal ve itaatkâr. Gerçekten o kadar kolay olduğumu mu düşünüyorsun?" Duraklıyor ve bir yanıt istediğini anlıyorum. Elimden geldiğince başımı sallıyorum ama devam ettiğinde sesi daha az öfkeli değil: "Seni kurtarıyorum ve sen yüzüme tükürüyorsun. Sana uyuman için güzel, sıcak, *güvenli* bir yer vermeye çalışıyorum ve sen ne yapıyorsun? Kaçmaya çalışıyorsun." Küçük, acil bir ses çıkarıyorum ama elini gevşetmesine rağmen burnu şakağıma saplanıyor, sesi asitli. "Kimse sana benim kadar iyi davranamaz. Beni duyuyor musun lan? Beş dakikalığına koca bir amcık gibi davranmayı bırakıp *bana izin versen,* bunu anlayacaksın. Ama görmeyeceksin!"

Yutkundum ve "Üzgünüm-" dedim.

Hırlayarak beni tekrar koltuğa yapıştırdı. "Sakın özür dilemeye kalkma. Gerçek olmadığını biliyorum." Beni bir hırıltıyla serbest bıraktı, ama silah

hala başımın üstünde. Sakince, "Anahtarları ver." dedi.

Aklımdan bir dizi eylem geçiyor. Aptal gibi makası yukarıda bıraktım ama anahtarlar yeterince keskin. Şu anda onu bıçaklayabilirim. Gözlerini oyabilir, kulak zarını patlatabilirdim. Anahtarları yavaşça kontaktan çıkarıyorum, ama ben harekete geçemeden eli benimkinin etrafında dönüyor ve anahtarları kolayca elimden alıyor.

Silahı başımın arkasına doğru kaydırıyor ve saçlarımı kenara itmek için kullanıyor. Boynumdaki sıcak dudaklarına karşı metalin düello hissini hissediyorum. İkisinden de geri çekiliyorum. "Nereye gidebilirsin ki Lav? Hiçbir şeyin yok. Paran yok. Kıyafetin yok. Malın mülkün yok." Anahtarları cebine koyduğunu görmekten çok duydum. "Sanırım her zaman eve, babanın yanına gidebilirsin."

Ben sertleşiyorum, o da usulca kıkırdıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Patladım, "Ne kadar kolay olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Sokaklarda koşturmak, kavga etmek, parti yapmak, orospuları sikmek!" Avucumun topuğunu direksiyona vurarak, "Bunun için zamanım yok!" diye bağırıyorum. Geri çekildiğinde patlamamdan hemen pişmanlık duyuyorum. Vuruş için kendimi hazırlıyorum. Belki yumruğu olacak, ama bir kurşun da en az onun kadar olası.

Onun yerine burnunu çekiyor, silahın horozunu indirirken çıkardığı ses beni titretmeye yetiyor. "Gitmen gereken bir yer mi var?"

Dikiz aynasına bakıyorum ve o soğuk mavi gözleri yakalıyorum. "Bir Bruin olabilirsin ama bu oyunun içinde büyümedin. Benim büyüdüğüm gibi değil." Bakışlarımın, baldırımdaki yılan kadar boş olan Batı Yakası sokaklarında dolaşmasına izin veriyorum. "Killian bile anlamazdı. Bir kralın oğlu olmak, kızı olmaktan çok daha kolaydır. İkisini de bildiğinden değil."

"Haklısın." Nick aynada bakışlarımı tutuyor, yüzü gölgeyle keskinleşmiş. "Babam güçten vazgeçmekle aptallık etti."

"Baban sana seçenekler verdi. Özgürlük." Omuzlarım yenilgiyle düştü. "Kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Şanslısın ki geri dönmek zorunda değilsin. Bunu senin için çözdüm." Kaşları sıkıntıyla birbirine çarparak sorar: "Ne zaman anlayacaksın Lavinia? Seni kurtardım."

Soğuk, esprisiz bir kahkaha attım. "Buna gerçekten inanacak kadar aptal olamazsın, bu da bana senin kandırılmış olduğunu söylüyor. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum."

Lionel Lucia acımasızdır ve Daniel Payne ile yaptığı anlaşma ne onun ne de Lordların düşündüğü gibi değildir. Beni ele vermek bu kadar kolay mı? Evet, haklısın. Bu sadece satranç tahtasındaki tek bir hamle, taşlar karelere dağılmış durumda. Hepimiz piyonuz. Ben. Killian. Saul.

Ama hiçbiri Nick Bruin kadar değil.

Beni kurtardığını sanıyor ama tek yaptığı bileğimdeki kelepçeleri sıkmak oldu. Arabadan bir silahın namlusunun ucunda iniyorum ve o derin, içsel uyuşukluğun bir yara gibi zonkladığını hissediyorum. "Nick." Gözlerimi kapatıyorum, yapmak üzere olduğum ricadan dolayı içimde bir karanlık kaynıyor. "Lütfen beni o asansöre geri koyma."

Arkamdan bir sessizlik geliyor ve bakışlarını görmekten çok hissediyorum - ağrıyan boynumun arkasında kendi elinin eşlik ettiği bir ağırlık. "Seni başka nereye koyabilirim ki Lavinia? Bütün gece uyanık kalıp seni izleyemem."

Başından beri cevabının bu olacağını bildiğim için kuleye bakıyorum. Keşke hayat o bozuk saat gibi olsaydı, akrep ve yelkovan donmuş, zaman durmuş olsaydı. Ama öyle değil.

Zaten yeterince kaybettim ve yakında tamamen tükeneceğim.

8

Nick

Seslere karşı dişlerimi sıkarak tavana bakıyorum. Yatağım büyük ama sadece bir tarafında yatıyorum, diğer tarafı soğuk ve boş. Onun için olması gerekiyordu ve şimdi başımı çevirip ona bakıyorum, onu yanımdaki yastığın üzerinde, bana bakarken hayal etmeye çalışıyorum. Belki de ben onu öpmek için eğildiğimde yanağımı omzuma yaslayarak yanıma doğru kıvrılırdı. Belki eli karnıma iner, boxerımın üstündeki deri parçasını gıdıklardı. Belki de parmaklarını içeri daldırır, bana dokunurken kalçalarıma sürtünürdü.

Taş ve metalin arasından boğuk bir çığlık geliyor ve fantezi parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyor.

Odam asansör boşluğunun tam karşısında. Dün gece kulaklığımı taktım ve onu bastırmak için biraz müzik açtım, ancak üç saat sonra kulaklıkları çıkardığımda hala içeride devam ettiğini fark ettim...

Kendimi kapımın önünde buldum, elim kapı kolundaydı. Ama kırmadım.

Tekrar uzandım ve sanki kendime bir ders veriyormuşum gibi dinledim. Cezayı ben vermiştim. Bunu duymak benim sorumluluğumdu. Arkamı dönüp görmezden gelmeyi reddederek, tıpkı şu anda olduğu gibi uyanık yattım ve onun kavgasının seslerinin dikenli tel kadar keskin bir şekilde içime girmesine izin verdim. Yine aklıma bir soru geldi.

Gerçekten bu kadar *kötü mü*?

Ben Daniel değilim ki onu çukura atıp birkaç defans oyuncusunu amına salayım. Onu bundan ben kurtardım. Killian onu satardı, bundan eminim. Et ticareti ağza alınmayacak bir iş. İnsanlar efendilerinin işlerini yapmak için satın alınmazlar. Çoğu zaman cinsel amaçla yapılır ve eğer bir adam sikini sokacak uygun bir delikten başka bir şey istemiyorsa, bunu bir köle satın almaktan çok daha ucuza elde edebilir. Hayır, Lavinia muhtemelen onu parça parça, organ organ ayırmak isteyen insanlara açık artırmayla satılırdı. Ama ben bunun olmasına asla izin vermezdim. Bana ait olmanın ne demek olduğunu anlayamıyor mu?

Tek istediğim biraz minnettarlık.

Sabahın dördünden sonra sessizleşiyor. Kaslarım gerilmiş, bir sonraki çığlığı, vücudunun metale çarpmasını beklerken durduklarını fark ediyorum.

Kendimi tekrar kapımda buluyorum, elim kapı kolunda.

Bu boka olan kararlılığım giderek zayıflıyor ve kulağımı duvara dayıyorum, onun diğer tarafta olduğunu biliyorum. Ölmemiş. Belki de sonunda uykuya dalmıştır. Tanrı biliyor ya, onu son kez oraya tıktığımda hiç uyumamıştı. Sürekli çıkardığı sesler yetmiyormuş gibi, kapıları açıp karanlık, çukur gözlerini, bitkin bir yenilgiyle kıvrılmış omuzlarını gördüğüm anda anladım.

Yatağımın arkasındaki uzun kemerli pencereden içeri süzülen şafağın kansız ışığı, beraberinde belli bir netlik getiriyor. Bir gece daha buna katlanamam. Bırakacağım, biliyorum. Önümde en az iki sömestr var. Bütün gece uyanık kalıp onun gelmesini beklersem okula gidemem.

Kitap. Okula gidemezsem Dük olamam, Dük olamazsam da...

O zaman Düşesim olamaz.

Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Daniel Payne için bütün gece çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Paslanmışım. Ayrıca sinirli ve açım ve neredeyse bir yıl önce her şeyi harekete geçiren konuşmayı düşünüyorum.

Lavinia'yı ilk taşıdığımızda Rath'a, *"Hanımefendinin güreş müsabakasına katılacağını duydum,"* dedim.

"Bunu yapmak istedi," diye yanıtladı Rath, motel odasına doğru ilerlerken. *"Güney Yakası'ndaki çocuklarla hayır işlerine çok meraklı."*

"Küçük bir iyiliksever, ha? Sizinle aynı evde ne işi var?" Bunu bir şaka gibi söyledim ama değildi. Hiç mantıklı gelmedi. Hanımları, Story Austin, yumuşak, tatlı ve çekingen, üçü de... yani. Tam bir pislik.

Sıradan bir omuz silkmeyle cevap verdi. *"Biz onun Lordlarıyız ve o da bizim Leydimiz.*

Bu iş böyle yapılır."

Bu küçük, unutulmaya yüz tutmuş tartışma saatlerdir kafamda yankılanıyor, bu yüzden nihayet kendimi yataktan dışarı attığımda, düşüncelerimde gün için birden fazla hedef şekilleniyor. Kot pantolonumu giyiyorum, silahımı ve telefonumu alıyorum ve asansör kapısının önünde duraklayarak ana odaya çıkıyorum.

Sonra Rath'ın numarasını çeviriyorum.

İlk aramaya, ikinciye, hatta üçüncüye cevap vermiyor ama dördüncüde nihayet gırtlaktan gelen tehditkâr sesi duyuluyor. "Orospu çocuğu, hafta sonu sabahın altısında beni aramayacağını biliyorum."

"Bunun böyle yapıldığını söylemiştin," diye tıslıyorum, dar bir daire çizerek volta atıyorum. "Onun senin leydin olduğunu ve sen onun lordu olduğun için seni becerdiğini söyledin ve bu böyle. Ya Lucia bu notu hiç almadı ya da sen gidiyorsun.

Çünkü bu kaltak yerinden kımıldamıyor. Eğer bizi uykumuzda bıçaklamak için bir plan yapmıyorsa, o zaman kaçmaya çalışıyor demektir. Ne oluyor *lan*?!"

Arka planda uykulu ve yumuşak bir ses duyuluyor ve ardından Rath şöyle diyor: "Yok bir şey bebeğim. Sadece Nick başıma bela oluyor. Tris'e doğru yuvarlan, hemen döneceğim." Bir süre sonra sesi daha net ve daha da sinirli geliyor, "Eğer beni yataktan kadınınla başa çıkamadığın için kaldırdıysan, Tanrı yardımcım olsun Bruin, oraya gidip seni ayakkabımla öldüresiye döveceğim."

"Durumu yanlış anlattınız!" Sesimi çok yüksek çıkmadan yakalıyorum, sessizce fokurduyorum.

"Biz üzerimize düşeni yaptık. Onu Hideaway'den çıkardık. Onu senin büyük, penis şeklindeki kulene soktuk. Ne yani, onu senin için de becermemizi mi istiyorsun?"

Telefonu kulağımdan çekip ismine ölümcül bir şekilde bakacak kadar uzun süre tutuyorum. "Bana birkaç lanet fikir vermeni istiyorum." Belli ki benimki işe yaramıyor. Daniel onu bir kilit ve anahtarla sıkı sıkıya kapalı tuttu, ama ben...

Çığlıklara dayanamıyorum.

Bunu Rath'a itiraf etmek istemediğim için ekliyorum, "Yoksa onu geri almak zorunda kalabilirim."

Bir duraksama oldu, bu yüzden ne dediğimi anladığını biliyorum. Killer'ın artık onun sorunu olmadığına sevinmesi için birden fazla nedeni var. Krallar arasında gereksiz bir drama. Ayrıca Leydisi de çıldırırdı. Hattan sert bir iç çekiş sesi geliyor.

"Hiç sanmıyorum. Onu defolu bir giysi gibi iade edemezsin." Uzun bir duraklama oldu. "Sizce Öykü, Leydimiz olduğu ilk zamanlarda uyumlu muydu?"

"Seçmelere katıldı."

"Evet, istediğimiz her şeyi yapabilecek bir sürü başka piliçle birlikte. Eğlencenin bir parçası da meydan okumaktır. Hiç düşünmeden kabul etti ama bu hizaya geldiği anlamına gelmiyor. Bir kontratımız vardı. Yasal olarak bağlayıcı.

İstediğimizi yapmaktan başka çaresi yoktu ve o zaman bile her değiş tokuş diş çekmek gibiydi."

"Yani onu i k n a ettin," diyorum, üzerinde düşünerek. "Onu itaat etmeye zorladın. Nasıl?"

"Birbirimizi kırdığımızı söyleyebiliriz. Bizim durumumuzda herkesin karşılanması gereken ihtiyaçları vardı."

Başımı salladım. "Evet, Lavinia'yla bu iş yürümez." "Lanet olsun, Bruin," diye tersliyor. "Ona karşı dürüst olmayı denedin mi?" Dişlerimi sıkıp saçlarımı geriye itiyorum. "Bu kızla tanıştığını biliyorum. Anlayışsız olma. Olması gereken bir yer varmış gibi davranıyor. Yalnız bırakılamaz, emir almaz ve üstüne üstlük dün gece boynundaki takip cihazını kesti."

Bir uzun iç çekiş daha. "Siktir, o zaman bilmiyorum. Onunla bir anlaşma yap. Nasıl çalışmaya alışkın olduğunu biliyorum ama bu kızlar... onları her zaman kaba kuvvetle zorlayamazsın Bruin. Ona kalmasına değecek bir şey ver."

Donup kalıyorum, canlanıyorum. "Ona rüşvet mi veriyorsun?" "Daha çok-"

Ama ben onun üzerine yuvarlandım. "Rüşvet, *lanet olsun*. Haklısın." Buna yeni bir şeymiş gibi yaklaşıyorum ama değil. Onu o köhne motel odasına attıktan sonra ilk gördüğüm andan beri bu kaltağa şekerle rüşvet veriyorum. Cebimden çıkardığım Snickers'a Lavinia'nın patentli o özel bakışıyla baktı ve bunun için beni bıçaklamaya hazır olduğunu belli etti. Şimdi dişliler dönüyor, ekliyorum, "Belki biraz iyi, eski moda bir gasp bile olabilir. Senin leydi ve o sapık herif gibi, onun da buna ihtiyacı olsun." Göğsümdeki gerginliğin bir kısmı eriyor ve ne kadar aç olduğumu fark ederek onu ovuyorum. "Evet, bu işe yarayabilir. İyi fikir. Sonra konuşuruz." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum, kafamda bir plan oluşuyor.

Dün onu almaya gittiğimden bile daha kötü görünüyor. Siyah ve mavi, teni kül rengi, her iki gözünün altında koyu morluklar, sendeleyerek ayağa kalkarken omuzları çökmüş. Dün gece merdivenlerden çıkarken bilekleri hâlâ önünde bağlı ve üzerinde hâlâ Remy'nin kapüşonlu tişörtü var. Bunu yapan çürükler değil. Yorgun ve yenilgi dolu duruşu da değil. Sonunda kapıdan bana baktığında gözlerindeki acı bana bunu fark ettiriyor.

Bu onu öldürecek.

Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sadece lanet olası bir asansör ve özellikle kötü bir asansör bile değil. Çok eski. Karanlık. Cereyanlı. Ama temiz, sessiz ve güvenli. Bir parçam aptalca bir şekilde onun burada güvenlik bulacağını düşündü. Eğer biri bu kapıyı açarsa, bunu bilirim. Bu şehirde başka bir yerde olmaktansa burada olması daha iyi. Buradaki insanların ona ne yapmak istediğini bilmiyor mu? Kahretsin, bir aydır burada yaşıyorum ve ben bile uyumak için güzel bir yer olabileceğini düşündüm.

Kendini tam boyuna getirip meydan okurcasına çenesini kaldırmadan önce sadece kısa bir anlığına görebiliyorum. Kapıyı açtığımda, hiç beklemediğim bir şekilde uçarak dışarı çıkıyor. O kadar hırpalanmış ve fethedilmiş görünüyor ki, etrafımda dolanıp bana sıcak bir bakış fırlatabileceğini düşünemezdim.

"*Saatlerdir* işemem gerekiyor!" diye çıkıştı.

En azından onu gün ışığında görmek, Remy'nin dün gece onunla ne yaptığını doğru dürüst anlamam için bana bir saniye veriyor. Baldırındaki yılan dövmesinin dış hatları tamamen üç başlı bir ejderhaya dönüşmüş, bacağının etrafından dolanarak kalçasına kadar uzanıyor. Küçük bedenini yutan büyük sweatshirt'ün eteklerinin altında kayboluyor, ama Remy'yi tanıyorsam, dikenli kuyruğu muhtemelen mükemmel amını işaret ediyor.

Tuvaletin kapısı kapanırken aptal aptal bakıyorum.

Benimle yatmıyor, Remy ya da Sy ile de yatmayacağı kesin. Bu konuda hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor.

Umarım, tüm bunlar değişmek üzere.

Kendimi yaklaşan tartışmaya hazırlarken kollarımı kavuşturmuş, kapıdan işemesini dinliyorum. Lavinia'nın sert bir ele ihtiyacı var. Bunu benden iyi kimse bilemez. Ama onu terbiye edecek zamanım yok, doğru dürüst terbiye edecek zamanım yok. Akışı o kadar uzun sürüyor ki irkiliyorum. Bu da başka bir sorun. Bir köleye malzeme taşımam söylendiğinde iyiyim ama bir köleden sorumlu olmak konusunda o kadar iyi değilim. Ona ne zaman yemek yiyeceğini, ne zaman giyineceğini, ne zaman işeyeceğini söyleyemem. Bu sadece kararlılığımı artırıyor.

Sifonu çekişini, sonra ellerini yıkayışını dinliyorum ve sonunda kapıyı açtığında, ben çoktan yarı hazır bir şekilde mutfağa doğru ilerlemiş oluyorum. "Hadi," diyorum, onu kapüşonunun arkasından tutup masaya doğru itiyorum.

"Kendim yürüyebilirim, teşekkür ederim!" diye dudak büküyor, kıvrılarak uzaklaşmaya çalışıyor. Ben onu bir sandalyeye iterken, bilekleri hâlâ önünde bağlı, mutfak masasına doğru tökezleyen görüntüsü bu etkiyi biraz azaltıyor. Saçları mavi düğümlerden oluşan çılgın bir karmaşa, ifadesi buruşuk ve sert. İstismar edilmiş bir lahana bebek kadar tehditkâr görünüyor.

Eski ahşap masadaki bir sandalyeye başımla işaret ediyorum. "Otur." Uyup uymayacağına karar vermesi için gereken süre boyunca birbirimize bakıyoruz. "Yerinde olsam kendimi test etmezdim" diye ısrar ediyorum. Remy'nin ödünç aldığı fermuarlı kapüşonlu tişörtü giymiş ve altında o dar şorttan başka bir şey yokken değil. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ama onu barın üzerine kolayca eğebilirim.

Gözlerinde, başka bir şeyden bahsettiğimi düşündüğünden şüphelenmeme neden olan bir endişe titreşimi var. Belki de onu asansöre geri atacağımdan korkuyor. Benim küçük kuşum ve onun tıkırdayan kafesi. Tanrım. Sadece bu düşünce bile beni tüketiyor.

Küçük, sıkı bedenini agresif bir şekilde sandalyeye çarpıyor ve bana sıcak lav gibi bakıyor.

İşte iyi bir kız.

Bağlanmış olmasına rağmen, yine de keskin nesneler için odayı süpürüyorum ve bıçak bloğunu sobanın üzerindeki üst dolaba koyarak büyük bir gösteri yapıyorum. Bu hareket belime sıkıştırdığım silahı ortaya çıkarıyor ve bu da kasıtlı. Toplandığımı bilmesi gerekiyor. Oyun oynamaktan bıktım.

Buzdolabını açtım ve içine baktım. Eski evimde hiç taze yiyecek bulamazdım. Daniel beni çılgın saatler boyunca çalıştırıyordu, bu yüzden çoğunlukla dışarıdan yemek yiyordum. Mama B haftada bir spor salonunda Dukes'ları besliyordu, ben de arada sırada eski toprak olduğum için ona uğruyordum. Ama artık işler değişti. Kardeşim buzdolabını ve kileri iyi stokluyor. Spor salonunda tonlarca kalori yakıyor ve zayıf kalmayı seviyor, bu da buzdolabının yumurta, tavuk ve biftek gibi proteinlerle ve bir ton sebzeyle dolu olduğu anlamına geliyor. Hepsine şaşkın şaşkın bakıyorum. Benim mutfak uzmanlığım mikrodalgada pişirilebilen pirinç poşetleriyle başlar ve biter.

Artık doyurmam gereken bir boğaz daha olduğu için yumurtaları, kırmızı ve yeşil biberi ve bir paket pastırmayı alıyorum. Omlet yapabilirim. Muhtemelen.

Bir tava alıp gazı açtığımda, yumurtaları bir kaseye kırarken ısınmasına izin verirken sessiz, ama gözlerini üzerimde hissediyorum. Biberleri doğrayıp hepsini birbirine karıştırıyorum ama kaseyi tavanın üzerine tuttuğumda zehirli bir alay sesi çıkarıyor.

"Yağa ihtiyacın var, Einstein." Sesi boğuk, ince bir törpü gibi içimi gıcırdatıyor.

Yukarı baktım. "Yağ mı?"

Gözlerini o kadar sert deviriyor ki başı geriye düşüyor. "Yağ ya da tereyağı. Tencerenin dibinde olması lazım yoksa yanar, yapışır ve burayı olduğundan daha kötü kokutur." Ben mutfakta bunlardan birini ararken, o sert sesiyle devam ediyor, "Ve ocağı çok yüksekte tutuyorsun. Daha önce hiç ocak kullandın mı?" Yeşil bir şişe buldum.

zeytinyağını hemen tavaya dökmeye başlıyorum. Kızgın bir ses tonuyla, "Bu çok fazla ve hala *çok* fazla ve işte gidiyor" diye ekliyor.

Yağ, sıcak tava yüzeyine sıçrıyor, patlıyor ve çatırdıyor. Gözümün arkasına itiyorum, ellerimde yanan yağ lekeleri beliriyor. "Allah kahretsin!"

"Eğer beni dinler ve o ceviz büyüklüğündeki beynini insanlara vurmaktan başka bir şey için kullanırsan-"

"Sen hiç susmaz mısın?!" Sıcağı kısıyorum, omurgamdan aşağı yuvarlanan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sen de kimsin be? Martha Stewart mı?"

Gözlerimiz uzakta buluşuyor ve ısırarak, "Yumurta pişiriyorsun, Bruin. Gökdelen inşa etmiyorsun. Herhangi bir basit yemek kitabını al ya da en acemi YouTube videosunu izle, tüm bilgiler orada."

Ona sert bir bakış attım. Sanki bu kızdan ders almaya ihtiyacım varmış gibi, muhtemelen hayatında hiç yemek pişirmemiş, kendini beğenmiş bir Kraliyet kızı. Babasının evini gördüm. Affedersin, *malikane*. Tavayı tekrar gözün üzerine yerleştiriyorum ve yumurtaları içine döküyorum, ısınmasına ve fokurdamasına izin verirken onun eleştirel bakışlarını görmezden geliyorum. İkiye bölmek için acınası bir girişimde bulundum ve sonra pastırmaya başladım. Bunun için fikirlerini kendine saklamayı başarıyor - en azından sözlü olarak.

Buzdolabında iki bardağa dolduracak alkolsüz bir şeyler ararken arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Döndüğümde, gömleksiz, uykulu ve sinir bozucu bir şekilde geniş gözlü olan Remy ile yüz yüze geliyorum.

Yüzü ürkütücü bir şekilde boş. "Ne oluyor?"

"Kahvaltı," diye cevap veriyorum, başımla ocağı işaret ederek. Ki ocağın dumanı tütüyor. Biraz. Hemen ocağa gidip omleti ateşten alıyorum. Hay sikeyim. Bir Düşes'in böyle şeyler yapması gerekmez mi? Telaşla, "Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum." dedim.

"Uyumadım," diyor, ruh emici bakışlarını tüm gücüyle Lavinia'ya çevirerek. "Sadece rüya gördüm."

Ona acıyan bir bakış attım. "Tanrım, Remy, burada olmana ihtiyacım var. Dün gece neredeyse kaçıyordu."

"Çığlık sesleri duydum. Ve odamda kan var."

Neden bahsettiğini anlamam için biraz hesap yapmam gerekti. "Evet, lanet izleyiciyi çıkardı."

Lavinia, omuzları rahatsız edici bir şekilde kıvrılsa da Remy'nin bakışlarını tutmaya devam eder. "Çok sofistike bir operasyon değildi."

"Hazır bulunma konusunda söylediğim gibi. Onu keskin bir şeyle yalnız bırakamazsın. Seni şişlemediği için şanslısın." Pastırmayı tavadan almakla gazı kesmek arasında aklıma bir şey geldi. Ona dönüp yüzünü inceledim. "Bekle, bir rüya mı gördün? Bu ne zaman olmaya başladı?"

Bu kadar uzun süre uzak kalmanın bir parçası da Remy ve Sy'ı artık gerçekten tanımadığımı kabul etmek. Sadece birkaç yıl oldu, ama bizi bir arada tutan ipleri kaybetmek için yeterince uzun bir süre. Haberlerden hemen sonra Remy eskisi gibi değildi. Psikotik bir kriz geçirdiğini söylediler. Tate'i kaybetmek hiçbirimiz için kolay değildi ve aklı her zaman biraz kırılgandı, ama *Tanrım*.

Bu onu mahvetti.

South Side'a gitmeden önce onu görme şansım bile olmadı. Babası haberi alır almaz onu akıl hastanesine yatırmış olmalı, çünkü tepkisini hiç göremedim. Bu konuda hiç konuşmadık ya da birlikte yas tutmadık. Babası iğrenç bir şekilde özenle hazırlanmış bir çiçek sergisi gönderdi ama Remy cenazeye bile katılmadı, antipsikotiklerle falan meşguldü. Görünüşe göre ilaç ve tedaviyle daha iyi oldu, ancak bazı şeyler sonsuza dek kayboldu, o zaman dilimine dair hafızası ve garip bir şekilde rüya görme yeteneği gibi.

Remy "Yedi saat önce" diye cevap verdiğinde bir yanım çok rahatladı. En azından kaçırmadığım bir şey var.

"Bu harika, dostum." Omzunu sıvazlamaya çalışıyorum ama kaskatı kesilmiş bir şekilde duruyor. Bunu kabul bile etmiyor. Sanırım tek bir dönüm noktası için yanında olmak aradaki mesafeyi gerçekten silemiyor. "Bunu Sy'a anlatmalısın. Bahse girerim en ufak bir gelişme karşısında altına kaçırıyordur."

"Yapamam." Remy'nin mutfağa girdiğinden beri gözlerini Lavinia'dan ayırmadığını fark ediyorum. Dikkatli bir şekilde aralarına girerek, içinde bulunduğu trans halinden gözle görülür bir şekilde çıkmasını izliyorum. Sonunda gözlerimin içine baktı, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. "Kaç tane yıldız olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerimi kısarak soruyorum, "Gözlemlenebilir şekilde mi, yoksa...?"

"Bugün kapımı çalma, Nicky." Ve topuklarının üzerinde dönüp gidiyor. Az önce durduğu boş yere bakıp farklı bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Sy bilirdi. Ama ben sadece suda yüzüyorum.

"Lanet olası manyak," diye mırıldanıyor Lavinia.

"Kapa şu lanet çeneni" diye bağırmak için döndüm. O bir manyak değil. Bu boktan kasabadaki en iyi insan o." Dolaptan bir tabak aldım ve *hafif yanmış* omleti bir avuç pastırmayla birlikte tabağa yerleştirdim.

"Ah, benim hatam," diyor alaycı bir sesle. "Onu bana sürekli cinsel saldırıda bulunan adamla karıştırmış olmalıyım. Yanlış kimlik, sanırım. Bu onun ikizi miydi?"

"*Ye*." Tabağı masanın üzerinden ona doğru

kaydırıyorum. Omlete baktı. "Bunu yiyemem."

"Neden yiyemezsin?"

Bileklerini kaldırıyor, fermuar sıkıca yerinde.

"Tanrım." Çatalı elime aldım ve omletten bir parça kesip ağzına götürdüm.

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır." Yumurtayı orada asılı bıraktım. "Acele etsen iyi olur. Soğuyor." "Bırak." Çenesini kaldırıyor. "Beni bir çocuk gibi beslemiyorsun."

"Seni kendi tasmasını nasıl kullanacağını bilmeyen bir sürtük gibi besliyorum."

Ağzı acı bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir mahkum gibi."

Homurdanıyorum ve çatalı kendi ağzıma sokuyorum. Yeterince iyi. "Senin sözlerin," diyorum yemeğin üzerine. "Senin seçimin. Seni buraya Düşes olman için getirdim. Seni sevmek için. Seni becermek için. Seni güvende ve mutlu etmek için. Ve işte buradasın, her adımda bununla savaşıyorsun. O lanet asansörde olacağına yatağımda olmanı tercih etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Başımı sallayarak ısrar ediyorum, "Bunu zorlaştıran sensin Lavinia." Omletten bir parça daha kesip ona doğru tutuyorum. "Uçağı bana yaptırma."

Uzun bir süre ona bakıyor, sonra başını geriye doğru kaldırıp üzerine tükürüyor. *Ve* ben.

Çatalı düşürüyorum ve metalik bir takırtıyla tezgâha çarpıyor. "Sen," diyorum ona doğru eğilip avuçlarımı masaya vurarak, "tanıdığım en nankör kaltaksın!"

"Nankör mü?" Sesi tiz, yüksek tavanda yankılanıyor. "Ben lanet olası bir köleyim, Bruin! Senin lanet Düşesin olmak istemiyorum! Bunu ben istemedim, sadece gitmek istiyorum. Burada kilitli kaldığım her dakika-" Sözünü gözle görülür bir şekilde geri aldı, gözleri öfkeyle parladı. "Bana inanılmaz bir iyilik yaptığını düşünmem için beni kandırmaya çalışmayı bırak. Sen daha iyisini bilmiyor olabilirsin, ama ben kesinlikle biliyorum. İçten içe gerçeği bilmek zorundasın." Gözleri kararark öne doğru adım attı. "Sen bir iş bitirici değilsin Nick. Daniel Payne'in seni istemesinin nedeni neydi? Çünkü senin tek iyi olduğun şey işleri mahvetmek." Genelde yüzümü kontrol altında tutma konusunda oldukça iyiyimdir, ama bir şeyler geçiyor olmalı, çünkü başını salladı ve yavaşça arkasına yaslandı.

sandalye. "Bu doğru. Sikik Nick. Acıtmakta ve öldürmekte iyi. Kurtarıcılık konusunda pek iyi değil. Eminim dostun Rapey -pardon, *Remy* demek istedim

-Her şeyi biliyor, değil mi? Evet, ona baktığında bunu anlayabiliyorum. Bahse girerim Nick Bruin'in gözlerinde bir suçluluk parıltısı belirmesi için çok boktan bir şey olması gerekir."

Sandalyeme geri oturup çatalı dikkatlice tabağa geri yerleştirirken sakinim. "Bu işe yaramayacak."

Tavrı anında değişiyor, gözlerimin içine bakarken sırtı dikleşiyor. "Haklısın. Gitmeme izin vermelisin." Bana bakış şekli içime işliyor. Yumuşak. Yalvarırcasına. "Senin hakkında çenemi kapalı tutacağım. Kimseye söylemeyeceğim..." Bakışları masaya düşüyor, çenesi geriliyor. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Gözlerim seğiriyor, mideme bir hoşnutsuzluk kayası yerleşiyor. Bu kızı elde etmek için kıçımı yırttım. Savaştım, kan döktüm, *öldürdüm*. Killian Payne Krallığa tek başına yükselmedi. Bunun bir parçası bendim. Beni buraya getirmesi gereken uzun bir çizgide sadece bir domino taşı. "Haklısın. Ben bir iş bitirici değilim," diye itiraf ediyorum gözlerini tutarak. "Ama pes eden biri de değilim."

Omuzları kederli bir kavis çizerek çöküyor. "Aman Tanrım, neden?! Ben..." Kaybolmuş gibi etrafına bakınıyor. "Benimle ilgili özel bir şey yok. Beni istemiyorsun, Nick!"

"Yanılıyorsunuz." Tepki içgüdüsel, temel. Ağzı itiraz etmek için açıldığı anda masanın üzerinden uzanıp yüzünü tutuyorum ve ağzını kapatıyorum. "Seni neden istediğimin bir önemi yok. Önemli olan sana *sahip olmam.* Artık Forsyth kraliyet ailesindensin, hoşuna gitse de gitmese de. Seni bu lanet çan kulesinin altına sokmak için neler yaptığım hakkında bir fikrin var mı? Gitmene izin vermek istesem bile," ona sert ve anlamlı bir bakış atıyorum, "ki *istemiyorum*," diyorum, "onu parçalara ayırmak zorunda kalırdım." Başparmağımı pelüş alt dudağına bastırıp, parmağımın etrafına dolandığını hayal ediyorum. İç çekerek yüzünü bırakıyorum. "Her neyse, bu konuda yanlış yapıyorsun. Biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

Kekeliyor ve gözlerinde o parlak, sıcak öfkenin bir kısmının geri döndüğünü görmek beni rahatlatıyor, hem de çok rahatlatıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Dişlerinin arasına bir parça domuz pastırması sıkıştırma fırsatını değerlendiriyorum. "Dediğin gibi. Ben bir yıkıcıyım. Bir savaşçıyım. Bir katilim. Tüm bu çabayı kaçmak için mi harcıyorsun? Bir tamircinin alet çantasını çöpe atması gibi. Şimdi," omletten bir ısırık alıyorum, çiğnerken ağzımı kapatma zahmetine girmiyorum, "Ne yapmak için bu kadar sinir bozucu bir acele içinde olduğunu bilmiyorum, ama içimden bir ses muhtemelen seninkinden çok bana uygun olduğunu söylüyor. Sen buradayken, neredeyse dokunulmazsın." Yanaklarından biri inançsızlıkla buruşuyor, bu yüzden anladığını biliyorum. "Kullan beni."

Ağzındaki pastırmayı almak için iki bileğini de kaldırıyor. "Use you for *Ne*?"

Omuz silkiyorum. "Ne istersen."

Göğsü boş kahkahalarla zıplıyor. "Ne yani, sorarsam babamı öldürecekmişsin gibi mi?"

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, tereddütsüz. "Evet." Dilinin dudaklarındaki pastırma yağını utangaç bir şekilde keşfederken duraklamasını izliyorum. Çatalımı yere bırakıp arkama yaslanıyorum. "Ama bu 'bu orospu çocuğunu havaya uçurmak' gibi bir iş ve ikimizin de buna hazır olduğunu sanmıyorum. Bir kralı öldürmek suya taş atmak gibidir. Dalgalar oluşturur. Ne kadar yakın olursanız, onları o kadar çok hissedersiniz." Parmağımı havada aşağı yukarı hareket ettirerek, "O kayaya çok yakınsın Minik Kuş," diye açıklıyorum.

Şaşkınlıkla, "Haklısın." dedi. Bakışlarımı kırmadan pastırmayı ağzına götürüyor ve bir ısırık koparıyor. "Bana bir faydası olmazdı zaten." Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor.

"O zaman bana başka bir şey ver." Göğsümde büyüyen elektriğin beklenti olabileceğini düşünüyorum. Lavinia bir şey istiyor ve bu büyük bir şey. Onu bunca zamandır kilit altında tutacak kadar büyük. Diğer kralların da

dahil oldum. Bir savaş fidesini gördüğümde anlarım ve bu benim savaşım olmayabilir ama birkaç darbe almaya hazırım.

Beni incelerken başını eğiyor. Tam olarak böyle hissettiriyor. Bir teftiş. Beni ölçüyor, gözleri çıplak göğsüme iniyor, Remy'nin yıllar boyunca bana verdiği mürekkep parçalarını katalogluyor, ama bakışlarındaki sertlik asla dağılmıyor. "Kaç kişiyi öldürdün?" diye sorduğunda neredeyse bir hayal kırıklığı yaşıyorum.

"Kaç kişiyi öldürdün?" Yüzüm bile kıpırdamıyor.
Bir söylenti var. Doğrulanmadı ama Forsyth'teki herkes duymuş.

Tepki veriyor ama sadece son kalan pastırmayı ağzına tıkıştırıp ellerini kucağına koyarak. "Peki."

Kaşımı kaldırıyorum. "İyi mi?"

"İhtiyacım olan bir şey var," diye açıklıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Eğer bulabilirsen."

Omuz silkiyorum, gözlerinin tekrar göğsüme kaymasını kaçırmıyorum. "Ne olduğuna bağlı."

Bu kadarını beklediği için başını sallıyor. "Bu bir kutu. Benim evimde-" Bekliyorum, dişlerini gıcırdatmasını izliyorum. "Yani, babamın evinde. Eski yatağımın altında."

Sırıtıyorum, parmak eklemimi masaya vuruyorum. İşte bu. *Entrika*. "İçinde ne var?"

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, çenesi keskin. "Seni hiç ilgilendirmez." Ellerimi kaldırdım, avuç içlerim dışarıda. "Sakin ol, Minik Kuş. Merak edemez miyim?" Keskin bir şekilde, "Hayır." diye cevap veriyor.

Bunu geçiştirdim, zorlayacak havada değildim. "Tamam. Sana gizemli değeri olan bir kutu getirmek için, kesin ölüm tehdidi altında babanın ağır tahkimatlı malikanesine gireceğim. Peki karşılığında?"

"Aceleci davranmayalım," diyor alaycı bir tavırla.

Ona tehditkâr bir sırıtış attım. "Oh, kesinlikle kendimizi aşmayalım. Bir erkeğin biraz teşvike ihtiyacı vardır, değil mi?" Tek yaptığı

Bana ters ters bakınca başımı salladım. "Ayrıca, içinde bulunduğun o sıcak su? Bunun tek seferlik bir iş olacağından şüpheliyim. Bu bir *hizmet olacak*. Bu da uzun vadeli demek."

O da bana tehditkâr bir sırıtışla karşılık veriyor. "Bu benim kendi başıma yapamayacağım bir şey değil."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Arkama yaslanıp ayaklarımı masaya vuruyorum, "Son iki yıldır ikimizden biri Lionel'ın tutsağıydı ve bu ben değildim." Ona alaycı bir yüz ifadesi fırlatıyorum. "Yakalanmak gibi gerçekten utanç verici bir alışkanlığın var. Kabul et Lavinia, Krallarla uğraşmak sende olmayan bir incelik gerektiriyor."

"Siktir git." Gözlerini deviriyor, başka tarafa bakıyor. Ama masanın altında, topuğunun ucuz vinil döşemeye vuruşunu duyabiliyorum. "Kes şu saçmalığı. Ne istiyorsun?"

Bunun açık olması gerektiğini düşünüyorum. "Düşesimiz olacağını söyle. Tartışmadan, arkadan konuşmadan ya da ihtiyaç duymadan-" Asansöre doğru bakıyorum. "- Disiplin."

Bakışlarını tüm gücüyle üzerime çevirdi. "Senin sikini yalayacağımı ve iyi bir küçük sürtük gibi yemeklerini pişireceğimi mi söylüyorsun? Git kendini becer."

"Kim sürtüklükle ilgili bir şey söyledi ki?" diye çıkışıyorum, elimi kapıya doğru savurarak. "Karılar alt kattaki parti odasında kalırlar. Onlar kolay kuku. Tanrım, sen pek çok şeysin ama kolay asla onlardan biri olmayacak." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip köklerini çekiştiriyorum. "Düşes ne olmasını istiyorsak o olabilir. Şartlar koymak istiyorsan, o zaman onları duyalım." O başlamadan ben uyarıyorum: "Ben de kendi şartlarımı söyleyeceğim."

Yanıt olarak gözleri kısılıyor, ama düşünürken ağzının büzüldüğünü görebiliyorum. "Ne istersem onu bırakabilirim."

Ona bıkkın bir bakış attım. "'Babamı öldür, istediğim her şeyi yapmama izin ver'. Ay'ı gerçekten hedefliyorsun, değil mi?" Parmaklarımdaki pastırma yağının tozunu alıp, "Bizden biri yanındayken gidebilirsin" diye karşılık veriyorum. Öfkeyle ağzı açık kalıyor ama ekliyorum, "Ama kısıtlama yok."

Bocalıyor. "Hiç mi?"

"Eğer iyi oynarsanız," diye açıklıyorum. "Kibarlıktan kastım ısırmak, tekmelemek ya da bıçaklamak yok. Yakmak yok. Yumruklamak, tokatlamak, şişlemek, dizlemek, kafa atmak, kesmek, derisini yüzmek, çarpmak yok-"

"Tanrım, anladım!" Bana bıkkın bir bakış atıyor ama gözlerindeki umut kıvılcımını görüyorum. O asansörden gerçekten nefret ediyor olmalı. "Bedensel zarar yok."

"Ve" diye ekliyorum, "bizim yataklarımızda uyumak zorundasınız."

"Hayır." Bağlı bileklerini kararlı bir hareketle masanın üzerine indiriyor. *clunk*. "Aslında, benim kendi odam var."

Elimle işaret ederek ana odaya açılan kemerden içeri bakıyorum. "Üç yatak odası, dört kişi. Hesabı siz yapın."

Bakmak için boynunu büküyor. "Yukarıda kimse uyumuyor."

Saatin önündeki çatı katına baktığını fark ediyorum ve yüzümü düz tutmak için çaba sarf ediyorum. Eski Dükler siyah laboratuvar köpeklerini orada uyuturlardı. "Çatı katını kendi alanın mı yapmak istiyorsun? Bana uyar." Kapı yok, kilit yok, duvar yok, sadece parmaklık var. Bizi dışarıda tutamaz. Özgürlüğün en zayıf yanılsamasına sahip bir kafes. Mükemmel. "Ama yine de bizimle uyumak zorundasın."

"Hayır."

Ona bakıyorum ve bunların hiçbirine değmeyeceğini düşünüyorum. Onu zorlayabilir ve uzlaşmayı unutabilirdim. Ama aklıma onun vücudunu asansörün iç kısımlarına çarparken çıkardığı ses geliyor. Çığlıkları - öfke çığlıkları değil, *ulumalar*. Çaresiz, iniltili, panik dolu.

Bunu yapamam.

Ben de "Hafta içi. Hafta sonları izin alabilirsin."

Alay ediyor. "Boş ver onu. Haftada bir gece, *eğer* istersem."

"Tanrım, uzlaşma konusunda berbatsın." Burnumun kenarını ovuyorum, düşüncelerim buzdolabındaki biralara gidiyor. Kaltak beni içmeye sürüklemek üzere. "İşte en iyi teklifim. Her birimiz için haftanın bir günü ve sen

istediğimizi yapmak zorundayız." Onun dehşet dolu bakışları karşısında, "Bu haftanın yarısından az Lav. Bundan daha iyisi olamaz."

"Bir günlüğüne senin seks kölen olmayacağım!"

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Seks hakkında kim bir şey söyledi? Belki de sadece yerleri fırçalamanı istiyoruzdur?"

Burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Kardeşin beni o merdivenlerden aşağı atmak istiyormuş gibi davranıyor, Remy derimi giymek istiyor ve *sen*..." Sert bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Ne istediğini Tanrı bile bilir, ama ben asla ilgilenmeyeceğim." Bana taş gibi bir bakış fırlatıyor. "*Asla.* Eğer beni becerirsen, bu saldırı olur. Saldırı söz konusu bile olamaz."

Gözlerimin Remy'nin kapüşonunun altına gizlenmiş bedenine kaymasına izin verdim. "Benim için ıslandığını gördüğüm biri için bu biraz abartılı." Gözlerini kırpmadan bana baktığında, ayaklarımı masadan çekip öne doğru eğildim, sesim sertti. "Belki de tüm bu pazarlık meselesi kafanı karıştırıyordur, o yüzden bir şeyi açıklığa kavuşturalım Minik Kuş. Düşes olsan da olmasan da amın benim." Hışımla çekip gidecekmiş gibi masadan uzaklaşıyor. Kapüşonunu yumruklamak için uzandım ve onu koltuğuna geri oturttum. "Eğer seni becermek istiyorsam, yapacağım şey bu. Eğer kardeşlerim seni becermek istiyorsa, bu sadece onlara izin verdiğim içindir. Bu yüzden değerli erdemin hakkında şımarıklık yapmak yerine, bunu senin için nasıl iyi hale getirebileceğimi düşünmeye başlamak isteyebilirsin."

Çenesini kaldırıyor, kasları o kadar gergin ki boynundaki gerginliği görebiliyorum. "Bunu benim için nasıl iyi hale getirebilirsin?"

"Sakin ol." Kazağı bırakmadan önce son bir kez avucumun içinde eziyorum. "Eğer iyi bir kız olursan, belki bu konudaki tutumunu dikkate alırım."

Gözlerini kırpıştırıyor, sesi mükemmel bir deadpan. "Vay canına. Rızamın olası değerlendirilmesi. Bir bok parçası olmamak için kendini yıpratma, Nick."

"Yapmayacağım." Ağzına bir dilim daha pastırma tıkıştırmaya çalışıyorum ama çenesini sıkarak geri dönüyor. Gülerek, "Tanrım, sen gerçekten bir Lucia'sın,

Değil mi? Buradaki her kadın amcığının en iyi pazarlık kozu olduğunu bilir ama sen kendininkinin elmaslarla süslü olduğunu sanıyorsun." Arkama yaslanarak ona sürpriz olabilecek bir şey söylemeye karar veriyorum. "Onu bu kadar çok istememin sebebinin bu olduğunu hiç düşündün mü?"

Bakışları yavaşça benimkilerle buluşuyor ve şüpheci bir parıltıyla doluyor. "Saçmalık."

Eskiden sadece Daniel ve onun kuralları olduğunu düşünürdüm. Hapishane kuşu Lavinia. Dokunamadığım tek şeydi ve lanet olsun, parmaklarım onun için kaşınırdı. Geceleri o boktan Güney Yakası yatağında yatar ve onu almayı hayal ederdim. Onu arabama attığımı, tenha bir yere götürdüğümü, hiçbir kameranın ya da askerin onun kıyafetlerini yırtıp çaldığımı görmediğini, teninin her santimine dokunduğumu, zorla içeri girdiğimi.

Onu mahvediyorsun.

Aletimi ayarlamak için uzandım, zaten sadece hayal ederek bile tam direğe ulaşmıştım, ama gerçek şu ki, onu bu kadar çok istememe neden olan şey sadece Kralların kuralları değildi. O sadece kibirli küçük bir orospu, amının benden üstün olduğunu düşünüyor. Bir erkeğin ona sahip olmak istemesine neden oluyor.

Ve şimdi yapıyorum. "Saçmalık yok," diyorum ona, aletimin durmasını isteyerek. "Ama bir şeyi anla, Küçük Kuş. Ben Daniel Payne değilim. Güzel şeyler toplayıp onları çürümeleri için kilit altında tutmuyorum. Son iki yıldır hiçbir şey üzerinde kontrolün yoktu, belki bu sana bir anlam ifade eder." Bağlı bileklerini tutup onu masaya doğru çektim. "Seni becereceğim Lavinia. Bu kesin. Bu senin kontrolünde olan bir şey değil. Ama," gözlerimi onunkilere kilitleyerek cebimden bir bıçak çıkarıp açıyorum, "bunun nasıl olacağı sana bağlı. Bunun için beni uğraştırabilirsin -bunun bir sakıncası yok- ya da seni tutmamı ve o iğrenç tavrını senden söküp atmamı sağlayabilirsin." Bıçağı tek bir hamlede çekerek fermuarlarını kestim. "Bilgin olsun, benim için de sorun değil."

Ellerini göğsünde birleştiriyor, ağırlığı koltuğa çarptıkça sandalyenin arka ayakları takırdıyor. "Demek bu kadar, ha? Beni becereceksin ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok mu?!"

"Sana yararlanmaya değer bir şey veriyorum." Biraz sinirlenmiş hissederek, "Ve çok kötüymüş gibi davranmayı bırak. Daha önce Lordların Leydi ile yaptıkları sözleşmeyi okudum ve kâğıda döktükleri bazı şeylere inanamazsın. O kaltağı, amını yıkadığı sabuna kadar mikro yönetmişler."

"Ve tam olarak nasıl," diye homurdanıyor, "seni bunun için çalıştırmamı bekliyorsun?"

Omuz silkerek bıçağımı kapatıyorum. "Bu sana bağlı. Beklemek benim için sorun değil." Çenemi indirerek vurguluyorum, "Bir süreliğine."

Gözleri gerilir. "Peki bu arada?"

Bıçağı cebime geri sokarken soğuk bir kahkaha atıyorum. "Bunu dokuz ay yapabiliriz." Asansörü işaret ediyorum ve gözleri beni takip ediyor. "Ama ikimizin de bunu istediğinden şüpheliyim, bu yüzden bir tür anlayışa varmamız gerekiyor. Seni sakinleştirmek için ne gerekiyor?"

Ellerine bakıyor, parmak eklemlerini sıkıyor. "Kıyafet istiyorum," diyor ve ben muzaffer bir edayla sırıtmaktan kendimi alıkoyuyorum. Burada gerçekten takas yapacak. "*Gerçek giysiler,* senin sürtüklerin bana bağışladığı paçavralar değil."

Yüzümü buruşturduğumu gizleme zahmetine girmiyorum. "Yani, umurumda olmazdı. Ama kulenin dışında, bir Kraliyet kadınının beklentileri vardır. Sürtük kıyafeti, kıyafet kurallarının bir parçasıdır. Bunu biliyorsun." Yine de taviz veriyorum. "Sana buralarda giyebileceğin bir şeyler getireyim."

"Ve ayakkabılar," diye vurguluyor bileklerini ovuşturarak. "O milyonlarca kat merdiveni topuklu ayakkabıyla inmeyeceğim. Eğer üçünüz beni öldürmek istiyorsanız, bunu yapmanın daha az can sıkıcı yolları var."

Düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. "Sanırım bu pratik. Her zaman asansörü kullanabilirsin-"

Avuçlarını masaya vuruyor. "Artık asansör yok!" Bakışlarımı bileklerindeki kırmızı izlerden ayırdığımda, gözlerinde ölümcül bir endişe olduğunu görüyorum. "Seninle pazarlık yapacağım, Nick. Bu konuda biraz rahatlama yanılsaması bulmaya çalışacağım ama sana şimdiden söylüyorum, eğer

Beni yine o asansöre mi bindireceksin? İşimiz bitti. Lanet olası gününün her saniyesinde beni korumak zorunda bırakacağım seni." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Bu, amımın artık senin olduğu gerçeği kadar tartışılmaz. Beni anlıyor musun?"

Onu bir daha asla kilitlemek zorunda kalmama ihtimalim korkunç derecede düşük. Ama bu en azından bana birkaç gün huzur kazandırabilir, bu yüzden kabul ediyorum, "Tamam. Ama bir daha kaçmaya kalkarsan, *işimiz* gerçekten biter ve bu da seni oraya atarken iki kere düşünmeyeceğim anlamına gelir. *Beni* anlıyor musun?"

"Ve eğer seni tekrar becermemi sağlarsan..." diyor, gözleri gergin. "*Ne zaman*."

Kaşlarını çatıyor ama devam ediyor. "Prezervatif takmak zorundasın."

Gülüyorum. "Hiç şansın yok. Ve çok açık konuşalım, geri çekilme de söz konusu değil. Bu kulede çekilebilen tek şey şuradaki kanepe."

Kollarını kavuşturup göğüslerini birbirine bastırıyor. "O zaman neşe yok. Senin iblis yumurtalarından biriyle hamile kalmaktansa bu pencerelerden birinden atlamayı tercih ederim."

Duraksıyorum, bir parça pastırmayı çiğniyorum ve bu düşünceyi zihnimde evirip çeviriyorum. Nedense şu ana kadar aklıma gelmemişti. Lavinia Lucia, karnı ona yapmayı planladığım şeylerle şişmiş. Birdenbire görebildiğim tek şey o oldu.

Öyle olsa bile, zorlamaktan daha iyisini biliyorum. En azından şimdilik.

"Doğum kontrolü yaptıracaksın, merak etme." Bu bir açıklama. Başka pazarlık yok. "Ben ayarlarım. Senin de yeni bir takip cihazına ihtiyacın var."

Sırtını dikleştiriyor.

"Hayır." "Evet."

Daha yüksek sesle, "*Hayır*."

"Bu işte çok kötüsün," diye iç geçiriyorum, başım arkaya düşüyor. "Bana bir şey teklif etmelisin Lavinia."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Tamam, temizlerim ya da başka bir şey yaparım!"

"Yeterince iyi değil." Çenemi ovuşturup düşünüyorum. Tabii ki onun vücudunu istiyorum. Ağzını. Amını. Ama ne olursa olsun bunların hepsi benim olacak. "Bazı kurallarım var. Önemli şeyler değil. Onları kabul edersen, iz sürücüyü bırakmayı düşüneceğim."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Ne gibi?" "Öpüşmek."

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" Belirgin bir şekilde etkilenmemiş görünüyor.

Gözlerim onun ağzına odaklandı. Bu onu Düşes yapmakla ilgili her zaman bir sorundu. Onu diğerleriyle paylaşmak. Bu yüzden Remy ve Sy olmak zorundaydı. Onu birlikte görüp de vurmak istemeyeceğim tek insanlar onlar. Yine de bu kolay olacağı anlamına gelmiyor. "*Sadece* beni öpmeni istiyorum."

Kulenin etrafına dramatik bir bakış atıyor. "Sıraya giren başka birini görmüyorum, o yüzden bunu tamamlanmış bir anlaşma olarak kabul edin. Başka ne var?"

"Ben buradayken ya da aşağıdayken, biraz dinlenmenin tadını çıkarırken, seni kucağımda istiyorum."

"Üzerinde zil olan küçük bir tasma mı beklemeliyim?" Lavinia kızdığında yanakları gerçekten kıpkırmızı oluyor.

Çok sevimli. "Beni kışkırtma. Doğru dürüst bir Düşes bile olamadığın düşünülürse, ortamı tatlandırmak için senden ekstra bir şeyler almayı hak ediyorum."

"*Benden bir* şey mi hak *ediyorsun*?!" Yanakları daha da kızardı. "Nasıl anladın?"

"Sen tıp fakültesi mezunu değilsin," diyorum kendime bir parça domuz pastırması koparark. "Düşes'in bizim kesici kadınımız olması gerekiyordu. Doktorumuz. Şimdi dışarıdan birine güvenmek zorunda kalacağız. Bu bizi kötü bir yola sokar." Bu Sy'ın bana son iki gündür sık sık ve *hissederek* hatırlattığı bir şey.

"Senin zavallı küçük yaralarınla baş edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Lütfen. Senden önce Kraliyet orospu çocuklarına dikiş atıyordum.

liseden bile mezun olamadı. Bana çıkık bir omuzla nasıl başa çıkacağını bilen bir tıp öğrencisi bulun."

Bu benim için yeni bir haberdi ve kaşlarım birbirine çarparak doğruldum. "Bok yok mu?"

O da daha dik oturuyor, gözleri parlıyor. "Kucak şeyini yapacağım. Kimseyi öpmeyeceğim. Aptal kulenizde kalacağım ve hepinizi öldürmeyeceğim. Peki karşılığında?"

Ellerimin tozunu alıyorum. "Babanın evine gireceğim ve ne istersen alacağım. Ayrıca çatı katını, yeni ayakkabıları, ev için kıyafetleri ve benim pırıl pırıl yardımseverliğimi de alabilirsin." Çatalı ve omleti ona uzatıyorum. "Karşılığında haftada en az bir gün yatağımda olacaksın. Diğerleri kendilerine bir gün ayıracak. Şiddeti kontrol altında tutacaksın ve bu evin içinde ve dışında Düşes gibi davranacaksın."

Ona elimi uzatıyorum ve gözlerinde hâlâ meydan okuyan bir ışıltı görmeme rağmen elimi sıkarak anlaşmayı imzalıyor. "Ve şunu bil." Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, ikimiz masanın üzerinde buluşuyoruz. Alçak sesle ve ölümcül bir şekilde konuşurken, mavi saçlarından bir tutamın nefesimle birlikte sallanışını izliyorum. "Eğer bir daha yüzüme tükürürsen, ağzını burnunu dağıtırım."

Gözleri benimkilere kayıyor, kelimelerim kadar ses tonumdaki tehdidi de yakalıyor. "Yüzüne tükürmek mi? Mecazi anlamda mı yoksa gerçek anlamda mı?"

Uzanıp bir tutam saçını çekiyorum ve hafifçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Etrafta dolaş ve öğren, Minik Kuş.

9

Lavinia

On üç gün.

Neredeyse gece yarısı oldu ve üstümdeki saat taş gibi hareketsiz. Yerdeki derme çatma yuvamdan uzun süre ona bakıyorum. Battaniye yığını berbat kokuyor, sanki bir köpek üzerinde yuvarlanmış gibi, ama alt kattaki kanepeye gitmeyecek kadar inatçıyım. Bunun yerine gömleğimi burnuma doğru çekip kokuyu bastırıyorum ve bulutlu camdan ayın yavaşça süzülüşünü izliyorum. O ağır demir ellerin bir zamanlar sokakların üzerinde hareket ettiğini ve şimdi bu devasa, heybetli, yıpranmış heykelin başka bir parçası olduğunu düşünmek garip. Ama Forsyth böyle bir yer işte. Burada her parlak şey söndürülür. Bu Forsyth'in hem nimeti hem de laneti.

Burada her şey eninde sonunda yoluna giriyor.

Sırtımı ona dönüp bakışlarımı ana odaya kaydırıyorum. O saat kadar ölü, ama Remy'nin odasından gelen sesleri hâlâ duyabiliyorum. Bir saat önce bu sesler ürkütücüydü, beni geriyor, o kapının açılacağı düşüncesinden korkuyordum. Her nasılsa, yuvama sıkışmışken, gerginliğimi kaybettim. Burada olmak daha kolay.

Asansörden daha kolay, kesinlikle. Gözlerimi kapısının şeklinde gezinirken buluyorum, sanki sadece var olduğu düşüncesi bile dünyada uğursuz bir delik açmış gibi. Duvarları kemiklerimi yoruyor. Kaslarım onlara her çarpışımda ağrıyor. Ciğerlerim içeride olmanın hatırasıyla ağrıyor, kendi nefesimle doyurulmamış bir nefes için çaresizim.

Şu anda kaçabilirdim. Elbette, Nick beni karanlık çatı katına sürmeden önce tüm anahtarları ve silahları aldı ama yine de kaçabilirim. Gidecek başka bir yerimin olmaması beni sürekli soktukları karanlık deliklerden daha iyi. Ama yakalanırsam asansörde dokuz ay kalma ihtimalim var ve morluklarımın zonklaması Nick'in haklı olabileceğini düşünmeme neden oluyor. Kaçma konusunda pek iyi değilim. Dayanma konusunda iyiyim. Asıl soru, bu dayanıklılık beni nereye kadar götürecek?

Nick'in Cuma gecesi ringde Perez'i çok yumuşak bir şekilde yere serdiğini hatırlıyorum. Tüm o ham güç ve abartısız güç. Ölümcül. İşte o böyle biri. Kontların tercih ettiği cilalı, temiz şiddet türü de değil. Nick kirlenmekten, kör bir bıçakla eti kesmekten, kemiği kesmekten korkmuyor. O bir katilden daha fazlası. Oyunu anlayan bir katil.

Ve beni sevdiğini sanıyor.

Teklifini kabul ederek onu dizginleyebileceğimi düşünmek aptallık olurdu ama kendimi merak ederken buluyorum. Kendime ait bir askerim olsa nasıl olurdu? Benimle dünya arasında duracak biri. Kirli dövüşen biri. Ona asla veremeyeceğim şeyler isteyen biri, çünkü o da bunu fark ettiğinde beni bir kutuya koyacak biri.

Kesinlikle koşmalıyım.

Akrep ve yelkovanın saatin tepesine doğru uzandığını hayal ederek uykuya dalıyorum, sanki gecikmiş bir esneme yapıyormuş gibi. Kış uykusundan çıkan bir ayı. Kanatlarını kaldıran bir kuş.

On iki gün.

Uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce bu oluyor. *On iki*.

İkincisi, Nick sinir bozucu bir şekilde erken kalkıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve onu ana odada ayakkabısını giyerken, telefonunda gezinirken, parmaklarını tembelce saçlarında gezdirirken izliyorum. Gömleksiz olduğu ve gün batımından şafağa kadar bana utanmadan bakacak kadar boş olduğu dünün aksine, bugün ekonomik bir amaçla hareket ediyor.

"Şimdi de babamın evine mi gidiyorsun?" Deri ceketini omuz silkişini izleyerek soruyorum. Ayağa kalktığımda bileğime dolanmış bir battaniye var ve onu silkeliyorum. Burası biraz serin ama aslında o kadar da kötü değil. Geniş açık alanlar, beni içeri kilitleyecek bir kapı yok, bu büyük saat yüzü benimle dünya arasında duruyor. Her nasılsa dün gece saatlerce uyumayı başarabildim. "Gelmek istiyorum," diye bağırıyorum, boynumu kırmadan döner merdivenden inmeye çalışarak.

Ama Nick dikkati dağılmış bir şekilde "Hayır." diye cevap veriyor. Bir şeyleri söyleme şeklinden nefret ediyorum, kararını verdiğini belli edecek kadar kesin, ama aynı zamanda kayıtsız, sanki bunu tekrar gözden geçirmeye zahmet edemeyecekmiş gibi.

Merdivenin dibine kadar tökezleyerek ısrar ettim, "Yardım edebilirim. Giriş ve çıkış yollarını biliyorum. Beni götürürsen daha hızlı olur." Dün tüm ayrıntıları gözden geçirdim, hatta onunla masaya oturup ona bir harita çizecek kadar ileri gittim. Ama o salağın beni duymasına imkan yoktu. Ağzıma bakıp durdu ve saç tellerimle oynamaya çalıştı, her geri çekildiğimde sırıttı.

Bunu ciddiye almıyor.

"Seni götürürsem *sorumluluk* olur." Cüzdanı ve araba anahtarları için cebini kontrol ediyor. "Zaten gideceğim yer orası değil."

"Değil mi?" Sesimdeki aceleciliği uzak tutmaya çalışıyorum. Babamın Daniel'la yaptığı anlaşma hakkında hiçbir şey bilmedikleri çok açık. İhtiyacım olan

ama o kutuya da ihtiyacım var. Derhal.

On iki gün.

Siyah deri bir sırt çantasını omzuna atıyor ve sonunda bana dönüyor. "Şaşırmayın ama Duke olmanın ilk şartının akademik mükemmelliğe gönüllü olarak boyun eğmek olduğu ortaya çıktı." Ona boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, kuru bir şekilde "Dersim var" diye açıklıyor.

Gözlerim gözünün yanındaki dövmeye kayıyor. "Bir öğrenci birliğinden çok bir suçluya benzediğin gerçeğini sorun etmiyorlar mı?"

Omuzlarını silkiyor, kollarını iki yana açıyor. "Çan kulesine bir Bruin daha sokmak için ne gerekiyorsa, bu güzel tesis her şeyi ağırlamaya hazır." Başka biri olsa bu sözler kulağa kendini beğenmiş ve hak sahibi biri gibi gelebilir ama Nick bunu ağzını alaycı ve acı bir şekilde bükerek söylüyor.

Belki de taviz veren tek kişi ben değilimdir.

"Yani bütün gün burada mı kalacağım?" Nick'in kapüşonunun eteklerini çekiştirerek sordum. Dün gece Remy'ninkini benden almış ve onun yerine kendisininkini giymemi istemişti. Yine de kimin kapüşonunu giydiğim önemli değil. Bu cereyanlı yerde çıplak bacaklarım üşüyor. "Peki sen Dutiful Duke'u oynarken ben ne yapacağım? Temizlik mi? Sana yemek mi pişireyim?" Sesimdeki alaycılığın endişemden daha çok duyulmasını umuyorum ama yine de gözlerim gergin bir şekilde asansöre doğru kayıyor.

Orada bir gün bile

geçiremem. Ölürüm.

"Fare zehrini başka bir güne erteleyebilirsin Minik Kuş." Çenesini omzumun üzerinden salladı. "Günü onunla geçireceksin."

Son derece mükemmel bir zamanlamayla arkamızda bir kapı açıldı.

Midemde sıcaklık ve endişe dönüyor. Cumartesi gecesi olanlardan sonra Remy ile daha fazla yalnız zaman geçirmeye hazır değilim. Ama beni hiç rahatlatmayan bir şekilde Remy arkamda durmuyor.

Ben Simon. Lurker.

Sikeyim.

Taş suratlı, nefret dolu, kocaman sikli Sy.

Lanet olsun.

Bu adamlarla seks yapmak, gerçekleşeceğini bildiğim bir şey. Bunu bilmek için Nick'in dün kahvaltıda yaptığı konuşmaya ihtiyacım yoktu. Kraliyet kadınlarının *yaptığı şey* titiz küçük kuklalar olmak ve ben bir Düşesim.

Ama o şeyin içimde olması sadece seks olmazdı. Gerçek bir işkence olurdu.

Nick'e dönüp panikle, "Asla olmaz." dedim.

Nick öne doğru bir adım atıyor, sağlam beden duvarı benimkini gölgede bırakıyor. "Her zaman seninle kalamam ve sen de tek başına güvenilmezsin. Böyle olması gerekiyor. Tabii...?" Bakışlarımı asansöre doğru takip ediyor, kaşları kalkıyor.

Sikeyim.

"Hayır." Sesimi sert ve kararlı çıkarmaya çalışıyorum, ama korkunun ipliği yine de ortaya çıkıyor ve gözlerini benimkilere çekiyor.

Uzanıp çeneme dokunuyor. Beklemediğim bir şekilde nazik, çünkü o böyle biri - asla yeterince hazırlıklı olmadığım gizemli bir acı ve şefkat torbası. Ağzımızın arasındaki mesafeyi açmak için eğildiğinde ben de geriye yaslanıyorum. *Çok geriye*. O kadar geriye yaslanıyorum ki Nick beni yakalamak için zorlanıyor ve sonunda dikleşerek güçlü burnunu bana dikiyor. "Bir gün," diyor, başparmağını çantasının kayışının altına sokup avucunun içinde ezerek, "bana karşı böyle bir kaltak olduğuna pişman olacaksın."

Kısa bir süre içinde merdivenlerden inmiş, ayakları basamaklarda yankılanmaya başlamıştı bile.

Ellerimi gergin bir şekilde kıvırıp Simon'a dönüyorum. "Bak-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Pantolonunu giy ve hazırlan. Gitmem gereken bir yer var." O da Nick gibi erken kalkıyor olmalı, çünkü kusursuz giyinmiş, büyük bir

İri ellerinden birinde çoktan spor çantası tutuyordu.

Kollarımı göbeğime doluyorum. "Normal pantolonum yok. Sadece o sürtüklerin bana verdiği boktan şeyler var."

Omuz silkiyor. "Ne derler bilirsin. Eğer sürtük ayakkabısı uyarsa."

Yorum sinir bozucu ama siktir et bu adamı. Son birkaç gündür yeterince taviz verdim. Yaşam alanını adımlayarak ödünç aldığım kıyafetlerimin bir sandalyenin üzerine yığıldığı küçük köşeye geliyorum ve onları karıştırmaya başlıyorum.

"Ciddi misin?" Tek bir normal kot bulamadığımda mırıldanıyorum. Bulabildiğim en yakın şey bir çift suni deri, dar tayt. Ayağımı bacağın içine sokmak için eğiliyorum ve üzerimde bu kapüşon ve o saçma dantel külottan başka bir şey olmadığından, açıkta kalan kıçımda anında serin havayı hissediyorum.

Arkamda, Sy aniden sessizleşiyor.

Tek bir kumaş kayması, bir nefes fısıltısı ya da havayı bozan bir şey yok. Gergin bir şekilde arkama bakıyorum ve onu orada dikilirken buluyorum. Bakıyordu.

Sadece bakmıyor. Sy ürkütücü mavi gözleriyle resmen bana tecavüz ediyor. Çenesinin arkasındaki kaslar kıpırdıyor ve ağırlığını tek ayağına vererek bakışlarını kıçıma dikiyor. Yumruğunu sıkıyor ve çözüyor. Bir yorum yapmayı düşünüyorum ama bunun yerine, sanki görmezden gelmek onu yok edecekmiş gibi, taytımı baldırlarımdan yukarı çekiyorum.

Ta ki kısık bir sesle "Lanet olsun" diye mırıldanana kadar... Arkama dönüp baktığımda banyo kapısının çarparak kapandığını görüyorum.

Bir an gözümü kırpıştırıyorum, şaşkınlıktan yüzüm düşüyor. Ama bu duvarların, yüceltilmiş mukavva olduğunu fark ettim. Alçıpan arasında bir santim yalıtım bulsam şaşırırdım. İşte bu yüzden, homurtuların boğuk ritminin ince et seslerine karıştığını duyduğumda kafama dank ediyor.

Öfkeyle çenem düştü.

Büyürken erkek kardeşim yoktu, sadece kız kardeşim vardı ama etrafımız babamın askerleriyle çevriliydi. Bir erkek iğrenç olduğunda asla şaşırmam; onlar domuzdur. Aynı zamanda, diğer odada mastürbasyon yapan birini duymak, benim bir çöp olduğumu düşündüğünü açıkça belli eden bir adam? Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: elini kullandığı ve o copu amıma sokmadığı için mutlu oluyorum.

Taytımı çekiştirerek kalçalarıma geçirmeyi bitiriyorum. Saçımı kokluyorum. Köpek gibi mi kokuyor? Kontrol etmek için banyoya gitmemin imkanı yok, o yüzden saçımı düzgün bir şekle sokuyorum. Sy banyodan çıktığında, yüzü kıpkırmızı ve büyük olasılıkla döl lekeli ellerini kuruluyor, ben hazırım.

"Bitirdin mi?"

Kaşları koyu bir parıltıya dönüşüyor ve el havlusunu bir kenara atıp spor çantasını kapıyor. "Eee?" Kapıya doğru kavgacı bir tavırla işaret ediyor. "Bütün gün bekleyemem."

İçimdeki öfke su yüzüne çıkıyor - hayvan gibi mastürbasyon yapan oydu - ama bunu kendime saklıyorum ve bana bağışlanan rahatsız bantlı ayakkabıları giyiyorum. "Gidelim o zaman."

Kulenin merdivenlerinden aşağıya doğru uzun bir yürüyüş yaparken tek gördüğüm geniş omuzları. Sy konuşmuyor. Ayak uydurmak için sesli bir şekilde çabaladığımda, destek için avucumu taş duvara dayadığımda bana dönüp bakmıyor bile. Onun boyunda bir adam için çok hızlı ama belki de bu sadece ondan yayılan sıcak, öfkeli enerjinin bir sonucudur. Sonunda dibe ulaştığımızda birden fazla nedenden dolayı rahatlıyorum, ayaklarım ağrıyor.

Dışarı açılan kapının önünde duraklıyor, eli büyük pirinç tokmağın üzerinde. "Nick kaçmayacağını söylüyor."

"Yapmayacağım." Bunu söylemek acı veriyor ama doğru. Bir şey yapabilmem için önce o kutuya ihtiyacım var ve Nick'ten ne kadar nefret etsem de, kutuyu alma ihtimali benden daha yüksek. Başaramazsa, başarısız olur. Babam onu öldürebilir bile. Çok kötü, çok üzücü. Her halükarda, en azından bunun olmasına izin vermeliyim.

Sy bana uzun, karanlık bir bakış attı. "Eğer denersen, seni yakaladığımda onun gibi iyi oynamam."

Ona bakıyorum. Nick'in bana davranış şeklinin 'hoş' olduğunu mu düşünüyor?

"Bir anlaşma yaptık. Kaçmayacağım." Parmağımla kalbimin üzerine dramatik bir X çiziyorum. "Kalbimin üstüne çarpı işareti."

Gözleri kısılıyor ve bu, Nick'le yaptığımız pazarlıkların tamamını bilmediğini anlamam için yeterli oluyor. Bunlar sakladığım ve dosyaladığım küçük detaylar. Dükler tıpkı Remy'nin bitmemiş yıldız resimleri galerisi gibi. Bir bütünün tam olarak uymayan parçaları.

Dışarıda, cipin kilidini açıyor ve ben de yolcu koltuğuna oturuyorum, birkaç gece önce direksiyonda olduğumu hatırlayarak hüzünleniyorum. İçeride içgüdüsel olarak yana doğru eğilip kapıya doğru bastırıyorum. Sy kapıları kilitliyor, motoru çalıştırıyor ve sinirli bir iç geçiriyor. "Oh, kes şunu. Seni becermeyeceğim."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım. Sonra kendimi durduramadan, "Neden?" diye soruyorum. O da umursamaz bir tavırla, "Ben orospularla yatmam," diye cevap veriyor.

"Ben kim değilim-"

"Bacaklarının arasında bir am var mı?" Cevap beklemiyor. Bu iyi bir şey. Boğazıma düğümlendi. "O zaman sen bir fahişesin. *Hepiniz* öylesiniz."

Kimin hepsi? Velvet Hideaway'deki kızlar mı? Kraliyet yavruları mı? Kontlar mı? Yoksa en temel anlamda mı konuşuyor? Kızlar. Bütün *kadınlar* fahişedir.

Yüce İsa.

Nasıl başladıkları dışında Bruin ailesinin dinamikleri hakkında çok az şey biliyorum. Simon ve Nick aynı anneyi paylaşıyorlar ve bir zamanlar o bir Düşes'miş. Babaları farklı ama ikisi de düşesmiş. Nick'in babası Kral olmalıydı, ancak küçük Dük ucube-yavrularını doğurmaya başlamadan önce, Kraliyet sahnesini sola bıraktılar ve

Saul krallığı kendisi için aldı. Hikayeyi yeterince iyi biliyorum. Babam krallıklar arası toplantılarda bu konuya gülmeyi çok severdi.

Baba Bruin'in Nick'in mirasına sahip çıkması konusunda tam olarak ne düşündüğünü merak ediyorum.

Araba sarsılarak durdu ve tekrar spor salonunun önüne geldik. Gün ışığında farklı görünüyor. Daha gri. Daha az şenlikli. Hüzünlü ve yorgun, sanki hala hafta sonunu atlatmaya çalışıyor gibi. Bu ikimiz için de geçerli.

Sy içeri girerken benimle konuşmuyor, sadece takip etmem için homurdanıyor. İçeride spor salonu egzersiz yapan erkeklerle dolup taşıyor. Ona şöyle bir bakıyorum. "Bilin diye söylüyorum, egzersizle ilgilenmiyorum. Ya da bunun için giyinmedim."

Gözleri üzerimde geziniyor. "Şok oldum." Çenesini arka taraftaki bir ofise doğru kaldırdı. Spor salonuna bakan geniş bir penceresi var. "Buraya antrenman yapmaya geldim. Ben bitirene kadar orada bekleyeceksin."

"Öylece bekleyecek miyim? Tek başıma mı?"

"Hayır, tek başına değil." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Nick'e koşmayacağına dair söz vermiş olabilirsin ama ben buna inanmıyorum. Şanslıyım ki spor salonunda yerleşik bir bebek bakıcısı var."

Ofise varmadan kapı açılıyor ve bir kadın dışarı çıkıyor. Muhtemelen birini boğmaya yetecek kadar saç spreyiyle dalgalandırılmış uzun koyu renk saçlar, ağır görünümlü bir göğüs dekoltesini çerçeveliyor. Üzerinde siyah deri bir ceket ve benimkinden pek de farklı olmayan dar bir pantolon var. Bok tekmeleyici olarak ikiye katlanabilecek yüksek topuklu botlar ayak bileklerinin üzerine kadar çıkıyor ve hem parmaklarında hem de kulak memelerinde yoğun bir altın parıltısı var. Boynundaki zincirden bir çift kanatlı okuma gözlüğü sarkıyor. Kurumdan ayrılmış ve bunu kabullenememiş bir fahişe gibi giyinmiş ve gözlerinin etrafındaki kaz ayakları onu cildinin geri kalanının gösterdiğinden daha yaşlı gösteriyor.

Biz ona doğru yürürken kollarını kavuşturuyor, yan tarafını kapı pervazına dayıyor. "On dakika geciktim," diyor azı dişlerinin arasında bir parça sakız çiğnerken.

Sy eliyle beni işaret ediyor. "Hâlâ alışmaya çalışıyoruz."

Banyodaki mastürbasyon seansının bizi ayakta tutan şey olduğunu söylememek gerçekten zor.

"Sanırım bu benim bebek bakıcım?" Kadına bakarak soruyorum.

"Bu," diyor Sy, şu ana kadar sesinden duyduğum tek saygı ölçüsüyle, "Mama B. Sana kendine dikkat etmeni söylerdim, ama dürüst olmak gerekirse, denediğini görmek isterim."

Onu anladığım için aşağı yukarı baktım. Mama B sıradan bir sürtükten çok daha fazlası. Benim incelemem karşısında kaşlarını kavisli bir şekilde kaldırması bir tür uyarı niteliğinde, ama göğsünü dışarı iterek omuzlarını dikleştiriyor.

Ölçülmeyi umursamıyor. "Bana göz süzmeyi bitirdin mi?" diye soruyor, elini açık kapıya doğru kaldırarak. "O zaman içeri gel."

MAMA B orospuların lideridir.

Sadece Leticia ya da ben hatırlayabildiğimiz kadarıyla bu sıfatıyla kötü şöhretli olduğu için değil, aynı zamanda Cumartesi günkü parti sırasında kızların onun hakkında konuştuklarını duyduğum için de biliyorum. Kabadayı DKS fangirllerini hizada tuttuğu iyi biliniyor, ancak onu içeride takip ettiğimde gördüklerim beni şaşırttı.

Binadaki tek gerçek ofise sahip olması bir gösterge ise, burayı gerçekten o yönetiyor olmalı. Düzgünce etiketlenmiş klasörlerden, sepetlerden ve kutulardan, maçları onun yönettiğini, hatta belki faturaları ve antrenörleri ödediğini varsayıyorum. Mama B, yüceltilmiş bir fahişeden daha fazlası. O bir yönetici.

Ayrıca, ofisinin durumundan anladığım kadarıyla, inanılmaz derecede düzenli. Her şey yerli yerinde. Düzenli evraklar ve düzgün bir el yazısıyla not alınmış düz bir takvim dışında masası tertemiz. Arka duvarda küçük etiketli dosya dolapları sıralanıyor. Farklı kızların çerçeveli fotoğrafları

Hepsi de parlak gülümsemeleri ve yetersiz kıyafetleriyle annelerinin etrafında toplanmış. Bir kız birden fazla kez ortaya çıkıyor ve benzerlik dikkat çekici. Bir kız çocuğu mu? Birkaç adam da görüyorum, bazen dövüşün ortasında, vücutlarında ter parlıyor. Dük'ün bulmacasının farkında olmadığım başka bir parçası. Kontlar asla bir kadını güçlü bir konuma getirmez. Leticia buna çok yakındı. Uyuşmayan tek şey -belki de rahatsız edici bir şekilde uyuşan- duvarları süsleyen iğrenç, parıltılı yazılardaki ilham verici sözler.

Başarı merdivenini elleriniz cebinizde tırmanamazsınız!

Yapabileceğinize inanın ve yolu yarılayın!

Mücadeleyi bırakmayı reddeden kişi için zafer her zaman mümkündür!

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor, gözlüklerini takarken.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, bu insanların bana verdiği hiçbir şeyi yutmaya hazır değilim.

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor ve bana gücendiğim izlenimini veriyor. Omuz silkiyor ve masanın arkasına oturup bir kalem alıyor. Başparmağıyla ucunu tıklıyor ve düzenli bir kağıt yığınını karıştırmaya başlıyor.

Sehpanın üzerinde bir dergi görüyorum. *Muscle Monthly*. Ön yüzünde iri yarı, bronzlaşmış, damarlı bir çift birbirine sarılmış, aşırı beyaz dişleri sivri dişler gibi ortaya çıkmış. Parmaklarımı sürüyerek dergiyi kapıyorum. "Ona çok benziyorsun" dediğinde protein karışımlarının faydaları hakkında bir makaleye karar vermiştim.

Dikkatle başımı kaldırıp yıpranmış yüzüne bakıyorum ve sığır eti hakkında bir şey duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Forsyth'in bir mayın tarlası olduğunu uzun zaman önce öğrendim ama tüm rekabetleri ve düşmanlıkları aklımda tutmak migrenimi azdırmaya yetiyor.

Boğazımı temizleyerek cevap veriyorum, "İnsanlar öyle diyor. Annemi babama tercih ettiğimi." Sanırım annemi tanıması sürpriz değildi. Elbette Kontes'ti ve bu kadın, Mama B, muhtemelen aynı zamanlarda Forsyth'e gitmişti.

Annem otuz yaşındayken öldü. Leticia ve ben daha yeni yürümeye başlamıştık, bu yüzden onu hiç tanımadık. Herkes onun ölümü hakkında konuşuyor. Bir avuç dolusu ağrı kesici ve bir şişe cin, hepsi bu kadar. Sanırım bir zamanlar beni babamla ve onun tüm zalimliğiyle baş başa bıraktığı için ona kızmış olmalıyım. Ama bu çoktan geçti. Annemin nasıl bir insan olduğunu bile bilmiyorum. Belki de soğuk ve acımasız bir Leticia'ydı ve hayatımı daha da kötüleştirirdi. Belki de kendini boktan bir durumda kapana kısılmış bulan iyi bir insandı, bu durumda, hızlı çıkış yolunu seçtiği için onu suçladığımı söyleyemem. Her iki durumda da, kızgınlığımı ölülere harcamak için şu anda yaşayan çok fazla korkunç insan var.

Bu kadının benim hakkımda, benim onun hakkında bildiğimden daha çok şey bilmesinden rahatsız olmamış gibi davranıyorum. "Sanırım bu benim işime geliyor."

"Anneni kastetmiyorum." Başını eğiyor, çenesi sakızla çalışıyor. "Gerçi onu da anlıyorum. Kız kardeşinden bahsediyorum."

Kanım dondu. "Kız kardeşim mi?"

"Evet." Gözlerini kısıyor. "Aynı burun. Ağız şekli. Çene, saç, ten rengi. Ama gözlerin değil. Onlar babanınkiler gibi."

Hadi canım. Konuşmayı aceleyle yeniden yönlendirdim. "Kız kardeşimi ne zaman gördün? West End'e geldiğini bilmiyordum."

On iki gün, zihnim yankılanıyor.

"Oh, bir süre önceydi." Kağıda bir şeyler karalıyor. "İki yıl, belki daha fazla. Henüz Forsyth'e gidip gitmediğini bile bilmiyorum. Sadece bir kez oldu. Birini aramak için geldi ve sonra gitti."

"Kimi arıyorsun? Bu adamlardan birini mi? Simon'ı mı? Remy'yi mi?" Nick demeye bile cesaret edemiyorum.

Mırıldanarak sandalyeyi döndürüyor ve dosya dolabından bir çekmece çıkarıyor, uzun, sivri tırnaklarıyla sekmeleri çeviriyor. "Hatırlayamıyorum."

Mama B, güzel bir kızın cutslut bölgesine izinsiz girmesini unutacak türden bir kadına benzemiyor, ama ilgimi belli etmeden buraya kadar geldim.

Tisha'nın nerede olduğunu bu insanlara söylemeyeceğim. Şimdi ağzımdan kaçırmayacağım. Bu, zihnimin dönmesini ve binlerce başka sorunun oluşmasını engellemiyor. Neden buradaydı? Yalnız mıydı? Onu Duke'un bölgesine gönderecek kadar kimi arıyordu?

Leticia Lucia bulmacasında bir eksik parça daha.

"İtiraf etmeliyim ki Kont'un kızının kapımızdan vals yaparak girdiğini görmek şaşırtıcıydı." Çenesini indirip kanatlı gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Ama geçen gece Killian Payne'in seni dışarı çıkarması kadar beklenmedik değildi." Eski bilgisayar monitörüne dönüp ekliyor. "Düşes olayının olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim."

Ses tonunda beni sinirlendiren bir yargı var. Yalan söylemek kolay geliyor. "Bu ikimiz yapar."

"Duke markalı bir yeteneğin varmış gibi görünmüyor." Dar omuzları kalktı. "Alınmak yok."

Ona sıkı bir sırıtış attım. "Evet, çünkü bir döl çöplüğü olmak çok fazla ham yetenek gerektirir." Gözleri parlıyor ve ben de soğukkanlılıkla ekliyorum, "Alınma."

Belli ki cevap vermek istediği kesici bir şey var, ama kapıdaki sessiz tıkırtı bizi böldü. Cilt bakımı reklamlarından fırlamış gibi görünen, çekik gözlü bir kızıl saçlı içeri giriyor. Giydiği askılı bluz 'yosma' diye bağırıyor ama kot pantolonu, mantıklı ayakkabıları ve genel olarak yumuşak tavrı bana aksini düşündürüyor. Onu ofisteki fotoğraflardan tanıdım.

Annemin yüzü aydınlanıyor. "Hey, bebeğim, sınıfa mı gidiyorsun?"

"Evet, organik kimya bir saat içinde başlıyor. Bir laboratuvar ödevine hızlı bir başlangıç yapmaya çalışıyorum." Ona bir kâğıt uzattı. "Gitmeden önce bu makbuzu bırakmak istedim."

"Teşekkür ederim." Annemin gözleri bana kayıyor, gözlerindeki parlaklık azalıyor. "Verity, bu yeni Düşes. Lavinia, kızım Verity."

Verity dönüp bana bakıyor ama ifadesindeki şok kıvılcımı kısa sürüyor. Bakışlarını hızla kaçırıyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor. "Uh-

Merhaba." Kızıl saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyor, garip görünüyor. "Aslında sana ayakkabı ve losyon göndermiştim."

"Oh, teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesim alaycı bir şekilde güneşli. "Bu kötü çocuklarla on altı kat merdiven çıkmak çok eğlenceliydi." Topuklarım yere enerjik bir şekilde vuruyor. "Pek çok insan beni öldürmek istiyor ama sen..." Ellerimi yavaş bir alkışla birleştiriyorum. "İlham vericisin. Cidden, deli gibi saygı duyuyorum."

Mama B'nin yüzü kaşlarını çatarak buruşuyor, ama Verity gözle görülür bir şekilde irkiliyor. "Evet, bunun için üzgünüm. Sadece ortalıkta duruyordu, ben de düşündüm ki-"

"Düşes'i senden çalan kaltağın onların içinde perişan olacağını düşündün." diye araya girdim. Başımı sallayarak kabul ediyorum, "İyi oynadın."

Bildiğimi fark edince daha da sinirleniyor. Beni kazandıkları gece Dükler arasındaki tartışmayı çok iyi hatırlıyorum.

Verity'ye ne oldu? O bariz bir seçimdi.

Remy'nin daha önce ne demek istediğini anlayabiliyorum, onun çok kırılabilir olmasıyla ilgili. Belli ki benimle yüz yüze gelmeyi pek düşünmemişti. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve ellerini sıkmaya başladı. Tahminimce bekar bir çocuk ve bahse girerim hayatında bir gün bile yalan söylememiştir. Bu bir hamsterı yumruklamak gibi. Zevkli bile değil. Gözlerimi devirerek onun acısına son verdim. "Bak, üzülme. Ben daha kötüsünü yapardım."

Sıkıca nefes veriyor. "Bagajımda eski parmak arası terliklerim olabilir mi?"

Dergiyi bir kez daha açarak el salladım. "Oh, Verity, şimdi pes etme. Ne kadar dayanacağımı görmek istemiyor musun?"

Yüzü buruşuk bir gülümsemeyle cevap veriyor, ofisten çıkmadan önce annesine küçük bir el sallıyor, omuzlarında kederli bir eğri var.

Anne B hiç eğlenmiyor. "Benim Verity'm iyi bir kızdır."

"Biliyorum." Açık bıraktığı kapıdan yoğun egzersizin hırıltılı sesleri içeri süzülüyor. "Muhtemelen onlar için fazla iyi. Ona bir iyilik yaptım." Ayağa kalkıp ringe bakan pencereden dışarı bakıyorum. Sy ringin ortasında, gömleksiz ve bir şort giymiş. Boks yapmıyor -geleneksel anlamda değil

Duygusal. Onun tarzı daha çok MMA, ama Nick'inkinden daha az kirli. Mükemmel bir duruşla kavisli tekmeler ve şiddetli diz darbeleri. Sırtı sert kaslarla dalgalanıyor, derisi ince bir ter tabakasıyla kaplı. Rakibi bir düşmandan çok bir ortak gibi görünüyor, yol boyunca ona işaretler veriyor. Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama tam olarak çıkaramıyorum. Her halükarda, Sy'ın güçlü bir dövüşçü olduğu çok çabuk anlaşılıyor.

"O iyi," diyorum herkes kadar kendime de.

"Nick'te Bruin kanı olabilir ama ailedeki gerçek savaşçı Sy'dır." Parfüm ve mücevher şıngırtısı annemin artık koltuğunda olmadığını, yanımda durup beni izlediğini gösteriyor. "Bu onun için bir oyun değil. Bu bir görev. Dünyanın ekseni onun kazanmasına bağlıymış gibi dövüşüyor."

"O kadar egzersiz yaptıktan sonra biraz daha az..." Kaşını kaldırdı ve ben de "...pislik." diye bitirdim.

Bir kahkaha attı. "Sana kızıma giydiğin ayakkabılar için hazırlanırken söylediğim şeyin aynısını söyleyeceğim." Bana bakıyor, sakızı şapırdıyor. "Her güçlü adamın şeytanları vardır. Bunu elde etmek için yaptıkları şeyler ruhlarında bir iz bırakır."

"Başka yerlerde de iz bırakıyorlar." Omzumdaki dövmeye dokunuyorum, yüzüm kararıyor. "Bazıları görünür. Bazıları görünmüyor."

Annem dönüp kürek kemiğimin üzerindeki eli tutuyor. Keskin tırnakları bileğimdeki yumuşak deriye batıyor. "Bu iz acı verici olabilir Düşes, ama aynı zamanda bir armağan. Korunuyorsunuz. Seviliyorsunuz. *Sahiplenildiniz.*" Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyor ve gözlerine baktığımda bunu kastettiğini görüyorum. Nick'in sürekli söylediği gibi; minnettar olmalıyım. Başını sallayarak gitmeme izin veriyor. "Buralarda senin ve Verity'nin yaşındaki kızlar iki şeyden biridir: Ya konuşulur ya da konuşulur. Küçük kızıma hiç iyilik yapmadın."

Gerçek şu ki, Leticia kaybolana kadar kimse ne yaptığımı, kime ait olduğumu ya da ne istediğimi umursamıyordu.

Şimdi, tıpkı onun dediği gibiyim. Konuşulan. Savunmasız. Birdenbire canavarlar sağlı sollu üzerime geliyor, etlerini koparmak için birbirlerini yiyorlar.

Yerden gelen bir homurtu dikkatimi çekiyor. Göğsü kabaran Sy, elinin tersiyle alnını siliyor ve yere kan tükürüyor. Ama tam da Mama B'nin tarif ettiği gibi bir tur daha atıyor. Görevdeki bir adam gibi.

Ama güçlü adamlar ve şeytanları böyledir.

Öldürülebilirler.

Nasıl yapacağımı bulmak için 12 günüm var.

10

Simon

Salla, yumrukla, tekmele.

Bruce her girişimden kaçar ve dart eder.

Slam!

"Allah kahretsin!" Vuruştan sersemlemiş bir halde bağırıyorum. "Ciddi misin lan sen?" "Hâlâ uyuyor musun Sy?" diye alay ediyor. Başka biri olsaydı üzerine atlardım.

ve benimle böyle konuştuğu için o kendini beğenmiş suratı yumruklayacağım. Bruce benim düzenli antrenman partnerim ve bir DKS. Son üç yılımızı, üye olma ve hazing günlerimizden Friday Night Fury'deki galibiyetlerimizi karşılaştırmaya kadar durmak bilmeyen bir rekabet içinde geçirdik. Hatta Duke pozisyonunu kazanmayı denedi ve *başaramadı,* bu da rekabetimizi daha da artırdı. O zamandan beri beni küçümsemeyi ve kızdırmayı hayatının misyonu haline getirdi.

Görev tamamlandı.

"Geçen gece parti verdiğinizi duydum," diyor yorgun bir şekilde zıplayarak. Onu yormak zor olmayacak. Benim daha fazla dayanma gücüm var. "Belki biraz kahveye ihtiyacın vardır?"

En çok da neye ihtiyacım olmadığını biliyorum: Lavinia Lucia gibi dikkatimi dağıtacak bir şeye, benim alanıma girmesine, kardeşim tarafından etrafta dolaştırılmasına, en iyi arkadaşımla ortadan kaybolmasına, oturma odamda lanet olası pantolonunu çıkarmasına. Silkeleniyorum ve stratejimi hesaplayarak ayak parmaklarımın ucuna geri dönüyorum.

Kuleden ayrılmadan hemen önce bir tane sürmenin odaklanmama yardımcı olacağını düşünürdünüz. En azından derimin altında canlı bir tel gibi vızıldayan gerginliği biraz keserdi. Ama hayır. Hâlâ bir rahibin boyun bandından daha sıkı sarılıyım.

Tüm bu Düşes saçmalığının en kötü yanı, böyle kızlara karşı duyduğum sürekli, top gibi dırdırcı arzuyu yıllar önce bir kenara bırakmış olmamdı. Kolay değildi. Her erkek şişman bir yükü patlatmaktan daha fazla bir şey istemez. Ama ben her erkek değilim. Remy, Nick ve hatta Tate'in düzenli bir kuyruğa sahip olduklarını, salyalı köpekler gibi etekleri kovaladıklarını, bunun kölesi olduklarını bile umursamadıklarını izledim.

Ama ben öyle değilim. Tıpkı dövüşme *arzusu* gibi, ne zaman içimdeki kızgın arzunun omurgamdan yukarı tırmandığını hissetsem, içimdeki okyanusun sakin sularını gözümün önüne getiriyorum ve kendimi üretken, değerli bir şeye atıyorum. Okul ödevi. Ağırlık kaldırma. Antrenman. Babam için evrak işleri, babam için veri kaydı, annem için bahçe işleri. Kızlar hiç istemiyor değil, çünkü istiyorlar. Flört ediyorlar ve olabildiğince fahişe gibi giyiniyorlar, etrafımda küçük boyalı sürtükler gibi dans ediyorlar ve ben hepsini reddediyorum. Tate bana çok kaba olduğumu söylerdi, gözleri onaylamazdı. Ama ne kadar kaba ve soğuk olursam, o kadar az denerlerdi, çünkü işte benim gerçeğim:

Amcığa ihtiyacım yok.

Tek ihtiyacım *olan bu.*

Yumruğum Bruce'un çenesiyle duyulabilir bir tıkırtıyla buluşuyor ve onu geriye doğru sendeletiyor. Üzerine yüklenip, ciğerlerinden acı dolu bir hırıltıyla çıkan nefesini duyacak kadar sert bir şekilde sırtına vuruyorum.

Bu kargaşa salondaki diğer adamların dikkatini çekmeye yetiyor ve ben dudağımdaki kanı silerken onlar da ringin kenarına doluşuyor. Hepsi DKS. Spor salonu sadece üyelere açık.

birkaç eğitmen ve genç, hevesli dövüşçüler. Potansiyel DKS. Oh, ve fahişeler. Dediğim gibi, her zaman etrafta olurlar. Küçük boyalı sürtükler. Bu hafta sonu partideki yüzleri hatırlıyorum. O sürtüğün aklıma girmesine izin vermek bir şey, ama kendimi bu adamların önünde utandırmak başka bir şey.

Yumruk, yumruk, yumruk, tekme, tekme*!*

Bruce geriye doğru savruluyor, kolları ringin etrafındaki elastik iplere takılarak tamamen düşmekten kurtuluyor. "Tanrım." Arkasındaki adamlar ikimize de bağırarak onu tekrar ayağa kaldırıyor. O sırıtıyor. "İşte böyle."

Aramızdaki enerji yükseliyor, normal dostane rekabet yerini düşmanlığa bırakıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Eskiden nasıl olduğuma çok yakın- kararsız, canlı bir tel gibi. Son birkaç yıldır eğitimimin en büyük parçası dövüşten duyguları kesmek oldu. Bunu asla öfke, hayal kırıklığı ya da kızgınlıkla yapmıyorum. Artık yapmıyorum.

Sadece son birkaç haftadır, her vuruşta öfkenin omurgamdan yukarı kaydığını hissediyorum.

Bruce iyi bir Duke olabilirdi. Liderlik vasıfları ve azmi var. Yaz boyunca Baronların mihrabını tahrip ederek yeterince iyi iş çıkardı, ama Lavinia'nın videosuyla geri döndüğümüzde - ona yaptıklarımız, bir Kral'ın kızı - her şey bitti. Kontlara ve Lordlara bir hamlede saldırmak mı? Kimse bunun üstesinden gelemez.

Ayrıca elimizde bir koz vardı. Nick ve onun değerli kan mirası üçüncü sırayı onun elinden aldı. Üzgün olduğumu söylemiştim ama pek de samimi değildim. Her şeyden sonra bile, Nick bize sırtını dönüp Güney Yakası'nın çöpü haline geldikten sonra bile, onu altımda tutmayı başkalarına tercih ederdim. Sanırım Bruce bunu anlayabilirdi. Onu bir sonraki görüşümde, gösterişli yeni arabası ve şık lüks saatiyle her şeyi telafi etmeye çalışıyor, sanki daha az umursamıyormuş gibi geçiştiriyordu. İnsanların yaptığı gösteriler biraz acınası.

Yumruğunu savurdu ama ben kaçtım ve darbeyi kıl payı kaçırdım. Momentumu dönmek için kullanıyorum ve bacağını altından çekerek onu mindere çarptırıyorum. Ben alnımdaki teri silerken ve Bruce'u bir çentik aşağı indirmeye hazırlanırken, ringin etrafındaki adamlardan hooop ve tezahüratlar geliyor, kedi çağırıyor ve alay ediyorlar.

Bu onun kendi iyiliği için. Üç yıldır eşittik ama artık bitti. Ben ondan daha üstünüm, ona hükmediyorum. Yerini bilmesi gerekiyor.

Hâlâ yerdeyken üzerine atlıyorum, bacaklarımla onu mindere yapıştırıyorum. Yumruğumu havaya kaldırdım, kazanmaya hazırdım ama tiz bir ıslık beni durdurdu. Bu tanıdık ve evrensel bir işaret-anne dikkatimizi istiyor.

"Kolay kurtuldun," diyorum ona, kıçını tekmeleyebileceğimi belli ederek. Efor sarf etmekten göğsü inip kalkıyor. "Her neyse, kardeşim."

Zıplıyorum ve göğsümde dönen huzursuzluğa rağmen ona elimi uzatıyorum, isteksizce tuttuğunda onu minderden çekiyorum. Kızlardan biri bana bir havlu atıyor ve bir şişe su uzatıyor. "İyi iş çıkardın Sy," diyor ipin üzerinden eğilerek. Göğüslerini görmezden geliyorum, kapağı açıyorum ve iplerin üzerinden bakıyorum. Annem birkaç adım ötede duruyor, benim seğirten Düşes'im de yanında.

Mama B bileğine vurur. "Üzgünüm Simon, ama saat doldu. Yapmam gereken birkaç iş var." Lavinia'ya attığı hızlı, yan bakıştan, bunun benim için bebek bakıcılığının bittiğini söylemenin nazik bir yolu olduğu anlaşılıyor.

Başımı sallayarak nefesimi tutmaya çalıştım. "Bruce zaten kıçına tekmeyi yemek üzereydi. Muhtemelen durmak için iyi bir zaman."

"Siktir git, Perilini," diye bağırıyor, yüzünü silerek. "Geri dönüşümü planlıyordum. Burada şanslı olan biri varsa o da senin yavaş kıçın." Gözleri Lavinia'ya kayıyor ve omurgamda bir sıcaklık oluşuyor.

Havluyu boynuma geçirip iplerden tırmanıyorum ve yere atlıyorum. Anneme ulaştığımda yanağına nazik bir öpücük konduruyorum. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

Ağzını sinirli bir şekilde büzüyor ama gözlerindeki şefkati görebiliyorum. "Sorun değil, ama bunu alışkanlık haline getirme. Burada yapacak çok işim var."

"Yapmayacağım." Bu hafif bir uyarı, ama onun gerçekten neden mutsuz olduğunun farkındayım. Lavinia'nın asla Düşes olmaması gerekiyordu. Kızı Verity listemizin başındaydı - gayri resmi olarak, ama Mama B'nin bilmesi gerekiyordu. Buna karşı değildim. *Sakin ol*. Verity de öyle olurdu. Bir Düşes'in rolünü anlıyor, bu yüzden onu eğitmeye gerek yoktu. Kesinlikle uyumlu biri. Annesi onu sistemin hiyerarşisindeki yerini anlaması için yetiştirdi. Küçük bir kız kardeş gibi, sikimi kaldıracak türden bir kız değil. Ayrıca, bu annemi mutlu ederdi.

Onun yerine Lucia'nın orospu çocuğuyla baş başa kaldık. Lavinia'ya çenemi salladım.

"Benimle gel."

Biraz titreyerek onu takip ediyor. Spor salonunu soğuk tutuyorlar çünkü egzersiz yapmak terletici bir iş. Erkekler buranın serinliğine bayılıyor. Bu da orospuların göğüs uçlarını sürekli sertleştiriyor. Lavinia da farklı değil, boş yere kollarıyla göğüslerini kapatmaya çalışıyor. Onları birbirine itiyor ve bakma dürtümle savaşmaya zorluyor beni. Sabahları lanet olası bir ortaokul öğrencisi gibi kirli boxer'larla uyanmam yeterince kötü zaten. Gerçekten o askılı küçük tişörtler ve şortlarla bir fahişe gibi etrafta dolaşmak zorunda mı? Hay *sikeyim*.

Dişlerimi gıcırdatarak soyunma odasının kapısını biraz fazla sert itiyorum ve kapının duvara çarpmasına neden oluyorum. Geri sallanırken yakalıyorum ve açık tutarak bekliyorum. Lavinia'nın tek yaptığı yana kaymak olunca düşmanca bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne bekliyorsun lan? Hadi gidelim."

Donup kalıyor, benimle açık kapı arasına bakıyor. "Seninle erkekler soyunma odasına gelmemi ister misin?"

Akan suyun sesi ve erkek sesleri fayanslarda yankılanıyor. "Duş alıp üstümü değiştirmem gerek," diyorum ona, çok aptal bir çocukla konuşuyormuşum gibi, "ve sen tek başına güvenilmezsin."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye ısrar ediyor. "Nick ve ben bir anlaşma yaptık."

"Evet, ama sen ve ben yapmadık."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve o kollarını indiriyor, muhtemelen sert meme uçlarının işaretiyle pes edeceğimi düşünüyor. Pes etmedim. Nihayetinde kederli bir şekilde oflayıp pufluyor ve içeri giriyor. Yanından geçerken hem şampuanının kokusunu alıyorum hem de parlak, dar kumaşın altından kayan kıç yanaklarının yüksek çözünürlüklü görüntüsünü. Domuz pirzolasını gören bir köpek gibi, aletim hemen dikkat kesiliyor ve yumruklarım sıkılıyor.

Kendime *bunun* Nick'in suçu olduğunu hatırlatıyorum.

Sessizce öfkelenerek onu dolapların olduğu sıraya yönlendirdim, yarı yarıya onu yakalayıp dolapların içine atmanın durumumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını düşündüm. Ucube aletimle birlikte ucube bir libidoya sahip olacağımı düşündüm.

İçimdeki çalkantıdan habersiz, metal kapılara yaslanmış, küçük, sıkı vücudu aldatıcı bir şekilde rahat bir kıvrım. Gözlerimi kalçalarının çıkıntısından ayırmak, daha önce Bruce'un kalkmasına izin vermek kadar disiplin gerektiriyor. Dövüşmek ve sikişmek. Beynim beni çözmeye çalışıyor ama yapmayacağım. Okyanusumu hayal ediyorum, her şeyi dalgaların yüzeyinin altına sıkıştırıyorum.

Ben bundan daha iyiyim.

Dolabımı açıp eşyalarımı çıkarmaya başlıyorum, umutsuzca başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Bruce'un gürültülü kahkahası duvarlarda yankılanıyor, bu da faydalı bir dikkat dağıtıcı. Kesinlikle dövüşten dolayı hâlâ heyecanlı. Lavinia'ya arkamı dönerek şortumu indiriyorum ve aceleyle belime bir havlu sarıyorum. Bacaklarımın arasında sallanan şey hakkında daha fazla yoruma ihtiyacım yok.

Ona doğru döndüğümde gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve benden başka her şeye bakıyordu. "Dövüştüğün adam. Beni buraya getirdiklerinde Rath'la birlikteydi." Boynuna dokunuyor, onun sesine doğru kurnaz bir bakış atıyor.

"Evet," diye onaylıyorum, sadece Nick'in arkamızdan iş çevirip DKS'ye aletinin emirlerini yerine getirmesini emretmesine daha da sinirlenmiş hissediyorum. "Diğer insanların aksine Bruce kendisine söyleneni yapar."

Yere kaşlarını çatıyor. "Peki benim ne yapmam gerekiyor?"

"Otur," diyorum ona, bankı işaret ederek. "Ve sakın kıpırdama yoksa dövüşçülerden birine gözetmenlik yaptırırım." Kaşlarını çatıyor, ağır ağır bankın üzerine çöküyor, kafasını kasıklarımdan o kadar uzağa çeviriyor ki boynundaki tendonun gerildiğini görebiliyorum.

Dolapların etrafından dolanarak duşa giriyorum ve kendimi sıcak suyun altına atarak hızlıca temizleniyorum. Teri ve kanı temizliyor, zihnimi onun kalçalarından, kıçından ve memelerinden arındırmaya çalışıyorum ama bağlantıyı kesmek sinir bozucu derecede zor. Genellikle, ara sıra ortaya çıkan iğrenç ihtiyaç dalgasından kendimi uzaklaştırmakta oldukça iyiyimdir. Sorun şu ki, geneleve girdiğimiz o geceden beri, 'arada bir' aletime karşı günlük bir savaşa dönüştü. Sikişmek istemiyor olabilirim, ama sikim?

Duşun spreyi altında heyecanlı bir köpek yavrusu gibi yarı yolda seğiriyor.

Sikim bir anda am bulma çubuğu gibi oldu.

İki duş başlığı ötede, Bruce suyu kapatır ve "Yeni Düşes oldukça ateşli" der. Beyaz bir havluyla kurulanıyor. "Lucia olsun ya da olmasın, onu becerirdim."

Kolları çevirip suyu durma noktasına getiriyorum. "Sıcak bir yatağı becerirsin."

"Sıcak olması gerektiğini kim söyledi?" Bruce gülüyor ama dolaplara doğru dönüp baktığında sesindeki ilgiyi duyabiliyorum. "Cidden ama. Takip cihazını taktığımda onu çok iyi hissettim ve videoyu gördüm. Kardeşin onu iyi ve sert bir şekilde eğitmiş, peki ya sen? O canavarı ona yedirdin mi? Onu parçaladın mı?"

"Cazibesi olmayan bir sürtük. Sikimi Kont çöplüğüne atmayacağım." Saçımı havluyla ovuyorum. "Sen ve aptal kardeşim gelişigüzel davranıyor olabilirsiniz ama benim gerçekten standartlarım var."

Bruce homurdanıyor, çünkü şarkımı ve dansımı daha önce duymuştu. Yine de doğru. Bütün bu adamlar bedavaya veriyor, ama sik bir hediye. Doğal olmayan bir şekilde asıldığım için olduğunu düşünüyorlar ama yanılıyorlar. Gerçek şu ki, buradaki sürtükler canavar gibi bir sik istediklerinden bahsederler, ama iş başa düştüğünde bunu kaldıramazlar.

Ve bununla başa çıkamadıklarında, bu asla *onların* hatası olmaz, değil mi?

Ben daha başlayamadan Bruce duş kabininden çıkıp Lavinia'nın beklediği sıranın yanından geçiyor. Yüz ifadesi pasif ama omuzları gergin, gözleri tetikte. Sırayı dolabıma doğru kesiyorum ve bakışlarının omzumun üzerinden geçtiğini fark ediyorum, telaşla yanıp sönüyor. Arkama dönüp baktığımda Bruce'un dolabının kapısına yaslanmış, çırılçıplak, bacaklarının arasında yarı dik duran sikiyle Lavinia'ya baktığını görüyorum.

"Hadi ama dostum." Kendini yumruklamak için uzanıyor. "Eğer onu sikmeyeceksen, bana bir şans vermeye ne dersin? Onu gererim, senin için hazırlarım."

Homurdanarak tuvalet çantamı dolabın içine itiyorum. "Her şeyden önce, Nick senden daha büyük."

Bruce "Hiç sanmıyorum" diye alay ediyor ama ben onun yerine konuşuyorum.

"İkincisi, Düşes'in kukusu sadece Dükler içindir. Sen giremedin." Alçakça bir darbe ama bugün kendimi cömert hissetmiyorum. Tenim sıcak, taşaklarım ağrıyacak kadar sıkı. Dövüş, bu *kaltak.* Tüm bu lanet şey beni açıkta kalmış bir sinir gibi geriyor ve ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım, onu temizleyemiyorum.

"Bunun için savaşmaya ne dersiniz?" diye öneriyor Bruce, gözle görülür bir şekilde tavır değiştirerek. "Kazanan hepsini alır."

"O parlak kişiliğini kullanıp kendi amcığını bulmaya ne dersin?" diye cevap veriyorum, Bruce'un kendi yolunu çizdiğini çok iyi biliyordum.

bir düzine kez daha. Bu bilgi beni daha da sinirlendiriyor. Kızlar onun sikini istiyor. Can atıyorlar. Sadece zamanı geldiğinde ona bir ucubeymiş gibi bakmak için ilgileniyormuş gibi davranmıyorlar.

Bu sırada iki adam daha geldi: Bir çift dar siyah boxer külot giymiş Dave ve boynuna astığı havluyla çıplaklığını örtme zahmetine bile girmeyen Kent. DKS, kazanan her şeyi alır vaadine pervaneler gibi sarılıyor ama ben yarışacak havada değilim, hele bu çöp parçası için hiç değilim. Hepsi cevap vermemi bekliyor ve Bruce'un Lavinia'ya elini sürmeden önce benim iznimi almak zorunda olması beni duraklatıp düşündürüyor.

Dolabına başımı sallayarak, "Etrafta gösterip durduğun o saati bana ver," diye karar verdim, "ben de senin denemene izin vereyim. Onunla başa çıkabileceğini varsayıyorum."

"Ne?" Lavinia'nın nefesi kesildi, buraya geldiğimizden beri ilk kez konuşuyordu. "Ciddi olamazsın!"

Onu görmezden geliyorum. "Sadece kıçından uzak dur. Remy çoktan ona talip oldu, yani yasak bölge."

"Merak etme bebeğim," diyor Bruce, saati almak için dolabına uzanıyor ve bana fırlatıyor. "Seninle gayet iyi başa çıkabilirim."

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak saati havadan ustaca yakalıyorum. Gerçekten güzel bir saat. Bruce gibi dangalakların saat bile demeyeceği türden bir saat. Ona 'saat' diyorlar. Elimde tartıyorum. Buna değmesine imkan yok. Ama yüzündeki kansız, çarpık, dehşete kapılmış ifade? Kesinlikle öyle.

Kadın bir anda banktan iner ama Bruce'un katil içgüdüleri vardır. Aleti sallanırken bankın üzerinden atlar ve onu kolayca metal kapıya sıkıştırır. Lavinia dizini kaldırdı ama Bruce onu engelledi. Sırada dişleri var.

"Bu arada," diyorum gelişigüzel, "o bir savaşçı."

Boxerıma uzanıyorum, vücutlarının metal kapılara çarpma sesini dinliyorum. "Tanrım," diye homurdanıyor. "Kollarından tut, olur mu?"

Benimle konuşmadığını biliyorum ve Dave ve Kent'in her ikisi de ellerini onun üzerine koyduklarında bu doğrulandı - her iki tarafta da birer tane. Ben şortumu yukarı çekerken o sayıca az olmasına rağmen dövüşmeye devam ediyor. Yine de, onu sert zemine çekmek zorunda kalacak kadar vahşi. Bruce onun kalçalarına biniyor ve gömleğini yukarı iterek siyah şeffaf sütyenini ortaya çıkarıyor. Kupları aşağı çekerek ellerini göğüslerinin üzerinde gezdiriyor ve onları sıkıca kavrıyor.

"Sanırım sert seviyorsun, değil mi?" Bruce kalçalarını deri pantolona doğru sallayarak söylüyor.

Çırpınıyor, bir hırıltı ve bir çığlığın kutsal olmayan evliliği gergin boğazından pençeleyerek çıkıyor ve bir an için garip bir hayal kırıklığı hissine kapılıyorum. *Daha iyi olmalıydı*. Tanrı aşkına, o bizim Düşesimiz. Güçlü ve boyun eğmez olması gerekiyordu. Bir anlık anı
-Hideaway'deki o gece beni bir mengene gibi kavradı. O zaman da iki adam tarafından bastırılmıştı. Lavinia'nın içi sidik ve sirke dolu ama sonuçta o da diğer kızlar gibi. Küçük. Zayıf. Kolayca hükmedilen. Ellerimin altındaki halini çok iyi hatırlıyorum. Ağabeyimin sikini alırken nasıl göründüğünü. Remy ve ben onun kullanılmış amcığının üzerinde siklerimizi sarsarken nasıl da kıpırdamadan yatıyordu.

Aletim boxerımın içine doluyor, sert ve kalın ve onu durdurmak mümkün değil. Bruce'un dar pantolonunun kemerini aşağı çekerek bir köpek gibi nefes nefese kalışını izlerken değil. Diğer ikisini izlerken değil, onu boyun eğdirmek için güreşirken gözleri beklenti ve neşe içinde parlıyor. Onun paniklemiş bir öfkeyle homurdanmasını ve patlamasını izlerken olmaz.

Bruce'un yerinde olmayı hayal ederken değil.

"Çık dışarı." Kelimeler alçak sesle, zar zor duyuluyor. Bruce onun dizlerini ayırırken Dave gülüyor. Yumruğumu metal dolaba vurarak, "Defol git!" diye bağırıyorum.

Dave ve Kent itaatkâr bir şekilde direktiflerime uyarak hemen kollarını indirdiler. Bruce kendini eğlenceye fazla kaptırmıştı, ben de ona doğru hamle yaptım ve onu kızın vücudundan kaldırıp odanın diğer ucuna fırlattım. "Sağır mısın lan sen?!"

Hiç düşünmeden ona saatini fırlatıyorum, kasları gerilmiş bir halde ayağa fırlamasını umursamıyorum. "Çık dışarı."

"Ne oluyor Perilini?"

Ona doğru yürüyorum, göğsüne bir havlu fırlatıyorum. "Bana bunu üçüncü kez söyletme."

Uzun, sert bir nefes çekiyor, burun delikleri genişliyor. "Zaten sen onu doğurduktan sonra bir işe yaramayacak."

Bir an sonra, sadece ben ve o kaldık. Soyunma odası gergin bir sessizliğe gömüldü. Avuçlarımı kapıya bastırıp ağırlığımı onlara yaslıyorum, dürtülerimi bastırmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. *Bu neden bu kadar zor?* Yıllardır iyiydim. Şimdi, o ilkel, hayvani ihtiyacın tırmandığını hissedebiliyorum ve sanki ne elde edeceği umurunda değil - dövüşmek ya da sevişmek - ama bir şey elde edecek. Yüzümü ona dönüyorum, sikim kabarıyor, derim geriliyor. Boşalacağım korkusuyla neredeyse dokunmaya korkuyorum.

Ben bundan daha
iyiyim. Ben daha
iyiyim.

Ama değil.

Lavinia ayağa fırlıyor, bir eliyle tişörtünü aşağı çekerken diğer eliyle pantolonunu yukarı çekiyor. "Seni orospu çocuğu!" diye söze başladı, yüzü kıpkırmızıydı ama devam etmesine izin vermedim.

"Bunu sen yaptın," diye tıslıyorum, ona doğru yürürken boxerımdaki müstehcen çadırı işaret ediyorum. Benden uzaklaşıyor ama aniden bir dolaba çarpıyor, kaçacak yeri yok. "Bunu günlerdir yapıyorsun! Bana bunu hissettiriyorsun... bu lanet..." Ama bunun için bir kelime bulamıyorum.

Görünüşe göre yapabiliyor. "Azgın bir ucube olduğum için beni mi suçluyorsun?!"

Ucube.

Saçlarını avuçluyorum, göğsüm öfkeyle kabarıyor. "Siz sürtükler hep bu kelimeyi kullanıyorsunuz, değil mi? Neden biliyor musunuz? Çünkü hepiniz aynısınız."

Uzaklaşırken boynu geriliyor, gözleri en az benim hissettiğim kadar öfkeli bakıyor. "Çünkü bu doğru ve sen de bunu biliyorsun," diye alay ediyor dişlerini göstererek. "Eminim insanlar üçünüz arasında normal olanın sen olduğunu düşünüyordur ama yanılıyorlar. En berbat durumda olan sensin."

Diğer yumruğum geriye doğru kalkıyor, parmak eklemlerimin altında onun kemiğini hissetmeye hazır, ama onu ileri attığımda, temas etmekten bir santim uzakta duruyorum. Dövüş ve sikiş, sikiş ve dövüş.

Vücudu sertleşebilir ama hareket etmez. İrkilmiyor.

Benim dörtte birim kadar bir kıza bağırıp çağırmayacağım.

"İki seçeneğin var." Göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkarken, başının üst kısmını aşağı iterek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyorum. "Ya bundan kurtulursun," diyorum yanağını aletime bastırarak. "Ya da onları buraya geri getiririm ve serbestçe dolaşmalarına izin veririm."

Uzaklaşmaya çalışıyor, kafa derisini tutuşuma karşı zorlanıyor. "Eğer bana kimi sikmek istediğimi soruyorsan, o zaman onları geri çağırabilirsin. Kendimi senin at sikine kazığa oturtmayacağım!"

"O zaman ağzını kullan!" Elastik bel bandını aşağı iterek bağırıyorum. "Bunu sen yaptın. Sen al onu!"

Sertçe nefes alıyor, gözleri arkamdaki belirsiz bir noktaya sabitlenmiş, aletimle göz teması kurmayı bile reddediyor. "Boğulacağım." Aletim bu olasılığa heyecanlı bir seğirmeyle tepki veriyor ve ucundan ön sperm damlıyor. Gözleri harekete kayıyor, yüzü öfkeyle buruşuyor. "Aman Tanrım, bundan zevk alırsın, seni lanet olası-"

Kalçalarımı oynatıyorum, aletimin ucu yanağında ıslak bir iz bırakıyor. "Üçünü birden almaktan daha iyi olacağını garanti ederim."

"Ben de yaşadım," diye homurdanıyor, aletimin başından zehirli bir şekilde geri çekiliyor. Şüpheyle bakıyor, sanki kaldırabileceğinden emin değilmiş gibi.

"Aynı anda olmaz," diye tehdit ediyorum. Karşı çıkmayınca ensesinden tutup öne doğru çekiyorum ve "*Aç*" diye emrediyorum.

Boynunu sıkıca kavrıyorum, aptalca bir şey yaparsa misilleme yapacağımı bilmesini sağlamanın sözsüz bir yolu. Yine de yüzünün değişmesi uzun bir an alıyor. Bu ince bir değişim -kaşlarının çatılması, gözlerindeki acı parıltısı- ve bunu yeterince hızlı bir şekilde gizliyor, ifadesini kapatıyor. Ama ben yine de yakalıyorum.

Kaybını kabulleniyor.

Göğsümün içindeki iltihaplı sıcaklık bu bilgiyle kabarıyor.

Evet.

Yerinizi bilin.

Yavaşça, pembe dudakları, dilinin dişlerinin arkasındaki ıslak parıltısını algılayabilmem için yeterince ayrılıyor. Vızıltının etkisiyle bekleyemeyecek kadar yüksekte, ağzına doğru itiyorum, aletimin başı boşluğa giriyor. Yanaklarını buruşturarak yüzünü buruşturuyor ama ben bunu fark etmiyorum bile, daha fazla iterek test etmekle meşgulüm, sonunda sızan sikimin başında sıcak, kaygan bir dil hissetmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Başının iki yanından tutup onu orada tutuyorum ve içine çekiyorum. Ağzının etrafına sarılmış görüntüsü - sadece ucu bile olsa - neredeyse beni uçurumun kenarına göndermek için yeterli.

Daha önce de mastürbasyon yapmıştım. Lisedeyken, hala seksin bir anlamı olduğu yanılsaması içindeyken, kızlar büyük bir oyundan bahsederlerdi, ama her zaman korkup kaçarlardı. Yumruklarını şaftımın etrafına sararlardı ve bana yarım çığlık atarak mastürbasyon yaparlardı, sanki sadece Tanrı'ya yükümü boşaltmam ve daha fazla bir şey beklememek için onlara merhamet etmem için dua ediyorlardı.

Ama hiçbiri beni emmeyi hayal bile edemezdi.

Bunun o el işlerinden daha iyi olduğunu düşünmek şaka olurdu, çünkü Lavinia neredeyse hiçbir şey yapmıyor. Dudaklarını etrafımda kapatıyor, ama dilini sabit tutuyor, ona d o ğ r u ittiğimde ellerim kalçalarıma destek olmak için dışarı çıkıyor, sıkı, sarsılmış bir sesle boşalıyor.

İsteyerek yapmadım. Sadece dudaklarının bana sarılmış görüntüsü. Beni tuttuğunu biliyorum ama boğazının arkasına kolayca geçebilirim.

Sonunda, bunu boşa harcadığımı fark ettim.

Kendini fırlatıp atarken, döllerimin kalın bir tomarını yere tükürüp dağınık bir şekilde tükürürken, aklıma gelen ilk düşünce bu oluyor.

Onu daha fazla zorlamalı, daha uzun sürmesini sağlamalı, döllerimin her damlasını boğazından aşağı akıtmalıydım. O gece onun amını döllerimizle yıkanmış gördüğüm zamanki gibi. Düşünebildiğim tek şey buydu ve şimdi, düşünebileceğim tek şey *bu* olacak: ağzı, o dudaklar ve dizlerinin üzerinde nasıl göründüğü.

Değişmeyen tek şey, bu yüzden ondan ne kadar nefret ettiğim.

11

Lavinia

Tkuleye geri dönerken gergin ve kasvetli bir sessizlik içindeydim. Alnımda boncuk boncuk ter birikiyor. Sırtımın alt kısmına yerleştiğini hissedebiliyorum.

Sy bana hiç bakmadı bile, direksiyonun arkasında sert bir şekilde oturuyordu. Robot gibi sürüyor, neredeyse hiç hareket etmiyor, ürkütücü bir şekilde verimli. Somut bir neden olmaksızın, bana bakma dürtüsünden kaçındığını hissediyorum. Belki de gözünün altındaki ince seğirmeden ya da parmaklarının direksiyonu sıkıca kavrayışından, eklemlerinin beyazlaşmasından.

Boşalırken çıkardığı o küçük, çaresiz ses hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor.

"Camı indir." Sessizliği bir el bombası gibi parçalayan umutsuz bir talep bu. Çılgınca aşağı-yukarı düğmesini çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor, kilitleniyor. Kendimi onunla yüzleşmeye zorluyorum. "Ben senin döllerini ön panele kusmadan önce şu lanet camı indir."

Whirrrrr

Hava patlaması nemli ama yine de hoş karşılanıyor. Nefes alıp veriyorum, mide bulantısını uzak tutmaya çalışıyorum. Sy'ın tertemiz cipinin her tarafına spermlerimi kusmak istesem de, hepsini tekrar tatmak istemiyorum.

Daha önce hiç sakso çekmemiş değilim. Başka bir erkeğin dölünü tatmaya zorlanmadım bile, çünkü Hideaway'deki o geceden önce Nick beni köşeye sıkıştırmıştı. Bir kez, geçen Noel'de. Daniel beni ona 'bonus' olarak vermişti. Dokunmak yoktu, kurallar böyleydi ama Nick'in iz bırakmak için bana dokunmasına gerek yoktu. Yüzümün üzerinde otuz bir çekerken bana izlettirdi, ağzımı dölleriyle kapladı. Bu tek seferdi ama Daniel'ın yeni bir kural koyması için yeterliydi; Nick bir daha asla benimle yalnız kalamayacaktı. Nick bundan çok zevk alıyordu sanırım. Bunu aldı ve onun olduğuma karar vererek var olmayan bir şeye dönüştürdü.

Aileden geliyor olmalı.

Çenemin menteşesindeki Sy'ı hâlâ hissedebiliyorum, çok büyük, davetsiz bir müdahalenin gergin istilasını. En azından Nick sikini zorla içeri sokmamıştı. En azından şişmiş ve sapkın şeklini dilimde hissetmeme neden olmamıştı. Nick asık olabilir ama Sy'ınki grotesk.

"Aman Tanrım." Bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöküyor ve kafamı bir köpek gibi pencereden dışarı çıkarıyorum.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı. "Üç saniye boyunca sakso çektin ve zar zor bir şey yuttun. Lanet olası drama kraliçesi. Bruce'un seni almasına izin vermeliydim."

"Evet, belki de yapmalıydın," diye karşılık veriyorum. "En azından o bir mutant değil."

Araba gıcırdayarak durdu ve kafamı camın oluğuna fırlattı.
Kendime gelemeden bir el boğazımı kavrıyor ve beni tekrar içeri çekiyor.

"Bir gün sizin gibi kaltaklar, benimki gibi bir aletin sizin kokuşmuş, kullanılmış amcıklarınız için fazla iyi olduğunu anlayacak." Dudaklarını kıvırarak ekliyor, "Tam tersi *değil.*" Beni ittiriyor, yüzü sert bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Ben de bir yıl boyunca genelevde yaşamanın sana gerçek bir erkeği idare etme konusunda bir iki şey öğreteceğini düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

"Gerçek bir erkek mi?!" Hırıltılı bir kahkaha attım. "Sen bir ucube ve lanet olası bir tecavüzcüsün."

Parmakları boğazımı sıkıyor, burun delikleri açılıyor. "Sana bir seçenek sundum. Kendi kararlarının sonuçlarıyla başa çıkamadığın için bana sızlanma."

Yemin ederim, bu adamlar kendi alternatif evrenlerinde yaşıyorlar. Royals'ın kötü olduğunu biliyordum. Fikirlerinin çağdışı ve berbat olduğunu biliyordum ama bu seferki acı öfke baş edebileceğimden çok daha fazla.

Bir süre birbirimize bakıyoruz, parmakları boğazımı sıkıyor ve soluk borumu ezip benden sonsuza dek kurtulmaktan daha çok seveceği bir şey olmadığı izlenimine kapılıyorum. Yutkunmak, nefes almak için savaşıyorum ve beni burada ve şimdi öldürebileceğini düşünüyorum. Eğer intihara meyilli bir sürtük olsaydım, yüzüne tükürürdüm.

Ama bunun zamanı geçti.

Elini tutuyorum, parmaklarımı tenimizin arasına sıkıştırıyorum ve "Beni öldürürsen kardeşine hesap vermek zorunda kalırsın" diye bağırıyorum.

Çenesi sıkıştı ve sonra aniden beni bıraktı. Tekrar nefes almaya çalışıyorum, o arabayı vitese takarken yavaşça içime çekiyorum. "Hiçbir fikrin yok," parmakları direksiyonun etrafında daralıyor, "ne kadar tecavüzcü *olmadığım hakkında hiçbir fikrin yok.*" İki kavgacı, buz gibi gözünü bana dikti. "Lordlar amlarını fethetmeyi severler. Baronlar bunu ciddi ve fedakârca yapmayı sever, çünkü bu onlara kendilerini değerli hissettirir. Prensler mi? Onlar için am, zavallı kıçlarına bir amaç veren bir araçtır. Ve Kontlar... Kontların kendi kadınları hakkında ne düşündüklerini biliyorsunuz." Bana tehditkâr bir bakış attı. "Ama Dükler daha iyi. Biz kukumuzu almayız, kazanırız. Kazanan ganimeti alır." Devam etmeden önce gergin bir sessizlik oldu, "Son üç yılda o kadar çok amcığın içine girebilirdim ki. Sonrasında yolcu koltuğumda oturup sızlanmayacak birine bağlı olan amcıklar. Ama yapmadım. Bir kere bile. Nedenini bilmek ister misin?"

Hiç düşünmeden, "Kendi sağ elini aldatmayacak kadar çok mu seviyorsun kendini?" diye karşılık verdim.

Başını sallayarak soğuk bir şekilde cevap verir: "Çünkü hiçbiriniz uğruna savaşmaya değmezsiniz. Hepiniz sahtesiniz. Bu şehirdeki her kıç parçası sadece bir şeyler elde etmek için bir açı arıyor - en çok da siz."

"Bu da ne demek oluyor şimdi? Ben asla olmak istemedim-"

"Kardeşime ne yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun?" Cevabımı istemediği belli olsa da bana bakıyor. "Şu küçük anlaşmanız var ya? Olduğun şeye bir bak. Lucia'nın kızı, Kral'ın mal varlığı, cinayet zanlısı, Kontes olma yolunda ilerliyorsun. Nick bunu göremeyecek kadar eteğinin peşinde olabilir ama ben değilim." Gülümsemesi acı ve acımasız. "Sen sadece memeleri olan bir Daniel'sın."

Yavaş bir steyşın vagonun yanından hızla geçerken göz kırpıyorum, ön camdan görmeden bakıyorum.

Memeleri olan bir Daniel.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, gerçekten. "Eşek sikini ağzıma zorla sokan biri için oyunun üstünde olmak hakkında çok fazla saçmalıyorsun."

"Bu," diye ısırdı, "bir hataydı."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Bir hata mı? Tökezleyip taşaklarını boğazıma mı kaçırdın? Çünkü ben öyle hatırlamıyorum." Penceremden dışarı bakarak dünyanın geçip gidişini izliyorum. "Sen sadece incelikten yoksun bir Nick'sin."

Uzun süre cevap vermiyor. Caddenin sapağını geçip kampüse doğru ilerlemeye başlıyoruz, West End'in depolarının arasından geçerek bir çamurluktan geçiyoruz. "Bir daha olmayacak," diyor sonunda, sesi alçak ve sert. İşin komik yanı, buna gerçekten inanıyormuş gibi konuşuyor.

Benim öyle bir lüksüm yok.

GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE Remy'nin kapalı kapısının arkasından gürültülü bir bas sesi geliyor. Sy doğruca mutfağa gider ve bir bardak su doldurur. Sonra Remy'nin kapısına doğru yürüyor ve kapıyı yumrukluyor. Sabırsızlıkla beklerken, yumruğunu tekrar kapıya vurana kadar ayak ayak üstüne atarken, mutfak kemerinden ayakkabılarımı çıkararak izliyorum. Bir an sonra müzik hafifçe azalıyor ve kapı küçük bir aralıkla açılıyor. Önce platin saçlar, sonra Remy'nin keskin elmacık kemikleri beliriyor.

"Meşgulüm."

"Bunun için çok meşgul değilim." Sy ona bir bardak su veriyor ve sonra avucunu uzatıyor. Ne tuttuğunu göremiyorum ama Remy kaşlarını çatarak bakıyor. Sy sertçe ekliyor, "Söz vermiştin."

"Tamam." Remy her neyse onu alır -küçük bir şey- ve ağzına atar. *Oh.* İlaç. Doğru ya. Remy daha sonra bir bardak suyu alıp geri atıyor. Bardağı Sy'a geri vermeden önce üç sert yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "İşe dönmem gerek." Kapıyı kapatır ve Sy'ı asılı bir ifadeyle orada bırakır.

Müzik bir anda eskisi gibi tizleşiyor ve ince duvarlarda iğrenç bir şekilde yankılanıyor. Beni tamamen görmezden gelmeye devam eden Sy, kendi yatak odasında kaybolmadan önce bardağı mutfağa bırakıyor. Orada durmuş, ne yapacağımı, nereye gideceğimi söylemesini bekliyorum ama Nick... burada değil. Hala dersten ya da her ne yapıyorsa ondan dönmedi ve aylardır ilk kez, ayakkabı kutusundan daha büyük bir odada yarı yalnız, kısıtlanmamış durumdayım. Doğal olarak, ilk içgüdüm kaçmak. Ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek. Nick'in bana 'Minik Kuş' demesinin bir sebebi var. Bu uçup gitme dürtüsü içime işlemiş, tıpkı evimdeki bitmemiş yılan gibi etime işlemiş.

Bacak.

Ama Nick haklıydı.

Planımı değiştirmemin zamanı gelmiş olabilir. Dükleri kullanmak için. Onun yeni Daniel'ı olmak için. Lucia olmanın ne olduğunu benimsemek için. Babamın gazabını, Daniel'ın hapsini, genelevdeki o korkunç geceyi ve şimdi de Sy'ı yaşadım.

Beni kıramazlar.

On iki gün.

Yaptığım ilk şey, yığından bir avuç temiz kıyafet almak ve kendimi banyoya kilitlemek oldu. Soyunuyorum, banyo aynasında kendime bir göz atıyorum. Çok zayıfım ve asansörde geçirdiğim o iki gecenin morlukları henüz geçmemiş. Dün gece Remy'nin işaretleyici mürekkebini yıkadım, ama onun tasarımını on beş saatten fazla üzerimde taşımamış olmama rağmen, aşağıya bakıp onu bu kadar öfkelendiren orijinal, boktan sanatı görmek bir şekilde garip hissettiriyor. Özlediğim söylenemez. Çizimleri iyi ama Dahmer seviyesinde rahatsız edici. Ejderha ayrıntılı ve özenliydi - inkar edilemeyecek kadar güzeldi - ama amıma saplanan sivri kuyruk?

Odasında bana yaşattığı orgazmı hatırlamamı sağlıyor. Şimdi

anlamaya başlıyorum.

Kraliyet erkekleri için seks bir zevk olduğu kadar bir silahtır ve bu üçü de farklı değildir. Sy, Düklerin daha iyi ya da daha üstün olduğunu düşünebilir ama kendini kandırıyor. Sonunda, her şey güç ve sahiplikle ilgili. Sadece onlar istediğinde iyi hissettirecek. Sorun şu ki, bunu nasıl kullanacaklarını biliyorlar.

Pusula ve haritayla bile klitorisini bulamayacak olan Sy dışında.

Nick ve Remy mi? İyi hissettirdiğinde bile acıtmak için dokunduklarını unutmamalıyım.

Duşun püsküren spreyinin altına giriyorum ve öğleden sonrayı bedenimden temizlemeye başlıyorum. Meni ve ter, kir ve aldatma. Başlığa doğru dönerek, sıcak suyun yüzümde patlamasına izin veriyorum, gerginliği yakıp yok ediyor

Sy'ın zorla içeri girme anısını hissediyorum. Soğuyana kadar hareket etmiyorum, sonra lavaboyu görünce donarak dışarı çıkıyorum.

Dört tane diş fırçası var.

Başımı eğip hepsini tutan küçük fincana bakıyorum. Bu garip, sarsıcı bir birleşme gösterisi, sanki biri Dükleri ve beni en temel ihtiyaçlarımıza kadar soymuş ve bizi bu lavabonun arkasında bir araya getirmiş gibi.

Keşke Leticia beni şimdi görebilseydi. Her şey için kavga ederdik. Hatırlayabildiğim kadarıyla bana dik dik bakıyor, beni yerime koymaya çalışıyordu. Temel, açıklanamaz bir şekilde, ikimiz için de yer yoktu. Tüm çocukluğum, kollarımı uzatıp, beni kendi yerime koyma mücadelesiyle geçti.

-Ama kız kardeşim her zaman onları yanlarıma itmek için yanımdaydı. O da bu işe çok meraklıydı. Ne zaman bir dayanak bulduğumu düşünsem, beni tekrar aşağı itmek için yaratıcı bir yol bulurdu. Yaptığım bir şey hakkında babamıza yalan söylüyor, yatak odama kanıt yerleştiriyor, hatta beni suçlamak için kendi yanağına vuracak kadar ileri gidiyordu. Leticia'nın olayı buydu. Beni küçük düşürmek için canının yanmasına aldırmazdı. Sanırım her zaman ortak bir noktamız vardı.

Elden düşme külotumu, siyah atletimi ve bir çift kısa şortumu giydikten sonra ana odaya geri dönüp çatı katına çıkıyorum. Gün ışığında, sadece orada bir köpek yaşıyormuş gibi kokmakla kalmıyor, aynı zamanda öyle görünüyor. Üzerinde uyuduğum kirli battaniye yerde iki büklüm duruyor ve bir tenis topunun kemirilmiş kabuğu köşeye terk edilmiş. Tozlu, cereyanlı ve çoğunlukla çıplak, ama garip bir şekilde, bunun önemli olmadığını görüyorum. Açık, yüce bir hissi var. Sıkı duvarları ya da kilitleri olmayan geniş bir açıklık ve ön kapı da dahil olmak üzere yaşam alanının net, geniş bir görünümü. Saatin camı şeffaf değil - kir ve hava kalıntılarıyla bulanmış - ama güzel miktarda ışık sağlıyor. Okumak için mükemmel olurdu. Dirseklerimi korkuluklara dayayıp derin bir nefes alarak etrafı inceliyorum.

Eğer üç tecavüzcü pisliğin kölesi olmak anlamına gelmeseydi, burası hayalimdeki ev olabilirdi.

Sarmal merdivenlerden aşağı iniyorum ve tam dibe vardığımda Remy'nin kapısı açılıyor. Aynı gürültülü, bas vuruşlu müzik ortak alana yayılırken o dışarı adım atıyor ve beni görünce donup kalıyor. Vahşi gözlerinin altı koyu morluklarla kaplı, yanakları solgun ve cılız. Bir Kraliyet mensubundan çok, kafayı bulmuş bir Avenue keşine benziyor. Yüzü bomboş, bakışları bacağıma düşüyor ve uzun bir soğuk sessizlik boyunca orada sabitleniyor.

Boğazımı temizliyorum. "Süpürge olup olmadığını biliyor musun?"

Sesimi duyunca irkildi, gözleri benimkilere dikildi. "Süpürge mi?"

Doğru. Hayatı boyunca hiç yer süpürdüğünden şüpheliyim. "Temizlik malzemeleri," diye açıklıyorum, başımı yukarı doğru sallayarak. "Böylece buraları düzeltebilirim."

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Nesin sen, Sindirella mı?"

Omuz silkiyorum. "Eğer kötü olduğumu düşünüyorsan, bir de iyilik perimi görmelisin." Özellikle Sy ile olanlardan sonra, Bayan Crane'in Cuma günkü sözleri hala aklımda.

"Onlar için bacaklarını açman, aletlerini emmen, yemeklerini pişirmen ve kıyafetlerini yıkaman gerekebilir. Ne olmuş yani?"

Remy mutfağa doğru dönmeden önce bana birkaç kez yavaşça göz kırpıyor. Sözsüzce takip ediyorum, bir kapının önünde durup antika topuzuna doğru gevşekçe işaret ederken solmuş ve yıpranmış bir grup tişörtünün kumaşı altında omuzlarının geniş çizgisinin kaymasını izliyorum.

Buzdolabına doğru dönüp bir spor içeceği almak için elini uzatmasını bekliyorum, sonra da dolabı açıyorum, yani kileri, keşfediyorum. Küçük. Sıkışık. Kapalı. Sertçe yutkunarak başımı içeri uzatıyorum, içindekileri incelerken parmaklarım pervazı kavrıyor. Konserveler, torbalar, pirinç kapları ve tabii ki yan tarafa sıkıştırılmış bir malzeme koleksiyonu var. Bir şişe dezenfektan, bir çift lastik eldiven ve süngerler görüyorum.

"Nick ve Sy'ın annesi getirdi onları." Remy'yi bu kadar yakınımda bulduğuma şaşırarak etrafımda dönüyorum ve anında kendimi boşluktan uzaklaştırıyorum. Remy

ne kadar gergin olduğumu gözden kaçırmıyor, gözlerimi duruşumdan ayırmıyor. "Senin hakkında ne diyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o çoktan odasının yolunu yarılamış, kırmızı içkisini yudumluyor ve kapısını arkasından çarpıyor.

Nefesim yüksek sesle, rahatlamış bir şekilde dışarı çıkıyor.

Kilere geri dönüyorum, içeri girme düşüncesi içimi kıpır kıpır ediyor ama küçük malzeme koleksiyonu dikkatimi dağıtıyor. Yani Nick ve Simon'ın onlara bunları getirecek kadar önemseyen bir anneleri var. Kendi cinsel zevkleri ve istismarları için bir kadını esir tutmalarını umursuyor mu? Muhtemelen umursamıyor. Zamanında Düşes'ti. Muhtemelen şanslı olmak konusunda ders almam gereken bir kadın daha olacak.

Kollarımda tutabildiğim her şeyi toplayıp çatı katına taşıyorum. Öğleden sonra ve akşamın geri kalanını her köşeye ve aralığa girerek baştan aşağı fırçalayarak geçiriyorum. Köpek battaniyesini ve eski oyuncakları çöpe atıyorum. Bana bir hayvan gibi davranmak istediklerini biliyorum ama geçmeyeceğim bir çizgi var.

Biraz zamanımı alıyor ama yavaş yavaş bir araya geliyor. Başka bir dolapta fazladan birkaç battaniye ve yastık buluyorum ve onları yerde bir palete yerleştiriyorum. Kesilmiş kıyafetleri çatı katına taşıyorum ve düzgünce yerleştiriyorum. Bir şifonyer iyi olurdu, hatta bir yatak ya da bir sandalye. Bunlardan herhangi biri kalacağım anlamına da gelir.

On iki gün.

Bitirdiğimde geç olmuştu. Ne Simon ne de Remy odalarından çıkmadılar. Nick dönmedi ve bu beni endişelendiriyor. Belli ki ders saatler önce bitmiş, yani belki de babamdan kutuyu almaya gitmiştir. Belki de yakalanmıştır.

Hangisinin beni daha çok heyecanlandırdığından emin değilim. Kutuyu almak mı yoksa onun yakalanması mı? İkisinin de olumlu yanları var. Yatağıma yerleşiyorum - birkaç kat aşağıdaki sert, aşınmış ahşabı görmezden gelerek derin bir nefes alıyorum. Çok yakında,

Hangisinin doğru olduğunu öğreneceğiz. Hangisi olursa olsun, babam her zaman tüm kartları elinde tutan kişidir.

12

Nick

Kings'in karanlık çağlara kadar uzanan bir geçmişi var ama nedense hepsi aynı yerde yaşıyor, evlerini Forsyth'in kuzeyindeki gösterişli banliyölerde satın alıyor ve miras bırakıyorlar. Biri sorarsa, buranın *gerçek* Kuzey Yakası olmadığı konusunda ısrar eden ilk kişi Kings olacaktır, çünkü bölgenin oldukça dışındadır. Doğal olarak. Ailelerini asla kendi yarattıkları çamurda büyütmek istemezler. Farkına varmadıkları şey, geri kalanımız için her şeyin aynı olduğu - piyadeler, işçi arılar, her şey için kıçlarını tehlikeye atanlar. Bizim için kuzey kuzeydir.

Lionel Lucia'nın her iki tarafı da oynama gibi eşsiz bir ayrıcalığı var. İşine geldiğinde, Kuzey Yakası'nda yaşamadığını söyleyecektir. O sadece ailesine güzel bir hayat sunmak isteyen bir adam ve en iyi fırsatlar da burada. Ancak yandaşlarını ve Royals'ı soymak istediğinde, baştan aşağı Kuzeyli bir hayat yaşadığını söyleyecektir. En kötüsü de ikisinin de tamamen samimiyetsiz olması. Kontun parası uyuşturucu, kan ve seksle kaplıdır, karanlık sokaklarda ve boktan sokak köşelerinde alınıp satılır. Ailesini Kuzey'in ortasında gösterişli bir McMansion'da büyütmesi doğal.

banliyöler. Öte yandan, Kuzey Yakası'nın refahından Kontlar sorumludur. Daniel ve Saul gibi krallar parayı kendi bölgelerinden almakla yetinirken, Kontlar ve Prensler paralarını başka yerlerden alarak Kuzey Yakası ve Doğu Yakası'nın bu parayla gelişmesini sağlıyor. Biraz boktan bir durum.

Arabayı üç blok öteye park ediyorum ve kapılı siteye yürüyerek gidiyorum. Buradaki sokaklar, boktan arabamın fark edilmemesi için çok sessiz - çok sakin. Buraya ilk kez yarım yamalak bir iş için gelmiyorum ama bunu ilk kez bir amcığa hizmet etmek için yapıyorum.

Ana çevre çitini geçtiğimde, bu gerçeği gerçekten takdir etmek için bir an duraksıyorum.

Buna değer mi?

Pazarlık yapmak, ödün vermek, bana sırtını döndüğünde sürekli reddedilmenin acısını yaşamak? Ama cevabı zaten biliyorum: Önemli değil.

O benim.

Vücudu benim, ilgisi benim ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, sorunları benim. Kraliyet aileleri kadınlarını elde tutma konusunda tarih boyunca berbattır, ama ben değilim. Eğer onu elde tutmak, çiğ ve sert bir şekilde sikmek kadar kolay olsaydı, o zaman ne anlamı olurdu ki? Hayır, Lavinia Lucia'yı elde tutmak için ellerimi kana bulamam gerekecek. Ve Lucia yerleşkesini çevreleyen ferforje çitin üzerinden atlarken fark ediyorum ki, muhtemelen bunu kaçırmışım. Daniel beni uzun süre ağır işlerde çalıştırdı ve bütün yazı huzursuz ve yapacak bir şeyler için kaşınarak geçirdim. Saul'un henüz Düklerin kirli işlerini yapacak kadar bize, özellikle de bana güvenmediği ortada. Sanırım kendi başımı belaya sokmak bana kaldı. Düşesimden biraz yardım alarak.

"Mülkün etrafında dolaşan bir asker var. On beş dakikalık aralıklarla," diye açıkladı bana elle çizilmiş bir harita göstererek. *"Salı ve Cuma günleri saat tam altıda Kont'un işleri için bir toplantı düzenliyor. Başka kimse bilmez ama bunun için tüm gözetim sistemini kapatır. Bu senin penceren."*

Güvenlik görevlisi gelene kadar dört dakika bekledim. İri yarı, geniş omuzlu bir adam ve içgüdüsel olarak yanımdaki silah kılıfına dokunuyorum, gerekirse çekmeye hazırım. Neyse ki tamamen habersiz bir şekilde yanımdan geçip gidiyor ve ben de saatimdeki sayacı başlatıyorum. Görüş alanımdan çıktığında, gölgeleri takip ederek ağaçtan ağaca atlıyorum. Arka tarafta bir havuz var ve evin minyatür boyutlardaki bir kopyasının dış hatlarını seçebiliyorum. İncelemek için başımı eğiyorum. Bir oyun evi mi? Kocaman bir salıncak seti köşede terk edilmiş duruyor. Buraya bakınca Lionel'ın iki kızını umursadığını düşünebilirsiniz ama biri ortadan kaybolmuş, diğeri de satılmış.

Arka kapıda durup eldivenimin kenarının altına gizlenmiş, bileğime kazıdığım numaralara bakıyorum. Lavinia'nın bana arka kapıdaki hizmetçi girişi için verdiği kod. "*Çalışma odasında olacaklar,*" dedi bana. "*Mutfaktan çıkan bir arka merdiven var...*" Oradan bana odasını tarif etti. "*Gir ve çık. Orada olduğunu asla anlamayacak.*"

Rakam dizisine basıyorum, sonuncuya basmadan önce duraklıyorum. Kukusunun hipnotize ettiği için bunun bir tuzak olma ihtimalini düşünmedim. Lucia'nın adamları beni pusuya düşürmek için bekliyor olabilir. Bu akıllıca bir hareket olurdu; gerekirse kendim düzenlerdim. Belki de tüm bunlar Dükleri saf dışı bırakmak için hazırlanmış bir oyundur. Lavinia'yla yaptığım konuşmayı, yani istediği çok özel şeyi düşündüm ve burada bir şeyler döndüğüne karar verdim. Dükler ve Kontlar arasındaki rekabetten daha büyük bir şey.

Sanırım öğrenmek üzereyim.

Eldivenli parmağımla pedin üzerindeki son numarayı tuşluyorum. Sürgünün açılma sesi dışında hiçbir şey olmuyor. Düğmeyi çevirmeden önce gergin bir süre bekliyorum.

Dikkatlice, sessizce içeri giriyorum, gözlerimi mutfakta gezdiriyorum. Her yer tertemiz, her yüzey loş ışıkta pırıl pırıl parlıyor. Attığım ilk adım temkinli, zihnim Kontların burada, evin içinde bir yerde olduğu bilgisiyle yarışıyor.

Tariflerini takip etmek yeterince kolay, bu yüzden arka kapının sağındaki merdivene doğru dönüyorum. Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, ona göre gıcırdayan beşinci basamaktan kaçınıyorum. Sahanlıkta sağ tarafa yakın duruyorum. Sol taraf açık, aşağıdaki çalışma odasına bakan bir balkon. Sıcak ışık tonozlu tavanlara kadar ulaşıyor. Aşağı bakma riskine girmiyorum ama sesleri duyunca donup kalıyorum. Sesler.

"Aramayı bırakmamı mı öneriyorsun?" Lionel. Sesi alçak ve ölümcül ve cevap veren Perez'in tanıdık sesi.

"Hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyorum."

Aralarındaki gerilimi hissetmek için aşağıda olmama gerek yok. Bu yeterince iyi bir dikkat dağıtıcı, devam etmeme, merdivenlerden yukarı çıkmama ve ikinci katın sahanlığına ulaşmama izin veriyor.

"Sol tarafta üç kapı var. İki tane de sağda. Benim odam sağdan ikinci kapı."

Kapı sorunsuzca açılıyor ve içeri girip dikkatlice kapatıp arkamdan kilitliyorum. Telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum. Buraya girene, onun eşyaları ve kokusuyla çevrelenene kadar Lavinia'yla ilgili şeylerden oluşan bir hazinenin içinde olduğumu fark etmedim. Bu açlık içimi kemiriyor, ona ait her şeye sarılmak için yanıp tutuşuyorum. Derin derin içime çekiyorum, hiç tanımadığım bir kızın kokusunu alıyorum.

"Yakaladım seni Minik Kuş," diye fısıldıyorum, şifonyerinin üzerindeki ışığı yakarak. Tertemiz, yeni tozlanmış. Parmak uçlarımı bir mücevher kutusunun pürüzsüz, koyu maun rengi üzerinde gezdiriyorum. Açmak için kaldırdığımda, bir balerin heykelciği dönerek canlanıyor. Aceleyle kapattım. Yanında bir parfüm şişesi duruyor ve elimde olmadan onu alıyorum, sinsice koklamak için burnuma götürüyorum. Lavanta. İlginç. Şifonyerin ortasında, yalnızlığıyla dikkat çeken tek bir ruj tüpü var. Onu elime alıyorum ve üst kısmını çekip çıkarıyorum, parlak kırmızı bir renk ortaya çıkıyor. Tekrar yüzeye yerleştiriyorum ve dikkatimi aynaya veriyorum. Kenarına sıkıştırılmış çeşitli hatıralar var. Bunların arasında iki ila beş yıl önce gerçekleşen konserlerin bilet koçanları var. Pop,

Punk, rap. Lavinia çok seçici görünmüyordu ama bahse girerim hepsi aynıydı. Hızlı, enerjik, canlı.

Bir de fotoğraflar var.

Bir tanesi lise çağındaki bir grup çocuğun fotoğrafı. Onu bulmam uzun bir anımı alıyor, grubun önünde çömelmiş, ağzını sonuna kadar açmış, kıpkırmızı dudakları pembe, delikli bir dili çerçeveliyor. Refleks olarak kendi dudaklarımı yalıyorum, o aygırı sikimin üzerinde hayal ediyorum. Ne yazık ki piercingi saklamamıştı.

Bir başka fotoğrafta biraz daha büyük iki kız çocuğu var. İkisi de özel okul üniforması giymiş, ekose etekler ve parlak kırmızı süveter yeleklerin altına gizlenmiş beyaz gömlekler. Birbirlerine benziyorlar, biri gülümsüyor, diğeri gülümsemiyor. Hangisinin Lavinia olduğunu böyle anlıyorum. O keskin "siktir git" kaşları. Yeterince gördüm. Yüz hatları burada daha az belirgin, solmakta olan bebek yağları hâlâ yanaklarını kıvırıyor ama yine de çok seksi.

Fotoğrafı geri veriyorum ve şifonyerin üst çekmecesini açıyorum. Bingo. Bir iç çamaşırı çekmecesi size bir kız hakkında bilmeniz gereken her şeyi söyleyebilir. Çoğunlukla siyah beyaz külotlar ve kenarları dantelli birkaç sütyen var. Bir çift külotu burnuma götürüp temiz, yumuşak kumaşı kokluyorum. Onu aldığımda bakire olmayabilir ama bu çekmece bana tecrübeli olmadığını söylüyor. Özel ya da açıkça seksi bir şey yok - yine de, okul kızı kıyafetlerini ve bir çift beyaz pamuklu külotu ekleyin ve şaplak bankam doldu.

Birkaç çift alıp sırt çantama tıkıştırdım. Kulenin etrafında giymek için kıyafet pazarlığı yapmıştı, ben de cömertçe gömlek ve pantolon ekledim.

Dönüyorum ve dikkatimi yatağa veriyorum. Bu evdeki diğer her şey gibi tuhaf. Süslü bir kanopinin altında her köşesinde miller bulunan devasa koyu renkli ahşap oturuyor. Bok çukuru Crane moteli ve Velvet Hideaway Düşesimiz için kesinlikle bir alt sınıftı. Bu kadar acı çekmesine şaşmamalı. Babasının gözdesi olmayabilir ama yine de şımarık küçük bir Kontes gibi büyüdü.

Yatağın ayak ucunda karmaşık oymalı bir sedir sandık var. Battaniye istememişti ama, hey. Ben yardımsever değil miyim? Sandığı açtım, yatak takımları, çarşaflar, hatta belki de yastıklar bulmaya niyetliydim ama bunun yerine Lavinia'ya özgü en önemli şeyi buldum.

Bok gibi.

Kapatmadan önce ışığı içeriye tutuyorum ve dışarıdaki gösterişli cilaya kıyasla oldukça hırpalanmış göründüğünü fark ediyorum. Bu senin için bir Kont.

Sonra komodine yaklaşıyorum, çekmeceyi kaydırarak açıyorum. İçinde üç kitap var, biri roman, bir sayfası şeker paketiyle işaretlenmiş. Ne zaman onu Hideaway'de görmeye gitsem, yanında lanet olası iğrenç bir kitap olurdu. Roman *Ölü Ruhlar,* yani... bilirsiniz. Hafif bir okuma. Bir de ortaokul çocukları için yazılmış gibi görünen daha ince, yıpranmış bir kitap var. Ön yüzünde esneyen bir kedi yavrusu ve 'Yavru *Kedilere Pratik Bir Yaklaşım*' başlığı var. Son kitap...

Başlığa gözümü kısarak baktım.

Çim biçme makinesi bakım kılavuzu mu?

Omuz silkerek üçünü de alıp sırt çantasına tıkıyorum. Işığımı çekmecede gezdiriyorum, içimde hâlâ onun sırlarına karşı bir açlık hissediyorum ve bebek mavisi bir el havlusuna sarılmış bir şey görüyorum. Onu çekip çıkarıyorum, elimde mırıldanarak canlanıyor.

Büyük ikramiye.

Küçük küreye bakıyorum, ağzım bir sırıtışa dönüşüyor. Yatağa bakıyorum, onu yatağın üzerinde hayal ettiğimde sikim sertleşiyor, bacaklarını iki yana açmış, tam *orada boşalıyor*. Her şey o çarşafların arasında oldu, sikilmeyi düşündükçe amından sular damlıyordu. Düzgün bir nefes alıyorum, kendimi bu düşünceyi sonraya saklamaya zorluyorum. Bir vibratör. Belki de kızımızın gösterdiğinden daha fazla arzusu vardır. O da çantaya girecek.

Bunları o istemedi, ama şimdi onu yıprattığıma ve pazarlık yapmasını sağladığıma göre, elimde birkaç koz daha olmasının zararı olmaz

kolumda.

Tatmin oldum, asıl olaya odaklandım.

Yere çöküyorum, halının kenarını geri çekiyorum ve bir eldiven çıkarıyorum. Altında, doğru olanı bulmak için elimi döşeme tahtalarının üzerinde gezdiriyorum. "*Kenarı hafif pürüzlü; tırnakların ona takılacak. Çekersen kalkacaktır."*

Tekrar tekrar, dediği gibi yapıyorum, yakalamak için arıyorum, ama bulamıyorum. Tam her şeyin canı cehenneme, ihtiyacım olan her şey var demek üzereydim ki serçe parmağımın ucu düz olmayan bir kenara takılıyor. Güdük tırnaklarımı kullanarak sonunda tutunuyorum, köşeyi yukarı kaldırıyorum ve önce bir tahtayı sonra diğerini çıkarıyorum.

İçinde ahşap bir kutu var, bir puro kutusu. Delikten bayat tütün kokusu yayılıyor ve babamın ofisine dair ani bir anıyı canlandırıyor. Kendime geldiğimde, kutunun renkli elastik bantlardan oluşan karmaşık bir ağla sarılı olduğunu fark ediyorum. Başka biri bunların rastgele yerleştirildiğini düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum. Bu kendin yap güvenlik sistemi. Bahse girerim her rengi ve yönü, her bandın tam yerleşimini, bir şifre kadar sağlam bir şekilde biliyordur. İçindekilerin şıngırdadığını duyarak sallıyorum ama açtıktan sonra fotoğrafını çekip bantların desenini yeniden oluşturacak vaktim yok.

Sinirlenerek hepsini sırt çantama tıkıştırdım ve fermuarını çektim.

Saate bakıyorum. On bir dakika. Oraya yeterince hızlı inersem, ilk on beş dakikalık güvenlik taramasını yapabilirim. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra kapıya yöneliyorum ve aynanın önünde duraklıyorum.

Bunu bana neyin yaptırdığını söyleyemem. Belki de Lavinia'nın o sabah uyandığında nasıl göründüğüdür, buruşuk ve kaybolmuş. Muhtemelen bunu yeterince iyi sakladığını düşünüyor, Kevlar kadar kurşun geçirmez olan o şirret asaletine sarılıyor, ama ben görüyorum. Ait olmamaya alışmış birinin bakışı bu. Bu yatak odasının etrafına bakıyorum, küçük parçaları topluyorum

ve bu eşyaların çoğunun gerçekten ona ait olduğundan şüpheliyim. Yatak, sandık, gölgelik, saten çarşaflar, pembe halı.

Hepsi *ben bir prensesim diye* bağırıyor.

Duvarlarının siyaha boyanmış, kırmızıya kesilmiş, posterlerle ve şeffaf duvar halılarıyla kaplı olmasını, yırtık kotların yere atılmış olmasını, botların gelişigüzel kapının yanına devrilmiş olmasını beklerdim.

Ama onun olduğunu söyleyebileceğim bazı şeyler var.

Parfüm şişesini ve ruju kaldırıp çantama yerleştiriyorum. Bir hevesle Lavinia ve kız kardeşinin fotoğrafını da alıp arka cebime koyuyorum.

Yolu yarıladık.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, sırtımı duvara vererek koridorda sürünüyorum. Bu sefer sesler daha yüksek, artık Kontların çok iyi bildiği sessiz zalimlikle yumuşatılmamış. Gölgeleri takip ederek karşıya geçiyorum ve kendimi tutamıyorum. Lionel Lucia'nın deri bir koltukta oturduğu çalışma odasına bakıyorum. Ayaklarının dibinde, kafası bir bowling topu kadar büyük, siyah ve kahverengi bir köpek duruyor.

Bir Rottweiler.

Gözlerimi kısıyorum.

Bu çok önemli bir istihbarat olurdu, değil mi?

Lionel'in birden fazla saldırı köpeği var. Perez karşısındaki kanatlı koltukta oturuyor, diğer iki Kont da onun yanında. Gözünün yan tarafında sarımsı bir morluk var, ona attığım dayağın kanıtı.

Lionel elinde yarısı kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardak tutuyor. "Son zamanlarda yaptığın hiçbir şey elindeki göreve hazır olduğuna dair güven vermiyor. Önce Leydi'lerini kaçırdığında Lordlar'la yaşadığın hayal kırıklığı," buz bardağa çarpıyor, "sonra da Lavinia için verdiğin mücadeleyi kaybetmenin utancı."

"Efendim-"

"Leticia sana gümüş tepside sunulmuşken onu korumaktaki beceriksizliğinden bahsetmiyorum bile." Lionel başını sallıyor ve içkisine bakıyor. "Ben bu krallığa iki kız verdim ve sen ne yaptın? Onları çarçur ediyorsun."

Perez'in çenesi gerilir. "Elimden geleni yaptım - Lordlar... kimse onların Hanımlarına olan bağlılıklarını tahmin edemezdi. Ya Nick Bruin? Sakın bana bunun olacağını gördüğünü söyleme."

"Bahaneler," diyor yaşlı adam. "Seninle bir anlaşma yapmıştık ve ikimiz de başarısızlığın ikimiz için de bir seçenek *olmadığını* biliyoruz." Lionel parmağındaki yılan yüzüğü döndürüyor. "Zamanın azalıyor. Sekiz haftadan az kaldı." Saatim vızıldıyor ve bana bir dakika uyarısı veriyor. Sesi kapatıyorum ama köpeğin kulakları dikiliyor, burnu yerden kalkıyor. Koridorun karşısındaki gölgelere geri dönüyorum ve dikkatlice merdivenlerden aşağı iniyorum. Kapıyı açıyorum, tamamen kilitlemiyorum -çok fazla ses çıkarmasından korkuyorum- ve kalın bir çalının arkasına çömeliyorum. Nöbetçi geçip köşeyi döner dönmez avluya doğru kaçmaya başlıyorum. Daha ilk ağaca varmıştım ki çimlerin arasından hızla gelen ayak sesleri duydum. Arkama bakmadan koşmaya devam ediyorum ama bu bekçi değil. Derin, kemik titreten ağaç kabuğu köpeği anons eder.

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin!

Çite ulaşıyorum, önce sırt çantamı atıyorum ve bir sıçrayışta kendimi çekiyorum. Köpek çite doğru koşuyor, havlıyor ve pençeleriyle metali tırmalıyor. Aman Tanrım.

Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var, ama buna izin vermiyorum, çantamı kapıp mahallede deli gibi koşuyorum. Arabama binene kadar durmuyorum. Yola çıkana kadar nefes almıyorum.

Kutunun içinde her ne varsa buna değse iyi olur.

13

Lavinia

En son ne zaman iyi, gerçek, *derin* bir uyku çektiğimi bile hatırlamıyorum. Hideaway'de değil, güzel yatağa rağmen. Eski Crane hamamböceği motelinde de değil. Kesinlikle Leticia kaybolduktan sonra babamın beni tuttuğu o üç gün ve gece de değil. Dürüst olmak gerekirse, ondan önce bile, aramızdaki gerginliğin arttığı zamanlarda, karanlık bir deliğe hapsolmuş, her zaman saldırmak için sarmalanmış üç yetişkin engerek. O yorgun, telaşlı lise günlerinde, sanki yerçekimi bizi izliyor, kendi dişlerimizin beklentisiyle birbirimizin etrafında nasıl süründüğümüze gülüyordu. Elma ağaçtan uzağa düşmez. Bu her zaman bizim lanetimiz olmuştur.

Bu gece sert zemine kıvrılmışım, temiz battaniyeyi çeneme kadar çekmişim. Metal döner merdivende ayak sesleri duyduğumda irkilmiyorum. Kapıdan girdiğini duydum, şehrin kokusu üzerine sinmiş, ozon ve araba egzozu boğazımı okşuyor.

Son iki yıldır can simidim olmasına rağmen, Nick'i ilk kez gördüğüm için gerçekten rahatlamış olabilirim. Eğer o buradaysa, bu şu anlama gelir.

iki şey: Başarılı oldu ya da başarısız oldu. Bunlardan her ikisi de önünde yeni bir yol olduğu anlamına gelecektir. Bu bir ilerleme, bir 'sonrası'.

On bir gün.

Saat gece yarısını biraz geçiyor. Ayak sesleri çatı katına ulaşıyor, bulutlu saat kadranına ve onun ötesindeki şehrin ışıltısına karşı karanlık bir siluet. Uzun bir süre hareketsiz kalıyor, başı eğik. Gözlerini göremiyorum ama üzerimde bir ağırlık gibi hissediyorum. "Bana köpekten bahsetmedin."

Sesinin derin tınısı sessizliği deliyor, kemiklerimi titretiyor. "Ah, Amos." Amos'u unuttuğumdan değil. Babam o köpeği beni sevdiğinden daha çok seviyor. Masum bir "Tüh," diyorum ve doğruluyorum. Eğer onun işini kolaylaştırdığımı düşünüyorsa... güzel olduğundan daha aptal demektir. "Anladın mı?"

Parmak uçlarında sallanan bir sırt çantası var. Daha önce de görmüştüm. Her yere taşıyor. İçinde her şey olabileceğini öğrendim. Silahlar, bıçaklar, tamponlar, şekerler. Şimdi ihtiyacım olan şey, yatak odamdaki kutuya sahip olması.

Cevap vermeyince sabırsızlıkla elimi uzattım ama elimden çekip aldı. "Çatı katını temizlemişsin."

"Evet," diyorum, düzenli alana bakarken. Yerleri fırçalamak ve dezenfekte etmek öğleden sonra ve akşamın büyük bir kısmını almıştı ama en kötü kısmı battaniyeydi. Küvetin musluğunun altında yıkamış ve tepedeki saat kablolarının üzerinde kurumaya bırakmıştım, bu yüzden hala biraz nemli. Sy ya da Remy'den bana çamaşır makinesini göstermelerini istemekten daha iyiydi ve kesinlikle bir makineye ihtiyacı vardı. Ona bakıyorum, ağzım alaycı bir şekilde eğik. "Bana bir köpekten bahsetmeyi de unuttun."

Sesindeki sırıtmayı görebildiğimden daha çok duyabiliyorum. "Haklısın." Sonunda sırt çantasını kaldırıyor ve fermuarını çekiştirerek açıyor. "Neredeyse bulamıyordum," diyor kutuyu çıkararak. Düşük ışıkta bile bunun o kutu olduğunu anlayabiliyorum. Parmaklarım tahtaya değmeden önce onu çekip almasını bekliyorum ama almama izin veriyor.

Dikkatlice inceledim. Elastik bant sistemi hâlâ yerinde duruyor. "Açmamışsın."

Yumuşak, şaşkın ses tonumu duyarsa, o zaman görmezden geliyor ve tekrar sırt çantasına uzanıyor. Bu kez küçük bir giysi paketi ve bir kitap çıkarıp yuvamın yanına, yere bırakıyor. Leticia'nın kaybolduğu gece okuduğum romanı hatırlıyorum. *Ölü Ruhlar*. Uygun bir başlık.

Doğruldu, çantanın askısını omzuna attı. "Bu gece burada mı uyuyacaksın?" Başımı salladığımda, daha önce hissettiğim aynı sabırsızlıkla keskin bir şekilde nefes veriyor. "Bu iki gün yapar." Battaniye demetine bakıyor. "Rahat edemem."

"Evet, şey..." Yaptığım yuvanın etrafına bakıyorum. Sert, rahatsız ve soğuk, ama buradaki herhangi bir şeyin olabileceği kadar benim olmaya yakın. Bunu şimdi anlıyorum. "Uzun, boktan bir gün geçirdim. Bu alternatiften daha iyi."

Gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

Kutuyu ve kitabı göğsüme bastırıyorum. "Kardeşin oldu. Bunu ona sor."

Onun çömelme sesini duymadan önce gergin bir sessizlik oluyor. "Seni becerdi mi?"

Sözler midemi bulandıran alçak, küstah bir tonda söyleniyor ama ona baktığım anda anlıyorum. Sıkılmış çenesi, gözlerindeki sahiplenici bölgesel sıcaklık. Bu ifade daha önce hiç rahatlatıcı olmamıştı ama Simon'ın bugün yaptığı gibi bir numara yapmasını engellerse...

Belki Nick'in saplantılı çizgisinin bir faydası vardır.

"Hayır," diye cevap veriyorum, gözlerindeki ölümcül ateşin bir kısmının sönmesini izleyerek. Çok uzağa gitmediğinden emin oluyorum. "Aslında beni paylaşacaktı. Spor salonu faresi arkadaşlarından bazıları yeni Düşes'inize bir tur attırmak istedi. Amımı bir kol saatiyle takas etti."

Yine de gözlerinde kıvılcımlanan ateş değil. Tamamen, dipsiz, dipsiz bir karanlık çukuru. "Seni takas etti," diye tekrarlıyor.

boş ses.

"Bir saat için," diye hatırlatıyorum ona. Gözleri benimkilerden Sy'ın aşağıdaki yatak odasının kapısına kayıyor ve çömelmiş, sakin, medeni bir konuşma yapıyormuşuz gibi görünmesi önemli değil. Bir an için, aşırı şiddet içeren bir şey yapmayı planladığını hissediyorum. *İlginç*. İç çekerek, onun acısına son veriyorum. "Ama sözünden döndü. Hepsini soyunma odasından attı ve onun yerine benim ağzımı kullanmaya karar verdi."

Gözleri anında dudaklarıma kayıyor, kaşları aşağıya eğiliyor. "Onun sikini mi yaladın?"

Sesindeki öfkeden çekiniyorum. "Ya bu olacaktı ya da üç arkadaşı tarafından parçalanacaktım. Hangisini seçmemi tercih ederdin?"

Tekrar ayağa kalkıp bana baktığında ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor. "Bu senin gecelerinden biri sayılır."

"Biliyorum."

Gözleri kitaba kayıyor. "Bunun için bir şey istiyorum."

"Ne için?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yarım okunmuş bir kitap mı? Ciddi misin?" "Onu getirmek zorunda değildim," diye tersliyor, omzundaki kayışı ayarlıyor.

"Ama ben yaptım, yani şimdi bana borçlusun."

O zaman nasıl olacağını anlıyorum. Bir pazarlık diğerini kovalıyor. Yorucu ama oynamaya istekli olduğu anlamına geliyor ve bu da kullanabileceğim bir şey.

Ayrıca, kitabı gerçekten istiyorum.

Omuzlarım düşüyor, merak ediyorum, "Ne istiyorsun?"

Bakışları tekrar ağzıma düşüyor. Onu emmemi emredeceğinden o kadar eminim ki cevabını algılamam bir saniye sürüyor.

"Öp beni."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, her şey alt üst olmuş durumda. "Seni *öpmek* mi?"

"Gerçek bir öpücük," diye açıklıyor, yüz hatlarına bir sertlik yerleşiyor. "Kavga yok, sızlanmak yok, geri dönmek yok."

Nick'in bana yaptıklarının yanında bu çok küçük bir şey. Remy'nin bana yaptıklarının yanında. Sy'ın bana yaptıklarının yanında. Bir öpücük. Basit

bir şey. Olmalıyım

Daha kötü olmadığına şükrediyorum. Ama midemde bir korku hissi oluşuyor. Bir hafta önce, cevabım kolayca gelirdi -muhtemelen dizimin taşaklarına saplanması şeklinde. Şimdi burada oturmuş o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum. Asansörde sekiz saat geçirmeyeceğimi. Tek istediği bu olduğu için rahatlamam gerektiğini.

Minnettar mı olmalıyım? Ne oluyor lan?

Kanımı donduran bir öpücük düşüncesi değil; bir sonraki daha kötü şeyden kaçınmak için ne yapmaya hazır olduğumun yeni kesinliği. Nick'in istediği şey ona veremeyeceğim bir şey. O bir canavar. Bir katil. Beni bir kutuya kilitleyip çekip gidebilecek bir adam. Aniden üniversiteli çocuğu oynamaya karar vermesi umurumda değil, o tehlikeli. Öldürücü.

Bunu unutamam.

Sözümü esirgemeden önünde ayağa kalkıyorum, çenemi anlaşmak kadar meydan okumak için de kaldırıyorum. Gözlerimi ararken alnı şüpheci bir şekilde kırışıyor. Eminim bir kavga bekliyordu ama ben ona bir kavga veremeyecek kadar yorgunum. Minnettar olmayacağım. Yalvaran da olmayacağım. Ama ihtiyacım olanı elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Öne doğru bir adım atıyor, elini yüzüme doğru kaldırırken omuzları geriliyor. Parmak uçları nazikçe çeneme bastırarak yüzümü yukarı kaldırıyor. Bunun en kötü yanının ağzımın bugün ikinci kez ihlal edilmesi olacağını düşündüysem, yanılmışım.

Çok yanlış.

En kötüsü de bana bakışı. Hayatımı ikinci, üçüncü, dördüncü en iyi olarak geçirdim. Asla kimse için özel olmadım, asla ikinci bir bakışa değmedim. Leticia daha güzel ve daha zekiydi. Onun yanında görünmez olmak kolaydı.

Ama Nick'in bana bakışı, onunla o park yerinde tanıştığım ilk geceden beri etrafıma sardığım hüzünlü zırhı delip geçiyor.

Çok. Bana beni *istiyormuş* gibi bakıyor ve belki de bir kızın asla iyi hissetmemesi gereken tüm çarpık, sapkın yollarla, ama lanet olsun.

Nedenini hatırlamak gerçekten zor.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde işler daha da kolaylaşmıyor. Gözleri bulanık bir çift kapüşonlu karanlık ve ben bunu beklemiyordum. Alt dudağımı gagalayarak açmaya çalışması. Dili sıcak ve ıslak bir şekilde dudağımın kıvrımına doğru kayarak dışarı çıktığında iç çekişinin ince esintisi. Parmaklarının belimin kıvrımına yerleşmesini, beni öperken vücuduna katlamasını beklemiyorum.

Bu kadar hassas olmasını beklemiyordum.

Çenesi güçlü ama ilk kez zorlayıcı değil. Sanki tadını çıkarıyormuş gibi içimi yalıyor, başını eğip öpücüğü derinleştirirken kaygan ve telaşsız. Dili aynı anda hem sert hem de yumuşak hissettiriyor ve çıkardığı ses her şeyden çok aklımı başımdan alıyor; uzun, kendini beğenmiş iniltisi doğrudan en savunmasız yerime ulaşıyor. Nefesim utanç verici bir şekilde kesiliyor, ama vücudunun benimkine karşı olan sert genişliğine - çeneme sürtünen kirli sakalına - çok fazla düşünemeyecek kadar kapılmış durumdayım.

Sonra etrafımı sarıyor, ön kolunu sırtımın alt kısmına bastırıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Taş gibi sert.

Birden Hideaway'deki o gecenin anısıyla dolup taştım. Kar maskesinin altından bana verdiği o özensiz, sert öpücük. İçime zorla girerkenki yanık hissi. Beni sert ve acımasız bir şekilde sikerken kulağıma verdiği nefeslerin sertliği.

Ellerimi göğsüne dayıyorum ve tüm gücümle itiyorum, bağlantı koptuğu anda sarsılarak uzaklaşıyorum. Sırtım çatı katının metal korkuluklarına çarpıyor ve titreyen ellerimle karıncalanan dudaklarımı silerek gömleğimin altını kaldırıyorum.

O bunu yapamaz. Tatlı olmak. Seksi. *O bir canavar,* kendime tekrar ediyorum. Bir canavar.

Sert nefes alıyor, kirpiklerinin arasından bana bakarken başı hâlâ eğik. Bunun bir ceza anlamına geleceğini anladığımda midem bulanıyor. Babam bunu saat başı yapardı. Arkadan konuşma bir saatti, küfür edersem iki saat. Kız kardeşime vurmak? Göğüste iki saat. Sokağa çıkma yasağını ihlal edersem üç saat. Halıya bir şey dökmek, salıncağı kırmak, kaydırağı çizmek- dört saat. Beş saati aşan her şey daha ciddi bir şeyin sonucuydu. Müdürümden bir telefon, kötü bir karne, komşunun gizlice dışarı çıktığım için beni ispiyonlaması. Bunlar o anki ruh haline bağlıydı ama en uzun süreler her zaman Lucia'nın itibarını zedelemek için ayrılmıştı.

Leticia kaybolduğunda günler geçmişti.

Artık yeni bir müdürüm var ve kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Bu bana ölçek hakkında bir fikir verecek. Reddedilen bir öpücüğün değeri nedir? Üç saat mi? Bu bir ölçüt. Bana bir standart verecek, gelecekteki ihlallerimi ölçebileceğim bir şey.

Ama Nick beni sarmal merdivenlerden aşağı sürüklemek yerine bana bakıyor, dudaklarını bükerek yavaşça sırıtıyor. "Kitabın tadını çıkar, Minik Kuş." Sırt çantasını omzuna atarak merdivenlere doğru yürümeye başladı. Kalbim göğüs kafesimde çılgınca çarparak, yatak odasının kapısının kapandığını duyana kadar bekliyorum. Ancak o zaman hareket ediyorum, nefes nefese, rahatlamış bir yığın halinde yere yığılıyorum.

Hâlâ titreyerek eşyalarımı yerdeki battaniye yığınının yanına getiriyorum.

Elastik bantları yavaşça teker teker çıkarıyorum ve kutuyu kucağıma koyuyorum. Küçük altın mandalı çeviriyorum ve kapağı kaldırıyorum. Küba purolarının kokusu burnuma doğru yayılıyor. Koku hem sakinleştirici hem de itici. Hemen babamı çağrıştırıyor - birlikte yaşadığımız her anı. Deri ve ahşap. Gözyaşlarının tuzu. Viski ve dikenli kelimeler. Kokunun getirdiği öfke ve mide bulantısına karşı koyuyorum, çünkü elbette sırlarını saklamak için seçeceği kutu buydu.

Kutu benim değil.

Leticia'nın.

Kaybolduktan sonra odasını karış karış aradım. Ancak ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde döşeme tahtasının saklandığı yeri hatırladım. Onları küçükken keşfetmiştik. Benimkini uzun zamandır kullanmamıştım ama tahtayı kaldırdığımda, kutunun elastik bantlarının yerinde olduğunu gördüm. İçinde nesneler ve resimler vardı. Bunların kız kardeşimle ilgisini anlamamıştım ama bu bir sürpriz değildi. Yıllardır yakın olmamıştık, eğer olduysak bile.

Eşyalardan biri bir fotoğraf. Resmin ön planında iki çizgili, çorapla kaplı ayak, parmaklar birbirine doğru eğilmiş. Ayakların ötesinde
-Bir ayak bileğinde bulanık bir dövmenin yarısı görünüyor. Bir su manzarası. Belki bir göl. Belki de nehir. Su kristal berraklığında ve karşı kıyıdaki ağaçlar sarı, turuncu ve kırmızı tonlarında. Sonbaharda yüksek bir noktadan, belki de bir tepeden çekilmiş. Bunun dışında, kanla kahverengiye boyanmış beyaz bir kurdele, arkasına '4009' rakamları karalanmış buruşuk bir eczane fişi, rastgele tek bir mermi, kurumuş bir kır çiçeği ve pürüzsüz bir granit kaya var.

O nesnelerin hepsi hâlâ kutunun içinde; kendi eklediğim de dahil. Zarfı çıkarıyorum. Birkaç kez okuduğum için buruşmuş. Ortasında Leticia'nın tertemiz el yazısıyla '*Baba*' yazıyor.

İçinden kâğıdı çıkarıyorum. Üzerinde kabartma olarak '*Lucia' yazan* kirli beyaz bir kırtasiye kâğıdı. El yazısı açık bir şekilde kız kardeşime ait.

Babacığım,

Bunu yapmak istediğim yol bu değildi; ancak bana başka seçenek bırakmadınız. Ama hayatımda ne yapacağım konusunda bana ne zaman bir seçenek sundun ki? Kontrol edemeyeceğin tek şeyi buldum ve sonunda bunu yapmaya hazırım.

Olmamı istediğin kişi değilim. Perez'le evlenemem. Kraliyet askerlerinden hiçbiriyle evlenemem. Bunu bir ihanet, bir saldırı olarak gördüğünü biliyorum.

Ama öyle değil. Hayatında bir kez olsun, bazı şeylerin seninle ilgili olmadığını anlayabilmeni dilerdim. Bu da onlardan biri.

Bu benden duyacağın son şey. Beni ölü kabul edin. Beni ya da cesedimi asla bulamayacaksın. Bunu nasıl yapacağımı bana sen öğrettin. Keşke beni sadece kendinin bir uzantısı olarak değil de olduğum gibi kabul edebilseydin.

Leticia

Mektubu her okuduğumda, şimdi bile, ipuçlarını ya da kaçırdığım bir şeyi arıyorum. Leticia mektubu ortadan kaybolduğu gün bıraktı. Mektubu babamın masasında bulan bendim, zarf tertemizdi. Yirmi birinci doğum gününden bir hafta önceydi. Leticia'yı tam bir gündür görmemiştim ama bu alışılmadık bir durum değildi. Birbirimizle konuşmadan günler geçirdiğimizde, bunu bir lütuf olarak sayardım. Her şey imkânsız hale gelmişti. Babamın baskısı. Yaklaşan düğün. Eve gizlice girip çıktığını biliyordum ama nedenini bilmiyordum.

Mektubu bulduğumda, onu aldım. Arka cebime koydum. Kayıp olduğu ortaya çıktığında mektubu babama vermeliydim ama babam çok kızgın ve şüpheciydi. Belki de bir yanım, babamın ona bir şey yaptığımı düşünerek anında bana cephe almasından -biraz da olsa- hoşlanmıştı. Kendi tarzında, neredeyse gurur vericiydi. Kendi etime ve kanıma zarar verecek kadar işbirlikçi ve kindar olduğumu düşünüyordu. Lionel Lucia'dan daha büyük bir iltifat olamaz.

Ama mektuba sahip olmak beni daha da şüpheli gösteriyordu. Aynı zamanda tek ipucuydu. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Kimse onu bulamadı. Ne Kontlar, ne polis... hiç kimse. Tanık yok, gören yok, ceset yok. Öylece ortadan kaybolmuştu.

Tıpkı söylediği gibi.

Babamın bunu bilmesine gerek yoktu. Onun dışarıda bir yerde olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Yaşadığını. Bulunmayı bekliyor. Perez'le evlenmeye hazır. Çünkü eğer değilse, onun yerini alabilecek tek bir kişi var.

Ben.

ON BIR GÜN.

"Orospu çocuğu..." Yüzümü buruşturuyorum, sert zeminde geçirdiğim geceden dolayı yan tarafım ağrıyor. Sırt üstü dönüp tekrar homurdanıyorum, sadece omuzlarımın arasına sıkışmış ciltli kitabı çıkarmak için yer değiştiriyorum. Uzun bir süre bu şekilde yatıyor, kırık saate bakıyor ve gerginliğimi gidermeye çalışıyorum.

Sonunda beni dikleştiren pastırma kokusu.

"Günaydın günışığı," diyor Nick, ben hâlâ gözlerimdeki uykuyu silerek sarmal merdivenlerden inerken. Bu kez Sy ocakta çalışıyor, kardeşi de önünde bir tabakla masada oturuyor. Nick bir kaşını kaldırıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Bütün gece yerde yatmış olsaydın sen de yatardın."

"Seçim senin, Minik Kuş." Dişlerini olgun bir meyveye geçirirken gözlerimin içine bakıyor. Dirseğinin yanında bir silah duruyor ve ben ona odaklandığımda, mürekkepli parmaklarıyla onu alıyor ve gömleğinin arkasını kaldırıp içine sokuyor. "Seksi vücudunla içlerinden birini süslemeni bekleyen üç boş yatak var."

Onu görmezden geliyorum ve yüzümü ovuyorum. "Kahve var mı? Yoksa kafein keyfi için birinin kıçını mı yemem gerekiyor?"

Nick şaşkın bir ifadeyle, "Benim sapkınlığım değil," diye cevap veriyor.

Sy homurdanıyor, başını güçlükle kahve fincanının olduğu yöne doğru sallayabiliyor. Hareket küçük ama bir gün önce orada olmayan bir şeyi görmem için yeterli.

Çenesinde bir çürük var.

Spor salonundan mıydı? Kendime bir fincan doldururken hatırlamaya çalışıyorum. Bruce'la yoğun bir şekilde idman yaptıklarını biliyorum ama soyunma odasında beni zorladığında herhangi bir şişlik hatırlamıyorum.

Nick çatalını kaldırıyor, ben de o zaman taze, kırmızı, çiğ eklemlerini fark ediyorum. Yerime otururken ikisinin arasına bakıyorum, bunun benim hesabıma yapılıp yapılmadığını anlamaya çalışıyorum ama Nick beni durduruyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, parmakları bileğime kenetlenmiş halde.

Önce kahveme, sonra ona göz kırpıyorum. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmiyorsun gibi görünüyor."

cevap verir, kucağına sivri bir bakış atar.

Çenem gevşedi. "Burada mı? *Şimdi mi*?"

Bakışlarındaki sertlik karnımın gergin bir şekilde şişmesine neden oluyor. "Buradayım, değil mi? Biraz dinlenmenin tadını çıkarıyorum. Otursana." Kalçasını okşuyor ama sözleri kibar olsa da gözlerindeki çakmaktaşı hiç de öyle değil.

Kahvemi masaya bırakıp ona doğru dönüyorum ve isteksiz adımlarla dizine tünemek için kendimi alçaltıyorum. Kolu belime dolanıyor ve beni vücudunun sert sıcaklığına doğru çekiyor.

"Sy, Düşesimiz için bir tabağa ne dersin?"

Sy'ın tabağı yumurta, domuz pastırması ve meyve ile doldurduktan sonra tabağı bana fırlatmasını bekliyorum - kısmen bana gönderdiği keskin bakışlar yüzünden, ama aynı zamanda benden açıkça nefret ettiği için. Tabağı önümdeki masaya, Nick'inkinin hemen yanına bıraktığında saldırganlık göstermediğini söylemeyeceğim ama bunu kontrol altında tutuyor. *Kardeşler.* Nasıl çalıştıklarını anlamıyorum ama kardeş rekabeti hakkında bir iki şey biliyorum. İşler karışıyor.

Nick çenesini omzuma yaslayarak, "Sana nasıl uyuduğunu sorardım ama bu konu konuşuldu," diyor. "Dün gece sana teslim ettiğim paketle ilgili paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Mutlu bir iniltiyi bastırarak ağzıma bir çatal dolusu yumurta atıyorum. *Kahretsin, çok* iyiler. Bater Usta mükemmel bir aşçı.

"Anlıyorum." Kahvesinden bir yudum alıyor ve yavaşça diğer elini kazağımın üzerinde gezdiriyor, kaba nasırları kaburgalarımın üzerinde kayıyor. "Bunun içinde sıcak değil misin?"

Bir ürperti omurgamı sarmakla tehdit ediyor, ama buna karşı kendimi sıkıyorum, kaskatı kesiliyorum. "Bana gerçek kıyafetler getirmen gerekmiyor muydu?"

Parmak uçları göğsümün alt tarafına ulaşıp oradaki deriyi gıdıklarken mırıldanıyor. "Ben sözümü tutarım. Yine de... Seni kazağımın içinde görmek hoşuma gidiyor. Ne düşünüyorsun Sy?" Kardeşiyle konuşuyor olmasına rağmen kelimeleri kulağıma doğru söylüyor.

Sy cevap verir: "Bence fahişene dokunmak istiyorsan, bunu yapacak başka bir yer bulmalısın."

Nick'in göğsü sessiz bir kahkahayla inip kalkıyor ve benim gözlerim korkuyla kapanıyor, çünkü kardeş rekabeti hakkında bildiğim bir şey varsa-

Evet.

İşte burada.

Nick göğsümü geniş avucunun içine alıyor, sıkıyor ve Sy'ın fark ettiğinden emin oluyor. Bana, "Bugün herkesin yapacak işleri var. Sen burada kalabilirsin Minik Kuş."

Gözlerim ona doğru kayıyor, açılıyor. "Kilit altında mı?"

"Belli ki." Bakışlarını benimkilerde sabit tutuyor, bu yüzden asansöre doğru baktığımı görüyor. Başını hafifçe sallayarak meme ucumu okşuyor. "Hemen şurada."

"Oh." Beni okşama şeklini görmezden gelmeye çalışarak özenle tabağıma bakıyorum. "Bütün gün ne yapmam gerekiyor?"

"Meditasyon mu? Mastürbasyon mu?" Kucağına attığı bakışların aynısını şimdi boş olan tabağına da atıyor. "Temizlenmek mi?"

Gözlerimi bulaşıklarla dolu lavaboya dikiyorum. "En azından Auggy bana okumam için kitaplar verdi."

Nick diğer elini kazağıma sokuyor ve diğer mememe yapıştığında irkiliyorum. "Her zaman yatağının yanında duran çöpü mü kastediyorsun? Azgın kitaplarını mı?"

Sy'ın bana attığı kötü bakışa aldırmadan, "Aşk romanları," diye düzeltiyorum. Nick göğüslerimi sıktığında hemen ekliyorum, "Ve her şeyi okurum. Hiç fark etmez. Sadece bana getirdiği şey buydu. Yani, ben..."

"Azgın mısın?" diye kulağıma fısıldıyor ve beni kıvrandırıyor. Nick çatı katına doğru başını sallıyor. "Daha dün gece sana bir kitap verdim."

"Bitirdim."

Alay ediyor, parmak eklemlerini göğüslerimin yanlarında gezdiriyor. "*Ölü Canlar'ın* yarısını bir gecede okumadın."

Sy'dan gelen alaycı bir homurtu ağzımı açık bırakıyor. "Haklısın. *Ölü Canlar'ın* yarısını bir gecede okumadım. *Hepsini* okudum."

Nick duraksıyor, sonunda ellerini kazağımdan çekip kurtarıyor. "Evet, doğru."

"Ben hızlı bir okuyucuyum," diye açıklıyorum parmaklarımın arasına bir parça pastırma sıkıştırarak. "Yani beni sıkıntıdan delirtmemeyi planlıyorsan, tek bir Gogol romanından daha iyisini yapman gerekecek."

Omuz silkişini sırtımda hissediyorum. "Neye benziyorum ben? Lanet bir kütüphaneye mi?"

"Bütün gün burada oturamam. Bu bir..." Çenemi sıkıp "Düşes" demeye zorluyorum.

Hızlı bir bakış, dudağının köşesinin kelimeyle birlikte yukarı doğru kıvrıldığını ortaya çıkarıyor. "Haklısın. Çoğu Düşes bize sınıfa kadar eşlik eder, otoparkta bize sakso çeker ve öğle yemeği olarak koca bir yük alırdı. Ama çoğu D ü ş e s aynı zamanda öğrenci *ve* güvenilirdir. Sen ikisi de değilsin." Beni kalçalarımdan yakaladı ve kucağından itmeden önce müstehcen ereksiyonuna doğru çekti. "Dersim var."

Rahatlamış bir şekilde yanındaki boş koltuğa koştum ve ağzından başka bir saçma talep çıkmadan önce yemeğime yumuldum. Lokmalar arasında Sy'ın mutfaktan çıktığını ve Remy'nin kapısına yöneldiğini fark ediyorum. Kapıya üç kez sertçe vuruyor. Bir an sonra Remy ortaya çıkıyor.

Bir gün öncesinden daha iyi değil. Aksine, daha da bitkin görünüyor; saçları gevşek ve cılız, renksiz bir yüze doğru sarkıyor.

"Ne?" diye tersliyor. Ya da en azından patlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Sözcük düz düşüyor, sönmüş bir balon gibi aralarına iniyor.

"Gel kahvaltı yap." Sy elini Remy'nin omzuna koyuyor, çoğu kişiye dostça ve sıradan gelebilecek bir hareket, ama onu yatak odasından uzağa, öne doğru çekerken Sy'ın pazusunun büküldüğünü görebiliyorum.

Yürüyen bir ceset gibi görünmese belki Remy onunla dövüşebilirdi - ve muhtemelen öyle de hissediyordu. Onun yerine, gömleksiz ve onu son gördüğümde üzerinde olan kot pantolonla dışarı çıktı. Parmak uçlarında mürekkep lekeleri ve belirgin göğüs kaslarında uzun, koyu bir kömür lekesi var. Sy onu mutfağa götürüyor ve Nick'in az önce boşalttığı yere, benim yanıma bir tabak dolusu yemek koyuyor. Bir bardak meyve suyu ekliyor ve yanına üç hap bırakıyor.

"Hadi, ne yapacağını biliyorsun." Sy, sonunda tabureye tüneyene kadar Remy'ye beklenti dolu bir bakış atar.

Hareket edişinde bir şey var, gevşek ama mekanik, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Sanki yapay bir şeyin varlığında olmak gibi. Çok kesin ve ekonomik. Buna dövmeleri, solgun yüz hatları ve soluk yeşil gözleri de eklenince tüylerim diken diken oluyor. Elini kaldıran Remy'nin uzun, lekeli parmakları hapları masanın üzerinde kaydırıyor, küçük şekilleri dairesel hareketlerle kaydırıyor.

Sy ona sert bir bakış atıyor, kulağına yakın konuşmak için eğiliyor - muhtemelen Nick ve benim duymayacağımızı umuyor. Biz duyuyoruz. "Burada neler döndüğünün farkında olmadığımı sanma. Günlerdir o odadasın, zar zor yemek yiyorsun, zar zor uyuyorsun. Bu yolun nereye çıktığını ikimiz de biliyoruz Remy. İlaçlarını al, yoksa babanı aramak zorunda kalacağım."

Nick donmuş bir halde aralarına bakar.

Remy'nin yeşil gözleri önce Sy'a, sonra da haplara kayıyor. Sözünü sakınmadan hapları alır ve ağzına tıkıştırıp sertçe yutar.

"Tatmin oldun mu?"

Sy kararlı bir şekilde "Hayır," diye yanıtlıyor. "Göster bana."

Remy iç çekerek çenesini kaldırıyor ve sonra ağzını açıp dilini dışarı çıkarıyor. "Tanrım, sanki Saint Mary's'e geri dönmüş gibiyim," diye mırıldanıyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor, tabağının üzerine eğiliyor.

Sy bize sırtını dönerek, "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor. "Bu sabah dosyalama görevindesiniz ve ilk dersiniz saat on birde. Yirmi dakika içinde hazır olmanızı istiyorum."

Tam zamanında Remy'ye bakıyorum ve onun hapları tabağa tükürüp bir yığın çırpılmış yumurtanın altına sakladığını görüyorum. Sanki birdenbire on iki yaşına gelmişim ve Leticia yanımda kuralları çiğniyormuş ve ben de babama dönüp ispiyonlayabilir, onun cezalandırılmasını izleyebilirmişim gibi çılgınca bir istek duyuyorum.

Ama ceza hiç gelmedi. Onun için

gelmedi.

Onun için *asla.*

Dürtümü bir yudum kahveyle bastırıyorum. Bu adamın sağlığını umursamaması neden umurumda olsun ki? Simon'a ihanet etmesi? O da bu boktan dondurmanın üstündeki kiraz. Hayır, çenemi kapalı tutuyorum. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim. Ayrıca, Remy'nin enerjisine sahip biri için bir gün evrak doldurmanın yeterli bir ceza olduğunu düşünmeliyim,

Nick'in eşyalarını toplamasını çevremden izliyorum. Cüzdan, anahtarlar, kitap çantası. Silahını çıkarmadığını fark ediyorum, yani ya kampüse onunla geliyor ya da aşağıya saklıyor. Yanımda durup dövmeli parmaklarıyla yontma tahtaya eşit bir ritimle vurmaya başladığı anda ne soracağını biliyorum. "Sanırım bir veda öpücüğü ummak çok fazla olur?" dediğinde kulaklarımın uçları hala sıcaktan patlıyor.

Tanrım, şu lanet öpücük.

Burnumu *Dead Souls'a* gömüp geçirdiğim beş saat bile ondan kaçmak için yeterli olmadı.

Ağzıma bir çatal dolusu yumurta tıkıştırarak ve agresif bir şekilde çiğneyerek cevap veriyorum.

Mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için uzanıyor. "Sana daha fazla kitap getirebilirim. Daha *kalın bir* şey. Daha azgın?"

Kalçamı Remy'ninkine çarparak ondan uzaklaşıyorum. "Unut gitsin. *İyi* bir kitap bile ağzının tekrar üzerimde olmasına değmez."

Nick yanımda hareketsiz duruyor, eli hâlâ saçımda. Bir de baktım ki başım geriye doğru çekiliyor ve bakışlarım keskin, mavi gözlere kilitleniyor. "Bu tavrının sana gerçekten bir faydası olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor asidik bir tonda, elini kafa derime sertçe vurarak. "Beni zorlama Lavinia. Seni gün boyu oyalamanın başka yolları da var." Asansörden hiç bahsetmiyor -hatta bakmıyor bile- ama ben onu gayet net duyuyorum.

Onu her reddettiğimde, ateşle oynuyorum.

Beni bırakana kadar boynum açıyı protesto ediyor. Gözlerindeki o karanlık gölge, çıkardığım alçak, acı dolu sese rağmen dağılmıyor. "Lanet mutfağı temizle," diye mırıldanıyor ve topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkıyor.

Bir saniye sonra merdiven boşluğunun kapısı arkasından çarparak kapanır.

Birkaç dakika boyunca yemeğini ilaçların etrafından dolaştırmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi davrandıktan sonra Remy taburesinden kayıyor ve "Ben hazırlanmaya gidiyorum" diyerek yemeğini ve ilaçlarını çöp kutusuna atıyor. Döndüğünde, sanki her şeyi gördüğümü biliyormuş gibi bana kapüşonlu, uyarıcı bir bakış atıyor. "Çatallı dili olmayan bir yılan düşünün" diyor, uzaklaşıp yatak odasının kapısını arkasından kapatırken çıplak omuzlarının altındaki kaslar kıpırdıyor.

Yine tutsak ve yalnız.

On bir gün.

Birdenbire kahvaltım o kadar da çekici gelmemeye başladı. Çocukların üst üste dizilmiş tabaklarını görmezden geliyorum. Benimkini durulayıp bulaşık makinesine koyuyorum ve burada olduğuma dair tüm izleri siliyorum. Onların temizlikçisi olmak anlaşmamızın bir parçası değildi. Nick onların pisliğini temizlememi istiyorsa

saç çekmekten çok daha zorlayıcı bir şey yapmalısın. Ben bir kız kardeşle büyüdüm, Tanrı aşkına.

Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp yüzümü ana odaya dönüyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Tüm bunlar kapalı, sıkışık alanlardan daha iyi, kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama bazen yine de aynı hissettiriyor. Kilitli kapılar, sınırlı hava, yüksek duvarlar.

Bütün bu kule büyük bir asansör boşluğu, değil mi?

Ama iyi tarafından bakarsak, ilk defa kulede gerçekten yalnız kaldım. Burada beni tehdit edecek, bana dik dik bakacak ya da beni taciz edecek kimse yok. Bu farklı bir özgürlük türü ve uyandığımdan beri ilk kez kendime gerçekten nefes alma izni veriyorum, gerginliği dışarı atıyorum.

Sonra da benim durumumda olan her mantıklı insanın yapacağını yaptım. Burnumu soktum.

Belli ki çocuklar ortalığı dağıtacak kadar uzun süredir burada değiller ama kule çıplak değil. Mobilyalar güzel ama oldukça yıpranmış; sanırım kardeşlik tarafından sağlanmış. Bütçeler, yasal ücretler, mülk yönetimi olduğunu biliyorum. Her şey gibi onlar da ticari bir varlık. Bir duvar tamamen kompozit fotoğraflardan oluşuyor, en başından beri her bir üye sınıfının sıra sıra fotoğrafları. Yüzlerce adamın yüzüne göz gezdiriyorum; Batı Yakası'nın belası, Forsyth'in yumrukları. Her sınıfın en tepesinde o yılın Dükleri olan bir liderlik üçlüsü var ve kendimi bu kuledeki yerlerini kazanmak için ne yaptıklarını merak ederken buluyorum. Asillerin liderliklerini dönüşümlü olarak yaptıklarını biliyorum; bu pozisyonlar bir dizi yarışma ve oyun sırasında kazanılıyor; bunlar yüzeyde eğlenceli, sıradan suçlar gibi görünse de genellikle birilerinin kan dökmesiyle sonuçlanıyor. Bunu benden daha iyi kimse bilemez, haftalar önce o gece amımdaki tüm izleri yıkarken kanalizasyonda dönen kanı hala hatırlıyorum.

İşte o zaman gördüm. Her yılın üçlüsünün hemen altında küçük oval fotoğraflar var. Başka bir adam değil, genç bir kadın.

Düşesleri.

Kompozitten kompozite geçiyorum, her fotoğraftaki gülümseyen kıza bakıyorum. Gözlerini arıyorum, bu kuleyi kendi sefaletleri ile doldurduklarına dair herhangi bir işaret arıyorum, aynaya baktığımda bana geri yansıyan karanlık gölgeler. Onu bulmaya çalışıyorum, bunu istemeyeni, mücadele edeni, umutsuz hissedeni.

Eğer o fotoğraflardan birindeyse, benim saklayabileceğimden çok daha iyi saklamıştır.

Belki Nick haklıdır. Belki de bu kadınlar Düşes olmayı ve Düklere hizmet etmeyi bir onur olarak görüyorlardı. Belki de yazlarını bir gün bu kulede olmayı, yataktan yatağa atlamayı, derslere kadar onlara eşlik etmeyi umarak, dua ederek geçiriyorlardı. Belki de her biri Forsyth'in yumrukları için iyi bir küçük orospu olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Diğer kadınlar gibi olmamam çok kötü.

Arkamı dönüp yandaki duvara odaklanıyorum. Henüz keşfetme fırsatı bulamadığım uzun raflar ve dolaplar var. Raflar çoğunlukla kardeşlik hatıralarından oluşuyor - alt kattaki kargaşa odasında saklanamayacak kadar güzel ya da duygusal eşyalar. Hiçbirinin maddi bir değeri yok gibi görünüyor; sadece kupalar, ayı heykelleri ve Forsyth eşyalarından oluşan bir koleksiyon.

Çömelip bir çift kapıyı açıyorum. İçeride bir dosya dolabı var ve iki kez düşünmeden çekip açtığımda sıra sıra dosyalar ortaya çıkıyor. Bu kadar çok *bilgiyi* görünce içimden bir telaş geçiyor. Birçoğunun üzerinde 'Sınıfı...' yazıyor ve bunlara hızlıca göz attığımda tüm üye sınıflarının listeleri ortaya çıkıyor. Birkaç dakikamı isimlere bakarak ve bu üçünün ne zaman üye olduğunu merak ederek geçiriyorum. Simon Perilini birinci sınıftaydı. Remy'nin soyadını bilmiyorum... ya da ilk adını. Bulabildiğim en yakın isim ikinci sınıftaki Remington Maddox, ama bu doğru olamaz. Maddox'lar kendilerine özgü bir kraliyet ailesidir, o kadar zengin ve güçlüdürler ki içlerinden birinin West End'de Forsyth'in bir yumruğu olarak süründüğünü düşünemiyorum.

Nicholas Bruin burada değil. Adam

kayırmayı sevmek lazım.

Kadroları geçip kulenin kendisiyle ilgili dosyalara göz atıyorum. Dağınık bir şekilde 'Saat' olarak etiketlenmiş bir tane görüyorum ve durup devasa, hareketsiz saat yüzüne bakıyorum. Eminim zamanında tıkır tıkır işleyen muhteşem bir saatti. Gürültülü müydü? Çatı katımın üstündeki kablolar takırdıyor muydu? Ne zaman durdu? Merak beni şaşırtmıyor -babam her zaman bunun en kötü özelliğim olduğunu söylerdi- ama yoğunluğu şaşırtıyor.

Çıkarıp kapağını açıyorum ve bacaklarımı altıma katlayıp okumak için yerleşiyorum. Saatin kronolojik bir tarihçesi: bakım, onarım, parça makbuzları, tarihi kayıt belgeleri. Görünüşe göre, yaklaşık on yıl önce, bir restorasyon hibesine başvurma girişimi olmuş, ancak bunun onaylandığına dair hiçbir belirti yok. Daha da geriye baktığımızda -kağıt incelmiş, kırışmış, mürekkep solmuş- bundan on yıl önce ve ondan da on yıl önce girişimler olmuş. Bu kule Forsyth için ne ifade ediyorsa etsin, yerel yönetim belli ki çürümesine izin vermekten memnun görünüyor. Tabii ki, bu kasabada politik olan her şeyin anahtarı çoğunlukla Baronların elinde olduğu için, muhtemelen yağlanması gereken eller de onlar. Buradaki rekabeti bildiğimden, Dukes'un binanın yıkılmasına daha çabuk izin vereceğine bahse girerim.

Saatin kendisiyle ilgili en son onarım makbuzları neredeyse elli yıllık, iş emirleri yırtık pırtık ve zor okunuyor. Her şeyin altında gömülü bir el kitabı var. *Horolojiye Giriş: Saat ve Saat Yapma Sanatı.*

Karnım heyecanla şişiyor.

Kılavuzu çıkarmadan önce omzumun üzerinden paranoyakça bir bakış atıyorum, dosyayı yerine geri itiyorum ve dolabı kapatıyorum.

Bu beni kesinlikle bir süre meşgul edecek.

14

Remy

IO banyodayken, kızlar orada ne yapıyorsa onu yaparken merdivenlerden kayboluyor.

Ya da zihnim kızların orada ne yaptığını düşünüyorsa.

Çan kulesinin altındaki odaya tırmanırken küçük merdiven boşluğunun ışığını açmıyorum. Her basamağın nerede olduğunu zaten biliyorum, tepedeki kapının kolunu görmeme gerek kalmadan hissedebiliyorum. Uzun zamandır burada olduğum için de değil. Buraya sadece üçüncü kez çıkıyorum.

Şunu söyleyeyim, kesinlikle gerçek kokuyor. Eski metal, toz ve nem gibi. Gerçi bu konuda hep iyiydim. Detaylarda. Bu yüzden insanlar üzerlerinde mürekkebimin olmasını istiyor. Küçük şeyleri, başka kimsenin fark etmeyeceği ya da umursamayacağı ama benim üzerinde saatlerce uğraşmaktan mutlu olduğum şeyleri istiyorlar. Bir gölgenin bir gözün altına düşme şekli. Onu dolduran taranmış çizgiler. Doku, gölge, bir dairenin mükemmel kıvrımları.

Yıldızların yoğunluğu.

Siyah cam. Sarı saçlar. Kırmızı ışıklar. Ağaçlarda kan.

Sanırım gayet iyiyim.

Uzun zamandır mutlu olduğum bir şey yapmamış olmanın getirdiği bir sorun bu. Bazen beynim tüm çabasını ayrıntılı bir şeye harcamaya karar veriyor.

Örneğin, dosyalama görevi gibi.

Burada iş yapmanın bir anlamı yok. Bunu biliyorum, hissediyorum, kabul ediyorum ama yine de tabureye oturup düğmeye basıyorum ve matkap makinesini hayata döndürüyorum. Saint Mary'de hepimizin makine olduğuna yemin eden bir adam tanıyordum. Belki gerçek anlamda değil ama işleri otomatik olarak yapmanın bir gerçekliği var; bir kas, kalp atışı gibi, söylenmeden kendini esnetiyor. Yapılacak bir iş var, bu yüzden ellerim hareket etmeye başlıyor. Hepimiz bir noktaya kadar mekanikiz. Buna iliklerime kadar inanıyorum. Çarklardan, kablolardan ve çubuklardan oluşan et torbası, alt kattaki ölü saatten çok da farklı değil.

Dosyalama görevi benim için yeni değil. Bütün yaz Saul için yaptım, bu yüzden küçük nüansları kaptım. Matkabı metale indirdiğimde nasıl düştüğünü. Talaşların çıkardığı ses. Mekaniğin gürültüsü, çeliğin dokusu. Sy tüm bunların ne kadar doğru olduğunu anlayabilseydi, belki de bu versiyonu bana öyle bakıp durmazdı.

Sanki kırılmışım gibi.

İlkini bitirdiğimde mükemmel çalıştığımı anlıyorum. Metalin yüzeyine açtığım beş ince delik pürüzsüz ama çok da pürüzsüz değil. Pürüzlü ama çok da pürüzlü değil. Tam isabet.

Ve telefonum çaldığında, ağzımın muzaffer, acı bir sırıtışla titrediğini hissediyorum, çünkü ekranda babamın adı yanıp sönüyor. Tabii ki, en ufak bir gurur hissettiğimde beni arayacaktı. Zihnim inanılmaz.

Çünkü üç gün önce bir rüyaya daldım. Ve

hiç uyanmadım.

"Öyle mi?" "Evet nasıl I Cevap ver, gözler daraltma Şüpheli bir şekilde. Sy *vardı*

Daha önce onu aramakla tehdit etmiştim. Şimdiden kendime düşman mı oldum? Bu

Bazen olur. Elimde değil.

"Sınıfta değilsin." Hayal kırıklığının tonu o kadar gerçek ki -o kadar mükemmel ki- neredeyse gülecektim. Bunu kesinlikle başardım. "Sesli mesaj bırakacaktım."

Odaya baktığımda, bu işi oluruna bırakmaya karar verdim. Gitmem gereken yerler var.

olmak. "Bu sabah işim var. Ders 11'de."

"Oh." Sesi beklendiği gibi şaşkınlıktan biraz uzak. "Anladığım kadarıyla geleceğini henüz mahvetmemişsin. Aksi takdirde, iyi misin?"

Parmaklarımı masaya vuruyorum, 'iyi'nin hangi değerini sorduğunu merak ediyorum. Sanırım bu bana bağlı. "Tek bir müfredat bile okumadım." Parmaklarımı daha hızlı vurarak ekliyorum: "İki kez geç kaldım, stüdyo zamanı ayarlamakla uğraşıyorum ve hafta sonu Düşes'imin beynini keçeli kalemle siktim."

Hattın diğer ucunda bir süre sessizlik oldu ve sonra babam sinirli bir şekilde, "Sanırım bunun için sikini kullanman gerekiyor," dedi.

"Oh, bunun için mi?" Bir ayağımı masaya vurarak omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Tam bir ahmak beni sadece cinsel perhiz eğitimi veren bir ortaokula gönderdi. Hayal edilebilecek en boktan ebeveynlik."

"Bu senin son yılın." Sesi her zaman dişlerimin ağrımasına neden olan o ciddi, otoriter tona bürünüyor. "Sanat diploması istiyordun ve sana kazandıracağı en iyi şeyin kıçını silecek bir şey olduğunu bilmeme rağmen, bunu alabilmen için avuç dolusu para ödedim. Boktan ebeveynlik için bu nasıl?"

"Yüzüme her fırlattığında biraz daha boktan oluyor." Çenemi ovuyorum. "Neden birkaç yumruk atmadan beni arayamadığını hiç merak ettin mi?"

"Muhtemelen her sinir krizi geçirdiğinde kendine bir dövme daha eklemenle aynı sebepten." İç çekiyor, uzun süre acı çekiyor. Babam olmak zor iş. "Yani, *iyi misin*? Herhangi bir yan etki var mı? Uyuyor musun? Mesajlarıma tek bir cevap bile vermedin ve Doktor Weatherby

haftalardır bir seans ayarlamadım. Anlaşmayı biliyorsun. Bu konuda bilgilendirilmem gerekiyor-"

"Ben iyiyim," diye ısrar ederek sözünü kesiyorum. Doktor Weatherby görmek isteyeceğim son kişi. Yıllardır bunu kafama kazımıştım.

Yıldızları düşünme, Remy.

Yıldızlardan uzaklaş, Remy.

Işıkta kal, Remy.

Bakmaya iznim yok ama o parti gecesi baktım. Aşağıya baktım -böyle bir niyetim yoktu- ve yıldızlar oradaydı ve şimdi onlardan oluşan bir ağın içindeyim, kırmızı ışıkları, kanı ve siyah camı bekliyorum ve *lanet* olsun. Onları görmem *gerek.* Yapamayacağımın söylenmesinden bıktım. Adımı söylediler ve beni bakmaya zorladılar ve şimdi, eğer onlara geri dönebilirsem, nedenini bulabilirim.

Yılan.

Vinny.

Yıldızları kötü bir kimya deneyi gibi fokurdatıyor.

Usulca yalan söyledim, "Bir bebek gibi uyuyordum. Hatta sevgi dolu ebeveynleri olan bir bebek gibi. Modern tıp gerçekten inanılmaz."

Bu sefer iç çekme yok. Tüm bunlara rağmen, o devasa bir bok kafalı. Babam her zaman her şeyin yolunda olduğunu söylediğimde bana inanacak kadar tembel olmuştur. Onun için daha az iş. "Madem bu kadar harikasın, o zaman sana gerçekçi olmanın ve yüksek lisans için plan yapmanın zamanının geldiğini söyleyebilirim."

"Ah, bu konuşmayı yapmayalı birkaç ay oldu, değil mi?" Siktir, *çok iyiyim*. "Peki bunu nerede yapmak istiyorsun?"

Kafası karışmış gibi, "Bunu mu?" diye soruyor.

Başımı sallayarak detaylandırıyorum, "Evet, biliyorsun. 'Hayatımın aldığı üzücü yol' hakkında bana nerede ders vermek istiyorsun? Çünkü ailenin içine eden kişi olduğumu gizli tutmayı sevdiğini biliyorum ve kampüse geldiğini göremediğim için birkaç seçeneğimiz var." O cevap vermeden ben teklif ediyorum,

"Şehir kulübünü her zaman sevmişimdir. Benim tarzım değil tabii ki. Ama Rubens tablosunun olduğu odada oturmamıza izin verdiler. Kalın götlülerin olduğu oda. Her neyse, sanırım oranın sahte olduğuna karar vermeye çok yaklaştım, bu yüzden oraya gidebilirsek harika olur."

Burnunu ovuşturduğunu duyar gibiyim. Sy'a bu kadar ilgi duymamın sebeplerinden biri de bu. İşaret parmağıyla başparmağını ovuşturduğu bir şey yapıyor. Bir kıpırdanma. Bana babamı anımsatıyor, ama onda kızgınlık yok. "Bu tavrın seni hayatta bir yere getireceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Bu sabah Nick'in Lavinia'nın kafasını geriye doğru çektiğini gördüm. Yıldızlar. Şimdi ona baktığımda gördüğüm şey bu. Sarı saç dalları. Çığlığının sesi. Gri gözlerinde yanıp sönen panik. Kırmızı ışıklar. Ve öfke - o kadar büyük bir öfke ki - bütün bu lanet şehri moloz ve kül haline getirebilecek kadar sıcak yanıyor...

"Bu tavrın sana gerçekten yardımcı olduğunu düşünüyor musun?"

Kelimeler neredeyse aynı. Bu iyiye işaret olamaz.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip geriye doğru itiyorum, kendimi yeniden yönlendirmeye çalışırken göz kırpıyorum. "Bunu daha sonra yapabilir miyiz? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Babamın sesi öfkeli bir oktav düşüyor. "Beni başından savma. Ya iyi gidiyorsun ya da gitmiyorsun. İşine geldiği zaman iki tarafı da oynayamazsın. Anlaşmamızı biliyorsun. Weatherby'den randevu al, yoksa-"

Şakağımı ovuyorum. "Kulüple bir zaman ayarla, orada olacağım." "Remington!"

Telefonu kapatıyorum, başımı tutarken telefonumun çalışma masasına düşmesine izin veriyorum. Yıldızlar, bir sürü lanet yıldız. Sarı saçlar. Kırmızı ışıklar. Panik. Öfke. Rüzgar. Hafıza yeniden acımaya başlıyor, gözlerimin arkasında keskin, sıcak bir zonklama. Her şey lekeli, çok fazla elden geçmiş bir karakalem eskizi gibi, kenarları belirsiz.

Geri dönmeye çalıştım. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum. Sadece çok uzakta hissediyorum. Lavinia tam önümdeyken bile, tam olarak doğru değil. Yeterince sarı değil. Yeterince kırmızı değil. Burada kalırsam bana geri döneceğini düşündüm. Beynimin tüm bu karışıklıkları çözmesine izin verirsem, her şeyin başladığı yere geri dönebileceğimi düşündüm.

İşe yaramıyor.

Matkap makinesini kapatıyorum, şakaklarım acıyla zonklarken dükkânı kapatma hareketlerini yapıyorum. Ne kadar beklersem, burası o kadar kötüleşiyor. Babam gelecek. Sy geri dönecek. Nick gidecek. Lavinia tıpkı yıldızlar gibi solacak.

Eğer onlar bana gelmeyecekse, benim onlara gitmem gerekecek.

15

Lavinia

Tçan kulesine çıkan merdiven, çatı katındaki küçük bir kapının arkasında. Bunu daha önce fark etmiştim ama örümcekler için bir saklanma yerinden başka bir şey olmadığını düşünerek kapalı bırakmıştım. Ciddi ciddi düşündüm

İçgüdülerimi takip ederek sonunda ağır metali çerçeveden çıkarıp hemen içerideki ışık düğmesini çeviriyorum.

Sıkışık.

İşte merdiven böyle bir şey. Dar, yüksek taş duvarlarla çevrili. Ana kule merdiveni buna kıyasla daha geniş. Neredeyse mağara gibi. Duvarların omuzlarıma bu kadar yakın olduğunu bilerek o basamakları çıkma düşüncesi bile ensemde ter birikmesine neden oluyor, midem panikle bulanıyor. Loş ışıklı alana bakarken yutkunuyorum, merdivenlerden yukarıya, tepedeki kapıya bakıyorum. Koşarsam beş saniye. Koşmazsam on saniye. Ve oraya ulaştığımda ne bulacağımı bile bilmiyorum. Belki de bir dolaptır ve ben kendimi hayal edilebilecek en kötü yere hapsediyorumdur.

Parmaklarımı yumruk yapıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Ve sonra koşuyorum.

Her seferinde iki adım atarak, yolumdaki ağları süpürerek, sanki var olan tek şey oymuş gibi önümdeki uzun, endüstriyel görünümlü kapıya doğru merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

Sonunda ona ulaştığımda, daralmış ciğerlerim ve çarpan nabzımla kapıyı zorlayarak açtığımda, bulduğum şeyi beklemiyordum.

Bu... parlak.

Parlak bir şekilde aydınlatılmış.

Tökezleyerek içeri giriyorum, nefes nefese kaldığımda kapıyı arkamdan kapatıyorum ve paniğin dalgalar halinde içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Burası bir dolap değil, saatin iç işleyişiyle dolu geniş ve yoğun bir alan. Küf kokan alana açık bir şekilde bakıyorum, tüm pirinç çubukların ve çarkların kullanılmamaktan tozlandığını ve muhtemelen milyonlarca farklı şekilde sıkıştığını hemen görüyorum. El kitabına göz gezdirmiştim ama iç organların muazzam büyüklüğünü yakından görmek bambaşka bir bakış açısı.

Kitabı kolumun altına sıkıştırdığım yerden alıyorum ve hangi parçanın ne işe yaradığını anlamak için sayfaları çevirmeye niyetleniyorum. Ya da hangi parça çalışmayı durdurdu? Ama parmağım sayfaların arasına dalmadan önce duraklıyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Zemin temiz değil, bu yüzden odanın ortasına doğru giden iyi aşınmış yolu görebiliyorum. Düşünmeden takip ediyorum, zihnim buranın eski bir saat kulesinin terk edilmiş bir odası gibi hissettirmediği gerçeğiyle dolu. Nedenini açıklayamıyorum ama basitçe... bir enerjisi var. Havada garip bir vızıltı, sanki birileri elli yıl öncesinden daha yakın bir zamanda burada bulunmuş gibi. Belki geçen aydan bile daha yakın bir zamanda.

Kulenin diğer tarafına geçene kadar, kabloların ve saatlerin etrafından dolanarak, Forsyth'in en yüksek odasına girmeyi başarabilen herkes tarafından görülebilen ve açık olan sandıkları görüyorum.

Silahlar.

Bütün çantaları.

Şaşırmamam gerektiği halde uzun bir süre öylece kalakalıyorum. Düklerin bu kasabada silah ticareti yaptığını herkes bilir. Sadece burada olmalarını beklemiyordum. Kampüse bu kadar yakın. Çok *açık*. Kontlar *asla*.

Parlak ve yeni görünümlü bir tabancayı incelemek için eğildim ve içimde bir coşku hissettim. Bu bebeklerden biriyle hepsini alt edebilirdim. Parmağımı namlunun üzerinde gezdirerek elimdeki ağırlığı test ediyorum ve metalde garip, kabarık bir nokta hissediyorum, sanki şişmiş ve sertleşmiş gibi.

Kafamı kaldırdığımda köşedeki matkap makinesini görüyorum. Yanında, hissettiğim uğultunun kaynağı olan başka karmaşık makineler duruyor ve birden Sy'ın daha önce söylediği sözler aklıma geliyor.

"*Bu sabah dosyalama görevindesin...*"

Evrakları dosyalamak değil, birden fark

ettim.

Remy lanet seri numaralarını dosyalıyor.

Etrafıma bakınırken tüylerim diken diken oluyor, platin saçları ve zayıf yanaklarından bir iz arıyorum. Yine de hiçbir şey göremiyorum. Bu da başka bir sorun. Burada yüz tane silah olmalı -belki de daha fazla- ama tek bir kutu bile cephane yok.

Sinirlenerek tabancayı yerine koydum.

Güm.

Gözlerim tavana fırlıyor, kaslarım geriliyor. Herkes kulenin son bir katı olduğunu bilir. Çan kulesi. Etrafı hızlıca taradığımda bir kapı ya da merdiven göremiyorum ama bir merdiven var. Güneydoğu köşesinde, zayıf bir ampulle aydınlatılmış.

Tırmanıyorum, bunu yapmanın ne kadar aptalca olduğunun farkındayım. Kulenin ana yaşam alanı Dükler dışında herkes için kısıtlı, ancak çan kulesi temelde Fort Knox olarak kabul ediliyor. İnsanların konuşmalarına bakılırsa Dükler burayı kutsal sayıyor. Saul'u saymazsanız, buraya çıkan birini tanıdığımı bile sanmıyorum - ve kim tanıyor ki? En iyi ihtimalle.

Ait olmadığım yerlere burnumu sokmak. Bu sadece onlara silahları gördüğümü, artık serbest bırakılamayacak kadar çok şey bildiğimi göstermek olurdu.

Bu bana asansörde *günler* geçirtebilir.

Görmem gerektiğine karar vermeden önce bir küçük resmi kemirmek için yaklaşık beş dakika harcıyorum.

Zirvede ağır bir kapağı itiyorum, kollarım ağırlığın altında zorlanıyor. Sabahın geç saatlerinde havaya yükseldiğimde sert ve ılık bir rüzgârla karşılaşıyorum. Tepemde asılı duran devasa demir çan beni gölgede bırakıyor ve altından çıkmak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüyorum. Buraya çıkana kadar göğsümün ne kadar sıkıştığını fark etmiyorum, susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın su yutması gibi havayı içime çekiyorum. Büyük çanın etrafında dönüyorum ve onu içime çekmek için kemerli açıklıklardan birine koşuyorum. Hava, manzara, her şeyin açıklığı. Kaslarım gevşerken aşağıdaki manzarayı seyrediyorum. Şehre bakmak muhteşem, Forsyth'in dört köşesinin her biri böylesine uç bir noktadan görülebiliyor.

Daha küçükken İncil okuluna gitmiştim, bir düzine kalp atışı kadar. Babam bunun bizim için -Leticia ve benim için- iyi bir şans olacağını düşünmüştü. Çok geçmeden ikimiz de 'otoriteyle sorun yaşadığımız' gerekçesiyle okuldan atıldık. Ben cezalandırıldım. Leticia ceza almadı. Her halükarda, orada dindar olmadığımı anlayacak kadar zaman geçirdim.

Ama eğer bir cennet varsa, tıpkı bunun gibi olacaktır; duvarlar yok, göz alabildiğine açık bir alan.

Forsyth'e sevinçli bir huşu içinde bakarken, "Geleceğini biliyordum" dediğini duydum. A r k a m d a n gelen sesle irkilerek döndüm.

Bu Remy, tam da beklediğim gibi. O diğer taraftan geziniyor
zili çalıyor, batıya bakan kemerin desteğine gelişigüzel yaslanıyor. Başında bir beyzbol şapkası var ama arkası dönük, saçlarının gelişigüzel tutamları rüzgârda dalgalanıyor. Eskisi kadar heybetli görünmese de gözlerinde hâlâ o boş yabanıllık dolaşıyor. Cildi solgunlaşmış

Güneş ışığı ve tam bana bakıyor olmasına rağmen, gözbebeklerinin karanlık küreleri sanki milyonlarca mil uzaktaymış gibi görünmesini sağlıyor.

Bu Remy değil. Bu

Maniac.

"Yirmi dakika sonra dersin var," diyorum gergin bir şekilde kıpırdanarak. Buraya ona hatırlatmak için gelmişim gibi davranmak fena bir numara değil, ama yüzündeki tepkisizlikten anladığım kadarıyla bunu yemiyor. "Nick buraya gelemeyeceğimi hiç söylemedi." Sırtımı taş duvara dayadım. "Sadece biraz hava almak istedim."

Gözleri Nick'in kapüşonlu sweatshirt'ünün büzgü ipine dolanan parmaklarıma takılıyor. "Bunu giymemen gerekiyordu."

Koyu gri renkte, üzerinde buralarda her zaman çok satılan 'FU' amblemi olan bir tabelaya bakıp omuz silkiyorum. "Dün zorla kafama geçirdi. Çalmadım ya da-"

"Hayır." Yüzünde gergin ve sinirli bir ifade beliriyor. "Yani, böyle olmadı. Tam olarak değil. Sen..." Başını eğiyor, gözleri kısılıyor. "Neden sarışın değilsin?"

Duraksıyorum, yüzüm allak bullak oluyor. "Saçımı boyattığım için mi?"

Hayal kırıklığı yatışıyor ve yüzünde yumuşak bir ifade beliriyor. "Önemli değil. Sanırım nasıl geri döneceğimi buldum."

"Geri dönmek mi?" Şimdi sinirli görünen benim. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Kelimelerini kullan!"

Kolunu kaldırıyor ve sonunda kıpkırmızı parıltıyı görüyorum. Ön kolundan bileğine, avucuna doğru akıyor, kıvrak parmaklarından damlıyor. İlgisiz görünerek kanın yavaş akışını izliyor. "Belli ki işe yaramamış, tam olarak değil."

"*Kahretsin...*" İlk başta nedenini bilmesem de ilerlemeye başladım. Tek bildiğim Remy'nin kolunda kocaman bir yarayla önümde durduğu ve nedense bunu düzeltmem gerektiği.

Nick bunu benim yaptığımı düşünecek.

Bileğini havadan kapıp öne doğru hamle yaparken aklımdan geçen buydu. "Kaldır kolunu, seni geri zekâlı!" Kanamayı durdurmak umuduyla göğsünün üzerine kaldırıyorum ama ağır ve gevşek ve bana o lanet *gözlerle* bakıyor.

"Sadece adımları yeniden takip ediyorum." Parmakları aniden çenemi sıyırıyor. "Seni yıldızların içine düşerken gördüm. Ne dediklerini hatırlamıyorum ama çığlık attığını duydum. Sende... bütün bu kan..."

O zaman yanağıma sürdüğünü fark ediyorum. Bileğini bırakıp geri çekildim ve çılgınca sildim. "Neyin var senin?!" Ama sonra bir ışık parlaması dikkatimi diğer eline çekiyor. Gümüş bir parıltı. Bir bıçak. Yavaş yavaş farkına varıyorum ve ondan biraz daha uzaklaşıyorum. "Bunu kendine sen yaptın."

Gözleri yanağımdan bıçağa kayıyor ve bıçağı kaldırıp inceliyor. "Bunun beni uyandırması gerekiyordu." Omuz silkerek bıçağı kaldırıyor ve sakince derisine bir kesik daha atıyor. "Kendi ruhum konusunda uzman olduğum söylenemez. Genelde bununla ilgilenmeleri için insanlara para veririm. Sadece..." Hayal kırıklığı geri geliyor ve iki kızgın kaşın arasında bir çukur açıyor. "Burası bazen gerçekten kafa karıştırıcı oluyor."

Dişlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum. "Remy, ilaçlarını almamışsın. Onları tükürdüğünü gördüm. Onları bu yüzden alıyorsun, değil mi? Sy sana bu yüzden mi veriyor? Çünkü sen delisin-" Gözleri ağzımın kapanmasına neden olacak şekilde parlıyor. Silahlı deliyi kışkırtmamak için yavaşça sözümü bitiriyorum: "Çünkü sen *hastasın*. Kendinde değilsin. Ne yaptığını bilmiyorsun."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum." Kanlı parmağını kaldırıp şakağına vuruyor. "Her şeyi çözdüm. Sadece çok uzun zamandır burada sıkışıp kaldım. Uyum sağlıyor, gerçek olduğunu düşünmem için beni kandırıyor. Ama gerçek değil."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, bıkkınlıkla. "Nereye sıkıştım?!"

"Rüya!" diye tersledi, yüzü öfkeli bir çimdik darbesine dönüştü. "Bunu *sen* yaptın. Seni çizmek, seninle yatmak... bana rüya gördürdü. Hepsi bu.

Senin hatan. Yıldızların içine düştün ve beni burada bıraktın! Nereye gitmemi bekliyordun ki?!"

Saçlarımı yanaklarımdan geriye doğru çekip nefes alıyorum. Çünkü bu mu? Bu gerçek bir delilik. Deli bir adamın önünde duruyorum. "Remy," sesimi eşit ve sakin tutmaya çalışıyorum, "kendinde değilsin."

"O zaman neden," diye soruyor, ileri atılarak, "neden yıldızları ve kanı hatırlayıp duruyorum?"

Geriye sıçradım, irkildim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Ama fark ettim ki, belki de biliyorum. Sarı saç, kan, gece gökyüzü? "Geneleve girdiğin gece olanlardan mı bahsediyorsun?" diye soruyorum.

Solgun dudakları sıkı bir keseye dönüşüyor. "Sorun da bu. Kimse beni dinlemiyor. Bakıyorlar ama duymuyorlar. Herkes beynimi görmek istiyor. Herkes resimlere, çizimlere ve lanet dövmelere bakmak istiyor! Ama kimse duymak istemiyor." Uzaklara bakarak zilin önünde küçük bir daire çizmeye başlıyor ve tedirgin bir sesle mırıldanıyor: "Ben nereden bileyim?! Genelevin gerçekten var olduğunu nereden bileyim? Belki de seni sırf bunun için yarattım, çünkü kendime uyanmamı söylüyorum." Donup kalıyor, vahşi yeşil gözlerini bana dikiyor. "Siktir, tabii ki. Bu her şeyi açıklıyor. Bacağındaki o boktan dövme? Fikirlerim tükendiği için bitiremedim. Onlar yıldız değil. Sonsuz değiller, anlıyor musun?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, kararlı olma çabam da onun kolu gibi gevşek kalıyor. "Remy, bu bir rüya değil. Uyanıksın, *buradasın.*"

Rahatlamış gibi görünen bir kahkaha atıyor ve yüzünü güneşe doğru çeviriyor. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Belki de aylardır bunun hayalini kuruyordum. Kahretsin, belki de yıllardır hayalini kuruyordum. Bana yıldızları gösterdin çünkü uyanmam gerektiğini biliyorsun ve belki de uyandığımda..." Sanki fiziksel bir darbe almış gibi kafası geriye atıyor, gözlerini kırpmadan bakıyor.

benimkine sabitliyor. Yüzü öyle korkunç bir samimiyetle kararıyor ki midem bulanıyor. "Belki uyandığımda Tate hayatta olur."

Kanım buza dönüştü. "Kim... Tate kim?"

Bana bakarken çenesi sessiz bir yanıtın etrafında çalışıyor, sert ve geniş gözlü, sanki onu aynı anda hem dehşete düşürmüş hem de dehşete düşürmüşüm gibi. "Belki de hiç gitmedim. Belki de bu yüzden acıyordur." Parmaklarını şakağına bastırarak yavaşça nefes verdi. "Ama bunu durdurabiliriz. Durduramaz mıyız? Yıldızların ne dediğini bilmelisin." Tamamen kaybolmuş bir halde başımı sallamakla yetindiğimde, kenara doğru eğilip bakmam için eliyle işaret etti. "Gördün mü? Aşağıda. Görmüyor musun?" Yavaşça yanına gidip bakıyorum. Aşağıda korkunç bir düşüş ve sert bir kaldırımdan başka bir şey yok; bir rüzgâr şapkasının siperliğini yakalayıp yere düşürdüğünde bu durum daha da belirginleşiyor. Şapkanın çırpınarak inişini izlerken geri çekiliyorum, eli sırtıma inip bastırınca kaskatı kesiliyorum. "Bunun nasıl biteceğini biliyorsun, değil mi?"

Kalbim güm güm atıyor, geriye doğru debelenirken ayaklarım taşa sürtünüyor. "Remy, hadi aşağı inelim-"

"Artık uyanmam gerek." Aniden hareket ediyor, kolları ve bacakları onu akıcı bir şekilde çıkıntıya doğru çekiyor. Bir elini kemerin üzerine koyuyor, bu konuda çok rahat görünüyor. Çok sakin. "Eğer uyanırsam, belki tekrar birlikte olabiliriz." Bana bakıyor, yeşil gözleri delip geçiyor ve asıl mesele şu ki, o bir deli. Gerçekten öyle. Ama bana bakıyor ve yüzünde gördüğüm tek şey dipsiz bir umutsuzluk. "Dördümüz. Olması gerektiği gibi."

"Dördümüz mü?" Dükleri ve beni kapsayacak şekilde yuvarlak bir hareketle parmağımı sallayarak soruyorum. Titrediğimi ancak o zaman fark ediyorum. "Sanırım bunu alt katta, korkunç ölümlerimize giden -biliyorsun- dehşet verici düşüşten uzakta yapabiliriz?"

Gülüşü pürüzlü, kırık bir sestir. "Sen mi? Hayır, *sen* değil. Gitmiş olacaksın, beynimdeki yılan deliğine geri döneceksin. Ama Tate burada olacak."

Sallanıyor, bacakları ve kolları gevşek. *Çok gevşek*. Hiç düşünmeden elini tutmak için öne atılıyorum. "Remy, bana bak. Bu bir rüya değil. Bir tür nöbet geçiriyorsun. Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Artık uyanmam gerek." Yeşil gözleri kulenin altındaki yere düşüyor, soluk kirpikleri gözlerinin altındaki yorgun çukurları okşuyor. Her şeyi buradan duyabiliyorum. Trafik. Uzak siren sesleri. Seslerin, rüzgârın ve hayatın paraziti.

Ve atlamak istediğini biliyorum.

İnsanlar benim bir katil olduğumu düşünüyor. Yanılıyorlar, ama bu birkaç ateşli retle atlatabileceğim bir şey değil. Bu zaman alacak, kanıt, tercihen koca bir kanıt yığını. Eğer Remy bu kuleden çılgınca bir dalış yaparsa, burada işim biter. Yüzümde, ellerimde onun kanı var. Kimse masum olduğuma inanmaz. Anlamıyor olabilirim ama Remy çok seviliyor. DKS için. Nick'e. *Tanrım,* Sy için.

Bu sadece asansörde geçen birkaç gün değil.

Bu benim cesedimin taşınmak üzere oraya itilmesi.

On bir gün.

"Remy, bana bak," diye emrediyorum, sesimi sertleştirerek. Bu çok saçma bir şey, yani bununla başa çıkmanın tek bir yolu var. *Daha iyi bir saçmalık*. Dikkati dağılmış gözleri benimkilerin üzerinden geçene kadar bekliyorum, "Haklısın. Yıldızlar benimle konuştu. Her şeyi biliyorum."

Dikkati bana yöneliyor, elindeki bıçak kadar keskin. "Öyle mi?" Başımı sallayarak bıçağı onun gevşek tutuşundan dikkatlice alıp kapüşonumun cebine sokuyorum. "Buraya geleceğini söylediler. Sana söylememi istediler. gerçeği. Önce sen duymak istemez misin?"

Gözleri benden aşağıdaki caddeye kayıyor, alnının kırışıklığında bir şüphecilik tohumu var. "Ben zaten gerçeği biliyorum."

Başımı salladım. "Peki, bunu kendime saklayacağım." Riskli bir blöftü ama uzaklaşmak için dönüyorum, atlayışının sesine hazırlanırken nabzım kafamın içinde atıyor. Daha önce birinin öldüğünü görmüştüm. Bir kere. Ama çok gençtim.

Hatırlıyorum. Zihnimin derinliklerinde, böyle hissedip hissetmediğimi merak ediyorum. Korkmuş muydum? Durdurmaya çalıştım mı?

Başarısız mı oldum?

Anında, tasarım ayakkabılarının tabanlarının taşla buluştuğunu duyuyorum. "Bekle! Yıldızlar." Dönüp sabırsız ifadesine bir kaşımı kaldırıyorum. "Neredeler? Neden onları göremiyorum?"

Gündüz olduğu için mi, seni lanet olası deli?

Ne yapmam gerektiğini bildiğim için alaycılığımı bir kez olsun kendime saklıyorum. "Gidip uzanmalısın. Başka bir rüya gör. Bunu daha önce de sevmiştin, değil mi?" En azından geçen gün Nick onu bu konuda tebrik ederken öyle görünüyordu, sanki böyle bir başarı etkileyici ve yeniymiş gibi.

Bir başka güçlü rüzgâr saçlarını gözlerine doğru savuruyor, platin bukleler elmacık kemiklerini fırçalıyor. Dönüp omzunun üzerinden çıkıntıya bir bakış atıyor, parmakları seğiriyor. "Uyuyayım da uyanayım mı?" Sanki bütün gün duyduğu en çılgınca şey *buymuş gibi* kuşkulu bir ses çıkarıyor.

"Tam olarak değil. Gel hadi." Kanlı eline uzanıyorum, gözlerinin harekete kayışını izliyorum. Hareketlerimi yavaş tutuyorum, yatıştırıyorum, onu kenardan uzaklaştırıyorum. "Sana yıldızları göstereceğim. Sana her şeyi anlatacağım." Tek istediğim onu bu çan kulesinden uzaklaştırmak; çıkıntıdan, havadan ve ölümcül düşüşten uzaklaştırmak. Bunu o kadar çok istiyorum ki, teklif etmek için iki kez düşünmüyorum bile, "Beni tekrar çizebilirsin. Yılanımı düzeltebilir, beni istediğin gibi yapabilirsin."

İlk adımı isteksiz ama ikincisi sağlam ve emin, onu zile doğru çekmeme izin veriyor. İtiraz ya da soru sormadan onu takip ediyor, kapağa ulaştığımızda eğiliyor ve orada duraklayıp sanki evrenin tüm cevapları bendeymiş gibi bana baktığında içimdeki burkulmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sanırım seninle oldukça iyi bir iş çıkardım," diyor, yüzü zilin gölgesinde. Sonra merdivenden indi ve bana bir an için

Avuç içlerimi dizlerime dayamak için ara veriyorum, göğsüm rahatlayarak titriyor. "Evet," diyorum, beni duyup duymadığından emin değilim, "gerçekten iyi iş çıkardın."

16

Lavinia

Düklerin çok sağlam ilk yardım malzemeleri var.

Sanırım mantıklı. Herkes Düşes'in gerçek rolünün adamlarını kavgalarından sonra tekrar bir araya getirmek olduğunu bilir. Tüm savaşları Friday Night Fury kadar yapılandırılmış ve bağımsız değil. Daha önce gözüme kestirdiğim dolabı karıştırıp ihtiyacım olan şeyleri çıkarmaya başladım, Remy'nin hâlâ odasında olduğundan emin olmak için birkaç saniyede bir arkama bakıyordum.

Ellerimde hâlâ hafif bir titreme var.

Bu nedenle, mutfağa sapıyorum, ana yaşam alanına geri dönmeden önce tezgahtan bir şişe burbon aşırıyorum ve onun kapısına geçiyorum.

Üç gün boyunca burada saklanarak ne yaptığını merak ediyor olsaydım, içeride olmak bana hiçbir cevap vermezdi. Belli ki meşgul olduğu her çizimi ve birkaç tuvali yok etmiş. Zemin, siyah lekeler ve lekeler taşıyan yırtık kağıt parçalarıyla kaplı. Yatak toplanmamış. Sanat malzemeleri bomba patlamış gibi etrafa saçılmış. Ona ulaşmak için parçalanmış bir tuvalin etrafından dolaşmam gerekiyor.

Neyse ki hâlâ kuledeki en steril yer olan dövme sehpasının üzerinde, bir bacağını sehpanın ayağına uzatmış bekliyor. Malzemeleri çizim masasına bıraktığımda Remy'nin gözlerindeki cüretkâr çılgınlık donuklaşarak soğuk bir parıltıya dönüştü. Remy ile ilgili zor olan şey - yani tamamen guano olduğu gerçeği bir yana - çok hoşnutsuz görünmesi. Diğer insanları umursamayacak kadar meşgul olduğuna inanmak kolay, ayrıca çok seksi. Benim gibi kızların uğraşmak için fazla karmaşık bulduğu türden çekici, çünkü muhtemelen *başka kızlar da var ve* seçici olabilen herkes genellikle öyledir ve *Tanrım,* bu çok fazla iş demek.

Yaralanmamış kolunu geriye atmış, başının altına sıkıştırmış beni izliyor, gözleri burbon şişesini ağzıma kadar takip ediyor. Ben bir yudum alıncaya kadar bekliyor, "Bu Saul'dan bir hediyeydi. Vintage sanırım."

Şişeye baktım. "Gerçekten mi?" Başını sallayınca daha uzun bir yudum alıyorum, sıcaklığın boğazımdan göğsüme indiğini ve mideme yerleştiğini hissediyorum. "Güzel. Siktir et o adamı." Şişeyi ona uzatırken bileğime bir öksürük gömüyorum ve başımı sallıyorum. "Ondan biraz içmek isteyebilirsin. Yıllardır birine dikiş atmamıştım."

Kaşlarının kısa bir seğirmesi dışında tepki vermiyor, şişeyi ağzına götürüyor. "Seni tekrar çizebileceğimi söylemiştin," diyor.

"Evet." Bileğini tutup elini kucağıma çekerek açtığı yaralara nihayet iyice bakabiliyorum. Derin olsa da kesiklerin temiz olduğunu görünce rahatladım.

"Kıyafetlerini çıkaracaksın."

"Hayır."

Gözleri kısıldı. "İyi bir kız olacaksın. Bana yıldızları anlat."

Dudaklarım gergin bir çizgi halinde. Kural olarak, yalan söylemeyi umursamam. Aslında, bunu bir yaşam biçimi olarak görüyorum. Her ne kadar nazik davransam ve hatta bir saat önce beni bir kuleden aşağı itmiş olabilecek adam için soyunmayı düşünsem de, aslında bu adam umurumda değil. İsterse aklını yitirsin, umurumda değil. Bu hayatta kalmak.

Ama karanlık, yoğun gözlerine bir bakış bana bunun napalm ile oynamak olduğunu söylüyor. Eğer Nick'i silahım yapmaya çalışıyorsam, Remy güdümsüz bir balistik füze. Güçlü ama kontrol edilemeyecek kadar dengesiz. Onun kuruntularıyla oynamak riskli ama sıfır fayda sağlar.

Bir kutu siyah, tek kullanımlık, steril eldiven görüyorum ve onları parmaklarıma geçirerek kendime yardım ediyorum. "Yıldızlar onları nasıl bulacağını bilmeni isterdi," diye başlıyorum, yumruğunu elimde tutarak. "Onları rüyalarında görüyorsun, değil mi? Bu yüzden sana öğreteceğim."

Beni izleyen gözlerinin karanlık ve fazlasıyla farkında olan ürpertisini görmezden gelerek bir yığın gazlı bez ve antiseptik mendil alıp kanı temizlemeye başlıyorum. Dövmelerinin ince çizgileri her geçişte daha net bir şekilde ortaya çıkıyor ve onları, damarlarını nasıl kapladıklarını ve tendonlarla nasıl yer değiştirdiklerini bağımsız bir şekilde takdir etmeme izin veriyorum. Bir saniyeliğine, kıvrımları ve eti dikkate almakla ilgili tüm konuşması anlam kazanmaya başlıyor, sanki yumruğunun sadece esnemesi ön kolundaki bir serçeyi aniden yaşayan, nefes alan bir duyarlılığa getiriyor.

"Eskiden... Bilmiyorum, kâbuslar görüyordum sanırım," diye başlıyorum, mendilleri tek elimle açarken gazlı bezle baskı uyguluyorum. "O kadar gerçeklerdi ki, bazen kaçarken ya da arabanın içini döverken uyanırdım-" Kelimeler boğazımın arkasına çarpıyor ve sonra tekrar içime kaçıyor, ama hala kulaklarımda zonkladıklarını duyabiliyorum.

Göğsümün içini döverek uyanırdım.

Sorun, bazen gerçek olmaması, *bazen de* gerçek *olmasıydı*.

Boğazımı temizliyorum. "Öyle bir noktaya geldim ki neyin gerçek neyin rüya olduğunu bilemez hale geldim." Muhtemelen Lordlara teslim edilmemin tek iyi yanı, yıllardır o kâbuslardan birini görmemiş olmam.

Nick beni asansöre atana kadar değil.

"Ama rüyalar asla düşündüğümüz kadar kesin değildir. Mesela okumak gibi." Antiseptiği yaranın üzerinde gezdirdiğimde hiç irkilmiyor, her ne kadar çok acıtacak olsa da. "Eğer okuyabiliyorsam, uyanık olduğumu bilirim. Uyanık olduğumda

Rüya görmek, hepsi büyük, kafa karıştırıcı bir anlamsızlık karmaşası. Ama her türlü test var. Parmaklarınızı saymak, nefesinizi durdurmak, bir aynayı kontrol etmek..."

İronik bir şekilde, bunu bana Leticia öğretmişti. "*Böylece uykunda çığlık atmayı* bırakacaksın," demişti, gözleri sinirli bir bakışla kısılmıştı. Okumak bana her zaman kolay gelmiştir ve birden fazla kullanım alanı vardır. Öğretmenlerim bana 'üstün yetenekli' derdi, sanki inanılmaz bir akademik deha olacakmışım gibi. Bunun yerine, bunun için daha pratik kullanımlar buldum. Bir şeyi sadece bir kez okumam gerekiyor, sonra hatırlayabiliyorum ve daha sonra kafamda yeniden okuyabiliyorum.

Kilitlendiğimde düşünüyorum, kurtulmaya çalışıyorum.

"Demek istediğim, uyanık olduğunuzdan emin olmanın pek çok yolu var," diyorum dikiş setini almak için dönerek.

"Ben deli değilim." Kelimeler sessiz ama yeterince kararlı çıkınca donup kalıyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Yanakları burbonun etkisiyle biraz daha renklenmişti ve gözleri rahatsız edici bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti. "Kafamın içinde o kadar insan varken, herkes lanet olası bir köşede sallanmadığım için minnettar olmalı. Size hiç bir şey düşünmenize izin verilmediği söylendi mi?" Başımı salladığım bir sessizlik oluyor. Kararlı bir şekilde tekrarlıyor, "Ben deli değilim."

Steril iğneyi ve ipliği yırtarak şüpheci bir mırıltı çıkarıyorum. "İğneler konusunda ürkek olmadığını varsayıyorum. Sadece kıpırdamadan dur."

Yaraları dikmek biraz iğrenç ama oldukça basit. Bir keresinde bir doktorun yaptığını görmüştüm. Babamın başı sıkıştığında askerleri üzerinde çalışması için para ödediği bir adamdı. Babamın onu odama getirip göğsümün içinde geçirdiğim zorlu bir geceden kalan yaralarımı göstermekte sakınca görmeyeceği kadar ketum biriydi. Babamı masraftan kurtararak kendimi 'işe yarar' hale getirecek kadar büyüdüğümde, sabahın ikisinde kanlı insanlara getirilen kişi ben oldum.

Benim dikişlerim onunkiler kadar karmaşık ya da sofistike değil ama işimi görüyorlar. Ben çalışırken ikimiz de sessiziz, her düğümde deriyi gerginleştiriyorum,

Ama diğer elinin sandalyenin viniline vurmaya başlamasından, hala tedirgin olduğunu ve huzursuzlandığını anlayabiliyorum. Parmakları kalçamda gezinip üzerimdeki kapüşonun eteklerini yukarı ittiğinde bu daha da belirginleşiyor.

"Bekle." Ona sert bir bakış attım.

Gözlerini deviriyor ve koltuğuna geri gömülüyor. "Seni tekrar çizebileceğimi söylemiştin," diye tekrarlıyor ben bitirirken.

İpliği kesip çıkarırken gözlerimi kısarak yaptığım işi inceliyorum. Çok kötü değil. "Bir şartla."

Dudakları soğuk bir sırıtışa dönüştü. "Koşullar koyamazsın. Sen benimsin. Seninle istediğim her şeyi yapabilirim."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Doğru. Beni bağlayıp istediğin gibi davranabilirsin. Ama yapmayacaksın. Nedenini bilmek ister misin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Neden?"

Önümdeki görev için kendimi hazırlamaya başladım. "Çünkü senin uyanık olduğunu ve benim gerçek olduğumu kanıtlayacağım."

Baldırımdaki yılanı doldururken başının üstünü İZLİYORUM.

Emirlerime uymayı kabul etmesinin tek yolu buydu, bu yüzden tıpkı geçen seferki gibi buraya uzandım ve istediğini yapmasına izin verdim. Görünüşe göre bu 'yol' bir sürü siyah ve kırmızı kalem içeriyor ve ben de kendime tasarımın canlanmasını izlemek için izin veriyorum. Geçen sefer üç başlı bir ejderhaya dönüştürmüştü, ama bu sefer çiçeklerden oluşan karmaşık bir sarmaşık. Yılanımın başı dikenlerden oluşan bir yatakta beliriyor ve bir an için inanılmaz derecede sinirleniyorum. Bu yarım yamalak yılan dövmesi için saatlerce uğraştım ve şimdi iki kez omuz attı ve ondan zahmetsiz bir şaheser yarattı.

Şerefsiz.

Geçen seferkinin aksine, hâlâ tamamen giyinik durumdayım -ya da bana verilen küçük şortun içinde olabileceğim kadar 'tamamen'. Hâlâ dizlerime, kalçalarıma uzanmasına yetecek kadar tenim var, parmakları hâlâ sıcaklık ve huzursuzluk hissi uyandıracak şekilde etimin üzerinde geziniyor.

"Sy'a orada neler olduğunu anlatma," diyor durmadan. "Yanlış bir fikre kapılabilir."

Yanlış fikir mi? Bu da ne demek oluyor?

Kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum ama Remy yine de cevap veriyor. "Bazen aşırı tepki veriyor."

"Bir de bana sor," diyorum daha iyi görebilmek için dönerek. "Ama tabii, ağzımı kapalı tutabilirim."

Yine de bu küçük bilgiyi bu 'kardeşlerin' birbirlerinden sakladıkları sırlar ve yalanlar listesine ekliyorum...

"Çıplak olmalısın," diye mırıldanıyor ben titrememi bastırırken. Gözleri merkezime doğru yükseliyor, marker duraklıyor. "Sen bu kıyafetlerin içindeyken yıldızları göremiyorum."

"Zor iş" diye cevap verdim.

Parmakları kalemin etrafında sıkılaşıyor ama çizmeye devam ediyor, şortumun eteğine her çarptığında çenesi geriliyor. Sanırım buna katlanarak oldukça iyi bir iş çıkarıyorum, ama bacağımı daha yükseğe çıkarmak için dizlerimi ayırmaya başladığında, ondan bir hayal kırıklığı homurtusu çıkararak onu geri çekiyorum.

"Zaman doldu."

En iyi ihtimalle beni görmezden gelmesini, en kötü ihtimalle de beni tutmasını bekliyordum ama şaşkınlıkla kaşlarını çatarak geri çekildi. "Bu boktan bir şey. Sana söyledim, hayal edemiyorum!" Gözlerinde, tüm eskizlerin konfeti gibi yere saçılmasından önce olduğuna bahse girdiğim aynı bakış var.

Böyle bir dürtünün insan etine nasıl dönüştüğünü görmek için acelem yok ama onda işe yarayabileceğini düşündüğüm tek şey bu. "Beni mürekkeplemeni istiyorum, gerçekten." Kapüşonumu yukarı çekip kalçamdaki bir noktayı işaret ediyorum. "Tam burası."

Sinirli bakışlarını bacağımdan onun için belirlediğim deri parçasına kaydırdığında çenesi keskinliğini biraz kaybediyor. "Sürtüklere mürekkep sürmem."

Daha önceki sözlerini papağan gibi tekrarladım. "Ama *beni* zaten işaretledin. Brass Bruin hâlâ bende, hatırladın mı?" Dudakları geriliyor, kaşları çatılıyor ve kendi kendisiyle tartıştığını hissediyorum. "Onu ben çizdim. Bu senin sanatın değil. Bir şey değil, sadece birkaç satır." Dudağının kıvrılması üzerine, "Ya da iğneyi bana ver, ben kendim yaparım" diyorum.

"Kimse silahıma dokunamaz." Sözünü sakınmadan çizim masasına doğru yürüyor ve yılan üzerinde çalışırken yarısı yok olmuş bir eskiz defterine çizdiğim tasarıma bakıyor. Kalemi ile yedi köşeli bir yıldızın basit taslağına dokunuyor. İyi değil ama olması da gerekmiyor. "*Bunun* senin gerçek olduğunu kanıtlaması gerekiyor." Alaycı bir tonla söylüyor ama aynı zamanda bir çift eldiven giymiş, çizimi incelerken ağzı alaycı bir şekilde eğilmiş. "Boktan bir yıldız bunu nasıl yapacak?"

"Çünkü buradayız. Aramızdaki bu an gerçek. Dövme bunu kanıtlıyor. Ne silinecek ne de yok olacak." Bunu yüksek sesle söylediğim anda önemsiz görüneceğinden endişeleniyorum ve ekliyorum, "Kafan karıştığında kontrol edebilirsin."

Kaşlarını çatıyor, mantık gösterimden açıkça hoşnutsuz. "Ve onu burada istiyorsun." İşaret parmağını şortumun beline sokuyor ve aşağı indiriyor.

"O kadar alçak değil!" Tekrar yukarı çekiyorum.

Beni kolayca alt ederek tekrar aşağı çekiyor. "Eğer kıyafetlerini çıkarırsan, o zaman lanet şeyi görebilirim-"

"Lanet yıldızı çiz, Remy!" diye homurdanıyorum.

Başını geriye attı, gözleri ateşle doldu. Buraya adımımı attığım ilk andan beri onu tanıyorum. Onun Remington Maddox olduğuna kesinlikle inanıyorum, çünkü Remy açıkça şımarık küçük bir zengin puşt. Bahse girerim kimse

Daha önce ona hiç bağırmamış, çenesini kapamasını ve işine bakmasını söylememiştim.

"Bak," diyor, sesi hiç duymadığım kadar net, "Eğer sürtüklere dövme yapmama kuralımı bozacaksam, o zaman biraz işbirliği yapman gerekiyor. Bu işi yarım yamalak yapmayacağım. Sanatım bir armağandır ve nereye gideceğine ve sürecin nasıl olacağına ben karar veririm." İronik bir şekilde, o da bana benim ona baktığım gibi bakıyor. Sanki ne yapması gerektiği hiç söylenmemiş şımarık küçük Lucia sürtüğüymüşüm gibi. "Şortunu indir ve doğru yeri bulmama izin ver."

Dar şortumu indirip kalçamı ve kasık bölgemin büyük kısmını ortaya çıkarıyorum. Parmakları bir haritadaki ince çizgileri okur gibi tenimin üzerinde geziniyor. Kalçamdan bir santim ötede, bikini çizgime yakın, pürüzsüz bir et parçası üzerinde duruyor ve bastırıyor. "İşte."

"İstediğimden biraz daha alçak-" Bana ters ters bakıyor. "Ama iyi. Güzel!" Arkasını dönüyor ve uzun bir dolabı açıyor, içinden eksiksiz bir dövme seti çıkıyor. Aletler, dahil olmak üzere ve OTOKLAV için sterilizasyon. Metodik olarak, ihtiyacı olan her şeyi çıkarıyor.

Arada bir referans için eskiz defterine göz atsa da, tenimdeki yıldızı çizmeye başladığında odağının yoğunluğu hızlı ve emin bir şekilde geri dönüyor. Çizim benimkinden milyon kat daha iyi, Tanrı'ya şükür. Zaten pişman olduğum boktan bir dövmem var.

Silahın vızıldayarak çıkardığı ses beni o geceye götürmeye yetiyor; Hideaway'in yatağına yüzüstü bastırmış, omzuma nişanlarını batırırken. İğne ilk dokunuşunu yaparken ellerim kıvrılıyor, kaslarım geriliyor.

Bu acıda sapkın bir zevk var, iğne bir iğnenin dikeni gibi girip çıkıyor. İlk başta nefret ediyorum ama his etime yayılıyor. Neredeyse hızlı bir iş olduğu için pişman oluyorum, tasarım küçük ve basit, çünkü titreşime dalma arzusu hissediyorum. Belki de çok fazla

Bu psikopatla çok zaman geçirdim, çünkü ortaya çıktığı anda, alnı keskin bir kaşla kırışmış, daha iyi hale getirmek için can attığını söyleyebilirim.

Onun yerine silah sustu.

Fazla mürekkebi temizlediği, acıyan deriyi hem büzücü hem de güzel kokulu bir şeyle yatıştırdığı uzun bir an var ve bunun onun için biraz ritüelistik olduğunu hissediyorum. Alnındaki kırışıklığın yavaşça hafiflemesini izlerken, bunu kaç kez yaptığını merak ediyorum. Başka birinin cildini düşünerek kaç kez başını eğiyor?

"Say onları," diye emrediyorum, platin saçlarının gözlerinin içine düşüşünü izleyerek. "Puanları say."

Yavaşça, "Yedi," diyor ve ben başımı sallıyorum. "Parmaklarını kullan. *Say*."

Yeşil gözleri saç tellerinin arasından kızgınlıkla parlayarak benimkilere dikildi: "Ben Kont değilim, Dük'üm." Buna rağmen, eldivenle kaplı parmak ucunu her noktaya batırarak agresif bir şekilde itaat ediyor. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Bu nasıl bir şey kanıtlayacak?"

Ben de ona kaşlarımı çatıyorum. "Öyle değil, göt herif. İkinci kısmı sen yapmalısın."

"Hangi ikinci kısım?"

Banktan kalkarken gözlerinin anında kalçalarıma kayarak kararmasını görmezden geliyorum. "Şimdi uyuyacağız," diyorum yatağı işaret ederek. "Ve rüya gördüğünde -eğer beni görürsen- puanları sayamayacaksın. Böylece uyandığında anlayacaksın."

"Zaten öyle olmadığımı varsayarsak, bir rüya göreceğimi nereden çıkardın?"

Yapacağını bilmeme imkan yok. Hiçbir şey olmasa bile, gözlerinin altındaki gölgeleri hafifletmek için uzun bir yol kat edecek ve belki biraz dinlenmek mantıklı düşünmesine yardımcı olacaktır. Çaresiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Geçen sefer yaptın, değil mi?"

Başını eğerek, "En son çıplak olduğunda" diyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, ellerim öfkeyle kalçalarıma çarpıyor. "Ne var biliyor musun? İyi o zaman. *Eğer* haplarını alırsan soyunurum."

Kaşları umutla kalkıyor ve sonra çatılıyor. "Kendini çok fazla düşünüyorsun. Göğüslerinin benim kendimi unutturmama ve her şeyi on bir kat daha karmaşık hale getirmeme değeceğini düşündüren ne?" Sözlerinin yarısı yandaki banyodan bağırıldığı için etkisi biraz azalıyor. Elinde üç şişeyle odasına geri dönüyor, şişeleri teker teker açıp masanın üzerine düzgün bir sıra halinde dizerken bana bakmaya bile tenezzül etmiyor. Burbon şişesini eline aldı ve sonunda bana baktı, gözleriyle beni iğnelemek için çizim masasına yaslandı. "Eee?"

Hapları gösteriyorum. "Önce

sen." "Önce *sen.*"

Gözlerimi devirerek şortumu bacaklarımdan aşağı sıyırıyorum ve bileğime bir tekme atarak kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözleri çıplak kalçalarıma kilitlenmiş olan Remy haplardan birini alıp ağzına atıyor ve bir yudum burbonla birlikte yutuyor. "Biraz daha."

Kapüşonumun altından külotumu çıkarmak için uzanıyorum, gözlerinin inişini takip edişine dair farkındalığım karıncalanıyor.

İkinci hapı alıyor. "Daha fazla."

İç çekerek kapüşonlu tişörtün eteklerini tutup başımın üzerine kaldırıyorum, keşke bugün sütyen giymeyi akıl etseydim diyorum. Saçlarımı vahşi bir çağlayana çevirerek başımdan çıktığı anda Remy çoktan öne atılmış, dudaklarını yalıyordu. "Al şunu," diyorum üçüncü hap için, kollarım hâlâ kazağın kollarında.

Dalgın bir şekilde itaat ediyor ve tüm planım ağzını açıp dilini kaldırmasını sağlamaktı, ama şişeden birkaç yudum daha aldığında yuttuğunu anlıyorum, karanlık gözleri beni içine çekerken boğazı sallanıyor.

Yatağı işaret ediyorum. "Önden buyurun."

Sıradakini beklemediğim için aptalın tekiyim.

Remy geçen seferki gibi soyunmaya başlıyor. "Sana daha önce de söyledim Vinny," diyor, ben arkamı döndüğümde sırıtarak. "Sadece çıplak uyuyabilirim."

"Harika," diye mırıldanıyorum, odanın diğer tarafına geçerken kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum.

Yatak dağınık, ama o kadar uzun zamandır çatı katında, soğuk, sert zeminde uyuyorum ki rahatsız edici derecede davetkâr. Remy temizlemek için durmuyor, sadece yatağa düşüyor ve aşağı inerken beni yakalıyor.

Hızla bükülmüş battaniyelerin altına dalıp üzerimi örtüyorum ama o çoktan aynısını yapıyor, bana doğru yaklaşıyor. Remy dokunaklı bir heriftir, bu yüzden avuç içi göğüslerimden birini kapladığında, başparmağı meme ucumun üzerinde gezinirken zaten beklentiyle gergindim.

"Biliyor musun," kalkmış siki kalçamın dışını okşuyor, "geçen sefer seni boşaltmıştım."

"Beni *zorladı*."

Dikkatle ondan uzağa bakıyorum, ama yine de çevremde onu görebiliyorum, diğer eli mememi sıkarken şakağını yumruğuna dayıyor. "Çabucak halledebilirim."

"Seni hadım edebilirim."

"Seni çığlık attırabilirim."

Ona dönüyorum, sonunda kapüşonlu bakışlarıyla buluşuyorum. "Remy. Yorulmadın mı?"

"Hayır." Bu bir yalan ve bakışlarını indirişinden bunun ne kadar açık olduğunu anlıyor. Uzun, kuşatılmış bir iç geçiriyor ve sonunda beni bırakıp sırt üstü yere yığılıyor. Uzun, sessiz bir an boyunca tavana bakarak saçlarını savuruşunu izliyorum. "Vinny?"

"Ne?"

"Uyanık olduğumu sanmıyorum." Sesi, neredeyse ağzının etrafındaki çizgiler kadar acımasız bir gümbürtü.

Yan dönüyorum, açıklanamaz bir şekilde onun profiline çekiliyorum. Öğlen güneşinin tek bir eğimi panjurlarını kesiyor, ürkütücü bir

yanağının kıvrımını parlatıyor ve benden bir şey istediği düşüncesine kapılıyorum. Ona sadece benim verebileceğim bir şey. Bir emir değil, daha çok bir rica.

Belki de bu yüzden "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Olamam," diye uykulu bir sesle cevap veriyor. "Çünkü eğer uyanıksam, o zaman... bu sadece böyle olduğu anlamına gelir. Daha iyiye gitmeyecek demektir." Göz kapakları yavaşça kırpışarak aşağıya iniyor, kayıp ve incinmiş bir şeyi gizliyor. "Muhtemelen uyuyorum." Eli gevşiyor, bu da sonunda uykuya daldığının bir işareti.

Elimi yanağımın altına sokup gözlerimle yüzündeki çizgileri takip ediyorum. Duygusuz, acımasız ve dengesiz biri ve şu anda, uyuyan yüzüne kazınmış kırışıklıklardan daha fazla bir şeye içerlediğimden emin değilim, çünkü içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Bu, o kadar uzun süredir acı çeken bir insanın yüzü ki, yüzü gevşeklik kavramını unutmuş.

Arkanı döndüğünde, yalan kolayca gelir. Neden olmasın ki? Her gün kendime söylüyorum.

"Uyandığında daha iyi olacak."

Gürültülü ve rahatsız edici bir şekilde kafamın içine vuruluyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kapının açılmasıyla aynı anda ayağa fırlıyorum. Nick boşluğu tüketiyor, çenesi gergin, yumrukları sıkılı, bakışları vücudumun üzerinde geziniyor.

"Bu da ne-" Başlıyorum, sesim uykudan cızırtılı çıkıyor.

"Aman Tanrım! Sakın kıpırdama!" Remy bağırıyor ve ben donup kalıyorum. Odanın öbür ucuna bakıyorum ve onu köşedeki tabureye tünemiş halde görüyorum. Çırılçıplaktı, elinde bir keçeli kalem tutuyordu ve dizlerinin üzerinde kalın bir kâğıt vardı. "Kapı kapalıydı, orospu çocuğu," diye bağırıyor Nick'e. "Bir anlaşma yapmıştık. İçeri dalmazsan kapıyı kilitlemem!"

Nick sıkılmış dişlerinin arasından, "On sekiz saat oldu," diye cevap verir. "İkinizin de hayatta olduğundan emin olmalıydım! Senin burada ne işin var?" Yatağa doğru yürüyor ve ben onu görüyorum. Her zaman saldırmak istememe neden olan o karanlık, meydan okuyan sahiplenme parıltısı. "Ve Tanrı aşkına, en azından ona bir battaniye ver," diye ekliyor Nick, yerden bir tane kaldırıp vücudumun üzerine atıyor.

Hâlâ hareket etmedim, burada neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim. Hatırladığım son şey, Remy yanımda derin ve eşit nefes alırken, teni benimkine karşı sıcak ve elektrikliyken panjurlardan içeri sızan öğlen güneşini izlemekti.

"Orospu çocuğu-" Remy'nin kasları dalgalanır, battaniyeye atlarken siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanır. Köşesinden yakaladı ve çekip çıkardı. "Bir şeyin ortasındayım ve sen bunu mahvediyorsun! Neden her zaman her şeyi mahvetmek zorundasın?!"

Bu yüklü bir ifade - kilitli kapıdan Nick'in Remy'nin sözleri karşısındaki donuk ifadesine kadar tüm alışveriş bunlarla dolu. Bu ikisi ve bu *üçü* arasında o kadar çok geçmiş var ki kendimi ateş hattının dışında konumlandırmak gittikçe zorlaşıyor. Bunlar eski yaralar ama aynı zamanda taze. Yeniden açılmış. Çürümüş. Normalde bunlara biraz tuz dökmek iyi bir zaman olurdu ama dün Remy'yi şu anda karşımda duran kara gözlü, çıplak saplantı karmaşasına dönüştürmek için saatler harcadım. Nick'in buraya gelip onu tekrar kızdırmasına ihtiyacım yok.

"Nick," diyorum, mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışarak. "Remy'nin belli ki biraz daha zamana ihtiyacı var. Buraya her ne için geldiysen, o işini bitirene kadar bekleyebilir, değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki benimle dövüşmek istiyormuş gibi bir gerginlik var. "Senin için bir şeyim var," diyor cebine uzanarak. Dikdörtgen plastik bir kart çıkarıyor ve havada tutuyor. "Üniversite kütüphanesi için. Kampüsteyken bizden biriyle gidebilirsin."

Bir duygu seli beni çarpıyor. Adını koyamayacağım kadar karışık; kısmen şaşkınlık, kısmen endişe ve o kadar yoğun bir özlem ki, cevabım yumuşak ve boğuk bir şekilde ortaya çıkıyor. "Ne yapmam gerekiyor?"

Nick'in ağzı daha yavaş ve kötü niyetli bir sırıtışa dönüşemeden bunun çok büyük olduğunu anlıyorum. "Henüz karar vermedim." Bizi görmezden gelen Remy, beni daha önce oturttuğu pozisyona kabaca geri getirmek için eğiliyor. Nick'in bakışları ona kayıyor, taş maskesinin altında kıskançlık kıvılcımları çakıyor. "*Bu da* ne böyle?"

Remy duraksıyor, Nick'in dövmeye bakışını takip ediyor ve yıldızı görünce irkiliyor. "Bunu bana o yaptırdı," diye cevap veriyor ve parmak ucunu her noktaya bastırmaya başladığında, dudakları sayarken sessizce hareket ediyor, garip bir rahatlama hissediyorum. "Yedi iyi. Dört ama aynı zamanda üç. Kulenin dört kenarı ama üç yüzü var. Bu... bu ampirik." Gözleri benimkilerle buluşuyor, garip, enerjik bir tür huşu ile genişliyor. "Şimdi anlıyorum." Remy'nin sıcak elleri kalçalarımı kavrıyor. Bundan sonra olacakları beklemediğim için Nick'i ve kütüphane kartını suçluyorum. Remy'nin parmağı bacaklarımın arasına dalıyor ve dudaklarımı ayırıyor. Parmak ucunun klitorisime değdiği ilk anda vücudum kaskatı kesiliyor.

Dizlerimi kapamaya çalışıyorum, "Bekle-!" diye ciyaklıyorum.

Ama onları kolayca ayırır. "Sen gerçeksin, Vinny. Bu senin bir hiç olduğun anlamına geliyor. Bizimsin demek. Hala *anlamadın* mı? Bize ait olmanın ne demek olduğunu öğrendin mi?"

Tenimi sarmakla tehdit eden ürpertiyle savaşıyorum. Bu lanet Dükler. Onlara bir inç verirsen, bir mil alırlar.

"Ne yapıyorsun?" Nick soruyor, çenesi gergin.

Remy'nin gözleri merkezime sabitlenmiş, hayranlıkla dönüyor. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum, Nicky." Omzunun üzerinden ona bakarak ekliyor: "Geldiğinde nasıl göründüğünü biliyorsun."

Nick'in gözleri öfkeyle parlıyor, çünkü bilmiyor. Geldiğimde neye benzediğimi bilen dünyadaki tek kişi Remy. Ama yine de

Bakışlarında siyah ve öfkeli bir şey var, Remy'nin bana dokunuşunu izleyişinde de bir heves var. "Nasıl hissediyor?" Nick soruyor.

"Sıcak. Bizim için çoktan ıslandı, Nicky." Remy parmaklarını içeri itiyor, diğer elini de beni daha da genişletmek için kalçama doluyor. Bana bakıyor ve gülümsemesinde dün olmayan vahşi bir neşe var. "Ouroboros'un tadının nasıl olduğunu hiç merak ettin mi?" Bakışlarımı tutarak parmağını amımdan çekiyor, sadece dudaklarının arasından geçiriyor.

Kıpırdamadan durmaya çalışırken yumruklarım çarşaflara çarpıyor. "Sana yardım ettim," diye hatırlatıyorum ona, sanki bu beni kurtaracakmış gibi.

Remy mırıldanarak parmağını ağzından çeker. "Tadı bal ve parazit gibi."

Remy'nin amımı dürtüşünü izlerken Nick'in mavi gözleri parlıyor. "Amını yala," dedi, göz kapakları ağırlaşmıştı, "onu boşalt."

"*Hayır*." Boğazımdan alçak ve kararlı bir hırıltı çıkıyor ve Nick'in gözlerinin kısılmasına neden oluyor.

Kütüphane kartını kaldırıyor. "Eğer bunu istiyorsan, bacaklarını açacaksın ve alacaksın."

Ama Remy çoktan kalçalarımın arasına girmiş, dili merkezimde geniş ve sıcak bir yol açmıştı. Gerçekten istemeden, parmaklarım saçlarını tutuyor, karnım istemenin ve bunun için onlardan nefret etmenin gerginliğiyle gergin.

Kazandığımı ne zaman anlayacaklar merak ediyorum.

Belki başımı yastığa yasladığımda, Remy'nin dili klitorisimi okşarken ayak parmaklarım kıvrıldığında, Nick bunun tam olarak istediği ceza olmadığını anlayacak. Belki Remy dilini amıma sokmak için alçaldığında, boğazımdan yumuşak bir keen çıkardığında, kimin kimin için diz çöktüğünü anlayacaklar. Belki kalçalarım büküldüğünde, nefesim kesilerek sırtım kamburlaştığında Nick çoktan kaybettiği bir dövüşün sadece seyircisi olduğunu anlayacak.

Parmaklarım Remy'nin kafa derisine kenetleniyor ve onun her hareketiyle içime çöken zevk dalgalarını geri püskürtmeye bile çalışmıyorum.

yetenekli dil. Göğsüm titreyen soluklarla kabarıyor ve başını yönlendirerek onu klitorisime doğru zorluyorum. Bir deprem gibi içimi titreten alçak bir gümbürtüyle ödüllendiriliyorum. Remy burada yönlendirme konusunda iyi. Beni ve tüm kayganlığımı darmadağın ederken elleri kalçalarımın etrafında kıvrılıyor. Arkamı dönüp sikini içime soksa ne kadar korkunç olurdu diye düşündüğümde yaklaştığımı anlıyorum. Dişlerimi dudağıma gömüyorum, her ihtimale karşı kaslarım sımsıkı geriliyor.

Bunu isteyecek kadar kaybolursam diye.

On gün.

Karnımdaki gerginlik bandı kopmadan hemen önce ona baktığımdan emin oluyorum. *Nick'e*. Gevşek, aptalca bir ifadeyle beni izliyor. Ağzı zar zor ayrılmış. Mavi gözleri donuk. Elleri alelacele düğmeleri açılmış kot pantolonun içine sokulmuş. Alnında acıyı o kadar andıran bir çukur var ki yumruklarım Remy'nin saçlarında kenetleniyor. Birden Auggy'yi anladığımı düşündüm.

Çünkü burada güç var.

İnlediğimde Nick'in donup kalması gibi. Kalçalarımın Remy'nin başının etrafında kenetlenip onu hapsetmesinde. Nick'in vücudunun benimkiyle birleşmesi, kalın döllerin yumruğunun üzerine damlaması, ikimizin de aklımızda kendi zevkimizden başka bir şey olmadan o sivri uçurumdan atlamamız. Gerçekten istemeden haykırıyorum, Remy beni tutarken sırtım kamburlaşıyor, amımın içinde yırtıcı sesler çıkararak hırlıyor.

Bedenim ağırlaşıp gevşiyor ve uzun bir an boyunca ciğerlerimi doyurmak için umutsuzca hava yutuyorum. Remy ne kadar hassas olduğumu umursamadan devam ederken orgazmımın tatlı artçı sarsıntıları kalçalarımı titretiyor. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu zayıf, gönülsüz bir hareket oluyor ve o da kolayca kurtuluyor.

Göğsünden gelen hırıltıyı duyana kadar sikini yumrukladığını fark etmedim. Serbest kalışını gördüğümden daha fazla hissediyorum, keskin bir titreşim patlamasıyla merkezimde sallanıyor. Yapışkan, ıslak meni kalçalarımı kaplıyor.

Uzun bir süre, üçümüzün nefes alma sesinden başka bir şey duyulmadı.

Kendini ilk toparlayan Nick oldu, pantolonuna geri dönerken çenesi keskinleşti. "İşini hallet ve onu gönder. Sy onu bugün kampüse götürecek. Saul'la buluşmam lazım." Kütüphane kartını bana doğru fırlatıyor ve kart göğsümün üzerine, tam göğüslerimin arasına düşüyor.

Muhtemelen moral bozucu olması gerekiyordu. Hizmetimin karşılığı. Genelev bir işçi arı daha üretti. Kullanılacak bir meta. Sanırım utanç orada, derinlerde, uzun zaman önce üzerime çektiğim zırh tabakasının altında gömülü. Ama dizlerimin üzerinde değildim. İkisini de içime almak zorunda değildim. Eğer amacı beni bir fahişe gibi hissettirmekse, o zaman kaybetti.

Çatlamış dudaklarımı ıslatarak kütüphane kartımı

alıyorum. Kazanan ganimeti alır.

17

Simon

Fahişe.

Remy ve Nick'le birlikte o odada çenesini kapattığını duyuyorum ama duymasam bile yine de bilirdim. Havada seks ve iğrenç, özel şeyler var. Kapının önünde çok uzun süre donup kalıyorum, homurtularını duymak için zorlanıyorum. Nefes alışlarını. İnlemelerini ve nefeslerini. Yatağın yaylarının yumuşak gıcırtısı.

Ve ben sertim.

Artık her zaman çok zor.

Onu topluyorum ve öfkeyle birlikte aşağı itiyorum, yumruklarım sıkı, titreyen yumruklar halinde kıvrılıyor ve duyguları bir kenara saklıyorum. Bir okyanus. Kullandığım şey bu. İçimde çalkalanıyor, beyaz öfke kapakları onu köpürtüyor, ama onu yüzeyin altında tutmakta iyiyim, her zaman derinliklerin altında saklı. Annemin bana öğrettiği tek faydalı şey bu. Görselleştirmek, meditasyon yapmak, kendimi düzenli ve eşit kılmayı öğrenmek. Kulağa saçma sapan gelse de bunun arkasında bilim var. Araştırma. Etkili olduğuna dair doğrulanabilir kanıtlar.

Peki neden okyanusum birdenbire durgunlaşmaya başladı?

Dışarı ilk çıkan Nick oldu. Girişten mutfağa kadar bekliyorum, gözlerim yatak odasına giden yolu takip ederken kemere yaslanıyorum. Kızarmış ve ağır bacaklı, muhtemelen sikilmiş. Onu nasıl götürdüğünü merak ediyorum. Onu Remy'nin çizim masasının üzerine mi yatırdı? Remy'nin yatağında kendini ona açtı mı? İkisini birden mi aldı, birbiri ardına mı? Yoksa aynı anda mı? Remy onun göt deliğini sikerken Nick de onun amını mı sikti? Onu doldurdular mı, spermleri deliklerinden sızdı mı, kalçalarından aşağı damladı mı-

"*Oof!*" Bana çarpan Lavinia sendeleyerek geri çekildi ve çarşafı yere düştü. "Yüce Tanrım!" Çarşafla kendini örtmeye çalışıyor ama çarşaf altında kalıyor. "Bir zil tak, *Lurker.*"

Bunu alaycı bir tavırla, dudağını kıvırarak söylüyor ama çıplak vücudunun görüntüsü dikkatimi o kadar dağıtıyor ki küstahlığına hak ettiği ilgiyi gösteremiyorum. Omuzları çıplak, iki köprücük kemiği narin görünümlü bir göğüs kafesini çerçeveliyor. Göğüsleri yuvarlak ve ağır görünümlü, iki meme ucuyla taçlandırılmış iki mükemmel avuç.

Sonra bir baktım, onu duvara yaslamışım, parmaklarım sıcacık etine giriyor. Ter, bal ve am gibi kokuyor ve *lanet olsun,* onu becereceğim. İçine gireceğim ve artık yapamayana kadar onun küçük bedenine çarpacağım. Okyanusumu içine sokacağım, amını döllerimle o kadar dolduracağım ki lanet olası gözlerinden ağlayacak. Ben-

"-Bırak beni, seni lanet psikopat!" Lavinia'nın yumrukları göğsüme çarpıyor ve bu da beni kendime getiren tek şey oluyor. Ereksiyonum karnına baskı yapıyor ve onu iki elim kadar duvara yapıştırıyor. Eller. Biri omzunu kavrarken diğeri dolgun memelerini avuçluyor. Kendi iç gelgitlerim üzerindeki kontrolümü ne zaman kaybetmeye başladığımı merak ederek bir anlığına göz kırpıyorum.

Ama bunun cevabını zaten biliyorum, değil mi?

Tek yaptığı bana bakakalmak olunca, "Üstünü ört! İkili sıkıştırmaya maruz kaldığını biliyorum ama ister inan ister inanma, burası Velvet Hideaway değil!"

Çenesini kaldırarak homurdanıyor: "Az önce iki kez *sıkıştırılmadım*!"

Öfkem yeniden alevleniyor, ona doğru hamle yapıp göğsünü kavradığımda irkilmesiyle neredeyse tatmin oluyorum. "Bana yalan söyleme. Seni orada duydum, onların aletlerini alıyordun. Muhtemelen aynı anda. Hangisi senin kıçını aldı?" Çenesi düştü ve ben alay ettim. "Remy, tabii ki. Nick kendini çok beğenmiş. Her zaman ön taraftan girer."

Dişleri gözle görülür şekilde sıkılır. "Ben kimsenin sikini almadım. Çok fazla porno izliyorsun."

"Yalan

söylüyorsun!"

"Söylemiyoru

m!"

Teni kadar gözlerinin sıcaklığı da beni onu döndürmeye itiyor, elim iki pürüzsüz kürek kemiğinin arasına giriyor, omurgasının narin çıkıntılarına bastırıyor ve onu duvara çarpıyor. Diğer elim aşağı iniyor ve parmaklarımı yumuşak, sıcak merkezine doğru zorluyorum, orada bulduğum kayganlıkla kanım kaynıyor.

"Sen lanet bir yalancısın," diye kulağına homurdanıyorum, parmaklarımı ıslak amının içine kaydırıyorum. "Sen lanet olası bir-"

Ama o sıkı.

Daha yeni kardeşimi içine almış biri için çok sıkı, çok gergin. Nick benim kadar büyük değil ama yine de büyük. Eğer Nick onu becerseydi, kız açıkta kalırdı; Remy becerseydi, kızarmış, şişmiş ve çiğ olurdu.

Çenemi sıkarak parmaklarımı amından çekip bir santim yukarı kaydırıyorum ve göt deliğinin büzülmüş ve gergin olduğunu görüyorum.

Huh.

Burası pürüzsüz. Tüysüz. İstekli. Pelüş amcık dudaklarının arasından çok fazla sıcaklık yayılıyor. Parmaklarım yarığında aşağı yukarı gezinirken ağzım kulağına doğru kayıyor ve seksinin topografyasını öğreniyorum. Eğer bu şekilde

Parmaklarımın etrafında nasıl hissediyorsa, sikimin etrafında da öyle hissedeceğini hayal edebiliyorum. Sıkıştırıcı. Kaygan. Yüzünü yastığa bastırdığımda boğuk çığlıklarının sesi ve onun derinliklerine dalarken, yumruğum saçlarına dolanırken.

Gerçekliğe geri döndüğümde amına üç parmağımı sokmuştum, boğazından keskin, acı dolu bir ciyaklama geliyordu. Öfkeyle kendimi uzağa fırlattım. "Burada bir fahişe gibi zıplarsan olacağı budur!"

Gözlerinde lavla bana doğru dönüyor, aceleyle çarşafı topluyor. Çarşafı bir zırh gibi kendi etrafına sarıyor ve bu çok inandırıcı. Bir anlığına, gözlerindeki o ateş parıltısı onu tecavüze uğramış gibi değil de tecavüz etmek üzereymiş gibi gösteriyor. "Sen de arkadaşın kadar çatlaksın. Umarım biri sana da ilaç vermiştir, çünkü psikopatların bıçak yaralarını dikmekten bıktım! Bir dahaki sefere içinizden biri kendini Noel jambonu gibi parçaladığında, ben sadece geride duracağım ve kasabaya gitmenize izin vereceğim!"

"Neden bahsediyorsun?" diye sormak için gözlerimi çarşafın üstündeki deri parçasından ayırıyorum.

"Remy?" Bana her zaman onu tokatlamak istememe neden olan o kibirli, küçümseyici bakışını atıyor. "Altı-dört yaşında, süper tecavüzcü, her şeyin üzerini çizmeyi ve kollarını kesmeyi seviyor? Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Bu sefer, onu duvara çarptığımda, ellerimi vücudunun herhangi bir yerine değdirmiyorum. Bakışlarını benimkilere çevirmeye zorluyorum. "Bana ne olduğunu anlat," diyorum, parmaklarım çenesine saplanıyor.

Dün olanları da bu şekilde öğreniyorum. Lavinia ateşli bakışları ve gergin çenesiyle bana Remy'nin kolunu kestiğini anlatıyor.

"Gözlerimin içine baktı ve sadece..." Bir kesme hareketi yapıyor, gözleri durumun ciddiyetini keskin bir öfkeyle yansıtıyor. "Bir keçeli kalem kullanıyor da olabilirdi. Bu konuda o kadar rahattı ki."

Her vahiyde daha da ağırlaşan bir kaya gibi içimde duruyor. Tutuşum gevşiyor, omuzlarım düşüyor ve ayaklarım sanki bedenimi hantallaştırmaktan yorulmuş gibi kayıyor.

Onu orada, duvarın dibinde bırakıp mutfak masasındaki sandalyeye çöküyorum. "Lanet olsun." Başımı ellerimin arasına alıp nefes veriyorum. Daha iyi olması gerekiyordu. İlaçlar, dinlenme ve sağlam bir rutin. Bu gibi şeylerin geçmişte kalması gerekiyordu.

"Onu ben diktim," diyor, garip ve sabırsız bir hareketle ayaklarını sürüyerek. Ve sonra, "Tate kim?"

Soru kadar soran kişi de omurgamın sertleşmesine neden oluyor. Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum, dağınık, toz mavisi saçlarını ve başını merakla eğişini fark ediyorum. "Yapma," diyorum, uyarı dolu bir sesle. "Bugün Remy'ye çok iyi davrandın, bunu unutmayacağım. Ama sakın onun adını ağzına alma." Cevap beklemeden, bir saat önce elimde getirdiğim plastik poşeti alıp kollarına atıyorum.

Kaşları çatık, el yordamıyla bulmaya çalışıyor, çarşafı neredeyse kayıyor. "Bu da ne?"

"Bir gereklilik." Kollarımı kavuşturup kelimeleri dişlerimi sıkarak çiğniyorum. "Ağabeyimin dediğine göre, seni kampüse götürmemiz gerekiyormuş. Oraya arabayla değil, koşarak gidiyorum. Bu benim antrenmanımın bir parçası. O yüzden benimle gideceğin günlerde Forsyth'in yumruklarına maruz kalmaya hazır olmayan biri gibi giyinmen gerekiyor."

Bana ters ters bakarak çantanın içine baktı ve onun için aldığım spor ayakkabıları ve atletik kıyafetleri gördü. Hem de kendi paramla. Göğsünden vahşi bir kahkaha koptu. "Seninle *koşmamı mı* istiyorsun?"

"Hayatımdan defolup gitmenden başka bir şey yapmanı istemiyorum, ama bu olmayacağına göre..." Gözlerinin dolmasının bitmesini beklemek için duraklıyorum, çenesini yukarı kaldırmak için uzanıyorum. "Sana uyum sağlayamayacağıma karar verdim. Sen bana alışabilirsin. Beş dakika içinde gidiyorum. Üstünü değiştir."

AMAN TANRIM.

Bu berbat bir fikirdi.

Ve kendimden başka suçlayacak kimse yok.

Nick bana Lavinia'yı kampüse götürme zamanının geldiğini ilk söylediğinde nedenini biliyordum. Onu kulede kilitli tutuyordu ve Forsyth'e onun artık kime ait olduğunu gösterme şansı için ağzı sulanıyordu. Bunun oyunun bir parçası olduğunu hatırlatmasına gerek yoktu. Kadınlara hava atmak bir Kraliyet esnekliğidir - hak ettiğim ve saygı duyulan bir şey. Sırf bu sebeplerden dolayı kabul ettim ama kendi uyarım da vardı. Orada koşuyoruz. Sadece egzersiz sürecim yüzünden değil, bu kaltağın yanındayken mümkün olduğunca fazla enerji harcamam gerektiği için. Egzersiz her şeyden daha çok yardımcı olur.

Ya da gerçekten koşuyor olsaydık koşardı.

"Tanrı aşkına Lucia!" diye bağırıyorum. Prens'in bölgesindeyiz! Şaplak yemeden önce kaçmak istiyor musun, istemiyor musun?" Bir blok ilerideyim, sonunda öcü gibi saçlarının kokusunu geride bıraktım. Omzumun üzerinden her bakışımda, onun için aldığım askılı şeyin içinde zıplayan göğüslerini görüyorum. *Spor kıyafeti*. Daracık. Kıvrımları kucaklıyor.

Hayatımın tamamını sikeyim.

"Sana egzersiz yapmadığımı söylemiştim," diye soluk soluğa cevap veriyor, yüzü kıpkırmızı. Hantal bir yürüyüşe geçtiğinde bile, elleri kalçalarında, göğsü büyük, boğuk hava yutkunmalarıyla kabarıyor, göğüsleri iki sert işaret feneri gibi bana çarpıyor ve şimdi hatırlıyorum. O şeylerden birini avucumun içine almıştım. Hay *sikeyim*. "Ne sanmıştın? Son iki yıldır çeşitli hücrelerimde Cross Fit yaptığımı mı? Prensleri siktir et; ben zaten burada hayatım için savaşıyorum."

Sinirlenerek durdum ve onun yetişmesini bekledim. Yolun iki yanındaki evler bir tehdit gibi üzerimizde duruyor ve boynumu sızlatıyor. Çok görünür, ama bu döngüyü birinci sınıftan beri koşuyorum ve sırf Duke oldum diye yeni bir tane çizecek değilim. En yakın

şehir evi PNZ-Psi Nu Zeta, Prenslerin kardeşliği- ve tam da beklediğim gibi. Bayat bira ve nesiller arası hayal kırıklığı kokan, nakit paralı bir cephe. İki kat yukarıdaki balkondan keskin bir şey damlıyor ve içine girmeden hemen önce duruyorum.

"Oldukça formda göründüğünü sanıyordum." Bunu söylerken vücuduna bakmamaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Hızlı olduğunu biliyorum. O gece Hideaway'de Remy'ye bir yumruk atmıştı ama bu sadece adrenalinden kaynaklanmış olabilir. Gün ışığında kolları ince ve kadınsı ama pazularında hafif bir kıvrım var. Karnı dümdüz ama yakından incelediğimde altında çok fazla kas göremiyorum. Hayatını amını satarak geçirmeye hazırlanan bir kadının bundan daha dayanıklı olacağını düşünürsünüz.

"Sanırım görünüş aldatıcı olabiliyor," diyor sonunda yetişerek. Konağın beton duvarına yaslanıp bir yumruğunu böğrüne bastırıyor. "Senin gibi." Gözlerini kısarak bana bakıyor, mavi saçlarından bir tutam nefes verirken dalgalanıyor. "Normal bir adama benziyorsun, eşofmanının içine ejderha siki sıkıştırmış bir sirk ucubesine değil."

Sadece öfkenin parçalayıcı pençeleri olsaydı daha kolay olurdu. Onu okyanusumun yüzeyinin altına itebilir ve dalgaların ritminin onu almasına izin verebilirdim. Dalgaların altında boğuşmak zorunda kaldığım şehvetin kertenkele beyinli sivri ucu olsaydı daha da kolay olurdu, onu dikkatten yoksun bırakırdım.

Lavinia Lucia'yla ilgili sorun, onu öldürmek istediğim kadar becermek de istemem.

Beni ileri iten şey bu ve gözlerinde parıldayan korku, her iki öfkeyi de yüzeye çıkarmaya yetiyor. "East End'de senin kıçını boğan ve bunun cezasını Prenslerin çekmesine izin veren adam gibi görünmek üzereyim. Birkaç saat önce birkaç sik yaladın diye kendini özel mi sanıyorsun? Değilsin."

Öfkeyle başını geriye atıyor. "Ben onların sikini yalamadım!"

Alay ederek, "Lütfen. Oğullarımı ve seviştikten sonraki hallerini bilirim. Eğer amını ya da götünü sikmedilerse, kesinlikle yüzünü sikmişlerdir." Ben de

Ben onu orospulukla suçladıkça, o daha fazlasını ortaya çıkarıyor.

Beni haklı çıkardı, omuzlarını geriye çekerek bana ters ters baktı. "Bilgin olsun, bu sabah kafayı bulan tek kişi bendim!" Şaşkın ifadem karşısında sırıttı. "Doğru, sen bu küçük kardiyo seansı için spor sutyenlerini seçerken, arkadaşının yüzü sıkıca kalçalarımın arasına dikilmişti. Ve ben onun diline lanet olası bir aygır gibi binerken, kardeşin de ona 31 çekiyordu."

Ona uzun bir süre göz kırpıyorum çünkü kafamda kurguluyorum. Okyanus, mermerin üzerindeki kum gibi silinip gidiyor ve Nick izlerken Remy'nin onun amını yaladığı görüntüye yer açılıyor. Tadının nasıl olduğunu merak etmeme gerek yok. Mutfak kapısında ayrıldığımız anda, dilim merakla onu parmağımdan emerken, bu araştırma kısmı çözüldü.

Ama neden?

Sonrasında ikisi de onu sikmedi. Ne

anlamı vardı ki?

Ben bir karşılık vermeyi düşünemeden, üstümüzde açılan bir kapının sesiyle irkiliyoruz ve tüylerim diken diken oluyor. Bir an gürültülü bir müzik, uzaktaki hayatın cızırtısı ve ardından kapı çarparak kapanıyor ve sokak bir kez daha sessizliğe gömülüyor.

Ya da *neredeyse* sessizlik.

Tepeden küçük, yumuşak bir çığlık geliyor.

Lavinia'nın gözleri yukarı fırladı. "Bunu

duyuyor musun?"

Daha çok azı dişlerimin gıcırdadığını duyuyorum. "Neyi duyuyorsun?"

Bir an hareketsiz duruyor, başı geriye eğik, avuç içi havada. Başının üstünü işaret ediyor. "*Şu.*"

Yukarı baktığımda, balkonun parmaklıkları arasında çırpınan küçük beyaz bir pençe görüyorum. "Bu lanet bir kedi."

Duvarı itiyor ve daha iyi görebilmek için sokağın diğer tarafına doğru yürüyor. "Bu bir kedi yavrusu, kedi değil. Onu öylece dışarı attılar.

Orada!" O şeye bakarken yüzü sertleşiyor. "Psi Nu saksoculları. Bırakın bir yavru kediyi, bir prensesten bile sorumlu olmamalılar." Tüy yumağı Lavinia'yı fark ediyor ve ciddi ciddi miyavlamaya başlıyor. Küçük, yaklaşık yumruğum kadar, ama sanki yetişkin bir şeymiş gibi uzun ve acınası bir şekilde ağlıyor. Lavinia'nın yüzü düşüyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Hadi ama, onu alamaz mıyız?" diye yalvarana kadar tam olarak anlayamadığım bir gerginlik anı yaşıyorum.

"Affedersiniz?" Onunla balkon arasına bakıyorum. "O bizim kedimiz değil ve daha da önemlisi, *hayır*."

Gözlerini devirerek balkonun yüksekliğini hesaplamasını, ayaklarını test amaçlı zıplatmasını ve ardından konağa doğru serbest bir koşu yapmasını izliyorum. Atlama girişimini bir mil öteden görüyorum. Ayakları yerden kesilmeden önce onu yakalıyorum, kollarımı beline doluyorum ve sokağa doğru geri çekiyorum.

Ön koluma etkisiz bir tokat attı. "Hey, seni sikik!"

"Geç kalacağım," diye homurdanarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Ve eğer kütüphanede biraz zaman geçirmek istiyorsan, o zaman kıçını kaldırmalısın!"

Yavru kedi daha da keskin bir çığlık atıyor ve Lavinia bana ters ters bakarak oradan uzaklaşıyor. "O yavru kedi o balkonda olmak için çok küçük! Yağmur yağabilir, üşüyebilir ya da-"

"Benim sorunum

değil." "Ama-"

Yürümeye devam etmesi için onu zorladım. "Bu ikimizin de sorunu değil. O yavru kedinin bir evi var, *diğer* sinir bozucu evcil hayvanların aksine." Ona anlamlı bir bakış attım. "Birisi onu oraya bir sebepten dolayı koydu." Biz uzaklaştıkça küçük çığlıklar daha da yükseliyor. "Muhtemelen çok sinir bozucu olduğu içindir."

"Vay canına." Hayretle bana bakıyor. "Her yerde tam bir pisliksin, değil mi?"

Homurdanarak, "Bana bilmediğim bir şey söyle Lucia," diyorum ve kampüse doğru koşmaya başlıyorum.

KÜTÜPHANE, Kraliyet öğrencilerinin toplandığı tipik bir yer değil. Genellikle öğrenci merkezinin etrafında ya da kampüsün ortasındaki çeşmede takılırlar. Görülebilecekleri ve esneyebilecekleri her yerde. Kendini daha iyi hissettiği zamanlarda Nick de -Remy de- buna bayılırdı. Remy olayların ortasında olmayı sever.

-Kalabalığın enerjisinden, ilgisinden besleniyor. Bu yüzden dövüşü bu kadar çok seviyor. Ama ben sevmiyorum. Bazen bir dövüşün en kötü yanı kalabalığın gürültüsü, vücutlarının sıcaklığı ve enerjilerinin tınısıdır. Ringde dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum ama ya öncesinde ve sonrasında? Onsuz da yapabilirim.

Benim için önemli olan kazanmak. Zirveye çıktığım düşüncesi. Fethetmiş olma hissi. Tıpkı babama Duke olma konusunda söylediğim gibi. Sıradan bir Forsyth mezunu olarak asla mutlu olamazdım ve sıradan bir DKS olarak da asla mutlu olamazdım. Önümde bir basamak varsa, ona tırmanacağım, onu fethedeceğim.

Benim branşım da farklı değil.

"Az önce geçtiğimiz iki kattan birinde çalışamamanızın işkence dışında bir nedeni var mı?"

Aklımda, blöf yaparak onu kolumun altına alabileceğimi ve Lavinia'yı alenen sahiplenebileceğimi düşündüm. Diğer kraliyetlerin bunu dişileriyle yaptıklarını gördüm. Lordlar leydilerinin üzerine işeyip, vahşi köpek sürüsü gibi bölgelerini işaretliyorlar. Kontlar dişilerine tasma takıp gezdiriyorlar. Baronlar, kimsenin onu görmesini istemiyormuş gibi dişilerinin etrafını sarıyor ama hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Prensler en kötüsü. Prenseslerini kampüste bir tahtırevan üzerinde taşıyabilirler ve bu beni şaşırtmaz bile.

Mesele şu ki, bir gösteri yapmayı planlamıştım, ancak kollarımız kapılardan içeri girerken, horozum bir kurşun borudan daha sertleşti ve bu da okyanusumu fırtınalı bir köpüğe gönderdi. Bugün iki kez kendimi kaybettim.

Kavrama. Eğer tekrar olursa, iki şekilde olabilir. Birinin suratına yumruk atarım ya da şortumun içine boşaltırım. İkisi de kabul edilemez.

Arkama baktım ve onu yarım kat arkamda, kızarmış ve nefes nefese gördüm. İçeri girmeden önce beline bağladığı sweatshirt'ü giydirmiştim. Burası soğuk ve ihtiyacım olan son şey onun meme uçlarının bütün öğleden sonra bana bakması.

"Burası daha sessiz," diye cevap veriyorum, her ne kadar ona bir açıklama borçlu olmasam da. "Ve ihtiyacım olan kitaplar burada."

Kendini son birkaç basamağa kadar sürüklüyor, gözleri katın girişinde asılı duran tabelanın üzerinde geziniyor: *Davranış Bilimleri*. "Huh," diyor tek söylediği -yargılayıcı olmak için mi yoksa hâlâ nefes almakta zorlandığı için mi bilinmez. Odayı geçip arka köşedeki bilgisayar bankasına gidiyorum ve yanımdakini işaret ederek bir koltuk kapıyorum. Sanki iki saat değil de günlerdir ayaktaymış gibi yüksek sesle iç çekerek koltuğa yayılıyor. Yayılmış kalçalarının görüntüsüne sırtımı dönüyorum ve ekranı açıyorum.

"Davranış Bilimleri..." Ekrana bakıyor. "Hangisi?"

Ona uyarı dolu bir bakış atıyorum. "Biliyor musun, kütüphanede olmanın harika yanı, havadan sudan konuşmaya gerek olmaması. Bu kurallarda var."

"Uh, huh. Sen de doğuştan kurallara uyan birine benziyorsun." Başının arkasına uzandı ve saçını arkada tutan lastiği çekip çıkardı, sallayarak serbest bıraktı. "Peki. Eğer bana söylemezsen, tahmin ederim." Gözleri değerlendirmek için kısılıyor ve ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınıyorum. "Ekonomi mi? Sıkıcı görünüyor ama sen de pek macera timsali sayılmazsın, değil mi? Ya da belki Poli- Sci?" Kendi kendine mırıldanıyor, burada fazlasıyla rahat görünüyor. "Sanırım Kraliyet ailesiyle uğraşmak işe yarayabilir. Özellikle de Kral olacaksan. Ki değilsin. Kardeşin o mevki için sıraya girmiş durumda."

Sesi giderek kara tahtaya çakılmış çivi gibi oluyor. Kendini beğenmiş, her şeyi bilen, taşaklarımda büyük bir acı. Onun gibi tatlı bir kızımız olabilirdi.

Verity, ama *hayır*.

Eğilip saçlarını öne doğru savurarak ellerinin arasında topluyor. O beni göremese de, ben onu inceliyorum - köklerine kadar inmeyen soluk mavi saçları, uzun ince boynu, omuz kemiklerinin nazik çıkıntısı ve değişmez, çarpıcı bir gerçekle yüzleşiyorum.

O benim.

Ona istediğim zaman sahip olabilirdim.

Keskin bir hareketle geri çekiliyor ve saçlarını düzgün bir at kuyruğu haline getiriyor. Koku beni neredeyse boğuyor.

"Hukuk öncesi mi? Dükler'in iyi bir avukata ihtiyacı olabilir ama o da çok kötü bir yaşam beklentisi olan boktan bir iş, o yüzden onu es geçiyorum." Göz ucuyla bakıyorum ve parmağını çenesine vururken başını dramatik bir şekilde eğdiğini görüyorum. "Geriye sosyoloji ya da psikoloji kalıyor."

Bu konuda bu kadar iyi olmasından hoşlanmadığım için, "Kütüphaneye gelip kitap falan aramak istemiyor muydun?" diye çıkışıyorum.

Dolgun dudaklarının arasından bir alay geçiriyor. "Ne yani, kendi başıma dolaşmama izin mi vereceksin?"

Yığınlara doğru bir el salladım. "Hadi bakalım! Seni susturmak için her şeyi yaparım, böylece biraz çalışabilirim." Rahat olmak için biraz fazla neşeleniyor, ama yine de neye baktığımı görmesini istemiyorum. "Sadece bu katta kal ve sorun çıkarma."

Ben daha cümlemi tamamlayamadan, neredeyse koşar adımlarla yığınlara doğru gitti. Yönünü bulmak için bir dakika bekledikten sonra en yakın sırada gözden kaybolmasını izliyorum. Kardeşimle yaptığı anlaşma her neyse, gerçekten kaçmamasını sağlayacak kadar sağlam olduğuna güvenmek zorundayım. Ya kaçarsa? Bunun da en kötü şey olduğundan emin değilim. En azından benim için.

O gittikten sonra PsyGui portalını açıyorum ve birkaç arama terimi yazıyorum; parasomnia, hipomani, karışık duygusal durumlar, duygusal düzensizlik. Hepsi Remy'nin son zamanlardaki davranışlarını tanımlıyor.

İlk başta, bunun sadece bir geçiş süreci olduğunu düşündüm. Dükler'in kulesine taşınmak onun için her zaman büyük bir alışma süreci olacaktı. Remy'nin yapılara karşı bir ilgisi var -evler, binalar, odalar. Sadece bağlılık geliştirmesi değil, aynı zamanda garip bir şekilde seçici olması. Nick yeterince sessizse muhtemelen bir kaldırımda uyuyabilir, ancak Remy'nin duvar karalamalarına ve bir zamanlar bana 'mor enerji' olarak tanımladığı şeye ihtiyacı var. Bu her ne demekse artık.

Duraksayarak, onun bu sabah Lavinia'yı yediğini düşünüyorum ve listeye hiperseksüelliği de ekliyorum. *Bunu* açıklayabilecek tek şey bu. Ona takıntılı olması sürpriz değil. Eve bir Düşes getirmekle ilgili endişelerimden biri de buydu ve Hideaway'de onunla zaten toz duman olmuş olmamız da yardımcı olmadı. Ama Remy ilaçlarını almayı reddettiğinden beri uzun zaman geçti. Yasal olarak kendine zarar vermeye çalıştığından beri. Gerçekten başardığından beri. Bu birinci sınıf saçmalığı ve eğer nedenini ve nasıl durduracağımı bulamazsam, o zaman gerçekten babasını aramak zorunda kalacağım.

Remy hastaneden çıktığında yaptığım anlaşma buydu. Babasını, ruh halini ve semptomlarını izleyebilmem için DKS'ye kaydolmasına izin vermeye ikna ettik. Doğrusunu söylemek gerekirse, benim gibi eğitimin yapısının onun düze çıkmasına yardımcı olacağına inanacak kadar saftım. Yine de onun için o kadar basit değil. Remy ve yapı, sekiz top ve iyi karar verme gibi birlikte gider.

Bu yüzden bölümüm olarak psikolojiyi seçtim. Spor antrenörlüğü yapacağımı ve spor salonundaki yetenekleri geliştirmeye odaklanacağımı düşünmüştüm. Ama üç yıl önce işler sarpa sardığında ve Remy gerçekten zorlanmaya başladığında, her şey yoluna girdi. Tahmin edilebileceği gibi annem hem çok sevindi hem de endişelendi. Onun izinden gitmeye karar verdiğim için mutluydu. Motivasyonum konusunda endişeliydi.

İkisi hakkında da yanılıyor. Onun izinden gitmeyeceğim. O lanet olası bir *psikolog*. Ben çift anadal yapıyorum. Psikoloji ve biyoloji. *Psikiyatrist* olacağım. *Gerçek* bir doktor. Remy'nin iyileşmek için duygularını anlatmaya ihtiyacı yok. Kimyasını düzeltmesi gerekiyor. Ve en önemlisi,

onu sikine takacak birine ihtiyacı var. Onu bir odaya kapatmaktan mutlu olacak babasına değil.

"Vay canına, kim bu yakışıklı? Birinci sınıf oryantasyonunda bana rehberlik etmesine aldırmazdım."

"İğrenç. Hayır. Bahsettiğimiz kişi buydu," diye tıslayan kadın sesi bilgisayarların üzerinden kasıtsız olamayacak kadar yüksek bir sesle süzülüyor.

"Hangisi?" diye sorar ilk kız.

"Bilirsin işte! Dev eşek siki olan." Gözlerim yukarı kayıyor ve Kont'un orospusu Sutton'ın başka bir kızın yanında durup açıkça beni izlediğini görüyorum.

"Tanrım, şu-"

"Richelle'in amına bile giremeden mi boşaldı? Evet. İşte o."

Richelle. Bu isim boğazıma ekşi bir safra getiriyor. Her şey ikinci sınıftayken nehirdeki 4 Temmuz partisinde oldu. Diğer kardeşlik gruplarıyla kaynaşmak zorunda kaldığımız birkaç etkinlikten biriydi. Üniversite bizi kardeşlik ve toplum hizmeti ruhu içinde tutmak için bunu zorunlu tutuyor, tıpkı aptal yardım karnavalı gibi. Kraliyet kadınları planlama için birlikte çalışmak zorunda kalarak bunun yükünü çekerken, biz çoğunlukla sarhoş olur, sevişir ve iyi vakit geçiririz. Bu özel Dördüncü parti de farklı değildi - ta ki büyük memeli ve bikinili bir sarışın beni takip etmeye başlayana kadar. Buralı değildi ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu, bu da kuşkusuz bir satış noktasıydı. Tekne iskelesinde bana sürtünmeye başladı, hindistan cevizi ve baharatlı rom gibi kokuyordu ve iyi bir bahane bile düşünemedim.

Zayıf bir andı. Kötü bir gündü. Kirli bir kavgadan çıkıyordum - kazandığınız için Süpermen gibi hissettiğiniz türden bir kavga - ve lanet bir jet motoruna yakıt sağlayacak kadar içki ve Jell-O shooter içmiştim. Müzik eşliğinde kıçını bana sürtmesine izin verdim ve sonra beni arabasına sürüklemesine izin verdim. On dakika,

Bir öpücük ve biraz acemice beceriksizlikten sonra, kalçasının yumuşak tenine boşalıyordum.

İyi tarafından bakarsak, aletimin büyüklüğü konusunda tuhaflaşmaya hiç fırsatı olmadı.

Sutton'ın gözleri benimkilerle buluştu. Aramızdaki mesafeyi geçerken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve hak etmediği bir havayla bana yaklaşıyor. "Perilini. Kraliyet hayatı sana nasıl davranıyor?"

Gözlerimi araştırmadan ayırmıyor, fareyi kaydırıyorum. "Alkış vakasından daha iyi, muhtemelen hemşirelik yapıyorsunuz."

Sutton oyunda yeni değil ve bunu kıçını masanın üzerine yumuşak bir şekilde kaydırarak, çıplak, pürüzsüz bacaklarını çaprazlayarak gösteriyor. "Sadece merak ettim. İşler oldukça soğuk olmalı."

"Neyi göz önünde bulundurarak?"

Hassas bir mırıltı çıkarıyor. "Yine çan kulesinde bir Bruin. Krallığın anahtarları onda ve sen sadece sürtüğün tekisin. Mecazi anlamda tabii ki." Sırıtışını gördüğümden daha çok duyuyorum. "Ayrıca, o alaycı sürtüğü de yanında getirdi. Lavinia Lucia'nın bir katil olduğunun farkındasınız, değil mi? Doğrusunu söylemek gerekirse, Düklerin kraliyet çöplüğüne dalmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorduk ama çöpümüzü temizlemeniz gerçekten çok hoş. Geri dönüşüm *çok* önemli."

Fareye tıklıyorum, zaten sıkılmışım. "Yine onların kaltağı olduğuna göre, Kont çöplerinin geri dönüştürülmesiyle ilgili her şeyi biliyorsundur."

Tek sesin benim yazdıklarım olduğu uzun bir an var ve sonra, "Ciddiyim." Sonunda başımı kaldıracak kadar sinirlendiğimde Sutton'ın gözleri sert ve acımasız. "Duke ya da değil, sen de benim gibi tıp okuyorsun, bu yüzden sana bazı tavsiyelerde bulunacağım. Ondan kurtul Perilini. Onu terk edilmiş bir Batı Yakası deposuna götür, başına bir torba geçir, tetiği çek ve cesetten kurtulmaları için Baronlara güzel bir yığın ver." Yüzü esrarengiz, sadece gözlerini kaçırdığında hoşnutsuzluğunu belli ediyor. "Lavinia bir bela, ama kanı Kuzey'e akıyor, yani o bizim. *Onların.* Ona ne kadar uzun süre sahip olursanız Kontlar o kadar kötüleşecek."

Kıkırdama istemsizce geliyor. "Siz kraliyet sürtükleri hiç durmuyorsunuz, değil mi? Sizler dört bir köşedeki en sevimsiz, en güvensiz amcıklarsınız. Size küçük bir sır vereceğim." Öne doğru eğilerek sesimi alçak ve eşit tutuyorum. "Kontlar beni korkutmak için evcil fahişelerinin hayatını ve uzuvlarını riske atacak kadar bu konuda bu kadar gergin mi? Lavinia'nın Düşesim olmasının tek iyi yanı bu. Ve şu anda tam olarak öyle. *Bizim*."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten bir engerek yuvasını tekmelemek mi istiyorsun?"

"Eşek sikimi çıkarıp bir engerek yuvasının üzerine *işemeyi çok* istiyorum ama Lucia'yı orospum olarak almak ikinci sırada."

"Daha da kötüleşecekler," diye ısrar ediyor, parmakları masanın kenarını sıkıca kavrıyor. "Ve zaten yeterince kötüler. Güven bana."

"Sorunların hakkında bana sızlanmanın bir nedeni var mı?" Amcığın neden benimle konuştuğunu anlamaya çalışarak soruyorum.

"Akıllı olduğunu sanıyordum, Perilini." Aramızda uzun bir titreşim oluyor ve tıpkı benim daha önce yaptığım gibi eğiliyor, sesi yumuşak ve gizli. "Buraya seni korkutmak için gönderilmedim. Buraya dikkatini dağıtmak için gönderildim."

"Kahretsin." Sarsılarak ayağa kalktım. "Nerede o?"

"Düşesinizi şimdiden mi kaybettiniz?" Dilini şaklatarak masadan kalkıyor ve arkasını dönüyor. "Sorunların hakkında bana *sızlanma.*"

Lavinia'nın hangi kitap sırasına girdiğini hatırlamaya çalışarak onu geçiyorum. Hesaplı bir tahminde bulunup dar koridorda aceleyle ilerliyorum ve boynumu bükerek arıyorum. Burası boştu ve bir sonraki de öyle. Bir sonraki sırada iki ses duyduğumda tıp dergileri koleksiyonunun ortasındaydım.

Lanet olası Perez.

"İkimiz de bunun sonunun gelmeyeceğini biliyoruz," diyor sert bir fısıltıyla. "O et kafalıların önünde diz çökmenin seni kurtarmaya yeteceğini sanıyorsan, hayal kırıklığına uğramak üzeresin."

Keskin bir kahkaha sesi duyulur. "Zavallı Bruno. Berbat görünüyorsun. Baban sana gerçekten baskı yapıyor olmalı. O dövüşü kaybettiğin için hayal kırıklığına uğramıştır herhalde." Bir duraklama oluyor ve sonra sesi tizleşiyor. "Tetik parmağından bahsetmiyorum bile."

Kimse Perez'e 'Bruno' demiyor ama işte bu küçük kız ona sesleniyor.

"Seni aşağılık kaltak," diye mırıldanıyor ve ardından kitapların düşme sesi duyuluyor. "O dövüşü kaybetmemin tek nedeni çeneni kapalı tutamaman! Ne zaman kavgayı bırakıp kabul edeceksin-"

"Savaşmayı *asla* bırakmayacağım." Sesindeki nefret o kadar zehir ve çelikle dolu ki beni bile kendime getiriyor. "Asla ona geri dönmeyeceğim ve en önemlisi, asla senin olmayacağım."

Sessiz, acı dolu bir ses çıkar ve sonra Perez tıslar, "Seni istediğimi mi sanıyorsun? Düklerin seni istediğini mi sanıyorsun? Kimse istemiyor. Flaş haber, seni Şirin saçlı sürtük; sen teselli ödülüsün. Sen Lucias'ın bronz madalyasısın. İnsanlar seni alıyor çünkü ya o ya hiç. Leticia akla gelebilecek her yönden senden daha iyiydi ve sonunda tasmamı boynuna geçirdiğimde? İkinizin de borcunu ödeyeceksiniz."

Sıranın sonunda dönerek ilerliyorum ve onlar görüş alanıma girdiğinde içimdeki okyanusun öfkelendiğini hissediyorum.

Lavinia rafa yaslanmış, ayaklarının dibinde bir yığın kitap var. Perez ön kolunu boğazına dayamış, dudaklarını alaycı bir ifadeyle geriye çekmiş. Yüzüne tükürerek, "Saat işliyor, tatlım. Sen bile bir Kral'ın emrini manipüle edemezsin."

Yumruklarım sıkılıyor, gözlerim o çok özel şekilde kızarıyor. Ring dışında bir kavgaya karışmayalı yıllar oldu, çenemi konuşacak kadar açmamın tek nedeni de bu.

"On saniye." Perez sesimin düz ve tehditkâr tınısından ürkmüyor. Hatta omzunun üzerinden beni görecek kadar döndüğünde bile şaşırmış gibi görünmüyor. "Ellerini mülkümden çekmen için sana bu kadar süre veriyorum. Beş derdim ama açıkçası ondan pek hoşlanmıyorum.

çok. Senin için bir fark yaratacağından değil." Sanki unvanlar arasında bir gezintiye çıkmışım gibi rahat adımlarla ona doğru ilerliyorum ama gerçek şu ki artık okyanusun yüzeyini bile hissedemiyorum, damarlarımın gümbürtüsüyle sürükleniyorum. "O Dükler'e ait, *bana* ait, yani et kafalı kardeşimin sana yaptığı her şeyi okul bahçesindeki kabadayılık gibi göstermek üzereyim."

Lavinia'nın gözleri benden Perez'e kayıyor ve ben yaklaştıkça gözlerinden yaşlar aktığını fark ediyorum. Bu beni çok üzüyor, çünkü birkaç saat önce ben de onu aynı pozisyona getirmiştim. Lavinia hakkında istediğimi söyleyebilirim ama bu kaltak hiç de yumuşak değil. Biraz hırpalanmayı kaldırabilmesi sahip olduğu tek kurtarıcı özellik. Onu kırmak için biraz hırpalamaktan çok daha fazlası gerekir.

Bunun anlamı, "Onu üzdün." Lavinia'nın alnı ses tonumdaki öfkeyle kırışıyor ama Perez'i boynundan yakaladığım anda bu kırışıklık siliniyor. "Bunu sadece ben yapabilirim."

Okyanus şimdi dönen, acı bir köpük ve Perez'in bana savurduğu, kesik parmağından hâlâ sargılı olan yumrukla daha da çalkantılı hale geliyor. Kaçmak, bileğini elimle yakalamak, *Düşes'imin lanet boğazına* bastırdığı ön koluna bakmak ve okyanusu serbest bırakıp barajı serbest bırakmak çok kolay.

Sadece bir damla.

Dirseğini kavrayıp dizimi yukarı kaldırarak dirsek kemiğine sertçe saplayacak kadar.

Kemik duyulabilir bir şekilde kırılıyor, koridorda yankılanan çıtır çıtır, etli bir insan sesi, tıpkı etrafımızdaki sayfalar kadar kırılgan.

Perez'in yüzü gevşer, ama sadece küçük bir an için. Ardından, kırık kolunu tutarak kendini geriye atarken dişlerini sıkarak bağırmaya başlar. Tekrar tekrar, "Kolumu kırdın!" diye bağırır.

Bu her zaman en zor kısımdır, okyanusu uzaklaştırmak. Dalgaları durdurmak. Akıntıları sakinleştirmek. Mükemmel bir dünyada, elimdeki yumruğu gömebilirdim.

Çenesini birkaç kez esneterek. Belki yerdeyken böbreğine birkaç tekme. Kahretsin, muhteşem olurdu.

Ama durmazdım.

Burası spor salonu değil. Bu bir dövüş değil. Kural yok, sınır yok, yapı yok. Bruno Perez yumuşatılmış cansız bir et yığınından başka bir şey olmayana kadar vurmaya, yumruklamaya ve ezmeye devam edecektim. O bunu hak ederdi ama ben hak etmezdim. Zor zamanlar geçirmeye değmez.

Bu yüzden sert nefes alıyorum, öfkemi içime çekmek için savaşıyorum. Ailemi ve telefon geldiğinde yüzlerinde belirecek ifadeyi düşünüyorum. Nick'in benim yerime geçip işi devralmasını düşünüyorum. Remy'yi düşünüyorum, çünkü ben gönderilseydim, tek bir kötü gün yetecekti ve o da farklı bir hücreye kapatılacaktı.

Sonuçların gerçekliği kafamın içinde tekrar tekrar dönüyor. Ama sonunda beni rasyonelliğe geri döndüren şey onlar değil.

Lavinia öne doğru atılıyor ve yumruğunu Perez'in yüzünü buruşturan suratına indiriyor. "Ben kimsenin önünde diz çökmem, seni pislik!" Yumruğunu tekrar geri çekiyor ve ben bunu gözlerinde görüyorum. Okyanusu olmayan bir kız bu.

O da durmayacak.

Onu geri çekmek için beklediğimden daha fazla güç harcıyorum, onu koridordan dışarı sürüklerken kolumu beline doluyorum. İki sıra aşağıda bile hâlâ debeleniyor, ağzını hırıltıya boğmuş.

"Lanet olası memelerini sakinleştir," diye homurdanarak onu kayıt bölümünün arkasındaki acil çıkışa doğru çekiyorum.

Kapıya ulaştığımızda, içindeki mücadele büyük ölçüde tükenmişti. "Bırakın beni!" Vücudunun tek bir hareketiyle kendini kurtarıyor ve bana ters ters bakıyor. "Birkaç atış daha yapabilirdim."

Ben de ters ters baktım. "Her zaman başkasının cinayetinde parmaklarını ıslatır mısın?"

Kollarını iki yana açıyor. "Eğer fırsat çıkarsa, neden olmasın?"

"Bu çok acınası bir durumdu," diyorum ona. "Silahı olsaydı ya da isteseydi karşılık verebilirdi."

Gözlerini devirerek dar bir daire çiziyor. "Ben iyiyim Simon. Sorduğun için teşekkür ederim."

"Ve o yumruk sadece..." Başımı sallayarak sesimdeki hayranlığı gizleme zahmetine girmiyorum. "Gerçekten başparmağını mı sıkıştırdın? Daha önce kimse sana birine nasıl vurulacağını öğretmedi mi? Bu çok utanç verici, Lucia." Garip bir şekilde dudaklarımın seğirdiğini fark ediyorum. "Bir kız gibi vuruyorsun."

Gözleri öfkeyle ve lanet olasıca parlıyor. Bunu destekleyecek forma ya da beceriye sahip olmayabilirdi ama bakışlarındaki saf kararlılık muhtemelen onu bir noktaya kadar idare edebilirdi. "Bir erkek gibi tekmeliyorum, eğer bir gösteri istiyorsan."

Sosyal bilimler bölümüne doğru yürümek için dönüyorum, içgüdüsel olarak onun da beni takip edeceğini biliyorum. "Sanırım bir gün için yeterince moralini bozdun."

Beklediğim gibi, arkamda koşuşturan spor ayakkabılarının sesi kulaklarımı tırmalıyor. "Kolunu kırmışsın."

Özür dilemeden onaylıyorum. "Ulna. Temiz kırılma. Bir süre oyun dışı kalacak."

Ayakkabılarının sesinden başka bir şey duymadığım birkaç an var ve sonra onun kötülük dolu sessiz sesi. "İyi iş çıkardın." Beni etkileyen ses tonu. Büyüklük taslayan ve kendini beğenmiş.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Dönerek omzunu yakalıyorum ve onu olduğu yerde durduruyorum. "Ben senin lanet olası saldırı ayın değilim Lucia. Perez hakkını aldı çünkü sen Dükler'e aitsin. Özel olduğun için dokunulmaz değilsin." Uzanarak parmak uçlarımı boynundaki kırmızı, kızgın derinin üzerinde gezdiriyorum. "Sen dokunulmazsın çünkü *biz* özeliz. Bunu sakın unutma."

Söylenmesine gerek kalmadan beni ikinci kata kadar takip ediyor, ama ayak sesleri garip bir şekilde kızgın geliyor, sanki onları sürüklüyormuş gibi. Muhtemelen arkamdan bakıyor.

"Dokunulmaz olduğum sürece."

Kapım yumuşak ama kararlı bir şekilde çalınıyor ve arkasında kimin olduğuna şüphe yok. Hiç açmamayı düşünüyorum. Saat neredeyse on bir ve saçma sapan engellerle dolu uzun, saçma sapan bir gün geçirdim ve çok fazla Lavinia Lucia içtim.

Sadece biraz uyumak istiyorum.

Tap, tap, tap.

"Tanrım," diye mırıldanarak kitabımı yatağın üzerine koyuyorum. Büyük boy bir DKS kapüşonlu sweatshirt ve tayt giymiş olan Lavinia birkaç adım geride durmuş, ağırlığını bir ayağından diğerine atıyordu. Duşta onun kokusunu üzerimden atmak için bir saat harcamıştım, aynı zamanda sikimi de ovalamıştım ve işte yine karşımda, *her şeyiyle* bana saldırıyor.

Gözlerim onun başının üzerinden, kardeşimin kendi kapı pervazına yaslandığı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturduğu yere kayıyor. Yüzüne sert bir ifade yerleşmiş. Eğer Nick'i sandığım kadar iyi tanıyorsam, kıskançlık. Bu tam da bulaşmak istemediğim türden bir şey.

"Geç oldu," diye çıkışıyorum. Gözleri göğsüme takılıyor, sonra boxer'ımın bandına iniyor. Ellerimle kasıklarımı örtme dürtüsüyle savaşıyorum. Bu sürtük benim bölgemde. Sikimi ondan saklamayacağım. "Ne istiyorsun?"

Bakışları tekrar vücudumda geziniyor. "Bunun ikimiz için de ideal olmadığını biliyorum ama..." Biraz omurgasını bulmuş gibi görünüyor, tam boyuna doğru düzeliyor. "Bu gece burada uyuyacağım."

Tekrar Nick'e bakıyorum. Sessiz bir dikkatle bizi izliyor ama çenesinin arkasındaki düğüm bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ona doğru bir el kaldırıyorum. "Eğer onun yatağında uyursan kardeşimin lanet olası bir geçit töreni düzenleyeceğinin farkında mısın?"

Çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyor, ağırlığı yer değiştiriyor ve bu kaltakla sadece birkaç saat geçirdim ama bir şekilde gözlerindeki donuk, temkinli ifadeyi okuyabiliyorum.

Sorun Nick'in bunu istememesi değil. Onun

istemesi.

Zorlu bir iç çekişle odaya geri dönüyorum. "Neden iyi bir köpek gibi çatı katında uyuyamıyorsun?"

Hızla beni takip ediyor, kapıyı arkasından kapatıyor - muhtemelen başka bir şeyden çok Nick'in bakışlarını sırtından uzak tutmak için. "Bir anlaşma yaptım. Bu da onun bir parçası. Haftada üç gece. Dün gece Remy'ydi ve ondan önceki iki gece de benim izin gecelerimdi."

Bunun cevabın sadece bir kısmı olduğunu biliyorum ama önemli değil. Neden kulenin karşısında değil de burada olduğunu biliyorum. Nick'te bir h-bombası gücünde bağlanma bozukluğu var. Kardeşim bir şeyi asla makul bir seviyede istemez. Bu yönden birbirimize benziyoruz. "Çok güçlü gelmek" muhtemelen yetersiz bir ifade. Nick hayatı boyunca sağlıklı bir bağlılık kuramadı. Hala neden yatağımı bu sürtükle paylaşmam gerektiğini anlamıyorum. Verity bana bu boku asla yaptırmazdı.

Sinirlenerek köşedeki sandalyeyi gösterdim. "Orada uyuyabilirsin." Şakaklarını ovuşturuyor. "Yatak olmak zorunda,

yoksa sayılmaz."

Ona ters ters baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Yumruk atmaktan daha kötü pazarlık yapıyorsun!" Öfkelenerek patladım, "İyi. Yatağın sol tarafını al."

Yatak büyük boy ama ben küçük bir adam değilim. Ders kitabımı yatağın ortasından kaldırıyorum ve yerine bariyer görevi görecek iki yastık koyarak alanın çoğunu kendime ayırıyorum.

Lavinia başını sallamadan önce uzun bir süre ona bakar. "Tanrım, çok tuhafsın."

"Burada uyumak istemenin nedeni bu değilmiş gibi davranmayı bırak." Yatağın başucundaki lambanın düğmesine uzanıyorum. "Kaya gibi uyusan iyi edersin, çünkü beni uyandırdığın an bunun acısını çıkaracağım.

kıçından." Yorganı karnıma kadar çekiyorum. "Ve sakın battaniyeyi çalma. Eğer beni kızdırırsan, seni ona geri götürürüm. Seni ceset haline getirene kadar sikebilir, umurumda değil."

Çekerek bizi karanlığa gömüyorum. Bu onu tamamen engellemek için yeterli değil. Hâlâ onu hissedebiliyorum, ama yastığı başımın üzerine sürüklüyorum ve sırtımı ona doğru iterek uzaklaşıyorum.

Kardeşimin tüm bunlarla ne yapmaya çalıştığını tam olarak bilmiyorum. Beni Remy kadar delirtmek mi? Her neyse, Lavinia Lucia gibi zavallı küçük bir kızın evime taşınarak tüm bunları mahvetmesine izin vermeyecek kadar kendimi kontrol etmek, disiplinli olmak için çok çalıştım.

18

Lavinia

Çatı katında yaptığım küçük yuva tam da istediğim şeydi. Bütün öğleden sonra ve akşamı orada, Sy'ın sabırsızlıkla raflardan kapmama izin verdiği kitapları onun dikkatli bakışları altında okuyarak geçirdim. Oldukça iyi bir dağılım elde ettim. Birkaç Rus romanı, farmakoloji üzerine bir ders kitabı, bir tıbbi triyaj kılavuzu ve -Sy'yi neredeyse küplere bindiren- kütüphanenin sahaflar bölümünde yaptığım hızlı bir gezinin sonucu olarak 19. yüzyıl klasik mühendisliği üzerine bir kitap.

Çatı katı kitap okumak için harika, sadece saat kadranından gelen doğal ışık nedeniyle değil, aynı zamanda gelip gidenleri izleyebildiğim ve benim dışımda bir şeye odaklandıklarını bildiğim için.

Benim yuvamın sorunu, çok rahatsız olması. Bu adamların

yanında uyuyakalmak bu yüzden bu kadar kolay olmalı.

Remy'nin çıplak, sıcak bedeninin yanında bütün bir gün ve gece boyunca uyuyakaldığımda bunu daha önce de biliyordum ama Sy'ın yatağı da uykuya dalmak için aynı derecede rahat.

Ancak uyanmak o kadar kolay değildir.

Nefes almakta zorlanmama neden olan şey karanlık değil - her ne kadar yardımcı olmasa da. Bu durgunluk. Kapalı olma hissi, kaçamama, *kuşatılmışlık hissi* ve şu anda hissettiğim de tam olarak bu. Böyle uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Panikten kaskatı kesilmiş, hâlâ göğsümün içinde olduğuma ikna olmuş, terli, sarsılmış ve çaresiz. Asansördeki o iki geceden beri, farkındalığımın sınırlarında dolaştığını, beni pençesine almaya hazırlandığını hissettim, ama diğer tarafında tetikte kalmayı başardım.

Şu ana kadar.

Rüyalar -kabuslar- eskiden en kötüsüydü. Leticia bana neyin gerçek olduğunu nasıl bileceğimi öğretti, ama hiçbir şey *buna* dokunamadı: kısıtlanmış, her taraftan tuzağa düşürülmüş, hareket edemiyormuş hissiyle uyanmak.

Yan yatıyorum, bundan eminim. Titreyen bir nefesle göğsüm seğiriyor ve göz kapaklarımı gecenin loş bir kesitini seçebilecek kadar kaldırabiliyorum ama *hareket edemiyorum*. Bacaklarım sıkışmış durumda. Sırtımda sert bir duvar var ve ağırlık göğüs kafesime dayanıyor. Kıç yanaklarımın arasına sıkıştırılmış sert bir çubuğun basıncı nabız gibi atıyor. Yine de başka bir şey var. Farklı bir şey. Bir çeşit... sırtımda bir dalgalanma. Bir dalgalanma.

Beynim karışık bir telaş içinde patladı.

Kötüydüm.

Ne zamandır sandığın içindeyim? Yakında çıkmama izin verecek mi? Çığlık atarsam, beni daha fazla tutacak. Babam rahatsız edilmekten hoşlanmaz. Ama bazen elimde olmuyor, ve şimdi de arttığını hissediyorum. Çığlık. Diyaframımda bir bomba gibi sıkışmış durumda ve fitili ateşleniyor.

Ama sonra duvar arkamdan kayıyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor.

Dalgalanma, bu küçük, yuvarlanan dalgalar halinde kıçımı iten çubuktur. Başımın tepesindeki sıcak dalgalanma saçlarımın arasından sızıyor. Nefesim sık sık titreyerek gelmeye başlıyor.

Sinirsiz çenemden bir ıslık gibi geçiyor, çünkü bu göğüs değil. Bu yeni bir şey.

Asansör mü?

Zihnimdeki babamın yüzünün görüntüsü Nick'inkine dönüşüyor. Şakağındaki dövmeye bir an bakıyorum, ama rakamlar anlaşılmaz, bulanık şekiller. Neydi onlar? İki, yedi....bir şey. Mavi gözleri büyük bir öfkeyle benimkileri yakıyor. Cezalandırılıyorum, değil mi? Nick'le yatağa girmedi. Onun yerine kardeşini seçti. Asansöre atıldım ve sabaha kadar kapandım. Çok sıcak. Burada nefes alamıyorum. Neden gitmeme izin vermiyor? Burada öleceğimi bilmiyor mu? Umurunda değil mi?

Dalgalanma aniden durur.

Çırpınan sıcaklık da öyle.

Bir an öyle bir sessizlik oluyor ki neredeyse tekrar uykuya mı daldım diye düşüneceğim ama sonra göğüs kafesimdeki ağırlık kalkıyor, arkamdaki duvar kayboluyor. Kumaşlar birbirine karışıyor ve sonra bedenim biraz sallanıyor. Neredeyse tanıdık gelen bir kokuyla çevriliyim: odun ve soğukluk, alt tonda nane ve agresif bir şekilde erkeksi bir şey.

Bir ses karanlığı yarıyor. "Sakin ol." Kemiklerime kadar yankılanan gergin ama bir şekilde yavaş bir gümbürtü. Dişlerimin arasındaki ıslık hızlanıyor. Bir iç çekiş ve ardından omzuma bir şey dokunuyor. "Uyku felci geçiriyorsun. Uyan."

Her şey bir araya gelmeye başlıyor. Bu kokuyu tanıyorum, baharatlı ve soğuk. Bu sesi tanıyorum, gecenin içinde bir çekiç keskinliğiyle ilerliyor. Nick beni asansöre atmadı.

Ben Sy.

Onun yatağında uyudum ve orada olmalıyım. Kapısının arkasını ve altındaki çatlaktan sızan zayıf ışığı görebiliyorum. Ama *hareket* edemiyorum.

Omzuma bir dokunuş daha oluyor ve ardından Sy beni sırt üstü yatırıyor. Her şey bulanık ve karanlık, kenarlarını bulmak çok zor. Yine de onları hissedebiliyorum. Sy'ın eli beni sarsıyor. Şimdi farkına vardığım şey onun sikinin kalçama girmesi. Eli boynuma, boğazıma doğru ilerliyor, parmak uçları tendonumu itiyor.

Nabzımı kontrol ediyor.

Görüşüm dalgalanıyor ve bir an için yanımda gezindiğini net bir şekilde görebiliyorum. Yüzü bir gölge lekesinden biraz daha fazlası, ama aydan gelen bir ışık dilimi çene çizgisini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Şahdamarımdaki baskı hafifliyor. "Hâlâ hareket edemiyor musun?" diye mırıldanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. O parmaklar uykulu bir şekilde köprücük kemiğimde dolaşmaya başlayıp, göğüs kafesime doğru bir ateş hattı izlediğinde bile. Orada kısa bir an duraklıyorlar ve görüşümün sisi içinde Sy'ın başının eğildiğini, bir tutam buklenin gözlerinin üzerine düştüğünü görüyorum.

Avucunun mememe ilk dokunuşu daha öncekine hiç benzemiyordu. O seferki sert ve acı vericiydi, küçümseme doluydu. Bu seferki test ediyor, başparmağı o sabah Remy'den çaldığım büyük boy tişörtün altında çakıl taşı gibi hissettiğim meme ucumun üzerinde merakla geziniyor. Sy'ın dudaklarını ıslattığını görmekten çok duyuyorum, avuç içi göğsümü sıkarken omzu kayıyor. İlk başta yumuşaktı, neredeyse... düşünüyordu.

Ve sonra daha zor.

Bir noktada nefes alış verişim sakinleşmeye başladı. Ama o tam tersini yaptı, nefeslerinin gürültülü sesi aramızdaki boşlukta yüksek sesle duyuluyordu. Aletini kalçama her bastırışında ses daha da yükseliyor ve derinleşiyor, daha önceki dalgalanmanın bir kalıntısı, kalçaları bana doğru yuvarlanıyor.

Üstüme yuvarlandığında görüşüm keskinleşmeye başlıyor. Kendisinin de yarı uyanık olduğunu bu şekilde anlıyorum, göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde kalçalarımı ayırıyor ve gömleğimi karıştırmaya başlıyor. Zihnimin uzak bir köşesinde de

Uykunun çekimine kapılıp tamamen yüzeye çıkan, çırpınıp duran ve hala korkan. Bu sandık olmayabilir ama güvenlik de değil.

Bu Simon Perilini, Forsyth'in yumruğu, kalçalarımın beşiğine doğru yükseliyor.

Üstümde durup kocaman sikini kasıklarıma doğru sessizce iterken gözlerim göğüs kaslarının ve karın kaslarının çıkıntılarını takip ediyor. Bu sessizlik - dikenli kelimeler yok, sadece hızlı, sessiz nefes alışlar - tanıdığım Sy ile o kadar uyumsuz ki, neredeyse hala uyuduğuma inanmak için kendimi kandırabilirim. Burada nefret yok. Bakışlar ya da hakaretler yok. Sadece kollarını kavuşturup beni kullanırken çenesinin sıkı kıvrımı var.

Yaptığı şey bu.

Ben onun için istediği gibi konumlandırabileceği sıcak bir bedenim, büyük avuçlarından biri kalçamı sarıyor ve kalçasının üzerinden geçiriyor. Ben silahsız bir rakibim. Burada, karanlıkta, bu bir sır bile olabilir. Kayıtsızlık ve uyanıklık arasındaki ince boşlukta olan bir şey.

"Uyuyorsun." Sesi neredeyse fısıltı gibi ve gözleri ağır ağır düşüyor. Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyorum. Kasları gergin ve kıvrılmış bir şekilde bana doğru hamle yaparken kaşlarının birbirine çarpması, bilinçsiz olmaktan başka bir şey olamayacak kadar derin ve çaresiz.

Gözleri kapanıyor, dudakları aralanıyor ve leğen kemiğinin benimkine yaptığı her baskı burnunun ucunun şakağıma sürtünmesine neden oluyor. İçgüdüsel olarak, tamamen uyanık olsaydı bu sıkıntılı aciliyeti asla göstermeyeceğini biliyorum. Burada ne haysiyet ne de güç var. Sadece saf, kertenkele beyinli şehvet.

Üzerime eğilmiş, sıcak, nane kokulu nefesi yüzümü yıkarken, kıpırdanmaları hissetmeye başlıyorum. Klitorisimin üzerinde sürüklenen siki karnımın derinliklerinde bir dizi elektrik atımı gönderiyor. Onları kovalıyorum, bu ateşli yaşam kıvılcımları beni karanlıktan aydınlığa doğru götürüyor. Bir şekilde, onların geri dönüş yolu olduğunu biliyorum.

İlk serbest hareketim kalçalarımın küçük bir seğirmesi.

Sy donup kalıyor, kısa nefesleriyle göğsü zıplıyor ve Tanrım, onu *hissedebiliyorum.* Ereksiyonu bana karşı canlı bir şey gibi zonkluyor.

Yaptığı bir sonraki hareket, tüm vücudumu sarsan sert bir kalça darbesi. Aleti bana karşı kekeliyor. Onun hâlâ boxer'ını giydiğini ve benim de hâlâ taytımı giydiğimi bu şekilde anlıyorum. Olması gerektiği kadar dağınık hissetmiyorum, çünkü bir sonraki farkındalık anım külotumun sırılsıklam olduğu.

Bir noktadan sonra çenem gevşedi, yani nefeslerim ıslıktan ziyade giderek daha istekli soluk alıp vermeler haline geldi. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sonra dizlerimde, kalçalarımda hareket kazanıyorum ve muhtemelen aramıza bir ayak sıkıştırmanın ve onu tekmelemenin bir yolunu bulabilirdim, ama bunun yerine onları kalçalarına sarıyorum, onu yakınıma çekiyorum.

Sy yanağıma doğru yırtık pırtık ve *neredeyse insanlık dışı* bir ses çıkarıyor ve ellerimi yeniden hareket ettirip körü körüne omuzlarına uzandığım anda onları tekrar aşağı itip bileklerimi yatağa sabitliyor. Acı beni vurduğunda uyandığımı anlıyorum. Bu alışkın olduğum keskin acı şoku değil. Bu seferki kemik ve etten oluşuyor, leğen kemiği benimkine o kadar sıkıca sürtünüyor ki acı veriyor. Ağırlığının baskısı kollarımı yatağa sabitliyor. Göğsünün hassas meme uçlarıma sürtünmesi, vücut ısısının damarlarımı ateşle dolduran parıltısı.

Her şeye rağmen onu görebiliyorum, koyu bukleleri kırışık alnında sallanırken bedenini benimkine çarpıyor. Neden yapmamam gerektiğine dair iyi bir neden düşünemeyecek kadar zevke kapılmış olmanın o zar zor farkına vardığım haliyle, izlemek için boynumu kaldırıyorum. Oda karanlık ve aramızdaki mesafe daha da karanlık ama yine de taştan oyulmuş bir vücudun kenarlarını görebiliyorum. Sy'ın sıcak, kahverengi teninin altındaki kasların esnemesi.

Kısacası, bu sanat beni büyülüyor ve bu tam olarak böyle bir şey. Heykelin ete kemiğe bürünmüş hali. Tüm bu kaslar, tüm bu güç, yalpalayan hareketlerindeki tüm o çiğ, sınırsız açlık, yanan bir şey gibi bana sabitlenmiş. Remy bunu görebilseydi, muhtemelen bu konuda söyleyecek korkunç derecede şiirsel bir şeyi olurdu ve ben bunun ne olacağını bilmek için bir dürtüye kapıldım.

Nefesi göğsünden bu gergin, acı dolu homurtularla çıkmaya başladığında bile, hala çok garip bir şekilde sessiz, sanki karanlık ikimizi de görünmez ve gizli hale getirmiş gibi. Sürtünmenin ritmi beni daha iyi yapmıyor, nefes alışlarım daha hızlı, daha keskin geliyor, uyluklarımın tepesinde oluşan elektrik nabzıyla besleniyor. Bacaklarımı kalçalarının etrafında sıkıyorum, topuklarım kıçının sıkı, kaslı kıvrımına giriyor ve başka tarafa bakamıyorum.

Kocaman aletinin ucu boxer'ının lastiğinden kurtulmuş.

Gün ışığında bakmak -içimi parçaladığını düşünmek- dehşet verici ama burada, tuhaf uykulu transımızda, tıpkı onun vücudu gibi. Bir erkeklik anıtı. Islak, ağrıyan amımın o canavara kurban gittiğini düşünüp irkilmeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Orgazmım, karanlık tarafından yutulan beyaz kıvılcımlardan oluşan bir parıltıyla içimden geçiyor. Yumuşak çığlığım etrafımızdaki seslerin ritmine karışıyor. Gıcırdayan yatak. Sy'ın çılgın nefes alışları. Ama bunu bedenimde hissettiğini biliyorum, ona doğru sokulurken ayaklarım yatağa çarpıyor, klitorisime sürtünen kalın sikinin baskısının tadını çıkarıyorum.

Havayı düzensiz bir şekilde i ç i n e çekiyor ve kasılıyor, leğen kemiği acıyla benimkine çarpıyor. "Oh, Tanrım," diye inliyor. "Oh, *lanet olsun*."

Aletinin patladığını hissediyorum.

Sıcak, yapışkan döller aramızda kabarıyor, karnımı ıslak bir sıcaklıkla kaplıyor. Parmaklarımın uçları uyuşukluktan karıncalanıyor çünkü hâlâ bileklerimi tutuyor ve dolaşımı kesiyor. Daha fazla hava, daha fazla hava, daha fazla hava almak için başımı geriye atarak yükselirken beni yerde tutan tek şey bu.

Sanki gevşek bir çöküşe doğru süzülüyoruz, bir çift sonbahar yaprağının yere doğru çırpınması gibi. Gömleğimin göğüslerimin üzerinde, koltuk altlarımın altında sıkışmış olduğunu fark ediyorum. Göğsünün benimkine olan ağırlığı neredeyse çok fazla - çok ağır, çok sıcak, rahat olamayacak kadar ter ve dölle kaygan - ama onsuz, uçup gidebilirim.

Birbirimize nefes verdiğimiz uzun bir an var; benim göğsüm onun nefes verişiyle çöküyor, onun göğsü benim nefes alışımla alçalıyor ve ben onun kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Başını çevirdiğinde buklelerinin yumuşaklığıyla bana ulaşıyor.

Ağzı çeneme değiyor.

Sanki bedenimin beşiğinde yeniden uykuya dalıyor. Bu yavaş, koordinasyonsuz bir hareket, muhtemelen bir hareket bile değil. Nemli bile değil, şefkatle suçlanmaya pek uygun değil.

Ama neredeyse...

Sanki bir öpücük olabilirmiş gibi.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Bedeni o kadar ağır ve gevşekti ki nasıl oldu bilmiyorum ama elektrik çarpmış gibi sarsılarak altından kalktım.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Avucumu kapısının yanındaki elektrik düğmesine vuruyorum.

Sy bir anda ayağa kalktı, ama dengesi bozulmuştu, aceleyle donunu yukarı çekiyordu. Yarı uykulu halinden, tanıdığım nefret dolu haline geçişini en ince ayrıntısına kadar izliyorum. Tüm o gerginlik ve küçümsemenin duruşuna geri dönmesi ve zavallı kıçını devirmemesi bir mucize. Öfkesinin gücüyle üzerime çöküyor. "Bunu sen planladın," diye hırlıyor. "Seni lanet olası, uyuyordum ve beni sen *yaptın*!"

Çılgınca gömleğimi aşağı çekiyorum, suçlamaya duyduğum öfke ile dölünün tenimde soğumasından duyduğum tiksinti arasında gidip geliyorum. "Sen ki

-!"

Ama yumrukları kadar sıkılmış dişleriyle üzerime doğru geliyor. "Buraya gelip bizi kırbaçlayabileceğini sanıyorsun, değil mi?" Vahşi mavi gözleri yatağa fırlıyor ve içlerinde gördüğüm panik parıltısını nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. "Buraya uzanıp uyumamı bekledin ve sonra da beni yemledin!"

"Hareket bile edemiyordum. Beni gördün, ben-" Kullandığı terim neydi? "Felç olmuştum! Hareket edemediğimi biliyordun! Burada tecavüze uğrayan biri varsa, o da benim."

Ama saçlarını çekiştiriyor, kaybetmeye iki saniye kalmış gibi görünüyor. "Hepsi senin suçundu! Hideaway'deki o geceyi sevdiğini biliyordum!"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Eminim insanlar senin istikrarlı biri olduğunu düşünüyordur, değil mi? Normal, saygıdeğer Sy, her şeyi yoluna koyan tek Dük." Alçak sesle, acı bir kahkaha attım. "Burada deli olanın Remy olduğunu sanıyordum ama üçünüz arasında saçmalamayan tek kişi o."

Kapıyı açıp çatı katındaki soğuk yuvama kaçarken Sy beni durdurmuyor.

Dokuz gün.

Ertesi öğleden sonra, Remy'nin kapısının önünde garip bir şekilde duruyorum. Hiç bitmeyen, titreşen müzik odadan titreşiyor ve adamın hangi versiyonunun kapıyı açacağını bilmek imkansız olduğu için onu bölmekte tereddüt ediyorum. Zengin, kendini beğenmiş Dük mü? Tecavüzcü, sanat dehası mı? Ya da yıldızlar ve renkler hakkında saçmalayan ve beni tuvali olmaya zorlayan beyni karışık manyak.

Derin bir nefes alarak yumruğumu kaldırıp tahtaya vuruyorum, umarım gümbürdeyen bas sesinden duyabileceği kadar yüksek bir ses çıkar. Kapı açılmadan önce müzik bir ritim azalıyor ve içgüdüsel olarak geri adım atıyorum. Koyu gri düğmeli gömleğiyle orada duruyor, ancak gerçek düğmeleri dikkat çekici bir şekilde eksik ve dövmeli gövdesinin bir bölümünü ortaya çıkarıyor. Gözlerim onun kıvrak ve uzun bedenine bir eldiven gibi oturan siyah deri pantolonuna takılıyor.

Bir ot rüzgarı fiziksel bir güç gibi yüzüme çarpıyor.

Ağır, kan çanağı gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni yakalayamadığım için bana bağırmaya mı geldin?" Bu soruyu ağzını ekşi bir şekilde eğerek soruyor, sanki böyle bir neden akla yatkın ama uygunsuzmuş gibi.

Bir an için ona göz kırpıyorum. Saat sabahın onu ve on iki saat önce Sy ile aramızda olanlardan sonra Remy'nin esrarengiz yorumlarını çözmeye uğraşamayacak kadar yorgunum. Sadede geliyorum. "Ödünç alabileceğim bir boya fırçan var mı?"

Başını dikleştiriyor, ifadesindeki ot sisi biraz olsun dağılıyor. "Tip?"

Boş boş tekrarlıyorum, "Tip?"

"Yuvarlak mı? Düz mü? Yelpaze? Paspas? Filbert?" diye soruyor, kaşları her kelimeyle birlikte kalkıyor. "Bir düzine farklı stil var. Sır? Açılı?"

Kararsızca ayaklarımı sürüyorum. "Dar alanlarda toz almak için kullanabileceğim bir şey mi? Onunla resim yapmayacağım."

Gözlerini benden kaçırmasa da gözleri yine odaklanmıyor. Remy söz konusu olduğunda dalgınlık olarak adlandırılan şeyin bu olabileceğini düşünüyorum. Cevap vermeden aniden topuklarının üzerinde dönüyor ve çalışma masasına geçerek fırça kaplarını karıştırıyor. Birini çekip alıyor ve başparmağını kılların üzerinde gezdirerek dalgın dalgın bakıyor.

Yavaş bir yürüyüşle geri döner. "Bu iş mi?"

"Evet, öyle olmalı." Elimi uzattım ama kalçama doğru başıyla işaret ederek elimi uzattı.

"Bir bakayım."

Beklenmedik istek karşısında bir an duraksadıktan sonra başparmağımı taytımın kemerine sokuyorum ve bir tarafından çekerek yıldızı ortaya çıkarıyorum. Hala kırmızı, dün gece Sy ile olanlardan dolayı tahriş olmuş ve kalın bir merhemle kaplanmış. Ama çizgiler keskin ve temiz.

Kaşlarını çatarak uzanıp başparmağını en kuzeydeki noktanın üzerinde gezdiriyor ve saat yönünde sayıyor. Dokunuşu nazikti ama içime istenmeyen bir şok gönderdi. Amacım ona gerçek anlamda bir

temas noktası-gerçekliğin sınırlarında gezinmesine yardımcı olacak bir şey-ama şimdi bunun o kadar iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. İşler iyice karışmaya başladı.

Dokunuşunu yıldızdan uzaklaştırıyor, geri çekilmeden önce kasık bölgeme hızlıca bakıyor. "İşte burada." Avucunu kapının pervazına dayayarak bana uzatıyor, gözleri parmaklarımı takip ediyor. Çenesi başıyla onaylıyor. "İyi fırça, güzel ve kalın. Geçen yıl bununla kızıl saçlı bir kızı götten sikmiştim."

Elim dondu, aramızda havada asılı kaldı. "*Ciddi misin*?" "Hayır." Arsız sırıtışı ıslak rüyalarımı süslüyor, bundan eminim. Muhtemelen onu çıkardı ve bir oda dolusu kızı hiçbir şey yapmadan yere serdi. ama gözlerindeki o şeytani pırıltı.

Gerçekten kendime gelmem lazım. "İşim bitince geri veririm."

"Sende kalsın." Omuz silkiyor. "Daha fazlasını alabilirim."

Sanki yeterince işkence gördüğümü kabul etmiş gibi içeri girip kayboluyor; kapı bir tıkırtıyla kapanıyor. Müzik, migrenimi azdıran orijinal sesiyle gümbür gümbür çalmaya başlıyor.

Arkamı döndüğümde Nick'i kanepede otururken buluyorum, o mavi gözler geniş, açık alanın mesafesi boyunca bir lazer gibi bana sabitlenmiş. Eğer Remy'nin bakışları yaramazlığın vücut bulmuş haliyse, Nick'inkiler de yoğunluğun vücut bulmuş hali. Göğsünü geren siyah bir tişört giymiş, kollarını kanepenin arkasına doğru umursamazca açmış. Evde olduğunu bile bilmiyordum ama onun böyle olduğunu fark ettim.

Olmak istediğinde görünmez.

İstemediğinde kaçınılmaz.

Mutfağa doğru ilerliyorum ve o keskin bir ses çıkarıyor.

"Neredeyiz Lavinia? Ne yapıyorum ben?"

Sırtım ona dönük, kaşlarımı çatarak duruyorum. "Mutfakta hemen bir şey aramam gerekiyor." Cevap alamayınca, ona doğru baktım.

Omzumdan bana bakışını yakaladım; karanlık ve uyarı dolu.

Şerefsizlerin anası.

Sönerek dönüyorum ve aramızdaki mesafeyi geçiyorum, yüzünün taş gibi bir kendini beğenmişliğe dönüşmesi içimi öfkeyle alevlendiriyor. Bu pislik muhtaç bir cehennem köpeği gibi.

Kucağına düştüğümde, kollarını bana doluyor ve beni istediği gibi düzenliyor. Sanırım iki kardeşin ortak noktası bu. Ben biraz yana dönene kadar Nick mutlu değil, üst uyluğumun altında büyüyen ereksiyonu. Bu şekilde onun bakışlarından kaçamıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

"Neyle ilgiliydi?" Gözlerimi yüzündeki dövmeye kilitleyerek soruyorum. İki-üç-yedi. Onu rüyamda gördüğümü hatırlıyorum, sayılar belirsiz bir bulanıklık.

"Böyle bir aptallığı kaldıracak kadar güzel değilsin." Kemerimi çekiştirerek yıldızı ortaya çıkarıyor. Bakışlarını ona indirdiğinde çenesinin arkasındaki kas seğiriyor. "Remy bunu ona senin yaptırdığını söyledi. Neden?"

Kıvranıyorum. "Sadece tasarımını beğendim."

"Yalan söylüyorsun, ama bunu görmezden geleceğim. Şimdilik..." Nick tam olarak "aptal "lığı kaldıracak kadar güzel. Acaba bunu benim üzerimde hiç denememiş olmasını bir iltifat olarak mı kabul etmeliyim? "Az önce neden onun kapısındaydın?"

"Bir şeye ihtiyacım vardı."

"Tabii ki yaptın." Boya fırçasına bir kaşını kaldırıyor ve sonra elini dün geceden beri hâlâ ağrıyan bileğime doluyor. Fırçanın sapının kalın ahşabını sıkıca kavrayarak irkildiğimi gizlemek için oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. "Mutfakta ne arayacaktın?"

Boyun eğerek içimi çektim ve vücuduna yaslandım. "İngiliz anahtarı ve tornavidaya ihtiyacım var."

Sabrının azaldığını hissedebiliyorum. "Ne için?"

"Saat," diye yumuşuyorum, sesim gözlerini kısmasına neden olacak kadar keskin. "Orayı biraz karıştırıp sorunun ne olduğunu öğrenmek istedim. Yani," diye ekliyorum acı bir şekilde, "eğer senin için sorun değilse."

Gözleri başının üstündeki kablolara kayıyor, alnı cansız saat yüzüne çarpıyor. "Tanrım, kızım. Bu hurda parçası on yıllardır çalışmıyor. Akrep ve yelkovanın döndüğünü gören biri var mı bilmiyorum."

"Yani anahtar ya da tornavida olmadığını mı söylüyorsun?" Gözlerimi deviriyorum, ona karşı çekiştiriyorum. "Basit bir soruya cevap vermek bu kadar mı zor?"

Beni geri çekti. "Görünüşe göre. Benimkilerin etrafında paten kayıyormuşsun." Kolları çelik gibi belime dolanıyor ve beni sıkıca kavrıyor. "Remy'nin boya fırçası için kalçandaki mürekkebe dokunmasına izin verdin. Aletler için bana ne vereceksin?"

"Çalışan bir saate ne dersiniz?"

Dudaklarından alaycı bir hava çıkar. "Saat umurumda bile değil. Ben başka bir şey istiyorum. Değerli bir şey." Gözleri vücudumda geziniyor, sanki olasılıkları düşünüyormuş gibi. Ama bana sırıttığı, kirpiklerinin arasından bakışlarımla buluştuğu anda anlıyorum ki bu, bu tartışmanın süresinden daha uzun süredir aklında olan bir şey. "Oral seks istiyorum."

"Eminim biliyorsundur." Homurdanıyorum ama pazarlığın itici gücüne geri dönmek çok kolay. Çenemi kaldırarak, "Göğüslerime dokunabilirsin" diyorum.

Yüz hatlarına bir meydan okuma dalgası çarpıyor, bu da bir elini gömleğime daldırıp mememi yakalamadan önce aldığım tek uyarı. "Yapabileceğimi biliyorum," diyor, sesi sert. Bakışlarındaki tehdit karşısında geri çekiliyorum, ama o beni takip ediyor, avucu acımasız. "Göğüslerine istediğim zaman dokunabilirim. Sabah, öğleden sonra, gece. Bunlar mı?" Göğsümü, beni irkiltecek kadar agresif bir şekilde sıkıyor. "Bunlar *benim*. Beni ısırma riskin olmadan sikimi ağzına sokabilmem için sana bir şey sunmam gerekiyorsa, bunu yaparım. Ama bu seni bu işin sorumlusu yapmaz." Sivri bir şekilde meme ucumu çimdikliyor. "Bir erkeğin ihtiyaçları vardır ve sen bunu fena halde ihmal ettin.

Düşes olarak görevleriniz. Belki de o kütüphane kartına sahip olmak -tüm o lanet olası kitapları okumak- burada yapmanız gereken şeyden dikkatinizi dağıtıyordur."

Dün gece uyandığımda, onu reddettiğim için beni asansöre attığına ikna olduğumu hatırlıyorum. Tüm o 'hediyeleri' ve takaslarıyla Nick'in ne olduğunu unutmak kolay olabilir ama o bana hatırlatmakta hiç gecikmiyor. Küçük bir parçam incinmişlik hissiyle irkiliyor ve bunu görmesini istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Kütüphane kartı o kadar büyük bir jestti ki, neredeyse bana büyük bir şey vermek istediğine inanacaktım. Önemli bir şey. Düşünceli bir şey.

Sadece daha sonra yıkabileceği bir şey inşa ediyor.

Tanrım, gerçekten babama benziyor.

Asansörden bir kez bahsetse bana sakso çektirebilir.

-Hatta her gün bir düzine. Ama onun yerine bunu yapıyor. Beni yavaş yavaş, adım adım, sadece benim suçlayabileceğim şekilde ona boyun eğmeye zorluyor. Takas ettiğim her sınırla birlikte, hangisinin daha kötü olduğunu merak etmeye başlıyorum. Güçsüzlüğün açık kesinliği mi, yoksa kademeli olarak artan yalvarışlar mı?

Bu gece onun yatağında uyumak zorunda kalacağım. Belki de önce beklentileri belirlemek daha iyidir. "Sana... el işi yapacağım."

Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor. "İşte böyle."

"Ama başka bir boya fırçasına ihtiyacım yok. Bu listedeki her şeye ihtiyacım var." Sy'ın bana aldığı şık atletik taytın yan tarafındaki dar cebe uzanıyorum ve bir kâğıt parçası çıkarıyorum. "Sadece tornavida ve İngiliz anahtarı değil. *Her şeye ihtiyacım var.*"

Eğer takas yapacaksak, o zaman değerli bir şey alacağım.

Listemi aldı ve göz gezdirerek malzemeleri yüksek sesle mırıldandı. "Yağ, büyük s-kancalar, kablo, tel..." Kaşı havaya kalkıyor. "Bu saati düzeltecek mi?"

"Bilmiyorum. Belki, mekaniği anladıktan sonra. Çok fazla okuma yapıyorum." Bakışlarındaki donuk şüpheciliği takdir edemeyerek patladım, "Bir şeyler yapmam lazım! Her gün burada sıkışıp kaldım.

uyarıcı hiçbir şey yok ve bu beni duvara yapıştıracak. Bu kulenin ihtiyacı olan son şey yeni bir akıl sağlığı krizi!"

Patlamam onu şaşırttıysa da bunu yeterince iyi saklıyor. "Peki." Kâğıdı arka cebine sokuyor, kalkarken kalçaları kıçıma çarpıyor. Kasıklarını işaret ediyor, şişkinlik çoktan belirginleşmiş. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Ona asık suratlı bir bakış attım. "Şimdi mi? Ciddi misin?"

Sırıtıyor, karanlık ve sadistçe. "Buna 'iş' denmesinin bir sebebi var, Minik Kuş. Biraz iş ahlakı gösterin."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve belli ki kot pantolonunun kemerini çözme ve bu işi başlatma işini benim yapmamı bekliyor. Sinirlerimi görmesine izin vermeyi reddediyorum ama yüzümdeki tiksintiyi de gizleyemiyorum. Gözlerimi gökyüzüne çevirerek kemerini kavrıyorum ve nazikçe çözüyorum. Karnının alt kısmının derisi ve altındaki kaba saç izi parmak eklemlerime sıcak geliyor. Fermuarı indiriyorum ve duraksıyorum, pantolonunu ve boxerını isteksizce aşağı indirmeden önce kalçalarının kalkmasını bekliyorum. Temas ettiğimde karnının alt kısmı aşağı iniyor ve kollarını tekrar kanepenin arkasına yayarak tepki veriyor, güzel ve rahat oluyor.

Beni ilk karşılayan sikinin üzerindeki hafif saç tutamı oluyor, ama hemen altında çoktan kalkmış olduğunu görebiliyorum, sikinin sert uzunluğu kot pantolonunun kasıklarını zorluyor. Eğer kardeşini görmüş olmasaydım

-Sy'ın uykulu, gece geç saatlere kadar süren korkutmalarından dolayı kasık bölgemdeki hassas çürüğü hâlâ hissedebiliyorum - Nick'in şimdiye kadar gördüğüm en asılı horoz olduğunu söyleyebilirim.

Birkaç iptal edilmiş yaklaşımdan sonra, sonunda kadın gibi davranıp parmaklarımı pantolonunun içine soktum, sert, sıcak etine dokundum ve dışarı çektim.

"Burayı gerçekten genelevine çeviriyorsun."

Dönüyorum ve Sy'ın oturma odasının ortasında durduğunu görüyorum, çenesi o kadar sert sıkılmış ki acı veriyor gibi görünüyor. Nick'in siki avucumun içinde seğiriyor ve geri çekilerek elimi çekiyorum.

"Hey, hey, Minik Kuş. Durmana gerek yok." Nick elimi tutuyor ama ben yanaklarım alev alev yanarak uzaklaşıyorum. Sy'ı son gördüğümde, şu anki haline çok benziyordu -kızgın ve bir şeye vurmaya birkaç saniye kalmıştı- sadece bu sefer karın kasları dölle kaplı değildi. Nick aramıza bakıyor, muhtemelen kaynayan gerilimi fark ediyor. "Kardeşim öfkeli bir namus bekçisidir ama bunu kaldırabilir. Muhtemelen daha sonra mastürbasyon yapacaktır."

Sy'ın yumrukları kıvrılır. "Bunun bir şeyi halledip halledememekle hiçbir ilgisi yok. Akşam yemeği vakti geldi ve geç kalırsak annem kıçımıza tekmeyi basar." Remy'nin kapısına doğru yürür ve kapıyı yumruklar. İçerideki müzik durur durmaz Sy bağırıyor, "Yemek vakti! Beş dakika içinde çıkıyoruz!"

"Akşam yemeği mi?" İkisinin arasına bakarak soruyorum. Nick ereksiyonunu kot pantolonunun içine geri sokarken yüzünü buruşturuyor ve alçak sesle küfrediyor. "Kimse bana yemekten bahsetmedi."

"Aile yemeği," diyor Sy bana düşmanca, "her Perşembe akşamı spor salonunda. Böylece Cuma Gecesi Hiddeti için karbonhidrat yüklemesi yapabiliyoruz." Nick'e sert bir bakış attı. "Bunu herkes biliyor."

Remy'nin kapısı açılır. Üzerinde hâlâ deri pantolonu vardır ama temiz bir gömlek giymiştir ve bu gömleğin düğmeleri bile vardır - gerçi düğmeler göğüs kafesinin yarısına kadar inmez ve mürekkepli göğsünü ortaya çıkarır. Ceketini omuzlarına silkiyor; ceketin alt kısmı kalçalarına doğru genişliyor. Günlerdir olmadığı kadar uyanık görünüyor. Gözleri hemen bana ve kanepedeki Nick'e kaydı. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Ertelenemeyecek bir şey değil," diyor Nick, parmaklarını saçlarımın altından boynuma doğru sürükleyerek. "Anlaşma anlaşmadır."

Ondan uzaklaşmaya zahmet etmiyorum, çünkü bu sadece boynumdaki kavrayışını cezalandırıcı bir şekilde sıkılaştıracak. "Ben sözümü tutarım, pislik." Hâlâ aletlere ihtiyacım var ve onları bana öylece vereceğini düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Bu gece." Şimşek hızıyla öne doğru eğilip boynumdaki nabız noktasına ağzı açık bir öpücük konduruyor. Vücudum, omurgamda dalgalanan şok ürpertisini saklamak için çırpınıyor, ama o uzun süre oyalanıyor

Hissedecek kadar, sözleri kulağımdan kıl payı uzaklaştı. "Benim yatağımda uyuyacağın için en iyisi bu aslında. Böylece acele etmezsin, doğru düzgün yaparsın." Birden tüm hayatım o anın yakınlığına, nefesine ve kokusuna daralıyor ve zihnimde Sy'ın üstümde, yüzü çaresizlikle buruşmuş, canlı bir görüntüsü beliriyor.

Gözlerim ona kayıyor. Sy da bana bakıyor.

Nick kanepeden kalkıp pantolonundaki şişkinliği yanağıma doğru itecek kadar başımı tuttuğunda içinde bulunduğum büyü kabaca bozuluyor. Kaba, yarı şaka bir hareketti ve midemin aşağılanmış bir şekilde kalkmasına neden oldu. Kıkırdayarak başımı okşadığında da durum daha iyiye gitmiyor. "Git ve bir Düşes için uygun bir şeyler giy. Bu gece kulübün önündeki ilk gerçek görünüşün olacak. İyi bir izlenim bırakmalısın."

Remy parmaklarının arasında bir kalemi döndürerek, "Şu güzel memeleri göster," diyor. "Göğüs dekoltesi olan bir şey."

Kaşlarımı çatarak merdivenlerden çatı katıma doğru koşuyorum, kendimi toparlayabileceğim bu kısa mesafe için iç karartıcı bir şekilde minnettarım. Biraz kontrol sahibi olduğumu hissettiğim zamanlar oluyor ve bunu yapabilirmişim gibi geliyor -onlarla başa çıkabilirim- ama sonra başka anlar da oluyor ki sadece sergileyecekleri, zevkleri için kullanacakları, *sahip olacakları* bir nesne olduğumu fark ediyorum.

Kontlar için de durum farklı olmazdı.

Bazen neden bununla mücadele ettiğimi merak ediyorum.

19

Lavinia

Spor salonunun, kapıdan içeri adım attığımızda alışık olduğumdan farklı bir havası var. Hala ezici bir ter ve testosteron kokusu var, ama bu kokuya yoğun, sarımsaklı

İtalyan yemeği. DKS kardeşlik grubunu daha önce hiç bir arada görmemiştim, hele de bu şekilde; temiz, iyi giyimli ve iyi huylu. Yosmalar bile etkinlik için biraz yumuşamış görünüyor.

Bu da benim için çok kötü çünkü on üç yaşındaki bir çocuğun hayallerini gerçekleştirmek için gönderilmiş bir fahişe gibi görünüyorum.

"Neden bana böyle sürtük gibi giyinmemi söyledin?!" Tıslayarak yumruğumu Nick'in böğrüne indiriyorum. Kolu omuzlarıma dolanmış, bileği gevşek, attığımız her adımda eli göğsümü sıyırıyor.

"Sürtük gibi giyinmen hoşuma gidiyor," diyor bana, daha doğrusu göğüslerime bakarak. Giydiğim üst Remy'nin onayını almıştı, dekolte ve yukarı itilmiş. Sütyenin teli göğüs kafesime bir şiş gibi saplanıyor.

Odayı tarıyorum, yüzüm düşüyor. "Diğer herkes çok güzel giyinmiş."

"Güzel" tam olarak doğru kelime değil. Ben Kuzey Yakası'nda büyüdüm.

rastgele bir bakkal karşılaşmasından daha yüksek rütbeli herhangi bir toplantı

dört yüz metre karelik dolaplarından çıkarabilecekleri en güzel kıyafetlerini ve süslerini sergilemelerini gerektirir. Bu insanlar Kont standartlarına göre 'güzel' giyinmiyorlar.

Ama Dukes'lar için kesinlikle öyle.

Kesik kızların hepsi küçük, şirin elbiseler giyiyor; kendi yaşlarındaki kızların Doğu Yakası'ndaki Pazar okuluna giderken giyecekleri türden. Üstümün yanı sıra, kalçamdan bileğime kadar yanları elmaslarla kesilmiş dar bir bordo deri pantolon giyiyorum ve bolca tenimi gösteriyorum. Sürtükler de kocaman yemek tepsilerini taşımak ve arka duvara dizilmiş masalara yerleştirmek için harıl harıl çalışıyorlar. Normalde yer koltukları için kullanılan alan, uzun masa ve sandalyelerin alanı doldurmasıyla bir yemek salonuna dönüştürülmüştür. Erkek öğrenciler etraflarında küme küme toplanmış, belli ki hepsi de yemek yemeye hevesli. İçeri girdiğimizde odadaki her göz bize doğru dönüyor ve sadece bana bakmadıklarını biliyorum.

Dördümüz bir gösteriyiz.

Remy tek başına bir tür glam-rock tanrısı gibi görünüyor, ottan parlayan gözlerini gizleyen güneş gözlüklerini bile kaldırmıyor.

Nick... *güzel demek* yetersiz kalır. Ama bu, çaba göstermesine bile gerek olmayan, zahmetsiz, temel bir güzellik.

Peki ya Sy? Belli ki etkinlik için giyinmiş, koyu gri V yakalı bir kazak ve altında beyaz yakalı bir gömlekle rahat bir şekilde üstün görünüyor. Bunların *onun* halkı olduğunu anlamak için geçmişleri hakkında yeterince bilgi edindim. Buna aile yemeği diyordu ve şimdi nedenini anlıyorum.

Ama ben aileden değilim.

Düşes ya da değil, ben en iyi ihtimalle davetsiz misafirim, en kötü ihtimalle de düşmanım.

"Mükemmel görünüyorsun," diyor Remy, elini kıçıma dayıyor, başparmağı yıldızın yan tarafındaki bel bandının altına sıkışmış. Sertleşiyorum, bir şeyleri zorlayıp zorlamayacağından emin değilim, ama o sadece kıçımı sıkıyor. "Seksi küçük yılanımız."

Araba yolculuğu boyunca sessizliğini koruyan Sy'a bir bakış atıyorum. Kıyafetimle ilgili birkaç yorum yapacağından şüpheleniyorum ama dikkati odanın diğer ucundaki Mama B'ye el sallıyor.

"Çocuklar," diyerek onları yanına çağırıyor. Her birine hızlıca sarılıp öpüyor, bilezikleri her hareketinde şıngırdıyor. Beni kasıtlı olarak görmezden geliyor. "Sonunda gelebilmeniz ne güzel. Burada bir sürü aç genç adam var ve siz gelene kadar yemek yiyemezler."

"Üzgünüm anne," diyor Sy, geri çekilerek. Kadının ruj izi yanağında kalıyor. "Kuleden çıkmamız birkaç dakikamızı aldı."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir." Başparmağını yalıyor ve ruj izini siliyor, anne ayı gibi onun üzerine titriyor. "Evin reisi olarak ilk aile yemeği. Nasıl bir duygu?" Annesi Nick'in alnındaki saçlarını tarıyor ve ona gülümsüyor.

Nick odayı gözden geçirirken, "Uzun zamandır bekliyordum," diyor. Yüz hatlarına bir hüzün çöküyor, karakteristik olmayan bir tereddüt beliriyor. "Sanırım her şey bununla ilgili."

Remy onu selamlamak için yanıma geliyor ve etrafımda dolanarak onu agresif bir şekilde kucaklıyor. "Kötü kaltak anne! O yavrular seni çok mu yordu?"

Gürültülü bir kahkaha atıyor. "Eğer yapmasalardı, endişelenirdim. Beni içmeye iten siz ahmakların ayak altında olmadığı bir zaman hatırlamıyorum."

Burada garip bir sevgi var, benim zevkime göre fazla fiziksel. North Side'da Kontlar gelir getirerek hürmet gösterirler ve iş bitene kadar sarhoş olmayarak saygı gösterirler. Burada ise kucaklaşmalar, sırt sıvazlamalar, öpüşmeler ve şakalaşmalar v a r .

Uzuvlarımı kendime yaklaştırıyor.

Annem Remy'nin karnına neşeli bir yumruk atıyor. "Kas kütlen nereye gitti oğlum?" Gözleri önce bana sonra ona kayıyor. "Yeterince yiyor musun? Son iki günü Güney Yakası'ndaki bir ara sokakta geçirmiş gibisin. O engerek yılanının içine girmiyorsun, değil mi?"

İçten içe, bana attığı bakıştan çekiniyorum.

"Hayır, ben değilim," diyor sonunda güneş gözlüklerini kaldırarak. Gözlüğünü kafasına geçirirken saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Sadece birkaç zor gün geçirdim. Bir dakikalığına ilaçlarımı bıraktım." Bu onun dudaklarını büzüyor ve o kadar hissedilir bir gerginlik var ki beşimizin arasında akıp gittiğini görebiliyorum. Remy bunu kolayca atlatıyor. "Lütfen bana dünyaca ünlü sarımsaklı ekmeğinizi yaptığınızı söyleyin. Uyandığımdan beri sikim bir somun için kalkıyor."

Ağzını parlak bir gülümsemeye dönüştürüyor ve adamın yanağını okşuyor. "Arkada sadece senin için iki somun ayırdım. Verity sizi yerleştirecek."

"Güzel." Onu yanağından öpüyor ve bir grup erkeğe doğru yürüyor, yol boyunca yumruklarını tokuşturuyor ve ellerini tokatlıyor. Kraliyet ününü hiçbir zaman unutmadım ama bu ünün saçma sapan konuşup kollarını kesen bir adama bahşedildiğini görmek yine de tuhaf.

Annem Sy'a dönüyor, gözleri kararmış. "Endişelenmeli miyim? Durumu stabil mi?"

Sy ayaklarını kaydırıyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Belki mi? Bilmiyorum. Onunla konuşmak bazen çok zor." Sy'ın söylediğinden daha endişeli olduğunu biliyorum. Üniversite Kütüphanesi'nden aldığı kitapları gördüm. Remy'nin neredeyse çan kulesinden atladığını ona söylememiş olabilirim ama Sy'ın işlerin göründüğünden daha kötü olduğunu sezebildiği izlenimine kapılıyorum. "Ama ben bunun sadece bir geçiş süreci olduğunu düşünüyorum. Tüm o değişiklikler."

Başını sallıyor. "Muhtemelen haklısın." Çocuklar uzun masalara doğru ilerliyor, Nick beni de yanına çekiyor. Ama daha annemi geçemeden, tırnaklarının kolumun arkasına battığını hissediyorum. "Dur bakalım." Duruyorum ve Nick annemin tatlı sırıtışını yakalayarak bana bakıyor. "Düşesinizle konuşmam gerek, sorun olur mu?"

Nick ona uzun, ölçülü bir bakış atıyor ve bir an için reddedebileceğini düşünüyorum. Buna hakkı var. Kulenin içinde pazarlık gücüm olabilir, ama burada? Korumam gereken görünüşler var.

Kolunu isteksizce omzumdan çekip yumuşuyor. "Sana bir koltuk ayıracağım, Minik Kuş."

Annem ve ben onun ayrılışını, gruba doğru yürüyüşündeki özgüveni izliyoruz. Bir fahişe hemen sarılmak için önünü kesiyor, kollarını boynuna dolamak için uzanıyor. Adamın ellerinin kızın kalçalarına indiğini görünce ağzım sıkıntıyla büzülüyor.

Bilerek arkamı dönüp anneme bakıyorum. "Bakın, kıyafet için özür dilerim. Çocuklar giyinmemi istedi ve onlar da... şey..." Göğüslerimi avuçladım, "Biraz meme göstermemi istedi. Akşam yemeğinde özel bir kıyafet kuralı olduğunu bilmiyordum."

Annemin gözleri üzerimde geziniyor, kollarını kavuştururken daralıyor. "Ne giydiğin umurumda değil. İstersen yemeğe patates çuvalıyla gel, umurumda değil. Sorun şu ki, iki saat önce burada olman gerekiyordu. Bu şeyin ev sahibesi sensin."

"Ben mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum, başımı geriye atıyorum. "Ben hostes değilim. Ev sahibesi *sensin*! Buna aile yemeği diyorlar ve sen de annesin."

Yüzü taş gibi sertleşiyor. "Hayatını şımarık bir Kuzey Yakası veledi olarak geçirdiğini biliyorum ama artık babanın krallığında değilsin. Buraya lanet olası bir kraliçe gibi gelme. O unvanı henüz hak etmedin." Homurdanıyor. "Düşes unvanını bile zar zor kazandın. Lionel'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa kazanacağından da şüpheliyim." Gözlerimi kırpıştırıyorum ve o da başını sallıyor. "Evet, baban ve kız kardeşin hakkında her şeyi ve ne kadar berbat durumda olduğunu biliyorum." Bileğindeki bilezikleri düzenliyor ve eski, solmuş bir ayı pençesini ortaya çıkarıyor. "Köklerim Kraliyet ailesine dayanıyor Düşes, işte sana bir tavsiye. Eğer o çan kulesinde kalma şansını yakalamak istiyorsan, kendini geliştirsen iyi edersin."

Alçak sesle, inanmaz bir kahkaha attım. "Öncelikle, çan kulesinde olmak istemiyorum. İkincisi, biri bana sakso çekmekten, bulaşık yıkamaktan başka bir şey yapmam gerektiğini söylerse çok iyi olur.

manyaklarla konuşmak." Başımı şu anda masalardan birinin üzerinde duran, kardeşleri ve fahişelerle çevrili Düklere doğru sallıyorum. "Sence bu üçü libidolarına ve güç yolculuklarına, ödüllü sürtüklerine ev işlerini öğretecek kadar uzun bir ara verebilirler mi?"

"Oh, lütfen." Gözlerini deviriyor. "Benimle bu oyunu oynama. Sen akıllı bir kızsın Lavinia. Bence bu hayatı nasıl idare edeceğini bulabilirsin." Bakışlarını fahişelere çeviriyor, çenesi sertleşiyor. "Bu kızların düzinelercesi DKS'ye, birkaçı da özellikle Düklere hizmet etmek için yıllarca eğitim aldı. Yönlendirilmeye ihtiyaç duyacak kadar kaybolmuşsanız, belki de onlardan birine sormak için kendinizi alçaltmayı düşünmelisiniz."

Küçümseyici bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama parmakları çenemi kavrıyor. Sıkıca, tehditkâr bir şekilde sıkıyor. "Verity mutfakta. Sana yapman gereken her şeyi söyleyebilir. Ve sen bundan faydalanırken, *neden sana* ihtiyacın olan her şeyi söyleyebildiğini düşünmek ve biraz zarafet göstermek isteyebilirsin." Elini bırakıyor, ki bu iyi bir şey, çünkü ben de elimi çekmeme bir saniye kalmıştı. "Eğer bu senin yapabileceğin bir şeyse tabii."

Bu yaşlı sürtük beni, geçmişimi bildiğini sanıyor ama yanılıyor. Babamın parmağı altında büyümenin nasıl bir şey olduğunu sadece bir kişi biliyor ve o da gitti. Dükler bu kadar sert yönetilmiyor. Sanki Saul Cartwright'ın parmağı altında olmak ağlamaya değer bir şey başarmış gibi.

Pişman olacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden uzaklaşıyorum ve salonun arka tarafındaki mutfak kapısına yöneliyorum. Odayı geçerken herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Benimle özellikle ilgilenmeyen tek kişi Dükler. Üçü buraya kolayca uyum sağlıyor. Nick hareketli bir hikâye anlatmakla meşgul, Remy kolunu bir sandalyenin arkasına atmış, üç kız etrafını sarmış. Simon bile rahatlamış görünüyor, elinde bira

bir erin dövüş duruşunu öğretirken elini tutuyor. Sanırım beni istedikleri yere getirdiler.

Onlara hizmet ediyorum.

Bu şekilde planlayarak beni annem tarafından asi bir çocuk gibi azarlanmaya hazırladıklarını hiç düşünmemiştim. Bu düşünce içimde bir fırtına gibi kopuyor ve mutfağa girdiğimde odanın sıcaklığından daha fazla öfkeleniyorum.

Ne tür bir spor salonunun mutfağı olur ki zaten?

Geçen gün tanıştığım kız, Verity, fırından bir tava çıkarırken, başka bir sürtük büyük bir salata kâsesini alıp benim engellediğim kapıya doğru ilerliyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor ve beni öyle bir kenara itiyor ki, damgalanmanın bulaşıcı olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Evet, tabii," diye mırıldanıyorum, yolundan çekilme zahmetine girmeden. Etrafımda dolanırken kaşlarının çatılması bugün muhtemelen tatmin olmaya en çok yaklaşacağım şey. Verity'ye, "Beni annen gönderdi. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Burası milyonlarca derece olmasına ve bir düzine işle uğraşmasına rağmen, kıyafetimle ilgili hızlı bir değerlendirme dışında Verity'nin hiçbir şeyden haberi yok. "Evet, ekmeğin bu sos kasesi ile birlikte dışarı çıkması gerekiyor. Salata sosu buzdolabında, bir de parmesan peyniri."

Buzdolabını açıyorum ve listelediği eşyaları alıp kollarımın ve ellerimin arasına sıkıştırıyorum. Onları dışarı taşırken gözlerim erkeklerin oturduğu masaya takılıyor. Dükler en göz önündeki masanın başında otururken, diğerlerinden açıkça ayırt edilirken, annem gibi birinin beni kibirle suçlaması çok saçma.

Tabii ki Remy'nin önünde meze gibi oturan sürtük hariç.

Kadın masanın üzerinde bacaklarını açmış, adamın eğilip kalemini boğazına bastırması için yer açıyor. Başı yana eğik ve hatta

Birkaç koltuk ötedeki başka bir kıza sırıtıyor olsa da dişleri alt dudağına çentikler atıyor.

Boğazından aşağıya, göğüs kafesine kadar inen bir desen çiziyor.

Adımlarımın ortasında duruyorum ve ilk başta nedenini bilmeden onlara bakıyorum. İçimde tanımlanamaz bir şey kıvrılıyor. Bu his hayal kırıklığı olarak adlandırılamayacak kadar sıcak ama kızgınlık olarak adlandırılamayacak kadar mutsuz. Tek bildiğim öne doğru eğildiği, yeşil gözlerini bu kaltağın tenine diktiği ve bunun bana '*hayır*' dedirttiği.

Verity görüş alanımın önünden geçerek kalabalığı selamlıyor. "Bunu masaya yatırmalıyız yoksa yakında bir isyan çıkacak."

Gözlerimi kırpıştırıp kendime geliyorum ve onu yemeklerin yığıldığı yere kadar takip ediyorum. Açık büfe tarzında görünüyor; yiyecekler hesaplanmış bir sıraya göre dizilmiş. Çabucak seziyorum, sosu salatanın yanına, peyniri de köftelerin yanına yerleştiriyorum.

Verity bir tabak makarnanın üzerindeki alüminyum folyoyu çeker ve masaya bakar. "Haley için endişelenmene gerek yok. Senin erkeğini avlamıyor."

Sırtım dikleşiyor ve soyunma kapaklarını çıkarmakla meşgul oluyorum. "Sıradan bir sürtük için endişelenmiyorum."

"Haley sadece bir fahişe değil," diyor Verity, sesinde biraz keskinlikle. "O bir ring kızı."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yüzüklü kız nedir?"

"Ring kızı bir dövüşçünün en büyük amigosudur." Tüm yemeklere servis kapları taşıyor. "Maçtan önce ısınmasına yardım eder, ihtiyacı varsa bileklerini sarar, su, atıştırmalık getirir - gerçekten neye ihtiyaçları varsa. Onu sosyal medyada tanıtıyor ve kampüste arkasını kolluyor. O tam bir hipewoman."

"Haley bunu tüm DKS için mi yapıyor?" Dernekte en az kırk kişi var, hepsi de şu ya da bu seviyede dövüşçü.

"Özellikle Haley mi?" Başını sallıyor. "Hayır, o sadece Sy ve Remy ile çalışıyor. Yani o ikisi birbirlerine çok bağlılar, o yüzden bir ring kızını paylaşmaları mantıklı. Neye ihtiyaçları olduğunu biliyor."

Neden?

Bu cümle beni neden rahatsız ediyor?

"Neye ihtiyaçları olduğunu biliyor."

Bunun bir kısmı içime işlemiş, başarısızlığa karşı duyduğum bu nefret. Ben Düşes'im. Neye ihtiyaçları olduğunu bilmeliyim. Ama diğer bir kısmı da garip bir öfke duygusu; sanki Düşes olmanın kötü yanlarını yaşayan biri olarak, övgülere de mazhar olmam gerekiyormuş gibi.

Eğer ben onlarınsam, neden onlar *benim* değil?

"Peki ya Nick?" Bir tabak lazanyanın üzerine biraz peynir serpiyorum - ellerimi meşgul edecek bir şey. "Onun bir kızı yok mu?"

Bana garip bir bakış attı. "Geçen yıl ya da ondan önceki yıl burada değildi. Bilmiyor muydun?"

Kendimi bir alaydan alıkoyuyorum. "İnan bana, kimse bunun benden daha fazla farkında değildi." Nick burada değildi çünkü Güney Yakası'nda beni esir tutmakla meşguldü.

Başını salladı ama yüzündeki şaşkın ifade kaybolmadı. "Nick'in yüzükçü kızı yok. Bir yüzük kızına ihtiyacı yok." Sanki bir şeylerin kafama dank etmesini bekliyormuş gibi bir sessizlik oluyor. "Onun bir Düşesi var."

Oh.

Yani *Nick*

benim.

Siktiğimin

rakamları.

Masaya bir göz atıyorum. Haley başını arkaya eğmiş, ayaklarını yavaşça sallıyor, Remy ise kaşlarının konsantrasyonla çatılmasına neden olacak kadar karmaşık bir şeyler çiziyor. Aynı sıcak iç çarpıntısını hissederek peynir kabını sallıyorum ve rendelenmiş parçalar etrafa saçılıyor. "Kahretsin."

"Sorun değil." Verity hepsini bir peçetede toplayıp eline siliyor ve saklamakta zorlandığım kaşlarımı çatarak bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben sadece..." Bunu nasıl ifade edeceğimi ya da neden umursadığımı bile bilmiyorum. "Düşes böyle şeyleri hepsi için yapıyormuş gibi görünüyor. Sy ve Remy'nin neden bir yüzükçü kızları var ki?"

Gülüyor ve peçete ile peyniri çöpe atıyor. "Ah, DKS hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi? Yani Kraliyet'le ilgili şeyleri biliyorsun tabii, ama bizim dernek ya da Batı Yakası hakkında bir şey bilmiyorsun." Kibirli bir şekilde söylenmedi ama yine de dişlerimi gıcırdatıyor. "Batı Yakası'nın çok fazla kaynağı yok," diye sabırla açıklıyor. "Spor salonu harika, beni yanlış anlamayın. Burada çok sayıda eğitmenimiz var ve Saul bazen Atletizm Departmanı'ndan birini görevlendirebiliyor ama çoğunlukla?" Başını kardeşliğe doğru eğiyor. "Dövüşçüler kendi takımlarından sorumludur. Düşes'in her zaman tıp öncesi olmasının nedeni de bu. Bu Düklere bizim alıştığımızdan daha iyi bir sağlıkçı sağlıyor."

Ona alaycı bir bakış attım. "Ne yani, podiatrist olmak için eğitim almadığım için Haley'i mi kullanıyorlar?"

Verity bakışlarını kaçırıyor, yüz hatlarına bir gariplik yerleşiyor. "Aslında bu beni ilgilendirmez, ama tahmin etmem gerekirse? Muhtemelen bunun senin yapmak isteyeceğin bir şey olduğunu düşünmüyorlar. Ya da belki güven meselesidir. Haley uzun zamandır onların elinde ve sen..."

"Düşman," diye mırıldanıyorum, tuzu ve sosları düzeltiyorum. Her şey hazır görünüyor. "Bak, tüm bunlar için bir yerlerde bir kılavuz var mı? Çünkü ne zaman bir yere erken gitmem gerektiğini ya da ne zaman öylece oturup bir fahişe gibi görünmem gerektiğini bilmek için bir kılavuza ihtiyacım olacak." Çenemi sıkarak ekliyorum: "Ya da ne zaman fahişe gibi görünmemem gerektiğini. Kıyafet yönetmeliği gibi bir şey var mı? Kilise pikniğinde fahişe gibi görünmek bana göre değil."

Sırıtıyor. "İyi görünüyorsun."

"Annene göre *değil."*

İç geçiriyor ve annesine doğru bir bakış fırlatıyor. "Hey, eminim Dükler senin muhteşem göründüğünü düşünüyordur." *En azından ikisi*. Işıldayarak ekliyor, "Ve önemli olan sadece onlar."

"Yikes." Yüzümü buruşturuyorum. "Siz kızlar Kool-Aid'i sadece içmiyorsunuz. o.

Gözlerini devirerek mutfağa geri dönüyor. Bu harika bir şey.
diğer insanlara kıyasla Verity hakkında. O, birkaç neşeli iğnelemeyi kaldırabilecek gibi görünüyor. Bu yüzden beynimin arkasında bir şeyler kıpırdanıyor olmalı. Omurgamı dikleştirerek onu takip ediyorum ve onu açık bir çekmecenin önünde durmuş, büyük bir çatal-bıçak kabını karıştırırken buluyorum.

Tezgâha yaslanıp izliyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

Bana iki elimle kavramam gereken bir demet çatal uzatıyor. "Çocukları bir süredir tanıyorsun, değil mi? DKS'de olmalarından daha uzun süredir mi?"

Başını sallıyor. "Evet, annem onların ailesini eskiden beri tanıyor."

"Doğru." Birkaç çatal kayıyor ve ben ellerimi daha sıkı sıkıyorum. "Sen Tate'in kim olduğunu biliyor musun?"

Dondu kaldı. Neredeyse anlaşılmıyordu ama ben yakaladım. "Tate kim? Adamın adı Tate mi?"

"Evet, sanırım öyle." Verity'yi dikkatle izleyerek bohçayı yeniden ayarladım. "O sadece... Remy ondan bahsetti. Yakınlarmış gibi görünüyordu."

"Bu ismi duymayalı uzun zaman oldu." Bir avuç dolusu mutfak eşyasını eline aldı ama yine tereddüt etti, bu kez bana baktı. "Nasıl en iyi Düşes olunacağını anlamak istediğini biliyorum. Bazen bu, eski yaraları deşmemek anlamına gelir."

"Burada herhangi bir yarayı deşmeye çalışmıyorum, sadece..." Oflayarak kapıya bakıyorum, onun dışarıda başka bir tuval kullandığını düşünüyor ve bunun içimi neden bu kadar uyuşturduğunu merak ediyorum. "Remy geçen gün gerçekten korkutucu bir olay yaşadı. Sanki onun hakkında ne kadar çok şey bilirsem, sorunlarını o kadar iyi çözebiliyorum.

Bu Tate denen kız onun için önemli görünüyor."

Tarihi değiştirmek için her şeyi riske atacak kadar önemli. "Söyle bana, Verity."

Bakışlarımı bir an için askıda tutuyor, gözlerimi inceliyor. Orada her ne gördüyse iç çekmesine neden oluyor. "Tate Cross çocukken onlarla birlikte koşardı. Hepsi deli gibi ayrılmazdı, en iyi arkadaş gibiydiler. Herkes, eğer üye olurlarsa onun Düşes olacağını düşünüyordu ama gerçek şu ki, Tate Düşes olacak biri değildi." Sırıtarak bana anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Anlarsın ya, Tate *erkeklere göre değildi.*"

Ne dediğini anlıyorum. "Yani o bir kız arkadaş gibi değildi." "Remy'den daha fazla değil." Verity gülüyor ama gülümsemesi kısa sürüyor.

"Birkaç yıl önce öldü. İntihar etti." Gözleri kapıya kayıyor, yüz hatlarına bir hüzün kazınmış. "Bu onları gerçekten mahvetti. Sanırım... Sanırım belki de kendilerini suçluyorlar. Ya da belki birbirlerini suçluyorlardır. Her iki durumda da, Tate öldükten sonra Remy asla eskisi gibi olmadı. Nick Güney Yakası'na kaçtı ve Lordlar'a katıldı. Sy kendini savaşa adadı." Bakışlarımla buluşuyor, sesi alçalıyor. "Anneme söyleme ama küçük bir parçam Düşes seçilmediğim için biraz rahatlamış olabilir. İnanılmazlar ama başka bir kızı kabul edeceklerinden şüpheliyim. Bir bakıma..." Beni değerlendirirken başını eğiyor. "Bir bakıma, sanırım senin gibi biri olmalıydı. Arkadaşım olmayan biri." Biraz geri çekiliyor, gözleri açılıyor, "Yani... demek istediğim... bu senden nefret ettikleri anlamına gelmiyor, ya da-"

"Sakin ol," diyerek onu durduruyorum. "Anlıyorum. Ya da en azından beni rahatsız etmiyor. Bok listem ön kolum kadar uzun ve onlar en tepede olmayabilir, ama oldukça yakınlar."

Başını sallıyor, bunu sorunsuzca kabul ediyor. "Artı," diye ekliyor ve bana göz kırpıyor. "Artık tıp fakültesine hazırlanmak zorunda olmadığıma göre organik kimya dersimi bırakabilirim. Gümüş astarlar. Benim olayım bu."

20

Nick

"Vinny," diyor Remy, burnunu kızın yanağına doğru iterek. "İyi bir kız ol ve bana bir içki getir."

Yirmi kişilik bir DKS masasındayız, çoğu bu küçük alışverişi fark edemeyecek kadar yemeklerine dalmış durumda ama Sy ve ben masanın diğer ucunda göz göze geliyoruz. Bu muhtemelen Remy'nin kibarca bir şey istemeye en çok yaklaştığı andı ve Sy da onun nasıl karşılık vereceğini benim kadar merak ediyor gibi görünüyor.

Duraklıyor, çatalı ağzından bir santim ötede duruyor ve yavaşça tabağına geri indiriyor. Bütün yemek boyunca sessiz ve ciddiydi; muhtemelen Düşeslik pozisyonu için gerekli tüm kriterleri ona söylemediğimiz için kızgındı. Bir tahminde bulunmam gerekirse, bunu onu küçük düşürmek için bilerek yaptığımız izlenimine kapıldığını söyleyebilirim. Muhtemelen bunu kabullenmek, gerçekleri kabullenmekten daha kolay, ki aslında hiçbirimiz onun Düşes olarak halka dönük rolünü umursamıyoruz. O *benim* için burada, DKS için değil. Bu yüzden onun böyle sert, yumuşak ve seksi görünmesini istiyorum. Herkes onun tenini görsün ve kimin parmakları ona dokunacak bilsin. Tek istediğim o pantolonu çıkarıp

ama ne yazık ki yükümlülüklerimiz var. Bu yemeğe katılmak da onlardan biri.

Remy'nin kolu kalçasının etrafında kıvrılmış, başparmağı deri pantolonun belinin altına sıkışmış. Parlak derinin yerleşiminden ve kaymasından, ona yaptığı dövmenin üzerinde küçük daireler çiziyor. Onun yaptığını bilmek hâlâ acı veriyor. Dövme yaptırdığı kızların sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim ve Lavinia her nasılsa iki noktayı kapıyor. Pirinç Bruin kaçınılmazdı, ama yıldız?

Bu da neyin nesi?

"Elbette." Tereddütlerini yutkunarak bastırıyor ve sandalyelerin arasından geçerken elini denge için bana koymamaya özen göstererek kendini çözüyor. "Limonata mı çay mı?"

Ona dönüp buradaki kızların her zaman bayıldığı o orantısız sırıtışını yapıyor. "İkisinden biraz karıştıralım mı?" Kızın tek yaptığı içki masasına dönmek olunca, "Teşekkürler Vin!" diye sesleniyor.

Geri çekilişini izliyorum, gözlerim pantolonun içindeki kıçının her bir köşesinde geziniyor. "Ona ne yaptın Remy?"

Çatalına birkaç marul yaprağı saplar. "Ne demek istiyorsun, ben ne yaptım? O bize hizmet etmek için burada, değil mi?"

"Sanırım Nick'in sorduğu şey," diyor Sy, dirseklerine yaslanarak, "önce gözlerini oymadan bunu ona nasıl yaptırdığın?"

Fincanı doldurmaya başlamasını izliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, içkine biraz arsenik katması için hâlâ zaman var. Ya da en azından içine tükürmesi için."

"Bunun beni durdurmayacağını hepimiz biliyoruz." Sy ve ben ona bakıp bekleyince Remy omuz silkiyor. "Onu daha önce annemle konuşurken gördün. Bence bu tavır değişikliği her şeyden çok bir nasihatin muhatabı olmakla ilgili." Dudakları kıvrılıyor ve bir an için onu haftalardır, hatta belki de yıllardır görmediğim kadar iyi göründüğünü düşünüyorum. "Ya da onun amını *o kadar* iyi yaladığım için olabilir." Dili dışarı fırlıyor, iğrenç bir şekilde sallanıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Sy, neredeyse boş olan tabağını iterek. "Yemek yemeye çalışıyorum."

Remy uzanarak masaya sertçe vurur. "Bir gün kardeşim, bir kadının amını yalamanın bir erkeğin yiyebileceği en iyi yemek olduğunu öğreneceksin."

Sy sandalyesini arkaya kaydırıp tatlı masasına doğru ilerleyerek karşılık veriyor. Onun gidişini izlerken ön kapıdan birinin girdiğini görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum,

Sırt düzleşiyor.

"Ne?" Remy sorar.

Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Saul az önce içeri girdi."

Bakışları benimkileri takip ediyor, Saul'un pahalı ayakkabıları tepedeki ışıklarda parıldarken spor salonunda adım atışını izliyor. Konuşmayalı birkaç gün oldu. Bize zaferimizin tadını çıkarmamız, çan kulesinde yaşamaya alışmamız için zaman tanıyor ama Krallar asla uzun süre dinlenmez. Yeni bir dönem, yeni işler demektir. Kraliyet cephesi her zaman meşguldür ve buradaki suç ticareti rejim değişiklikleri için yavaşlamaz.

Bir Kral'ın dernek çapında bir etkinliğe katılması alışılmadık bir durum değil, doğrudan bize doğru yürümesi de sürpriz değil. Ayağa kalktım ve protokolü takdir ederek Remy'yi ayağa sürükledim. Ona diğer krallardan daha fazla saygı duymuyorum ama Saul bizim patronumuz. Daha önce hiç Dük olmamıştım ama bir Kral'a hürmet göstermek?

Bu boku avucumun içi gibi bilirim.

"Güzel Nick Bruin," diyor bana sırıtarak. Elini uzatıyor ve ben de sıkmadan önce yüzüğünün parıltısını yakalıyorum. Kraliyete girmek için adımı kullanmanın en kötü yanı, onunla bir yüzüğü paylaşmak zorunda olmam. "Çan kulesi sana nasıl davranıyor?"

"Güzel," diyorum, tutuşumu onunkiyle eşleştirerek. Saul'un geçmişi benimkiyle biraz fazla yakından bağlantılı - ailemin ilişkisi onunkiyle iç içe geçmiş. "Bu bir alışma süreci ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Omzunun üzerinden Lavinia'yı görüyorum.

Her elinde bir fincanla masadan uzaklaşıyor. Saul'u gördüğünde duraksıyor ve hemen içki masasına geri dönüyor. "İyi bir meydan okumayı severim."

"Evet, öyle," diye cevap veriyor, bakışları sağıma kayıyor. Saul hiçbir zaman Remy'ye nasıl yaklaşacağını biliyormuş gibi görünmüyor, ama denemeye devam ediyor ve bunun nedeni şaşırtıcı değil. Remy Maddox servetinin varisi ve bu onu ne kadar dengesiz ve tuhaf görünürse görünsün diğer tüm DKS'lerden daha değerli kılıyor. "Peki ya sen Remington?"

Remy protokolü benim kadar takip etmiyor, bu yüzden dikkatinin sadece yarısı Saul'un üzerinde. Diğer yarısı ise az önce ağzına tıkıştırdığı sarımsaklı ekmek parçasında. "Peki," diyor düşünceli bir ifadeyle çiğneyerek. "Kulenin ruhu henüz beni heba etmedi, bu da bir artı. Pek çok insan oraya bakıp çürüme görüyor ama bu sadece bir deri ve bu da," diyor ekmeği Saul'a doğru uzatarak, "bu da birlikte çalışabileceğim bir şey."

"Bu kulağa... olumlu geliyor." Saul'un ona gülümseme şeklinden gerçekten hoşlanmıyorum, ağzının eğimi biraz fazla patronluk taslıyor. Remy lanet olası bir çocuk değil. Kullandığı dili anladığınızda sesi deli gibi bile gelmiyor. Sadece kulenin insanların ona verdiğinden daha iyi olduğunu söylüyor. Tarihine saygı duyduğunu söylüyor, bu da kuruma saygı duyduğu anlamına geliyor. Bu lanet bir iltifat.

Ve Saul'un yüzünde hoşgörülü bir ifade var. "Sen her zaman iyi bir karakter oldun, evlat. Babana kulenin biraz işe ihtiyacı olduğunu söyle. Batı Yakası'nın onun gibi insanların işine ihtiyacı var." Saul sırtını ona dönüp doğrudan benimle konuşmaya başladığında kaşlarımı çatmamaya dikkat ediyorum. "Bakın, Bayan B ile bazı işleri halletmem gerekiyor ama siz üçünüz tatlınızı bitirdiğinizde gelip beni bulun. Konuşmamız gerek."

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, Saul sırtımı sıvazlarken Remy ile bakışlarımızı kilitliyoruz. İkimiz de onun annemin ofis kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu yere doğru gidişini izliyoruz. Herkes çok eskiye dayandıklarını biliyor ama annemin onun yaklaşmasına bakışı kızgınlık ve tahammülün bir karışımı, yani o geçmişin neye benzediğini kim bilebilir ki? Saul koşuyor

Elimi koluna atıp ona bir şeyler söylemek için eğildim. Ofise girip kapıyı arkalarından kapattıklarında, nihayet bakışlarımı serbest bırakıyorum.

"Onun gibi insanların sana böyle davranmasına izin vermemelisin," diyorum Remy'ye. "Seninle aşağılayıcı konuştu ve sonra seni resmen dışladı. Sikerim böyle işi."

Ama Remy bana boş bir bakış atıp omuz silkiyor. "Onun gibi insanlar bana davranmanın sadece iki yolunu bilir." İçgüdüsel olarak, hangi insanlardan bahsettiğini biliyorum. Krallar. Onun babası. Remy'yi gören ve neden bir hücreye kapatılmadığını merak eden yaşlı, güçlü bok kafalılar. Elindeki sarımsaklı ekmek dilimine biraz fazla yoğun bir şekilde bakıyor, çenesi keskinleşiyor. "Güven bana, bu ikisi arasında en iyisi."

Yüksek sesle ıslık çalarak herkesin dikkatini çeken Sy tarafından sözümüz kesiliyor. Odanın başında duruyor ve tüm gözlerin ona çevrilmesini izliyor. "Yarın dönemin ikinci Fury'si!"

Ani bir tezahürat patlaması oluyor, o kadar yüksek ki Lavinia'nın omuzları kulaklarına doğru yükseliyor ve içki masasından kalkıyor. İçkiyi Remy'ye uzatır uzatmaz kolundan tutup yanıma çekiyorum.

Remy dirseğiyle beni dürtüyor. "Oradakinin sen olması gerekmiyor muydu?" Düklerin sadece bir lideri vardır: Kral. Ama ben bir Bruin'im. Ben kan mirasıyım. Herkes benden çan kulesinin yüzü olmamı bekliyor ama ben yumruğu olmayı tercih ederim.

Omuz silkiyorum.

Sy'ın orada olması, sessiz gücü ve kaynayan yoğunluğundan başka bir şeyle kalabalığa hükmetmesi doğru hissettiriyor. DKS parıltı bekliyorsa, bunu elde edemeyecek. Bekledikleri şekilde değil.

Suratını ekşiterek devam ediyor: "Hepinizin Düklerin Cuma günleri hangi evle karşılaşacağımızı merakla beklemesine alışkın olduğunuzu biliyorum. İpuçları verirler, tahmin etmenizi sağlarlar, bahisler oynatırlar. Ama biz o Dükler değiliz." Gözleri üyelerin üzerinde geziniyor, etekli fahişeleri süzüyor. "Gösteriş yok, yaygara yok, saçmalık yok. Yarın gece Beta Nu'ya karşı savaşacağız."

Haberin odada yuvarlanışını izliyorum, çocuklar onay için haykırırken yumruklar havaya kalkıyor. Jaiden Spann bağırıyor, "İşte bu! Baronları sikeyim!" diye bağırıyor ve herkes "Baronları sikeyim!" diye yankılanıyor.

Sy bunun tadını çıkarmıyor, sesi kutlamayı kolayca kesiyor. "Mesele kiminle savaştığımız değil. Hiçbir zaman da olmadı. Mesele Forsyth'e Batı Yakası'nın hâlâ oyunun içinde olduğunu göstermek. Bu *kazanmakla* ilgili." Koyu renk gözleri Remy'ninkilere dikildi. "Seni bilmem ama ben herkesin üste çıkmasından bıktım. Prensler, Baronlar," gözleri bana kaydı, "Lordlar," sonra Lavinia, "Kontlar. Her yıl zaferimizi çalıyorlar. Alacağınız tek övgü dolu konuşma bu, o yüzden beni iyi dinleyin."

Çenesini kaldırıyor ve bir an için yeniden çocuk oluyoruz - hepimize patronluk taslıyor, ama bu konuda o kadar yetkin ki, karşılık vermeyi hiç düşünmüyoruz. "Bu yıl maçı kazanacağız. İşler çirkinleşebilir. Kanlı olabilir. Bazılarınız hapse girebilir ya da kalıcı olarak yaralanabilir." Omuz silkiyor. "Ama bu yapmak istediğimiz bir fedakarlık."

Sy'ın dudaklarının seğirmesine neden olan şakacı bir 'yuh' sesi yükseliyor.

"Yeni liderlikle yeni bir yıl ve Bruin Ailesi'nin bir parçası olmaya layık olduğunuzu kanıtlama zamanı." Yumruğunu havaya kaldırıp bağırıyor, "Kazanan ganimeti alır!"

"Vay canına," diyor Lavinia yanımdan, "Kardeşin bu işe gerçekten çok meraklı, değil mi?"

İçgüdüsel olarak onu yakınıma çekiyorum. "Bu benim kanımda var ama bu iş için doğmuş olan o," diye itiraf ediyorum. "Bunu benden daha çok istiyor, buna ihtiyacı var. Hırs Sy'ın robot parçalarını ayakta tutan şey. Geri dönmemin bir nedeni de bu."

"Nasıl yani?"

"Ben olmasam da Duke olabilirdi ama liderlik konusunda sorun çıkardı. Ben buradayken, hiç şüphe yok. Gerçek miras benim ama Sy dizginleri ele alabilir. Kral olmak benim hedefim değil. Ama Sy?" Ona bir bakış gönderdim.

Alnı çatlıyor ve eminim benim gibi bir adamın neden güçten uzaklaştığını anlamaya çalışıyor. Gücü herkes kadar severim ama bir sistemin içinde kilitli kalmaktan hoşlanmam. Parmaklarımla alnını düzeltiyorum ve "Yola çıkmadan önce Saul'la buluşmamız gerekiyor. Kızların temizlenmesine yardım edebilirsin, seninle yirmi dakika sonra burada buluşuruz."

"Siz nasıl isterseniz, majesteleri." Dramatik bir şekilde eğiliyor, sesi alaycılıkla damlıyor, ama sikim bacaklarımın arasında seğiriyor ve onu geri sürüklüyorum.

Ağzımı kulağına daldırıp fısıldıyorum, "Bu gece pazarlığımızı tahsil edeceğimi unutma." Boynu boyunca sıcak, hızlı bir şerit yalıyorum, kendini benden uzaklaştırıp kaşlarını çatarak beni yaktığında sırıtıyorum. Buna karşılık, kıçına sert bir şaplak atarak onu geçiyorum. "Soğukkanlı kal, Minik Kuş."

Ona ve Remy'ye doğru yürürken Sy bana sert bir bakış attı. "Eğer bakışlar öldürebilseydi. Şu anda için için yanan bir ceset olurdun."

"Merak etmeyin. Yatak odamdaki tüm silahları kilitlemeyi planlıyorum. Şey..." Sikimi tutuyorum. "Bunun dışında."

Ofis kapısının tokmağını kavrayıp çeviriyorum ve iterek açıyorum. Önce kapının vurulduğunu duyuyorum -masanın üzerindeki kalemliğin güm güm sesi- ama sonra Saul'un anneme vuran solgun kıçını görüyorum. Eteği kalçalarını geçmiş, dizleri adamın belinin etrafında bükülmüş.

"Oh, kahretsin! Benim hatam." Hızla geri çekildim ve Sy'ı iterek kapıyı çarpabildim.

Remy kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Saul ve annemin bir geçmişi olduğuna dair bir söylenti var ya?" Yüzümü buruşturduğumu gizleme zahmetine girmiyorum. "Artık söylenti olmaktan çıktı. İçeride onu korkutuyor." Ofisten gelen kısa, nefes nefese çığlıklar ifademi doğruluyor. Sy benim tiksinti dolu bakışımı paylaşıyor ama Remy havlayan bir kahkaha atıyor.

Birkaç dakika sonra kapı açılır.

Annem bana sert ve uyarıcı bir bakış attı. "Bir dahaki sefere kapıyı çal Nicholas." Eteğini düzeltiyor ve kahretsin, tam bir G. Kızarmıyor bile.

"Bayan B," diye sesleniyor Saul, gömleğini içine sokarken. "Bana karşı her zaman iyisin, sevgilim."

"Evet, keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim." Yanağımı okşuyor ve omzunun üzerinden el sallayarak salona geri dönüyor. "Çok uzun sürmesin çocuklar. Yarın uzun bir gün olacak."

"Evet efendim," diyor Sy, ofise girerken burnunu kırıştırarak. Saul artık tamamen toparlanmış durumda, masanın üzerindeki devrilmiş kalemlik dışında az önce olanlardan hiçbir iz yok. Masanın arkasına geçiyor ve annesinin koltuğuna yerleşiyor, iğrenç derecede rahat görünüyor.

Lanet olsun, Saul Cartwright gibi yaşlı bir herifin benden daha fazla aksiyon aldığı üzücü bir gün olduğunu biliyorum.

"Bu yıl iş için çarkları döndürmenin zamanı geldi çocuklar," diyor arkasına yaslanarak. "Sizin için bir işim var."

"Ne tür bir iş?" Sy soruyor.

"Dosyalama mı yapıyorsun?"

"Tıpkı bana öğretildiği gibi delinmiş ve kaynaklanmış," diye yanıtlıyor Remy, kapıya doğru kayıtsızca eğilerek. "Hepsi toplandı, sürmeye hazır."

Saul başını sallar. "Güzel, o zaman sürme zamanı. Bu sadece standart bir teslim alma ve teslim etme işlemi. Basit ama önemli."

"Elbette," diye cevap verdim. "Sorun değil."

Saul bana uzun uzun bakarak, "Öyle olmadığını biliyorum," diye cevap veriyor. "Daniel için bazı teslimatlar yaptın, değil mi?"

Killian, onun işi olmasa bile Lordların işi hakkında gevezelik edersem tepesi atar, bu yüzden cevabımı belirsiz tutuyorum. "Burada ve orada." Gerçek şu ki Daniel merdiven sistemini çok severdi. Teslimat işi angarya bir iştir. Herkes bir noktada bunu yapmak zorundaydı, onunki bile.

kendi oğlum. En alt basamaktan yeni bir tırmanışa başlama düşüncesi boğazımın arkasında acı bir şekilde duruyor.

Başını sallıyor ve bir ataç alıyor. "Lucia nasıl?"

Üçümüz hızlıca birbirimize bakıyoruz ve orada detaylandırılamayacak kadar çok alt akım var. "Tam bir baş belası." Onun alt akıntısı çoğunlukla düşmanlık olduğu için Sy agresif bir şekilde sıralamaya başlıyor: "Yıkıcı, meydan okuyan, ahlaksız."

Saul sırıtıyor. "Aletini sertleştiriyor, ha?"

Sy iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hayır."

"O kadar da kötü değil." Remy bunu kaşlarını çatarak söylüyor, sanki yeni farkına varıyormuş gibi. "Ve gerçekten, düşündüğün zaman, yıldızlar sadece büyük ateş toplarıdır. Vinny de öyle. Uzaktan bir iğne ucu kadar ışık, ama yeterince yaklaştığında bum. Sürtük süpernovaya dönüşüyor." Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Çan kulesinde asla sıkıcı bir an olmaz."

Sözlerimi dikkatle seçmem gerektiğini bilerek ellerimi ceplerime sokuyorum. Saul'un kadınımla ilgilenmesi bir sorun olabilirdi. "Alışmaya çalışıyor. Şu anda dışarıda fahişelerle temizlik yapıyor."

Saul karanlık bir şekilde güler. "O kızlardan herhangi birine sahip olabilirdin. Mama B bu yıl iyi bir mahsulü olduğunu söylüyor, hepsi doğru eğitilmiş. Onun yerine düşmanı istedin. Sen de Lordlar kadar kötüsün, onların sahip olamadığı tek fahişeyi seçtin." Başını sallıyor ve ben onu düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum. Lordların da hanımları *var.* Ama Saul bana bıkkın bir bakış attı. "Senin için hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyordum. Bir Bruin'in kanı ve bir Payne'in doğası mı? Kont sürtüğünün senin üzerinde bir etkisi varsa Tanrı yardımcımız olsun." Sy'ı işaret ediyor. "Şimdi de kardeşin mi? Onda bir Dük'ün disiplini var. İhtiyacım olan da bu."

Umursamadan omuz silkiyorum. "Kolay olmayabilirim ama işimi yaparım."

Bruin olayı onu etkiliyor. Fermuarının yanındaki döl lekesi kadar açık. Saul'un kardeşimi terbiye etmek için üç yılı vardı,

bugün olduğu gibi. Sanırım anlıyorum. O zamanlar, Sy onun tacı için en büyük tehditti. Şimdi ise benim.

Ve kontrolü yok.

Elindeki ataşı masaya vurur. "Senin için endişeleniyorum Nick. Sen iyi bir askersin ama ateşin var." Gözlerimi kırpmadan bana bakınca, "Geçen gün Lionel Lucia'dan bir telefon aldım. Görünüşe göre birisi malikânesine zorla girmiş. Kendi güvenlik koduyla kapıdan elini kolunu sallayarak giren biri için 'zorla girmek' cömert bir terim olabilir."

Ses tonunda bir hafiflik var, bunu onaylama olarak algılamamam gerektiğini biliyorum. Yalan söyleme zahmetine girmeden çenemi kaldırıyorum. Saul'un ne kadar ateşli koştuğumu öğrenmesi gerekiyor. "Düşes evden bir şey istedi, ben de onun için aldım."

Çevremden Sy'ın başını yavaşça çevirip bana baktığını görebiliyorum. Malikaneye zorla girdiğimi ona söylemedim. Bana bunu yapmamamı söyleyeceğini ya da daha kötüsü, bu konuda kavga edeceğimizi biliyordum ve bu kavgalar ikimize de asla yardımcı olmaz.

Saul'un ifadesi taş gibiydi. "Bunun bir tuzak olduğu hiç aklından geçti mi? Lucias'ın kulaklarının arkası ıslak, ukala bir Kraliyet üyesini alaşağı etmesi için bir fırsat?"

"Evet," dedim. "Elbette öyle oldu. Ama plan buysa, başarısız oldular."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Kız için yakalanmayı, parçalanmayı ya da daha kötüsünü göze alacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?" "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sesim bu sorudan bilerek sıkılmış gibi çıkıyor.

tartışma. "Bakmadım."

"Tanrım," diye tıslıyor Sy, omzumu iterek. "Ne oluyor Nick?

Bir silah olabilirdi!"

"Tanrı aşkına!" Benim aptal olduğumu varsaymalarından bıkmış bir şekilde bağırıyorum. "O bir silah değildi. Bir fırsattı." Saul'a bakıyorum. "Beni Bruin olduğum için içeri aldınız ama bu odadaki herkes adımın bir bok ifade etmediğini biliyor. Ben bir değerim çünkü hızlı hareket ederim ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Krallıklar arasında koşturma konusunda buradaki herkesten daha fazla şey biliyorum, bu yüzden

yaptığım işte iyi olduğum için bana ukala demeyin."

Saul konuşmasının yarısında kaskatı kesildi ve şimdi orada öylece oturuyor, sessiz, gözleri kısılmış. Konuşmadan önce odadaki gerilimin artmasına izin verdi. "Sende Kraliyet kanı var ve Daniel için pek çok kirli iş yaptın ama sen bu dünyada büyümedin evlat. Baban konumundan feragat etti. *Benim için*. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek için birkaç gün ayırmanı istiyorum." Avuçlarını masaya dayayıp ayağa kalkıyor, sesi her kelimede yükseliyor. "Bu kırılgan bir ekosistem. Kurallar ve prosedürler var ve *hiçbir şekilde* onay almadan bir Kral'a bulaşamazsın!" Gözlerimi tutuyor, damarlarım kabarıyor. "Özellikle de Lucia'yla! Anlıyor musun?"

Bu tartışmanın nükleerden başka gideceği bir yer yok. Bu yüzden "Evet" diyorum ve hatta bunu söylerken omuz silkiyorum, sanki hiç umurumda değilmiş gibi.

"Güzel." Kapıyı işaret ediyor. "Yarın gece sana teslim yerini mesaj atarım, o zaman bana emirlere ne kadar iyi uyduğunu kanıtlayabilirsin."

Sy, "Evet efendim," diyor ve üçümüz odadan çıkıyoruz.

Koridorda bir süre öylece duruyoruz, tartışmanın gerginliğiyle kaskatı kesilmişiz. Sy'ın daha bana dönmeden konuşacağını biliyorum, sesi alçak ve kesik. "Seni orospu çocuğu."

Sırıtıyorum. "Annemin bunu hak ettiğini sanmıyorum."

"Cidden," diyor Remy. Bunca zamandır sessizdi ama şimdi bana bakıyor ve yüz ifadesinde gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Temkinli ve güvensiz. "O da neydi öyle? Lucia'nın evine mi girdin?"

Saçlarımı geriye itiyorum, parmak uçlarımı kafa derime sürtüyorum. "Beni rahat bırak. Bir şey istedi. Kaldıraca ihtiyacım vardı. Nasıl çalıştığımızı biliyorsun." Sy'ın yargılayıcı bakışlarını görmezden gelerek ısrar ediyorum: "Dikkatliydim! Neredeyse bir işti

-İçeri ve dışarı. Lisedeyken böyle bir şey yapsaydım, kıçınızla güler ve ayrıntılar için bana yalvarırdınız."

Sy, "Bu senin sadakatini sorgulamamız gerekmeden önceydi," diye tersliyor.

İstediği kadar keskin bir şekilde iniyor ve yüz ifademin donmasına neden oluyor. "Sadakatimi mi sorguluyorsun?" Acı gülümsememin köşesini hafifçe aralıyorum,

Aralarına bakarak. "Tate hakkındaki polis raporuna inandığınızda sadakatiniz neredeydi?"

Sy düz bir sesle cevap vermeden önce kısa bir duraklama oluyor, ikisi de bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Ben ikinizden bahsediyorum, aslında Tate'in kendini öldürdüğünü satın alıyorum!"

Sy bana sanki az önce ayın peynirden yapıldığını söylemişim gibi bakıyor. "O kendini öldürdü. Kanıtı gördün, Nick. Hepimiz gördük!"

Göğsümde ağırlaşan kızgınlığa rağmen sesimi eşit tutuyorum. "O öldürüldü."

Sy'ın bana öyle bir şaşkınlıkla baktığı bir an var ki, neredeyse anlamaya yakın olduğunu düşünüyorum. Ama sonra omuzları gevşiyor ve geride kalanlar daha da kötü oluyor.

"Nicky," diye başlıyor o çileden çıkarıcı sabırlı ses tonuyla. "Keder karmaşıktır. Suçlayacak birine, savaşacak bir şeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama Tate değildi-"

Öne atılıyorum. "Ölmeden iki gün önce East End'de bir daire için depozito yatırdığını biliyor muydun? İçine tek bir şey bile taşımadı. Hiç şansı olmadı." Tek yaptıkları bana bakmak olunca ısrar ediyorum: "Kim yaşamak istemediği yeni bir yer için depozito yatırır ki?!"

Sy başını sallıyor ve neredeyse tekrar yüzüme bakmasını dileyeceğim, çünkü yaptığı bu sessiz, ciddi şey? Öfkeden yoksun. Kavgadan yoksun. "Nick, bu işler böyle yürümez. İntihar bir dürtü eylemi olabilir. Her zaman planlı değildir. Tate'in bir hastalığı vardı ve bunu görmemizi istemedi ama bu şu anlama gelmez-"

Parmağımı göğsüne sapladım. "Asla bizim silahlarımızdan birini kullanmazdı." Remy'ye vurguluyorum, "*Asla.*"

Tate, Batı Yakası'ndaki silah ticaretinden nefret ederdi. Forsyth'in yumruğu olmak onun için eğlenceli olsa da, kurşunu olmak asla onun kaderi değildi. Bunun hakkında konuştuğumuz günler oldu - Dük olmak, ateş gücünü yönetmek. Tate

ilgilenmedi ama şaşırmadı da. Bir yanım, bunu daha iyi yapmanın bir yolunu bulacağımıza, sisteme biraz değişiklik getireceğimize inandığına inanmak istiyor. Ama bundan nefret ediyordu. Bazen eşyalarımızı toplayacağımızı bildiğinde arabaya binmeyi bile reddediyordu. Buna karşın, üçümüz bunu hiç önemsemedik. Lisedeyken, gösteriş yapardım. Babam tarafından bana verilen ilk silahım, değerli bir eşyaydı.

Ve bunu kafasına bir kurşun sıkmak için kullandığını düşünüyorlar. Tate asla bu suçu bana yüklemezdi.

Kasıtlı olarak değil.

Bu konuda temel farklılıklarımız olması önemli değil. Tate bize saygı duyuyordu - bizi kendi eti ve kanı gibi seviyordu - ve göğüsleri olması önemli değildi. O bizim kardeşimizdi. Birçok açıdan bizi bir arada tutan tek şeydi ve bu onu zorluyordu. Onu zorladığını *biliyorum.* Ama o böyle çekip gitmezdi. Son nefesine kadar savaşırdı.

Yüzü küle dönmüş olan Remy'ye bakıyorum ve bunu ona yüklediğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Sy'ın bana vereceğinden emin olduğu bir başka ders - Remy'nin böyle bir şey için çok kırılgan olduğunu hatırlatan bir ders.

Şüphecilikten ve küçümseyici sözlerden bıktım usandım.

Remy ölü gözlerle bakarak, "Tate'i kim öldürmek ister ki?" diye merak ediyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Bize göre o hayat doluydu.

"Bilmiyorum." Bu itirafın en kötü kısmı bu olabilir, cevaplara sahip olmadığımı kabul etmek. "Ama öğrenmek isteseydim? *Sadık* olmak isteseydim?" Spor salonuna doğru dönüyorum, geçerken Sy'ın omzuna çarpıyorum. "Muhtemelen Güney Yakası'na sızarak başlardım."

~

Bekaretimi on dört yaşımdayken Preston Prep'ten bir kızın yepyeni BMW'sinin arka koltuğunda KAYBETTİM. Bir futbol maçından sonraydı. Preston'da

Emory gibi yıldız bir oyun kurucuyla oynuyorduk ve bizi katlediyorlardı, ben de ot içmek için otoparka gittim. Kısa kırmızı ve siyah ekose etekli güzel bir kız yanıma geldi ve bir fırt çekti. Kafayı bulduk ve ben de havalıymışım gibi davranarak onu öptüm. Daha önce hiç bu kadar sert bir ereksiyon olmamıştım. Beni arabasının arkasına davet ettiğinde, pantolonumu indirmeden önce boşalacağımı düşündüm, ama o iyiydi - tecrübeliydi- ve amı lezzetli bir şekilde sıcaktı. Ya da en azından ben öyle hatırlıyorum. Eve döndüğümde hikayeyi Sy ve Remy'ye kesinlikle bu şekilde anlattım.

Ama aslında o geceden aldığım tek şey arabanın zengin, tereyağlı deri kokusuydu. İşte bu yüzden bugün bile pahalı deri kokusu aldığımda aklıma am geliyor ve biraz sertleşiyorum.

Lavinia gerçek deri giymiyor. Bir çeşit suni deri, ama bu onun soyunmasını izlerken aletimin genişlemesini engellemiyor.

Yıllar önce onu ilk gördüğümde, asfaltta nefes nefese kalmış, küçük ve acınacak haldeydi. Hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum, çünkü bu kızın tehlikeli olması gerekiyordu. Kuzey Yakası'nın özeti gibiydi. Şımarık, Kral tarafından yetiştirilmiş, altın sarısı saçlarına kadar Kraliyet mensubu - sözde bir katil. Ama işte oradaydı, bu küçük şey, gözleri geniş ve yorgunluktan halkalanmış, duruşu yenilgiyi haykırıyordu.

Ama yanılmışım.

Dakikalar sonra, savaş botunun tabanı çeneme çarptı. Onu Daniel'ın arka koltuğunun derisine doğru ittim, dilimi gevşek bir azı dişine dokundurdum ve işte bu kadar. Aşık olmuştum.

O zamandan beri her gün onun için uğraşıyorum.

Bir parçam motel günlerini özlüyor. O geceler, onun boktan odasının kapısını açar ve içeri girerdim. Sanki hayatındaki her kötü şeyin suçlusu benmişim gibi bana sinirli ve züppe bir bakış atardı ama kapının açılmasıyla ayağımın eşiğe basması arasındaki o saniyede bunu görürdüm.

Bütün yüzü aydınlanırdı.

Sadece göz kırptı ve kaçırdı. Onun için taşıdığım yiyecek ya da diğer ihtiyaçlar yerine beni gördüğü için mutlu olduğunu söylemek zor olurdu ama benim için fark etmezdi. Bazen onu görmek beni rahatlatan tek şey olurdu. Bu Sy ve Remy'nin anlayamayacağı bir şeydi - Güney Yakası'nın ne kadar boş olabileceğini. Kimse bana güvenmezdi. Kimse beni sevmezdi. Kimse beni gördüğünde heyecanlanmıyordu.

Minik Kuşumdan başka kimse.

"Bu gülümseme seni çok dengesiz gösteriyor," diye mırıldanıyor ve pantolonunu ayak bileklerine kadar itiyor. O dar piçlerin içinden çıkmak biraz iş gerektiriyor ve ben de seve seve gözetmenlik yapıyorum.

Gözlerim onun kremsi kalçalarına kilitlenince sırıtışım genişliyor. "Adım Çılgın Nick olsaydı buna inanırdım, ama değil, bu yüzden her zamanki gibi yakışıklı olduğumu biliyorum." Gözlerini deviriyor ve iç çekiyor -evet, bu bir yük- gömleğini kafasına geçirmeden önce.

Tanrım, göğüsleri muhteşem. Bir avuç içine alınmak, bir dille okşanmak için yalvaran türden memeler ve onları görünce çıplak göğsümde nasıl hissedeceklerini düşünerek kendi gömleğimi çıkarıyorum. Ne yazık ki, yatağa çıplak gelme konusunu duymak istemiyor - nedenini bilmesem de. Remy ile yapıyor. Tüm bedenini ona karşı hissetmesine izin veriyor. Ağzını kalçalarının arasına gömüp amının tadına bakmasına izin veriyor. Ama ben? Ona rüşvet verecek bir şeyler bulmak zorundayım.

Yaşlanıyorum.

Aile yemeğinden eve döndüğümüzde ona çatı katına geri dönme şansı vermedim. Sadece "Yatma vakti geldi" dedim ve kapıyı işaret ettim. Bir kavgaya hazırdım, aslında bunu dört gözle bekliyordum ama ayakkabılarını kapının yanında tekmeledi ve içeri girdi.

Sy ve Remy çan kulesinde kayboldular ve o zamandan beri onlardan tek kelime duymadım.

Sanırım böyle olması gerekiyordu. Onlar bir tarafta, Minik Kuşum ve ben diğer tarafta. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Kollarını onun için bıraktığım tişörtün içine sokmasını izliyorum - benim uzlaşmam. Babamın ortaokuldayken bana verdiği eski bir Friday Night Fury tişörtü. Yumuşak ve neredeyse tamamen yıpranmış. Meme uçları ince kumaşa baskı yapıyor ve etek ucu kıçının altını sıyırıyor. Sikim hevesle zıplıyor. Aptal kardeşim beni engellediğinde elini pantolonuma soktuğundan beri bu şekilde.

Tek yaptığı odamın ortasında durup kollarını kavuşturmak olunca, yatağın boş tarafına doğru başımı sallıyorum. "Ne bekliyorsun? Kardeşim bu sefer araya girmeyecek. Kimse seni kurtarmayacak."

Kaşlarını çatarak yatağın kenarına doğru yürüyor. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Yine de içeri girmiyor. Duraklıyor ve etrafına bakınıyor. "Neden burada kendine ait bir şeyin yok? Sy'ın kitapları ve kardeşlik eşyaları var. Ve Remy... şey, onun odasında neredeyse kendinden çok fazla şey var."

Çıplak duvarlarıma bakıyorum. Odada yatak dışında bir şifonyer, bir çalışma masası ve kanala doğru uzanan bir merdiven vardı. Sırt çantam ve dizüstü bilgisayarım masanın üzerinde. Kıyafetlerim şifonyerde ve dolapta. "Fazladan şeyleri sevmem. İhtiyacım olan her şeye sahibim," diyorum yatağın boş kısmına sert bir bakış atarak. "Ya da almak üzereyim."

Sonunda yumuşuyor ve yatağın kenarına tünüyor. Parmakları battaniyeyle oynarken, "Bu biraz tuhaf," diyor. "Çatı katında senin burada sahip olduğundan daha fazla kişisel eşyam var. Yani, aslında zorla tutulan benim ama sen bir hapishane hücresindeymişsin gibi yaşıyorsun. Bu da ne demek oluyor?"

İçimde bir sıkıntı titreşimi beliriyor. "Neden bütün bu soruları soruyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım merak ediyorum."

"Beni mi merak ediyorsun, yoksa neden beni manipüle edecek bir şey bulamadığını mı?" Beline sarıldım ve yolun geri kalanında onu sürükledim.

yatağın üzerinde.

"Paranoyak." Sert bir şekilde yanıma yaslandı, ellerini karnına dayadı, düzenlenmeyi reddediyor.

"Benim hakkımda sahip olmanı istediğimden daha fazlasını öğrenmiyorsun" diye açıklıyorum. Başını çevirip bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çenesinin yumuşak kıvrımına dokunuyorum, ağzımla selamlamak istediğim deri parçalarının haritasını çıkarıyorum. *Bu,* kulağının hemen altı. Dişlerimi koyacağım yer orası. "Hadi ama. Yaptığımız bu dansı biliyorsun, Minik Kuş. Birbirimize karşı koz kullandığımız bu kısasa kısas anlaşması var ya? Bu bir Kraliyet oyunu. Bir *Kral oyunu.*" Parmak uçlarım boğazından aşağı inip göğsünün üzerinde kayıyor. "Eminim babandan çok şey öğrenmişsindir ama ben bunu Daniel Payne'den öğrendim ve sana garanti ederim ki o bu işte daha iyiydi." Elini uzattığımda yumuşaktı, parmaklarımı narin parmak eklemlerinin arasında ördüm. "Sana göstermeye hazır olmadığım hiçbir şeyimi görmeyeceksin."

Elini kasıklarıma götürmeme izin verdi ve avucunu sikime bastırdı. Gözlerimi oymak istiyormuş gibi bakmama nezaketini bile gösterdi. Kot pantolonumun üzerinden beni ihtiyatla sıkarken bakışları dokunuşunu takip ediyor. Aile yemeğinde onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum -sessiz, düşünceli ve sınayıcı- ama çoğunlukla sadece *sıcak* hissediyorum. Sanki ter fışkırıyor, tenim yanıyor, tişörtünü bedeninden çıkarıp benimkini o serin yumuşaklığa bastırmaktan başka bir şey istemiyorum.

Nefesim derinleşiyor, uzanıp çenesine dokunuyorum ve onu kendime doğru çeviriyorum. "Öp beni."

Ağzı gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Bu anlaşmanın bir parçası değil."

Elimi saçlarına atıp onu kendime almamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Yapabilirdim, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama geçen sefer yüzünü bana doğru çevirip beni içeri davet ettiği zamanki kadar iyi olmazdı.

Ben de içgüdümü bastırıyorum ve parmakları kot pantolonumun tokasına doğru ilerlemeye başlıyor.

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve bekledim.

Hareketleri metodik ve ölçülü. Tokanın kayarken çıkardığı tıngırtı, fermuarın dişlerinin birbirinden ayrılması - tüm bunlar her sinirimi elektriklendiren titiz bir hassasiyetle yapılıyor. Parmak ekleminin tenime en ufak bir dokunuşu bile karnımın çökmesine ve taşaklarımın sıkılmasına yetiyor.

Bir dirseğinin üzerine kalkarak yan dönüyor, parmaklarını kemerime geçiriyor ve onu kalçalarımdan aşağı itiyor. Bunu görmenin, sikim pantolonumun içinde sıkıştığında yaptığı küçük iptal hareketinin, onu kurtarmak için daha sert itmek zorunda kaldığında ağzının nasıl buruştuğunun tadını çıkarıyorum.

Sikim *nihayet* pantolonumdan fırlıyor ve sabırsızlıkla pantolonumun paçalarını tekmeleyerek yolumdan çekiyorum. Onu ensesinden tutup dudaklarını sikime bastırma, ters çevirip amına girme dürtüsüyle savaşıyorum. Çünkü bunu yaparsam, bana bakarken dişlerinin alt dudağını sıkıştırma şeklini özleyeceğim, bakışları somut bir sıcaklık gibi sikime sabitlenmiş. İlk kez yüz yüze gelmiyorlardı.

-Kısaca. Acaba geçen Noel'i mi düşünüyor diye merak ediyorum - ama ilk kez ona tiksinti dışında bir şeyle bakıyor.

Özellikle şaşırtıcı bir görevi değerlendiriyormuş gibi başını öne eğiyor.

Aletimin sarsılmasına neden oluyor, kaputtan aşağı sızan temiz pre-cum ve onu görünce irkiliyor. Ama aynı zamanda vites yükseltiyor, başparmağını ucun üzerinde kaydırmak için uzanıyor. İçimden derin, kemiklerimi titreten bir ürperti geçiyor ve kalçalarım kalkıyor.

"Evet, Minik Kuş. Dokun bana."

Kaşlarını çatıyor ama parmaklarını şaftımdan aşağı doğru kaydırarak sinirlerimi titretiyor. Kalçalarım yine kıpırdanmak için mücadele ediyor ama derin nefes alıyorum, manzaralı yoldan gittiğim için mutluyum.

"Sikler tuhaftır," diye geveliyor.

Sesi, kulaklarıma pompalanan kan yüzünden kısılıyor. "Ha?"

"Sikler, yaraklar, penisler. Çok tuhaflar." Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Kardeşininki tam bir canavar."

Homurdanıyorum. "Bacaklarının arasında sallanmaktan çok omzuna binen bir iblis." Dudakları bunun üzerine kıvrılıyor -bir gülümsemenin en ufak ipucu- ve bu neredeyse parmaklarının şaftımın etrafını sarması kadar heyecan verici. Bu yüzden tekrar soruyorum, sesim gerginlikten kısık. "Öp beni."

Gülümseme kaybolur. "Hayır."

Reddedilmek göğsümü yakıyor, ama onu itiyorum. "Bahse girerim sikimde garip bir şey bulamazsın. Hiç şikâyetim olmadı."

Bir süre inceliyor, hatta avucunu şaftın üzerinde gezdiriyor. Boğazımda bir uğultu oluşuyor ve taşaklarım patlamakla tehdit ediyor. "Hafif bir kavisi var." Başını eğiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Ve taşakların kocaman."

Elimi onunkinin üzerine koyarak, "Bu kıvrım içeride çok iyi hissettiriyor," diyorum. Parmaklarını açmaya, şaftın etrafında kenetlenmeye zorluyorum, sonra yukarı ve geriye doğru yönlendiriyorum. "Ve taşaklarım buralarda efsanedir. Bu yüzden kimse bana bulaşamaz."

Bana sarılmış parmaklarını görmek bile bunu bitirmek için yeterli. Lavinia'nın en güzel yanlarından biri de bu kadar titiz olmaması. Tırnakları düzenli, boyalı ve keskin değil. Saçları her zaman temiz kokar, zararlı ürünlerle ağırlaştırılmamıştır. Onda yapmacıklık yok. Maske yok. Saçmalık yok. Olmaya hiç niyetlenmeden güzeldir. South Side'da iki yıl geçirdim ve Lavinia Lucia oradaki tek gerçek şeydi.

Elini aşağı yukarı zorluyorum, onu izlerken bir ritim oluşturuyorum, o çalışkan bakışları sikime kilitlenmiş. Kirpikleri her yavaş göz kırpışında yanaklarına doğru dalgalanıyor, dişleri dudağının üzerinde geziniyor ve yumruğunu hareket ettiriyor. Elini bırakıyorum ve çenesine dokunuyorum. "Öp beni, Minik Kuş."

"Biz bunu kabul etmedik."

"Her-" Eli ucunu itiyor ve homurdanıyorum. "Her şey tartışılabilir. Bunu biliyorsun."

Hareketleri kendi başına bir hayat alıyor, her yukarı vuruşta bileği bükülüyor, her aşağı vuruşta taşaklarımı fırçalıyor. Benimle oynuyor, gözleri deneysel bir sıkmayla benimkilere kayıyor. Yumuşak bir küfür ısırdığımda, dişlerinin dudağında açtığı çentikleri yatıştırmak için dili dışarı çıkıyor.

"Bu çok fazla" diyor, görünüşe göre bana ne yaptığının farkında değil. Bu mümkün mü? Farkında olmaması mı? Şüpheli. O tanıdığım en zeki Kraliyet kadını. "Bana verebileceğin hiçbir şey buna değmez."

"Bir şeyler olmalı." Burnumun ucunu çenesinin hizasında gezdirerek yukarı doğru itiyorum. "Herhangi bir şey. Daha fazla kitap? Şu dijital okuyuculardan biri? Evinden daha fazla eşya?" Tırnakları taşaklarımı sıyırıyor ve tıslıyorum. Kahretsin, bu iyi - beklediğimden daha iyi. Çok ateşli, göğüsleri gömleğime baskı yapıyor, eli hızlı ve sert hareketlerle hareket ediyor. Bundan mutlu olmalıyım, ama saçlarını kokluyorum ve boynuna doğru nefes alıyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Onun amına girmek istiyorum. Onu o kadar sıkı tutmak istiyorum ki nefes bile alamasın. Onu *incitmek* istiyorum, sadece çığlık atmaya değer bir şey hissetmesini sağlayan kişi olmak için.

"Bana ne istediğini söyle, Minik Kuş." Ağzım yanağında geziniyor, nemli ve kekeliyor. "Söyle ve senin olsun. Sadece ağzını bana ver..."

Gözlerini aşağı indirmiş, sikime bakıyor. "İstediğim bir şey var. Belki..."

"Her şeyi yaparım," diye bağırıyorum, taşaklarımdaki ağrıdan irkilerek. O beni sarsmaya devam ederken iki elimle yüzünü kavrıyorum, ağzım onunkine o kadar yakın duruyor ki nefesinin tadını alabiliyorum. "Ne istersen, her şeyi yaparım."

Sonunda başını kaldırıp bakıyor, gözleri ağır ve parlak. "Benim için yine bir şey çalmanı istiyorum."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, gözlerim kapanıyor. "Anlaştık. Her neyse, senin için alacağım."

"Söz veriyor musun?" Bekleyen ağzıma doğru fısıldıyor ve beni ürpertiyor.

Gerginlik ve çaresizlikle gerilmiş kendi sesimi bile zar zor tanıyabiliyorum. "Siktir, bebeğim, ne istersen, sadece-"

Ağzı benimkine karşı açıldı.

Dilim dudaklarının arasına dalarken ellerim başını sıkıyor. Beni bekliyor, dili benimkini kaygan, sıcak bir kıvrımla karşılıyor. Ağzının içinde çıkardığım ses nefessiz ve vahşi ve başımı eğip onu daha da yakınlaştırdığımda karşı koymuyor.

Lavinia'yla işin zor kısmının bu olacağını hep biliyordum. Tadına baktıktan sonra kendimi geri çekmek. Onu yiyip bitirmemek. *Onu mahvetmemek.* Şimdi bununla mücadele ediyorum, ağzına çılgınca, morartıcı öpücüklerle saldırıyorum. Beni mükemmel bir şekilde takip ediyor, emerek geri çekilişimi yansıtıyor, sadece beni tekrar içeri almak için dili benimkiyle buluşuyor.

Hevesle.

Lavinia her zaman umduğum gibi öpüyor; sabırsız ve biraz da acımasız. Dişleri dudağımı ısırıyor ve sonra dili ağzımın içine bir kan damlası itiyor. Göğsümden hırıltılı bir ses çıkarıyor ve onu bana geri veriyor, eli beni acımasızca sarsıyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve muhtemelen çok sert çektiğimi biliyorum ama tüm evren onun dilinin ucuna ve avucunun sıcaklığına daralıyor ve başını yana çekip boynuna çılgınca öpücükler kondurduğumda gevezelik etmeye başlıyorum.

"Benim için çok iyi," diyorum, taşaklarımın arkasındaki gıdıklanma artarken dişlerim boynuna sürtünüyor. "Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum. Tek düşündüğüm bu, Minik Kuş. Senin içinde olmak, benim için boşalmanı izlemek."

Ritmi artıyor ve orgazmımın bir yük treni gibi bana doğru hızlandığını hissedebiliyorum. "Siktir," diye homurdanıyorum, ağzını tekrar kendime çekiyorum. Sonraki sözcüklerimi, diline karşı kayganlaşan bir nefesin tepesinde söylüyorum. "Seni seviyorum."

İşte böyle geliyorum, reddini dudaklarından öpüyorum. Bunu duymak istemediğini biliyorum -buna inanmak istemiyor- ama gezgin ruhumun derinliklerinde bu kadının benim olduğunu biliyorum.

Beni geri sevmese bile, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

21

Lavinia

Remy ile uyumak, kasırgada dinlenmeye çalışmak gibi. Uykuya daldığında çok dokunaklı değildir, ancak varlığı - onun gürleyen enerjisi - bilinçaltımı kaçınmak için yeterince uyanık tutar.

Çok derine batıyor. O huzursuz bir uykucu. Sürekli hareket halinde, öyle görünüyor. Muhtemelen onun yatağındayken her zaman çıplak olmam da buna yardımcı oluyor. Her iki durumda da, her zaman onunla birlikte kenardan geri çekiliyorum. Kötü bir uyku değil. Hatta şimdiye kadar aldığım en iyi uyku olabilir.

Sy ile yatmak düşmek gibiydi - eğer düşmek uçuştan çok inişle ilgiliyse. Remy ile bu kadar iyi arkadaş olmalarına şaşmamalı. Sy bir çeşit kara delik. Başta anlamamıştım ama şimdi burada karanlıkta yatarken, beynim tekerleğin üzerindeki bir hamster gibi çalışırken düşünebildiğim tek şey bu. Sy lanet olası bir sünger. Sanki onun varlığı enerjiyi çekip çıkarıyor.

Bu benim için berbat bir durum, çünkü bir şekilde sorunlu bir uyku derinliğine ulaşabildim. En hafif tabirle.

Nick'le yatmak başka bir şey.

El işi bittikten sonra beni yarı yarıya üstüne çekti, bacağımı kalçalarına geçirdi ve anında uyudu. Ama Nick, Remy ya da Sy gibi uyumuyor. Remy'nin kaos ve Sy'ın boşluk olduğu yerde Nick hareketsiz bir şekilde temkinli. Gün boyunca taşıdığı gerginliği asla kaybetmiyor ve nefes alıp vermesi eşit olsa da, göğsü ölçülü bir ritimle yükselip alçalsa da, kalçama kenetlediği eli tutuşunu asla kaybetmiyor.

Nick, dünyayı bir arada tutmaya çalışan bir adam gibi uyuyor.

Her halükarda, sıcak ve hareketsiz ve beni bırakmaya isteksiz olduğu bir oyuncak gibi tutuyor olsa da, beni aşağı çekmiyor.

Dudaklarım hala onun öpücüklerinden dolayı acıyor ve morarıyor.

Nick'i ilk kez dinlenirken görüyorum ve uykuda bile alnı kırışmış olan yüzünün çizgilerini haritalamaktan kendimi alamıyorum. Aşkı gerçek olmayabilir, ama gerçek olduğunu düşünüyor ve dünyamız hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için bunun buralarda bir kadının umabileceği en iyi şey olduğunu anlıyorum. Yakışıklı, güçlü ve kabul edelim ki *çok seksi.* Kendime yalan söyleme konusunda biraz daha iyi olsaydım, kendimi teslim olurken bile görebilirdim. En az direnç gösteren yol. Muhtemelen kötü bile olmazdı, her zaman değil. Seks patlayıcı olurdu. Beni öpüşünden, bana dokunuşundan, kıyıya vuran bir dalga gibi içime dalmasından bu kadarını biliyorum. O kadar iyi hissettirirdi ki. Beni değerli bir eşyası gibi korurdu. Belki ne kadar teslim olursam, ne kadar savaşmayı bırakırsam o kadar iyi davranırdı.

Ama başka seçeneğim

yoktu. Pek sayılmaz.

Çünkü Nick haklıydı. Yaptığımız bu şey bir Kraliyet oyunu. Bir Kral oyunu. Sahip olmak, hükmetmek, tüketmek. Bir Kraliyet erkeğinin bildiği tek şey bu. Yaptığımız takas olayı... benim için sadece kontrolün ince bir cilası. Bunu yapıyor çünkü bu *onun için* daha iyi, benim için değil. Bunu unutamam. Ele geçirilmek, hükmedilmek, tüketilmek. Bir Kraliyet kadınının bildiği tek şey bu.

Ve bir kafeste kilitli olmaktan bıktım, çok bıktım.

Hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da her zaman bir kutu olduğudur. Yatağımın ucunda bir sandık olabilir. Metal bir asansör olabilir. Bir dolap olabilir. Bir sandık olabilir. Dışarıda büyük bir dünya var, henüz yerini öğrenmemiş kızlar için küçük kuytularla dolu, ya Nick gibi erkekler için?

Onlar alet.

Beynim olduğu gibi çalışırken, özgür olduğumu hayal ediyorum. Çan kulesinde olmak gibi bir şey olurdu. Açık gökyüzü. Geniş bir manzara. Benimle dünyanın geri kalanı arasında hava ve boşluktan başka bir şey yok. Uykuya dalmadan önce farkındalığımı kaybettiğimde, elimi dövmeli göğsüne koyduğumda Nick'in karşımda, benimle dünya arasında durduğunu hayal ediyorum. Beni dünyadan mı uzak tutuyor, yoksa dünyayı mı benden uzak tutuyor?

Ben ikincisine inanmayı seçiyorum.

Eğer özgür hissedemiyorsam, en azından güvende hissedebilirim.

Sekiz gün.

~

PATLAMA BENI KORKUTTU.

Kafamı kaldırdım. Çatı katımdan yaşam alanına bakıyorum ve Nick'in döndüğünü fark ediyorum. Saat daha sabahın dokuzu ama ben şafaktan beri ayaktaydım, yatağın onun tarafının boş ve soğuk olduğunu fark etmiştim.

Bu beni şaşkına çevirdi, çünkü onun yanında uyanmanın nasıl gidebileceği konusunda endişeleniyordum. Başka bir oral seks talebi mi? Tam bir seks teklifi mi? Ya da belki de kardeşi gibi numara yapmakla uğraşmazdı. Belki de sadece sert bir şekilde uyanır ve beni yere yatırırdı.

Onun yerine beni yatakta yalnız bıraktı.

Remy ve Sy, ben sarmal merdiveni çıktıktan kısa bir süre sonra yatak odalarından çıktılar, kitaplarımı ve saat şemalarımı çıkardılar.

Son birkaç gündür dikkatimi çekti. Remy kanepede, dizinin üstünde bir eskiz defteri var. Sy, kol kesme olayını anlattığımdan beri onu odasından biraz daha fazla çıkarıyor. Sy'ın ona göz kulak olmak istemesinden mi, yoksa kafasının içinde yalnız kalmanın Remy için pek de iyi bir yer olmadığından mı bilmiyorum. Her iki durumda da biraz daha aklı başında görünüyor, çizimini durdurup Nick'e bakıyor.

Nick, deri ceketini çıkarıp kardeşinin yanındaki kanepeye uzanıyor. Az önce sehpanın üzerine bıraktığı büyük metal kutuya doğru başını sallıyor. "Özel teslimat," diyor ve merdivenlerden inişimi izliyor. Üzerimde hâlâ bir gece önce giymem için verdiği gömlek var ve gözleri gömleğin üzerimde duruşuna takılıyor, göz bebekleri büyüyor.

Masaya doğru yürürken, "Bu...?" diye sordum.

Kilidini açıyor ve bir hediye gibi sunuyor. "Yeterli mi?" Emretmesine bile gerek kalmadan hemen kucağına atılarak cevap v e r i y o r u m .

Gözlerinde şaşkın bir memnuniyet kıvılcımı beliriyor ama ben çekici incelemekle meşgul olduğum için pek umursamıyorum. "Bu mükemmel," diyorum metal kutunun içindekilere bakarken. Anahtarlar, tornavidalar, penseler, hepsi var.

uç ve kesici çeşitleri.

"Nasıl minnettarlık gösterebileceğini biliyorum," diyor, gözleri ağzıma kayıyor.

"Ben de öyle." Ona keskin, alaycı bir sırıtış attım. "Dün gece yaptım. Burada borcu olan tek kişi sensin." Çevremde Sy'ın başını kaldırdığını görüyorum, bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum.

Nick'in dün gece benim için bir şey çalacağına söz verdiğini hatırladığını görebiliyorum, gözleri kısılıyor. "Sırf bir söz almak için bir adamı cevizinden koparmanın insan ahlakı mahkemesinde kabul göreceğini sanmıyorum. Ama sorun değil, Minik Kuş." Uzanıp saçımın bir tutamını parmaklıyor. "Ben sözümü tutarım. Açıkça görebileceğin gibi."

Ondan alet kutusuna bakıyorum, gerçekten güzel bir set olduğunu düşünüyorum. Hâlâ oyun oynuyoruz. Kraliyet oyunu. Daha önce yanılmamıştı.

yatak odası hakkında. Eğer orada kişisel bir şeyi varsa, onun önemini anlayabilirdim. Ona karşı kullanabileceğim bir şey elde edebilirdim. Şansına, odasından elde edilecek tek bir bilgi kırıntısı bile yok.

Kendi sözleri dışında hiçbir şey.

Fazla düşünmeden dönüp yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğim anda bunun kayalık bir yol olduğunu düşünüyorum, çünkü gözlerinde şaşkın, memnun bir parıltı ve ağzında bir gevşeklik var ve *lanet olsun,* Nick Bruin kolay biri. Ama kolay olmasının bir sebebi var ve bu bir anda değişebilir. Bugün iyiyim ama onu kızdırırsam ne olur?

Sy aniden ayağa kalkarak dikkatimizi çekti. "Ben hazırlanmaya gidiyorum," diyor sanki onu bir şekilde kızdırmayı başarmışım gibi sert bir ses tonuyla.

Boğazımı temizleyerek bir İngiliz anahtarı alıyorum ve avucuma birkaç kez vuruyorum. "Saatin nesi var bilmiyorum ama sanırım yıllardır hiç bakım görmemiş." Nick ve Remy'ye baktım. "Bir silah olmadığına ve bacaklarının arasında bir am olmadığına göre, nasıl ihmal edildiğini anlayabiliyorum."

Nick, yüz ifadesini dikkatle boş bir hale getirdikten sonra belimi sıkıyor. "Eminim ona tekmeyi basarak boyun eğdirebilirsin."

"Ee," diyorum, bir kablo bobinini elime alıp incelerken. "Simon'la sabah koşumuzu yapabiliriz diye düşünüyorum ama kütüphaneye gitmek yerine buraya dönüp çalışmaya başlarım." Onca kitabı kaçırmak yazık olacak ama Sy'la baş başa büyük bir zaman dilimi geçirmek okumaya değmez. Geçen gece odasından hışımla çıktığımdan beri bana iki kelime bile etmedi ve Tanrı biliyor ki ben de ona hiçbir şey söylemiyorum.

Ancak Nick, "Ne sabah koşusu?" der ve Sy odasından çıktığında koşu kıyafetlerini giymemiştir.

Takım elbise giyiyor.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki ağzım açık kaldı, çünkü *Sy* çok *seksi*. Bu fikir bana bir defans oyuncusu gibi çarpıyor ve beni şaşırtıyor. Of

Elbette çekici olduğunu biliyordum. O güzel genetiğe, yırtık pırtık fiziğe ve sıcak, kahverengi tene sahipti. Yakışıklılığının etrafında her zaman açık bir düşmanlık vardı. Ama şimdi orada durmuş parmaklarını buklelerinin arasından geçiriyor ve gömleğime bakıyor ve ben sadece düşünüyorum... *vay* canına. Sy'ın bu kadar afet olabileceğini kim bilebilirdi? Ceketini koluna geçirmiş, kravat falan takmış. Beyaz gömleğinin pazularını ve göğsünü nasıl gerdiğine biraz fazla sert bakıyorum ve "Düşündüm ki..." diye mırıldanıyorum.

Nick çeneme dokunarak yüzümü yavaşça kardeşinin bakışlarından uzaklaştırıyor. "Bugün Cuma Gecesi Öfkesi, Minik Kuş. Cuma günü hiçbirimizin dersi yok. Hazırlanmak zorundayız."

"Ama..." "Yavru kediyi görmek istedim" diye geveledi̇ğimde henüz kendime gelemediğimi biliyorum.

Remy'nin dikkati dağılmış sesi "Kedicik?" diye seslendi.

"Evet, uh-" Gözlerim Sy'ınkilere kayıyor, bana bakış şeklinden rahatsız oluyorum. "East End'deki son koşumuzda. Pisliğin teki yavru kedisini balkona atmış. Hâlâ orada mı diye bakmak istedim. Belki gidip tek başıma kontrol edebilirim. Dün geceyi hatırlıyor musun? Demiştin ki-"

Nick sözümü keserek, "Senin de önünde dolu bir gün var," dedi. "Hepimizin dövüş için hazırlık yapması gerekiyor."

Remy öne doğru eğilerek, "Bu Düşes olarak ilk resmi Öfkeniz. Muhtemelen senin de Sy kadar yapacak işin vardır."

Tartışmaya başlıyorum ama kapı çalınıyor. Simon kapıyı açıyor ve Verity diğer tarafta gülümseyerek ve neşeyle duruyor. "Günaydın!"

"Hey, Ver," diyor Simon, onu görünce yüz hatları yumuşuyor. "Tam zamanında geldin."

"Ne için tam zamanında?" Nick'e baktım.

Ayağa kalkıp beni kucağından kaldırdığında Nick'in parmakları kaburgalarıma saplanıyor. "Onunla birlikte spor salonuna gideceksin. Bu gece için hazırlanmana yardım ediyor. Onu Mama B gönderdi."

Sy kolunun düğmelerini ilikliyor. "Böylece dün yaptığın gibi kendini *de bizi de* utandırmazsın," diyor ve bana sadece kısa, dar gözlü bir bakış atıyor.

Verity bana sempatik bir bakış atıyor ama ben onun altındaki beceriksizliği görüyorum. "İyi olacağına eminim."

Gözlerimi deviriyorum ama şaşırmamalıyım. Düşes olarak rolüm hakkındaki cehaletimi gösterdim ve bu da annemin bana haddimi bildirme şekli. Verity seçilmiş olsaydı asla böyle bir hata yapmazdı. "Tamam, ama ben gerçekten o yavru kediyi kontrol etmeyi umuyordum..."

Sy sonunda bana baktı - iki gündür ilk kez bana gerçekten baktı

-Ve öfkeyle patlar, "Tanrı aşkına! Bana aletler getir, kitaplar getir, evime gir, bana kıyafet getir, beni Doğu Yakası'na götür, amımı ye." Son kısmı yüzüme doğru söylüyor ve Nick'in göğsüne bastırdığı elini fırlatıp atıyor. "Tanrım, bahse girerim o hurda saat senden daha az bakım gerektiriyordur!"

Elimi göğsüme bastırarak alaycı bir tavırla, "Ah, özür dilerim! Bir köle tutmakla ilgili tüm görevler sizin için uygunsuz mu?"

"Bu seni daha iyi hissettirirdi, değil mi?" diyor, gözleri faltaşı gibi açılarak. "Zavallı küçük Lucia. Tam bir kurban. Etrafına bir bak, tatlım!" Elini alet kutusuna doğru savurdu. "Kardeşime mal ve hizmet karşılığında amını veriyorsun. Sen bir köle değilsin. Sen onun fahişesisin!"

Bunu gerçekten düşünmüyorum bile - kolumu geri iten otomatik bir dürtü.

Avucum keskin, yankılanan bir çatırtıyla yanağıyla buluşuyor.

Sy'ın başı yana doğru seğiriyor ama bunun dışında tokat ona neredeyse hiç dokunmuyor. Bunun dışında ürkütücü bir şekilde hareketsiz, tokat yankılanırken olduğu yerde donup kalıyor. Tüm oda öyle bir sessizliğe gömülüyor ki herkesin nefes alışını duyabiliyorum.

Ve sonra her şey çok hızlı gelişir.

Sy bana doğru hamle yapıyor ama Nick aramıza dalıp onu iterek geri püskürtüyor. "Bırak onu!" diye bağırıyor.

Remy koltuktan fırladı ve beni belimden yakalayarak, "Oraya gitmek istemezsin, Vinny. Güven bana. Güven *bana*!"

Ama kıpkırmızı kesiliyorum ve Sy'ın öfkeli gözlerinin içine bakıyorum. "Yani ben bir fahişe miyim? Bu doğru mu? O zaman iki gece önceki lanet ödemem nerede *Simon*? Ya da soyunma odası için? Hideaway'de olanlar için bana bir şey ödediğini hatırlamıyorum!"

"Yüzündeki o lanet bakışı silip atmalıyım!" diye hırlıyor. Sy'ın yumruklarının esnemesini izliyorum, vücudu o kadar sıkı sarılmış ki Nick bile onu zapt etmekte zorlanıyor.

Kollarımı iki yana açtım ve haykırdım: "Ne büyük bir şok! Bana vurmak mı istiyorsun? Beni becermek mi istiyorsun? Mükemmel küçük robot kız olamadığım için beni cezalandırmak mı istiyorsun?" Boğazımda acı, karanlık bir kahkahanın kabardığını hissediyorum. "Kütüphanede özel olduğunla ilgili söylediğin tüm o saçmalıklar? Hepsi yalan. Dışarıda tıpkı senin gibi on dört tane daha Kraliyet dangalağı var. Onlar da en az senin kadar acımasız, en az senin kadar bencil ve en az senin kadar kendilerini beğenmişler." Alay ederek son bir iğneleme daha yapıyorum. "Seninle ilgili özel olan tek şey bacaklarının arası."

Bunu bana geri atmasını bekliyorum. "Sanırım bu ikimiz için de geçerli." gibi bir şey. Yalan bile sayılmaz. Ben bu sistemin içinde büyüdüm. Bu şehirde kadınların ne olduğunu biliyorum.

Onun yerine, gergin ve hissiz bir ifadeyle bana bakıyor.

Kasları o kadar yavaş gevşiyor ki fark etmiyorum bile. Ta ki Remy beni bırakıp, yere attığı kalemi almak için eğilene kadar. Onu kulağının arkasına sıkıştırıp donmuş Verity'nin yanına giderken boş boş izliyorum. Eğiliyor ve Verity ne yaptığından emin değilmiş gibi gözlerini açıyor ama Remy kulağına bir şeyler fısıldıyor. Verity'nin bakışlarıyla tekrar buluştuğunda, "Bunu benim için yapabilir misin?" diye sorar.

"Evet. Elbette."

Başını kaldırıp çenesini kaldırıyor, çatık kaşlarının sıcaklığı öfkemi delip geçiyor. "Verity spor salonuna giderken yavru kedinin yanından geçecek.

Nick, sen ve ben Sy'ı alacağız." Aramıza bakıyor -Nick, Sy ve ben- ve yeşil gözleriyle bizi iğneliyor. "Ve eğer başka biri el atmak isterse, o zaman benimkilerden biraz yakalayacaklar. Bu saçmalığı Baronlara saklamalıyız, birbirimize değil." Bakışları benim üzerimde duruyor. "Anlaşıldı mı?"

Nick, Simon ve ben bir an için ona bakıyoruz. Bazen onun odada olup bitenlerden haberdar olduğunu hatırlamak zor oluyor ama şu anda bana attığı bakış her şeyi anlatıyor.

Eğer ben bir çizgi çiziyorsam, o da Sy'ı seçecektir.

"Crystal," diyorum, sanki içimde bir alev varmış ve şimdi odayı onunla ıslatıp soğuk, boş bir alan bırakmışım gibi, bu patlamadan garip bir şekilde sıkılmış hissediyorum.

Nick, Sy'a uzun uzun baktıktan sonra, "Güzel, anlaştık," diyor.

Dakikalar sonra merdivenlerden iniş normalden daha uzun sürüyor. Nick arkamda ama beni güdüyor mu yoksa koruyor mu anlayamıyorum. Merdivenin bir dönemecinde omzumun üzerinden bakıyorum ve dosdoğru ileriye bakan, kaşları düşük ve sıkıntılı görünen Sy'ı görüyorum.

Sokağa geldiğimizde Sy ve Remy bir yöne, Verity ve ben de diğer yöne gidiyoruz.

Nick beni takip ediyor ve kaldırımda duran parlak mavi Mustang'e götürüyor. Verity'nin arabası olduğunu, sürücü tarafına doğru yürüdüğünde anlıyorum. Yolcu kapısına uzanıyorum ama Nick önüme geçip kapıyı kendisi açıyor. Eğer centilmence bir jest yapmaya çalışıyorsa bile, içeri girmemi engellemesi bu jestin etkisini azaltıyor.

"Bak," diye başlıyor, o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, baharatlı ve sıcak. "Bu gece Sy için büyük bir dövüş var. Bu Baron denen herifle yapacağımız rövanş maçı bize tüm sınıflar yarışmasında puan kazandıracak. Derdin ne olursa olsun, bu sadece onunla ilgili değil. Bu hepimizle ilgili ve buna artık sen de dahilsin. Bu da demek oluyor ki senin işin seksi ve destekleyici görünmek." Yanıt vermediğimde başını eğerek beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Bir daha asla

Sy ile birlikte, Minik Kuş. Seni korumak için her zaman burada olamam. Seni dondurur, sonra onu öldürmek zorunda kalırım, sonra da Remy'nin daha önce gelmediğini varsayarsak ailem *beni* öldürür." Elini uzatıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor ve gözlerindeki karanlığa karşı bir ürpertiyle savaşıyorum. "Kavgayı bana bırakmalısın."

Birdenbire dün gece uykuya dalma anım aklıma geldi. Bütün dünyanın önümde olduğu ve Nick'in benimle dünya arasında durduğu düşüncesi. Beni her zaman dünyadan uzak tutmadığını hatırlattı. Bazen sadece benden uzak tutuyor.

Bu fikir bana biraz... Tatlı gibi geldiğinde yumuşadığımı anlıyorum.

Yanağına bir öpücük daha kondurmak gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce arabaya biniyorum ve kapıyı çarparken gözlerinden kaçıyorum. Bir an eğilip Verity'ye başıyla selam verdikten sonra kaputu okşuyor ve bizi yolcu ediyor.

"Tanrım," diyor Verity, motoru güçlü bir kükremeyle çalıştırarak, "bu kadar yakışıklı olması hiç adil değil."

Hızla uzaklaşırken ona Nick'in güzel görünüşünün beni cezbetmediğini söylemiyorum. Diğer her şey - tüm kötü şeyler, yüzeyin altında gizlenen çirkinlik, en karanlık yerlerde hayatta kalmak için her şeyi tüketme ihtiyacı.

Bana kendimi hatırlatan kısımları.

22

Lavinia

TOrospuların kendilerine ait bir soyunma odaları var - ya da sanırım daha doğrusu bir salonları. Erkeklerinkinden kesinlikle daha güzel ve küf ve ter kokusundan çok losyon ve parfüm gibi kokuyor.
Top torbası. Yerler sert ahşaptan yapılmıştır ve ön odada, şehir kulübündeki makyaj odası gibi yumuşak kadife koltuklar vardır. Sonraki bölümde odanın bir tarafında uzun bir dolap sırası, diğer tarafında ise parlak ışıklı aynalar ve tuvalet masaları var.

"Otur," diyor, sandalyelerden birini işaret ederek. Bana bir köpek gibi emirler yağdırdığı için omuzlarım geriliyor ama bu kıza meydan okumanın beni sadece annemden değil, diğer çocuklardan da inciteceğini hissediyorum. Baş ağrısına ihtiyacım yok ve dürüst olmak gerekirse, kendi çarpık yöntemiyle yardım etmeye çalışıyor.

"Lütfen bana bir çeşit makyaj yapacağını söyleme." "Tamam," diyor ve sandalyeyi döndürerek aynaya bakıyor. Burada
Şifonyerin üzerinde kişisel eşyalar, Verity ve annesinin fotoğrafları, bir mücevher kutusu, çeşitli biblolar. "Bunu sana söylemeyeceğim ama bu gece oldukça önemli ve Aile Yemeği'nden sonra boyundan büyük işlere kalkıştığın çok açık."

"Nasıl giyineceğimi biliyorum," diye cevap veriyorum, ona sinirli bir bakış fırlatarak. "Benim tarzım sadece... daha az spor salonu faresi gibi ve daha çok-" Duraklıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Şey, artık ne olduğunu bile bilmiyorum. Son birkaç yıldır bu konuda pek söz hakkım olmadı. Ama bir seçeneğim olsaydı, daha az fahişe olurdum." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Alınma ama."

"Alınmadı." Bir fırça alıyor ve saçımın tepesine tutuyor. "Cutluts'ların kendine özgü bir tarzı vardır. Bundan utanmıyoruz. Dükler bunu seviyor ve önemli olan da bu." Fırçayı aşağı doğru çekiyor, düğümlere ve karışıklıklara nazik davranmıyor. "Düşes'in kendi markası olmalı, ama markaya uygun olmalı, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Demek istediği, önümüzdeki iki saat boyunca Auggy'nin Hideaway'deki son gecemde bana yaşattıklarının genişletilmiş bir versiyonuna maruz kalacağım.

O saçımı keserken ve okşarken, diğer kesim kızları içeri süzülmeye başladığında bile kıpırdamadan oturuyorum. Durup ona arkadan sarılıyorlar, kıçını sıkıyorlar ya da başını okşuyorlar. Tırnaklarıma geçip onları koyu, neredeyse siyah-kırmızıya boyadığında, kesim kızları harekete geçiyor, ihtiyaç duyduğunda Verity'ye yardım ediyor, cımbız, peeling ve makas buluyorlar. Verity'nin benim pozisyonumda olmak için yetiştirildiği hiç bu kadar açık olmamıştı. Diğer kızlar herhangi bir küçümseyici yorumda bulunmadan ya da ters ters bakmadan ona itaat ediyor. Birlikte bir birim gibi çalışıyorlar, durmadan konuşuyorlar, her şey hakkında sürekli sohbet ediyorlar. TV şovları, ünlüler, yemek ve seks.

Ben burada yokmuşum gibi davranıyorlar.

Sanırım bu, küçümsemeyle karışık şüpheli bakışlara maruz kaldığım parti ve yemekten daha iyi bir şey. Kısa boylu, siyah saçlı bir kız üç kıyafetle içeri girene kadar Verity'nin bu işte parmağı olduğu aklıma gelmiyor.

Verity askı setlerini düzenliyor ve "Hangisini düşünüyorsun?" diye soruyor. Sandalyedeyim, saçlarım bigudili, parmaklarım her iki dizimin üzerinde yayılmış,

ve düşünemiyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Bu bir çeşit

O gece Sy'ın yatağında oldu. *Felç*. Kelime bu.

Üç takımın arasına bakıyorum. Biri dar, ışıltılı kırmızı bir elbise. Biri dar, yırtmaçlı bir kot pantolon ile korse benzeri bir üst. Sonuncusu ise bol bir bluz, yıpranmış bir deri ceket ve koyu renk bir mini etek.

Bakışlarım onların arasında gidip geldikçe bu felç hali uzuyor ve yemin ederim terlediğimi hissedebiliyorum. Seçim yapmıyorum. Bana ne verilirse onu alıyorum. Yıllardır böyle. Kütüphanedeki kitaplar başka bir şeydi. Acele ettiriliyordum, baskı altındaydım ve fazla seçeneğim yoktu. Bilmem gereken şeyler vardı, bu yüzden o kitapları aldım.

Ama bu?

Rahatsız bir şekilde yer değiştirerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Verity bana göz kırpıyor ve bakışlarını diğer birkaç kıza çeviriyor. "Şey... gerçekten güzel bir fiziğin var. Her şeyin içinde harika görüneceğine eminim. Değil mi?" *Onlara* soruyor. Sürtükler.

İçlerinden biri tereddütlü bir şekilde başını sallıyor. "Ah, tabii. İyi bir vücudun var."

Verity "Elbise çok... Kuzey Yakası mı?" diyene kadar beyin hücrelerim harekete geçmedi.

"Haklısın." Elimi uzatıp yere atıyorum. "Deri ceketli olanı bana ver, ama diğerinin kotunu da."

"Seksi serseri. İyi seçim." Verity bana memnuniyetle başını sallıyor ve kazanan kıyafeti aynanın yanına asıyor. "Eşyaların hazır olsun diye bir saniyeliğine dışarı çıkacağım. Burada iyi olacaksın." Bunu bir soru olarak ifade etmiyor -ne bana ne de diğer kızlara- sadece gidiyor. Ben de bu şekilde sessizce oturup sütyen değiştirme ve üstsüz selfie çekme gibi ayrıntılı oyun öncesi ritüelleri garip bir şekilde gözlemliyorum.

Sy ve Remy'nin ring kızı Haley içeri girdiğinde, herkesin saç spreyi ve ojesinin dumanından kafam güzeldi. Aynadaki yansımasında onu izliyorum, elbisesini çıkarıyor ve diğerleri gibi üstsüz bir şekilde dolabını karıştırıyor. Pembe dantel bir tanga giyiyor ve bu konuda oldukça umursamaz görünüyor. Kızların hiçbirinde zerre kadar alçakgönüllülük yok gibi görünüyor.

Haley gökkuşağı çizgili, esnek, payetli bir tişört giymeye karar verir ve tişörtü başına geçirir. "Cheyenne," diye seslenir yan dolaptaki kıza, "kırmızı rujunu ödünç alabilir miyim?"

"Elbette bebeğim," diyor diğer kız, makyaj çantasını karıştırırken. "Üstüne bu ışıltılı parlatıcıyı dene. Pullarını parlatacaktır."

"Hayatımı kurtardın," diyerek yanımdaki aynaya doğru eğiliyor ve rujunu sürüyor. "Bruce dövüş için hazır mı?"

"Ana müsabakada olmadığı için kızgın ama şansını bulacağını biliyorum. Çekiliş Sy'ın." Cheyenne, Haley'e küçük bir dudak büküşü yapıyor. "Yani sen de öylesin."

Sy'ın adını söylediğinde, Haley'nin gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Başka tarafa bakabilirdim ama bakmadım. O payetler giymiş olabilir ama ben Düşes'im. Cheyenne'e bakıyor ve "Bruce'la dövüşten önce mi buluşacaksın? Her zamanki gibi mi?"

"Tanrım, evet, onun nasıl olduğunu bilirsin. Batıl inançları var ve çok azgın. Kazandığı lanet olası bir dövüşten önce ona sakso çektim ve şimdi her maçtan önce dizlerimin üzerine çökmek zorundayım."

Haley gülüyor ve bir çift siyah likralı ganimet şortunu çekiştiriyor. "Sevdiğini biliyorsun."

"Bunun onu mutlu ettiğini biliyorum ve bu benim işim." Yanına gidip Haley'i yanağından öptü ve odadan dışarı çıktı. "Dışarıda görüşürüz, kızım."

Haley ayaklarını diz üstü çizmelerin içine sokuyor ve uzun süre bağcıklarla uğraşıyor. Parfüm sıkmak için başını arkaya attığında, Remy'nin Aile Yemeği sırasında tenine çizdiği soluk deseni tam olarak görebiliyorum. Bu bir çizim, kendime hatırlatıyorum. Gerçek mürekkep değil.

Verity tekrar içeri giriyor. "Annen seni arıyor, Haley," diyor ve ayaklarımı göstererek başını sallıyor. "Şimdi iyi olmalısın."

Haley bizi şeftali kokulu bir vücut spreyinin içinde bırakarak odadan çıktı.

"Annen onu gerçekten istedi mi?" Genişlemiş ayak parmaklarımın arasından mendil tomarları çıkararak soruyorum.

"Evet, tanıtım için önceden bazı fotoğraflar çekiyorlar." Gözlerini deviriyor. "Sosyal medya. West End'de gerçekten çok büyük. Buradaki herkes iyi bir esneklik için kendini kremliyor."

"Kim fotoğraf çekiyor?"

"Haley ve Sy, diğer dövüşçüler ve onların ring kızları." Arkama geçti ve saçlarımla biraz daha oynadı.

Ayak parmaklarımı oynatarak onları esnetiyorum. "Sonra ne olacak? Dövüşten önce bir süre var. Antrenman yapıyorlar mı?"

Bana hızlıca bakıyor ve kot ceketi uzatıyor. "Yani, sen
pratik diyebiliriz ama çoğu insan buna sikişmek
diyor." "Bruce ve Cheyenne," diye belirtiyorum.

"Kesinlikle. Bazı rutinleri var." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ne? Çocukları mı merak ediyorsun?"

"Kimi becerdikleri umurumda değil."

Ama kelimeleri söylerken bile, bunun düşüncesiyle ilgili bir şey var - Remy'nin birini masanın üzerine eğmesi, Nick'in karanlık bir arka odada başka bir kızı korkutması, Sy'ın birine birkaç gece önce gördüğüm o sessiz yoğunluğu göstermesi...

İnanılmaz derecede kalabalık hissettiriyor. Daha fazla unsur oyunda. Daha fazla ter, şehvet ve eller.

Yapmamalarını tercih ederdim. "Ama aletlerini nereye soktuklarını bilmek iyi olurdu, değil mi?"

Bana bakışı sıcak ve rahatsız hissetmeme neden oluyor ve bunun nedeni ceket değil. "Dükler ve Düşeslerinin her zaman kendi düzenlemeleri vardır. Bu seninle çocuklar arasında." O konuşurken ona bakıyorum. "Ama sanırım sana Remy ve Haley'nin eskiden oldukça ateşli olduklarını söyleyebilirim."

"Sikişiyorlar mı?" Ben soruyorum. "Düzenli olarak mı?"

Gözlerinde bir kırgınlık var. "Son zamanlarda daha az. Siz Düşes olduğunuzdan beri bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan falan endişeleniyorsan tabii. Bana hiç fiziksel bir şey gibi gelmedi. Remy o tip biri değil. Açıkçası Haley de öyle."

Bilgi içimde dikenli bir şey gibi kıvrılıyor ve onu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Haley seksi biri sanırım. Bahse girerim hiç telaşlanmadan kabul edecek, kalçalarını onun için açacak, onu sikerken ağzından dökülen saçmalıkları umursamayacak.

"Peki ya Simon?" İstemeden de olsa ağzımdan kaçırdım.

"Eğer isteseydi yapardı, ama sanırım maç öncesi sikişler pek ona göre değil. Ya da bildiğim kadarıyla hiç olmadı. Herhangi bir... işaret görmedim." Makyaj masasını düzenliyor, alnı kırışıyor. "Gerçi diğer kızların seks konusunda deneyimleri var."

"Sen bilmiyor musun?" Kaşlarımı yukarı kaldırarak soruyorum. "Sen bakire misin?"

Başını sallıyor ve vay canına. Kimin aklına gelirdi ki, o kıyafetlerle? "Kendimi kurtarıyordum."

"*Onlar* için mi?"

Ses tonuma gülüyor. "Sy, Nick ve Remy değil, yani... özellikle." Ojeyi tekrar sıraya diziyor. Üçüncü kez. "Dükler kim olursa olsun. Burası her zaman benim yerim olacaktı, yani Kraliyet'in." Bana kısa bir bakış gönderdi. "Ve hepimiz kraliyet mensuplarının nelerden hoşlandığını biliyoruz. Sokakta bir bakire ve çarşaflarda bir sürtük."

Hâlâ birilerinin kendilerini rastgele üç serseri için kurtarması fikrine takılmış durumdayım. "Ya sonunda...?" *Sürüngenler mi? Pusuda bekleyenler? Manyak? Pislik*? Şu anki grubun daha kötüye gitme ihtimali yok gibiydi ve o da açıkça buna hazırdı. "Ya onları sevmediysen?"

"Fark etmezdi," diye cevaplıyor basitçe. "Bu erkeklerle ilgili değil- gerçekten değil. Asil olmakla ilgili. Kendinden daha büyük bir şeye ait olmak. Topluluğunuza yardım etmek, isminizin bir anlamı olması. Sanırım onlardan hoşlanmak da bir bonus olurdu." Ben ona bunun ne kadar çılgınca olduğunu söyleyemeden

"Sy daha çok kendini dövüşe hazırlamak için duvarları yumrukluyormuş gibi görünüyor." Bana garip bir gülümseme veriyor ve aramızda uzun bir ritim geçiyor.

Sonunda, "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordum. Kaşlarını çattı.

"Ben iyi bir insanım."

"Hayır, yani..." Aramızda bir el sallıyorum. "Birbirimize saçmalamayalım. Düşes olmak için benden daha uygun olduğun çok açık ve ayrıca bunu gerçekten istedin. Yani... üç potansiyel psikopat için kendini kurtarmaya razı olacak kadar. Bu seni kızdırmıyor mu?" Daha sessiz, "Acıtmıyor mu?" diye soruyorum.

Bir omzunu kulağına doğru çekerek yarı omuz silkiyor, yarı yüzünü buruşturuyor. "Düşündüğün şekilde değil. *Senin* yüzünden değil. Yeterince iyi birine benziyorsun." Bana sinsi bir bakış attı. "En azından Kont Çöpü için."

"Vay be." Sesim donuk. "Teşekkürler."

Karşılık olarak gülümsemesi kelimeleri hafifletecek kadar alaycı. "Kesinlikle birçok planı alt üst etti, ama dürüst olmak gerekirse... hepsi benim değildi." Bana attığı bakış göğsümün çukuruna doğru ilerliyor, çünkü bunu biliyorum. Bunu Leticia'da gördüm ve bazen kendimde de görüyorum. Bu, beklentilerini karşılaması gereken birinin bakışı. "Sana karşı iyiyim, çünkü seçilmemiş olsam da Düklere hâlâ sadığım," diyor Leticia, kesin bir ifadeyle. "Benden istedikleri her şeyi yaparım. Sen yapmaz mısın?"

Birbirimize bakıyoruz.

Benimle birlikte kahkahalara boğulduğunda, daha önce Sy ile yaşadığım küçük itiş kakışı hatırladığını anlıyorum. Daha önce göğsüme yerleşmiş olan sızı, başımı arkaya atıp derin, karın ağrıtan bir kahkaha attığımda yok oluyor. "Evet, doğru," diye homurdanarak gözlerimin kenarındaki ıslaklığı sildim. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı."

"Muhtemelen bu yüzden sen olmak zorundasın." Sırıtışı azalıyor ama tamamen yok olmuyor. "Dükler savaşçıdır ve ben hiçbir şeye direnmezdim. Eminim senden hiç sıkılmamışlardır." Makyaj malzemelerini açıyor

Çantasını, annesine o kadar benzeyen bir hareketle bileğine vurarak beni ürkütüyor. "Diğer kızlar için endişelenme. Anladıklarında kendilerine geleceklerdir."

"Neyi aldıktan sonra?"

"Casusluk yapmak ya da adamlarımızı sabote etmek için burada olmadığınızı." Tüm cila ve malzemelerini çantaya atmaya başlar ve ekler: "Çünkü onlar bu yüzden buradalar - en azından Sy ve Remy. Son birkaç yıldır bizimkiler. Ama şimdi?" Ayağa kalkıyor, kararlı bir nefes veriyor. "Artık onlar senin."

Üç kelimenin bu kadar kararlılıkla, bu kadar şiddetle söylendiğinde bu kadar çok şey anlatabilmesi etkileyici. Gözlerindeki uyarıyı görmeme gerek yok, çünkü duyuyorum.

Düklerin kendi altı yumruklarından daha fazlası var.

~

VERITY beni ringe götürüyor. Dükler'e dönene kadar bana göz kulak olmasının söylendiğini hissediyorum. Böyle bir kalabalıkta, kaçmak için bolca fırsat olurdu. Ama ben kaçmıyorum. Zamanımı bekliyorum.

Sekiz gün.

Verity'nin bu gece bana açıkça belirttiği gibi, tüm Dük sistemi Düşeslerine değer veriyor. Şimdilik elimden gelenin en iyisi bu.

Friday Night Fury, göz korkutucu bir Lord tarafından sürüklenmediğiniz, mikro çip takılmadığınız ve çeteler arasındaki amansız rekabette ödül olarak sunulmadığınız zaman farklı bir havaya sahip.

Hâlâ teşhirde olmadığımdan değil.

Nick salonun diğer tarafından yaklaşmamızı izliyor. Ringin dış tarafında duruyor, kollarını üst ipin üzerinden tembelce sarkıtmış. Soyunma odasının kapısını izliyor olmalıydı. Soyunma odasına giden tek yol orası.

Saatler önce bomboş olan, ancak şimdi gürültülü bir tavır alan kalabalık alanın karşısından gözlerinin beni nasıl bulduğunu açıklayın. Bakışları beni hiç terk etmiyor. Ben yaklaştıkça o daha dik duruyor, mavi gözleri vücudumun her bir parçasını içine çekiyor.

O sırada bunun üzerinde pek düşünememiştim ama kıyafet... tam da lisede giyeceğim türden bir şeydi - gerçekten şansım varken.

Onlara doğru ringin etrafında dönmeye başladığımda Nick, Remy'yi dürtüyor ve beni de onun yoğun bakışlarına maruz bırakıyor. Alan örtülmüştü; spot ışıkları orta mindere odaklanmıştı ama Nick'in gömleğinin ve pantolonunun siyah düğmelerini görebiliyordum. Onu kan sıçramış ya da yarı çıplak görmeye alışkınım. Bu haliyle sadece güzel görünmüyor, muhteşem.

İkisi de beni karşılamak için platformdan aşağı atlıyorlar ama Nick elini uzatıp beni kemerimden tutarak öne doğru çekiyor.

"Görüyorum ki gardırop durumunu yeniden gözden geçirmemiz gerekecek." Eğilerek doğrudan kulağıma konuştu. "Seni hiç şu an olduğundan daha ateşli görmemiştim." Bunu kıçımı sıkarak noktalıyor, parmakları kıç yanağımın hemen altındaki kesik yırtıklardan birini dürtüyor. Bu yüzden külot giymiyorum ve donup kalmasından, boğazından çıkan kısık, gergin bir sesten bunu anlayabiliyor.

Bir ürpertiyle savaşıyorum ve suçu üstümdekine atmaya çalışıyorum. Alt gövdemin tamamı açıkta. Kollarımı kaldırsam memelerimin alttan dışarı fırlayacağından eminim.

Ama en azından bot giyebiliyorum.

Diğer kolunu bana dolayarak tepki veriyor ve beni törpülemek için yaklaştırıyor. "Bir gün o güzel amını tekrar sikmeme izin vereceksin. Fiyatını söyle Minik Kuş, ben ödeyeceğim." Kıçımı bir kez daha sıkarak işaret parmağını hakkı olmayan şeylere tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor. Ona karşı koymama izin vermiyor ve beni Remy ile yüzleşmem için döndürüyor.

"Gördün mü?" diye soruyor, kollarını boynuma doluyor, çenesini başıma dayıyor. "Şimdi anlıyor musun?"

Remy kesinlikle görüyor, ama *ne* gördüğünden emin değilim. Gözleri, yeni aldığı arabanın limonlu olup olmadığına karar veren biri gibi üzerimde geziniyor. Her ne arıyorsa, bulamıyor gibi görünüyor.

Ta ki parmağını bel kemerime sokup yıldızı ortaya çıkarana kadar.

Rakamları ağzında gevelemesini izliyorum, alnındaki çukur hafifliyor. Geri çekilip bana son bir kez bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, anlıyorum." Gözleri önce benimkilere, sonra da Nick'inkilere kayıyor. "O lanet olası bir Düşes, kardeşim."

Nick bana garip bir zafer hissi veren bir el sallıyor, sanki bir dövüşü kazanan oymuş gibi. "Aynen öyle. Hadi yapalım şu işi."

Enerjilerinden ürküyorum ama aynı zamanda bir parçam da açılıyor. İlk kez biri bana zorlama ve yarı yarıya şaka gibi hissettirmeden Düşes dedi. Düşes olup olmadığımı, ideal koşullarda bile olmak isteyip istemediğimi merak etmeye başlıyorum. Daha önce Kontesler tanıdım, birkaç Leydiyle tanıştım ve lise birinci sınıfta yerel bir gösteride bir Barones'e esrar sattım. Ama burası her zaman Leticia'nın yeriydi. Bunu o kadar keskin hissediyorum ki kalabalığın içinde onun altın sarısı saçlarının parıltısını bile görebiliyorum. Kendimi asla onlardan biri olarak görmedim. Asil bir kadın. Bir odaya girdiğimde insanların baktığı biri. Nick kalçalarımdan tutup beni zahmetsizce Remy'nin uzanmış eline doğru kaldırıp ringe çektiğinde ilgi odağı haline gelen biri. Kalabalığa baktığında bir grup erkeğin benim de parçası olduğum bir şey için tezahürat yaptığını gören biri.

Kısa bir an için Verity'nin az önce neden bahsettiğini anladığımı düşünüyorum.

Nick yumrukları havada, altın yüzüğünü göstererek ve kalabalığı coşturarak minderde tur atıyor. Eğer bu onun için yeniyse, bunu asla bilemezsiniz. Sanırım bu sadece

onun kanı. Bir köşeden diğerine yürüyüp kitleleri galeyana getirirken dövmelerinin kaslarına vuruşu. Yüzündeki taşlaşmış ifade, sanki sonuç hakkında endişelenmiyormuş gibi. Onu asla bir sanatçı olarak görmezdim ama işte burada, krallığını -hayır, *onların krallığını*- kukla iplerine sahip bir efendi gibi yönetiyor. Kalabalık kulağımda davul sesi gibi, ayaklarını yere vuruyor. Bazı kardeşlik çocukları ringe doğru eğiliyor, avuçlarını bir tezahürat eşliğinde mindere vuruyor.

DKS! DKS! DKS!

Nick'i bir mıknatıs gibi izliyorlar ve onu istedikleri çok açık - ya adı ya da ünü için. Fark etmez. Nick yumruklarını kaldırdıkça, tezahüratların sesi de yükseliyor.

Remy'nin hayranları da yok değil, çoğu kadın. Buna şaşırmadım. Ringin etrafında dolaşırken, yumruklarını tokuşturmak için iplerin üzerinden eğilirken seks kokuyor. Bir fahişenin birasını alıp üç büyük yudumda içiyor ve bardağı uzanan kollar denizine geri fırlatıyor. Kesecek kadar keskin olan aynı manik enerji aynı zamanda parlayacak kadar da parlak ve bunu gizli, tehlikeli bir şey gibi yayıyor, dağınık platin saçları çarpık bir hale gibi parlıyor.

Arka köşede kalıyorum, buradaki rolümün ne olduğundan emin değilim ve Remy bana doğru yürüdüğünde bu konuda daha az gergin hissetmiyorum. Elinin ağırlığı kalçama iniyor, yayılmış parmakları kumaşa sürtünüyor. "Sen bir yıldızsın Vinny," diyor Remy, ağzı kulağıma yakın. "Bunun amını ıslatmadığını söyle bana."

Ondan yayılan benzersiz bir enerji var ve ben hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş durumdayım. Bu Remy bir kuleden atlayabilir ya da kalabalık bir spor salonunun önünde elini pantolonuma sokabilir. Bu bir zar atışı. Ama bir bakışta daha önce tanık olduğum karanlıktan eser olmadığını görüyorum. Burada her şey pırıl pırıl, içinde yükselen coşkunun titreşimi.

Beni spot ışıklarına doğru sürükledi ve yumruğumu havaya kaldırdı. Ve siktir.

Kalabalığın sesi yükseliyor.

Bunun bir sebebi de sütyenimin görünmesi olabilir.

Ama daha büyük bir kısmı sadece pozisyona sahip olmak. *Düşes*. West End, Forsyth'in en düşük evi. Diğer krallıklar şans verilse yüzüne tükürür. Yine de savaşıyorlar. En iyi olmak için değil. Başkasını devirmek için değil. Savaşıyorlar çünkü başka bir yol bilmiyorlar, tıpkı benim gibi. Bu aydınlanma göğsümde bir sızı gibi sekiyor, çünkü ben de onlardan biriyim. Hiç bilmeden ya da istemeden, bu terli, ağır beden kitlesine, Kuzey Yakası'na hissettiğimden daha fazla yakınlık duyuyorum.

Kalabalığa bakıyorum ve beni hor gören bir krallık görmüyorum. Beni alkışlayan kırk elli *altmış* adam görüyorum, dördümüzün arkasında onların yönetici evi olarak durmaya hazırlar. Bunun için yaratılmış bir kalabalık görüyorum. Forsyth'in yumrukları, bir şeyin karşısında olduğu kadar *yanında da* durmaya hazır.

Bir ordu görüyorum.

Remy yüksek sesle, çılgınca bir kahkaha atıyor ve sonra beni havaya kaldırıp ağzını ağzıma yapıştırıyor. Bir an için çırpınıyorum ama kolları belimi çelik gibi sarıyor ve onu ağzı açık ve kaygan bir şekilde geri öpme içgüdüsünün fiziksel mi yoksa hayatta kalmak için mi olduğundan emin değilim. Ama yapıyorum. Bir elimi gömleğine sokup dilinin tadına bakıyorum ve kendi iç tepkimi bile duyamıyorum, ağzının sıcaklığı ve kalabalığın uğultusu dikkatimi dağıtıyor.

Kenarda bir yerde, rastgele biri bağırıyor, "Evet! Kuzey Yakası'nın canı cehenneme Maddox!"

Sonra kim olduğumu

hatırladım. Bir Lucia.

Bu da en az ellerin birbirinden ayrılması kadar beni dünyaya geri gönderiyor. Nick'in taş gibi yüzü bana bakarken nefes nefese kalıyorum ve hatırlıyorum.

Anlaşma.

*"*Sadece *beni öpmeni istiyorum."*

"Bunu o yaptı!" Israr ediyorum, bunun için cezalandırılma ihtimali göğsümde panik yaratıyor. Doğal olarak Remy de sırıtarak dişlerini

gösterip

alt dudağının üzerinden.

"Daha sonra," diyor Nick, beni arkadaşından morartıcı bir tutuşla uzaklaştırarak.

Ringin bulunduğu platform spor salonunun tabanından yaklaşık bir metre yükseklikte ve Nick önce aşağı atlayıp kollarını bana doğru uzatıyor. Beni zahmetsizce yakalıyor, Remy yanımıza atlarken beni yere indiriyor.

Bizi koltuklarımıza götürdüğünde içgüdüsel olarak hiçbirine oturmayacağımı biliyorum. Nick oturur oturmaz kucağına kıvrılıyorum, kalbim bu gece nerede uyuyacağım ihtimaliyle çarpıyor. Bunu yaparken yüzünü dikkatle izliyor, herhangi bir öfke ya da hırçınlık belirtisi arıyorum.

Yüz ifadesi anlaşılmaz. Nick bu konuda iyidir; tepkilerini gizler, beklentileri engeller. Onunla ilgili en kötü şeylerden biri de bu, bir sonraki adımın ne olacağını asla bilememek. Sonunda bakışlarımla buluştuğunda, bakışlarında bir karanlık var ve ağzını ağzıma yapıştırdığında geri çekilmem gerektiğini daha iyi biliyorum.

Öpücük cezalandırıcı.

Dilini dişlerimin arasına sokup Remy'nin ağzının tadını yalamasını anlatacak başka bir kelime yok. Ancak çok çabuk oluyor ve çekildiği anda rahatladığımı hissediyorum. Aleti altımda sertleşiyor ve dudaklarıma memnun olduğunu gösteren o sırlı, memnun bakışını atıyor.

Koltuklarımız özel bir şey değil. Kalabalığın geri kalanıyla aynı sert tribünler. Ama ringin kenarındayız ve Nick kollarını belime dolayarak yerleştiğinde, gözlerim odanın her iki tarafını da görüyor. Geçen sefer beni tuttukları kafes ve Krallar için VIP alanı. Kafes boş, yani sanırım bu gece söz konusu olan bir insan ödülü yok. VIP bölümü geçen seferki gibi tıklım tıklım değil, ama Lordlar orada, Leydi'leri ve Prens olduklarını tahmin ettiğim üç güzel oğlan, kendi Prensesleriyle birlikte. Henüz erken ama karnı hâlâ düz görünüyor.

Ringin diğer tarafında iki Baron ve Baronesleri var. Hepsi arkalarına yaslanmış, bir şekilde hem gergin hem de sıkılmış görünmeyi başarıyorlar. Bu onların sahnesi olmaya yakın bir yer değil, kalabalıkta çok fazla Beta Nus olmaması da bunu daha da belirginleştiriyor.

Sadece bir tane.

Arka tarafa yakın. Baronlar kalabalığın içinde kaybolma yeteneğini geliştirir. Kitlelerin içinde kaybolabilen güzel giyimli bir adam olmak. Maskeli ve gizli olmak ve saldırmak için zamanı beklemek. Bu adam bu konuda oldukça iyi, ama yine de onu fark ediyorum, bir sütuna yaslanmış. Dikkatimi çeken bir aletle oynuyor, avucunun içine tıklıyor ve yeşil bir ışık yayıyor.

Ne olduğunu hemen anladım.

Ve bu konuda ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Remy'nin eli kalçama yerleşiyor, uzun ve tekrarlayan vuruşlarla aşağı yukarı hareket ediyor. Yüzüğü arıyorum ve Nick'e doğru eğiliyorum. "Sy nerede?"

"Önce Bruce dövüşecek, sonra Sy," diyor ereksiyonunu kalçama sürtünerek. "Sıra ona gelene kadar arkada kalacak, son dakika hazırlığı."

Salondaki tartışmayı düşünüyorum. Şu anda sikini Haley'nin boğazına mı sokuyor? Onu eziyor ve öğürtüyor mu? Yoksa kendi isteğiyle mi alıyor? Bu önemli değil. Asıl önemli olan Nick'in daha önce Sy ile barışı korumakla ilgili söyledikleri. Haksız değildi. Her zaman öfkeli biriydim ve onu tokatlamak delicesine tatmin edici değilmiş gibi davranmayacağım. Ama bunun bana bir faydası olmayacak. Ya Nick beni tekrar asansöre bindirmek isterse? Ya bana zarar vermek isterse? Nick benimle dünya arasında duruyor olabilir, ama benimle Nick arasında kim duracak?

Aniden ayağa kalktım. "Onunla konuşmam gerek."

Nick kaşlarını çatarak beni aşağı çekti. "Kesinlikle yapmıyorsun." "Ona bir şey söylemem gerek."

"Öyleyse söyle *bana,*" diye karşı çıkar Nick. "Senin için ona söyleyeceğim."

Gözlerinin içine baktım. "Bak, söz veriyorum hiçbir şeyin peşinde değilim. Bir bok başlatmayacağım. Bu sadece..." Kalabalığın içindeki Beta Nu'ya bakıyorum. "Ben olmalıyım."

Uzun bir süre beni inceledi ama başıyla onayladı. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan seni bulurum ve tüm anlaşmalarımız -*hepsi*- sona erer. Anladın mı?"

Demek ki öpücük onları kırmamış.

Asansör yok demek.

Rahatlamış bir şekilde, "Evet" diye cevap verdim.

Arka tarafa doğru yürümek garipti. Liseden beri bu kadar çok insanla bir arada olmamıştım ve bu bana kendimi dikenli ve aşırı hassas hissettiriyor, sanki sıkıştırılmış ve kapana kısılmışım gibi. Sonunda kapıdan içeri girdiğimde kaslarım gülümsemem kadar gergin ve gergin hissediyor.

Haley koridorda.

Bir parça sakız çiğniyor, gözleri telefonunun ekranında ve soyunma odasının kapısının önünde sürtük, ışıltılı bir gargoyle gibi oturuyor. Kapının açılma sesiyle gözleri yukarı kayıyor ve çenesini kaldırıyor. Az önce suratı dev bir yarak tarafından sikilmiş birine benzemiyor ama ikisine de hak vermemek elde değil. Buradaki fahişeler neredeyse Kontların uyuşturucu bağımlıları kadar fanatik.

"Sy nerede?" Ben soruyorum.

Başını kapıya doğru eğiyor. "İşini yapıyor. Hazırlanıyor." Başımı sallayarak kendimi toparlıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Haley beni engelliyor. "Oraya giremezsin."

Kollarımı kavuşturarak geri çekiliyorum. "Umurunda olmaz. Onunla daha önce de orada bulundum."

"Bir kavgadan önce değil, yapmadın." Omuzlarını geriye iterek bana tepeden bakan bir gülümseme veriyor. "Sy'ın bir sürü oyun öncesi ritüeli vardır. Eğer birine bulaşırsan ve o kaybederse-"

Gözlerimi devirip öne doğru itiyorum. "Bu riski alacağım."

"Hey!" Ben kapıyı itmeden önce beni yakalamaya çalışıyor ama ben daha hızlıyım, hızla içeri giriyorum.

Sy ilk bankta oturuyor, kulaklarında iki kapsül var ama sesi çok yüksek değil herhalde, çünkü Haley peşimden sendeleyerek geçerken bize ters ters bakıyor.

"Özür dilerim!" diye ciyaklıyor ve beni kolumdan çekiştiriyor.

"Ona söylemeye çalıştım-" "Konuşmamız gerek," diyorum dirseğimi onun elinden çekerek.

Sy gömleksiz, tüm kaslarını ve kırmızı tenini sergiliyor. Gözümün önüne daha önce giydiği, geniş göğsünü saran takım elbise geliyor. Karnımda bir şeyler kıpırdıyor ama Haley'e anlamlı bir bakış fırlattığında hızla taşa dönüşüyor.

"Konuşamıyor," diyor bana kısık bir sesle. "Dövüş geceleri, salona girdiği anda sessizleşir. *Dediğim gibi* bu bir ritüel."

Hem sümüklü ses tonu hem de böyle bir şeyin saçmalığı karşısında yüzüm sertleşiyor. "Mükemmel," diye cevap veriyorum, aramızdaki mesafeyi aşarak. "Bu da çeneni kapalı tutman ve beni gerçekten dinlemen gerektiği anlamına geliyor. Gidebilirsin." Son kısmı Haley'e söylüyorum, parmağımla kapıyı işaret ediyorum.

Çenesi öfkeyle düşer. "Yapamazsın öylece-"

"Ben Düşes'im ve Dük'ümle bir dakika yalnız kalmak istiyorum" diye araya girdim. Otoritenin sahiplenici alt akıntısını duyduğundan emin olduktan sonra ekliyorum, "Bu bir sorun olur mu?" Derisinin altında kaynayan sıcak kızgınlığı görebiliyorum ama topuğunun üzerinde dönüyor ve hışımla odadan çıkıyor.

Sy'ın bakışlarıyla karşılaştığımda bana bakıyor, yüzü boş bir maskeye dönüşmüş.

Uzanıp kulağındaki kulaklıklardan birini alıyorum ve gözlerindeki düşmanlık parıltısına katlanıyorum. "Dışarıda lazer işaretçisi olan bir Beta Nu var." Tek yaptığı kaşlarını kaldırmak olunca, daha da detaylandırıyorum: "Gerçekten güçlü lazerlerden biri. Muhtemelen birini kör edebilecek türden bir şey. Sanırım görme duyunuz sizin için önemli, o yüzden başınızı aşağıda tutun."

Yanaklarından biri buruşuyor, gözleri kapıya kayıyor.

İnanılmaz bir şekilde, tam olarak ne söylemek istediğini biliyorum. "Onlara söyleyeceğim. Ben sadece-" Ama bunu korkunç derecede şeffaf olmayan bir şekilde nasıl bitireceğimden emin değilim. O yüzden dürüstlüğü seçtim. "Bu bir zeytin dalı. Sen benim için bir pisliktin; ben de senin için bir pisliktim. Ama iyi ya da *kötü,* sen benim Duke'ümsün ve bu da demek oluyor ki sen batarsan ben de seninle birlikte batarım." Kulaklığını ona geri veriyorum, gözlerinin kısa bir an için çıplak karnıma kilitlenmesini kaçırmıyorum. Alırken parmakları benimkileri okşuyor. "Birbirimizden nefret ediyor olmamız burada ikimizin de kazanamayacağı anlamına gelmez." Bakışları benimkilere sıçrıyor, kafası şaşkınlıkla yana eğiliyor. "Ne kazandığım konusunda endişelenme. Sadece seni alaşağı etmenin bunun bir parçası olmadığını bil. Aslında, *onları* yenmeni görmeyi tercih ederim, hepsini. Baron, Prens, Kont, Lord." Uzanıp kulağındaki diğer kapsülü çıkarıyorum, yavaş ve nazik hareketler yapıyorum, o da merakla gözleriyle elimi takip ediyor. "Bunu duymanı istiyorum, bunu gerçekten duymanı istiyorum," diye açıklıyorum sert bir bakışla. "Bana fahişe diyebilirsin. Beni itip kakabilirsin. Canımı yakabilir, beni aşağılayabilir, kendimi çöp gibi hissettirebilirsin. Ve ben yine de onları alaşağı ettiğini görmek isteyeceğim. Sana engel olmayacağım, şimdi ya da asla."

Bunu gözlerini kısarak ve ellerini esneterek dinliyor. Onlar
Karmaşık bir şekilde bantlanmış, mafsaldan mafsala. Boş boş, bunu nasıl yapacağımı öğreneceğimi düşünüyorum. Belki bununla ilgili bir kitap vardır. Bana çenesini eğerek tek bir selam verdiğinde, bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum.

Ama üzerinde sallanana kadar değil.

Uzattığım elime şaşkınlık dolu bir bakış atıyor ama yine de tutuyor, ayağa kalkmak için elini kullandığında neredeyse beni geniş göğsüne doğru deviriyor. Üzerimde yükseliyor ama korkutucu değil. O gözleri görmüştüm, ağır kapaklı ve ihtiyaç dolu. Bu bronz tenin benimkine karşı terlediğini hissettim. Gecenin köründe bana karşı kendini hırpalarken acı dolu nefeslerinin sesini duydum. Onu en çıplak haliyle gördüm.

insani, temel içgüdüler. Ve ben onun her şeyden çok ne istediğini biliyorum.

Kazanmak için.

Sy sonuçta sıradan bir adam.

Soyunma odasından çıktığımızda Haley somurtuyordu. Yaklaştığımızda çenesini yukarı kaldırarak bunu gizlemeye çalışıyor ama gözlerindeki burukluğu görebiliyorum. "Neredeyse kalkıyorsun. Bruce kazanıyor." Sy ringe açılan çift kapıya doğru yürümeye başlıyor ama kız seslenince duraksıyor: "Bekle! Geleneği unutuyorsun Simon. Düşes her zaman Dük'ünü bir öpücükle mindere gönderir." Bir an için Nick'in benim için koyduğu kuralları bildiği düşüncesiyle öfke kabarması yaşıyorum. Ama bana sırıttığında, ikimizin de bunu yapmayı ne kadar istemediğimizi anladığı anlaşılıyor. "İyi şans getirir."

Sy dönüyor ve sert bir alaycı tavır sergiliyor ama Haley yeni bir kararlılık bulduğumu fark etmiyor. Dükler beni esir aldı. Onlar üzerinde asla gücüm olmayacak. Ama DKS'nin geri kalanı?

Durduğu yere doğru akıcı bir şekilde yürüyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek boynundaki nabız noktasına hızlı ve sert bir gagalama yapıyorum. Dudaklarımın tenine değmesi ile geri çekilmem arasındaki göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede parmakları kalçamı sıyırıyor. Bu sadece hızlı, istemsiz bir hareket ama geri adım attığımda boynundaki rujumun izini ve gözlerindeki iradeyi görüyorum ve kazanacağını biliyorum.

Forsyth ile aramda üç Dük olması faydalı olacak. Düşes olmak iyi bir rol, güçlü bir rol. Ama artık Kraliyet oyununu oynuyorum ve sadece bir unvan beni babamla eşit seviyeye getirecek.

Kraliçe.

23

Remy

Bu, kulenin parti odasının sessiz kaldığı tek an olabilir.

Işık her yerde az ama burada, Sy'ın tam üzerinde büyük bir lamba yanıyor. Başka yerlerde de mumlar var, ışık etrafta titriyor. Odanın dört köşesi. Işığın sıcaklığı altındaki bakış açımdan, kulenin geri kalanı uçsuz bucaksız bir uçurum olabilirdi ve öyle de hissettiriyor. Bu odada muhtemelen üç düzine insan var ama sanki sadece dördümüz varmışız gibi geliyor. Sy, bir sandalyede geriye doğru oturmuş, kamburlaşmış, kollarını arkaya dayamış. Nick, yanımdan izliyor, eldivenli eli iğnem kalktığında fazla mürekkebi silmek için uzanıyor. Düşes ve tüm yıldız ışığı, Sy'ın kaşındaki kesiğe dikkatlice bir dikiş atarken.

Barın yanında biri öksürüyor ve Nick ona ters ters bakarken ben de etrafımdan izliyorum. Kardeşlik bu ritüele alışık değil çünkü bu onların ritüeli değil. Ama deniyorlar. Alışık olduğumdan daha ruhani bir his, sanki enerjileri taşa ve harca titreşiyor, etrafımızı sarıyor.

Bunlar şimdiye kadar yaptığım en önemli dövmeler.

Sy'ın sırtındaki parça, kürek kemikleri arasında yer alan yuvarlak bir kabile halkasıdır; her bir halka onun yerli mirasının bir parçasıdır ve sessizlik bir saygı gösterisidir. Sy için değil,

her ne kadar hak etse de. Önemli olan onura saygı duymaktır. Bu, rozetini alan bir savaşçı.

Silahımı kaldırıyorum ve Nick anında orada, mürekkebi siliyor. Bunun bir parçası olmasına izin verdiğimiz tek kişi o. Kabile son üç yılda karmaşıklaştı, büyüdü, her halka bir zafer oldu, ama Nick çoğunda orada değildi. Gözleriyle halkaları izlediğini görebiliyorum, belki hangi dövüşün kime ait olduğunu merak ediyordur.

Her zaferle halkalar büyür, daha uzun sürer. Bir gün, tam bir parça olacak. Bunu zihnimde çok net canlandırabiliyorum, halkalar dalgalar gibi dışa doğru genişliyor.

Babaları Manny bana sembolleri öğretti. Şu anda derisine işlediğim sembol, kabilesinin değişim sembolü. Babası bunları yaparken gösterdiğim özeni o kadar takdir ediyor ki, her yıl kabile büyüğünün mürekkebimi kutsaması için beni yaz törenlerine davet ediyor. Bunu liseden beri yapıyoruz ve ilk birkaç halkadan hala öğrenmekte olduğum, mürekkebin biraz bulanık olduğu belli oluyor. Genelde kendi kötü işime bakmak, onu düzeltme, daha iyi bir şeyle örtme içgüdüsüyle göğsümün gümbürdemesine neden olurdu, ama bu?

Bu kutsal bir tarih.

Tate bazıları için buralardaydı.

Başımı kaldırıp baktığımda mum ışığının yumuşak, titrek parıltısının Vinny'nin yanağını aydınlattığını görüyorum. Sy'ın hemen önündeki sandalyeye tünemiş, dizlerinin üzerinde oturuyor. İğneyi Sy'ın derisinden geçirip bir dikişin ipliğini nazikçe bağlarken alnı konsantrasyonla sıkışmış. Minderden gözünden akan bir kan nehriyle çıkmıştı - Baron'un onu gerçekten vurabildiği tek iyi atıştı - ve Vinny ona havlu atan kişi olmuştu. Şimdi oğlumu yamalıyor, iğnesi ruhunun bir ucunda, benimki diğer ucunda. Sanki Vinny ve ben ona gösterdiğimiz özen sayesinde tanışıyormuşuz gibi, bu konuda acı verici derecede samimi bir şey var.

onun bedeni ve ruhu aracılığıyla. İkisinden biri bana nedenini sorsa, açıklayabileceğimi sanmıyorum ama seksten daha yakın olabilir.

Yüzüğün son halkasını da bitirdiğimde silahımın vızıltısının kesilmesine izin veriyorum ve odayı ağır, beklenti dolu bir sessizlik kaplıyor. Vinny son dikişi de atarken Nick son bir kez silmek için üzerime uzanıyor. Sy omzunun üzerinden bakıp gözlerimle buluşuyor, ben de başımı sallıyorum.

Üçümüz onu izliyor, bekliyoruz. Gün batımında ayine başlıyor ve sessizliği ya kaybedene ya da hedefini alana kadar bozulmuyor. Bir nefesle sırtı genişliyor ve sonra çakıllı havlaması ortaya çıkıyor. "Baronların canı cehenneme!"

Tüm oda yüksek sesli, gürültülü bir tezahüratla patlar ve biri ışıkları yakacak kadar yaklaşır ve heyecanlı, yarı sarhoş serserilerle dolu bir odayı ortaya çıkarır.

Kahretsin, burayı seviyorum.

Bir tezahüratla diğeri arasında müzik, sabırsız bir misafir gibi hoparlörlerden içeri giriyor ve mekânı derin bir bas nabzına sokuyor.

Ayağa kalkıp kollarını ve bacaklarını esnetirken Sy'ın omzunu sıvazlıyorum. Verity elinde bir bira ve gülümseyerek "Tebrikler!" diyor ve onun saçlarını karıştırıyor.

Kendisine temkinli bir ifadeyle bakan Vinny'ye bakmadan önce bir duraksama oluyor. Biraz daha havai fişek bekliyorum, çünkü bu ikisi... Henüz farkında olduklarından emin değilim, ama aralarındaki gerilim tıpkı onun arka parçası gibi; halkalardan oluşan bir dalgalanma, yayılıyor, hepimize göz kırpıyor.

Keşke şimdiden sikişseler.

Neyse ki gecenin havasına uygun olarak, parmaklarının ucuyla yanağına hızlı bir dokunuş yapmak için uzanıyor. Bu bir tokattan çok bir okşama ve onun bunu açıkça olması gerektiği gibi bir jest olarak aldığını görmek beni rahatlattı, tıbbi malzemelerini toplarken Sy'a küçük bir sırıtış verdi.

Sy'ı bir kavgadan sonra almak her zaman biraz daha kolaydır.

Bundan sonrası gerçek bir parti. Nick, Sy'ın sırtını iyileşmeye hazırlamama yardım ediyor ve ben de kutsanmış mürekkebi dikkatlice kaldırıp bölgeyi sterilize ediyorum. Dövme işim henüz bitmedi. Silahı tekrar elime almak iyi hissettiriyor, sanki sanatım kalıcılığın bir simgesi olarak ete batırılana kadar gerçek olup olmadığını asla tam olarak bilmiyor. İşin hızı beni yavaşlatıyor, metodik hassasiyet, iğne ete gömülürken çıkan uğultulu titreşim. Adayları ilk pençeleri için sıraya dizmek gibi kolay bir iş olsa bile, bir ritüelin sonu gibi hissettirmiyor. Birinin ortası gibi hissettiriyor.

Silahı sıfırlıyorum ve şu anda barda Verity ile sohbet etmekte olan Vinny'ye bakıyorum. Yanakları bir gülümsemeyle genişliyor -gerçek bir gülümseme- ve onu görünce donup kalıyorum, daha önce hiç görmediğimi fark ediyorum. Güneş kadar parlak ve Verity'nin söylediği bir şeye güldüğünde, bu ışıltının üzerimde parlaması için o kadar istekli hissediyorum ki onu yanıma çağırıyorum.

"Düşes! Bana bir bira getir."

Gülümsemesi hüzünlü bir balon gibi sönüyor ve bir an için ona seslendiğime pişman oluyorum. Yıldızlar her zaman hissedilmekten çok gözlemlenir. Ringde ona bir şey oldu. Spot ışıklarının parıltısı altında onu alıp götürmesini ve ağzı yeni bir kararlılıkla açılmış kocaman gözlerle bize geri getirmesini izledim.

Her ne olduysa, barı yöneten kıdemli DKS'ye dönüp bir bira istemeye istekli hale getiriyor. Adam ona bizim zuladan bir şişe uzatıyor, o da şişeyi taşıyor ve adam gömleğini çekerken Sy'ın yanından geçiyor. Gözlerinin onu nasıl içine çektiğini, Sy onu göremezken dilini nasıl oynattığını görüyorum. Burada ona gözlerini diken tek kız o değil. Evet, adamım on dakikalığına sopayı kıçından çıkarsa çok fazla kuyruk çekebilir. Kesilmiş fahişeler zaferin ganimeti olmaktan başka bir şeyi sevmezler.

Sy'ın payını almaması çok kötü.

Bir elinde bira, diğerinde fincanıyla derme çatma çalışma masama yaklaşıyor. Şişeyi bana uzattı, hala lanet olası bir

Verity'nin ona giydirdiği kıyafetin içinde fişek gibi. Ceketini kaybetmiş, ki bu beni şaşırtmadı. Burası her zaman çok sıcak olur. Bu geceki görünüşünde bir şey var... uyuyor. Nick'in ona giydirip durduğu o küçük askılı şeyler seksi ama sanki özü onları nahoş buluyormuş gibi vücuduna yapışık duruyor. Çok yumuşak. Vinny'nin sert şeylerle kaplanmaya ihtiyacı var.

Şanslıyız.

Bu kızın beynimden tamamen şekillenmiş olarak çıktığı hissinden kurtulmayı zorlaştırıyor. Bazen, bu sabah Sy ile olan tartışmasında olduğu gibi, bu lanet olası... sorun gibi görünüyor. Burada ağrıyan bir kas gibi zonkluyor, çatı katına çıkan merdivenleri tırmanıyor, odadan odaya zıplıyor, dışarıda benim içimde hissettiğim kadar huzursuz. Onu duyduğumda düşüncelerime dalmak gerçekten zor. Onu görmek. Onu hissederken.

Ama diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Teşekkürler Vinny," diyorum, yarısını bir yudumda yutarak. Kafamın içindeki tıkırtı seslerini bastırıyor. Sorular ve ikinci tahminler. Ona uzanıyorum ve pantolonunun belini aşağı doğru iterek onu öne doğru sürüklüyorum. Yıldızın noktaları kendini gösteriyor ve sessizce noktaları sayarak parmağımla izlerini sürüyorum.

"Peki bu oyun sonrası dövme ritüeli hepinizin yaptığı bir şey mi, yoksa...?" diye soruyor, omzunun üzerinden Sy'a bakarak.

"Hayır," diyorum, kalçasını kaplayan deride oyalanarak. "Bu sadece Sy için. Yerli savaşçılara özgü bir şey - muhtemelen ben beyaz olduğum için ruhani açıdan yasal değil ama babasının savaştığı günlerde yaptığı şey bu."

Elini uzatıp pazumdaki Meryem Ana resmini dürttü. "Hiçbirinizi dindar tipler olarak düşünmemiştim."

Acımasız bir kahkaha attım. "Ah, ben Katolik olarak yetiştirildim. Ne yapacağımı biliyorsun." Bankta ayağa kalktım ve sesimi partiye yükselterek "*Eğer mutluysan ve bunu biliyorsan, bu günahtır*" diye şarkı söyledim.

Odanın etrafında bir avuç DKS yanıt verir:

Alkış. Alkış.

"İşte benim çocuklar!" Tezahüratlarına alaycı bir şekilde gülümseyerek biramı onlara doğru kaldırıyorum. Vinny'ye açıklıyorum: "Bu piçlerden bazıları okulda benimle birlikte ayine katılmak zorunda kaldı. Ayin odasında Ritalin çekmek, işte bu *benim* halkımın ritüeli." Bankın üzerine geri çöküp malzemelerimi düzenliyorum. "Acıların Meryem Anası," diyorum dövme için. "Ben din değiştirdim ama bazı şeyler insanın üzerine yapışıyor. Yedi kılıç, yedi nokta." Burada Lavinia'nın gerçek olmadığına dair küçük bir kanıt dağı olduğu kesin ve bir an için yıldızın üzerindeki noktaları tekrar sayıyorum.

Rüyalarımda işe yaramıyor.

En son birlikte uyuduğumuzda denedim, çünkü onu gördüm. Sarışındı, ben rüya gördüğümde hep öyledir. Ama sonunda yıldızları gördüm. Kırmızı ışığı gördüm. Havayı gördüm ve çığlıkları duydum, ama dövmeyi de gördüm.

Ve sadece karmakarışık, bulanık bir çizgiden

ibaretti. "Yardım etmek ister misin?"

Kaşı kalkıyor. "Ne konuda yardım?" Sesinde bir temkinlilik var. Haklı da. İstersem onu tezgahımın üzerine yatırıp gün ışığında sikebilirim. Bu odadaki hiç kimse beni durduramaz. Dük olmanın getirdiği bir güç bu. Kanımda bir uyarıcı gibi dolaşıyor.

Hevesle sırasını bekleyen birinci sınıf öğrencisini gösteriyorum. "Bu yavrular notlarını hak ettiler. Yardım etmek ister misin?"

Yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüşüyor. "Ben mi?"

Omuz silkiyorum, yeni bir mürekkep şişesi alıyorum ve bankın bacaklarım arasındaki küçük bölümünü okşuyorum. "Elbette."

Biraz tereddüt ediyor ama içkisinin son kısmını da yutuyor ve bankın üzerine oturuyor. Onu kalçalarından tutup, kıçının kabarıklığı kasıklarıma değene kadar geriye doğru çekiyorum. Çıplak tenime değdiğini hissettiğimde içime heyecanlı bir sıcaklık yayılıyor - tişörtüm tırmanışta kaybolmuştu

kuleye kadar. Vücudunu gövdemin kıvrımlarında bir kalp atışı gibi katlıyorum. Belki de Nick bu kucakta oturma işinde haklıydı. "Pekâlâ, söyle bakalım bu dangalaklardan hangisi önce gitmeli?"

Sıraya bakar -bir saattir orada durmaktadırlar- Nick tarafından böyle yapmaları söylenmiştir. Zavallılar onca merdiveni yakmak için çıktıklarını sanıyorlardı. Onun yerine, gecenin büyük bir kısmında sırada bekliyorlar. Bu bir rehinenin hayatı. Parti bittiğinde, eğlencemizi temizlemek zorunda kalacaklar.

Vinny sırayı araştırıyor, her çocuğu bir güzellik yarışmasının galibini seçer gibi değerlendiriyor. "Peki ya bu?" diyor, sıranın sonuna doğru bir serseriyi işaret ederek.

Gözlerim kısıldı. "Neden o?" Avuç içimi onun yan tarafına bastırıp bluzunun eteğinin altından yukarı doğru kaydırıyorum. "Sence sevimli falan mı?"

Omzunu ya kıvranarak ya da omuz silkerek kaldırıyor. "Spor salonundan çıkarken kapıyı benim için tuttu. Düşeslik lütfumu ona bahşetmem falan gerekmez mi?"

Onun kokusunu içime çekiyorum, zengin ve tatlı, biraz da bal kokusu. "Eğer bunu yapmaya başlarsan, bütün bu adamlar köpekler gibi ayaklarına kapanacak."

Dudaklarında yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Daha kötü şeyler de düşünebilirim."

Belini sertçe sıkıyorum. "Kime ait olduğunu unutma. Bir erkek kıskanabilir."

"Yüzük kızını düzenli olarak beceren adamdan büyük laflar." Haley'e gönderdiği kaş çatma hareketi beni öyle sarsıyor ki ellerim Haley'nin kaburgalarında donup kalıyor. "Ama her zaman kendi köpek gibi kazıma işini yapabilirsin, biliyorsun."

"Kıskanıyorsun," diyorum küstahça. "Siktir git Lucia. Her şeyi çok gizli tutuyorsun ama aslında siklerimizi istiyorsun."

Bana bakmak için arkasını döndü. "Ben kıskanç değilim!"

"Öylesin," diye ısrar ediyorum, sikim kıçına doğru seğiriyor. "Gözlerini oymana beş saniye var."

Arkasını dönüyor, omurgası öncekinden biraz daha sert. "Hayal görüyorsun."

"İnkâr ediyorsun." Buna rağmen onu daha da yakınlaştırıyorum, avuçlarımı gömleğinin eteklerinin altında gezdiriyorum. Parmaklarım sütyeninin alt tarafını sıyırıyor, göğüsleri ağır ve dolgun, kaskatı kesilmesi önemli değil. Başparmaklarımı kaldırıp meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Haley zaten eski haber. İlkbahardan beri onu sikmedim. Neyin yasak olduğu ona zaten söylenmişti. Benim yüzümden kedi kavgası yapmana gerek yok. Yine de..."

Bu sefer gerçekten kıvranıyor. Ama omurgasından aşağı yuvarlanan ürpertiyi hissetmeden önce değil. "Kendini övme."

Sessizce gülerek bu bilgiyi daha sonraya saklamaya karar veriyorum. "Hey, Ballsack," diye sesleniyorum seçtiği çocuğa. Bir an için nerede olduğunu unutmuş gibi aniden sendeleyerek ilerledi. Muhtemelen beklerken uyuyakalmıştır.

"Evet, efendim?"

"Sıra sende. Gömleğini çıkar ve sandalyeye otur."

Sıradan ayrılırken diğer çocuklar ona sesleniyor, omzunu tokatlıyor ve beşlik çakıyorlar. Vinny bana dönüp bakıyor, bu sırada kıçı dönüyor ve sikime sürtünüyor. "Bu onların kabul töreni mi?"

"Onlardan biri," diyorum, sürtünme yaratmak için kalçalarımı biraz sallıyorum. "Buraya gelmek için birkaç hafta boktan işler yapmak zorunda kaldılar, ama yavru işaretlerini aldıklarında, rütbeleri yükselecek, birkaç sorumluluk daha kazanacaklar - birkaç ayrıcalık daha kazanacaklar."

"Sürtük gibi mi?" Ah, kıskançlık.

Nick aklını kaçıracak.

"Bazen." Ballsack'e tişörtünü çıkarmasını ve bankta yan oturmasını işaret ediyorum. İşaret kolunun üst kısmında, bir ayının yavru olduğunu gösteren pençe izi gibi. Bu hepimizin geçtiği bir süreç. Kolumu kaydırıyorum.

Kollarımı onun vücuduyla birleştirdim ve onu kendime doğru çektim. "Şimdi, sen ve ben bunu birlikte yapacağız."

Vücudu geriliyor. "Ona dövme yapmamı mı istiyorsun? Silahına başka kimsenin dokunmasına izin vermediğini sanıyordum."

Ballsack önce bana, sonra ona bakıyor, gözleri kocaman. "*O mu* yapıyor?" "Arkanı dön ve çeneni kapa," diyorum ona. "Ve asla Düşesime bakma

tekrar." Ballsack kötü bir çocuk değil. Hiçbiri kötü değil. Buraya kadar gelebilmek için çok şey atlattılar ama onları hizada tutmak bizim işimiz. Forsyth'in yumruklarının kaos goblinleri olduğunu, her türlü yıkım vaadine atlamaya hazır olduklarını benden iyi kimse bilemez. Sağlam bir ele ihtiyaçları var. "Anladın mı?"

Gözleri ileri fırladı. "Evet, efendim."

"Kendini beğenmiş herif," diye mırıldanıyorum. Vinny'nin saçlarını omzundan itiyorum, parmaklarımın boynundaki deride gezinmesine izin veriyorum ve çenemi, hem konumuzu hem de bol bluzun altındaki göğüslerinin esnek kabarıklığını iyi görebildiğim kıvrıma yerleştiriyorum. "Ve evet, bunu yapacaksın. Tabii ki benim yardımımla."

Yavru işaretini bir şablon üzerinde hazırlamıştım ve morumsu geçici boyayı geride bırakmak için soğuk su kullanarak nasıl uygulayacağını anlatıyorum. Kuruduktan sonra dövme tabancasını onun eline yerleştiriyorum ve elimi onun elinin etrafına sarıyorum. "Tetiği çektiğinde vızıldayacak," diye hatırlatıyorum ona, "ve elini sallayacak ama sıkı tut. Ben onu sabit tutmak için buradayım."

"Tamam," diyor, tutuşunu sıkılaştırarak. "Böyle mi?"

"Aynen böyle." Kolumu karnına doluyorum. "Hazır mısın?"

Bir nefes alıyor ve sonra silahı çalıştırıyor. Sarsılarak canlanıyor ve sıçrıyor. "Tamamdır bebeğim," diyorum ona, elimi düz karnına sürterek. "Tek yapman gereken şablonun izini sürmek."

Titreşimleri minimumda tutarak kolunu sabit tutuyorum ama Ballsack'in teniyle birleşmesini bekliyorum. Oraya ulaşması bir saniye sürüyor ama umurumda değil. Çok yakın ve mis gibi seks kokuyor. "Temas ettiğinde

irkilecek," diyorum kulağına sessizce. "Onunla birlikte hareket etme. Hazırla

Bunun için. İğneyi epidermisin hemen altında tutun. Bıçaktan çok bir aşındırma." Yaklaşıyor ve sonunda iğne adamın derisine değiyor. Dediğim gibi, irkiliyor ama fazla değil ve ben de onu sabit tutmak için elini sıkıca kavrıyorum. "İşte böyle. Aferin kızıma."

Nefes veriyor ve omuzlarının gevşediğini hissediyorum. Yavaşça, pençe izinin orta pedinin ana hatlarını birlikte izliyoruz. Çok derine gittiğini düşündüğümde tabancayı geri çekiyorum ve çok hafif davrandığında biraz bastırıyorum. Pati izinin derinliğini gerçekten hissetmesi için taslağın yarısını alması gerekiyor, ancak bir kez hissettiğinde, parmaklarım sadece dokunuşun yeniliği için parmak eklemlerini kapatıyor. Yumuşak ve pürüzsüz tenine doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Bu izler küçük ve uzun sürmeyecek, bu yüzden yapabiliyorken tadını çıkarıyorum. Geçen yıl, kendi üye grubum sürece daha da yaklaştığında, bazıları bunu gerçek pirinç Bruin ile kapatmamı istedi. Daha büyük ve daha acımasız.

Bana doğru gevşiyor ve ellerimi bacaklarında gezdiriyorum. Silahı sabitlemek için sadece biraz yardıma ihtiyacı var ama kontrolü ona bırakıyorum. Adaylar, Düşes tarafından işaretlenmekten heyecan duyuyor gibi görünüyor. Böyle seksi, kalçalarımın arasına sıkışmış, bu anı benimle paylaşıyor. Sikim taş gibi sert, tüm bu sahneden tahrik oldum. O parlak ve aklımda hiçbir karışıklık yok - bu kız Düşes. O bize ait.

Onu yönlendirmeme bile gerek kalmadan ilk beş pedin ana hatlarına doğru ilerliyor ve onu gerçekten içime çekmek için bir an duruyorum. Nick'in önünde onun amını yediğim günden beri azmıştım ama tek bir sorun vardı.

Nicky henüz dokunmadı.

Sy ve ben dün gece bunun hakkında konuştuk, onun neyi beklediğini bilmememiz. Nick hiçbir zaman tatmin olma vaadini erteleyen biri olmadı ve belli ki onu istiyor. Daha da kötüsü, belli ki ona *ihtiyacı var.* Şu anda bile onu odanın öbür ucunda, şişeyi dudaklarına götürmüş, mıknatıslanmış biri gibi ona bakarken görebiliyorum. Zehri artık hepimizin içinde,

Ama Nick? O kötü durumda. Onu ringde öptüğüm için bile azar işittim, sanki o benim değilmiş de istediğimi yapabiliyormuşum gibi.

Tekrar yapmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, silahı geri çekerek. Başını eğip düşünüyor ve küçük pençe izlerini de yaptığını fark ediyorum.

Öne doğru kayarken, aletime yapılan baskı karşısında homurdanıyorum. "Orta bölgeleri gölgelemek için iğneyi değiştirmem gerekiyor."

Gerisini kendim yapmaya karar veriyorum, ama ayağa kalkmaya çalıştığında, alçak ve onaylamayan bir ses çıkararak onu bankın üzerine bana doğru çarpıyorum. "Söyle bana Vinny," diyorum, iğne demetini boş alanlara bastırmaya başlayarak. "Amını yalamam hoşuna gitti mi?"

Ballsack'in boynu seğiriyor, gözleri açılıyor ama Düşes'e bakmaya cesaret edemeyerek emirlere itaat ediyor.

İfadesini yakalayacak kadar uzun süre gözlerimi dövmeden ayıramıyorum ama yemin ederim şaşkın bakışlarını elimde hissedebiliyorum. "Bu, uh, işimi gördü."

Alay ederek ortadaki pedden üsttekilere doğru ilerliyorum. "Lütfen, vücudun lanet bir nöbet geçiriyormuşsun gibi titriyordu." Boştaki elim gömleğinin üzerinde geziniyor. O kısacık üstünü giyerken göğüslerine dokunmadan duramayacağımı bilmeliydi. "Yaptığım işte iyiyim. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum."

Avuç içim göğsünü kavrayıp sıkarken hareketsiz duruyor. "Utanmıyorum. Tam olarak istediğimi aldım."

Ballsack'in gözleri, onunla gerçekten temas kurmaktan çekinerek yana kaymaya devam ediyor.

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim." Silahı çekiyorum ve Ballsack'in bitmiş dövmesini ortaya çıkarıyorum. "Bir saniye, Wardog. Sıkı tutun." Silahı yere bırakıp Vinny'nin göğsüne yerleşiyorum, diğer elimi de gömleğinden yukarı kaydırıyorum.

Elleri bileklerimi sıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatla." Onu kendime doğru yatırdım, memelerinin ağırlığını ellerimde hissediyordum. "Ballsack iyi bir yavru. Bakmazdı. Ama senin üzerinde iyi bir izlenim bıraktı ve bu da bir noktaya değinmem gerektiği anlamına geliyor."

Uzun bir nefes vererek göğsünü indiriyor. "Ne anlamı var ki?"

Meme uçlarını çimdikliyorum, kesik kesik nefesinden zevk alıyorum. "Bize ait olduğunu. Göğüslerin. Amın. Kıçın." Sesimi kulağının kabuğuna karşı bir fısıltıya düşürerek ekliyorum, "Ağzın..."

Meme uçları artık dikleşmiş, başı omzuma yaslanmış. "Sanırım bunu herkes biliyor."

"Tabii ki öyle." Ağzımı boynuna doğru açıyorum, emmeye başlarken göğüslerini sertçe sıkıyorum. Birkaç gün oldu ve tüm morlukları soluyor. Ne yazık. Mavi ve mor onda mükemmeldi, vücudunun her noktasında küçük bir ekmek kırıntısı izi vardı.

Sanırım daha fazla yapmam gerekecek.

Teni bakır ve gökyüzü gibi, ayın tadı gibi. Geri çekiliyorum, yaptığım çürüğe hayranlıkla bakıyorum. "Ama onlara hatırlatmaktan asla zarar gelmez." Çenesine uzanıyorum, bakışlarımla buluşması için onu çeviriyorum. Başparmağımı dudağına koyarak ekliyorum, "Ve sana hatırlatmaktan asla zarar gelmez."

Göz kapakları bana ağır ağır kırpışıyor ve hemen anladığında mükemmel olduğunu anlıyorum. "Ağzımı istiyorsun."

Dilimi dudaklarının arasına sokmak niyetiyle onu öpmek için eğilerek cevap veriyorum. Ringdeki o öpücükten beri onları düşünüyorum. Tüm dövüş boyunca Sy'ın boynunda izlerini görmek de pek yardımcı olmadı. Nick'in külotunu bu yüzden karıştırması da beni daha az istekli yapmıyor.

Belli ki Vinny aynı fikirde değil, çünkü ben daha temas kuramadan başını yana çeviriyor. Bakışlarını, şişesinin boynunu birinin boğazını sıkar gibi sıkan Nick'e doğru takip ediyorum. "Yapma," diye uyarıyor, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum. "Bana ne yapacağını bilmiyorsun."

Tabii ki biliyorum.

İnsanlar kendi sorunlarımın içinde kaybolduğum için onlarınkini fark edemediğimi düşünüyorlar ama bu doğru değil. Bir şeyler görüyorum. Sy'ın odaya her girdiğinde kendini kaybetmek üzere olduğunu görüyorum. Onu bazen kulenin etrafında başını ellerinin arasına almış, ciğerleri tüm havayı rehin almış gibi nefes alırken görüyorum. Nick'i arada sırada yatağının ucunda otururken görüyorum, kambur ve sessiz, gözleri o kadar karanlık ki ne düşündüğünü merak ediyorum. Her gün kalkıp derisinin üzerinde kireçlenmiş olan Güney Yakası tabakasını silkelemeye çalıştığını ama bunu asla başaramadığını görüyorum. Diğer herkes şakağındaki dövmeyi gördüğünde -iki-üç-yedi- Güney Yakası'na bir övgü görüyor. Kargaşa ve yıkım. Gerçek bir asker.

Ama ben 7:32'yi görüyorum.

Onları oldukları gibi görüyorum; parçalanmış, değişken, kendi malları için fazla içsel. Ve Vinny'yi Nick onu asansöre attıktan sonraki sabah gördüm - siyah ve mavi ve kırmızı, kırmızı, kırmızı...

"Ağzını istiyorum," diyorum onu yüzüme bakmaya zorlayarak. "Öyle ya da böyle."

Ona ne zaman çarptığını görebiliyorum ve Tanrım, ama asansör gerçekten kötü olmalı, çünkü seçim konusunda bile çelişkili görünmüyor; ağzı benim horozumun etrafında ya da Nick'in onun için saklayacağı her şeye maruz kalmak.

Çekildiğim anda bekleyemeyeceğimi anladım. "*Şimdi.*" Ayağa kalkıp pantolonumdaki müstehcen şişkinliği yüzüne doğru tuttuğumda gözlerinde azalmayan bir endişe parıltısı var. Zor nefes alarak fermuarıma uzandım ve "Hazır mısın?" dedim.

Gözleri genişliyor, odanın içinde çınlıyor. "Ama-"

"Nick'in umurunda olmaz. Öpüşmek ve sevişmek yasak ama bu değil." Şimdiden birkaç kişinin dikkatini çektik ve bu düşünce sikimin daha da sertleşmesine neden oluyor. "Kimse bakmayacak. Ben söylemedikçe bakmayacaklar."

"Yukarı çıkabiliriz" diyor, ben de başımı sallıyorum.

"Burada bir noktaya değiniyorum. Hatırladın mı?" Başımla yeri gösteriyorum. "İşte."

Sabahtan beri görmediğim bir sertlik yüz hatlarına geri dönüyor ve etrafına bakıyor, gözleri Ballsack'in ve her kelimeyi takip etmiyormuş gibi davranan yavruların üzerinde geziniyor.

"Bu bir emir mi?" diye soruyor.

"Seni dizlerinin üzerine çöktürmek için bu gerekiyorsa, evet." Başımı eğiyorum. "Ya da ben seni yaparım."

İç çekerek banktan kalkıyor, bankın üzerinden geçip önümde dururken bana sert bir bakış atıyor, elleri kıpır kıpır. Onu saçlarından tutup boynunu ortaya çıkarıyorum, daha önce başladığım morluğa devam ediyorum, dilimi iz üzerinde ovmak için aşağıya dalıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, sikim karnının alt kısmına sürtünüyor ve sonra boynuna doğru homurdanarak uzanıp kıçını iki kalın avuçluyorum. Külot giymediğini de bu şekilde fark ettim. Kıç yanağının hemen altında bir yırtık var ve parmağım deriyle buluşuyor. Biraz daha itersem, sıcak bir tenle karşılaşıyorum. Ve eğer ona doğru kıvrılırsam, parmağımı kalçalarının arasında kaydırırsam, *kaygan bir* ten.

"Siktir," diye homurdanıyorum, dolgun ağzına iyice bakabilmek için morluktan uzunca bir süre uzaklaşıyorum. Ve sonra, kendimi hiç kontrol edemediğimi göstererek, sonunda o öpücüğü çalmak için eğildim. Nick bakmıyordu. Ne fark ederdi ki?

Ama ağzımdan uzaklaşmaya çalışarak başını sallıyor. "Yapma," diye tekrarlıyor ve gözlerindeki panik parıltısı duraksamama neden oluyor.

Nick'in anlaşmalarının ne kadar etkili olduğu hakkında bir fikri var mı merak ediyorum. Hiçbir şekilde gerçek bir sadakat değil, ama burada bile, parti tarafından gizlenmiş olsa da, bunu bozmaz. Kayganlığını göt deliğinin kıvrımlı darlığına sürterken parmak eklemlerim kot pantolonunun kotuna sürtünüyor. Gürültülü bir *yırtılma oldu,* kotundaki yırtık açıldı.

Avuçlarından biri çıplak göğsüme iniyor, ama diğeri fermuarıma uzanıp hızla indiriyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerinin üzerine çöküyor ve bu sırada neredeyse sıkışan bileğimi kırıyordu.

"Aceleci," diyorum, pantolonumu kalçalarımdan aşağı iterken nefes nefese. "Hoşuma gitti."

Ama daha sikimi göremeden, endişeli bakışlarını odaya doğru fırlatıyor. Barda duran, ağzı açık kalmış bir ikinci sınıf öğrencisi ikimize bakıyordu.

"Tampon gibi bir şey yapamaz mıyız?"

"Tampon mu?" Vücudumdaki tüm kanın sikime doğru aktığını biliyorum ama neden bahsettiğini bilmiyorum.

"Bizimle... yani diğer herkesle aramızda duracak biri." Gözleri hâlâ sandalyede oturan Ballsack'e kaydı. Dürüst olmak gerekirse, ona gidebileceğini söylemedim.

"Duruma göre değişir." Sikimi sıkıyorum. "Yutacak mısın?"

"Nefes almama izin verecek misin?"

Ballsack ereksiyonu onu öldürecekmiş gibi görünüyor.

Sırıtarak kabul ediyorum, "*Yeterince* nefes almana izin vereceğim." Başını sallıyor. "O zaman bunu ayarlayabilirim."

"Peki ya o?" diye soruyor, ben en yakın kişiyi yakalayamadan. Omzunun üzerinden odanın karşısındaki bir grup fahişeye bakıyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum. *Kızlar,* dostum. Sinsi sürtükler aya kadar gidip geliyor.

"Haley!" diye bağırdım. Kaldır kıçını da buraya gel!"

Hiç tereddüt etmeden ayağa fırlıyor ve Vinny'nin suratında sikimi görünce olduğu yerde donup kalıyor. Ballsack'e, "Buraya otur ve kimsenin gelmediğinden emin ol. Arkanı dön." Haley hâlâ gözlerimi acıtıyor -diyarit sarısı, çok küstah, çok parlak- ama yine de ona bir emir veriyorum. "Düşesimin sikimi alışını izleyebilirsin."

Haley gözlerini deviriyor, karamsar bir şekilde kollarını kavuşturuyor ama aslında umurunda olmadığını biliyorum. Vinny beni emerken izlediği ilk kız olmayacak.

Ancak Düşesim.

Vinny, Haley'e karanlık ve kararlı bir bakış fırlatıyor ve sonra parmaklarını şaftımın etrafına sararak bir tıslama sesi çıkarmamı sağlıyor.

Kinci, inatçı *ve*

rekabetçi. "Bana onun mükemmel bir Düşes olmadığını söyle," diyorum, yanağına dokunurken alçak sesle kıkırdıyorum. Vinny bakışlarımı karşılıyor ve sonra o pelüş, kırmızı dudaklarını ayırıyor. Hissettiğim ilk şey onun dili oluyor, ıslak ve sıcak bir şekilde sikimin başına değiyor. Aletim dilinin pembe ucuna bir damla ön sperm akıtırken büyülenmiş gibi izliyorum. Bir sonraki anda kayboluyor, ağzı öne doğru batıyor ve beni sıkı bir sıcaklıkla sarıyor.

"Siktir, Vinny." Haley gergin bir ifadeyle ona bakarken yanağını okşuyor, daha derine sokuyorum. Diğer bütün fahişeler neler olup bittiğini anlamak için etrafına bakıyorlar. Vinny daha aşağılara iniyor ama dili pek bir şey yapmıyor. Gözlerini sürekli benimkilere dikiyor, sanki bunun benim için uygun olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Bu, her şeyden çok "Daha önce hiç sakso çektin mi güzelim?" diye sormama neden oluyor. Bunu söylerken bile cevabı biliyorum. "Sadece Sy'ınkini, ha?" Ona bu konuda rahat olması için alan bırakmazdı -benim gibi değil. Omuzlarımı duvara yaslıyorum, onun çabalarının tadını çıkarıyorum - ucunu diliyle yıkamak için geri çekiyorum. "Evet, çünkü sen bizimsin. Eminim seni boğmuştur, değil mi?"

Bana uzun ve anlamlı bir bakış attı.

Parmaklarımı saçlarının altından ensesine doğru sokuyorum. "Bunu ona karşı kullanma. Muhtemelen bunu deneyen ilk kız sensin." Daha fazla ittiğinde, boğazı tıkaçla zıpladığında homurdanıyorum, "Kahraman olma. Elini kullan bebeğim." Üzerimizdeki gözlerin farkında, nefes alıp vermeler ve kıkırdamalar başlangıçta olduğundan daha fazla dikkat çekiyor. Elini kalçamdan kaldırıyorum, parmaklarını tabanın etrafında kıvırıyorum. Derinlere ihtiyacım yok. Sadece böyle ıslak ve yavaş, müziğe karışan özensiz emme seslerine ihtiyacım var.

Dizlerini biraz bana doğru kaydırıyor, geri çekilirken ağzını biraz büküyor, ancak tekrar aşağıya batıyor. Test ettiğini hissedebiliyorum, burnundan sertçe nefes alıyor ve bir parmak eklemini taşaklarıma sürtmek için aletimin altına uzanıyor.

Elimi boynuna dolayarak ürperiyorum. "Evet, evet, bu iyi. Benim için çok iyi, Vinny. Ağzına bak, ne kadar güzel. Sabırsızlanıyorum.

Sonunda seni becermek için. Eminim sert olmasını istersin, değil mi? Bahse girerim içine bir penis sokulmadığında ağzın açık kalırdı."

Haley iç geçiriyor ve ben de ona öldürücü bir bakış atıyorum. O da geri çekildi.

Vinny'nin boynuna tutunarak onu daha hızlı itiyorum, diline karşı itiyorum. "Hadi bebeğim. Bütün bu sürtüklere artık kime ait olduğumuzu göster."

Bu onu gerçekten harekete geçiriyor, beni daha derine, daha ıslak bir şekilde içine alırken omuzları kıvrılıyor, parmakları taşaklarımı biraz daha güvenle okşuyor, yumuşak avucunun içinde hafifçe yuvarlıyor. Başımı geriye atıyorum, dudaklarına karşı sallanırken çenem sıkılıyor. Omuriliğime yerleşen yakıcı bir lav havuzu var ve şimdiden yaklaştığımı biliyorum. Acaba Sy onun canavar gibi sikini beceriksizce eline alırken de böyle mi hissediyordu? Şaftımı höpürdeterek yukarı çıkarırken kalçalarım titriyor.

"Lanet olsun...?"

Başımı çevirip Nick'in gözleriyle buluşuyorum.

Ya da Vinny'nin ağzında kaybolan sikime bakmasaydı bakardım.

Sy onun arkasında, aynı şeyi izliyor.

Partinin çoğu da öyle.

"Hey, çocuklar." Araya girince gerildi ve onu tekrar aşağı çektim, aletimin başı dilinin düzlüğüne doğru zıplıyordu. "Biraz meşgulüm. On dakika sonra gel, tamam mı?"

Haley aramıza bakıyor, talimat bekliyor. Nick ona bu talimatı veren kişi oldu. "Siz ikiniz gidebilirsiniz."

Doğru ya. Ballsack de burada. İkisi de partinin fark etmesini engellemedi, zaten amaç da buydu. Düşes *benim*, bizim. DKS'yi temsil ediyor ama sadece bize hizmet ediyor. Ballsack'in kısa, sallantılı adımlarla yürümesi bunu bildiğini doğruluyor. Muhtemelen kısa hayatının en acı verici ereksiyonunu yaşıyor.

"Durma, Vinny." Geri çekiliyorum, onun da kalabalığın izlediğinin farkında olduğunu fark ediyorum. Parmaklarımla kafatasının tabanına masaj yapıyorum. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Onlara ne öğrendiğini göster."

Elini taşaklarımdan çekip karın kaslarıma bastırıyor, sallanıp yaladıkça tırnakları derimde çukurlar açıyor. Sy'ın geniş omuzları bizi gölgede bırakıyor ama Vinny'nin gözlerini Nick'e diktiğini, yakalanmamızdan dolayı gergin olduğunu hâlâ çok iyi görebiliyorum. Muhtemelen onun kızacağını düşünerek altına sıçıyor.

Gerçekten değil.

"Sik beni." Nick çömelip kızın saçlarını geriye doğru çekerek onu izlemeye başladığında sesi alçak, gergin bir oktavdı. "En güzel saksocuyu senin yapacağını hep biliyordum." Elmacık kemiğinin kızarmış çıkıntısına bir parmak eklemini sürtüyor ve yüzündeki alarmın boşaldığını görebiliyorum.

Sy'ın sesi yavaş ve dikkati dağılmış bir şekilde çınlıyor. "Bunun için zamanımız yok-
"

"Evet, var," diye karşı çıkıyor Nick, avucunu başının arkasına dayıyor. Serçe parmağı başparmağımın üzerinde duruyor ve onu aşağı ittiğinde kullandığı baskıyı hissedebiliyorum, nazik ama iddialı. Hareketleri duraksıyor, tırnakları acıyla yan tarafıma batıyor, adam onu derine yönlendirirken gözleri gerilmiş dudaklarına sabitleniyor. Islak, paniklemiş bir ses çıkarıyor ve adam gevşiyor, kız nefes nefese kalırken parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Adam içeri dalıyor ve dudaklarını sert bir öpücükle birleştiriyor. Neye bakacağımı bilemiyorum - ıslak kirpiklerine mi yoksa dudaklarının arasında buluşan dillerinin bakışına mı?

Sy'a baktığımızda bir eliyle kot pantolonunun üzerinden sikini ovuşturduğunu, diğer eliyle de bira şişesinden bir yudum aldığını görüyoruz.

"Daha gelmedin mi?" diye soruyor.

Başımı sallayarak Nick'in talepkâr ağzından ayrılmasını bekledim. Bunu yaptığı anda onu tekrar içeri çekip Nick ona tekrar sahip olamadan önce sikimi ona yediriyorum. Neyse ki, saçlarını boynundan uzaklaştırarak

izlemekten mutluluk duyuyor. Yaptığım işareti görüyor

ve çenesinin arkasında tahriş olmuş bir düğüm belirmeden önce ne yapacağını biliyorum.

Eğiliyor ve kendi ağzını ona yapıştırıyor, üstüne kendi işaretini emiyor.

Aletimin şaftı boyunca çıkardığı homurtuyu hissedebiliyorum ve dişlerim sıkılıyor. "Yaklaştım." Sanırım bunu ondan çok Nick ve Sy için söylüyorum, çünkü onlar izlemek için yaklaştıklarında, garip bir tatmin duygusuna kapılıyorum, sanki kızımızın neyi k a b u l ettiğini görmeleri için sabırsızlanıyormuşum gibi.

Solar pleksusuma bir balyoz gibi çarpıyor, nefesimi kesen bir homurtuyla nefesimi çalıyor. Üçümüz de aşağıya bakıp sikimin dudaklarının arasında sarsılmasını izliyoruz. İlk döl dalgasıyla dalgalanıyor ve tabanını tutup onu geri çekerek çenesini açmaya zorlamak için neredeyse çok geç kalıyorum.

"Bakalım," diyorum ve o da hemen razı oluyor, tam zamanında ağzını açarak kalın bir döl şeridinin diline fışkırmasını sağlıyor. Ben taşaklarımı onun sıcak ağzına boşaltırken Nick parmaklarını saçlarına geçirip onu sabit tutuyor.

Sikim son ve zayıf bir fışkırmayla seğiriyor, döl dudaklarından çok çenesine iniyor. Onu toplamak için uzanıyorum ve geri kalanıyla birlikte içeri itiyorum, nefes nefese ekliyorum, "Anlaşmamızı unutma." Islak gözleri bana doğru parlıyor ve yavaş, ağır bir göz kırpışla ağzını kapatıp tüm vücuduyla yutkunarak döllerimi karnına doğru itiyor. "İşte bizim iyi kızımız," diyorum gözlerinin altındaki ıslaklığı parmaklayarak.

Nick kendi fermuarını açmaya iki saniye kala Sy araya giriyor, sesi ince ve derinden geliyor. "Az önce Saul aradı. O şeyi yapmanın zamanı gelmiş. Zamanımız yok." Nick homurdanarak ayağa fırlıyor. Her ikisinin de sikleri pantolonlarının sınırlarını zorluyor. Ve sadece onlar da değil. DKS'nin yarısı en yakın yüzeyin üzerinde bir kesik fahişeyi bükmekten bir saniye uzakta görünüyor. Rica ederim çocuklar. Sy ekliyor, "Onu üst kata kilitleyin ve-"

Vinny ayağa kalkar, bileğini ağzına götürürken gözleri ateşle doludur. "Beni yine mi kilitliyorsun?! Ama ben sadece-!" Sanki kilitlenme ihtimali her şeyi geçersiz kılmış gibi sikimi işaret ediyor.

"Hayır." Karar Nick'ten gelir ve hiçbir tartışmaya yer bırakmaz. "O Düşes," dedi kesin bir ifadeyle. "Biz nereye gidersek o da oraya gider."

Sy yardım için bana bakıyor ama ben omuz silkip pantolonumu yukarı çekiyorum. Düşes'in etrafta olması benim de hoşuma gidiyor. Güzel kokuyor ve kafam karışırsa yıldızı arıyorum. "Bebek kardeşim haklı," diyorum ona. "Onu alıyoruz."

24

Lavinia

Dükler söylediğinde herkes ayrılır. Yavru işaretini hiç almamış olan adaylar bile hiçbir tartışmaya girmeden çabucak süzülürler. West End'e göre, Düklerin sözü kanundur. Ama uyandıklarını gördüm. Yatağa girdiklerini, derse gittiklerini, spor salonuna birlikte gittiklerini, hangi müziği çalacakları konusunda tartıştıklarını gördüm. Beceriksizce bir arada yaşadıklarını gördüm.

Ve bu üçü tam bir karmaşa.

Neredeyse ben ve Leticia kadar küçük farklılıkları var. Aralarında geçen sorularda, şüpheli bakışlarda, söylenmemiş sözlerde güvensizlik her zaman mevcut. Bu beni tedirgin ediyor, hangi Dük'ün benim için daha çok ya da daha az tehlikeli olduğundan emin olamıyorum. Remy kesinlikle yardımcı olmadı, beni Nick ile arasındaki yaraları deşmek için kullanıyor. Aile dramı, geçmiş travmalar, Remy'nin zihinsel durumuyla ilgili endişeler ve Nick'in Güney Yakası'na kaçmasına neden olan aralarında her ne olduysa var. Çatlak olduklarından değil. Parçalanmış bir şey hala çoğunlukla sağlam olurdu. Bu üçü bir bütünün kırık parçaları.

Bu yüzden harekete geçme şekilleri şaşırtıcıdır.

Herkes görevi anlamış gibi görünüyor. Ana odada giyiniyorlar, gömlekleri değiş tokuş ediyorlar, botları çekiyorlar ve bıçakları içlerine sokuyorlar. Ben sessiz kalıyorum, hareketlerim akıcı ve kesin. Ne kadar içerlesem de, işin gerçeği, amımın zonklayan bir ağrı karmaşası olduğu.

Okşamayla başladı, sonra boynumu öptü ve Remy'nin beni tüm partinin önünde dizlerimin üstüne çökmeye zorlaması buzlu suya batırılmakla eşdeğer olmalıyken, diğerlerine bunun ne olduğunu anlamama yardımcı oldu. Dükler ve onların beceriksizce didişmeleri, attıkları iğneler, karanlık bakışlar, çıkıntılar, bıçaklar, küçük alanlar, *büyük alanlar,* ceza ve övgü, acı ve yumuşak dokunuşlar, Düşes olmak ve onunla birlikte gelen tüm statü?

O benim.

Kimse benim kadar hak etmedi. Haley'nin hak etmediği kesin. Verity mecbur kalsa yapardı ama yapmadı. Bu kulede olan, tahammül eden ve katlanan benim. Ve eğer tüm acıları ben çekiyorsam, o zaman bu, beraberinde gelebilecek herhangi bir iyilik kırıntısının benim hakkım olduğu anlamına gelir ve ben de bunu yapmaya niyetliyim.

Yırtık kot pantolonumu ve üstümü değiştirip Sy'ın bana aldığı atletik pantolonu ve Remy'nin pahalı, büyük kazaklarından birini giyiyorum ve sürtünme arzusuyla kalçalarımı birbirine sürttüğümü belli etmemeye çalışıyorum. Bunun heyecanı mıydı? Onu ağzımda hissetmek miydi? Gözleri miydi - arkalarında süzülen bir hayaletten daha fazlası olduğumun kabulü mü?

Bilmiyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar azgın olmadığımı biliyorum.

Sonunda silahlar ortaya çıkıyor ve ben koltuktan, Verity'nin bende kalmasına izin verdiği botları bağlayarak, her birinin şarjörlerini sorunsuzca doldurmasını izliyorum. Birdenbire tek bir varlık haline geliyorlar, uzaktan fırlatılan bir telefonu yakalamak ya da bir dizi anahtarı vermek için birbirlerine bakmak zorunda bile kalmıyorlar.

Babam gerçek kont işine girmeme asla izin vermezdi, ama daha önce sokak koşularına katılmıştım.

Hayır cevabını kabul etmeyen bir keş için barut tartarken genç askerler. Ama hiçbir zaman böyle gergin bir amaca doymuş değildi.

Aşağıya doğru yürürken, bozmaktan çekindiğim sessiz bir odaklanma hissediyorum. Adımlarımı onlarınkiyle eşit tutuyorum, ayak seslerimin o anın enerjisini bozmasını bile istemiyorum.

Remy'nin tadını hala dilimin ucunda hissedebiliyorum.

Sy araçla döndüğünde, beklediğim SUV değil, koyu renkli bir minibüs. Kaldırımın kenarında durup Nick'in arka kapıları açmasını, döşeme tahtasının altına uzanmasını ve bir çeşit mandalı açmasını hayranlıkla izliyorum. Gizli bir bölmeyi ortaya çıkarmak için mandalı kaldırıyor. Sy minibüsün etrafında dönerek siyah sandığı kaldırıyor ve alt şasinin üstündeki boşluğa sıkıştırıyor.

"Bu kimin minibüsü?" Bilmediğim çok şey olduğunu fark ederek soruyorum.

"DKS'nin malı," diyor Sy, arka kapıları çarparak. "Resmi olarak, birliğin ekipmanlarını taşımak için kullanılıyor."

"Ve gayri resmi olarak, silah taşımak için kullanılıyor-" Nick'in eli ağzımı kapatıyor, mavi gözleri sessiz bir uyarıyla benimkilere parlıyor.

"Dikkatli ol Minik Kuş." Omzunun üzerinden sokağın ağzına doğru bakarak dönmesini izliyorum. Hareket gömleğini kaldırıyor ve kot pantolonunun içine soktuğu siyah silahı görüyorum. "Etrafta kimin olduğunu asla bilemezsin."

"Polis mi?" diye fısıldadım.

Remy homurdanıyor, beyaz saçları koyu renk kapüşonunun altından dışarı çıkıyor. "Amcam teşkilatın başına geçtiğinden beri polis West End'de bir sorun olmadı. Asıl endişelenmemiz gereken dışarıdaki diğer piçler. Birileri her zaman bir hesaplaşma peşinde."

Bu ifade tüylerimi diken diken etti. Haklılar. Savaşı kaybettiği için kızgın olan bir Baron burada olabilir. Babamın askerlerinden biri burada olabilir. *Perez* burada olabilir. Düklerle birlikteyim diye beni izlemeyi bırakacaklarını mı sandım? Perez o mesajı iletmek için beni kütüphaneye kadar takip etti.

Şimdi sokaktan aşağıya kaygıyla bakan benim.

En azından klitorisimdeki zonklama dikkatimi dağıtıyor.

"Kafa kontrolü, kardeşim." Sy, Remy'nin önüne geçerek parmak eklemleriyle omzuna bir darbe indirdi. "İyi misin? Numaran kaç?"

Remy çenesini sallayarak başını sallıyor ama cevap verirken alnında bir kırışıklık var, "Bilmiyorum. Zor beş mi?"

Sy'ın yüzü düştü. "Sadece beş mi?"

Remy parmaklarını saçlarının arasından geçirip kapüşonu itiyor. Birden gözlerini üzerimde gezdiriyor ve sonra bir parmağını pantolonuma sokarak ilerliyor. Pantolonumu birkaç santim aşağı indirirken kıpırdamadan duruyorum ve yıldıza bakıyorum. Dudakları sessizce kıpırdarken, sayarken saçının bir tutamı geçen bir esintide titriyor.

Başını sallayarak başını kaldırıyor ve bir kalemi sigara gibi kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Hayır, biz iyiyiz. Sağlam yedi."

Sy benden Remy'ye bakıyor ve sonra dövmenin olduğu yere göz atıyor. "Bu neyle ilgili?"

Bu benden çok Remy'ye yöneltilmiş bir soruydu, bu yüzden dışarı çıktım. Nick yan kapıyı kaydırarak açtığında, hızla içeri tırmanıp bank koltuğuna doğru kayıyorum. Gerçeğin etrafında dolanan kişi olmak istemiyorum. Remy ile Sy'a neredeyse çan kulesinden atladığını söylemeyeceğime dair bir anlaşma yapmıştım ve bunu tuttum. Kolundaki kesikler farklı bir hikâyeydi; saçmalıklarla geçiştirilemeyecek kadar açıktı. Yine de gerçeği yakınımda tutuyorum. Böyle bir koz bir gün Remy'nin işine yarayabilir. Her halükarda, Sy ve ben barışa yakın bir şey bulduk ve bir kez daha onun nefretinin konusu olma havasında değilim.

Nick beni minibüse kadar takip ediyor, bir kolunu omzuma doluyor ve beni yanına çekiyor. Az önceki merdiven boşluğundan gelen yüklü elektrik hâlâ ona yapışıyor ve kabinin ağır sessizliği bunu güçlendiriyor. Bana bir dürtü gibi dokunuyor, parmak uçları iç bileğimin dokusunu boş yere haritalandırıyor. Derisinin altında uğuldayan dürtüyü hissediyorum, Remy'nin dövmesinin

Silah elimde titriyordu. Bundan hoşlanmayı beklemiyordum; parmak uçlarımdaki güç hissinden, iğnenin batışını ve yaradan sızan kanı izlemekten. Sanki Remy'nin enerjisi bedeninden benimkine, onun elinden benimkine akıyordu.

Pencereden, Sy ona bir şeyler söylerken Remy'nin yüzünün sokak lambasına doğru eğildiğini görebiliyorum ama tek düşünebildiğim yirmi dakika önce o adamın sikini nasıl ağzıma aldığım.

Kimse bana sakso çekmenin ne kadar güçlü bir şey olduğunu söylememişti. Dizlerimin üzerindeydim ve bu beni rahatsız ediyordu. Remy'nin pantolonunu indirdiğim süre boyunca Perez'e söylediğim sözler aklımdan acı acı geçip durdu.

"Ben kimsenin önünde diz çökmem..."

Ama ben yaptım.

Ama onu bir yaprak gibi titretirken, eli ayağı birbirine dolanmışken ve dişlerinin arasından o küçük çaresiz nefesleri verirken bu bir teslimiyet gibi gelmiyordu. Nick'le geçirdiğimiz o gece gibiydi, onu yumruğuma getirmiştim. Leticia'nın, Auggy'nin, hatta Bayan Crane'in bana neden hiç söylemediğini merak ediyorum.

Bir erkeği orgazmın eşiğine getirirsen, o senin orospundur.

Yanağıma bir baskı uyguluyor, Nick beni ona doğru çeviriyor. Minibüsün kabini karanlık, gözlerinin çukurlarına iki gölge düşüyor. "Bu küçük sırıtış da neyin nesi?"

Hangisinin beni daha çok ürperttiğinden emin değilim. Sesinin kadifemsi sessizliği mi, Remy'nin aletini alışımı izleyen karanlık gözlerinin anısı mı, yoksa parmağının alt dudağımda gezinmesi mi? "Hiçbir şey."

Cevabım parmak ucunu dürtüyor. Ağzıma baktığını anlamak için ışığa ihtiyacım yok. "Aç," diyor, sesi içeri ittiği parmağı kadar talepkâr.

Zorunluluktan çok gerginlikten itaat ediyorum, dilimi göstermek için çenemi açıyorum. Parmağının ucu dilime sürtünüyor, sanki emeceğimi umuyormuş gibi. Bildiğim bir sonraki şey, a ş a ğ ı y a daldığı ve yaladığı, nefesinin sıcak ve yabancı olduğu, dilimin tadına baktığı.

Remy'nin serbest bırakılmasının kalıntıları. Bu bir öpücükten çok müstehcen bir istila, eli çenemi tutuyor ve beni yalıyor ve ben bunu... hissediyorum.

Sabrını kaybetmeye başladığını hissediyorum.

"Onun aletini emmek seni azdırdı." Sesi sessizliği kesmeyecek kadar kısık. Sadece onunla birlikte ağzımın içinde kaybolup gidiyor. "Seni kıvranırken gördüm. Eminim hâlâ sırılsıklamsındır, değil mi?"

Sonra elini pantolonuma soktu.

Kalçalarım bir davet gibi ona doğru kalksa da yüzümü ağzından uzaklaştırıyorum. "Bekle-"

"Hayır." Parmaklarını kalçalarımın arasına soktu. "Kuralı çiğnedin."

Tanrım, o lanet öpücük. Geri dönüp beni rahatsız edeceğini biliyordum. "Beni zorladı, benim gibi değildi-"

"Biliyorum," diyor Nick, parmakları kıvrımlarıma kayıyor. "İşte *bu* yüzden senin cezan, daha kötü bir şey değil." Nefesim

kesildi. "Bu mu?"

"Onlar daha içeri girmeden seni bitireceğim." Parmakları deliğimi buluyor ve ne bulduklarını bilmek için onun yanıt veren iniltisine ihtiyacım yok. Remy partide meme uçlarımla oynamaya başladığından beri ıslanmıştım ve onu ağzıma aldığımda da daha iyi olmamıştı. "Seni boşaltabilecek tek erkeğin Remy olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldıyor, kayganlığımı ovuşturarak.

Bedenimi ona açılmaya zorluyorum, kalçalarımı ayırıyorum. Etrafımızdaki boşluk nefeslerimizle ısınırken düşünmek çok zor, çok sessiz ve hareketsiz, ama bunun asansörde bir geceden daha iyi olduğunu anlayacak kadar farkındayım.

Sekiz gün.

"İşte bu kadar." Nick yanağıma karşı konuşuyor, parmaklarını kıvrımlarımda gezdirirken fısıltıyla sessizleşiyor. "Bu amcık kime ait olduğunu biliyor, değil mi?"

Haklı olup olmadığını merak etmek içimde bir şeyleri sızlatıyor, çünkü başımı omzuna yaslayıp eline doğru eğiliyorum. Parmakları klitorisimi buluyor, etrafında sıkı bir daire çizerek kayıyor ve elimde olmadan aşağıya bakıp bileğinin pantolonumun içinde kaybolduğu yeri izliyorum. Ön koluna simsiyah bir dövme yaptırmış. Neredeyse beynimi bunun gölgelerin başka bir parçası, etrafımızdaki sonsuz boşluğun bir parçası olduğuna inandırabilirim.

Bileğini çalıştırırken yüzümün yan tarafına kısa nefesler üflüyor, parmakları ağrıyan klitorisime sertçe -neredeyse *çok* sert- bastırıyor. Remy dilime boşaldığından beri canlı bir tel gibiydim ve şimdi bacaklarımı açıyor, Nick'in dokunuşunu akılsızca kovalarken nefes nefese kalıyorum.

Beni acımasız bir hassasiyetle okşuyor ve tıpkı Sy ile geçirdiğimiz o geceki gibi sessiz. Sanki bu diğerlerinin asla bilmeyeceği bir sır olabilirmiş gibi. Sürtünmeye ihtiyaç duyan bedenimin sisi arasında, bu düşünce bana belli belirsiz faydalı geliyor ve beni bu kadar güçsüz görmeyecekleri kadar hızlı olmasını umarak kendimi ona bırakıyorum.

"Evet, ver onu bana," diye gürlüyor Nick, klitorisimi okşayarak. Her yanımda, çok yakınımda, çok sıcak. Omuzlarıma doladığı kolu kalkıyor ve alnımı avuçlayarak beni tekrar boynunun kıvrımına sıkıştırıyor. "Sen benimsin," diyor, çakıl kadar sert. "Seni yaptığımda nasıl göründüğünü göster bana-"

"Aman Tanrım, çeneni kapatıp beni parmaklar mısın artık?!" Bileğini tutup *itiyorum*.

Çeneme doğru hırlıyor, ama sonunda -İsa Mesih, *sonunda*- aşağı iniyor ve kalın parmaklarından ikisini kabaca içime sokuyor. Sırtım kamburlaşıyor ve bunu görüyor olmasından nefret ediyorum - burnumun kıvrılması, dudağıma acı veren bir çentik atmam. Ama daha da kötüsü, orgazm içimden geçerken çıkardığım acı dolu keskin sesler. Avuç içi alnımdan uçup ağzımı kapatıyor, gözleri diğerlerini izliyor. Bükülen kalçalarımla birlikte dalgalanıyor, parmakları acımasızca içime girerken elinin topuğu klitorisimi kazıyor,

kararlı. Sanki kardeşleriyle paylaşamayacak kadar açgözlüymüş gibi bunu sessiz ve gizli tutuyor.

Sonrasında her şey yavaş ve puslu geliyor. Bileğini pantolonumdan çekerken elinin amıma sürtünmesi. Kaygan parmak ucunun dudağımı gıdıklaması. Dilinin ucunun sıcak-soğukluğu, tadımı yalayarak uzaklaştırıyor. Alnını benimkine yaslıyor, nefes alış verişlerimi içine çekiyor. "Eğer bir daha onlardan birinin seni öpmesine izin verirsen," diyor, parmak eklemleri yanağımın kıvrımında gezinirken, "o lanet dilini keserim."

Remy ve Sy minibüse bindiklerinde Nick ikna edici bir şekilde rahat görünüyordu ama ben çelik gibi kaskatı kesilmiştim, onun tehdidi düşüncelerimde uğursuz bir şekilde yankılanıyordu. İyi zamanlarımda neden Nick'e karşı tetikte olmaya çalıştığımı bilmiyorum, çünkü bana ne olduğunu hatırlatmakta gecikmiyor.

Gözleri tetikte, pencerelerden etrafı tarıyor. "Sanırım iyiyiz," diyor ve kardeşinin omzuna vuruyor. "Dışarı çıkın."

Motor gümbür gümbür çalışıyor ve yola çıkıyoruz.

Remy yolcu koltuğundan bize hızlıca bir bakış atıyor, yeşil gözleri bedenlerimiz arasındaki yetersiz boşlukta titreşiyor, ama hızla tekrar öne dönüyor. Bir vites değiştirme sesi, bir tıkırtı ve ardından yanımdaki cam bir çatırtı ile inerek canlanıyor.

Bulunduğum noktadan, sırıtışının kıvrımlarını zar zor seçebiliyorum.

Rota dolambaçlı görünüyor ve bir bloktan dönüp tekrar aynı yöne döndüğümüz ilk seferde Sy'ın kaybolup kaybolmadığını merak ediyorum. Ama sonra bunun kasıtlı olduğunu, amaçsız gibi görünen bir şekilde West End'den dolanarak bizi yavaşça Güney Yakası'na ve sonra da Doğu'ya götürdüğünü anlıyorum.

Sonunda Sy ve benim kütüphaneye koşarak gittiğimiz bölgede olduğumuzu fark ediyorum.

Sonunda konuşma isteği bulduğumda, "East End mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Nick, elini kalçamda gezdirerek. "Elli Üçüncü Cadde sınır. Artık Prens bölgesine girdik." Saçlarımı ensemden itiyor ve bu beni kırbaçlanmış gibi hissettiriyor. Biri beni nasıl sakatlamakla tehdit edebilir?

bir saniye s o n r a sana şefkatle dokunur mu? "Merak etmeyin. Davet edildik."

Sy sonunda minibüsü eski bir apartmanın kenarındaki karanlık bir noktaya park eder. Üç adam da hep birlikte silahlarını kontrol eder.

"Bunlardan birine ihtiyacım var mı?" Endişeli

hissederek soruyorum. Sy bana kuşkulu bir bakış

fırlatıyor. "Tabii ki hayır."

"En azından biri bana neye bulaştığımızı söyleyebilir mi?"

İç geçiriyor ve bir silahı, sonra diğerini saklıyor. "Bu daire Felix'e ait - Prenslerin güvenliği. Artık malikânelerinde iş yapmıyorlar. Geçen yıl delinin biri içeri girip bebek odasını kanla kirlettikten sonra artık iş yapmıyorlar."

Aralarına bakıyorum, bunu anlıyorum. "Baronların işi mi?"

"Muhtemelen. Hepsi dengesiz," diyor Nick. "Ama artık dışarıda buluşuyoruz. Böylesi daha kolay zaten. Bütün bu bölge kimsenin dikkat etmediği bir bok çukuru." Nick öne doğru eğilip Remy'nin omzunu kavradı. "Sen Düşes'e göz kulak ol. Kızışmış bir sürtük gibi ona yapış."

"Bekle, ne?" Gördüğüm manzara karşısında telaşlanarak soruyorum.

"Yakaladım seni." Remy bana döndü ve o ürkütücü Manyak gülümsemesini gösterdi. "Benimlesin, Vinny Lu."

Sy malları almak için minibüsün arkasından dolanıyor ve Nick onu takip ediyor, gözleri sokağı tararken eli belindeki silaha dokunuyor. Belli ki Nick'in rolü bu -merdivenleri tırmanıp dar bir koridora girerken bizim gizli adamımız olmak. Adamlar kendinden emin görünse de, iliklerime kadar işleyen düşük seviyede bir gerilim var. Tetikte olmanın acı veren sıkıcılığına çok aşinayım. Babamla yaşadığım her gün böyle hissederdim. Sanki her an bir bomba patlayacakmış gibi.

Sy bir kapının önünde duruyor ve Nick onun yanından geçerek kapıyı üç kez çalıyor; iki kez hızlı hızlı, bir duraklama, sonra üçüncü kez. Geride duruyorum, beklerken yanım Remy'ninkine yapışıyor.

Kapı nihayet açılıp bir hatun ortaya çıktığında, hiçbiri buna şaşırmış görünmüyor.

"Felix içeride," diyor başparmağını oturma odasına doğru sallayarak. Kız güzel, belki de başka bir öğrenci olacak kadar genç. Leticia'nın arkadaşları arasında acımasızca küçümsediği kuru, küstah sarışının tam tonunda ve bir Kraliyet mensubunun duruşuna sahip olsa da -omuzları geride, çenesi kibirli bir şekilde havaya kalkık- bir Kraliyet mensubunun zarafetinden yoksun. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var, sanki günlerdir uyumamış gibi. Ya da belki de sırtını bu şekilde dik tutmak için harcadığı onca çaba onu tüketmiş.

Nick silahını çıkarır ve içeri girer, dairenin içine bakarken silahını yanında tutar.

Gözleri sandıktan Sy'ın yüzüne kayıyor. "Tam zamanında geldiniz. İkisi bekliyor."

Sy eşikte duraksıyor. "İki kişi mi?" Arka taraftan sesler geliyor, gürültülü ama konuşkan. Sy, Remy'ye sinirli bir bakış atıyor ve sandığı kollarına iterek fısıldıyor, "İşler kötüye giderse-"

"O zaman gel ve kıçımızı kurtar," diyor Nick tetiğini parmaklayarak. "East End'de ölürsem bunu asla unutamam."

Sy'ın yüzü sıkışır. "Git."

Remy sandığı alıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni girişin dışındaki bir oyuğa sürüklüyor. Nick ona uzun uzun bakıp başını sallıyor. Aralarında ne geçtiğini bilmiyorum ama Remy'nin belimi sıkıca kavramasına neden oluyor.

Sy ve Nick, kızı fuayeden geçip ana odaya kadar takip ederek ortadan kaybolurlar.

Hemen bir panik sesi patlak verir; alçak sesle küfürler, yere düşen bir şey, yabancı bir ses, "Hop, hop, hop! Sakin ol!"

"Sakın bana sakin olmamı söyleme Felix," diye bağırıyor Nick. "Bu da kim?"

Aptalca, Felix cevap verir, "Kardeşim, sakin ol!"

"Konuşmaya başlasan iyi edersin, Felix!" Sy kükrer. "Bu da ne böyle? Bir çeşit pusu mu?"

"Dur!" diye bağırır kız, yüksek sesle ve telaşla. "Dur!"

Remy beni arkasına sıkıştırdı ve ben de onun sert ve kıvrımlı karnını kavrıyorum. Etrafına bakmaya çalışıyorum ama kazağımı tutup beni ters ters bakarak geri çekiyor.

Yine de neler olduğuna iyice bakmadan olmaz.

Birbirlerinin yüzüne silah doğrultmuş, gergin bir çatışma halindeki dört adamın görüntüsü retinalarıma kazındı. Nick ve Sy'ın yanı sıra Felix olduğunu tahmin ettiğim sırık gibi bir adam ve görünüşe bakılırsa beklenmedik bir misafir. Nedenini anlamak kolay.

"Ne haltlar döndüğünü açıklamak için iki saniyen var," diyor Simon, sesi giderek azalan bir kısıtlamayla gerginleşerek, "yoksa Prensler bir adamını kaybetmek üzere."

"Hey, o adamı tanıyorum," diye fısıldıyorum Remy'ye, ama silahını çekiyor, oraya koşmaya iki saniye kalmış gibi görünüyor. Onu daha önce hiç bu kadar tetikte gördüğümü sanmıyorum, bir eli kalçama dokunmak için geriye uzanıyor.

"Biri ateş ederse, sen tutarsın Vinny. Unutma, kahraman olma."

Ama o bir hamle yapamadan etrafından dolanıp Sy ve Remy'ye doğru atılıyorum. "Silahlarınızı indirin, sizi azgın testosteron felaketleri."

Hepsinin silahı bana çevriliyor ve Nick'in gözleri doluyor, namlusu anında düşüyor. "Remy!" diye bağırıyor ve söz konusu adam aniden arkamda belirip beni çekiştiriyor.

Remy'nin tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bu Nakit Para! O sadece Kontların hurdalarını işletmesi için para ödediği bir çocuk. Ona kefil olacağım, tamam mı?"

Cash silahını indirir, gözleri büyür. "Lanet olsun, *Lavinia*? Bu sen misin?" Ortaokuldaki nehir anılarını çağrıştıran güneşli bir gülümseme göstererek bir kahkaha atıyor. "Lanet olsun kızım, duyduğuma göre

ama buna inanmadım. Yarı yarıya babanın seni büyük B'lere teslim ettiğinden şüpheleniyordum."

Sy endişeyle seğirerek aralarına bakıyor. "Bu herif Kont mu?"

Gözlerimi devirerek elimi kaldırıp indiriyorum ve Sy'a silahını bırakmasını işaret ediyorum. "Pek sayılmaz. O sadece bir uşak. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Cash'in kafası geri döndü. "Lackey? Neden beni böyle incitmek zorundasın kuzen?" Silahını ilk kaldıran o oldu, sinirli görünüyordu. "Ben sadece rutin bir teslimat yapıyordum, East End'in namuslu vatandaşlarına en iyisini tedarik ediyordum ve senin adamların lanet olası bir Fed sting gibi buraya geliyor. Neyse ki bu 'uşak' kafasından vurulmadı."

"Şanslı mıyız?" Nick hâlâ tetiği parmaklayarak söylüyor. "Biraz daha saçmala, sik suratlı. Bakalım ne kadar uzağa gideceksin."

Felix'e şaşkın bir bakış attım. "Aynı anda iki rakip eve teslimat mı ayarladın? Burada şanslı olan tek kişi senin aptal kıçın."

Felix bunu iyi *karşılamaz.* "Çeneni kapatıp iş yapmak mı istiyorsun, yoksa burada dikilip siklerimizi mi tutacaksın?"

Nick sözlerini yalanlayan bir sessizlikle cevap verir. "Düşesimize bir daha sürtük dersen, bu gece iş yapacağımız tek ev 'büyük B'ler' olur."

Baronlar da Lordlar gibi et ticareti yaparlar; tek uzmanlıkları etten kurtulmaktır. Nasıl olduğunu kimse bilmiyor, çünkü Baronların en iyi yaptığı şey sessiz kalmak. İşleri, bir asır boyunca hiçbir zaman bir ceset bulamama ve müşterilerinin cinayetlerinden dolayı suçlanmaması gibi bir üne dayanıyor. Görmeleri gereken hacim düşünüldüğünde etkileyici.

Gerginlik bir kurşun ağırlık gibi odadan düşer ve bunca zamandır kenarda duran, avuçlarını ağzını kapatan kız söner. "Bilmiyordum," diye kekeliyor. "Seni içeri davet ettiğimde, bilmiyordum-"

Felix silahını bir kenara bırakıp herkese kaşlarını çattı. "Bunun bir saat önce damlayla birlikte burada olması gerekiyordu."

Cash omuz silkiyor. "Kimse bana yap ya da öl demedi, kardeşim."

"Herkes uyuşturucu satıcılarının saatlerinin sevişen iki salyangozdan daha yavaş çalıştığını bilir," diyorum, Remy sonunda gitmeme izin verdiğinde uzaklaşıyorum. "Doğru günü seçtiği için mutlu ol."

"Yo," diyor Cash, aramıza bakarak. "Şimdi sakinleşiyor muyuz, yoksa ne? Kendimi tutamayacağımı söylemiyorum, ama yolda bir esrar içtim ve bir çatışmada elimden gelenin en iyisini yapamayabilirim."

Hiç de sakin değiller. Nick hâlâ bir piyano telinden daha gergindir ve Sy, az önce ortaya çıkan hayatta kalma içgüdüsünü kutusuna geri koymak için mücadele ediyor gibi görünmektedir. Ama Remy, "Hadi şu işi bitirelim," diyor ve sandığı sehpaya çarpıyor.

Hiç sormadan kızın koluna girdim ve onu oturma odasının hemen dışındaki mutfağa çektim. "Bırakalım da işlerini yapsınlar," diye açıklıyorum.

Yüzü solgun ve lavabonun yanındaki bulaşık süzgecinden titreyerek bir bardak alıyor ve musluğun altına dolduruyor. "Yüce Tanrım."

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, bu sadece... kaydolduğumdan çok daha fazla ölüme yakındı."

"Bir de bana sor." Kalçamı tezgâha dayayıp bir gözümü diğer odadan ayırmıyorum. Sy sandıktan bir silah çıkarıyor ve Remy'nin bir noktada dosyaladığı pürüzsüz alanı işaret ediyor. "Burası senin evin mi?"

Yarı başını sallıyor, yarı omuz silkiyor. "Sayılır. Geçen bahar taşındım."

"Ben Lavinia," diyorum, çocuklar işlerini yaparken havadan sudan konuşma ihtiyacı hissediyorum.

"Sonbahar." Başımı salladım. İsim belli belirsiz tanıdık geliyor ama son zamanlarda eski motelde, The Hideaway'de ve şimdi de West End'deki fahişelerle pek çok yolum kesişti. Bütün bu kadınlar bana aynı görünüyor. Züppe ve gergin, gözlerinde küçük bir travma izi var. "Beni buraya Holden taşıdı," diyor aniden, sanki bu ismi bilmem gerekiyormuş gibi. Tek yaptığım kayıtsızca başımı sallamak olunca, "O benim prensimdi. Felix onun kuzeni."

"Sen bir Prenses misin?" Bu kibirli duruşu açıklıyor, ama bitkin görünüşü değil. Prensesler herkesin bildiği gibi şımarık küçük kanişlerdir.

"*Öyleydi,*" diye düzeltiyor, bakışlarını indirerek. "Hamile kalamadım."

"Ah." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum, onun kovulduğunu fark ediyorum. Prensesin gebe kalmak için sadece birkaç ayı var ve eğer kalmazsa, işi bitiyor - yerine başka bir güzel Stepford kuluçka odası geliyor. Sessizliğin garipliği başka bir konu aramak için gözlerimi kaçırmama neden oluyor. Prensesler konumlarına en çok bağlı olanlardır. Yüksek risk, yüksek ödül ve her iki durumda da bir sürü sikiş. Hiçbir Kraliyet erkeğinin içinde bir kadını sevmek olduğundan şüpheliyim ve eminim ki çoğu Kraliyet kadını da aynıdır. Prensesler hariç. Onlar her zaman en zor düşenlerdir. Başarısız bir Prenses intihar gözetimine alınmalı.

İşte o zaman balkonu fark ediyorum. Dışarısı karanlık, ama camın ötesinde hareket eden bir şey görüyorum: beyaz tüylü küçük bir top. Yüzü pencereye dönük ve iki sarı gözü ışıkta yansıyor. Ağlamak için ağzını açtığında buranın Simon'la çalışırken gördüğüm daire olduğunu anlıyorum.

Kadına doğru dönüyorum. "Bu sizin yavru kediniz mi?"

Kaşlarını çatarak bakışlarımı takip ediyor. "Evet, o benim."

"Neden balkonda?" *Her zaman*, eklemek istiyorum. "Felix kedileri sevmez."

Mutfağa ve kapı aralığına bakıyorum, Felix'i görüyorum. Silahlardan birine gözlerini dikmiş, muhtemelen yeterince iyi olmadığı gibi çürük bir bahaneye sığınıyor. Buradaki herkes onun silahları alacağını biliyor. Silahları kendim gördüm. Sağlamlar ve dosyalamadaki detaylara gösterilen özen? Bu kasabanın muhtemelen daha önce hiç görmediği bir işçilik. Felix uzun ve sıska, aptal bir görünüşü var. Bir askerin yüzü, bir Kraliyet mensubunun değil. Bir kraliyet *kuzeni. Zavallı*. Bu kız onun için fazla güzel, bu da başarısız Prensesler hakkındaki değerlendirmelerimi güçlendiriyor. İntihar saati. Ciddiyim.

"Eğer erkek arkadaşın kedileri sevmiyorsa, o zaman neden bir kediniz var?"

"Holden bana söz vermişti, biz bunu yapmaya çalışırken-" Çenesi söylemek istemediği bir kelimenin etrafında dönüyor. Boğazını temizliyor. "Prensesi yeni doğum yaptı, o yüzden sanırım teselli ödülü olarak bana verdi."

Gözlerimi kırpıştırarak onun bencilce aptallığını anlamaya çalışıyorum. "Pislik bir Prens'in yancısı olmak zorunda kalman kediciğin suçu değil."

Buzdolabından bir şişe votka alıp bana keskin ve acı bir sırıtışla bakıyor. "Gerçekten güzel, ha? Bebeğini alamam ama yavru kedisini alabilirim. Ben, Felix, yavru kedi. O sadece tüm kukusunu bir yerde tutuyor." Kendi şakasına karanlık bir şekilde gülüyor ve bu yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Tam Forsyth'e göre. Sırf başkasına inat olsun diye bir şeyi kilit altına almak. Rahatsızlık verdiği için onu kafese koymak. Kendi lanet mahkumuna bakma zahmetine bile girmemek, sadece tekrar işe yarayana kadar sessiz kalmasını ummak.

Bu çok *asilce*.

O sırada Felix içeri giriyor, kamyoncu şapkası, eşofman altı ve parlak ceketiyle gangster özentisi gibi görünüyor. Bu adam hiç de asil değil, muhtemelen Psi Zetas'a üye oldu çünkü daha sert evlerden hiçbiri onu kabul etmedi. Aramıza küçümseyerek bakıyor ve buzdolabına doğru yürürken "...lanet olası bir Kraliyet oyun parkı değil" diye mırıldanıyor. Tek bir bira alıyor - pek ev sahibi de sayılmaz - ve kapağını açmak için tezgahın kenarını kullanıyor. Bana bakarken ilk yudumu alıyor. "Demek şu Kuzey Yakası prensesi sensin?"

Sonbahar'ı gösteriyorum. "O Prenses. Ben Düşes'im."

"Ama sen Kontlara aitsin," diye karşı çıkıyor.

"Ben kimseye ait değilim," diye ısrar ediyorum. "Ama eğer olsaydım, bu Dükler olurdu, belli ki."

"İşte bilmek istediğim şey." Şişesinin boynunu bana doğrulttu. "Neden Dükler senin gibi ufak tefek bir şeye sahip oluyor da Prensler..." Kendi içine kıvrılan Autumn'u işaret ediyor. "Eğer bilseydim

Lucia'nın kıçından bir parça daha olsaydı, belki onun yerine onun için savaşırdım."

Ona uzun, küçümseyen bir bakış attım. "Kaybedecektin. Bahse girerim Perez seni kolayca alt edebilirdi." Ama sonra sözlerindeki bir şey içime işliyor ve beni kısa kesiyor. "Ne demek 'başka' Lucia? Leticia'yı tanıyor musun?"

Ama Nick ve Sy mutfağa girerek bizi böldüler. "Prensler böyle mi iş yapıyor?" Sy soruyor. Bakışları ağabeyininki kadar sert, sadece Nick bakışlarını Felix'le benim aramdaki boşluğa yöneltiyor. "Bira içmek için ortadan kaybolmak mı? Bütün gece bekleyemeyiz. Ya sıç ya da bu işten vazgeç."

Felix birasından uzun bir yudum alırken onun gözlerinin içine bakar. "Dükler böyle mi iş yapıyor? Parçaları için saçma bir prim mi talep ediyorlar?"

Nick utanmadan "Evet." diye cevap verir.

"Her zaman," diye katılıyor Sy. "Her zaman oldu, her zaman olacak. Öde ya da zamanımızı boşa harcamayı bırak."

Felix mırıldanıyor, bakışları bende geziniyor. "Buna değeceklerini sanmıyorum. Ama bu..." Şişesinin ağzını bana doğru uzatarak yanıma geldi. Önümde durup beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Söyledikleri doğru mu? Görünüşe göre Kuzey Yakası'nın amcığı parlıyor." Sırıtıyor, dili bir sıra çarpık dişin üzerinde kayıyor. "Kaltağını yola getirmek için bana bir saat ver," diyor, saçlarıma dokunmak için uzanarak, "ve tam ücretini ödeyeceğim-"

Geri sıçradım.

Çünkü saçıma dokunuyor. Ani

'*pop' yüzünden*.

Yüzüme yayılan sıcaklık yüzünden.

Felix'in gözleri, devrilmeden önceki milisaniye içinde kararıyor ve cansız bir şekilde yere çarpıyor. Kulaklarımda tiz ve acı verici bir sağır edici çınlama var, ama ilk başta ne olduğunu anlamıyorum, gözlerim Felix'in gevşek formuna kilitlenmiş. Başının etrafında kan birikmeye başlıyor ve kolunda bir seğirme oluyor, parmakları nöbet geçirir gibi

çırpınıyor. Ama sonra hiçbir şey olmuyor ve anlamıyorum, bir araya getiremiyorum.

Başımı çevirene kadar olmaz.

Nick mutfağın ortasında durmuş, silahının haznesini rahatça boşaltıyor. Gözleri yapacağı işe sabitlenmiş, dudakları kıpırdıyor ama ne dediğini duyamıyorum. Her şey çok gürültülü. Ancak kafasını kaldırıp gözlerini öfkeyle Autumn'a çevirdiğinde onun çığlık attığını fark ediyorum.

Remy ve Cash silahlarını çekmiş mutfağa dalıyorlar, ama benim tek yapabildiğim Nick ve Felix olarak bilinen dangalağın arasına bakmak, çünkü o bir kapı çivisinden daha ölü.

"Onu sen vurdun," diyorum gereksiz yere. Sesim bile garip bir şekilde kısık çıkıyor, sanki kulaklarım iliklerime kadar hissizleşmiş gibi.

Nick küçük bir omuz silkme hareketi yapar -que *sera, sera- ve* silahı tekrar saklamak için arkasına uzanır "Onu uyarmadığımı söyleyemem."

Remy, çığlık atan ağzını bir eliyle kapatarak Autumn'un üzerine atılır. Cash'in ağzı açık bir şekilde Felix'e bakıyor. Sy sinirli bir ifadeyle Nick'i azarlıyor, "Şimdi silahları kim alacak?!" diyor ve halıyı kirleten bir köpek yavrusunu azarlar gibi elini Felix'e doğru uzatıyor. Tüm bunlar aynı anda oluyor, ama tek gördüğüm Nick'in sonunda bakışlarımla buluştuğu, gözlerinin sert ve kendinden emin olduğu.

"İyi misin?" diye soruyor.

Aptalca tekrarlıyorum, "İyi mi?" Bir şey yanağımı gıdıklıyor ve onu uzaklaştırmak için uzanıyorum. İşte o zaman yüzümdeki sıcaklığın kaynağını fark ediyorum.

Felix'in kanı.

Nick öne doğru bir adım atıyor ve fırının kulpundan sarkan bulaşık havlusunu akıcı bir şekilde kapıyor. Nedense bana yaklaştığında irkilmiyorum, kanı nazikçe silmeye başlarken beni sabit tutmak için çeneme dokunuyor. Garip bir şekilde, hiçbir şey hissetmiyorum. Dehşet hissi olması gereken yerde hiçbir şey yok. Panik yok. Korku yok. İğrenme ya da tiksinme yok. Sinirlerimde omuzlarımı titreten bir sarsıntı var ama bunu hissetmiyorum. Autumn köşede kendini kaybediyor ve ben de Nick çenemin altındaki boşluğu alabilsin diye yüzümü yukarı doğru eğiyorum. Mavi gözleri bir an için

Ciddi bir odaklanma ve bir elim kulak mememdeki kan sıçramalarını temizlerken, diğeri sanki Nick onu silebilirmiş gibi Felix'in dokunduğu saç tutamını tarıyor.

"Uh." Girişten Cash elini kaldırdı. "Silahlarınızı alacağım."

Sy burun kemiğini sıkmaya ara verip Cash'e temkinli bir bakış fırlatıyor. "Yedisi de mi?"

Cash başını sallar. "Bana yüzde on indirim yap ve buraya hiç gelmediğime yemin et. Hatta bazı mallarımı da veririm."

Sy alaycı bir tavırla itiraz eder. "Batı Yakası uyuşturucu istemiyor."

Mutfak masasının diğer tarafından Remy'nin kafası fırlar, gözleri geniş ve umutludur. "Hey, Batı Yakası *biraz* uyuşturucu istiyor."

"Sen," diye tersledi Sy, parmağını ona doğru uzatarak, "uyuşturucu *alamazsın.* Sen," diye Nick'i işaret ediyor, "Baronlardan iyilik iste ve ondan kurtul. Bu işi o kadar temiz istiyorum ki, Saul ve Ashby bu orospu çocuğunun sırra kadem bastığını düşünecekler!"

Sesim paslı ve ince çıkıyor. "Ne olmuş ona?"

Autumn'un korkunç çığlıkları kesildi, ama dizlerini yukarı çekmiş, aval aval cesede bakarak cılız masanın altında oturuyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye tekrar tekrar soluk soluğa bağırıyor.

Prensesler.

Remy başını kaşıyarak ona uzun uzun bakar. "Eh, Nicky? Baronların sana *iki* iyilik borcu olma ihtimali var mı?"

Hayır.

Bu kızı tanımıyorum ama ölmesini izleyemeyeceğimi biliyorum. Adamın biri bana dokunmak istedi diye değil. Kendi dilimi ağzımdan çıkarır çıkarmaz bunun için bir adamı vuracak kadar dengesiz olan Nick yüzünden değil. *Benim yüzümden* değil.

Nick masanın altından ona bakmak için eğildi ve bu çok kolay oldu. Silahı kot pantolonundan dışarı çıkmıştı ve ben de hemen içeri dalıp silahı ustalıkla

Kemerini. Ayağa kalktı ama beni durduramadan masanın altına uzanıp saçlarından kalın bir tutam yakaladım ve onu dışarı çektim.

Diz çökerek namluyu çenesinin altına sıkıştırıyorum, ağlamaklı çığlığını duymazdan geliyorum. "Kim olduğumu biliyor musun Autumn?" diye sorduğumda sesim hissettiğimden çok daha düzgün çıkıyor. Ne yaptığımı biliyor musun?"

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve o kadar çok titriyor ki silahın kabzasındaki titreşimi hissedebiliyorum. "Siz Düşes'siniz," diye hıçkırıyor, gözleri kapalı. "Sen Lavinia Lucia'sın."

Namluyu çenesine daha sert itiyorum. "O zaman ne yapabileceğimi biliyorsun, bu yüzden dikkatini vermeni istiyorum." Bunun nereden geldiğini bilmiyorum - bu garip sakinlik ve komuta duygusu - ama tüm adamların geride durup sessizce izledikleri gerçeği kararlılığımı güçlendiriyor. "Bu gece buradan çıkacak ve Doğu Yakası'nı terk edeceksiniz. Lanet çeneni kapalı tutacaksın. Soran herkese Felix'in günler önce seni kapı dışarı ettiğini söyleyeceksin."

Silahın namlusuna karşı küçük küçük başını sallıyor, "Bir şey söylemeyeceğim, yemin ederim" diye ısrar ediyor.

"Eğer yaparsan, seni bulurum." Acıyı hissetmesini umarak saçlarını daha sert yumrukluyorum. "Ve Holden'ı unutacaksın! Kendinden başka kimseyi sevmeyecek, çünkü bu boktan işler böyle yürür. Onun çocuğuna sahip olmanın bir peri masalı olduğunu mu sanıyorsun? Bir kralın çocuğu olmanın sana ne kazandırdığına bak!" Kollarımı iki yana açarak onu serbest bırakıyorum. "Ölü bir anne ve iki yıl hapis! Abartılara inanma, *Prenses*." Dönüp silahı Nick'e usulca geri veriyorum.

Nick kurnaz gözlerle beni izliyor, ama altında zorlukla kontrol edilebilen bir şey var. Silahını tekrar yerine koyarken kaşlarını çatarak beni sıkıştırarak bunu gizliyor. "Lanet silahıma asla dokunma."

"Onu öldürürsen anlaşmamız iptal olur," diyorum. Autumn acınası biri ama o bir Kraliyet kadını. Kendi felaketinin bir ürünü. Leticia olabilir. Verity olabilir. Ben olabilirim.

Nick, kıza çenesini sallayarak başını sallayarak, "Peki," diye cevap verir. "İhtiyacın olanı al ve git."

Sürgülü kapıların arasından beyaz bir parıltı yakalıyorum. Autumn daha ayağa kalkacak kadar kendine gelemeden, kararlı bir şekilde ekliyorum, "Ve lanet olası kedini alıyorum!"

YEDI GÜN.

Sonunda kuleye geri dönmeye başladığımızda şafak söküyor.

Minibüs sessiz, karartılmış sokak lambaları ve Remy'nin telefon ekranı tarafından aydınlatılıyor. Benden bile daha yorgun görünüyor, bir video izlerken başını cama yaslamış. Sürücü koltuğunda oturan Sy gözlerini dik tutuyor, dikiz aynasındaki yansıması her zamankinden çok daha soğukkanlı. Yanımda Nick bacaklarını iki yana açmış, başını koltuğa yaslamış, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kapatmış. Uzun bir geceydi.

Belli ki bir cesetten kurtulmak için çok beklemek gerekiyor.

Hepsini minibüste saklanarak geçirdim, bu yüzden kimin geldiğini hiç görmedim. Felix'i kimin götürdüğünü. Felix'i *nasıl götürdüklerini.* Tek bildiğim, bir saniye önce bir mırıltıyla uyukluyordum ve sonra onlar koltuklarına kayıyorlardı.

Çıplak.

"Kıyafetler kanıttır," dedi Remy, tüm silahlarını ve eşyalarını orta konsola yerleştirirken çok rahat görünüyordu, bacaklarının arasında ağır bir horoz vardı.

Göğsümde bir kıpırdanma oluyor ve aşağı bakıp yavru kedinin biraz daha sıkı kıvrılmasını izliyorum. Kazağımı ters çevirip onu kapüşonun içine yerleştirmiştim, böylece kule merdivenlerinden yukarı çıkarken işime yarayacağını düşündüm. Balkon kapısını açtığım anda, titreyen tüy yumağı bileğime saldırdı ve tırmalama direği gibi üzerime tırmanarak küçük kalbiyle ağladı. O kadar küçük ki, annesinden ayrılacak yaşta bile değil.

Benim fikrim. Ama o güçlü. Dirençli. Sonunda dinlenmeye çekilmeden önce yarım saatini beceriksizce beyaz kürkünü temizleyerek geçirdi.

O bir savaşçı.

"Malzemeye ihtiyacımız olacak," diye fark ettim, umutla yukarı bakarken. "Yiyecek, kum, kutu?"

Sy'ın gözleri aynaya kayıyor ve alçak, kızgın kaşlarıyla benimkilerle buluşuyor. "Hayır."

"Ama-"

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor, parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyaz oluyor. "Senin yüzünden bir cesedi parçalamak zorunda kaldım! Duymak istediğim en son şey senin sinir bozucu taleplerinden biri daha!"

Nick iç çeker. "Bu saçmalık için artık çok geç Sy. Öfke nöbetini yarına sakla."

"*Lütfen,*" diye mırıldandı Remy, bitkin görünüyordu.

Kısaca, bir bedeni parçalamanın ne anlama geldiğini ve bunun Remy'nin zihinsel olarak üstesinden gelebileceği bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Ama ön koltukta çırılçıplak uzanırken yorgun görünse de, gözlerinde yaşayan Manyak'ı göremiyorum.

Gerçekten, sadece sıkılmış gibi görünüyor.

Uzun bir sessizlikten sonra isteksizce ekliyorum: "Eski Düklerin bir köpeği vardı."

"Yeni Düklerin de bir tane var," diye homurdanıyor Sy, kulenin yanındaki sokaktan aşağı dönerken.

Gözlerim kısılıyor, ama yavru kediye baktığımda cevap vermeyi iki kez düşünüyorum. O zaman bunun bir hata olduğunu, yavru kediyi bir yerlerde serbest bırakmam gerektiğini anlıyorum. Herhangi bir şeyi önemsemek aptallık olur. Bu üçüne bana karşı kullanabilecekleri bir şey vermiş olurum. Masum ve hak etmeyen bir şey. Beni kontrol etmelerinin başka bir yolu olurdu. İstesem Verity onu alırdı. Ben Düşes'im. Ona rahat özgürlüğünden bir parça verebilir.

Minibüs sarsılarak durduğunda kıpırdanıyor ve esnemek için iki minik patisini uzatıyor.

Dışarı çıkarken onu kucağıma alıyorum.

Kuleye yürüyüş sessiz ve gergin geçiyor ve Sy'ın kaslı kıçına ve önümde yürürken sallanan at sikine bakmak anlamına geliyor. Her birinin elinde silahları, telefonları ve cüzdanları var ve bana yetişmek için mücadele ederek alıştığımdan daha hızlı tırmanıyorlar. Kollarımı kaputun etrafına doluyorum ve yavru kediyi parti odasından geçirip merdivenlerden yukarı, ana yaşam alanına çıkardığımı fark edemeyecek kadar yorgun olmalarını umuyorum.

O kadar sessiz ki kapıdan içeri adımımızı attığımız anda Simon'ın telefonunun sesini duyuyoruz. Ekrana bir göz atıyor ve sonra iki kez bakıp donup kalıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, bir elini devasa aletinin üzerine koymaya çalışıyor. Yumuşak bile olsa, o şey bir yangın hortumu gibi. "Çok büyük bir sorunumuz var."

Remy kollarını havaya kaldırıyor, beni dik dik bakarken yakalayınca hiç istifini bozmuyor. "Saul mu? Haber ona çoktan ulaştı mı?"

Simon başını sallar. "Daha kötüsü.

Annem." Nick gözle görülür biçimde

irkilir. "Ne istiyormuş?"

Kardeşinden bana bakarak, "Yarın akşam yemeğine gelmemizi istiyor," diyor. "Ve biz de *onu* getirmek zorundayız."

Bana döndüklerinde donup kalıyorum. Dükler kot pantolon, takım elbise ve kapüşon giydiklerinde yeterince tehditkâr görünüyorlar, ama bu şekilde? Tepeden tırnağa çıplak, mürekkepli ve dalgalı, zıtlıklar içinde bir çalışma? Omurgama bir panik dalgası gönderiyor. Onlardan biriyle uğraşmak yeterince korkutucu. Sarkan üç siklerinin görüntüsü - her biri benim felçli incelemem altında canlanıyor - temelde dickpoint'te tutulmak gibi.

Nick, "Bunu biraz uyuduktan sonra hallederiz," diye karar verdi.

"Odamda uyuyorum," diye anons ediyorum - sadece kaçmadığımı açıkça belirtmek için. Bu gerçekten de üç ayıya bakmak gibi bir şey.

Arkamı döndüğüm anda p e ş i m d e n gelecekleri korkusu.

Neyse ki, hiçbiri yapmıyor.

Merdivenleri tırmanıp yavru kediyi çatı katıma taşıyorum. Şafağın yumuşak ışığı saatin kadranından süzülüyor ve onu dikkatlice kaputumdan çıkarıp derme çatma yuvamla tanıştırıyorum. Sahte bir pudra gibi etrafı koklayarak bir an geçiriyor.

"Fazla bir şey değil," diye fısıldıyorum, iki nazik parmağımı sırtında gezdirerek, "ama o balkonda kilitli kalmaktan iyidir, ha?"

Yavru kedi dönüyor, kalçasını bileğime sürtüyor, küçük patileri battaniyeyi yoğuruyor. Sonra bana bakıyor ve ağlıyor, iri mavi gözleri bunun şiddetiyle kısılıyor.

"Açsın," diye not ediyorum, ağzım gergin bir çizgi halinde. "Ne yapabileceğime bakarım-"

Çatı katına doğru gelen ağır ayak sesleriyle bölünüyorum ve bacaklarımı katlayıp yavru kediyi arkamdan iterek kaskatı kesiliyorum. Sy üzerinde bol bir eşofman altı ve başka hiçbir şey olmadan beliriyor ve döner merdivenin son basamağında duruyor. Alacakaranlığın pembe ışığı onu sessiz bir sıcaklıkla yıkıyor ve karın kaslarının çıkıntılı merdivenini vurguluyor. Uzun bir süre bana bakıyor, çenesinin arkasındaki kaslar titriyor.

"Konuşmamız lazım." Tek yaptığım ona bakmak olunca, o... sönüyor. Başını arkaya eğdi, yüksek sesle iç geçirdi ve mırıldandı, "Buna mecbur olduğuma inanamıyorum..." Ama sonra dirseğini korkuluklara dayayarak duruşuna geri döndü. "Düşes olmanı hiç istemediğimi biliyorsun."

Yavru kediyi zapt etmek için elimden geleni yapıyorum, dudağım kıvrılıyor. "Bu ikimizi de yapar."

"Ama bu yemek için... İşbirliği yapmana ihtiyacım var."

"İşbirliği yapmadığımı mı düşünüyorsun?" Yavru kediyi sakinleştirmek için diğer kolumu geriye doğru büküyorum ve Sy'ın gözlerinin göğüslerime kaymasını kaçırmıyorum. "Son bir haftadır üçünüz için güneş ışığı gibiydim."

Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, en az benim kadar yorgun görünüyor. "Ailem bu durumun tamamından haberdar değil."

"Hangi kısım? Kavgalar ve partiler mi? Silah kaçakçılığı mı? Yoksa sadece beni mi kastediyorsun? Kölen."

"Bilgisiz değiller. Ailelerimiz Dük'tü. Hem babalarımız hem de annemiz... Saul'a Kral olması için meydan okumaktan vazgeçtiler. İkimizin de bu yaşam tarzına dahil olmamızı hiç istemediler." Başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Ama ebeveynler çocuklarının kim olacağını belirleyemez." Bu ifade sert bir yumruk etkisi yaratıyor ve Simon bunun farkına bile varamayacak kadar cahil, çünkü saçmalamaya devam ediyor. "Bak, yemek sırasında uslu durmanı istiyoruz. Düşes olmak istiyormuşsun gibi davran. Görgü kurallarına uy. Anneme karşı nazik olun ve babamızın şakalarına gülün."

"Peki bunu neden yapmalıyım?" diye soruyorum, göğsüm öfkeyle kabarıyor. "Beni yine tecavüz etmekle mi tehdit edeceksin? Aletini ağzıma tıkamakla mı? Belki de Remy'yi nöbetlerinden birinde üzerime salacaksın? Nick'e beni olabilecek en kötü şekilde cezalandırmakta özgür olduğunu mu söyleyeceksin? Planın bu mu?"

Sesi sertleşerek cevap verir: "Korkmana ihtiyacım yok. Annem bunun kokusunu hemen alır. Bana *inandırıcı olman* lazım." Avucunu yüzünde gezdiriyor. "Peki, ne istiyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"*Ne istiyorsun*?" dedim! Kardeşimle kısasa kısas, takas falan yaptığınızı biliyorum. Bana ne istediğini söyle, pazarlık yapalım."

Ciddi olup olmadığına karar vermek için uzun bir süre ona bakıyorum. Öyle olduğunu varsaymak zorundayım, çünkü Sy'ın oynamaya hevesli olduğu tek oyun, sonunda bir kupa olan oyunlar.

Bir an düşünür gibi yapıyorum ama zaten biliyorum. Nick'ten o öpücük için belirsiz bir şey için söz aldım ama üçünü de kabul ettirmem gerektiğini biliyorum.

"Yavru kedi bende kalsın." Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Yavru kediyi arkamdan çekip kucağıma oturtuyorum. "Bana biraz malzeme getir; mama, kum, bir kutu. Abartılı bir şey olmasın. O bir sorun olmayacak
-"

Uzun boylu, "Kediler iğrençtir! Kokarlar! Kelimenin tam anlamıyla bir kutunun içine sıçarlar." Kızgın bir ifadeyle ekliyor: "Sana bir kitap, alet edevat ya da çikolata falan çalamaz mıyım?"

Yavru kediye sivri bir vuruş yapıyorum. "İşte istediğim bu. Al ya da bırak o."

Sy kollarını kavuşturarak sessiz bir kahkaha atıyor. "Sen tam bir baş belasısın. kıçım."

Başımı salladım ve elimi uzattım. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Bana dokunursa uçuk çıkaracakmış gibi ihtiyatla bakıyor, ama yaklaştırıyorum ve yüzünü buruşturarak alıyor. Eli sert, kavgalar yüzünden nasır tutmuş. El sıkıştığımızda içimden bir sarsıntı geçiyor. Az önce şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi hissediyorum. Evdeki ufak tefek şeyler için ileri geri pazarlık etmek başka bir şey ama bu farklı hissettiriyor. Simon sadece beni yatağına almak için pazarlık yapmıyor. Ailesinin yanında iyi olacağımı garanti ediyor. Bu da onların ne düşündüğünü önemsediği anlamına geliyor.

Bu da daha sonra kullanmak üzere dosyalamayı planladığım bir bilgi.

25

Sy

Elbiseyi nereden aldığından emin değilim ama mükemmel. Kumaşı soluk çiçek desenli. Deri ya da payet, askı ya da kot yok. Etek ucu dizlerine sürtünüyor ve üst kısmı geniş göğüslerinin bir kısmını gösteriyor. Verity'nin Cuma günü ona verdiği baldır yüksekliğindeki botları giymiş olması bile önemli değil. Hala... uygun görünüyor. Mütevazı. Tam da aileyle tanışmak için giyilecek türden bir elbise.

Dalga üzerimde yuvarlanıyor, kızgınlık. Öfke. Kendini bu kadar erdemli göstermeye nasıl cüret eder? Birkaç gece önce, bütün bir DKS zafer partisinin önünde Remy'nin yükünü yutuyordu ve şimdi o küçük beyaz fareyi alnından öpmek için en güzel Pazar kıyafetiyle çömeliyor.

"Biz yokken uslu dur," diyor ona, mama kabını yaklaştırarak. Dün öğleden sonra Remy'yi de yanıma alıp, bir evcil hayvan dükkanına gitmiştim.

Yaratığın temel ihtiyaçlarını karşılamak için Güney Yakası'na gittik ama bu yolculuk her şeyden çok Remy'nin kafasının nerede olduğunu kontrol etmek içindi. Nick ıslak işlere yabancı değildir ve benim için anatomi sadece bilimdir. Klinik olarak, vücutlar

-Kan, kas ve kemik beni rahatsız etmez. Ama Remy'nin sağı solu belli olmaz ve en ufak bir şeyde rotasından sapabilir. Sanırım endişelenmemeliydim. Sarının bir düzine farklı tonu onu harekete geçirir ama bir cesedi parçalamak?

Çoğunlukla onu gereğinden fazla kesmesini engellemek zorunda kaldım. Birinin iç organlarının aşırı spesifik kısımlarının neye benzediğini görmek için çok heyecanlıydı. "Tüm omurilik kordonları bu kadar saydam mı?" demişti, Felix'i bir şeker tabağı gibi karıştırırken ahlayıp vahlıyordu. "Çok kötü, çok kötü."

Evcil hayvan dükkanına gidişimiz daha çok Remy'nin lanet olası bir Baron'a falan dönüşmediğinden emin olmak içindi ama sonuçta bu oldu:

Lavinia Lucia, oturma odamın ortasında, cinayet kurbanının kedisi için oyuncak bir fare sallıyordu.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, şakaklarımı ovuşturarak. "Hadi gidelim!"

Hepsini topladım ve onun bir Pazar okulu öğretmeni gibi görünmesi konusunda çok fazla düşünmemeye çalıştım. Ondan bunu yapmasını ben istedim. Rol yapmasını. Kardeşimin amcığını kurşun yağmuruna tutacak kadar azdıran bir saksocu değilmiş gibi davranmasını.

En azından bir kereliğine av tüfeğini aldı ve Remy'yi onunla birlikte arka koltuğa kaymak için bıraktı. Ellerimi cipin direksiyonuna doladım ve onun varlığını görmezden geldim.

Tabii ki bunu imkânsız kılıyor. "Ne beklemem gerektiği konusunda bana ipucu vermek isteyen var mı?"

Nick, Felix'le olanlar konusunda oldukça umursamaz davrandı ve bu da benim ona çarpık bir gözle bakmama neden oldu. Eğer Tate'in intiharını araştırmak için yanlış bir girişimde bulunarak Güney Yakası'na iltica ettiği konusunda söyledikleri doğruysa, o zaman açıklamanın özellikle önemli olduğundan emin değilim. Sadece yarı yarıya tanıdığım birine dönüştü - bana ne yapmayı planladığına dair en küçük bir işaret vermeden bir silahı kaldırıp tetiği çekebilen bir adam.

"Tahmin etmem gerekirse? Annem hem et hem de vejetaryen bir şeyler pişirecek, hayatının amacı olan bizi bitki temelli beslenmeye itmeye devam edecek." Ona sırıtmak için iki büklüm oluyor. "Belaya olan eğilimimizin kırmızı etten kaynaklanan iltihaplanmadan kaynaklandığına inanıyor." "Babam bir viskiyi fazla kaçırıp bizi bir kenara çekecek ve 'eski güzel günlerden' hikayeler anlatacak, babam da 'West End'in dışına' odaklanarak gelecek planlarımız konusunda üçümüzün de peşini bırakmayacak."

Remy homurdanıyor. "Gerçekliğin üstünü duvarla kaplıyor. Gerçek bir şovun içindesin, Vinny. Yıllardır süregelen aile dramı doruğa ulaşıyor." Dikiz aynasından başını onunkine doğru eğişini izliyorum. "Anneleri -ki bu arada tam bir MILF-"

"Dikkat et!" Şak diye söyledim.

Remy şöyle devam ediyor: "Dük olduğu için Nicky'yi yerden yere vuracak. Bunun bir kısmı Sy'a da yansıyacak ama Nick onun biricik bebeği. Babaları bu konuda çok tuhaf davranacak, çünkü Saul'un bizim patronumuz olduğunu bilecekler ve nedense hepsi çocuklarını sahipleniyor." O ve Lavinia şaşkın bir bakış paylaştılar. Sanırım Nick ve benim 'duygusal olarak ihmal edilmiş çocuklar' kulübüne girmemize izin verilmiyor.

Lavinia bunların hiçbiriyle rahatlamış görünmüyor. Psikolojiye en ufak bir ilgisi olan herkes 'Baba Sorunları'nı bilir ve Lionel Lucia'nın bu konuda bir numara yaptığına şüphe yok. Onu sattığını bilmesem bile, başka yollardan belli oluyor. Birincisi aşırı cinselliği - nasıl fahişe değilmiş gibi davranıyor, ama kardeşimle pazarlıklar? Her şey bir alışveriş, özellikle de amı. Sonra bir de annelik var: Remy'nin psikozuyla ilgilenmesi, kavgadan sonra kaşıma dikiş atmaya çabucak karar vermesi, o uyuz kediyi beslemekteki ısrarı. Lionel onu genç yaştan itibaren askerlerine bakması için görevlendirmişti. Henüz fark etti mi bilmiyorum ama bir Kraliçe'nin işini yapıyordu -Kraliyet eşinin rolünü- ve görünüşe göre bunu kimin daha iyi yapabileceği konusunda kız kardeşiyle kavga ediyordu.

Ama en çok fark ettiğim şey, muhtemelen en tanıdık olduğu için, öfke. Derin ve yıkıcı. Şans verilse gerçekten babasına sırtını döner miydi, yoksa hayatı boyunca eğitildiği pozisyona geri mi dönerdi?

Tek bildiğim bu sürtüğe bir saniye bile güvenmediğim.

Büyük pencereleri sıcak ışıkla dolu olan bungalov görünür hale gelir. Garaj yoluna park ediyorum ve o da eve bakıyor.

"Büyüdüğün yer burası mı?" diye soruyor.

Nick kaşını kaldırıyor. "Bu bin beş yüz metrekarelik cennet hayal ettiğin gibi geniş bir arazi değil mi?"

Şaşırmış görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim." Hepimiz arabadan çıktık ama Lavinia'nın kapısını açan ben oldum. Çocuk kilidi. Nick'in fikriydi. Deri koltuktan kayarak inerken yüzünde sinirli bir ifade beliriyor ve bu sırada beyaz külotu gözümün önüne geliyor. Hay sikeyim. Ben.

Derin nefes alıp veriyorum, sonra kendimi ayarlıyorum. Uzun bir gece olacak.

Kolundan tutarak sessizce hatırlatıyorum, "Anlaşmamızı unutma. En iyi davranış."

Gözlerini kısıyor ve elimden çekiştiriyor. "Kendimi mükemmel Düşes moduna programladım. Merak etme."

Ama Nick bile tedirgin görünüyor. Onun fark ettiğinden şüpheliyim ama kapıya doğru yürürken gözlerini yere indirişinden bunu anlayabiliyorum. Bu konuşma uzun zamandır yapılıyordu ve onun bir Dük olması, Lavinia'nın onun yasadışı ve isteksiz Güney Yakası ganimeti olması gibi bir tatsızlık eklenmeden de yeterince kötü.

Nick ve ben alışkanlıktan dolayı onları yan kapıya yönlendiriyor, aramızda bir elektrik vızıltısı gibi hissettirecek kadar gergin bir şekilde çamurluğa süzülüyoruz. Annem bizi orada karşılayıp kollarını kavuşturarak evin geri kalanına girişimizi engellediğinde bu his kayboluyor.

"Simon," diye selamlıyor beni, mavi gözlerini kardeşime çevirerek. "Nicholas."

Nick ve ben hızlıca bakıştık.

Bugünkü tam isimler.

Bu iyi olamaz.

Annem kısa boylu, ince yapılı, kıvırcık kumral saçlı bir kadındır. Nick ve ben de onun kendine özgü masmavi gözlerini ve biraz da yüz yapısını paylaşıyoruz. Bunlar bizi fiziksel olarak gerçekten birleştiren tek şey. Ben annemin buklelerine, babam ise sepya tenine ve geniş boyuna sahip. Nick ise onun dolgun dudaklarına, babamın düz saçlarına, açık tenine ve zayıf fiziğine sahip. Biz gençken insanlar birimizin evlatlık olduğunu düşünürdü. Bu gerçeklerden daha kolay bir açıklama olurdu, ama iki babaya sahip olmak bildiğimiz tek şeydi. Bazen herkesin tek bir babası olmasının ne kadar tuhaf olduğunu, hatta bazılarının -Remy'ninki gibi- iyi babalar bile olmadığını konuşurduk.

Annem aramıza bakıyor - tüm çabalarına rağmen iki yaramaz Duke oğlu. "Kuralları biliyorsunuz çocuklar. Silahlarınızı boşaltana kadar buraya giremezsiniz." Bizim için uygun bir şekilde açık bırakılmış olan silah kasasını işaret ediyor.

Suçluluk duygusuyla silahıma uzandım, Nick ve Remy de aynısını yaptı, hepimiz silahlarımızı teker teker içine yerleştirdik.

Remy boğazını temizler. "Bıçaklar da mı Sarah?" Annem çenesini eğerek ona anlamlı bir bakış atar ve Remy yüzünü buruşturarak bıçağını çıkarıp tabancasının yanına koyar.

Kapının yanında duran ve kendini olabildiğince görünmez kılan Lavinia öne doğru ilerliyor, eğilip iki parmağını botunun içine sokmadan önce bana dikkatli bir bakış fırlatıyor.

Bir bıçakla ortaya çıkıyor.

Nazikçe kasaya yerleştirirken şaşkın bakışlarımızdan kaçınarak etrafımızda dolanıyor. Nick ve Remy önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

soru hepimizin yüzünde yazılı. Bu kaltak bıçağı nereden buldu?

"Özür dilerim." Lavinia başını kaldırıp anneme bakıyor ve ona alaycı bir sırıtış atıyor. "Bu üçünün beni nereye götüreceğini asla bilemem."

Şakaklarımda zonklayan öfkeyi tek bir şey bastırabilir, o da annemin ona bahşettiği güneşli gülümseme. "Siz Düşes olmalısınız." Lavinia başını sallıyor, ellerini arkasında birleştirmiş, tam bir edep timsali. Annem uzun bir süre dudaklarını bükerek ona bakıyor. "Eskiden bir sopa taşırdım."

Lavinia göz kırpıyor. "*Gerçekten* mi?"

Lavinia'nın omzuna bir el koyarak onu kapıya doğru yönlendirir. "Bir kere söylediysem bin kere de söylemişimdir. Kör kuvvet çok daha az karmaşıktır."

Nick bana yandan bir bakış gönderdi. "Hatırlat da elbise için Leydi'ye teşekkür edeyim."

Demek buradan geliyordu. İç çekerek, içeri girmeden önce ayaklarımdaki kiri temizliyorum. "Minnettarlığımızı göstermek için ona bir silah gönderebiliriz."

Remy de aynı fikirde, "Sürtükler silahları sever."

Tezgâhın üzerinde duran Brüksel lahanası tabağına burnumu kırıştırarak, NICK ÇAĞIRDI, diye düşünüyorum. Annem hâlâ vejetaryenlik peşinde. Bu, erişte şeklinde kabak ve diğer çeşitli sebzelerden oluşan tam bir akşam yemeği.

Eve dönerken hamburger yemek için durmamız gerekecek.

Masanın etrafındaki hava gergin. Babam arkasına yaslanmış, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını serbest bırakmış, koyu renk gözleri Nick'le benim aramda gidip gelirken tek kelime bile etmiyor. İkisi de mutlu görünmüyor ama en azından babam o kadar... lanet olası *perili* görünmüyor.

Gözleri benimkilere kayıyor.

Sadece hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Ee," diyor annem, masanın karşısından Lavinia'ya gülümseyerek. "Okul nasıl gidiyor Düşes? Sanırım tıp okuyorsunuz?"

Sahte spagetti yığınını gönülsüzce inceleyen Lavinia önce bana, sonra da Nick'e bakıyor. Bu yıldırım hızında ve korku dolu bir manevra, çünkü henüz bu konuda bir yalan üretmedik. Nick yanımda kaskatı kesiliyor, ben de gergin çenem ve iri gözlerimle Lavinia'ya bir mesaj iletmeye çalışıyorum.

Dişlerinin arasından yalan söyle.

Lavinia başını sallar. "Evet! Okul harika."

Annem dirseklerini masaya dayamış, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş. "En sevdiğin ders hangisi?"

Lavinia bir domatesi bıçaklar. "Bunu söylemem mümkün değil. Yine de hangi sınıfın en kötüsü olduğunu biliyorum." Bana aşırı komplocu bir gülümseme attı. "Organik kimya, haksız mıyım?"

Ona şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Evet, Sheff'in sınıfındaki geçme-kalma oranı berbat."

"Benim için değil." Ağzına bir çeri domates atıyor ve annesine "Bu hafta karbonil grubu modifikasyonları üzerine bir ödev yapıyorum" diye açıklıyor.

Hayır, değil.

Öyleyim.

"Oh," diyor annem, dikkati çekilmiş. "Belirli bir yöntemin var

mı?" Nick ve ben sessizce panikleyerek birbirimize bakıyoruz.

Lavinia ise sadece başını sallıyor. "Tiyoasetallerin hidroliz mekanizmalarına, ama özellikle de oksitleyici reaktiflere odaklanacağım." Şok içinde geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. *Benim makalem* bu konuda bile değil.

Kahretsin.

Belki de öyle olmalı.

Annem onu dikkatle inceliyor ve burada neler olduğunu bildiğim için alnımdan terler boşandığını hissediyorum. Bu bir sınav değil. Bu ince bir

örtülü sorgulama. "Hangi reaktif?"

"Hipervalent iyot bileşikleri." Lavinia kafasını kaldırıp baktı ve lanet olsun. Ben burada ter içinde oturuyorum ama o bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyor. Bu kaltağın üzerinde tereyağı bile erimez. "Benzin, iodoksibenzoik asit, bu tür şeyler."

Nick bana sorgulayan bir bakış attı ama ben ondan daha da şaşkındım.

öyle.

Bunu nereden alıyor?

Ve neden saçmalamakta bu kadar iyi?

Annem bile şaşırmış görünüyor, ellerini indiriyor. "Sanmıyorum-"

Babalık çatalını düşürür, çıngırak sesi havayı bıçak gibi deler. "Sen

Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye soruyor, bakışları Nick'in yüzüğünde sabitlenmiş. "Burada öylece oturup oğullarımız isteklerimizi kasten ihlal etmemiş gibi mi davranacağız?" Sonunda tabağından başını kaldırıp bana bakıyor. "Sen başka bir şeysin Simon. Fiziksel bir çıkışa ihtiyacın olduğunu anlıyorum ve spor salonu terapinin hayati bir parçası oldu. Bundan *hoşlanmıyorum.* Ama anlıyorum. Öte yandan sen..." Gözlüklerinin ardından keskin bakışlarını yanımda sert bir şekilde oturan Nick'e kaydırıyor. "Bruin adını almaya cüret ediyorsun

-*benim* adım- o kuleye geri mi döneyim?" Pops her zaman üçü arasında en asabi olanı olmuştur. Şimdi daha da alevleniyor, kaşlarını öfkeyle çatarak öne doğru atılıyor, sesi alçak ve tehditkâr. "Bu ne cüret!"

Annem eline dokunuyor, "Davis," diye fısıldıyor ama o duymuyor.

"Benimle bu şekilde kaç kez konuştuğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

son iki yıldır." Babam başparmağını salladı. "Her hafta sonu babanla konuşuyorsun, ama ben ve annen? Bizimle hiçbir şey yapmak istemedin. Ve şimdi benim adımı kullanarak... tam olarak ne yapıyorsun? Duke olmanın nesi bu kadar önemli ki kendini tekrar Bruin ismiyle ilişkilendiriyorsun? Eğer *bundan başka bir* şey için baban olamayacaksam, o zaman açıklasan iyi edersin-"

Nick yorgun bir sesle, "Dur," dedi. "Benim Dük olmam... bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Pops'un yumruğu masaya iner. "Her şeyin benimle ilgisi var!" Lavinia öyle bir irkilir ki dirseğinin yanındaki bardak masadan uçar,
yere çarpıyor. Camın kırılma sesi masayı gergin bir sessizliğe boğmaya yetiyor. Remy cam parçalarına bakıyor, babam çoktan yerinden kalkmış, "Süpürgeyi getireyim," diyor ama Lavinia...

Bir çarşaf gibi bembeyaz oldu, dizlerinin üzerine çökerek kırıkları topladı. "Özür dilerim, öyle olsun istememiştim. Kendim toplarım."

Babam yaklaştıkça, elleri daha hızlı hareket ediyor, enkazı temizlemek için o kadar acele ediyor ki, lanet olası elini kesip açacak.

Babamın yaklaşmasıyla ne kadar gerildiğini fark ederek hemen müdahale etmek için harekete geçiyorum. *Lanet olası baba sorunları...*

"Ben hallederim," diyorum ona, elini sabit tutarak. Bana endişeli bir bakış fırlatıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. "Ben hallederim," diye vurgulayarak onu koltuğuna geri itiyorum.

Babam boğazını temizliyor, üzerimde geziniyor. "Eğer akşam yemeğinde 'dramatik patlamalar' aşamasına geldiysek, sanırım üçümüzün de müsaade isteyip bunu özel olarak konuşmamız gerekiyor." Babama onaylamayan bir bakış attı, sonra da başka bir şey yapmak istermiş gibi yerinden kalkan Nick'e.

"Peki," diyor Nick, peçetesini bırakıp babamızın üst kattaki çalışma odasını takip ederek.

Onlar gittikten sonra Lavinia rahatlıyor.

Ama Remy rahatlamaz.

Şakağını ovmak için uzanıyor, gözleri köşelerde gergin. Böyle zamanlarda -ihtiyaç duyduğu zamanlarda- nevrozunu saklamakta gerçekten başarılıdır. Babası Remy için pek bir şey yapmamıştı ama en azından ona bunu öğretmişti. Normal davranmayı. Rol yapmayı.

Ne yazık ki annemden hiçbir şey kaçmıyor -özellikle de şu anda üst kattan gelen bağırışlardan dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyduğunda. "Ne oldu Remy?"

Donup kalıyor, elini kucağına bırakıyor. "Bir şey yok."

Ama kaşlarını çatarak onu dikkatle inceliyor. "Bir şeyse sorun değil." Biz çocukken onu ciddiye alan tek kişi muhtemelen annemdi. Hiçbirimiz Remy'nin babasının hıyarlığı yüzünden uzun süre ortalıkta görünmediğini fark etmeden önce ona teşhis koyan oydu. "Bu çatı altında söylenemeyecek hiçbir şey yok. Kuralları hatırlıyorsun, değil mi?"

Ama kimse onu benden daha iyi tanıyamaz ve ben de gözlerimi masanın etrafında gezdirerek-

Evet, işte burada.

Masanın ortasındaki vazoyu bir buket kır çiçeği dolduruyor. Tabağımın üzerine eğilip onu alıyorum ve arkamda yere koymak için dönüyorum. "Sarıya karşı hassas," diye açıklıyorum ve annem bana uzun uzun bakıyor.

"Duyusal sorunlar yaşadığını fark etmemiştim," diyor başını öne eğerek. "Ne zaman başladı bu?"

"Anne," diye uyarıyorum.

Sarı kır çiçekleri gittiğine göre Remy, Sarah'nın araştırmasından rahatsız olmadan ağzına yemek tıkıştırmaktan memnun görünüyor. "Bunun duyusal bir şey olduğunu sanmıyorum, Sarah. Sarı sadece kötüdür."

"Nasıl kötü?"

Omuz silkiyor. "Sadece öyle. Çok parlak. Yanlış. Kükürt gibi kokuyor."

Bunun bir yere varmayacağını anlayınca odağını bana çeviriyor,
Nick'in gürleyen sesi tavandan içeri girdiğinde gözleri kısa bir süreliğine yukarı kayıyor. "Çan kulesindeki kardeşinle işler nasıl gidiyor?"

"Peki," diye cevap veriyorum ve bana sorulmadan temizliğe başlıyorum. Filizlerden arta kalanları çöp öğütücüye atıyorum ve Nick yukarıda ne söylüyorsa öğütmenin onu bastırmasını umarak düğmeye basıyorum.

"Olay yok mu?" diye soruyor, telefonu kapattığım anda. "İkiniz birlikte yaşamayalı uzun zaman oldu."

"Artık on altı yaşında değiliz. Birlikte var olabiliriz."

Annem masadan bir yığın tabak taşıyan Lavinia'ya bakıyor.
"Oğullarımın nasıl olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben mi?" Lavinia biraz yalpalayarak soruyor. Bir çatal kayıyor ve ben uzanıp yere düşmeden yakalıyorum.

"*Anne,*" diye araya giriyorum. Bu konuyu açmaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalı. "Sanmıyorum-"

"Ne düşündüğünüzü duymak isterim Düşes," diyor annem, sözümü duymazdan gelerek.

Lavinia kirli tabak yığınını bana doğru iterek, "Kesinlikle gerginlik var," diyor. "Ve sanırım en az bir yumruk kavgası..."

Buna o sebep oldu. Ona sert bir bakış fırlatıyorum ve ağzımdan 'yavru kedi' kelimesi çıkıyor. "Ama genel olarak," diye yavaşça ekliyor, "iyi geçiniyor gibiler. Yani,
nispeten."

"Karşılaştırmalı olarak mı?" Annem başını eğiyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. "Neye kıyasla?"

Lavinia aramızda bakışıyor. "Demek istediğim... şey, ben de küçükken kız kardeşimle çok kavga ettim. O kadar da kötü değiller."

Annemi dikkatle izliyorum, Lucia'larla ilgili söylentilerin bölgenin bu kadar dışına taşıp taşmadığından emin değilim. "Benim bir kız kardeşim var," diyor annem, ona özel bir sırıtış atarak. "En sevdiği gömleği kaybolan bir genç kız kadar acımasız bir şey yoktur."

Lavinia, anneme kelimelerle anlatamayacağım kadar çok şey anlatan sahte bir kahkahayla karşılık veriyor. Bulaşık suyuna başlamadan önce ona tehditkâr bir bakış atıyorum.

Annem bardakları toplamak için ayağa kalkarken, "Ama kardeşler de kendi tarzlarında acımasız olabiliyor," diyor. "Nick Daniel Payne için çalışmaya gittiğinde işler karıştı. Bir süre onu kaybettiğimize ikna olmuştum." Annem saçmaladıkça omuzlarım geriliyor. Lavinia'nın işimizi bilmesinden hoşlanmıyorum, ama gözlerindeki kasvetten, yüzleşmek için kendini kaybettiğini görebiliyorum.

zor bir duyguyu bastırdı. "Tamamen beklenmedik bir şey değildi. Herkes yas tutuyordu ve zavallı Remy..."

Gerçekten istemeden de olsa hepimiz dönüp ona bakıyoruz, bodrum kapısının yanındaki çöp tenekesinin üzerinde duruyor. Kıpırdamadan duruyor, kolu çöp kutusunun yarısına kadar uzanırken yüzünde avlanmış bir ifade donup kalıyor.

Kır çiçekleri onun elinde.

Kollarımı talihsizce açtım. "*Dostum*."

Annem elini salladı. "Oh, devam et, Remy. Onları bu sabah nehirdeki bir hasta gezintisi sırasında topladım. Özel bir şey değiller."

Rahatlamış görünerek onları çöp kutusuna atıyor ve kararlı bir çarpmayla kapatıyor. Bir önceki gece Cash'ten aldığı tüm o uyarıcıları almasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Parmağımla bodrum kapısını işaret ederek, "Alt kata," diyorum. "Bilardo masasında çalış," ve o kapıyı açmadan önce, "Sarı toplarla uğraşma!"

"Tate için yas mı tutuyorsun?" Lavinia kalçasını tezgâha yaslayarak soruyor. İsim beni kısa kesiyor, bu yüzden Remy çiçek aranjmanını atmaya karar vermeden önce yaptıkları tartışmayı unuttum.

"Ne?" Sesi onu gözle görülür bir şekilde kızdıracak kadar keskin. Anneme eliyle işaret etti. "Herkesin yas tuttuğunu söyledi."

"Bu doğru." Annem bir bana bir Lav'a bakıyor. "Herkes için zor bir dönemdi, özellikle de çocuklar için. İntihar kaybından kurtulanlar çok daha fazla suçluluk duygusunu içselleştirirler-"

"Tamam," diyorum, sabunlu suda temizlediğim çatalı bırakarak, "bu kadar yeter."

Annem iç geçiriyor. "Sana kaç kere her şeyi içine atmanın doğru olmadığını söyledim? Onun hakkında konuşmalısın." Bir tencerenin kapağını kaldırıyor ve içinde ne varsa karıştırıyor. "Oğullarım hakkında şunu bilmelisin Lavinia. Tıpkı babaları gibidirler. Onlar için yumruklarını kullanmak duygularıyla baş etmekten daha kolaydır. Saldırmak daha eğlencelidir."

Gözlerim Lavinia'nınkilerle buluşuyor ve bir anlığına temas ediyoruz. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama yanıma gelip kolumun altına girmesini de beklemiyorum.

"Bilmiyorum, Sarah. Simon'ın kendini ifade etmek için sevdiği her türlü yol var." Kirpiklerini kırpıştırarak bana bakıyor, "Öyle değil mi bebeğim?"

Vücudumdaki her kas geriliyor. Sadece dokunuşundan değil, kokusundan ve bu oyunu çok iyi oynadığı gerçeğinden - onu ikna ettiğim bir oyun.

Yutkunuyorum. "Üzerinde çalışıyorum."

Annemin gözleri parlıyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Bir gün tüm bu enerjini aktarabileceğin doğru kadını bulacağını biliyordum." Annem Lavinia'ya doğru eğilip göz kırpıyor. "Benim birkaç yılımı aldı ama şimdi kocalarım da yatakta en az ringdeki kadar iyiler."

"İşte bu," diyorum ve Lavinia'yı sıkıca kavrayıp odadan çıkarıyorum. Kulak misafiri olmadığımızda, "Tanrım" diye mırıldandım.

"Bununla hiçbir şey yasak değil, ha?" diyor ve ağır konulara ve beceriksizce kurnazlıklara rağmen gözlerinde garip bir neşe var. Bundan hoşlanmadım.

"O bir seks terapisti. Hiçbir fikrin yok." Parmaklarım üst kolunu sıkıyor, morartacak kadar sert sıkıyor. "Ve sana Tate'ten bahsetmemeni söylemiştim. *Asla*."

"Bana inandırıcı olmamı söylemiştin!" diye tıslıyor, çekilmeye çalışıyor. Bu hareket göğüslerinin sallanmasına neden oluyor ve içimdeki okyanusun hevesle çalkalandığını hissediyorum. Kahretsin, o şeyleri ellerimde tutmak istiyorum. "Gerçekten sormayacağıma inanacağını mı sanıyorsun?"

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," diyorum, boğazından acı dolu bir ses çıkana kadar kolunu ne kadar sert sıktığımı fark etmeden. "Bence biraz fazla rahat davranıyorsun. Sen Nick'in sürekli peşinde koştuğu bir sürtükken işler çok daha kolaydı." Şimdi o benim evimde, benim

Göğüsleri, bacakları ve dolgun, kırmızı dudaklarıyla, tüm bu lanet soruları sorarak gerçek ev.

Kolunu tuttuğum yere sert bir bakış fırlatıyor. "Bunun rahat olduğunu mu sanıyorsun?! Neden üç saniyeliğine kendine karşı dürüst olmuyorsun Sy? Neden bu kadar sinirlisin?" Gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla bana bakıyor. "İstediğin şeyi yaptım. Orada annenin donuna kadar büyüledim. Kızgınsın," diye yaklaşıyor, göğüsleri göğsümü okşuyor, "bunun yüzünden."

Uyarı vermeden, eli yarı sertleşmiş aletimi kavradı.

Göz açıp kapayıncaya kadar onu kanepeye bastırdım, bileği elimde sıkıştı. "Yapma," diye uyarıyorum, tenimin çok sıkı yayıldığını hissediyorum. "*Sakın* beni itme." Onu kanepeye doğru eğmemek, külotunu bir kenara itmemek ve sikimi en yakın ve mümkün olan deliğe sokmamak için her şeyimi -kendimi kontrol etmemin her bir zerresini- harcıyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Sorunlarını benden çıkarmak yerine kendi sorunlarınla yüzleştiğinde seni zorlamayı bırakacağım."

Söyleyecek daha çok şeyim var ama merdivenlerden gelen ayak sesleriyle bölünüyoruz. Nick, Pops ve babam aşağı iniyor ve ben Lavinia'dan sanki derisi ateşten yapılmış gibi uzaklaşıyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum, onlar çalışma odasına girerken üzerimdeki yarı tombulluğu gizleyeceğini umuyorum. Görünüşe bakılırsa herkes kızgınlığını atmış gibi, her ne kadar babam bitkin görünse de.

Hepimiz aşağı inerken, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum; her şey yolundaymış, her şey kontrol altındaymış, Nick'in geri dönmesi hayatıma hem yardımcı hem de engel olmamış gibi davranıyorum. Remy'nin keskin bir bıçağın ucunda sallanmadığını ve Lavinia'nın... Babamın ben mezun olduktan hemen sonra kurduğu değerli barına dirseğini dayarken ona karanlık bir bakış fırlatıyorum.

Nick o zamanlar hâlâ lisedeydi, son sınıfını bitiriyordu ve onunla koca bir yıl geçirdiği için onu kıskandığımı hatırlıyorum. Ben burada yaşarken bodrumda örümcek ağları, yarı işlevsel ve muhtemelen lanetli bir derin dondurucu ve küflü Noel süslerinden başka bir şey yoktu.

Şimdi, tam bir *tampon*.

Nick ve Pops sessiz bir bilardo oyununa başladıklarında baltaların gömüldüğünü anladım. Orada her ne konuşulduysa, aralarındaki gerginliği biraz azaltmış gibi görünüyor. Kısaca, Nick'in bana ve Remy'ye Tate'in ölümünü araştırmak için Güney Yakası'na iltica etme konusunda söylediklerinin aynısını ona da söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Son birkaç gündür bu konu hakkında biraz konuştuk. Konu genellikle başka bir işle uğraşırken gündeme geliyor, sanki hiçbirimizin gözünün içine bakacak kadar emin olmadığı bir şeymiş gibi sürekli açıp kapattığımız bir konuşma.

Babam ve Remy kanepeye yayılmış, televizyondaki futbol maçını izliyorlar. Remy elindeki kalemi parmaklarının arasından geçiriyor, gözleri sahadaki oyuncuları takip ediyor.

"Herkese bir içki getirmeme ne dersiniz?" Lavinia barın arka tarafına doğru yürüyor. Sevecen Düşes rolünü bu kadar kolay oynaması şaşırtıcı.

Beni neden bu kadar kızdırdığını bile anlamıyorum. Yapması emredilen bir performans ama yine de bir performans. *Sahte*. Tanrım, sürtüklerin sahte olmasından nefret ediyorum. Ve neden göğüsleri böyle görünmek zorunda? Hepsi avuçlanabilir. Göğsümün içindeki sıcak duyguyu okyanusa doğru itmeye devam ediyorum, ama o elbiseyle orada dururken huzurumu görselleştirmek zor.

Kayışı indirmek ve göğüslerini ortaya çıkarmak için tek bir parmak yeter.

Bana bira getirdiğinde dürtüye direniyorum. Bunun yerine, onu alıp agresif bir şekilde yutuyorum.

Kardeşimin gözleri, yavrusunun şefkatini arzulayan bir sahip gibi sürekli onda geziniyor. Ama sormuyor, onu istediği yere götürmüyor. Burada, babalarımızın önünde ve özellikle de geçici bir huzur bulduktan sonra değil.

Bu aşırı yoğun bakışlardan biri sırasında, sonunda ona doğru adım atar ve bir kolunu beline dolar. Nick bir an için şok olmuş gibi görünüyor,

Sonra ağzı hınzırca bir sırıtışa dönüşüyor. "İşte benim Minik Kuşum." Daha onu öpmek için yüzünü eğmeden önce ne olacağını biliyordum.

Emici surat.

İğrenç.

Okyanus, okyanus, okyanus.

Öpücüğü en ufak bir telaşla kabul ediyor, hatta gömleğinin kumaşını yumruklayacak kadar ileri gidiyor, ama ağzı onu bıraktığı anda gözleri bana kayıyor.

Fahişe.

"Kim kazanıyor?" diye sorar, elini onun karnına koyarak. Remy kaşlarını kaldırarak ona bakar. Düşes'in oyunu televizyondakinden daha ilginç olmalı.

"Babam bir köpekbalığı," diyor Nick, elini kızın kıçından aşağı kaydırıp biraz sıkarak. Kardeşimin bu durumdan faydalanmamasına imkân yok. "Dikkatli olmazsan bütün paranı alır."

"Umarım hiçbiriniz bu maça bahis oynamazsınız," diyor babam koltuğundan, purosunu parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Payne oynamadan Forsyth için zor bir yıl olacak." Hiçbirimiz futbolla pek ilgilenmezdik ama Killian sahada bir efsaneydi. Babası öldürüldükten sonra futbolu bırakıp King olmaya odaklanma kararı, nelerin tehlikede olduğunu anlamayan herkes için şaşırtıcıydı. "Ama aileye karşı yükümlülükler zordur. Üzerinizde bu tür bir baskı oluşturmamak için elimizden geleni yaptık."

İşte başlıyoruz. Nick ve ben istifa etmiş bir bakış paylaştık. Ona çoktan pansuman yapılmış olabilir ama bu Dük olmamızı destekleyecekleri anlamına gelmiyor. West End'in tuzakları hakkında bir derse tamamen hazır bir şekilde koltuğuma oturdum.

Asla gelmez.

Ama Lavinia

geliyor.

Nick bir sonraki atışını hazırlarken ondan uzaklaşıyor ve önümden geçerek Remy'nin yanındaki boş koltuğa doğru yürüyor. Ya da ben öyle sanıyordum ama birden kucağıma düştü.

Odadaki tüm havayı içime çekiyormuşum gibi hissediyorum, sanki ondan kaçabilecekmişim gibi kendimi sandalyeye bastırıyorum.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor, sarı kirpiklerini bana doğru kırpıştırarak.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Hayır." diye cevap verdim.

"Tamam o zaman." Kendini çekmiyor, onun yerine kıçıyla kasıklarıma sürtünüyor. "Sanırım burada kalacağım."

Dişlerimi sıkıyorum, ereksiyonumun yatışmasını istiyorum. Elini boynumun arkasına kaydırıyor ve ensemdeki saçları çekiştiriyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Sesimi alçak tutarak, "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Diğer eliyle saçlarımı alnımdan iterek karşılık veriyor. "Davranmak. İstediğin bu değil miydi? Ne istersen yapan küçük bir Barbie bebek? Küçük, tatlı, karmaşık olmayan bir Verity?"

Ama tatlı davranmıyor. Küçük dar kıçını sikime doğru oynatıyor. *Kasıtlı olarak*. Onu sakinleştirmek için parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum ama bu onu daha da sıkıştırıyor. "Durman gerek."

"Öyle mi?"

Clack!

Istaka topa vuruyor ve ben kardeşime bakıyorum. Beyaz top yandan sekerken toplardan biri cebe batıyor. Evcil hayvanının benimle flört etmesine sinirleneceğini düşünebilirsiniz ama o sadece kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudakları koyu bir sırıtışla kıvrılıyor. Rahatsızlığımdan zevk alıyor.

Toplayabildiğim en sessiz, en sakin sesle kulağına, "Bunun komik olduğunu düşündüğünü biliyorum ama sikim diken üstünde. *Durmanı* istiyorum. Bu bir emirdir."

Kıpırdamıyor ve neredeyse nefes alabiliyorum. Kıçına girmemek için kendimi zor tutuyorum. Normalde yaptığım gibi ona kadar sayabilirsem, kontrol altına alabilirim. Ama bu kaltak, *bu sik* kafalı, bir türlü rahat bırakmıyor. Kıçını ihtiyatlı bir şekilde oynatıyor, bana sürtünüyor

ta ki gözlerimin önünde beyaz bir ışık yanıp sönene kadar. Parmaklarımı kalçalarına bastırıyorum ama artık çok geç. Tamamen, *acı verici bir şekilde* erekte oldum.

Birden ayağa kalktı ve keskin ve zehir dolu bir sırıtışla bana baktı. "Sanırım gidip annenin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

"Lanet olsun," diye bağırır Nick, tahtaya odaklanmıştır. Pops kıkırdayarak son atışını hazırlıyor. Remy ve babam hâlâ futbol maçına dalmış durumdalar, bu da bana kaçmak için bir şans veriyor. Ayakta durmanın acısıyla, pantolonumun sürtünmesiyle yüzümü buruşturuyorum ve taşaklarım ağrıyarak banyoya gidiyorum. Burada ilk kez mastürbasyon yapmıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum, elim çoktan fermuarımın üzerinde, ama içeri girer girmez donup kalıyorum.

Lavinia lavabonun üzerine eğilmiş, avuçlarını tezgâha bastırmış aynaya bakıyor. Kendimi kontrol etmenin tüm kırıntıları yok oluyor ve içeri girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

"Yüce Tanrım!" Sıçrıyor. "O zil hakkında ne demiştim, *Lurker*?"

Avucumun içiyle sırtının ortasına vurup onu tezgâhın üzerine yatırıyorum, gözlerim kıpkırmızı oluyor. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?" Pantolonumun düğmelerini çılgınca tırmalayarak homurdanıyorum. "Benimle taşak geçip öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?!"

Kalçalarımı onun kıçına doğru itiyorum, nefret ettiğim o vahşi, akılsız şekilde rahatlama arıyorum. Nick benim bir robot olduğumla ilgili istediği kadar şaka yapabilir ama bazen içimdeki mantığa çaresizce başvurmak beni lanet olası bir H-bombası gibi patlamaktan alıkoyan tek şey oluyor. İçimdeki dürtüleri bastırmak hiç kolay değil ama yapabiliyorum. Bu güç ister. İrade. Kararlılık.

Bu yüzden rahatsız etmeme kararı aldığımda, bunu çok bilinçli bir şekilde yapıyorum. Lavinia Düşes.

Düşes kullanılmak için var.

Elbisesinin altından uzanıp külotunu kalçalarından aşağı indirdiğimde bir elini uzatıyor ve tutuşuma karşı koymaya çalışıyor. Gözleri panikle

parlıyor ve kalçalarını birbirine bastırarak nefes nefese, "Hayır, Sy-
bekle! Dur!"

Elimle ağzını kapatıyorum, sırtına doğru kıvrılıp tıslıyorum, "Kapa çeneni. Kapa şu lanet çeneni!" Yansımada bana baktığından emin olduktan sonra ekliyorum, "Eğer yapmazsan, sikimi deliğine sokacağım."

Sessizleşiyor. Hala.

"Hoşuna gitti mi?" Öfkelenerek sordum. "Beni ailemin önünde utandırmak? Sana özellikle bir fahişe gibi davranmamanı söylemiştim ama kendini durduramadın, değil mi?" Aletimi serbest bırakmak için pantolonumu indiriyorum, gözlerimi aynada onunkilerden ayırmıyorum. "Beni böyle kızdıramazsın, beni sertleştirip çaresiz bırakamazsın ve sadece..."

Onu becerebileceğimi, parçalayabileceğimi ve başka herhangi bir erkek için mahvedebileceğimi bilerek kıçına bastırıyorum. Geri kalanımız bir bok alamazken, onun öpücüklerini, ilgisini ve lanet olası saygısını alan *Nick* için onu mahvedebilirim. Biliyorum kolan gücüm bunu yapardı ama o zaman yüzündeki tiksintiye bakmam, bana canavar dediğini duymam gerekirdi.

Belki de bana yaptığı gibi onun da aşağılanmasını istiyorumdur. "Yani burada duracaksın ve tıpkı benim orada yaptığım gibi kabul edeceksin. Tek bir ses bile çıkarmayacaksın." Ama o başını sallayana kadar elimi çekmiyorum ve eğer kucağımda kıvranmasının bugün gördüğüm en tahrik edici şey olduğunu düşündüysem, o zaman dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözlerini görünce yanıldığım kanıtlandı.

Gözyaşlarının dökülmesini umarak elimi ağzından çekiyorum. Düşüncesi bile ellerimi titretiyor, onu ağlarken görmek. Hıçkırdığını görmek. Yüzü acıyla buruşurken o gözlerden yaşlar fışkırdığını görmek...

Sikim alev alev yanıyor ve onu uzun, öfkeli bir vuruşla çekiyorum. Elbisesinin eteğini yukarı kaldırıp pürüzsüz, çıplak kıçına bakıyorum. Yanakları kenetlenmişti ve onları birbirinden ayıracak kadar uzun süre sikimi bıraktım, böylece en gizli kısımları ortaya çıktı. Büzülmüş deliğe bakıyorum, tertemiz. Henüz kimse onu oraya götürmemiş. *Benim* olabilirdi. O kadar kolay olurdu ki

Sadece bu seferlik mağaraya gir ve kendini bırak, gevşe. Bunu yapabilirim. Bana izin vermekten başka çaresi yok.

Ama ailemin evindeyiz.

Birinin onu sedyeyle taşıması gerekecekti.

Bunun yerine ona uzanıp tezgâhın üzerindeki şişeden kalın bir topak losyon çıkardım. Her tarafına sürüp onu iyice yağladıktan sonra sikimi yanaklarının arasına yerleştiriyorum. Bu onu genişçe yayıyor ve kalınlığım onu ayırırken alt dudağını ısırdığını görüyorum. Eminim rahatsız oluyordur, ama tahmin et ne oldu? Bütün gün acı çektim. Bütün *hafta boyunca*. Umarım o da hissediyordur. İki elimle etli tarafları birbirine bastırıyorum ve kalçalarımı sallayarak baskıya karşı kayıyorum.

"Tanrım, *evet.*" Sesim zımpara kağıdı gibi çıkıyor, sert ve sessiz. Hiç böyle bir kızım olmamıştı. Hiç böyle bir kızım olmamıştı. Ve içimdeki okyanus köpürüyor, ihtiyacın fırtınası omurgamın dibine yerleşiyor. Kalçalarımı ileri doğru itiyor, yanaklarının arasına sokulmuş sikimin görüntüsüyle beni hipnotize ediyor. Avuçlarından biri hala tezgahın kenarını kavrıyor, dirseği havada, başarısız bir kaçma girişiminde asılı duruyor.

Rahat bir açı değil. Lavinia çok kısa ve dizlerimi bükmek zorundayım ama her nasılsa yine de gördüğüm en ateşli şey. Tişörtümü çekerek tenimizin birleştiği her noktayı en ince ayrıntısına kadar izliyorum. Losyonun kayganlığı, kıçındaki kaslar, yarığa doğru yaptığım her hamleyle yer değiştiriyor, sikimin başının, teninin solgun tenine karşı koyu ve mor renkte kızarmış görüntüsü.

Yapmak istediğim son şey üç vuruşta patlamak. Bu muhtemelen ona kendi çekiciliği hakkında yanlış bir his verecektir. Onu kalçalarımın kısa, düzensiz vuruşlarına çekmek için kalçalarından tutarak on beş vuruşta bitirmeyi başarıyorum.

Gözlerimin arkasında kıvılcımlar patlıyor ve onun kürek kemikleri arasındaki boşluğa doğru homurdanıyorum, orgazmım içimden geçerken dişlerim gıcırdıyor. Sikimin sarsılmasını, kalın, ip gibi fışkırmalarla sırtının alt kısmına doğru boşalmasını izliyorum.

Lavinia tüm bunlar olurken donup kalıyor, başı sarkarken uygun bir şekilde hoşgörülü, mavi saçları yüzünü örtüyor. Sikim boşalıyor ve sonra sarkarak bacaklarımın arasına düşüyor. Geri çekilip salgımın büyük bir parçasının yanaklarının arasındaki vadiye doğru kayışını izliyorum, yanaklarını açarak göt deliğinin üzerinden amına doğru inişini takip ediyorum.

Hâlâ yoğun bir şekilde nefes alıyorum, içimi bir dürtü kaplıyor ve parmağımı yapışkan yapışkanın üzerinde gezdiriyorum, aynı yolu izleyerek sırtından çatlağına iniyorum, daha aşağıya, bacaklarının arasına kayıyorum. Vücudu ona ihanet ediyor, büzülmüş gül goncasıyla oynadığımda irkiliyor ve sonra daha aşağı inip yapışkan parmaklarımı amının üzerinde gezdirdiğimde titriyor. Sarsılıyor, kalçaları sallanıyor.

"Tanrım, sen ne kadar pis bir fahişesin," diyorum ona, ne kadar kaygan olduğunu hissederek. "Spermlerimi üzerine boşalttım ve sen hâlâ istiyorsun." Parmaklarıma alabildiğim kadar meni alıyorum ve kıvrımlarının etrafında yuvarlıyorum. "Amın bunun için sırılsıklam olmuş, dölümün tadına bakmak için ölüyorsun." Parmaklarımı içeri itiyorum, aç amcığına istediğini veriyorum. Bitkin ve tükenmiş olan sikim seğirerek yeniden canlanıyor. Bununla hiç bitmeyen bir döngü. Aynada onu izlerken parmaklarımı sokup çıkarıyorum. Kafasını çeviremeyecek kadar inatçı ama çenesinin nasıl gevşediğini ve dişlerinin alt dudağından nasıl düştüğünü görüyorum. Kulağına fısıldamak için eğildim, "Sen pis, azgın küçük bir sürtüksün. Döllerimi amında hissetmek hoşuna gidiyor, değil mi? Kızışmış bir orospu gibi sahiplenildiğini hissetmek istiyorsun."

Duvarları etrafımda kenetleniyor ve ciğerlerinden kısa aralıklarla hava fışkırıyor. Kendi etrafında kıvrılıyor, dizleri titriyor ve dirsekleri çöküyor. Çığlıkları yumuşak, vücudunun şiddetle tepki verme şekliyle bir tezat oluşturuyor, orgazm onu sarsıyor. Dağılırken onu tutuyorum ve ancak amcığı gevşediğinde parmaklarımı çekiyorum.

Göğsümdeki kendini beğenmişlik hissi yanlış anlaşılamaz.

"Benimle bir daha seviş, Küçük Orospu," diyorum, duygularının yüzüne vuruşunu izlerken. Öfke, aşağılanma, istek. "Ve sadece sırtına boşalmayacağım. Amını parçalayacağım, anladın mı?"

Başını sallıyor ve sessiz kalmak için kendini zorluyormuş gibi alt dudağını ısırıyor. Güzel.

Arkama dönüp bir dolap açıyorum ve iki bez çıkarıyorum. Birini ona fırlatırken diğerini aletimi silmek için kullanıyorum. "Temizlen," diyorum ona. "Onlara krampların olduğunu ve gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim."

Ortalığı temizlemesi için onu orada bırakarak banyodan çıkıyorum. Göğsümdeki kendini beğenmişlik hissi hiç de yanlış değil. Bir kadını geleneksel yöntemlerle tatmin edemeyebilirim ama Lavinia'ya tam olarak istediğini verdiğime hiç şüphe yok.

26

Lavinia

Deodorant, tıraş kremi, prezervatif...

Banyodaki ecza dolabını karıştırdım ama burada yok. *Hay sikeyim!*

Şimdi sormak zorundayım.

Kapıyı kapattım ve aynada kendime baktım. Gözlerimin altındaki koyu renkli halkalar bir gece önce ne kadar kötü uyuduğumu hatırlatıyor. Ailemle akşam yemeği yedikten, götümü ve parmağımı siktirdikten sonra, dün gecenin yalnız gecelerimden biri olmasını tercih ettim. Yuvamda yarı rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken bunun bir hata olduğunu fark ettim, ancak kapılarından birini çalmamın kesinlikle bir yolu yoktu, bu yüzden yavru kediyle kucaklaştım ve elimden geldiğince dinleniyormuş gibi davrandım.

Beş gün.

Zaman tükeniyor, kaçınılmaz bir yürüyüşle akıp gidiyor ve ben burada oturmuş Sy'ın menisinin yumurtalarıma doğru yüzdüğü düşüncesiyle acı çekiyorum. Onu buna teşvik ettiğim için pişman değilim. Sy'ı *gerçekten* tanımıyor olabilirim ama bana karşı duyduğu nefreti takdir edecek kadar tanıyorum.

"Hiçbir şey onu güzel bir kız parçası kadar sinirlendiremez."

Nick bunu ilk gece kendisi söyledi, değil mi?

Hayatımda hiç bu kadar cinsel olarak bastırılmış biriyle tanışmamıştım. Sisteminden iyi bir tane çıkardığında, sakinleşeceğini ve beni rahat bırakacağını düşündüm. Bu bir riskti. Hiçbir şey onu sonuna kadar gitmekten ve o canavar penisini içime sokmaktan alıkoyamazdı. Ama onu en zayıf haliyle görmeliydim - kendime bu adamların insan olduğunu hatırlatmalıydım. Et ve kemik. Hormonlu et torbaları.

Ve şimdi onun olası robot yumurtasının namlusuna bakıyorum.

Banyo kapısını sarsarak açıyorum ve mutfağa doğru yürüyorum, yolumun üzerindeki yavru kediyi kucağıma alıyorum. Küçük pençeleri omzumu kavrıyor, burnu boynumu dürtüyor ve bir an için ona o kadar minnettar oluyorum ki bu beni kahrediyor. Küçük mırıltısı göğsümde sakinleştirici bir titreşim yaratıyor. Bir keresinde bir kitapta kedi mırıltısının tıbbi olarak tedavi edici faydaları olduğunu okumuştum ve onun küçük kafasına bir öpücük kondurduğumda ben de böyle hissediyorum. Sanki beni iyileştiriyor, büyük mavi gözleri merakla bana bakıyor. Burnumun ucunu koklamak için geriniyor ve sonra yanağının kenarını burnuma sürtüyor.

"Bu evde iki amcık var," diye mırıldanıyor Remy, mısır gevreği kâsesini karıştırırken, "ve ben hâlâ sevişemiyorum."

Yavru kediyi mama kabına bırakıp başını okşuyorum. "O zaman senin için üzülüyorum, çünkü Arşidük her gece benimle uyuyor ve bu harika bir şey."

Hala gömleksiz ve saçları duştan ıslanmış olan Nick yavaşça bana dönüyor. "*Arşidük mü*?"

"Evet." Yavru kedinin çenesini biraz kaşıdım. "Archie, eğer istersen."

"Kesinlikle yapmayacağım." Nick sandalyesini azıcık çeviriyor - kucağında bana yer açacak kadar- ve beklentiyle bana bakıyor.

Doğru.

Bu odada iki evcil hayvan var.

Nasıl unutabilirim?

Gelecek istek için hazırlanırken, aramızdaki mesafeyi açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Nick'in dizine tüneyerek, "Küçük bir sorunumuz var," diyorum.

Doğal olarak buna izin vermiyor, ön kolu beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken bir mengene gibi kavrıyor. "Bu sorunla ilgili hiçbir şey küçük değil," diyor yarı sert sikini kıçıma sürtünerek.

Dudakları boynumu bulduğunda bir ürpertiyi bastırıyorum. "Eğer buralarda sakladığın B planından daha fazla yoksa, bugün okuldan önce eczaneye uğraman gerekecek."

Nick altımda kaskatı kesiliyor, ağzı boğazıma yapışıyor.

"Sonunda onu yakaladın mı? Tanrıya şükür," diyor Remy ve kaşığını bir takırtıyla kâsesine bırakıyor. "Aylardır bir amcığın içine girmemiştim." Ayağa kalkıyor, gömleğini çıkarıyor. Gözleri çıplak bacaklarıma takılırken dili ağzının kenarını yokluyor. "İlk dersimi kaçırabilirim ve hey, eğer ona kürtaj hapı alıyorsan, o zaman içine taşak sokabilirim, değil mi? Bir koyup iki almak gibi bir şey bu."

Ama Nick çenemi tutmuş, beni kendine doğru döndürüyor. "Onu ben becermedim," diyor, mavi gözleri alev alev yanıyor.

Remy alay ediyor, sesi sinirli bir tonda. "Ben değildim ve belli ki Sy da değildi, çünkü o... bilirsin işte," diye eliyle beni işaret ediyor, "*yürüyor*."

Yüzüm yanıyor ama Nick başka tarafa bakmama izin vermiyor, parmakları çeneme saplanıyor. "Dün, ailenin evinde..." Sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Sy benimle uğraştı."

"Belirli ol," Nick'in parmakları daha sıkı kenetlendi, "belirli ol."

Acıya karşı çenemi tuttum ve onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Beni dölüyle parmakladı."

Nick hemen gitmeme izin veriyor, kaşları kızgınlıkla çatılmış. "Taşaklarını içine boşalttı ve temizlemem için bana mı bıraktı?"

"Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirseydin sorun olmazdı. Doğum kontrolünü halledeceğini söylemiştin."

Remy pantolonundaki şişkinliği sıkıyor, koyu renk gözleriyle beni değerlendiriyor. "Şu değer meselesi konusunda hâlâ kendimi oldukça iyi hissediyorum Nicky. Önce onu doldurmalıyız. Sy'ın yüzücüleri yalnız ölemez. Oradakiler senin yeğenlerin."

Şaka yapmadığını anladığımda çenem öfkeyle düşüyor. "İğrençsin!"

Neyse ki Nick ve benim bir anlaşmamız var. İyi davrandım ama henüz bunu hak etmedi ve Nick hak edene kadar Remy bana sahip olamaz. O yapmaz.

Yapar mıydı?

O kadar hızlı ki hareketi algılamak için bile zamanım olmuyor, sırtım masaya çarpıyor, Nick'in parmakları şortuma takılıyor ve onu indiriyor. İçgüdüsel olarak tekme atıyorum, ayağım üst kalçasına çarpıyor ama Nick ayak bileklerimi yukarı kaldırıyor ve sonra dizlerimin arkasına bir önkol sokup beni ikiye büküyor, amım bu kadar çabuk açığa çıkıyor.

"Bir anlaşmamız var!" Panikten çok öfkeli görünmeye çalışarak bağırıyorum.

"*Benim payıma düşen* pazarlık mı? Peki ya seninki?" Nick çoktan o sıkı, zorlukla kontrol edilen şekilde nefes alıyor, beni zapt ederken kolundaki damarlar şişkinleşiyor. Dişlerini sıkarak konuşuyor. "Eğer B planını istiyorsan, bedeli bu." Aletini serbest bırakmak için sadece bir eline ihtiyacı var, bedenlerimizin arasından uzanıp kot pantolonunu çözüyor ve aşağı itiyor. "Eğer uslu durursan, belki o zaman seni döllerimizle doldurmayı düşünebilirim."

Beş gün.

Dokuz gün önce bu adamın beni öpeceği düşüncesi beni felaket bir nefret sarmalına sürüklemişti ama şimdi beni becermeye niyeti olmadığını anlayınca kaslarım gevşemekle tehdit ediyor. Bunun bedeli olarak midem bulanıyor. I

Beş gün sonra ne olursa olsun, karnımda bir Duke'un piçinin büyümesi bunu daha kolay hale getirmeyecek.

Çenem acınası bir şekilde sallanıyor ve bunu saklamak için dişlerimi sıkıyorum. Bu yüzden yıkılmayacağım. Beni ucuz bir oyuncak gibi kullanabilirler ama onların zamanı da benimki kadar tükeniyor ve ben bunu *yapmayacağım*.

Olmamı istedikleri gibi ağlamayacağım.

Kollarımın gevşemesine izin verdim. "Peki." Kabulüm, neredeyse duymamasını umduğum bir nefes vermeyle geliyor. Sy'ın beni banyo lavabosuna sıkıştırıp zorlaması başka bir şey. Evet demek başka bir şey. Karşı koymayacağımı bilerek Nick'in boyunun ölçüsünü almasını izlemek. Remy'nin elinin kalçamın arkasına bastırdığını ve dizlerimi çenemin altında tuttuğunu hissetmek.

İkisinin de bakışları merkezime düşüyor ve dizlerimin arasında bir boşluk açtığımda onu da görüyorum, en mahrem yerlerim müstehcen bir şekilde açığa çıkıyor. Remy kendi sikini boxer'ından çıkarırken Nick onun sikini okşuyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor.

"Kendini bize açık tut," diye emrediyor Nick, elimi tutup dizimin altına sıkıştırdığı avuç içini onunla değiştirerek. Başka tarafa bakarak kollarımı kalçalarımın üzerinde kavuşturuyorum ve bu şekilde kıvrılmakta nasıl bu kadar iyi olduğumu hatırlamamaya çalışıyorum.

Remy bana dokunmak için uzanırken, "Kahretsin, çok güzel bir amı var," diye mırıldanıyor. Parmak uçları dudaklarımı aralıyor ve daha aşağı inerek göt deliğimin kenarıyla oynuyor. "Ama hâlâ benim hakkım var. Değil mi Nicky? Söz vermiştin."

Nick bir şekilde hem sersemlemiş hem de ele geçirilmiş gibi görünüyor, kıvrımlarıma yapışkan bir pre-cum izi sürmek için öne doğru iterken biraz gevşiyor. "Onun kıçı senin. Ama bu?" Aletinin başını sıkıp parmağının ucunda bir miktar pre-cum toplarken uyuşmuş bir şekilde izliyorum. Parmağını amıma sokarken gözlerimin içine bakıyor, irkilmemi umursamıyor. "Bu benim."

Aynı anda otuz bir çekmeye başlıyorlar, tarzları farklı, amaçları aynı. Yumruğu sikinin üzerinde uçarken Remy'nin gözleri göt deliğime yapışmış

durumda. Nick

Şaftını yavaşça okşarken sağ ucunu klitorisime dayıyor. Bunun her saniyesinden zevk alacak, bana acı çektirecek. Kalça kalçaya duruyorlar, Remy sikinin başını Nick'inkine dayadığında ikisi de özellikle endişeli görünmüyor, klitorisimi tam horoz kafalarının arasına sıkıştırıyor.

Tavana bakıyorum ve Sy kadar hızlı olmalarını umuyorum. Acaba Autumn da böyle hissetti mi? Hiç kendini bir kap gibi açıp Prenslerinin avuçlarındaki etin sesini duydu mu? Ne olduğunu anladığında boğazında bir yumru hissetti mi? Bir şey hissetmemek için bu kadar mücadele etti mi? Kısa nefeslerinin sesi parazit gibi ve yeterince uğraşırsam, karnımın çukurunda oluşan küçük elektrik fırtınasını neredeyse görmezden gelebilirim.

Neredeyse.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyor Remy, sikini yarığımdan aşağı sürükleyerek. "Islanmaya başladı. Şuna bir bak."

Remy dudaklarımı ayırırken Nick başını eğiyor, parmak uçları artan kayganlığımı klitorisime kadar yayıyor. "Tabii ki ıslanıyor," diyor Nick, sikini sürtünerek. "Bu amcık kime ait olduğunu biliyor. Öyle değil mi, Minik Kuş?"

Dilimi o kadar sert ısırıyorum ki kanın metalik tadını alıyorum. İlk gelen Remy oldu.

Hareketleri artıyor, yaklaştıkça omuzları daha hızlı ve daha kısa sarsılıyor. Bu biraz şiirsel - kıçım ve amım açıkta kalan tek şey. İstedikleri tek şey. Uzayda bir nesne. Menisinin ilk sıcak, yapışkan dalgası yarığıma doğru patlıyor. Alçak, çaresiz bir ses çıkarıyor, siki kabarırken eli kalçamın etrafını sarmak için dışarı fırlıyor ve Nick'in sikinin başına ikinci bir ip fışkırtıyor.

Remy, masanın üzerine düşmeden önce yakalamak için irkiliyor, parmak uçları onu topluyor ve içeri itiyor. Bundan sonra ne olacağını neden beklemediğimi bilmiyorum ama kaygan parmak ucu göt deliğime girdiğinde yine de sertleşiyorum.

"Lanet olsun, bunu hissetmelisin." Başını eğerek parmağının boğuma kadar kayboluşunu izliyor. "Çok sıkı, kardeşim. Gitmeme izin vermek istemiyor."

Parmağını çektiğinde bir ses çıkarıyorum, yükünün geri kalanını yakalamak için acele ediyorum, hevesle içeri sokuyorum. Uzaktan, Sy'ın bunu seveceği fikrine kapılıyorum - Remy özenle kıçımı tohumuyla doldururken yepyeni bir aşağılanma seviyesi. Bu düşünce sadece Nick'in yüksek sesle nefes alıp vermesi ve kaslarının ustaca esnemesiyle bastırılıyor. Yaklaştığı için çok minnettarım. Remy'yi yolumdan çekip eğilerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde o tanıdık korkuyu hissetmeyi aklımdan bile geçirmiyorum.

"Aç," diye homurdanıyor, dilini dudaklarımın kenarına değdiriyor. Aletinin başı deliğime doğru uzanıyor. "Bana dilini ver yoksa onu içeri iteceğim."

Bacaklarım bedenlerimizin arasında sıkışıyor ve kendimi kalabalıkta, boğulmuş gibi hissetmeye başlıyorum. Nefes nefese ağzımı açtığımda, yalvarmak için sadece yarısını açabiliyorum, dili anında içeri giriyor. Bu sadece göğsümdeki vahşi paniği artırıyor, çünkü *tam orada,* aleti girişime dikilmiş durumda ve ben nefes alamıyorum, ağırlığı ve penetrasyon tehdidiyle sıkışmış durumdayım.

Asansör daha iyi olabilirdi. Bunu istemediğimi biliyorum. Bunu mu? Sonsuz bir mücadele, bedenim bana ihanet etmenin eşiğinde. Kutunun içinde, düşmanımın kim olduğunu biliyorum.

Dili benimkine karşı açgözlülükle hareket ederken, eli daha kısa vuruşlarla sikini daha hızlı pompalamaya başlıyor, eklemleri her geçişte tenimi sıyırıyor. Ve sonra kendini tutuyor, boşalırken ağzımın içinde homurdanıyor, salgısının sıcaklığı girişime doğru pompalanıyor. Eli aramıza giriyor ve dölle kaplı iki parmağını içeri ittiğinde nefesimi emiyorum.

İstemesem de ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Bu seksle ilgili değil, sahip olmakla ilgili. Ağzının beni nasıl tüketmeye çalıştığından, spermlerini nasıl umutsuzca içime ittiğinden anlayabiliyorum.

vücut. Burada şefkat yok, tutku yok. Benim zevkimi düşünmek yok. Nick, Nickliğini yapıyor. Beni tuzağa düşürüyor. Kardeşinin o banyoda yaptıklarının cezasını çekiyor.

Sonunda çekildiğinde, gözlerimdeki teslimiyeti görmesini istemediğim için başımı yana çeviriyorum. Fermuarının metalik dişlerini ve "Amının döllerimle kaplandığını görmek-" dediğinde kısık kahkahasını duyuyorum.

"*Bizim* dölümüz-" diye ekliyor Remy.

"Anıları canlandırıyor." Saçlarım masanın kenarına düşüp sarktıktan sonra uzun bir sessizlik anı oluyor. "Hey," diye fısıldıyor, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Kendimi geri çekiyorum ve o da bana vuruyor. "Hadi ama Minik Kuş. Böyle yapma."

Kalçalarımı birbirine kenetliyorum. "Sen tam bir pisliksin."

"Neden?" Parmak eklemini çeneme değdirerek bu konuda alınganlık göstermeye cüret ediyor. "Sadece benim olanı geri aldığımı biliyorsun. Yoksa unuttun mu?"

Gözlerimi dikip mutfağa bakıyorum. "Sanki unutmama izin verecekmişsin gibi."

Parmakları bir dürtü gibi bacaklarımın arasına giriyor, sanki unutmadığından emin olmak için beni ne hale getirdiğini hissetmek zorundaymış gibi. "Belki şımarık küçük bir prenses gibi somurtmayı bırakırsan, seni bugün benimle dışarı çıkarabilirim." Bunu iki parmağını içime sokarken söylüyor, düşüncesiz, otomatik bir hareket.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Nereye?"

Yanaklarındaki kızarıklık azalıyor ve yüzünde, parmaklarının gösterdiğinden daha soğukkanlı bir ifade beliriyor. "Eczane," diye cevap veriyor. "Her ne kadar seni şişman ve biraz Pretty Nick ile dolu görmek istesem de, şimdi zamanı değil. Ayrıca," diye ekliyor, gözleri göğsüme inerken buğulanıyor. "Sana hap verebiliriz..."

Bir anda ayağa kalktım, şortumu çekiştiriyordum. "Hapları siktir et. İmplant istiyorum." Bunlar üç yıla kadar dayanıyor. İmzala beni.

Beş gün, sanırım.

İyi ya da kötü, işler değişecek.

"SEN KÜÇÜK BIR CANAVAR DEĞIL MISIN?" Arşidük için oyuncak fareyi sallayarak mırıldanıyorum. Sabahı ve öğleden sonrayı Nick'le geçirdikten sonra onu burada bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama Arşidük buna aldırmıyor, küçük fareye tehditkâr bir şekilde sırtını dönüyor.

En azından hamile kalmayacağım.

Nick'in odasında yerde yatıyorum, fareyi yerde fermuarla çekerken bacaklarım altımda katlanmış. İmplant nedeniyle kolum hâlâ biraz ağrıyor ve iliklerime kadar yorgunum. Beş gün kaldı. Bunu bir elimle sayabilirim. Birkaç saat içinde bunu yapmak için başparmağıma bile ihtiyacım kalmayacak.

Bu yüzden bunu düşünmemeye çalışıyorum, düşüncelerimi Archie'nin küçük zıplamalarına ve kıpırdanmalarına kaptırıyorum. Babam evcil hayvan sahibi olmama asla izin vermezdi. En yakınımız Amos'tu, o da besleyebileceğim ya da bağ kurabileceğim bir şeyden çok başka bir kardeş gibiydi.

Arşidük çok istekli, bu yüzden yatmadan önce onu biraz yormaya çalışıyorum, Nick'in kendi alanında uyuyan bir yavru kedi düşüncesine nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bütün gün rahatsız ve gergin geçti, Nick beni olabildiğince agresif bir şekilde oradan oraya sürükledi. Bir yıl önce biri bana bir kadın kliniğinden çıktığımda Güzel Nick'i lobide sabırsızlıkla beni beklerken bulacağımı söyleseydi, yüzüne gülerdim. Gerçek çok daha garipti; Nick başını arkaya eğmiş, kollarını kavuşturmuş, gözleri kapalı, topuklarını huzursuzca yere vuruyordu. Bekleme odasındaki diğer tüm kadınlar ona kaçamak ve korkulu bakışlar fırlatıyordu, ki bu da haklıydı. Sanırım pelvik muayene deneyiminizi paylaşmayı beklediğiniz son kişi şakağında dövme olan altı beşlik bir haydut.

Demek istediğim, bütün günü basit bir mutlak etrafında dönerek geçirdik.

Ben, en iyi ihtimalle, Nick'in saatlerce vakit geçirecek eğlenceli bir şeye sahip olmak uğruna kurtardığı trajik bir sokak çocuğuyum.

Archie Nick'in spor çantasının arkasına dalar, fareyi takip ederken çantanın kenarından göz atar, göz bebekleri büyür. Saldırı için gerçekten vites yükseltiyor, alçalıyor ve küçük poposunu oynatıyor.

Sonunda gölgelerin arasından fırlayıp pençelerini havaya kaldırdığı anda keyifli bir kıkırdama çıkarıyorum. Arka bacaklarıyla vurmak için sırt üstü dönüyor ve ben de karnını kaşıyorum.

"Kısa sürede soğukkanlı bir katil olacaksın, değil mi Arşidük?" Başımı kaldırıp kapı aralığında Nick'i görünce donup kaldığımda hâlâ sırıtıyordum. Sırtım dikleşiyor ve fareyi bırakıp Archie'yi kucağıma alıyorum. "Bu gece burada uyuyabileceğimizi düşünmüştüm."

Yükümlülüklerimi aradan çıkarmak en iyisi.

Beş gün.

Nick pervaza yaslanmış, vücudu gevşek ve yarı gizlenmiş bir haldeydi; belki de bir süredir orada durmuş, izliyordu. Bekliyor. *Sürüngen*. Gözlerinde, ben ona baktıkça sertleşen bir yumuşaklık var. "Gülüyordun."

Başımı eğip Arşidük'ün sırtına hafifçe vuruyorum. "Yakında sakinleşir. Archie aslında geceleri çok iyi uyur." Kendimi savunmacı hissederek ekliyorum, "Sorun çıkarmayacak."

Nick avuçlarını kaldırır. "Öyle olacağını hiç söylemedim." Yavaşça eşiği geçiyor, kapıyı usulca kapatırken gözleri bana kilitleniyor. Odayı aydınlatan tek şey yatağının yanındaki lamba ve o da yüzünün açılarına zar zor dokunuyor, soyunmaya başlarken gözlerini gölgede bırakıyor. "Gelmeni beklemiyordum."

Omuz silkiyorum. "Yatağın yerden daha iyi."

Cevabım alnındaki kırışıklığı hafifletmedi. Aksine daha da derinleştiriyor. "Yani burada olmak zorunda olduğun için buradasın." Konuşuluyor.

Köşeye fırlattığı tişört kadar düz düşen, tatsız, tonsuz bir gürültüyle.

Archie elimde kıvranıyor ve onu bırakıyorum, yatağın altında kaybolurken minik kuyruğunun sallanışını izliyorum.

Nick'e istediğini veremem.

Ama ona bunu verebilirim. "Remy's'e gidebilirdim." Yaklaşırken ona bakıyorum, ışık yüz hatlarında geziniyor. Sözlerimin bir etkisi olup olmadığını bilmek imkânsız - Nick ancak o isterse görmeme izin verirdi.

Ama elini uzatıyor. Bir

davet.

Tereddütle, elimi onun büyük elinin içine katlayarak tutuyorum. Beni yerden kaldırıyor ve bir süre öylece duruyor. Beni değerlendiriyor. Gözleri yüzümde geziniyor, ağzımın üzerinde duruyor. Avuç içleri yüzümü çevrelerken hareketsiz kalıyorum, beni öpmeye çalışırsa onu durduramayacağımı biliyorum. Remy ringde o öpücüğü çaldığından beri, *bunun* benim için gerçek bir ceza olduğu konuşulmayan bir kesinlik haline geldi. Nick ağzımı, dilimi, dişlerimi kazandı.

Ama beni öpmüyor.

Başparmaklarını dudaklarımın her bir köşesine bastırıyor ve onları manipüle edilmiş bir gülümsemeye doğru kaldırıyor. Birkaç saniye orada tutuyor ama bırakır bırakmaz yapay sırıtış kayboluyor. İç çekerek omuz silkiyor, yatağa uzanıyor ve yanındaki boşluğu okşuyor.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama göğsüm daralıyor. Dün geceden, son birkaç aydan gelen endişe, önlenemez bir şeye dönüştü.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," diyorum.

"Başka bir anlaşma mı?" diyor yorgun bir ifadeyle, avucunu yüzüne sürerek. "Bu gece olmaz Minik Kuş, çok yorgunum ve seninle pazarlık yaparken aklımın başımda olması gerektiğini şimdi anlıyorum."

Pantolonumu çıkarıp onun yanındaki yatağa tırmanmadan önce yavru kediye bir kez daha bakıyorum. "Önemli bir şey değil," diye ısrar ediyorum. Gözleri dalgın dalgın kapanıyor ama hâlâ uyanık, elini boş boş kalçamda gezdiriyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ama hareket ettirmiyorum ve karşı koymuyorum. "Nick," diye fısıldıyorum, bilinçli olarak onun adını kullanarak. Gözleri açılıyor ve sonunda benimkilerle buluşuyor. "Ben yapamazsam Arşidük'le ilgileneceğine dair bana söz vermelisin."

Yer değiştirip bana bakıyor. Aleti bacaklarının arasında çoktan yarıya inmiş durumda ve onu bana karşı hissettiğimde, pazarlık yapma olasılığı hakkında böyle hissediyor olmalı diye düşünüyorum. *Şimdi değil*. "Bu beni çöp kutularını temizlemeye ikna etmek için bir tür Jedi akıl oyunu falan mı? Çünkü öyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak. Anal seks için bile."

"Ben ciddiyim." Uzun zamandır tutunduğum kelimeleri formüle etmeye çalışıyorum. "Eğer burada olmadığım bir zaman olursa, lütfen ona zarar verme. Gerekirse onu Verity'ye ya da daha sorumlu kızlardan birine ver, tamam mı?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama Düşes olduğun sürece bizimle kalacaksın. Ve sanırım kaçmaya çalışırsan seni bulacağımı zaten biliyorsun."

Eğer kartlar Nick'in düşündüğü gibi dizilmiş olsaydı, haklı olurdu. Ama değiller. Bu geceden önce, olacaklar hakkında ne hissettikleri umurumda değildi. Aslında, gafil avlanmayı hak etmişlerdi. Ama şimdi masum ve kırılgan bir şeyden sorumlu olan benim ve ben Nick değilim.

"Lütfen?" Ben soruyorum.

Sevdiğimi iddia ettiğim şeylere zarar vermiyorum.

"Seni güldürdü." Nick'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sonra da ağzıma iniyor. "Ona zarar vermeyeceğim. O senin."

Nick'e bakıyorum. Yakışıklı yüzüne. Gözünün yanındaki dövmeye. Kargaşa. O sebep olur. O getiriyor. Kahretsin, *kendisi o*.

Ona onu sevdiğimi söyleyebileceğimi fark ettim. Bunu bana daha önce de söylemişti, o kadar ikna olmuştu ki. Bunu kullanıp onun ekmeğine yağ sürebilirdim.

Ona karşı benimle ilgili saplantısı. Ama bunun bir yalan, başka bir manipülasyon olduğunu anladığında hissedeceği ihanet, tüm bu kuleyi yerle bir edebilir. Gerçeği söylemekten başka yapacak bir şey kalmadı.

"Bilmediğin bir şey var," diyorum, kalçamdaki eline bakarak. "Benim hakkımda."

"Senin hakkında bilmediğim *çok şey* var." Parmakları gömleğimin eteğinin altına dalıyor. "Ama umurumda değil -özellikle de bana kız kardeşini öldürdüğünü söyleyeceksen. Bunu zaten biliyorum."

Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Babanın seni neden sattığına dair söylentiler dolaşıyor." Oturma pozisyonuna geçer. "Seçilmiş kişiden kurtulmanın cezası olarak."

"Kız kardeşimi ben öldürmedim" diye ısrar ederek onunla birlikte ayağa kalktım.

Gerçekten umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ve muhtemelen umursamıyor da. Neden umursasın ki? Nick'in kendisi de bir katil.

Gerçeği söylemeye zorladım. "Daniel Payne'in babamla yaptığı anlaşmayla ilgili."

Alnı çatlıyor. "Lionel seni sattığında."

Dizlerimi göğsüme çekerek irkildim. Bunu yüksek sesle duymak hâlâ acı veriyor. "Mesele de bu. Beni tam olarak *satmadı.* Daniel'la iki şeyden biri olana kadar beni elinde tutması için bir anlaşma yaptı. Leticia bulunursa -ya da bulunduğunda- ya da," parmaklarımı ayak parmaklarımın üzerinde kıvırıyorum, "yirmi birinci yaş günümde."

Nick başını sallar. "O gece oradaydım. Babanla Daniel'ın el sıkışmalarını izledim. Seni arabaya ben bindirdim."

O geceyi hatırlıyorum. Ağrıyan dizlerimde asfaltın ısırığı. Araba egzozunun zehirli kokusu. Bileklerimi bağlayan Nick'in ellerinin sıcaklığını. "Yaptıkları anlaşmayı duymadın. Babam beni o otoparka götürmeden önce anlaşmışlardı."

Gözlerinin arasında bir çizgi beliriyor. "Ama Daniel dedi ki-"

"Babamın bir mal varlığının öylece gitmesine izin vereceğini gerçekten düşündün mü?" Özür dilememe ya da 'varlık' kelimesini açıklamama gerek yok. İkimiz de ne anlama geldiğini biliyoruz ve ben buyum. Kontlar için. Lordlara. Ve şimdi de Düklere. "Bana yolundan çekilmem için ihtiyacı vardı ama bir sonraki hamlesini, yani kontrolü elinde tutmanın yolunu bulduğunda beni alabilecek kadar da güvende olmalıydım." Acı bir şekilde açıklıyorum, "Bir kızını Perez'le evlendirmek onun bileti. Zaten bir kızı ortadan kaybolmuştu. Bir başkasını riske atamazdı ve herkes Daniel Payne'in bir kızı iradesi dışında esir tutabilecek en iyi kişi olduğunu biliyordu. Kaynakları vardı. Memeleri olan herkes onun genelevlerinden birinde saklanabilirdi." Kollarımı dizlerime dolayıp sıkıca çekiyorum. "Bir şeyler ters giderse genelevin kızlarından biri olma tehdidinin başımın üzerinde olmasının zararı yoktu."

Aniden zıplayarak yatağı sarsıyor. "Killian'ın bana sahip olamayacağım bir Düşes verdiğini mi söylüyorsun?" Nick kesik gözlerle beni onaylıyor. "Saçmalık. Bu Rus ruleti oynamaktır ve o da bunu biliyor."

Alay ediyorum. "Lütfen. Killian Payne'in babasının tüm kirli çamaşırlarını bildiğine inanıyor olamazsın. Daniel ve babam geçici kölelik anlaşmalarını kâğıda dökmüyorlardı. Sen de oradaydın ve bundan haberin bile yoktu. Ayrıca Daniel'ın *ölmeyi* beklediğinden de şüpheliyim."

Nick alnını ovuşturur, gözlerinden garip bir titreşim geçer. "Hayır. Bu konuda haklısın. Günlerinin sayılı olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu."

Dedikodulardan bahsediyoruz. Kraliyet dünyası, Daniel'in ofisinde yangın çıktığı gece gerçekte ne olduğuna dair spekülasyonlarla doluydu. Bilen biri varsa, o da Pretty Nick Bruin'dir. Ve o, şüpheli bir şekilde, konuşmuyor.

"Yirmi birinci yaş günümde babam beni alacak ve Perez'i verecek. Beni onunla evlenmeye zorlayacak." Ona bakıyorum ve *gerçekte* ne söylediğimi anladığını biliyorum. Babam beni onunla ev*lenmeye* zorlayacak. Her ne olacaksa, bu barışçıl bir devir teslim olmayacak. Savaş olacak. *Benim* savaşım. "Perez unvanı için babama meydan okuyabilir,

ama herkes kaybedeceğini biliyor. Babam Perez'i öldürebilirdi ama o her istediğini yapan sadık bir köpek. Neden böyle bir askeri kaybedelim? Bu tüm dünyaların en iyisi. Babam tahtını korur, ben evlenip bir köşeye çekilirim, Perez de rütbesini yükseltir. Babam hazır olduğunda görevi devralabilir; belki bir ya da iki çocuk doğurduğumda, değerli Lucia soyunu koruyarak."

Nick küçük odayı adımlıyor, yatağın uzunluğu boyunca iki adım atıyor, sonra tekrar geri dönüyor. Masasına doğru yürür, çekmeceyi açar ve silahını alır, fişek yatağını dışarı kaydırır ve tekrar yerine oturtur. "Öyleyse onu öldüreceğim," diyor, sesi buz gibi soğuk.

"Perez?" Boş bir kahkaha attım. "Beni en iyi ikinci adama verir."

Etrafında dönüyor, silahı yumrukluyor. "Bu yüzden babanı da öldüreceğim! Bütün krallığını yakıp kül edeceğim. Duymak istediğin bu mu?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ağzım sıkı ve acımasız bir çizgi halinde. "Bunu... yapar mıydın?"

Kollarını açarak bana bakıyor. "Hayır, ben aptal değilim! Diğer üç ev de peşime düşerdi. Küçük bir sürtük gibi kaçmak zorunda kalırım. Lanet olası ailemi *yine* arkamda bırakmak zorunda kalırım. Lanet olsun!" Silahı çekmeceye geri koyuyor ve sertçe kapatıyor. Avuçlarını üst kısmına dayıyor, sırtı bir daralıp bir genişliyor. "Bu hiç mantıklı değil. Seni *kazandım*."

"Kazanılmakta özgür değildim."

"Neden bir şey söylemedin?" Yumruklarını sıkarak üzerimde dönüyor. "Neden bunun gerçek olduğunu düşünmeme izin verdin?"

Ona bakıyorum. Tanrım. Aptal olmadığını biliyorum, ama kesinlikle hayal *görüyor*. Bana sahip olma takıntısının muhakemesini gölgelemesine izin verdi. "Hideaway'e girip bana tecavüz eden sendin. Killian Payne ile anlaşma yapan *sendin*. Perez'le ringe çıkıp onu mahveden piç sensin." Yatağın üzerinde ayağa kalkıyorum ve bu bizi daha eşit bir yüksekliğe getiriyor. "Bütün bunları yaptın, Güzel Nick Bruin, çünkü beyninle değil sikinle düşünüyordun." Onu alnından bıçakladım

Parmağımla elimi itiyor. "Çenemi kapalı tuttum çünkü senin kölen olmak babamın merhametine terk edilmekten daha iyi. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu bir iltifat değil."

Parmakları bileğimi sıkıca sarıyor, bir kelepçe gibi beni ona bağlıyor. "Bunu seni sevdiğim için yaptım," diye tersliyor. "Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Acı karşısında irkilmiyorum, parmakları kemiklerim ağrıyana kadar sıkıyor. "Aşkın neye benzediğini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, eline bakarak. Nick'in mürekkepli parmak eklemleri beni tutmak için uyguladığı baskıdan dolayı bembeyaz. "Ama böyle görünmüyor." Buna inanmak zorundayım. Başka türlüsü çok iç karartıcı olurdu.

Nick bileğimi düşürmüyor, daha çok fırlatıyor. Kırmızı bileğimi göstererek, "Bunu bana sen yaptırıyorsun," diye tıslıyor. "Eğer istediğimi yaparsan ve seni korumama izin verirsen-"

"Benim için geliyorlar, Nick! Ve onları durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok!" Göğsüm bunun kesinliğiyle kabarıyor ve *lanet olsun*. Bunu düşünmek istemiyordum, bu gece değil. "O yüzden *lütfen* ben yokken yavru kediye bakacağına söz verir misin?!"

"Doğum günün ne zaman?" diye soruyor.

"Yirmi üç Eylül."

Hesaplamasını izliyorum.

Beş gün.

"Ekinoksun ertesi günü," diyor yüz ifadesi kendinden emin bir ifadeye bürünerek. "Baron'un partisi."

"Evet, sanırım."

Çenesini kaldırıyor, gözleri beni ürperten bir acımasızlıkla delip geçiyor. İçgüdüsel olarak, beni tekrar yakalamak istediğini biliyorum, beni daha yakına zorluyor. Bunu kaslarının dalgalanmasında görebiliyorum.

Ama yapmıyor.

"Sana söylemiştim. Seni Hideaway'de sahiplendiğim anda *benim oldun*. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Ne baban, ne de o dokuz parmaklı Perez."

"Nick-" diye başlıyorum, çünkü bunu durdurmanın hiçbir yolu yok. Kesinlikle hiç şansım yok. Leticia ortadan kaybolduğunda beni bu kadere terk etti.

Ama parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Baban kötü olabilir ve Perez çaresiz olabilir ama sana bir şeyi açıklamama izin ver Minik Kuş. Daniel Payne ailesi tarafından kaçırılmadı. Onlara bu fırsatı veren benim. Bunu planlayan ve tohumu eken benim. Bir Kralı ortadan kaldıran benim." Ağzını ağzıma bastırıyor, beni uzun ve derin öpüyor, morartabileceği ama yapmadığı o anların bedelini ödetiyor. Geri çekildiğinde, "Ve bunu tekrar yapmakla ilgili hiçbir sorunum yok" diye gürlüyor.

Farkına vardığım anda Nick'in yanımda olmadığını biliyorum. Öyle olsaydı, sürekli dokunsal varlığıyla bana dokunuyor olurdu.

Aklımdan geçen ilk düşünce bu. İkincisi ise

hareket edemediğim.

Geçen sefer böyle bir şey olmamıştı - Nick ve onun sessiz yoğunluğu beni dünyadan korurken. Göz kapaklarımın arasından bir parça görüş var ama ötesinde her şey belirsiz, oda karanlık ve boş.

Boş değil.

Kapının yanında bir figür var, geniş omuzlu ve heybetli, nefesim hızlanıyor. Halüsinasyon. Sy'ın ders kitaplarından birinde okudum, çünkü onları kulenin etrafında bırakıyordu. Bu sayede karbonil grubu modifikasyonları hakkında ailesiyle akşam yemeğinde blöf yapacak kadar bilgi sahibi oldum. Figür yaklaştıkça kelimeleri kafamda tekrarlıyorum. Uyku

Felç. REM uykusu dışında meydana gelen bir bozukluk. Halüsinasyonlar eşlik eder. Bu da öyle bir şey. Gerçek değil.

Ama sonra halüsinasyon yatağa tırmanıyor, vücudumu ağırlığıyla eğiyor ve hiçbir anlam ifade etmese de onun Nick olduğunu biliyorum.

Giyinmiş ve ceketini giyiyor.

Çığlık başlamadan duruyor, göğsümün derinliklerine gömülüyor. Durgunluk, basınç, bir bedenin ağırlığının benimkine değmesi. Göğsün sert, düz duvarları ya da asansör değil. Nick'in vücudu, sıcak ve kaslı, beni sırtüstü yatırıyor.

Güvenli mi? Hayır.

Alternatifinden daha mı

iyi? Kesinlikle evet.

Derin, sakin bir nefes alıyorum. Bir gece önce Nick'le yaptığım konuşmanın anısı aklımdan geçiyor. Archie'nin iyi olduğundan emin olmak için ona gerçeği söylediğimde kendimi ne kadar rahatlamış hissettiğime şaşırmıştım.

Sıcak bir el boğazımı okşuyor ve gözlerimi tamamen açmak için mücadele ediyorum. -Kokusunu anlamlandırmak için. Sigara dumanı ve şehir havası.

"Bunu düşündüm," diye fısıldıyor bana sarılarak.

Anlaması bir saniye sürüyor ama ayaklarını baldırlarıma bastırmış, dizlerini kalçalarıma dayamış. Bacaklarının alt karnıma değdiğini hissediyorum. Bu, gözlerindeki vahşi bakışla birlikte kanımı donduran şey. Aleti sert değil. Aleti *her zaman* serttir. Bir *şey* söylemek için ağzımı açıyorum -herhangi bir şey- ama kelimeler boğazımda ulaşılamaz bir yere takılıyor.

"Bunu düşündüm ve olması gereken bu." Odanın soluk ışığında elinde metalik bir şey parıldıyor. Uyku sisi içinde onu nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Üzerime eğiliyor, sesi kulağımda yumuşak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Donup kaldım. Yatakta felç oldum. Onun merhametine kaldım.

Başımı yana yatırıyor, parmaklarının ucu kulağımın hemen arkasındaki deriye değiyor. Aramızdaki bir karışlık karanlığa doğru, "Bu senin iyiliğin için. Yoksa delireceğim. Seni yirmi dört-yedi saat buraya kilitlemek zorunda kalırım. Her gece o asansörde çığlıklarını dinlemek zorunda kalacağım ve bunu yapamam." Sesinde ağlamaklı bir ton var, sanki bunu itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi. "Seni burada tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Benim olman için."

En son Sy beni yatağında kıstırdığında beni neyin kendime getirdiğini hatırlamaya çalışıyorum. Burnuma hava çekmek için çabalıyorum, emiyorum ve ciğerlerimi dolduruyorum. Fazla değil ama çenemi gevşetiyor ve "Durmak yok" diye bağırıyorum çünkü aniden elinde ne olduğunu biliyorum. Bir elimi kaldırmayı başarıyorum, zayıfça ona vuruyorum. Yakalıyor, dizinin altına sıkıştırıyor ve bastırıyor.

"Bu oluyor Lavinia," diyor, adım dudaklarında soğuk bir şekilde. "Kimse seni benden alamayacak. *Asla*."

Serbest eli başımın yan tarafına iniyor ve boynumu büküyor. Tenime değen metalin baskısını ve etime saplanan takip cihazının keskin, ısırıcı sızısını hissediyorum. Alt dudağımı ısırıyorum, acıyı, ihaneti içime çekiyorum.

Bir anlaşmamız vardı.

Başparmağını lekenin üzerinde gezdiriyor ve sonra ağzına götürüyor. Diliyle yalayıp temizlemeden önce kırmızı kan lekesini görüyorum, mavi gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. Bir an sonra beni serbest bırakıyor, yataktan -vücudumdan- kalkıyor ve yatağın ayak ucunda duruyor. İşte o zaman kollarım ve bacaklarım gevşiyor ve tırnaklarımla acı veren noktaya uzanıyorum.

"Onu bir daha çıkarırsan yenisini takarım," diyor başını kaldırmadan. "Ama ulaşamayacağın bir yerde ve çok daha acı verici olacak."

"Seni orospu çocuğu!" Vücudumu yeniden kullanmaya başlayarak bağırıyorum. Kendimi dizlerimin üzerine sürüklüyorum. "Lanet olası bir anlaşma yapmıştık! Onu geri koymayacağına söz vermiştin!"

"Anlaşmayı sağda solda bozdun. Remy'yi öptüğünde bozdun," diyor basitçe, çenesi sert.

"O bir kere oldu! Ve *beni* öptü. Ve bunun için beni çoktan cezalandırdın!" Kendi sesimin tizliğinden nefret ediyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum. *Ondan* ve bana bakış şeklinden nefret ediyorum, o kadar kibirli ve sakin ki...

"Sana inanmak istiyorum Minik Kuş, ama Sy'ın o banyoda sana ne yapmasına izin verdiğini Tanrı bilir. Seni dölleriyle doldurmasına izin verdin. Onu öpmediğine de inanamıyorum."

"Hiçbir şey yapmasına izin vermedim, göt herif!" Yataktan kalkıp tam karşısına gelene kadar ilerliyorum. "Haftalardır kendim için tek bir karar bile vermedim.

-Yıllar! Tüm bunlar benim seçimimmiş gibi, hayatım üzerinde herhangi bir özerkliğim ya da kontrolüm varmış gibi davranmayı bırak." Gözlerimde sıcak yaşlar birikiyor ve kahretsin, kahretsin, kahretsin*!* Bir adım daha yaklaştım. "Senden o kadar nefret ediyorum ki."

Nick, "Sakın yapma," diye uyarıyor ve tam başımı geriye atıp yüzüne tükürdüğümde kapı açılıyor. Yüz ifadesi sertleşiyor ve hiç tereddüt etmiyor. Sanki kolu tükürüğümle ıslanan yanağındaki o noktaya bağlıymış gibi. Sanki otomatikleşmiş gibi.

Kolunu geriye savurup vuruyor, avuç içi yanağıma çarparak sıcak, dişleri titreten bir ateş patlaması yaratıyor. Tokadın katıksız, affetmez gücü beni yana doğru tökezletiyor ve ayağımı kaybederek zarifçe yere yuvarlanıyorum. Kulaklarımda bir çınlama, göğsümde bir ıstırap var ve başımı kaldırdığımda gözyaşlarıma karşı koyarak çenemi kucaklıyorum.

Remy kapı aralığında durmuş, şaşkın bir ifadeyle Nick'le bana bakıyordu. "Bu da ne-"

"Sana ne olacağını söylemiştim," diye tersledi Nick, kaşlarını sıkıca kavuşturarak. "Bunu bana sen yaptırdın. Neden bana *hep bunu yaptırıyorsun*?"

Öfke ve hiddet göğsümde kabarıyor. Sandıkta, asansörde ya da dar ve kapalı bir yerde olmayabilirim ama kulağımın arkasındaki zonklama kesin bir şeyi kanıtlıyor.

Asla özgür olamayacağım.

27

Remy

İlkokuldayken, Nick beden eğitimi dersinde bir kızdan hoşlanmıştı.

Altı hafta boyunca o kaltağı yakartopta mahvetti.

Onu öğle yemeğine kadar takip eder ve kitap çantasını çalar, sanki her şeye hakkı varmış gibi gözünün önünde çantasını karıştırırdı. Onu bileklerinden tutarak koridorlarda sürükler, mücadele ettiğinde onu aşağı iter, istediği şekilde onun olmadığı için onu hırpalar. Pek çok insanın Nick hakkında anlamadığı şey de bu; o da en az Sy kadar, hatta daha fazla titiz. Bir şey hakkında ne kadar yoğun hissederse, o kadar telaşlanıyor.

Kızın ailesi büyük bir kıyamet kopardı - muhtemelen çocukları eve sürekli yara bere içinde geldiği için. Daha sonra, bana onları anlatmasını istedim. İzleri. Mor ve mavi. Derinin hemen altındaki kan. O zamanlar bile Nick'in parmak uçlarının bir kızın teninde iz bıraktığı düşüncesi beni heyecanlandırıyordu.

Nick gözünü ona diktiğinde zavallı kızın hiç şansı yoktu, ama ailesi bu konuda çok agresif davrandı ve onu Sy ile birlikte bir

"sorunlu gençler".

Üçüncü sınıftan beri oradaydım. Tate bir yıl sonra geldi.

Her şey orada başladı, dördümüz anında birbirimize çekildik. Hiçbiri benim gibi değildi - aslında hiçbirinin o derin, temel düzeyde bir sorunu yoktu. Benim beynim hiçbir zaman doğru çalışmadı ama onlarınki iyiydi. Elbette, Sy çok fazla kavgaya karışıyordu, Tate'in otoriteyle bir sorunu vardı ve Nick sadece birini öldüresiye istemeyi biliyordu, ama bunların hiçbiri gerçek sorun değildi. Sy'ın sorunu vurmayı ne zaman bırakacağını bilememesiydi. Tate'in sorunu ise neden farklı olduğunu henüz anlamamış olmasıydı. Peki Nick'in sorunu?

Nick'in sorunu, birisine kendisini sevmesi için zorbalık yapabileceğine dair derin, içsel bir inançtı.

Tanrım, bazı şeyler hiç değişmiyor.

Havanın tadı şimşek ve acı gibi, Nick ise ozon. Vinny yerde, yanağını tutuyor, gözleri kocaman ve dökülmemiş yaşlarla ıslak.

Nick taş gibi hareketsiz, öylece ona bakıyor. "Sana ne olacağını söylemiştim," diyor, sesi sessiz ve korkunç. "Bunu bana sen yaptırdın." Daha da ısrarla, "*Neden* bana hep bunu yaptırıyorsun?" diye soruyor.

Bileğini burnuna bastırıyor; burnunu çekişini gizlemek için acınası bir çaba. "Anlaşmamız iptal oldu." Sesini sert ve keskin çıkarmaya çalışıyor ama yarı yolda çatlıyor.

Nick başka tarafa bakar ve çatlakları görünür. Omuzlarının hafifçe düşmesi, çenesinin esnemesi, kendini inanılmaz derecede hareketsiz hale getirmesi. "Eğer seni güvende tutmak için bu gerekiyorsa."

Vinny ayağa fırlıyor ve kapıya doğru koşuyor, beni yolundan iterken neredeyse beni deviriyordu. Nick'in gözlerinde öfkeli bir şeyler parlıyor ama banyo kapısının çarparak kapanması ve duvarları sarsan sesiyle parıltı kayboluyor.

Nick yatağın ucuna çöktü ve ayakkabı bağcıklarını agresif bir şekilde çözmeye başladı, dikkati bu işe biraz fazla odaklanmıştı. "Kaçmaya çalışacak, o yüzden onunla kalmamız gerekecek. Burada bir daha yalnız bırakılmayacak."

Kollarımı kavuşturup onu izliyorum. "Onu bu şekilde asla kazanamayacaksın."

Kafasını kaldırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Onu çoktan kazandım!" Ayaklarım beni bir adım geriye götürüyor. Nick soğukkanlılığını koruma konusunda bu kuledeki herkesten daha iyi ama yumrukları birdenbire Sy gibi esnemeye başladı.

"Başardın," diye kabul ediyorum, gömleğini çıkarırken onu izliyorum. "Onu kazandın.

Ama sen onu asla kazanamadın."

"Onu kazanmanın canı cehenneme," diye alay ederek gömleğini odanın diğer ucuna fırlattı. "O merdivenlerden çıktığından beri benimle oynamasına izin veriyorum. Ben onun kucak çocuğu değilim. Ben onun Dük'üyüm. Ona sahibim." Çenesini banyoya doğru salladı. "Bir kereliğine beni kazanmasına izin ver."

Dudaklarım kasvetli bir gülümseme taklidiyle geri çekiliyor. "Eğer bunu yapsaydı, ilgini kaybederdin. Bu yüzden sert amcığın peşinden koşmalısın. Sen bir kız değil, bir proje istiyorsun."

"Benim istediğim," diye cevap veriyor, yumruklarını sıkarak, "birazcık takdir edilmek."

Arkamı dönmeden önce parmak eklemimle reçele birkaç kez vuruyorum. "Bir kuş asla kafesinin kıymetini bilmez."

~

Kollarımı kavuşturuyorum, beklerken dizlerimi zıplatıyorum. Topuğumun yere vuruş sesi yanımda oturan yaşlı adamı kızdırmış olmalı, çünkü bekleme odasının diğer tarafına geçmeden önce bana ters ters bakıyor.

Burada olmak istemiyorum.

Telefonumu çıkarıp babama bir mesaj gönderdim.

Burada olmak istemiyorum.

Cevap vermiyor ama şaşırmadım. Ailemin diğer tüm kuralları belirleyen tek bir kuralı var: skandal yok. Bu yüzden en büyük amcam ve oğulları muhtemelen nesiller boyunca emniyet güçlerini kilit altında tuttular. Bu yüzden babam eyaletteki tüm lüks otellerin sahibi. Bu yüzden klinik klinik dolaştırıldım, beni sakin ve olabildiğince normal tutmak için para alan doktorlar tarafından muayene edildim.

Ama lanet olsun, gerçekten burada olmak istemiyorum.

Dehşet, ciğerlerimi saran bir yumruk gibi göğsümün çukurunda birikiyor ve bekledikçe daha da huzursuzlaşıyor, sandalyenin koluna vurarak tempo tutuyorum.

"Dr. Weatherby sizi görmeye hazır, Bay Maddox." Mavi giysili bayana bakıyorum. Cam bölmeli uzun bir bankonun arkasında, altta açık küçük bir delikten başka bir şey yok. Her zaman başımı eğip benimle ilgilenmelerini sağlamak istememe neden oluyor. Korkuyorlar mı? Müşterilerden birinin deliliğini camdaki açıklıktan yayacağından mı endişeleniyorlar? Kendilerine de bulaşacağından mı korkuyorlar?

Kadının adı Doreen ve gülümsemesi asla gerçek gibi gelmiyor. Sıkı, sahte. Dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum, onları turuncu ile kırmızı arasında bir tona boyaması gülümsemesini daha da sahte gösteriyor. Joker gibi.

Beklentiyle bana bakarak, "Ofisine geri dönebilirsin" diye ekledi.

Ayağa kalkıp kollarımı sallıyorum, rahatsız sandalyelerde oturmaktan belim çatlıyor. Buranın hiçbir yanı davetkâr değil. Ne koltuklar, ne kır çiçekleri resimleri, ne de Doreen. Ama eğer bunu atlatabilirsem, babamın sessizliği bana birkaç hafta kazandıracak.

"Teşekkürler, Doreen." Yanından geçerken elimdeki kalemi tezgahın düz yüzeyine vuruyorum ve gözlerini ona dikiyor. Lobi duvarına bir amcığı siken haçın küçük bir resmini yap ve herkes şüphelensin.

Dr. Weatherby'nin ofisi aşağıdaki üçüncü kapı ve kapısı açık duruyor. Muhtemelen büyükannem olacak yaşta, ama kurnazlığı

Gözleri ve dik duruşu anaç olmaktan çok uzak. Doktor gri bir sandalyede oturuyor, sırtını şehre bakan duvar büyüklüğünde bir pencereye dayamış. Yanına yürüyorum ve elimi cama koyup aşağı bakıyorum.

Forsyth'de çok tehlikeli kayalıklar var.

"Remy," diyor, ayağa kalkıyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyor. "Nasılsın?"

"Olağanüstü," diyorum, pencereden, uçurumdan uzaklaşıp kendimi odaya yönlendiriyorum. Kanepeye uzanıyorum, vücudumun yumuşak minderlerde zıplamasına izin veriyorum. Bahse girerim buradaki tek rahat koltuk bu. Muhtemelen bir tuzak. "Ben artık bir Dük'üm."

"Oh," diyor gözlüklerinin üzerinden bana bakarak. Küçük not defterini çevirerek açtı. "Bu büyük bir rol. Tebrik ederim."

Avucumu uyluğuma bastırıyorum, kapaklı kalemi parmak eklemlerimdeki harflerin üzerinde boş boş gezdiriyorum: D-U-K-E. Dün geceden beri bu titreşimler var. Vinny'nin kırmızı yanağı. Büyük, ıslak gözleri bir galaksi gibi parlıyor. Kükürt ve panik. Bu sabah yanına gittiğimde, çatı katına çıkan merdivenleri tırmanırken bana bakmadı bile. Ben kemerini aşağıya doğru sıyırıp yıldızın üzerindeki noktaları sayarken, o sadece kirli saat kadranından dışarıya bakmaya devam etti.

"İşler nasıl gidiyor?" Kalemi kâğıdın üzerinde, gözleri benim üzerimde. "Okulun başlaması ve yeni bir dönemin getirdiği tüm değişikliklerle birlikte, uyum sağlamakta biraz zorlandığını duysam şaşırmazdım."

Dr. Weatherby her geldiğimde aynı soruları, aynı şekilde soruyor, aynı mavi deftere aynı notları alıyor. Beni görmeye çalışıyor ama o uçurumun kenarındayken herkes için görünmez oluyorum.

O hariç.

"Okul iyi. Çoğunlukla sanat ve babamın bana aldırdığı işletme yönetimi dersi." Anlaşma bu. İşletmede yan dal yaptığım sürece sanatta uzmanlaşabilirim. "*Geri dönecek bir şey*. "Felsefe dersimi seviyorum."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Peki sen nasıl uyuyorsun? Yeni ev, yeni oda." Yine o titreşimlerden birini alıyorum, gözlerimi ona karşı sıkıyorum. "Remy? Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Çenesini eğip gözlüklerinin turkuaz çerçevesinin üzerinden beni değerlendiriyor. "Yine uyuşturucu kullanıyorsun."

"Hayır, değilim."

Kesinlikle öyleyim.

İç geçiriyor, defterine not alıyor. "Uyarıcılar ilaçlarınızla iyi reaksiyon göstermiyor." Duraklıyor. "İlaçlarını alıyorsun, değil mi? Gerçek ilaçlarını."

"Sürekli mi?" Kazanan bir gülümsemeyle soruyorum. Başını sallıyor. "Evet, *sürekli olarak.*"

"Birkaç gün ilaçlarımı almadım," diye itiraf ediyorum, dizimdeki işaretleyiciye dokunarak. "Sorun değil, ama..." Gözlerim pencereye kayıyor, düşüşü düşünüyorum. Bu bina kule kadar yüksek değil. Uzaktan görebiliyorum, zamanın içinde donmuş saati. Vinny'nin şu anda bulutlu camın arkasında olduğunu hayal ediyorum, bakışları mesafeyi delip geçiyor.

"Bunun dışında mı?" diye soruyor.

Alnımı ovuyorum. "Yıldızlarla ilgili bir rüya gördüm ve bir şey söylediler."

Dr. Weatherby bacaklarını açarak dik oturur. "Bunu zaten konuşmuştuk. Yıldızlar önemli değil. Bugün bir şey çizdin mi?"

Ona bakıyorum, gözlerim kısılıyor. "Yıldızlar önemli. Ve dikkatimi dağıtma. Kafam karışık, aptal değilim."

"Yıldızlar hakkında neden konuşmadığımızı biliyorsun," diye vurguluyor, ağzını sıkıca büzerek. "Sen takıntılısın, Remy. Yıldızlar senin ayrışman için bir metafor. Onları düşünmek yardımcı olmuyor."

"Aynı fikirde değilim," diyerek ayağa kalkıyorum. Dr. Weatherby ben vestiyere doğru yürüyüp kapıyı çekerek açarken soğukkanlılıkla beni izliyor. "*Bu* da ne?

metafor için mi?"

İçeride, ofisinin etrafından topladığı eşyaların bir koleksiyonu var. Her ziyaretimde onları buraya koyuyor ve muhtemelen ben ayrıldıktan sonra hepsini geri koyuyor.

Sarı bardak altlıkları.

Sarı kırtasiye.

Sarı yastıklar.

Bunların arasında sarı çiçeklerden oluşan bir tablo da var. Berbat bir parça - muhtemelen sağlık tesislerine toplu olarak satılmak üzere bir taşıma bandında üretilen türden tatsız, cansız bir saçmalık. Ve tam olarak doğru değil. Doğru çiçek değil.

"Ama nedenini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, onu görünce dudağımı bükerek.

Boğazını temizler. "Kapıyı kapat Remy. Bir tartışmanın ortasındayız."

"Eskiden sarıyı çok severdim," diyorum elimle tabloyu göstererek. "Hadi bunun hakkında konuşalım."

Tekrar bacak bacak üstüne atıyor. "Duyusal sorunlar-"

"Bu lanet olası renk değil!" Elimdeki kalemi cama fırlatarak patlıyorum. Cama çarpıyor ve yere yuvarlanıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak resmi kaptığım gibi ona doğru yürüyorum ve yan tarafındaki masaya çarpıyorum. Parmağımı sarıya boyanmış bir çiçeğe sokuyorum. "Buna bakınca neden kusmak istediğimi söyle bana. Düşesimin neden hep yıldızlarda olduğunu söyle bana!"

Bana çileden çıkarıcı bir sabırla bakıyor. "Remy, bunların hiçbir anlamı yok. Yine maddeleri kötüye kullanıyorsun. Otur ve egzersizlerini yap."

Sönüyorum. Her nedense, Dr. Weatherby'nin cevapları bileceği fikrine kapılmıştım ama nedenini bir türlü anlayamıyorum. Bu insanlar asla yardım etmek istemiyor. Sadece sessiz ve hareketsiz olmamı istiyorlar-

Birisi ne kadar yapay olursa olsun, normal bir ifadeye büründü. Doreen gibi gülümsememi istiyorlar.

Kanepeye geri dönüp telefonumu çıkarıyorum ve ağır bir şekilde minderlerin üzerine düşüyorum. "Egzersizler hiç yardımcı olmuyor." Telefonu elimde evirip çevirerek sessizce itiraf ediyorum: "Bazen sarı gördüğümde... Tate'i düşünüyorum." İlk başta neden bu kadar sessiz söylediğimi anlamıyorum - yumuşak, bir sır gibi. Sanki onun adını yüksek sesle söylemek kötü bir şey olmasına neden olacakmış gibi. İki yıl öncesini pek hatırlamıyorum. Sadece hastane odaları ve iğneler, floresan ışıklar ve soğuk zeminler, sert yataklar ve tatsız yemeklerle dolu uzun bir dönemi hatırlıyorum.

Çoğunlukla Dr. Weatherby'yi ve onun sert yüzünü hatırlıyorum - tıpkı şu anda göründüğü gibi. "Baştan başlayalım, Remy. Bugün benim için ne çizdin?"

Bakışlarımı yavaşça onunkilere yöneltiyorum. Aklıma bir şeyler geliyor. Güvenmem gereken tek şey, bir şeylerin belirsiz izlenimleri olduğunda bu çok zor. Sarı kötüdür. Yıldızlar bir şey almış. Vinny bildiğimizden daha yaşlı. Çiçekler çürüme getirir. Ama Dr. Weatherby'yi görmeye gelme konusunda her zaman bu kadar dirençli olmamın bir nedeni var ve bu da onu düşündüğümde başımın zonklaması, sanki bir şey kulağımdan içeri süzülüp beynimde bir delik açmış gibi.

"Tate hakkında konuşmama hiç izin vermiyorsun," diye fark ettim. Doktorla görüşüyordum.

Tate öldüğünden beri Weatherby, bir kez bile ondan bahsetmeme izin vermedi. Kalemini tıkırdatıyor. "Çünkü bunun senin için sağlıklı olduğunu düşünmüyorum-"

"Yapmamı istemiyorsun." Telefonuma bakıyorum, 'Sarah' yazanı bulana kadar rehberimde geziniyorum. Dr. Weatherby'nin bakışlarını üzerimde tutarak arama düğmesine basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

Doktor kaşlarını çatıyor. "Kimi arıyorsunuz?" Cevap vermiyorum, bir cevap bekliyorum.

Bir klik sesi ve ardından onun sesi. "Remy? Ne güzel bir sürpriz. Az

önce Simon'la konuştum ve-"

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyerek sözünü kesiyorum. Nick ve Sy'ın annesi ihtiyacım olan türden bir terapist değil ama geçen akşam yemekte söylediği bir şeye kulak misafiri oldum ve bu aklımın bir köşesini kurcalıyor. "Terapistimle ilgili."

Dr. Weatherby bir kaşını kaldırdı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Sarah cevap verir, "Devam et."

"Yıldızları ya da sarı çiçekleri düşünmemem gerektiğini söylüyor," diyorum suçlayan gözlerle. "Ve ben Tate hakkında konuşamam. Hiçbir şey hakkında konuşamıyorum! Bu garip, değil mi? Yemekte Sy'a içine atmaması gerektiğini söyledin. Onun hakkında konuşması gerektiğini söyledin."

Sarah'nın tarafında bir an sessizlik olur ama Dr. Weatherby bu sessizliği doldurur. "Remy, seni tedavi eden doktor benim. Durumunu ve tıbbi geçmişini anlayan tek kişi benim. Baban benim tavsiyelerime uymadığını duysa pek mutlu olmazdı-"

"Bu konuda konuşmama hiç izin vermedi," diyorum Sarah'ya, doktorun sesinden konuşarak. "Saint Mary'deyken bile..." Başımı tutuyorum, hatırladıkça irkiliyorum.

"Saint Mary'de gördüğün doktorla aynı doktorla mı çalışıyorsun?" Sarah soruyor. "Baban ona para mı ödüyor?"

"Tabii ki ona para ödüyor. Muhtemelen küçük bir servet." Daha sessiz bir şekilde, "Saint Mary's'i düşündüğümde içim acıyor," diye itiraf ediyorum.

Dr. Weatherby'nin gözleri alarmla parlıyor. "Bay Maddox..."

Sarah acilen emrediyor, "Git. Kalk ve şu kapıdan çık, beni duyuyor musun? Rahatsızsan kalmak zorunda değilsin."

Daha fazla duymak istemiyorum.

"Remington!" Sarah'nın emirlerini yerine getirirken Dr. Weatherby sesleniyor, kapıyı açmadan önce sadece kalemimi yerden almak için duruyorum. "Remy, babanı arıyorum!"

Eve doğru koştuğum kadar onun sözlerinden de kaçıyorum. Anlamıyorum -tamamen değil- ama sanırım anlamaya başlıyorum.

Titreşimler titreşim değildir. Metafor, tezahür ya da halüsinasyon değiller. Sağlıksız saplantılar değiller.

Onlar anılar.

O gece yarısı ortaya çıktığında, sanki onu sadece düşünce gücümle çağırmışım gibi, bir hapı ezmenin ortasındaydım. İlk başta dikkatimin önemli şeylerden uzaklaşması beni rahatsız ediyor ve dişlerimi sıkarak kapıyı açıyorum.

Yavru kediyi göğsüne bastırıyor, kaşları tedirgin bir şekilde çatılmış. "Bu gece burada uyuyacağım."

Omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atıyorum ve Nick'in kendi odasında kaybolduğunu görüyorum. Uzanarak omzuna dokunuyorum ve onu eşikten geçmeye zorluyorum. "Benimle gelmene ihtiyacım var. Sadece bir dakika içinde. Burada bekle. Tam burada..." Onun durduğu yeri işaret ediyorum ve sonra çizim masama dönüp hap tozunu düzenli bir çizgi halinde kesiyorum. Aşağıya daldırıp tek seferde çekiyorum. *Acı*. Boğazımın arkasına doğru süzülürken ürperiyorum. Gerçi bu şekilde daha hızlı oluyor. Daha etkili.

Hatırlamaya çok yakınım.

"Remy..." Vinny'ye döndüğümde benimle yatak arasına bakıyor, vücudu kaskatı kesilmiş. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarını yatağa, daha doğrusu yatağı kaplayan kâğıda doğru takip ediyorum. Çiçekler iyi değil. Dağınık bir şekilde çizilmişler, sarı tam olarak doğru değil, ama gözlerimi kısarsam, neredeyse bir titreşimi geri getirmeye yetiyor. "Benimle gelmelisin," diyorum ona, yavru kediyi elinden almak için ileri atılıyorum. Gözlerindeki panik dolu parıltıyla, "O bunun bir parçası değil; iyi olacak. Bazen onu ayı kovalarken izliyorum ve muhtemelen benden daha uzun yaşayacağını düşünüyorum." Onu tezgâhımın üzerine bıraktım, iyi görebilmek için eğildim.

gözlerinin içine baktı. "Arşidük'ün büyük bir ruhu var." Ona dönerek ekliyorum, "Ona yeterince değer vermiyorsun."

"Kahretsin." Vinny'nin yüzü düşer. "Başka bir nöbet geçiriyorsun, değil mi?" "Hayır." Elimle işaret ederek onu odadan çıkarmaya çalışıyorum. "Sadece bir saniye sürecek."

Ama çan kulesine açılan kapıya doğru ilerlediğimiz anda elimden kurtuluyor. "Kesinlikle olmaz!" Başını iki yana sallayarak geri çekiliyor ve gözlerinde, zihnimde kendi titreşimini yaratacak kadar parlak bir alarm patlaması var. "Oraya bir daha gitmeyeceğiz. Bundan sonra olmaz.
-"

Elim dışarı fırlıyor ve onun üst kolunu yakalıyor. "Bu eskisi gibi değil." Tutuşuma karşı mücadele ettiğinde, sabırsızca fısıldıyorum, "Bana güvenmiyor musun?!"

İnanmayan bir kahkaha atıyor. "Hayır! Azıcık bile değil. Yavru kedime bile. Kendinle bile!" Topuklarının üzerinde dönüyor. "Sy'ı daha önce uyandırıyorum-"

Kapıyı açıyorum ve onu arkasından yakalıyorum, onu merdivenlerden yukarı sürüklerken avucumu ağzına kapatıyorum.

Bana karşı mücadele ediyor ama ben çok uzunum, çok iriyim, kollarım gövdesini çelik gibi sarıyor. "Şşşt," diyorum ona ve ben daha büyük olabilirim ama Vinny'nin içinde çok fazla mücadele var. Yumruklarıyla ön koluma vuruyor ve çırpınıyor, ben onu daha yükseğe kaldırırken ayaklarıyla duvarları tekmeliyor. Onu ilk odaya, tüm saat mekanizmalarının ve dosyalama makinesinin olduğu odaya çıkarmak beklediğimden daha fazla iş. Sonunda kapıyı itip arkamızdan kapattığımda, aslında biraz nefes nefese kalmıştım.

Boynunu sallayıp ağzını serbest bırakıyor.

Sonra dişlerini elimin yumuşak dokusuna geçiriyor.

"Orospu çocuğu!" Elimi sıkarak onu itiyorum. Geniş, korkmuş gözleri yanımdan geçip kapıya bakıyor ve yine aynı şey oluyor. Titreme. "Vinny, beni dinler misin? Sana zarar vermeye çalışmıyorum!"

Geri çekiliyor. "Nöbet geçiriyorsun ve Cash'in sana verdiği o bokla kafayı bulmuşsun. Düzgün düşünemiyorsun!"

Onu odanın derinliklerine kadar takip ediyorum, avuçlarım havada. "Ben deli değilim. Yıldızlar gerçek. Sadece sana nasıl dokunduklarını görmem gerek-" Duraksadım.

Tamam, bu kulağa daha az çılgınca gelmiyor.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve kapüşonunu yukarı çekerek başparmağını şortunun beline takıyor. "Sadece puanları sayabilirsin, hatırladın mı? Yedi. Yedi olduğunu biliyorsun."

"Gerek yok," diye ısrar ediyorum, çan kulesine çıkan merdivene bakarak. "Buradasın, bunu anlıyorum. Bunun bir rüya olmadığını biliyorum. Yıldızların gerçek olduğunu söylediğimde, bir düşünceden ya da lanet bir hayalden bahsetmiyorum." Burada olduğumu anladığından emin olmak için gözlerinin içine bakıyorum. Aklım başımda. "Bu bir anı. Babamın bana unutturmak için doktorlara para ödediği bir şey ama şimdi hatırlıyorum."

Aksine, daha da rahatsız görünüyor. "Bu paranoya, Remy. İlaçlara karşı bir tür tepki gösteriyorsun. Sy'ı uyandırmama izin verirsen-"

"Hayır!" Onun yıldızlardan haberdar olduğu düşüncesi saçlarımı tutmama, köklerinden sertçe çekiştirmeme neden oluyor. "Vinny, birinin beni dinlemesine ihtiyacım var - gerçekten dinlemesine - sadece bir kereliğine!" Sanki zihnimin sarı, yıldızlar ve kırmızıdan oluşan bir salata olduğunu biliyormuş gibi bana kaybolmuş ve acıyan bakışlarından nefret ediyorum. "Atlamayacağım. Sadece seni yukarıda görmek istiyorum. Yapamam... Sana nedenini söyleyemem, çünkü henüz bilmiyorum ve kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama bu önemli. Bu *her şey demek.*"

"Remy," diye nefes alıyor, bana bakıyor. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Bana *bu* şekilde yardım edebilirsin," diye ısrar ediyorum, elimi uzatarak. Gerekirse onu zorlarım ve gözlerindeki dehşetten bunu bildiğini anlayabiliyorum. Ama bunu kendi başına yapabilmesi için ona bir şans vermemin bir anlamı olmalı.

-Ben Nicky değilim. Değil mi?

Omuzları çöküyor. Sonra omurgasını dikleştiren uzun bir iç çekiyor. "Çıkıntıdan uzak durmalısın."

"Evet!" Parmaklarımı oynatarak patladım. "Dalga geçmeyeceğim, söz veriyorum."

Yüz hatlarına bir sertlik geliyor. "Ve hızlı hareket etmek yok, yoksa gidip Sy'ı alırım ve ona her şeyi anlatırım." Gözleri kısıldı. "Hepsini, Remy."

Sy daha önce olanları bilseydi -neredeyse atlayacağımı- neredeyse Tate gibi olacağımı...

Bu onu mahvederdi.

"Anlaştık." Cesaretle başımı sallıyorum ve sonunda uzanıp elini benimkinin içine sokuyor. Onu merdivene götürüyorum ama önümden tırmanmasına izin vermiyorum. Zaten kapak onun için çok ağır. Ayaklarımı basamaklara dayayıp kapağı açıyorum, paslı metal itiraz edercesine gıcırdıyor.

Çan kulesinde hava eylül sonu havasıyla berrak, berrak gökyüzünde sonbaharın nazlı alayları beliriyor. Ekinoks yarın gece, on iki ve on iki. Her şey aynı hizada. Hasat, ölüm, yeniden doğuş. Solan sarı, turuncu ve kırmızı.

Yavaşça dışarı çıktığında elini tutuyorum ve onu devasa çanın etrafından dikkatlice kaldırıyorum. Bir elinin tozunu kalçasına siliyor ama diğerini bırakmıyor, onu şehrin ışıltısına doğru çekiyorum. Forsyth'in diğer köşelerinden gelen ışık kirliliği beni kulenin batıya bakan arka tarafına yönlendiriyor. Buradan bakıldığında, biri neredeyse diğer krallıklar yokmuş gibi davranabilir.

Vinny'nin itirazlarını -gözlerindeki korku kıvılcımını- görmezden gelerek onu istediğim yere, gecenin fonuna doğru sürüklüyorum.

Tepede, gökyüzünü yıldızlardan oluşan bir örtü kaplıyor.

"İşte," diye nefes alıyorum, omzunun üzerinden endişeyle bakışını izliyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye kekeliyor, elleri kapüşonunun cebinde.

Şimdi gözlerimi kapatıyorum ve yıldızları düşünüyorum. Duman. Siyah cam. Sarı saçlar. Kırmızı.

Sarı.

Hatıralarımda tam olarak anlamlandıramadığım yumuşak bir şey var. Bu bir hüzün ya da belki bir pişmanlık. Acıttığını biliyorum. Beni öldürdüğünü biliyorum. Ondan uzaklaşmak istediğimi biliyorum, çünkü yapmam gereken şey buydu - bu yeri, bu üzüntüyü, bu dehşeti, bu acıyı düşünmememem.

Kendimi bununla yüzleştiriyorum, hassas yerlere batıyorum, kendimi onların acısıyla yüzleşmeye zorluyorum.

Ve sonra gözlerimi açtım.

Bir hava akımı Vinny'nin saçlarını yakalıyor ve soluk mavinin soğuk dalları halinde başının etrafında savuruyor. Arkasında yıldızlar çağırıyor, uzak ışıkları etrafındaki boşluğu çillendiriyor. Ağzını hiç açmıyor ama çığlığını duyuyorum. O ağzı, dehşet içinde açılan dudakları gördüm. Yanağının nazikçe kıvrılışını gördüm. Sulu gözlerinde unutulmuşluğun boşluğunu gördüm. Bu gökyüzünün altındaki tenini, kulağının arkasına sıkıştırılmış sarı bir çiçeği gördüğümü fark ettim.

Ve onun düştüğünü gördüm.

Korktuğum gibi yıkıcı bir top gibi üzerime gelmiyor. Hatıra, gölgelerden utangaççça adım atan gizli bir şey gibi bana doğru sinsice yaklaşıyor. Bunu bilmek bana zarar vermiyor. Burada bir felaket yok.

Sadece Vinny var, merakla bana bakıyor. "Ne?" diye soruyor, gergin bir şekilde kıpırdanarak.

Ona nasıl bakıyor olmalıyım diye merak ediyorum, çünkü bir adım öne çıktığımda irkiliyor. "Sen değilsin," diye teminat veriyorum, aradığım şeyi bulduğumda yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Gözlerini. Yanaklarını. Kırmızı dudakları. Alnımı onunkine yaslıyorum, o kadar rahatlamışım ki bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Asla sen değildin."

Öpücük tüy gibi hafif, ağzım onunkini o kadar nazikçe sıyırıyor ki, küçük titremesi onu tehdit etmeye yetiyor. Vinny'nin neden hiç iyi olmadığını şimdi anlıyorum. Rüyalar. O ilk gece göğsümdeki izdiham.

Hideaway'in bodrumunda. Ona bakmak bazen şakaklarımın zonklamasına neden oluyor, sanki bir şey yapmayı unutmuşum gibi beni rahatsız eden bir aciliyetle.

Hafıza, uzun bir uykudan uyanan yapraklar gibi açılıyor ve henüz tamamlanmadı. Titreşimler hala dans ediyor ve ben ne gördüğümü anlamıyor olabilirim ama *kimi gördüğümü* biliyorum ve bu...

Yıkım topu öpücüğün tepesinde bana çarparak geliyor. Donup kaldım, çünkü yıldızlar üzgün olabilirdi, ama sarı...

"Hayır." Tökezleyerek geri çekiliyorum, gözlerim kocaman. Zihnimde sallanan sarı bir deniz uzanıyor ve sessiz, ölü şeylerle dolu. Acının kaynağı bu. Göğsümden bir inilti çıkaran titreşim bu. Bunca zamandır korktuğum entropi ve sıradan yıkım bu. "Çiçeklerin içindeydi," diye fark ettim.

Vinny beni izliyor, alnı kırışıyor. "Kimdi... neydi?" Ama bunu ona açıklayamam. Kendime bile açıklayamıyorum. Bir şekilde biliyorum işte.

"Remy, bekle!" Paniklemiş sesi beni kapağa kadar kovalıyor, sonra da merdivenden aşağıya indiriyor.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama nereye gideceğimi biliyorum.

28

Lavinia

İki gün.

Saçlarım hala havluya sarılıyken banyodan çıkıp kulenin serin havasına giriyorum. Ev sessiz, bu da beni tedirgin ediyor. Nick sürekli yanımda birinin olması konusunda ısrar ediyordu. Bu nadir mahremiyet anından dolayı rahatlamam gerekirdi, ancak şimdi izleyici tekrar derimin altında olduğu için bunun doğru olmadığını biliyorum.

Remy'nin açık yatak odasının kapısından bakıyorum. Üzerinde sarı boyalı çiçekler olan kâğıtlar hâlâ yatağı kaplıyor; bu da demek oluyor ki beni çan kulesinde bıraktığından beri eve gelmemiş, gözleri çıldırmış ve vücudu elektrik akımına kapılmış gibi titriyor. Bir yanım gittiği için minnettar. Bu kulenin şu anda ihtiyacı olan son şey onun dengesizliği. Ayrıca, belki de Nick ve Sy'ın sabahtan beri bu konuda endişelenmeleri, arkadaşlarını tartışırken başlarını eğmeleri, bu gece Baronların ekinoks partisini atlayabileceğimiz anlamına geliyor.

Çan kulesinde olanları diğerlerine anlatmadım. Bu sabah uyandıklarında onun gittiğini gördüler. Birincisi, onunla konuşmuyorum.

Nick ile. İkincisi, Sy'a ikinci çan kulesi dramımızı anlatmak muhtemelen ona ilkini anlatmayı gerektirecekti ve bu da şu anda başa çıkabileceğimden daha büyük bir solucan kutusu.

"Siktir et onları," diyorum Arşidük'e onu kucağıma alırken. Sarmal merdivenden yukarı ilk adımı atarken kürküne imkânsız kelimeler fısıldıyorum. "Belki bu gece gidebiliriz." Şimdi görebiliyorum, kucağımda Archie ile Forsyth'in sert ışıklarından uzaklaşıyorum. Nick'le olan anlaşmam sona erdi. Bu da demek oluyor ki beni yakalarsa kötü olacak.

Ama yapmazsa?

"Güzel," diye duyuyorum arkamdan, "işin bitti."

Çığlık neredeyse boğazımdan kaçıyor ve sese doğru dönerken yavru kediyi göğsüme bastırıyorum. Sarah, Nick ve Simon'ın annesi, elinde bir paket kağıt havluyla mutfağın girişinde duruyor. Tezgâhın üzerinde içi yiyecek dolu bir yığın bez torba duruyor.

"Beni korkuttun," diyorum, kalbim çarparak. Kilitli kapıya bakıyorum, gözlerim kısılıyor. "İçeri nasıl girdin?"

"Benim bir anahtarım var," diyor. "Buraya ilk taşındıklarında çocuklara benim için bir kopyasını yaptırmıştım."

"Yani onların kahyası olabilirsin?" Havlulara başımı salladım.

Sırıtarak cevap veriyor, "Anne, hizmetçi, terapist. Bazen hepsi aynı şey oluyor." Alınmış görünmüyor. Geçen gece annelerinin nazik ve zeki bir kadın olduğunu öğrendim. Onun gibi birinin Nick ve Sy gibi iki adamı yarattığına inanmak zor ama ben ne bilirim ki? Beni babam yarattı. Bir anlık garip bir sessizlikten sonra Sarah açıklıyor: "Remy'nin izini bulmalarına yardım ediyorum. Hepimiz çok endişeliyiz ama böyle küçük şeyler yapabildiğim zaman daha az endişeleniyorum." Kâğıt havluları oynatıyor. "Bunun gerekli olmadığını biliyorum. Kendi başlarına hayatta kalacaklar ama durdurmak zor." Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bir gün anlayacaksın."

Tanrım, umarım değildir.

"Ayrıca sana bir şey getirdim" diyor, havluları yiyecek poşetlerinin yanına koyarken. Kanepeye doğru yürüyor ve kenarından sarkan bir elbise çantası görüyorum. Yanında eski görünümlü bir kurdeleyle bağlanmış kare bir kutu duruyor. Çantayı kaldırıp bana uzatıyor. "Ekinoks için bir şey. Yanılmıyorsam bu gece. Kuşkusuz, Kraliyet takvimim biraz eski."

Arşidük'ü kanepeye yerleştiriyorum ve o da hemen kurdelenin üzerine atlıyor, küçük kuyruğu heyecanla seğirirken avına sarılıyor. Askıyı almama rağmen, içinde ne olduğuna bakmak için hareket etmiyorum. Tüm bunlarda rahatsız edici bir şey var. Beni esir alanların annesinin beni akşam yemeğine davet etmesi bir şeydi. Orada bir aldatma perdesi vardı. Ama Kraliyet hayatının iç yüzünü, benden istenenleri ve beklenenleri -hem oğullarının yataklarında hem de yataklarının dışında- kabul etmek sinir bozucu.

Bana ne yaptıklarını bilseydi ne derdi merak ediyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve çantanın fermuarını kendisi açarak uzun bir elbiseyi ortaya çıkarıyor. Kumaş tamamen şeffaf, topraksı bir pas rengine boyanmış. Sonbaharın sıcak renklerindeki keçe yapraklar elbisenin bedenini kaplıyor. Elbisenin alt kısmı nefes kesici, yere dökülen yaprak temasını devam ettiren bir etek. Ateş sarısı, turuncu ve kırmızının vücut bulmuş hali gibi görünüyor.

"Bu harika," diyorum, işçilikten etkilenerek. "Altına giymek için güzel bir şey bulmam gerekecek."

Bana kaygan bir bakış attı. "Oh, Düşes..."

Çenem düştü. "Ciddi misin?! Her şey ortaya çıkacak."

Bir el hareketiyle. "Yanına güzel bir külot giy. Yapraklar göğüslerini kapatacaktır. Bu daha muhafazakâr kıyafetlerden biri bile olabilir." Yaprakları düzeltiyor, yüz hatlarını bir hüzün kaplıyor. "Ben giydiğimde öyleydi."

"Bekle." Onunla elbisenin arasına baktım. "Bu *senin* miydi?"

Başını sallıyor. "Ah, evet. Ben Düşesken bile Baronların Ekinoksu büyük bir olaydı."

Ona hızlıca bir bakıyorum. Elbise seksi. Fantezi odaklı. Bir erkeği çılgına çevirmek için tasarlanmış. Ya da benim durumumda -bizim *durumumuzda*- erkekleri. "Freud'un bu konuda söyleyecek bir şeyleri varmış gibi hissediyorum."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Eminim yapardı, ama sizi temin ederim, oğullarımın hiçbiri bunun varlığından haberdar değil."

Bir anneyle böyle bir şeyi nasıl tartışmanız gerektiğini bilmiyorum. Benim annem yoktu ama bana birini baştan çıkarmak için tasarlanmış bir elbise verdiğini hayal bile edemiyorum.

Ama hiçbir dünyada Kraliyet ailesi normal bir toplum gibi çalışmaz.

"Geçen gece özel olarak konuşma fırsatımız olmadı." Gülümsemesi gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Bunu sana o zaman verecektim ama aniden gittin."

"Bunun için özür dilerim," diyorum ama özür dileyecek bir şeyim yok. Banyoda bana saldırmaya karar verdiğinde geceyi kısa kesen kişi oğluydu.

Gözleri kuleyi gezmek için yükseldiğinde ciddileşiyor ve çocukların eşyalarının üzerinde geziniyor. "Babaları ve ben bu kuleden yirmi iki yıl önce ayrıldık. Dürüst olmak gerekirse şimdikine çok benziyordu." Parmaklarını kanepenin arkasında gezdiriyor ve başıyla saatin yüzünü işaret ediyor. "Her şey orada oldu."

Başımı kaldırıp dehşet içinde bakıyorum. "Ne yaptı?"

Tanrım, lütfen bana geceleri uyuduğum yerde birini gebe bıraktığını söyleme.

Neyse ki öyle değil. "Royalty'den ayrılma anlaşmamız. Davis için en kolayı buydu, çünkü hayatı boyunca bir Bruin olmanın beklentileri altında yaşamıştı. Bunu deneyimleme şansı bulamadan önce onun için parlaklığını kaybetmişti. Oğullarımızı bu baskı altında yetiştirmemeyi seçmemizin bir nedeni de bu. Sanırım siz de bunu anlayabilirsiniz."

Yutkunarak elbisenin fermuarını çekip çantasına geri koyuyorum. "Evet, bu konuda bir iki şey biliyorum."

"Manny ve benim için daha zordu," diye itiraf ediyor duvardaki Dükler galerisini incelerken. "Belki de artık Kraliyet'in hem erkekler hem de kadınlar için ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini anlamışsınızdır."

Cevap vermiyorum, ama gerçek şu ki, o haklı. Arşidük'e bakıyorum, bu ismi yersiz bir akrabalık duygusuyla seçtiğimi biliyorum, sanki o ve ben bu kulenin boş alanlarına rahatça sığıyormuşuz gibi. Orada bir an için kendimi bu Krallığın Düşesi olarak görmüştüm. Arkamda yumruklardan oluşan bir ordu gördüm. Bir şeyin parçası olduğumu hissetmiştim ve bunun tesadüfi olması önemli değildi - Nick ve onun ahlaksız yetkileri dışında kimse tarafından seçilmemiştim. Kısa süreliğine kendimi güçlü hissettim. Önemli.

Ve *Tanrım,* bunu istiyordum.

Bu kelimeleri yüksek sesle söyleyebileceğimden şüpheliyim, çünkü bunlar utanç verici, karanlık şeyler. Ama gerçekliğe geri dönüş - çaresiz, davetsiz bir misafir, bir evcil hayvan olduğumun hatırlatılması - Nick'in avuç içi kadar kötü bir şekilde acıttı. İhanet kadar keskin bir şekilde acıttı, Pretty Nick Bruin'in şefkatli dokunuşlarına her zaman acının eşlik edeceği bilgisi kadar sıcak bir şekilde yaktı.

Dönüp beni dikkatle izliyor. "Oğullarım geçen gece iyi bir gösteri yaptılar ama ben ev ödevimi yaptım. Senin koşulların hakkında biraz bilgim var Lavinia. Kendi özgür iradenle burada olmadığını bilecek kadar."

Bu açıklamayla içimde bir şeyler gevşiyor. Artık rol yapacak enerjim kalmadı. "Evet, peki... o zaman muhtemelen bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını da biliyorsundur." İzleyiciyi derimin altında yuvalanan bir böcek gibi hissedebiliyorum.

İki gün.

Ve sonra fark etmeyebilir bile.

"Özür dilerim," diyor ve işin tuhafı, sesi gerçekten de samimi geliyor. "Oğullarımın seni buraya şövalyece nedenlerle getirdiğini düşünmek isterdim ama aptal değilim. Nick huzursuz ve ketum biri oldu. Simon hırslı ve güçlü biri oldu. Ve ikisi de her zaman çok fiziksel yaratıklar oldular.

alışkanlık." Kanepeye tünemiş, gözleri yalvarırcasına bakıyor. "Onlar bir annenin etkisini çoktan aştılar Lavinia. Bu yüzden Kraliyet erkeklerinin onlara rehberlik edecek, hükmetme ihtiyaçlarını, kana susamışlıklarını yatıştıracak bir kadına ihtiyaçları var. Çok genç seçiliyorlar, prefrontal korteksleri tam olarak oluşmadan önce. Dürtüsel, riskli ve saldırgandırlar. Hormonlar ve fethetme dürtüsüyle beslenirler. Genç bir adamı savaş için mükemmel, ama hayat konusunda aptal ve aşk konusunda daha aptal yapan şeylerin hepsi bu." Bana bir bakış attı. "Bu yüzden oğlum ben fark etmeden banyomda seni taciz edebileceğini düşünüyor."

Yutkunuyorum, bu kadının açık sözlülüğü beni şaşırtıyor.

Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Annen öldüğünde onu hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu biliyorum ama ben onu tanıyordum. Arkadaş değildik ama... bir nevi eşittik. En azından, Kraliyet kadınlarının bu sistemi yönetmek için birlikte çalışması gerektiği şekilde. Babanla neye bulaştığını biliyordu. Onu kontrol edebileceğini, dengede tutabileceğini düşündü. Çoğunlukla da öyle yaptığına inanıyorum."

Öldüğü güne geri dönüyorum. Bulanık ve satırların çoğu Leticia tarafından doldurulmuş, onun anıları benim anılarım haline gelmiş. Ama kendimi korkmuş hissettiğimi hatırlıyorum, sanki akıl almaz derecede felaket bir şey olmuş gibi

-Sadece öldüğü için de değildi. Ölümün büyüklüğünü, kalıcılığını henüz anlamamıştım.

Çünkü yalnızdım.

"Madem kontrol edilmesi gerektiğini biliyordu, o zaman neden kendini öldürdü ve bizi onunla yalnız bıraktı?" Söylediklerimden anında pişmanlık duyuyor ve onları yıllardır sakladığım karanlık, gizli yere geri götürebilmeyi diliyorum. Bu kadın beni psikanalize tabi tutuyor ve ben de onun tuzağına düştüm.

Nazikçe, "Buna kimse cevap veremez Lavinia. Ama sanırım annen bunun senin hatan olmadığını söylememi isterdi."

"Bu bir yalan olurdu." Gözümün kenarında sıcak bir yaş birikiyor ve düşmemesini istiyorum. "Babam bir erkek çocuk istiyordu. Bir varis. Onun yerine beni doğurdu." Kendini başarısız hissediyordu. Leticia bile öyle

söyledi. Lionel'ın nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu.

evindeki kadınları alaşağı etmek ve ne pahasına olursa olsun onları uzaklaştırmak. "Neden buradasın, Sarah?" Elbiseye bakıyorum, o kadar iyi korunmuş ki, sanki bu kadın onu bir gün elden çıkarmayı bekliyormuş gibi. "Bunu bana neden getirdin? Piç oğullarını amımla kontrol edeyim diye mi? Bir sonraki Daniel Payne ya da Saul Cartwright ya da daha kötüsü Lionel Lucia olmalarını engellemek için mi? Güven bana; bu üçü üzerinde benden önceki Kraliyet kadınlarından daha az kontrolüm var. Onlara yardım edemem ve dürüst olmak gerekirse yardım etmek de istemiyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. "İyi bir kadına benziyorsun ama şunu bilmen gerek. Oğullarınız berbat."

Yüzü yavaş ve kademeli bir şekilde düşüyor ama başını sallayarak gözlerini kaçırıyor. "Bunu söylemenden korkuyordum." Kaşlarını çatarak elbisenin bulunduğu çantaya dokunuyor. "Forsyth'in yumruklarına karşı Düşes olmak garip bir şey. İnsanlar o merdivenlerden çıktığınız anda çivi gibi sert olmanızı bekliyor. Ama bu hiçbirimiz için doğru değil." Bakışlarını bana doğru kaldırdı ve çenesini düzeltti. "Biz her gün savaşırız. Ama Düklerimizin aksine, biz kazanmıyor ya da kaybetmiyoruz. Acı gerçek şu ki, savaş asla bitmez. Bu kuleden yirmi yıl önce çıktım ama hâlâ savaşıyorum. Bu yüzden bugün buradayım. Bu yüzden sizinle bu tartışmayı yapıyorum. Biz ödül almayız Lavinia. Bizim için ganimet yok."

"O zaman neden uğraşıyorsun?" Ben soruyorum.

Başını eğiyor ve bana karanlık bir bakış atıyor. "Başka türlü ne yapabiliriz ki? Vaz mı geçecektik? Teslim mi olacaktık? Kolay bir şeye razı mı olacağız?" Ayağa kalkarak pantolonunu düzeltiyor. "Tutku, Düşes. Her şey güllük gülistanlık ve orgazm değildir. Bazen acı ve umutsuzluktur. Aradığınız şey bu değilse anlarım, ama oğullarım? Dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacaklar. Doğuştan mı yoksa yetiştirilme tarzından mı bilmiyorum ama şu anda oldukları kişi bu. Bunu, onları bunun için çalıştırmak isteyen biri için yaptıklarını düşünmek istiyorum." Başını eğip bana anlamlı bir bakış attı. "Eğer sana zarar veriyorlarsa, bu konuda yapabileceğin tek bir şey var. Bunu *onlara ödetmek*."

El çantasını aldı ve gitti. O gittikten sonra uzun süre kilitli kapıya baktım, farkına vardım. Sarah Kraliyet ailesini ve onunla birlikte gelen her şeyi terk etmiş olabilir ama içten içe hâlâ bir Düşes.

Sanırım bu benim de öyle olduğum anlamına geliyor.

Arabayı sürerken agresif bir sessizliğe bürünen Nick'le birlikte partiye gidiyorum, gösterge panelinin yumuşak ışığı yüzünün sert çizgilerini ancak aydınlatmaya yetiyor. Kuleye döndüğünde yüzünde taşlaşmış bir ifade vardı ve beni elbisenin içinde görünce daha da taşlaştı.

Bana dokunmadı. Bir

kere bile.

Şeffaf kumaşın altında bir çift siyah dantel külot giyiyorum ve annelerinin az önce bana onların canına okumam için üstü kapalı onay vermiş olması önemli değil. Onun yanında olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederim.

Parti ormanın derinliklerinde bir tarlada. Baron arazisi, krallarına ait. Park için ayrılmış bir açıklıkta buluşuyoruz. Bütün gün hiçbiriyle konuşmadım ve şimdi de konuşmayı planlamıyorum, bu yüzden Nick arabayı uzun bir gergin sessizlik anına kapatıyor.

Bu yeni mesafe hem memnuniyet verici hem de rahatsız edici. Sanırım beni henüz asansöre atmadığı için minnettar olmalıyım ama son iki günün büyük bir bölümünü içsel olarak kendimi atması ihtimaline hazırlayarak geçirdim. Onu kanepede ya da masada her gördüğümde ve kendimi itaatkâr bir şekilde kucağına bırakmadığımda, etrafıma bir zırh katmanı daha inşa ettim, bekliyordum.

Neredeyse bu işi bitirmesini dileyeceğim.

"Bana kızgınsın." Sesi sessizliği yarıyor, parmakları direksiyonun etrafında anlamsızca geriliyor. "Ama bilmeni isterim ki

denedim."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Çevremde başını çevirdiğini görebiliyorum. "Sana iyi davrandım Lavinia. Bana izin verdiğin kadar iyi davrandım. Ve sen-" Tüm vücudu öfkeyle kenetlenir. Bir saniye süren öfkeli sessizliğinin ardından sessizce ekliyor: "Bunu hak ettim. Hak ettiğimi biliyorsun."

Döndüğümde onu transparan elbisemin üzerinden kalçalarıma bakarken buluyorum. "*Neyi* hak ettin?" Yüzü ifadesiz, gözlerini benimkilere diktiğinde, inanmayan bir kahkaha atıyorum. "*Benimle seks yapmayı* hak ettiğini mi düşünüyorsun? Kafayı mı yedin sen?! Kardeşin amımı senden daha çok hak ediyor ve beni ne kadar hor gördüğünü düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor."

Alçak sesle attığı kahkahası alaycı. "Kardeşimin canavar sikini mi istiyorsun? Sana iyi şanslar, Minik Kuş. Sy Perilini asla bir şey kaybetmez." Arabanın içindeki karanlıkta, uzaktaki bir çift far yanağının sırıtan kıvrımını yakalıyor. "Bekaret de dahil."

Nick çoktan cipten inmiş olsa da, "Şunu demek istiyor olamazsın..." diye mırıldandım.

Aldığım tek cevap kapıyı çarpması oldu.

Dışarıda, Nick ve ben arabaların arasında gergin bir sessizlik havuzunda durmuş, ben bu bilgiyi zihnimde evirip çevirirken kardeşinin gelmesini bekliyoruz.

Ciddi olamaz, değil mi?

Mat siyah, eski model bir Camaro, yüksek sesli müzik camlara vurarak otoparka giriyor ve Sy'ın asık suratlı ve gergin bir şekilde dışarı çıkması beni şaşırtıyor. Daha o bir şey söylemeden Remy'yi bulamadığını anladım.

"Bunun için zamanım yok," diyor bize doğru yürürken. Onun hakkında edindiğim bu yeni bilgiyi kabullenmem uzun bir süre aldı. Sy. *Bir bakire*. Sanırım o canavar için hiç istekli bir delik bulamamış olması sürpriz olmamalı. "Dışarıda onu arıyor olmam lazım."

Sessizliğimi acı bir mırıltıyla bozuyorum. "Belki de *ona* takip cihazı takmalıydın."

İkisi de beni görmezden geliyor.

"Babasını aradın mı?" Nick soruyor.

"Henüz değil ama sabaha kadar onu bulamazsam başka seçeneğim kalmayacak." Ağaçların arasından yolu aydınlatan meşalelere doğru kaşlarını çatıyor. "En iyi ihtimalle buradadır. En kötüsü, her zamanki gibi acısını dindirmek için bir sürtükle takılıyor." Arabanın üstünden kardeşine bakıyor. "Bunu atlayarak kurtulamayacağımıza emin misin?"

Remy'nin acısını hafifletmek için başka biriyle birlikte olabileceği gerçeği beni rahatsız etmemeli - bunu rahat bir şekilde söylüyor. Kraliyet erkekleri kadınlarına sadık değildir. Tanrım, bu da cazibenin bir parçası. Belki beni çan kulesinde nazik bir öpücük ve yakıcı parmak uçlarıyla terk etti ama o benim değil. Olmasını bile istemiyorum.

Ama Remy'nin o kızlardan birinde teselli bulduğunu düşününce göğsümde bir şeyler yanıyor. Tenimde iz bırakmak istemesi gerekmez miydi? Beni odasına götürüp onun için çırılçıplak soyması gerekmez miydi? Benden sanat yapmak istemesi gerekmez miydi?

Yoksa parlaklığımı çoktan kaybettim mi? Belki de hiç sahip olmadım.

Nick parmaklarını saçlarında gezdirir. "Baronları gücendirmek istemiyorsan olmaz. Felix'le olanlardan sonra onların kötü tarafına düşmeyi göze alamayız." Nick'in alnında, Daniel ile babam arasındaki anlaşmadan bahsettiğimden beri var olan bir çatlak var. Bu hiç gitmeyen bir sertlik ve onu tuhaf bir şekilde yıpranmış gösteriyor. "Burada biraz iyilik yapmamız gerekiyor."

Sy karşılık verir, "Peki bu kimin suçu?" Nick hiçbir şey söylemeden başka tarafa bakıyor.

Ve sonra gömleğini çıkarıyor.

Zayıf kaslarının ve karmaşık dövmelerinin üzerindeki deri, başının üzerinden kaldırıp arabanın açık camına fırlatırken kayıyor ve çekiliyor. Cipin diğer tarafında Sy da aynı şeyi yapıyor ve ben gözlerimi onun pazularının ve ön kollarının sert, kavisli hatlarından hızla kaçırıyorum. *Kraliyet ailesi ve onların aptal kıyafet kuralları*. Arka koltuğa uzanıyorum ve Sarah'nın benim için bıraktığı kurdeleli kutuyu açıyorum. İçinde dikenli sarmaşıklardan ve boynuzlardan yapılmış bir taç var. Sy arabanın arkasından dolanırken onu başıma yerleştiriyorum. Gözleri bana takılıyor ve duraksıyor, Adem elması boğazında sallanıyor.

Çenesini sahaya doğru kaldırıyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Uzaktan şenlik ateşleri parlıyor ve gömleksiz adamları patikada takip ederken eteğimi kaldırıyorum. Geç oldu ve neredeyse dolunay halindeki hasat ayı tepemde parlak bir şekilde asılı duruyor. Farkında olmadan gözlerim gökyüzüne dikiliyor ve ilk kez Remy'nin dün gece ne gördüğünü ve onu bu kadar korkuttuğunu merak ediyorum.

Çünkü gözlerinde gördüğüm şey buydu; çıplak, buz gibi bir dehşet.

İlk kez, çan kulesinde olanlar onu bulmaya yardımcı olacaksa, muhtemelen konuşacağımın bilincine vardım.

Nedense öyle olacağını sanmıyorum.

Gerçekten *umursayabileceğimi* fark ettiğimde kendimi o kadar kaybediyorum ki bir ağaç köküne takılıp tökezliyorum ve ayak parmağım elbisemin altına takılıyor. Kendimi aşağıdaki yaprakların aydınlattığı zeminde yakalamak için avuçlarımı açıyorum ama iki güçlü el belimi kavrayıp beni sert bir bedene doğru çekiyor.

"Dikkatli ol," diyor Sy, dantelli kumaşın arasından teni sıcacık görünüyor.

Hem özür dilemek hem de ona teşekkür etmek gibi garip bir zihinsel döngüye kapılıyorum ve o beni yolun geri kalanına götürürken bir kemik gibi ısırıyorum. Sy beni devrilmiş bir ağaç dalının etrafından dolaştırırken annesinin daha *önce* söylediği sözleri -şövalyece *nedenler*- düşünüyorum ve daha çok ne yapmak istediğimden emin olamıyorum: gülmek mi, ağlamak mı?

Belki babama katlanmak daha kolay olurdu. Çok

daha az kafa karıştırıcı, kesinlikle.

Biz eğlenceye yaklaşırken Nick sessizce, "Yakın dur," diyor. Siyah maskeli, gömleksiz bir adam elinde bir tepsi içkiyle yaklaşıyor. Nick iki tane alıyor ve içkilerden birini bana uzatıp, "Bu Perez'in hamle yapması için mükemmel bir fırsat," diye öğüt verene kadar benimle konuştuğunu fark etmiyorum bile.

Kupayı isteksizce alıyorum, ne yaptığının tamamen farkındayım. Beni tüm bunların gerekli olduğuna ikna etmeye çalışıyor - takip cihazı, kilitli kapılar, sürekli etrafta dolaşma - hepsi. Bu ona kendini haklı hissettiriyor. *Şövalyece*.

İstediği gibi adlandırabilir ama bunların hepsi özerkliğimi elimden almak için bir bahane. Bana sahip olmaktan başka bir şey istemiyor ve risk altında olabileceğim gerçeği çabalarını ikiye katlamasına neden oldu. Babamın son teslim tarihinden ona hiç bahsetmemeliydim.

"Onu görüyor musun?" Sy, Remy'yi arayarak soruyor. Hareketleri gergin, çıplak omuzları gerginlikle dolu. Belki Remy'nin buraya kendi başına gelmiş olabileceğini umuyordu ama burası Remy'nin olabileceği en son yerdi. Bunu ona söyleyebilirdim.

"Hayır," diye cevap verir Nick, yüz hatlarına hayal kırıklığı kazınmıştır. "Onunla aranızda bir anne tavuk meselesi olduğunu biliyorum-"

Sy düzeltiyor, "Ana tavuk demek istiyorsun."

"Yani *orospu çocuğu,*" diye tersliyor Nick. "Remy yetişkin bir adam ve bizim tek yükümlülüğümüz o değil. Dük olduktan sonraki ilk evler arası etkinliğimiz bu. Remy'nin bizimle olmaması yeterince kötü. Bunun gösterimizi mahvetmesine izin vermeyeceğim." Bir elini uzatıp, "Muhtemelen kafayı bulup kamu malına zarar veriyordur," diye eklediğinde, gözlerindeki çaresizliği görüyorum ve kardeşi kadar kendini de ikna etmeye çalıştığını anlıyorum.

Sy gibi ben de alana dağılmış, her biri pelüş koltuklarla çevrili küçük ateş çukurlarını tarıyorum. Sadece Remy'yi aramıyorum, aynı zamanda tüm bu etkinliğin ne hakkında olduğunu anlamaya çalışıyorum. Her ev için bir alan var gibi görünüyor, her çukurda metal bir simge yanıyor: Kontlar için bir engerek, Kontlar için bir

Lordlar için kafatası, Prensler için bir taç, Dük'ün bruin'i ve ortada...

Daha çok bir sunak, Baron'un imzası olan pentagram yan tarafa kazınmış ve kalın sütunlu mumlar üst üste dizilmiş.

Otuz metre ötede, yarı çıplak bir Prens, Prenses'ini bir ağaca yaslanmış beceriyor.

"Tanrım, bu da ne?" Yüksek sesle mırıldandım. Nick sesimi duyunca şaşırarak bana baktı.

Kibarca, "Alem" diye cevap verir.

"Beni bir seks partisine mi getirdin?" Tıslıyorum, başka bir Prens'in gelip orada durmasını izliyorum. Prensesle sırasını bekliyordu. Nick'in amıma girme hakkını 'kazanması' hakkında konuşmasına şaşmamalı. Bu orospu çocuğu beni burada, tüm Kraliyet ailesinin önünde becerebileceğini umuyordu.

"Sonbahar ekinoksu Baronların Baroneslerini açıkladıkları zamandır. Büyük bir gösteri yapmayı seviyorlar-"

"Baronların ne olduğunu biliyorum," diyorum alay ederek. "Ve Düşesliklerini rakibinin parmağını keserek kazanan birinin büyük şovlar hakkında taş atacak yeri olduğunu sanmıyorum."

En azından Sy benim hoşnutsuzluğumu paylaşıyor gibi görünüyor, sefahat karşısında dudağını büküyor. "Bunu çabucak halledebilir miyiz?" Tarlanın karşısındaki bara doğru bakarak homurdanıyor. "Bak, ayrılalım ve Remy için bir tarama yapalım. Eğer onu bulamazsak, ateş çukurunda buluşuruz, böylece uslu durur ve bir an önce buradan siktir olup gideriz."

"Bana uyar," diyorum, tekrar takılıp düşmemek için elbisemi kaldırarak. Barın karşı tarafını işaret ediyorum. "Ben orada olacağım, şu grubu kontrol edeceğim."

Çoğunun kadın olduğunu fark ederek onlara doğru ilerliyorum. *Kraliyet* kadınları. Kahretsin, şu anda tam olarak karışmak istediğim kalabalık değil, ama kim bilir, belki de altı ayak dört, yıkıcı derecede yakışıklı, zihinsel

kırılgan Duke etrafta dolaşıyor. Kendimi toparlayıp onlara doğru bir adım atıyorum ama bir el beni dirseğimden tutup geri çekiyor.

"Ben olsam onlarla uğraşmazdım," diyor kadın sesi. Dönüyorum ve bir kadın görüyorum. Koyu renk saçları iri, parlak bukleler halinde dökülüyor, ensesinde toplanmış ve bir omzunun üzerinden sarkıyor. Elbisesi muhteşem, soluk ten rengi, bir geyik derisi renginde, kenarları kürkle kaplı. Elbise uyluğunun ortasına kadar uzanıyor ve uzun bacaklarını ortaya çıkarıyor. Sandaletlerinin kayışları baldırlarının etrafında sarmaşıklar gibi dolanıyor. Çarpıcı bir kadın, gözlerinin etrafındaki koyu kömür lekeleri ona hınzır bir çekicilik veriyor.

"Ben Story," diyor elini uzatarak. "Hanımefendi."

O bundan daha fazlası, biliyorum. Kraliyet, Daniel Payne'in üvey kızının Forsyth'e döndüğü andan beri dedikodusunu yapıyor. Sevgilisi ve *üvey kardeşi* Killian artık bir Kral. Bu da onu Kraliçe yapıyor.

Onu yavaşça içeri alıyorum. "Demek Düşes olmamın sebebi sensin."

Bana heyecanlı bir bakış atıyor, sanki tüm bu olanları yanlış anlamışım gibi, oysa gerçek çok daha çekici. "Bu onur aslında Pretty Nick'e ait. Uzun zamandır gözü senin üzerindeydi." İçkimden bir yudum alıyorum ve bu durumu nasıl idare edeceğime karar vermeye çalışıyorum. Leydi benim dengim değil. Onun hakkında bildiğim tek şey Nick'in entrikalarında rol oynadığı. Minnettarlık beklediğinden şüpheleniyorum ve gülümsemesinin yavaşça sönmesine bakılırsa, muhtemelen işin özü de bu. "Çok şey yaşadığını biliyorum," diye söze başlıyor ama ben gergin bir gülümsemeyle sözünü kesiyorum.

"Evet, erkek arkadaşının genelevinin bodrumuna hapsedilmek kesinlikle etkileyici bir şeydi. Onun gözetiminde kirletildikten sonra beni hasarlı mal olarak sunması kadar etkileyici değil." Kolunu okşamak için uzandım. "Çok gurur duyuyor olmalısın."

Kaşlarını çatıyor ve omzunun üzerinden yakışıklı bir sarışına bakıyor. Tristian Mercer. Ona kendini beğenmiş bir gülümseme ve göz kırpıyor. "Daniel'ın seni bu şekilde esir tutması doğru değildi ve..." Bir irkilme. "Belki de seni bırakmaları için daha fazla zorlamalıydım, ama-"

"Karışık bir durum. Biliyorum." Bardağımdan bir yudum alıyorum. Story'yi hiçbir konuda suçlayamam - bir zamanlar onun bulunduğu konumda olduğum için değil. Bu işte ne kadar az gücüm olduğunu şimdi anlıyorum. "Güven bana, anlıyorum."

"Rath bana senden bahsettiği anda seni çıkarmak istedim," diye ısrar ediyor, gözleri yalvarıyor. "Ama bu konuda akıllı olmamız gerektiğini söylediler, çünkü baban-"

Başımı salladım. "Killian Payne'in güçlü olduğuna şüphe yok ama babam gibilere karşı mı?" Gülüyorum. "Kaderim, Lordunuz beni ele geçirmeden çok önce belirlenmişti." Tristian'ın durduğu yere bakıyorum, ellerini Lordların ateş ocağının üzerinde ısıtıyor. Diğer ikisi de şimdi onun yanında duruyor. Killian ve Rath. Bizi izlemiyormuş gibi yapıyorlar ama Düklerim bir şey söylüyorsa, onun gözetimden tamamen kurtulduğundan şüpheliyim. "Ama sanırım gerçekten umursadığın için puan aldın. Bu, buradaki herkesten çok daha fazla."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve Nick'in yakınlarda olup beni izlediğini bilmek için bir cihaza ihtiyacım yok.

Story rahatsızlığımı fark ediyor ve bakışlarımı Nick'in uzaktaki bir ağaç kümesinden bizi süzdüğü yere doğru takip ediyor. "Nasıllar?" diye soruyor. "Zorlu olabileceğini biliyorum. Başlarda."

"Ben senin gibi bir sözleşme imzalamak zorunda kalmadım." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ya da söylentiler öyle diyor."

"Bir sözleşme imzaladım," diye itiraf ediyor. "Her şey üzerindeki haklarımdan vazgeçtim. Ama bu işe neye bulaştığımı bilerek, daha doğrusu *çoğunlukla bilerek girdim.*" Bileğindeki kelepçeyi çevirerek kafatasını dışarı doğru itiyor. Kolunda bir papatya dövmesi var ve bunun Remy'nin eseri olduğunu fark ediyorum - dövmeyi yaptırmaya razı olduğu diğer kadınlardan biri. Bunu görmek midemi rahatsız edici bir şekilde bulandırıyor. "Beni yanlış anlama. Zordu, çok karanlık zamanlar geçirdim. Bir süre, bunu atlatıp atlatamayacağımı bilmiyordum."

"Ama ne? Şimdi sadece itaat mi ediyorsun?" Küçümseyerek alay ediyorum. "Onlara boyun eğmek mi? Mükemmel bir evcil hayvan mı olacaksın?"

Yargılamamdan rahatsız olmamış gibi görünerek cevap veriyor: "Durumu anlamayan biri öyle görebilir. Eğer 'uyumlu' isem," diye parmaklarını tırnak içine alıyor, "o zaman olmamam için bir neden yok demektir. Peki ya uyumlu değilsem?" Sırıtıyor. "O zaman aldırmazlar. İstedikleri son şey akılsız bir hizmetçi."

Gözlerimi uzakta duran Nick'e dikiyorum. "Hiç alakası yok."

"Lordlar ve ben... çılgınca şeyler yaşadık ama birbirimize kenetlendik. Herhangi birimizin hayatta kalmasının tek yolu buydu." Başını öne eğiyor. "Onlar bana bakıyor, ben de onlara bakıyorum."

Başımı sallayarak, "Demek olay bu. Seni güvende tutuyorlar."

Beni şaşırtarak güldü. "Tatlım, eğer biri adamlarımdan birine yan bakarsa, onu vurup öldürürüm." Eteğinin kenarını kaldırıyor ve kalçasının üst kısmına bağlanmış bir silahın parıltısını görüyorum. "Ben onları seviyorum, onlar da beni seviyor ve bunun geleneksel olmadığını biliyorum." Omzunun üzerinden onlara bakıyor, gözlerinde sessiz bir heyecan parlıyor. "Bu bize masal kitaplarında öğretilen kolay aşk değil. Bundan çok daha iyi."

Ona attığım bakışın inanılır gibi olmadığını biliyorum ama elimde değil. Üç tacizci pisliğe aşık olmak... "Yatakta gerçekten iyi olmalılar," diyorum sonunda. Ne de olsa bir seks partisindeyiz. "Eğer çıkmana izin verirlerse."

Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. "İyi anlaştığımızda her gün. Anlaşamadığımızda ise," diye sırıtıyor, "her üç saatte bir." Ben daha bunu anlayamadan, kadehini benimkine doğru iterek kadeh kaldırıyor. "Peki ya sen? Sy'ın kocaman bir aleti olduğunu duydum." Boş bakışlarım karşısında eliyle ağzını kapatıyor ve gülüyor. "Tanrım, bunu söylediğimi kimseye söyleme. Lordlardan biri bacağıma asılmadan başka bir erkeğe bakamıyorum bile. Diğer tüm Kraliyet kadınları haftalardır bundan bahsediyor." Öne doğru eğilip fısıldıyor, "Ama merak ediyorum. Ne kadar büyük?"

Göğsümde bir top var, bütün gün taşıdığım ve bu adamlarla seks yapmayı her düşündüğümde genişleyip sönen bir top. Ama Story bu konuda çok rahat, çok ciddi. Ve yine, lanet bir seks partisindeyiz. Ben

Hiçbiriyle kendi rızamla seks yapmadığımı kabul etmeli miyim? Ona Nick'le yaptığımız pazarlıklardan, sınırlarımı nasıl katman katman kaldırdığından bahsedeyim mi? Remy ile birlikte olmanın şimşekli bir fırtınada hız trenine binmek gibi olduğunu mu açıklayayım? Ya da Sy'ın bir at gibi asılı olduğunu ama bunu kullanmakla ilgili o kadar çok takıntısı olduğunu ve onun yanında olmanın korkutucu olduğunu mu söylesem? Sonunda pes ediyorum, "Çok büyük, sanki..." Ellerimle uzunluğunu ve çevresini tahmin ediyorum ve çenesi düşüyor.

"Vay be..." Bana uzun ve etkilenmiş bir bakış atıyor. "Onu aldın mı?"

"Hayır." Karanlık ve titrek şömine ışığı için minnettarım, çünkü yanaklarım aşağılayıcı bir şekilde kızarmış. "Aslında hiç denemedi." Bakire, diye bağırıyor zihnim. Sy bir bakire. Kimsenin içinde o şey olmadı. Asla.

"Huh." Dudaklarını büzüyor. "Şey, akıllıca bir söz, iyi yağladığından emin ol. Benim erkeklerim büyüktür -ama öyle değil- ama beni birlikte siktiklerinde çok fazla oluyor. Bunun için çalışmamız gerekti."

İşe yaramaz tavsiyesine kibarca başımı sallıyorum ve bu konuşmaya, bu yere nasıl geldiğimizi anlamaya çalışıyorum. Midem endişeyle çırpınıyor. Sy'ın sikini içime almakla hiç ilgilenmiyorum, yağlanmış olsun ya da olmasın, ama Story'nin bunu anlamayacağını söyleyebilirim. Üç sik kafalının onu arzulaması fikrine kendini fazla kaptırmış.

Bir kol beline dolanınca karşılık vermekten kurtuluyorum. Başını geriye yatırdığında Tristian ağzını bir öpücükle kapıyor, dili müstehcen bir şekilde yalıyor. Eli üstünün altından kayarak göğsünü avuçluyor ve ben boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırıyorum. Daha ne kadar devam edeceklerini ve oradan uzaklaşıp uzaklaşamayacağımı merak ederken, yüksek bir gong sesi alanı titretiyor. Story ve Tristian da dahil olmak üzere herkes sunağa doğru bakıyor. Tristian kollarını ona doluyor ve başını omzuna yaslayarak, "*Sonunda.* O etekle benimle yeterince alay ettin, tatlım."

"Sabırlı ol," diyor bana gözlerini devirerek, "bu Baronların gecesi."

"Ben o eteği yukarı çekmeden önce Baronların acele etmesi gerekiyor. ve seks partisini onların şovları olmadan başlatabiliriz."

Öykü gülüyor, daha önce yanından geçtiğim ağacı başıyla işaret ediyor. "Sanırım Prensler işleri çoktan başlattılar."

Ama herkes ağaçların arasındaki patikaya doğru dönüyor ve bir figür yaklaştıkça partinin üzerine bir sessizlik çöküyor. Gömleksiz ama karmaşık bronz maskeleriyle gizlenmiş üç Baron patikanın ağzında durmaktadır. Baronesleri göründüğünde, tepelerinden sarkan dallar esen rüzgârla şıngırdıyor. Koyu renkli göğüs uçlarını gösterecek kadar ince, uzun, antika görünümlü siyah bir elbise giyiyor. Başını siyah bir peçe örtüyor ve altında ne olduğunu o kadar merak ediyorum ki, beklentiyle ilerliyorum.

Baron onun arkasında duruyor ve peçenin alt kısmını parmaklarken onu omuzlarının erkeksi kıvrımına doğru katlıyor.

"Forsyth'in kraliyet ailesi, kıpırdamayın!" diye yüksek sesle başlıyor. Her şey onun emrini dinliyor gibi görünüyor. Etrafımdaki insanlar inanılmaz derecede sessizleşiyor. Esinti bile anlamış gibi görünüyor, kırılgan yapraklar dallarında hareketsiz, çukurlardaki alevler kaskatı duruyor. Bu bana uzaktan Sy'ın zafer dövmesini hatırlatıyor. Hürmet. Saygıyı. Ritüel. "Bu gece," diyor, maskesinin bronz rengi ateş ışığını yansıtırken, "uğursuz kız kardeşimize hoş geldin diyoruz. Ölümün kızı. Kötü yolun karısı." "Onun adını bilin!" diye bağırmadan önce uzun, ciddi bir sessizlik oluyor.

Diğer Baronlar "Regina Thorn!" diye anons eder.

"Yüzünü tanıyın," diyor arkasındaki Baron, peçeyi kaldırarak, "ve gölgelerin size ne göstereceğini bilin."

Regina Thorn'un karanlık gözleri açıklığa bakıyor ve rüzgârın ani titreşimi ateşin yansımasını gözlerinde dans ettiriyor. Bu, biliyorum, bazı erkeklerin son nefesini vermeden önce göreceği bir yüz. Sanırım nefes kesici olması da bir artı. Regal. Uğursuz. Kötücül.

Ve sonra tiz bir ıslık çalıyor. "Hadi kafayı bulalım!" "Ölümün kızı, gerçekten!" Tristian kadehini ona doğru kaldırarak şöyle der.

Kalabalık tezahüratlara boğulurken bir adım geri çekilerek, "Benim... ah, gidip Düklerimi bulmam lazım," diyorum. Daha dönmemiştim ki Tristian'ın elleri

Eteğinden yukarı.

Kalabalığın arasından geçerek Dük'ün ateş çukuruna doğru ilerliyorum. Oraya varmak için diğer Kraliyet kadınlarının yanından geçmem gerekiyor, işte o zaman sesi duyuyorum.

"... muhtemelen sertleştiremez bile," diyor biri. Kim olduğunu ancak yaklaşınca anlıyorum. *Sutton*. "Neden geldiğini bile bilmiyorum. Orospularından birini bile sikmedi. Herkes Simon'ın konu am olunca iki modu olduğunu bilir. Tamamen ilgisizlik ya da tüyler ürpertici."

Geçen yılın Barones'i olduğunu hatırladığım bir başka kız gülüyor. "Çok sıkıcı. Bahse girerim o şey su fışkırtıyordur."

Sutton homurdanıyor. "Hayır, Simon bir robot. Bahse girerim üzerinde edepsiz konuşmaların yazılı olduğu makbuz kağıtları fırlatıyordur." Sesi alaycı bir monotona dönüşür. "*Oh, Düşes, göğsünüz beynimin zevk merkezini harekete geçirdi.*" Kahkahaları karşısında çenem sıkıştı ve kendimi onu ararken buldum.

Sy çoktan Düklerin ateş çukurunda, yere oturmuş, sırtını karmaşık bir şekilde oyulmuş, yıllanmış ahşap kütüklerden birine yaslamış. Sanki Barones konuşur konuşmaz herkes birbirini becermeye başlamış gibi. Düklerin çukurunun karşısında Prensler Prensesleriyle bir kez daha oynaşıyor ve onun yanında da birkaç eski Kont, Sutton'ın daha önce konuştuğu eski Kontes için aletlerini çıkarıyor.

Perez ortalıkta yok.

Sy tüm bunlardan titizlikle kaçınıyor, Nick ve beni beklerken gözlerini ateşten ayırmıyor.

Park yolunun girişinde duran Nick, mavi gözlerini bana dikmiş. Birinin topuğunun altında olmanın sizi ona bu kadar uyumlu hale getirmesi garip. Şu anda Nick'in aklından geçen düşünceyi çok iyi biliyorum.

"Bunu hak ettim. Hak ettiğimi biliyorsun."

İçkimi geri devirip üç uzun yudumda yutuyorum ve sonra eteğimi toplayıp altına uzanarak külotumu çıkarıyorum. Havanın serinliği elbisemin üzerinden kalçalarımı okşuyor ama Sy'a doğru yürüdüğümde

soğuğu hissetmiyor. Geldiğimi duyuyor, ayaklarım aşağıdaki kuru yaprakları hışırdatıyor ama beni tanımıyor.

Ta ki ben onun üzerine çıkıp kucağına oturana kadar.

Şokla başını geriye atıyor ama ifadesi anında şaşkınlığa dönüşüyor. "Sen ne-"

Onu saçının arkasından yakaladım. "Kapa çeneni," diyorum ve sonra ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Buradaki insanların bir Dük ve Düşes arasında işlerin nasıl yürüdüğüne dair bir ders alması gerekiyor.

En çok da Nick.

29

Sy

I Prenses'i o ağacın arkasından çekerken gördüğümden beri yarım bir kefal saklıyordum.

Sikeyim.

Kimi kandırıyorum ki?

Lavinia'yı o şeffaf elbisenin içinde gördüğümden beri yarı sertim.

Bu sürtüğü kucağımdan yere düşürmek için bir nedenim olduğunu biliyorum -hem de çok iyi bir neden-. Ama dili ağzımdayken ve vücudu bana yaslanmışken düşünmek zor. Tadının likör gibi olması, dudaklarının hem yumuşak hem de sert olması dışında bir şey düşünmek imkansız. Yoğun. Kasıtlı olarak alay ediyor. Çenemde gezinen tırnaklarının keskin sıyrıklarından başka bir şey fark etmiyorum. Ve ateşli bir an için, onun ne kadar sürtük olduğunu ya da insanların bana sürtünmesini izlerken neler söylediklerini düşünmüyorum. Muhtemelen nasıl güldüklerini, benimle nasıl alay ettiklerini. Sanki hakları varmış gibi vücudum hakkında fısıldaşıyorlar.

Geri çekildiğinde gülümsemesinin keskin kıvrımı beni gerçekliğe geri döndürüyor. Ruhumu pençeleyen bir iblis gibi beni takip eden yetersizlik bilincine çarpıyorum.

Ellerimi kalçalarına doluyor, başparmaklarımı açıkta kalan derisine gömüyor ve onu kıpırdamamaya zorluyorum. "Bana gülüyor musun lan?" Tıslayarak, mutlak aşağılanmamı izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. İzlemiyorlar tabii ki. Herkes Düşesimin beni alçaltma girişimine tanık olamayacak kadar kendi zevklerine dalmış durumda.

Solumda, Tristian Mercer hanımının göğüslerini emerken, Rathbone da sikini sabit bir ritimle kadının kıçına sokuyor. Birkaç metre ötede, Killian durgun bir şekilde kendini okşayarak izliyor ve saldırma sırasının kendisine gelmesini bekliyor. Sağ tarafta, Prensler Prenseslerinin etrafını sarmış, ikisi aynı anda onun içinde. Prensesin göğüsleri güçle zıplıyor, çenesi gevşiyor, ta ki üçüncü Prens onun üzerinde durup sikini açık dudaklarının arasına sokana kadar.

Bu orospular, bu lanet orospular, sadece alıyorlar, yarakla doluyorlar, daha fazlası için yalvarıyorlar. Hepsi büyük bir yarak istediklerini söylüyor, ama sonra gerçek bir tane gördüklerinde bacaklarını kapatıp kaçıyorlar.

Lavinia sessizce, "Sana gülmüyorum, salak," diyor ve öne eğilip kulağıma fısıldıyor. Çakıl taşlı meme uçları göğsümü sıyırarak taşaklarımda bir sancıya yol açıyor. "Bir Düşes gibi davranıyorum. Bana sürekli yapmamı söylediğin şey bu değil mi?"

Parmaklarımı etine geçirirken dişlerim gıcırdıyor. "Beni bir enayi gibi göstermeye çalışırken olmaz." Pantolonumun içindeki canavar sıçrıyor, yalvarıyor, arzuyla *zonkluyor*. Okyanusumu aklıma bile getirme şansım olmamıştı ve şimdi ihtiyaç taşaklarımın çukurunda kıvranıyor. Seks ve sefahat bir Kraliyet ailesinin vazgeçilmezidir ama ben elimden geldiğince bundan kaçınıyorum. Savaşıyorum. Ders çalışıyorum. İçiyorum ve arkadaşlarımla takılıyorum. Başarılıyım.

Ben *kazandım*.

Her yerde kazanırım, burası hariç.

Konu seks olduğunda, hep kaybederim.

"Yapamayacağımı biliyorsun-" Sözlerimi keserek beni tekrar öpüyor. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona açılıyorum ve bundan nefret ediyorum. Tanrım, nefret ediyorum.

-Dilini benimkine karşı hissetmek için umutsuz bir dürtü, kaygan ve sıcak. Göğüslerini tutup onu geriye itiyorum. "Eğer bunu kardeşimi kızdırmak için yapıyorsan-"

"Bu seni iyi gösterecek." Tekrar bastırıyor ve dudakları aralanarak yumuşak bir iç çekiyor. "Burada kimsenin gerçekte neler olduğunu bilmesine gerek yok." Eteğinin kuyruğunu oluşturan kumaş demetini açıyor ve bir kalkan gibi kalçalarımızın etrafında topluyor. Dudakları benimkilere o kadar yakın ki, "Sadece sevişiyormuşuz gibi davran, gerçeği sadece sen ve ben bileceğiz" diye fısıldadığında sözlerini duyabiliyorum.

Hayatımın ironisi bir anda yüzüme çarptı. Dürtülerimi bastırmak için harcadığım yıllar. Aletimi pantolonumun kemerine sıkıştırarak, tüm kanıtları bol gömleklerle saklayarak. Durmaksızın egzersiz yapmak, kavga etmek, kendimi bekârlığa atmak çünkü bir kadının bana öyle bakmasından daha kolay, *sanki* eksikmişim, anormalmişim gibi. Dayanamadığım şey ise reddedilmek. Bu sadece kaybetmenin başka bir şekli ve Simon Perilini kaybetmez. Dük pozisyonunu kazandım, bu da bu geceye, bu çılgın pagan şehvet ve ahlaksızlık ritüelinde bir yere yol açtı ve şimdi Lavinia Lucia'nın çatallı dili beni sıcaklığına ikna ediyor. Bu büyük bir ironi ve insanın içini acıtıyor.

Ağzı alaycı bir şekilde buruşuyor. "Bunu rıza ile yapmaya alışık olmadığını biliyorum, bu yüzden senin için biraz farklı olacak. Ama endişelenme. Sana yol göstereceğim."

Amcığının ereksiyonuma baskı yaptığını hissedince bir iniltiyi bastırıyorum. "Sen bir sürtüksün, bunu biliyor musun?"

"O zaman beni bir erkek gibi becer," diye meydan okuyor, bana karşı kabararak, "Sadece öyle davran. Öp beni. Dokun bana. Ellerini eteğimin altına sok ve sana biniyormuşum gibi davran." Bana sürtünüyor ve başını geriye atıyor, kolları boynumdan sarkıyor, göğüsleri yüzüme çarpıyor. Ben bir ceset gibi kaskatı kesilmiş öylece otururken, "Herkes meşgul ama kıçında bir sopa varmış gibi otursan fark edecekler" diye ekliyor.

Çok geveze, çok patronluk taslıyor ve yalnız bir yerde olsaydık bana asla böyle bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Buna cesaret edemezdi, çünkü patlarsam bunun bedelini ilk ödeyecek kişi o olurdu. Ancak can sıkıcı bir şekilde, rol yapmaktan başka yapacak bir şey olmadığı konusunda haklı. Onu gerçekten bu işin ortasına atamam. Ne kadar ucube olduğuma daha fazla dikkat çekmeden olmaz. Tek yapabileceğim burada oturup kontrol bendeymiş gibi davranmak.

Anladığımdan emin değilim.

Aramıza uzanıp kemerimi tutuyor. "İşte yapacağın şey, sevgilim," diyerek tokayı gevşetiyor ve pantolonumun fermuarını açıyor. Huzursuzca yer değiştiriyorum. Bedenimle ilgili söylentiler var - birkaç kız görmüş, spor salonunda da bir sürü erkek, ama Kraliyet sınıfının çoğunluğunun önünde kendimi teşhir etmek? Gözbebeklerime kızgın çomak sokulmasını tercih ederim. Kulağıma doğru eğilirken saçları yüzüme değiyor ve bal kokusuyla beni sarhoş ediyor. "Beni istiyormuş gibi davranacaksın. Ve -bu önemli- bu konuda sert olacaksın. Sızlanıp inleyeceğim ve bu insanların senin lanet olası bir seks tanrısı olduğunu düşünmelerine izin vereceğim."

"Sonra ne olacak?" Kalçalarım bir şeyin içine girmemenin zorluğuyla titriyor olsa da elini bırakmıyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Bu insanların ne düşündüğü umurunda bile değil." Nick'i arıyorum ama ortadan kaybolmuş. Bu etrafta olmadığı anlamına gelmiyor, izliyor. Öfkeleniyorum. Remy'yi arıyor olmalıydım, oyun oynamıyor.

"Bir anlaşma yaptım," diyor, dudakları kulak mememin üzerinde geziniyor, "ve kardeşin ne düşünürse düşünsün, onları saklıyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım onun beline dolanıyor. "Yani bu Nick'*le* ilgili."

"Gerçekten önemli mi?" diye soruyor, etrafına bakarak. Seks sesleri etrafımızı sarıyor. Başka kimse konuşmuyor, konuşuyorlarsa da bununla ilgili değil. Baktığım her yönde diller, sikler ve memeler görüyorum. Ateşin tam karşısında, kırmızı

Kontes'in kıçının büzülmüş deliği ve lanet olsun, Baronların o sunakta ne yaptıklarını bile bilmiyorum. Yüzümü buruşturarak acı verici göründüğünü kabul ediyorum. Lavinia'nın parmaklarını belime sokup kalçalarımın üzerinde gezdirmesini gözlerim dolarak izliyorum. "Hayır," diyorum, onun sıcak, yumuşak elini acı veren ereksiyonumun üzerinde hissedince başımı geriye atıyorum. "Hayır, sen Doğru, önemli değil."

Lavinia önce merakla sikime dokunuyor. Eteğinin altında olduğu için göremiyor ama hissedebiliyor, parmak uçları utangaç bir şekilde uzunluğumda geziniyor. Gözlerindeki dehşetin parlamasını bekliyorum. Korku. İğrenmesini.

Onun yerine, sıcak amını üzerine indiriyor.

Keskin bir nefes çekiyorum, ayak parmaklarım onun sıcaklığıyla kıvrılıyor. Parmaklarım kalçalarına gömülüyor ve hissetmediğim bir çekingenlikle ona bakıyorum. "İç çamaşırı giymiyorsun!" Tıslıyorum.

Kalçalarını yavaşça, acı verici bir şekilde kasıtlı olarak yuvarlıyor. "Boynumu öp." Tek yapabildiğim göğüs dekoltesinin görüntüsüne doğru nefes almak olduğunda, saçlarımı tekrar kavrıyor ve yüzümü yukarı çekiyor. "*Öp beni*!"

Aletime karşı duyduğu ateşin içinde kaybolmuşken, yüzümü boynuna gömüp ağzımı tenine doğru açarak ona itaat etmekten başka bir şey düşünemiyorum. Boğazındaki inilti dudaklarımı titretiyor ve sonra amcığı sikimin ağrıyan hassas başının üzerinde kasılarak dişlerimin tendona batmasına neden oluyor.

Lavinia şok olmuş gibi bir ses çıkarıyor, iniltisi keskin bir çığlığa dönüşüyor. "Evet, aynen böyle," diyor, parmakları saçlarımda kenetlenirken sesi gerginleşiyor. "Baronlar izliyor." Bana sürtünmeye devam ediyor ve ben de şu anda canını yakıyor olmam gerektiğini bilerek kalçalarını sıkıca kavrıyorum.

Aksine, kalçalarını daha bir istekle sallıyor.

Bunlar iliklerime kadar hissedebildiğim eziyet verici küçük dalgalanmalar ve ilk başta bunun hissinin değiştiği -daha sıcak ve... daha kaygan hale geldiği- aklıma gelmiyor ta ki zihnim rahatsız edici

düşüncelerle patlayana kadar. Onu ters çevirmek ve sikimi içine sokmak.

İçinden geçerken elimle ağzını kapatıyorum. Ya da kapatmamak. Çığlığının etrafımızdaki herkesin kulaklarına ulaşmasına izin vermek. Hepsinin sikimin bir kadına neler yapabileceğini görmesine izin vermek. Kanayacak ve ağlayacaktı ve ben çok hızlı boşalacaktım, içimi onun içiyle kaplayacaktım, onu çok dolu pompalayacak ve daha derine zorlayacaktım.

Döllerim onun kanıyla karışacak, yumuşak kalçalarından aşağı tüyler ürpertici bir pembe damlayacaktı.

"Yapamam," diyorum, kendi sesimin pürüzlü tınısını bile tanımadan. "Duramayacağım, ben-"

Seni yok edeceğim.

Tırnakları acıyla enseme batıyor. "Henüz gelme," diyor, amı sert şaftımın üzerinde kayıyor. Tüylerimin diken diken olmasından bahsettiğimi sandığını fark ediyorum. Ama bahsetmiyorum. İhtiyaçtan bahsediyorum, o kadar derin ve ilkel ki kaslarım itme, alma ve *sahip olma* dürtüsüyle akılsızca nabız atıyor. "Öp beni," diye soluk soluğa bağırıyor, sikim kaygan kıvrımlarının arasına giriyor.

İlk düşüncem bir avuç toprak yemeyi tercih edeceğim, ama sonra başımı çeviriyorum ve ıslak bir şekilde onun bekleyen ağzını yalıyorum. O ben değilim. Bu... içimdeki *şey.* Özlem bunun için çok zayıf bir kelime. Bu bir içgüdü, elimi onun soluk mavi saçlarının arasına sokma ve o bana binerken ağzını fethetme dürtüsü. Bu öylesine her şeyi tüketen bir dürtü ki, avucum memelerini kavrayıp sıkmaya başlayana kadar elbisesinin üstünü yırttığımı fark etmiyorum bile.

Ağzından ayrıldığımda, gözlerinde hiç umursamadığım bir gerginlik parlıyor. Ancak geldiği gibi hızla kayboluyor ve beni daha sıkı kavrayarak ağzımı göğüslerine yönlendiriyor.

"Em beni," diye emrediyor, nefesi kesiliyor.

Elimle göğsünün ağırlığını kaldırıyorum ve ağzımı tepe noktasının etrafında açıyorum, dilimle meme ucunun çakıllı dokusunu hissediyorum. Dişlerim yumuşak ete bastırıyor ve bu onu daha sert bastırmasına neden oluyor, boğazından bir çığlık kopuyor.

Anında diğerine geçiyorum, bu yumuşak, kıvranan bedenin her santimini tüketmeye o kadar hevesliyim ki üzerimizdeki tüm gözleri fark etmiyorum bile.

Lavinia'nın var ama.

Başımın tepesine doğru sıcak nefesiyle eğilip fısıldıyor: "Herkes bakıyor Sy. Hepsi senin içimde olduğunu düşünüyor."

Lavinia Düşesimiz olduğunda nefretin zirvesine ulaştığımı düşünmüştüm. Kadınlarla ilgili nefret ettiğim her şey onda vardı. Kendini beğenmiş. Sahte. Manipülatif. Zayıf. Ama şimdi öyle derin bir nefret kuyusu keşfediyorum ki midemi bulandırıyor. Bu kara, sefil, çirkin bir şey, çünkü sözleri beni öyle tatmin ediyor ki göğsünün etrafında hırlıyorum. Buradaki herkesin yalanı kabul ettiğini biliyorum ve bu *hoşuma gidiyor.* Gecenin boşluğunun altındaki bu birkaç kısa an için insanların benim normal olduğumu düşünmesi.

Ben kazanıyorum.

Kertenkele beynimin buna verdiği tepkiden nefret edebilirim ama bunu inkâr etmiyorum. Bu yüzden ağzımı göğsünden kaldırıp ağzına karşı nefes alıyorum. "Daha hızlı."

Lavinia itaat ediyor, kalçaları taşaklarımı heyecanla sıkan bir ritimle bana karşı çalışıyor. Aletimin karşısındaki sıcaklığına o kadar odaklanmışım ki, gözlerinin ne kadar ağırlaştığını, kısa nefesleriyle pelüş dudaklarının aralandığını ancak şimdi fark ediyorum. Yanakları pembe, ama kulaklarının uçları canlı bir kırmızıyla yanıyor ve bundan *zevk aldığı* içimde bir şimşek gibi çakıyor.

Kaşlarının arasında küçük bir yarık oluşuyor ve nefes alıyor. "Meme uçları. Meme uçlarımla oyna." Hemen uzanıp parmaklarımın arasından bir tanesini koparıyorum, kalçalarımı sıkmasından büyülenmiş gibi. "Oh, kahretsin," diye nefes alıyor, sanki bu benim için olduğu kadar onun için de yeni bir şeymiş gibi.

Dudaklarından dökülen iç çekişi tatmak için dilimi yalamaya başladım. Aletimin soluk soluğa şok etkisi yaratmasına alışkınım. Gördüklerinde, hissettiklerinde kaskatı kesilen kızlar tanıyorum. Dikkatli bakışlara ve fısıltılara aşinayım.

Lavinia'nın inlediği gibi inleyen bir kız hiç olmamıştı.

Yüzü kızgın ya da canı yanıyormuş gibi geriliyor ve yüzünü omzuma gömüp yumuşak, çaresiz bir ağlama sesi çıkardığında, numara yapıyor olması gerektiğini anlıyorum. Vücudunun kasılması, ıslaklığın hassas şaftıma çarpması, omuzlarını sallayan ürperti, kalçalarındaki titreme...

Saf performans. Öyle

olmak zorunda.

Gevşiyor ama sikim bu hareketin bittiği mesajını almadı. Kıçını avuçluyorum, ayaklarımı dikiyorum ve serbest kalmamın cazibesini kovalayarak anlamsızca içine giriyorum. O ıslak, *lanet olasıca* ıslak ve ben bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Bir kadının kayganlığı sikimi kaplıyor. Sarhoş edici ve sanki var olan tek şey bedenlerimiz arasındaymış gibi üzerimizdeki gözleri fark etmiyorum bile.

Onu sıkıca kavrıyorum ve kalçalarımı yukarı doğru yumruklarken nefessiz, acı dolu sesler çıkarmaya başlıyor, kadifemsi iç kısımlarını aletimin etrafında hissetme ihtiyacına karşı dişlerimi sıkıyorum. Geçen gece yemekte parmaklarımı amına sokmaya zorladığımdan beri bu düşünceye takıntılıydım. Çok sıkı, sıcak, daraltıcı ve yumuşak hissediyordum. Şok olmuş Sutton'ın gözlerine bakana kadar, Düşesimin içine girerken yüzümün nasıl buruşmuş olması gerektiğini merak etmedim.

Beynim bana onun ne olduğunu hatırlatıyor. Benim hakkım. Sikmek için benim. Talep etmek benim. İşaretlemek, doldurmak ve kullanmak benim.

Lavinia düşüncelerimin izlediği yolu duymuş gibi başını çevirip kulağıma soğuk bir sesle konuşuyor. "Artık gelebilirsin. İstediğin bu, değil mi? Vücudunun buna ihtiyacı var." Dudakları kulak mememe değerek nefes alıyor: "Onlara kime ait olduğumu göster. Beni orospun yap, Sy."

Saçlarından bir avuç tutup, onu inleten bir şiddetle itişime doğru iterken göğsümden bir hırıltı kopuyor. Yine performans olabilir. Kimse onu bu şekilde becereceğime inanamazdı.

gözlerinde birkaç damla yaş olmadan zor. Ama lanet olsun, çok inandırıcı.

O kadar ikna edici ki, beynim rol ve gerçeklik arasındaki farkı fark etmeyi umursamıyor. Onun böyle ağladığını düşünüyor -neşeli ve ağlamaklı- ve ona acı çektirme düşüncesiyle gurur duyuyor.

Saçlarına doğru homurdanarak boşalıyorum, çenemi öyle sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor. Onun kıvrımlarına, sonra da karnıma fışkırdığını hissediyorum, sıcak ve yapışkan, kalçalarım akılsızca çırpınan kalçalarımın çabasıyla yanarken. Bu saniyeye kadar en iyi orgazmımı sabahın üçünde, altımdaki kadın felçli halde yatarken yatağımda yarı uykulu bir halde yaşamıştım.

Bu, kilometrelerce farkla zirvede yer alıyor.

Ve Lavinia her ikisiydi.

O kadar iyi ki bacaklarımda titreştiğini hissedebiliyorum, kulaklarım gücünden çınlıyor. Ama sonra bunun orgazm olmadığını fark ediyorum.

Arka cebimdeki telefonum çalıyor.

Lavinia onu kaldırıp pantolonumu kalçalarımın üzerinden geri çektiğimde şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor, sikimi tekrar içine sokarken yüzümü buruşturuyorum. Telefonum çalıyor, çalıyor, acilen çalıyor ve cebimden çıkarmak için uğraşıyorum, onu kucağımdan atıp cevap vermeden önce sadece Remy'nin adının parıltısını görmem gerekiyor.

"Remy?" Adı nefes nefese bir havlamayla çıkıyor. Lavinia'ya bakıyorum. Sandalyeye yayılmış, eteği hâlâ kalçalarına yapışmış, kırmızı yanaklı ve bacaklarının arasında benim yapışkan döllerim var. "Remy?" Tekrar söylüyorum. "Neredesin lan sen?"

30

Lavinia

One gün.

Sy beni bıraktığında saat gece yarısını geçmişti.

Dış kapı arkamdan kilitlenene kadar mavi gözlerini dikerek kuleye girişimi izliyor. Gitmek için sabırsızlanıyor. Remy'den gelen telefon onu gergin ve aceleci yapmıştı ama bana kaçma fırsatı verecek kadar değil.

Kapının kilitlendiğinden emin olana kadar hızlanmıyor.

Kuleye tırmanış her zamankinden daha uzun sürüyor. Karanlık ve soğuk, yol boyunca titriyorum, sıcak bir duş ve Archie'yi kucağımda hissetme ihtimaliyle neredeyse koşuyorum.

Üst katta, yaşam alanları boş ve orada uzun süre durup sessiz saatin yüzüne bakıyorum. Acaba eskiden vınlıyor muydu? Kablolar ses çıkarıyor muydu? Akrep ve yelkovan hareket ederken tıngırdıyor muydu? Makineler bu odayı hayat ve kaosla dolduruyor muydu, sonra yerlerini aynı şeyi yapan üç adamdan oluşan döner bir kapı mı alıyordu?

Nick burada değil. Bu bilgi, namludaki bir mermi gibi içimde sekiyor. Beni burada tutan hiçbir şey yok, artık yok. Bunu kabul edebilirim.

Arşidük ve belki kilidi kırar, yaya olarak kaçarım. Yeraltına kaçabilirim. Aşağıda geçitler olduğunu duydum ve muhtemelen bir şehir efsanesinden fazlası olmasa da, birini doğrudan Forsyth'ten çıkarabilecekleri söyleniyor.

Dikenli ve boynuzlu tacı kanepenin üzerine bırakıyorum ve uzun süre aradıktan sonra nihayet Archie'yi, çocuklardan birinin sehpanın üzerine bıraktığı ayakkabı kutusunun içinde top gibi kıvrılmış halde buluyorum. Onu uyandırma ve nihayet kendisine bahşedilen azıcık konfordan koparma düşüncesi beni kısa kesiyor.

Bir parmağımı küçük başının üstüne bastırıyorum ve ortadan kaybolursam Nick'in sözünü yerine getirip getirmeyeceğini merak ediyorum. Yavru kediyi kızlardan birine teslim eder miydi? Onu burada, bozuk makineleri ve kalpsiz sakinleriyle bu sessiz yerde mi tutacaktı?

Duş almaya her şeyden çok ihtiyacım var. Sy'ın bacaklarımın arasına geldiğini hâlâ hissedebiliyorum. Artık sıcak değil, yapışkan ve serin. Amım vurulmaktan acıyor, klitorisim çiğ çiğ sürtünüyor. Bir an için, birbirimizle savaşmayı bırakırsak ve Sy tüm güvensizliğini ve nefretini bırakırsa ne kadar iyi olabileceğini, Sy'ın ne kadar iyi olabileceğini görebiliyordum.

Banyoya giriyorum ve tepe ışığının cafcaflı aydınlığında ne kadar dağınık olduğumu görüyorum. Eteğimin kenarları kir içinde. Göğüslerimin etrafındaki yapraklar Sy'ın üst kısmı aşağı çekmesinden dolayı gevşemiş ve gerilmiş. Makyajım lekeli. Saçlarım taç ve Sy'ın elleri yüzünden karmakarışık. Gecenin başındaki fantezi tanrıçası gitmiş. Şimdi sadece utanç yürüyüşünden sonra kullanılmış bir kız öğrenci yurdu kızına benziyorum.

Sy'ın yaptığı gibi acele etmem gerekirken, spreyin altında acele etmedim. Hazırlanmalı, işime yarayacak her şeyi kapmalı ve hemen merdivenden aşağı inmeliydim. Belki kilidi kıramam ama belki *kırabilirim*.

Bazı nedenlerden dolayı, aciliyet hissetmiyorum.

Bir gün.

Zamanın kaçınılmaz yürüyüşü beni yakaladı, ama kontrol edilemeyen bir kaderin yaklaşan paniğini hissetmiyorum. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum. Derimin yüzeyinden kemiklerimin iliğine kadar hissizim, sanki Forsyth'in çok fazla takas edilmiş bir beyzbol kartının sapkın versiyonu olmuşum ve artık solmuş, buruşmuş, yıpranmışım.

Çok yoruldum.

Bu tuhaf bir duygu, Leticia ortadan kaybolduğundan beri göğsümün çukurunda bir yuva yapan korkunun yokluğu. Daha iyi değil. Daha kötü de değil. Sadece *öyle*. Ama gerçekten uğruna savaşacak bir şeyim olmadığının farkında olmak üzücü. Bu kuleye ilk girdiğimde zamanın o saat gibi donmuş ve hareketsiz olmasını dilediğimi hatırlıyorum. İmkansız. Zaman her zaman akıp gidecek. Ama içindeki insanlar?

İstemeden de olsa saat oldum. Hareketsiz eller ve sessiz kablolar. Hareketsiz dişliler, karanlık odaların içinde paslanıyor. İçi boşaltılmış ve çirkin, çarpık şeyler tarafından işgal edilmiş bir anıt. Bunu düzeltebileceğimi düşünmek aptallıktı.

Banyodan çıkıp Nick'i gördüğümde yeni bir anlayışla karşılaştım.

Ben onun evcil hayvanı değilim, gerçekten değilim. Ben onun kuşattığı bir yapıyım. Fethetmek için her zaman çaresiz kaldığı taş ve harçtan bir kuleyim. Bedenimi istiyor, ama içerdiği her şeyi ele geçirene kadar mutlu olmayacak - köşeleri süpürüp kendine ait hale getirene kadar.

"Remy nerede Lavinia?" diye sorar. Kanepenin arkasına yaslanmış, sanki yeni gelmiş gibi görünüyor, hâlâ ceketini ve ayakkabılarını giyiyor. Ayak bileklerini kavuşturmuş, ellerini rahatça kanepenin arkalığına dayamıştı. Gözlerinde birkaç hafta önce beni ürkütebilecek ürkütücü bir boşluk var.

Şimdi, sadece yorgun hissettiriyor.

Bu soru karşısında şaşkınlığa düşerek, "Ne? Nereden bileyim?" dedim.

Uzun bir süre beni izliyor, tamamen hareketsiz. "Önce kız kardeşin. Şimdi de Remy. Sadece insanların senin etrafında kaybolup durmasının garip olduğunu düşünüyorum."

"Yeterince değil," diye karşılık veriyorum. "Her neyse, Sy az önce Remy'den bir telefon aldı. Onunla konuş. Yoksa bu, bir gece boyunca birbirinizle gerçekten iletişim kurmanız gerektiği anlamına mı gelir?"

Gözlerinin kenarları sıkılaşıyor. "Onunla eğlendin mi?" "Pek değil" diye cevaplıyorum.

Bakışları omuzlarıma, göğsüme düşüyor. Üzerimde havludan başka bir şey yok, saçlarım hâlâ ıslak ve gözlerinin çenemden göğüs dekolteme doğru bir damla suyu takip edişini izliyorum. "Öyle görünüyordun." Kanepeden kalkarken ağzının kenarını parmaklıyor. "Merak ediyorum. Bunu gerçekten onu istediğin için mi yaptın? Yoksa her şey benim için miydi?"

İfade ediş biçiminden dolayı dudağım kıvrılıyor. Elbette, sözde bir isyan gösterisini bir tür beyan olarak algılayacaktır. "Yapabildiğim için yaptım," diyorum dürüstçe. "Yaptım çünkü yapabileceğim şeyler giderek azalıyor ve bu da onlardan biri oldu. Dükler Düşes'in emrindedir."

"Neden?" Uzun bir süre beni izliyor, mavi gözleri odanın loş ışığında kararıyor. "Hiç kimse seni benim kadar isteyemez. Kimse seni benim kadar sevmeyecek. Kimse senin için benim yaptığım gibi mücadele etmeyecek." Ancak o zaman gözlerinin ne kadar kanlı ve buğulu olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen alkoldür ama burada kim bilir? "Bu senin için neden yeterli değil?" Kelimeleri öyle bir çaresizlikle söylüyor ki şaşırıp kalıyorum.

Basit bir cevabı olan acınası bir soru. Ona ciddiyetle veriyorum. "Çünkü sen bu yerle ilgili her iğrenç şeyi bünyesinde barındıran sinsi bir pisliksin. Çünkü bir an beni sevdiğini iddia ediyorsun, sonra da canımı yakıyorsun. Çünkü beni asla bir insan olarak görmeyeceksin." Yanından geçip çatı katıma çıkan merdivenlere doğru yürürken öfkeyle ekliyorum: "Çünkü *sen sensin* Nick."

Beni kolumdan tutup geri çekiyor ve gözlerindeki kavgacı ifadeye uzun uzun bakıyorum. "Seni götürmeyi düşündüm, biliyorsun." Ne zaman

Gözlerimi kırpmadan bana bakarken, "Sen moteldeyken. Seni kaçırmayı, uzak bir yere götürmeyi ve sadece..." Parmakları kolumu sıkıyor, derimi çimdikliyor. "...seni mahvediyorum. Seni benim yapmak. Daniel'a senin kafeslenemeyecek kadar vahşi olduğunu kanıtlamak. Beni durduran tek bir şey vardı, o da o ya da baban değildi," diyor ve diğer eliyle kardeşinin omzumda bıraktığı ısırık izini parmaklıyor. "Beni tekrar sevmeni sağlayabilme ihtimalimdi. Ve yapabileceğimi biliyordum. O zamanlar bile ne kadar tehlikeli olduğunu görmüştüm. Güzel, seksi ve yasaklıydın - bir piyadenin istediği her şey. Ama en çok?" Bir parmağını kıvırıyor, mürekkepli parmak eklemini köprücük kemiğimde gezdiriyor. "Çoğunlukla üzgün, incinmiş, yalnız bir kızdın."

Sarsılarak uzaklaşıyorum, sinirlerim alevleniyor. "Kapa çeneni."

Nick peşimden geliyor, geniş omuzları üzerime çöküyor. "O şirret yüzünü korumak için çok uğraştın ama ben senin gerçek yüzünü gördüm. Sert olduğun için tehlikeli değilsin. Tehlikelisin çünkü değilsin." Burnunun ucuyla bana bakıyor, gözleri uğursuz bir memnuniyetle dolu. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. İki haftadan fazladır buradasın. Kaçabilirdin ama kaçmadın. Anlaşmamız yüzünden değil. Bulunmaktan korktuğun için değil. Günün sonunda kafesinde kalıyorsun çünkü tek bildiğin bu."

Başımı sallıyorum, çenem sıkıca kenetleniyor. "Bu doğru değil."

"Öyle," diye ısrar ediyor ve devam ediyor, gözlerindeki kor büyüyor, parlıyor. "En rahat olduğun yer burası. Başka hiçbir şeyde başarılı olmayabilirsin ama bunda mı?" Gülüşü bir şekilde hem yumuşak hem de sert. "Birinin kaltağı olmakta çok iyisin."

Yumruğumun havaya kalktığını bile fark etmeden saldırıyorum, parmak eklemlerim çenesinin keskin çıkıntısına çarpıyor. Acı önce başparmağımda patlıyor, sonra koluma yayılıyor ama başının yana savrulduğunu görmek buna değiyor.

Etkilenmemiş görünse bile.

İçimdeki alev -duşta kaybettiğimi sandığım alev- canlanıyor ve yumruğumu yüzüne doğru savuruyorum. Bu zehirli bir şey, vurma, çığlık atma ve yaralama dürtüsü ama umurumda değil. Onu kucaklıyorum, ileri atılıyorum ve sanki sonsuzmuş gibi geliyor, yoluma çıkan her şeyi onun sıcaklığıyla yok edebilirmişim gibi.

Ama Nick bileğimi temas etmeden yakalıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ben ona karşı güreşirken kolları göbeğimin etrafında kilitleniyor, göğsünü itip umutsuzca yaralamaya çalışırken dişlerimi öfkeyle gösteriyorum.

Yine de Nick'e zarar veremem. Fiziksel olarak değil.

"Seni asla sevmeyeceğim!" Jilet gibi kesmesini umarak hırlıyorum. "Asla! Seninle olmaktansa o lanet asansörde ölmeyi tercih ederim. *Perez'le* olmayı tercih ederim!"

Üstümde uğursuz bir sessizlik var ve sonunda bunu yapacak olması beni neredeyse rahatlatıyor. Sanırım hazırım. Karanlığa ve boğulmaya hazırım. Paniğe hazırım. Küçük bir parçam Nick'in haklı olduğundan endişeleniyor. Belki de artık kendimi rahat hissetmemin tek yolu alıştığım küçük, kötücül alanlardır.

Kendimi buna hazırlıyorum, arkamızdaki asansör kapılarını elle tutulur, yaklaşan bir varlık gibi hissediyorum.

Nick'in göğsü sert bir nefesle genişliyor. "O zaman sanırım artık beni durduracak bir şey yok."

Bunun ne anlama geldiğini merak edemeden beni sıkıca kavrıyor ve ayaklarımdan kaldırıyor. Ancak beni asansöre taşımak yerine yatak odasına sürüklüyor.

Sonra beni yatağa geri itiyor, düşerken havlumu çekip çıkarıyor.

Sonra aklıma geldi.

Seni almayı düşündüm...

Seni mahvetmeyi...

Seni benim yapıyorum.

Beni durduran tek bir şey vardı.

Beni tekrar sevmeni sağlayabilme ihtimalim.

Gömleğini başından yırtışını izliyorum ve gözlerinde daha önce gördüğüm öfke ya da sefaletten eser yok. Dipsiz bir kara çaresizlik çukuru gibiler, midemi huzursuzca bulandıran bir keskinlikle beni kıstırıyorlar.

"*Hayır*" diyerek ondan uzaklaşıyorum.

"Evet." Şimşek hızıyla uzanıyor, ayak bileklerimi yakalayıp beni yataktan aşağı çekerken o mavi gözler yanıyor. Yumruklarımla tekrar saldırıp ayaklarımı kurtarmaya çalışıyorum ama ayak bileklerimden birine bir şey dolamış bile. Yatağın altındaki çerçeveye bağlı bir kordon. Bunu muhtemelen ben duştayken planladığını çok geç fark ediyorum. Belki daha da önce. Diğer ayak bileğimi bağlamasını engelleyemeyecek kadar yavaşım, hareketleri çevik ve hızlı.

Bir anda üzerime atladı, sert vücuduyla beni yatağa sabitledi. Ellerinden biri bileklerimi tutarken, diğeri üçüncü bir ipi bileklerime doluyor ve agresif bir sarsıntıyla onları bağlıyor. "Devam et ve dövüş," diyor, göğsümü avuçlamak için aşağı uzanırken sesi ürkütücü derecede sakin. "Her zaman bunun hızlı ve sert olacağını hayal etmiştim. Canının yanması gerekiyorsa, benim için sorun değil." Meme ucumu işaret parmağıyla başparmağı arasında yuvarlıyor.

Çırpınırken homurdanıyorum, ayak bileklerim bağların sıkılığından acıyor. Avuçları kaburgalarımın üzerinden geçip bacaklarımın arasına dalarken, ağzı açık, ıslak bir öpücükle boynumu damgalıyor. Nabzım, o gece Hideaway'de hissettiğim paniğin aynısına doğru hızlanıyor.

Yalvarabilirim.

Bunu yapmaması için ona yalvarabilirdim. Çığlık atabilirdim.

Ve kimse beni duymazdı.

Parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçiriyor, dürtüyor ve istila ediyor ve sonra bir parmağını içime sokuyor, o kadar kısa bir süre duraklıyor ki, bunu bir bocalama olarak zar zor algılıyorum. "Rol yaptığını biliyordum," diyor, omzumdaki acıyan çürüğü ısırıyor - kardeşinin yaptığı çürük. "Ona bir sürtük gibi atıyor olsan bile biriyle ne yapacağını bilemezdi. Seni hiç ıslattı mı?"

"Evet. Beni de boşalttı," diye dudak büküyorum ve onu uzaklaştırmak için ona doğru atılıyorum. "Herkes gördü." Tek yaptığı parmağını daha da derine batırmak. Hırıltılı bir ses çıkararak göğsüme doğru yalıyor.

"Kimse seni benim kadar iyi beceremez, Minik Kuş." Kızgın kaşları ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Paylaşabilirim ama bu am bana ait."

"Yapma," diyorum, acı veren bir parmağını daha içeri sokarken sesim kısık ve uyarıcı.

Keskin irkilmem onun da ters ters bakmasına neden oluyor. "Anlaşmamızı bozduğunda bu konuda söz sahibi olma şansın kapı dışarı edildi." Omuzları gerildi, parmaklarını bana çarparak acı içinde bağırmama neden oldu. Ayağa kalkarak yüzüme doğru hırladı: "*Kardeşimi öptüğün* zaman!"

"Siktir!" Uluyorum, parmaklarını şiddetle içime sokarken avucunun topuğu klitorisime çarpıyor.

"Benim için açılacaksın," diye haykırıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Döllerimin her damlasını o çok önemsediğin amına alacaksın." Parmaklarını içime sokmak için kullandığı güçle homurdanıyor ve artık bunun onun için bir tatmin olduğu kadar benim için de bir ceza olduğunu biliyorum.

"Acıyor," diye bağırdım, Sy'dan dolayı hâlâ ağrım vardı.

"Güzel," diye homurdanıyor, bana bir kez daha tokat atıyor ve sonra avucunu bana bastırıyor, parmakları bedenimin içinde sıkışıyor. "Sen beni incittin, ben de seni incittim. Bu nasıl bir pazarlık?"

Parmaklarını içimden çekip çıkardığında acı veriyor ama sonra vücudumda aşağı doğru sürünüyor ve onların yerine dilini koyuyor. Elleri kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve ayak bileklerimi dayanılmaz bir şekilde çekiyor ama beni yiyip bitiren ağzının alevli noktasından başka bir şey düşünmek zor.

İşte tam olarak bu; tüketmek isteyen birinin çılgınca, ezici takibi. Bu duyguya karşı kendimi sıkıyorum, ama o sert, rahatsız edici bir ses çıkarıyor ve dizlerimi yukarı çekerek dolaşım kaybından dolayı ayak parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

Deliğime bakmak için geri çekiliyor, yanakları kayarken dudakları sımsıkı büzülüyor. Sonra öne atılıp üzerime tükürüyor, tam girişime.

Nick'in parmakları geri dönüp tükürüğünü içeri iterek beni kayganlaştırırken göğsüm inip kalkıyor. Acı ve gerginlik olmadan, istemsiz bir düzeyde buna tepki verdiğimi hissedebiliyorum. Karnımın derinliklerinde bir ağrı olarak başlıyor ve dili klitorisimle oynamak için dışarı çıktığında hiç azalmıyor. İstemeden ya da anlamadan içine gömüldüğüm bir an var. Nick tıpkı öpüşür gibi amımı yiyor, o kadar dilli ve yoğun ki düşünmeye yer kalmıyor.

Parmaklarına bulaşan ıslaklığın ondan çok bana ait olduğunu anladığını biliyorum, çünkü diğer eliyle çılgınca kotunun düğmesini tırmalamaya başlıyor, gözünü kırpmadan kotunu kalçasından aşağı indiriyor, dudakları hâlâ klitorisime ıslak öpücükler konduruyor.

Sonra parmaklarının arasını yalamak için aşağı dalıyor, dilinin istekli ucuyla içime giriyor. İnliyor ve yer açmak için parmaklarını çekip dilini olabildiğince derine sokuyor.

Doğrulduğunda nefesim acıyla kesiliyor ve klitorisimi zonklayan bir ihtiyaç karmaşasına bırakıyor.

Kalçalarımın kıvranışını fark ettiğinde kaybettiğimi anlıyorum, dudaklarındaki tadımı yalarken yüz hatlarına bir hırçınlık çöküyor. "Rica etme zamanı bitti," diyor sikini çekerek. "Ama belki iyi bir kız olursan, sikime boşalmana izin verebilirim."

Bileklerimi bağlara karşı büküyorum, sıkıştığını ve sürtündüğünü hissediyorum, ama düğüm çok güvenli. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, ona dudak bükmek için doğruluyorum. "Onu benden alabilmenin tek yolu bu," diyorum mücadele etmekten nefes nefese kalmış bir halde. "O kadar iğrenç olduğunu bilmek nasıl bir duygu, sırf aletini içime sokabilmek için beni bağlayıp zapt etmek zorunda mısın?"

Eğilerek kendini üstümde tutuyor ve sikini girişime dayıyor. Bir an öylece beni izliyor, sanki soruma hak ettiği değeri veriyormuş gibi. Bakışları çatık kaşlara dönüştüğünde gözünün yanındaki dövme seğiriyor. "İşe yarar."

İleri doğru atılarak, aletinin tüm uzunluğunu zorla içine soktu.

Ben.

Başımı arkaya attım, ani saldırı karşısında ağladım, sırtım kamburlaştı.

Eğer ondan kaçabilirsem. Göğsünden çıkan ses hayvani ve kalçalarını inanılmaz derecede yaklaştırmadan önce bir elini saçlarımda yumrukluyor.

Gerilmek yakıyor ama asıl nefesimi kesen ani dolgunluk hissi. Bedenim kalabalık ve çok sıkı, istila edilmiş ve değiştirilmiş hissediyor ve Nick'in ağzı çeneme dayanmış, dişleri kemiğe sürtünüyor.

"Tanrım, o kadar darsın ki," diye homurdanıyor ve kalçalarını geri çektiğinde -siki göğsümden bir hıçkırık koparıyor- sadece uyluklarımın beşiğine geri çarpıyor ve sert vücudumdaki her kemiği sallıyor. "Geçen seferki gibi olmayacak," diye pantolonunu indiriyor ve tekrar ileri atılıyor. "Bu amcık beni hatırlayana kadar seni sikeceğim." Son sözcükleri boğazımın derisine hırıldayarak söylüyor ve tek görebildiğim, düşmanca bir dalga gibi içime girerken sırtında değişen kaslar oluyor.

İhlalin acısına karşı kendimi sıkıyorum, ama bu sadece homurdanmasına neden oluyor ve onu daha sert, daha derin itmeye teşvik ediyor. Bu seks değil. Bedenlerimizin yaptığı bir kavga. Saldırganlık ve reddetme ve bunun en korkunç yanı -en kötüsü- bedenimin kaybediyor olması.

Ve umurunda değil.

"Siktir," diye tükürüyor, dudakları yanağımın kabarıklığında geziniyor. "Benim için ne kadar ıslandığını hissediyor musun? Beni istemediğini söylüyorsun ama şu haline bak, gerçeği saklamak için ne kadar çok çabalıyorsun."

Dişlerimin sıkılmasından, kalçalarımın sertleşmesinden, gözlerimin kısılmasından, hareketlerindeki tüm ham gücü görmeyi reddetmemden bahsediyor. "Bu bir yalan," diye ısırıyorum.

Parmakları çeneme saplanıyor ve beni sert bakışlarıyla yüzleşmeye zorluyor. "Yalan *olmayan* tek şey bu Lavinia. Bunu ne zaman anlayacaksın?!" Sözcükler sert bir tonda söyleniyor ama alnını benimkine yaslayışı sapkınca nazik. Kalçaları benimkilere doğru yuvarlanıyor ve klitorisime vahşi zonlar gönderiyor. "Seni çok seviyorum. Benim için o sensin."

Boğazımın arkasında bir kaya gibi şişen duyguyu açıklayamıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. Çeneme bir titreme getiriyor. Nefesimi ciğerlerimden çalıyor ve ulaşılmaz bir yere saklıyor. "Nasıl sevileceğini bilmiyorsun Nick." Dürüst olsa bile -hissedebildiği tek sevgi bu olsa bile- bu sevgi yozlaşmış ve budaklanmış ve hissettiğim şey kalp kırıklığı olmalı.

Çünkü bu sevilmeye en yakın olduğum an. Bu bana öyle bir kesinlikte geliyor ki, gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı tembelce akıyor. Elde edebileceğim tek şey bu. Ve bir an için Nick'in neden minnettarlığımı beklediğini anlayabiliyorum. Bu kasabadaki her şey içinde -ailem, Hideaway'deki kızlar, diğer Kraliyet mensupları- Nick benim için en iyisi.

"Yanılıyorsun," diye ısrar ediyor, içime girerken dudakları dudaklarıma değiyor. "Nasıl sevileceğini bu şehirdeki herkesten daha iyi biliyorum. Bana bunu hissetmediğini söyle." Dudakları benimkileri kıstırıyor, şefkatli ama talepkâr.

Kıpırdamadan yattım, sesim yumuşaktı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Yalan bu," diyor, yüzümü izlemek için kendini yukarı kaldırıyor. Uzanıp gözümün kenarındaki bir damla yaşı parmaklıyor ve kalçalarını çeviriyor. "Amın benim için sırılsıklam olmuş Minik Kuş. Beni dışarı itmeye çalışıyorsun çünkü zaten içeri girmeme izin verdin." Başını eğiyor, beni öpüyor ve

Haklı olduğunu bilmem için. Kalçalarımın kıvranmasını ya da ayak parmaklarımın kıvrılmasını kontrol edemiyorum. Midemin çukuruna yerleşen sıvı sıcaklığındaki şehvet atışını durduramıyorum. Bacaklarımın arasındaki zonklamayı, onunla buluşma, ondan alma içgüdüsünü inkâr edecek gücüm yok.

Kalçalarımı ona doğru kaldırıp aletini daha derine sokarken topuklarım yatağa gömülüyor. Ağzı bir solukla ayrılıyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını kullanarak sarsılıyorum, dişlerimi alt dudağının üzerine kenetleyip yumuşak etini deliyorum. Ağzımda kan birikiyor ve Nick acı dolu bir tıslama sesi çıkarıyor.

Ama durmuyor.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve boğazından uzun, hırıltılı bir inilti koparak öne doğru yumruk atıyor. Bir eliyle mememi sıkıyor ama dişlerimi dudağından çekmeye çalışmıyor. Aldı, dili kanlı kesici dişlerimden birinin üzerinde gezinmek için yaladı.

Sonunda pes ettim ve tiksintili bir homurtuyla yüzümü yana çevirdim. "Siktir!" Kanı ağzımda acı ve keskin bir tat bırakıyor ve Nick dilini ustaca çevirerek kanı dudaklarımın arasına geri itmese belki de tüküreceğim. Beni sikerken ağzıma giriyor, daha sert ve daha derin, yumruğu saçlarımın tepesini keskin bir şekilde çekiştiriyor.

Vücudumun bu maskaralığın kurbanı olduğu hemen anlaşılıyor. Nick'in aşkının sahte, sapkın bir şey olması umurunda değil. Bana çarpma şeklini hissediyor -kalçalarının bu sert, acımasız darbelerini- ve görünüşünü görüyor, çaresizlik ve kızgınlığın kutsal olmayan bir evliliği ve tek istediği serbest kalmak.

"Karşı koyma," diye homurdanıyor ve kanını çeneme bulaştırıyor. "Amının bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Bırak gitsin. Ver onu bana."

Başımı iki yana sallıyorum ve bacaklarımın arasında oluşan fırtınayı geri püskürtmek için savaşıyorum. "Hayır."

Bir kolunu bedenlerimizin arasına sıkıştırarak cevap veriyor, parmakları şişmiş klitorisimi buluyor. Sesi gergin bir hırıltıyla çıkıyor. "Gerekirse bütün gece bu amcığı sikerim ama sen benim için boşalacaksın." Ben

Üzgün bir kaçış çabasıyla başımı diğer tarafa çevirdiğimde, kanlı dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Sahiplenilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeni istiyorum."

Yükselen dalgaya karşı dişlerimi gıcırdatıyorum, parmakları klitorisimde sıkı, işkenceli daireler çiziyor. Aleti acımasızca içime giriyor ve bundan kaçış yok. Vücudumdaki her sinir onun dokunuşuyla damıtılmış, merkezime doğru fırlıyor.

Orgazm, kökleri birbirine dolanmış bir sarmaşık gibi içimden sökülüp atılıyor, o kadar keskin ve ani ki bedenimin kontrolünü kaybediyorum, zorla onun altına, etrafına yapışıyorum. Ağzım gergin bir çığlıkla açılıyor ve göremesem bile beni izlediğini hissedebiliyorum, gözlerim ağrıyan zevk patlamasına karşı sıkıca kapalı.

Çıkardığı ses midesinden kopmuş gibi görünüyor; derin, gırtlaktan gelen bir inilti, salıverilmesinin sıcaklığı içimi doldurmaya başladığında tenimde zımpara kağıdı gibi geziniyor.

"Doğru," diye homurdanıyor, başımı her çevirişimde beni takip ediyor. "Her damlasında, Minik Kuş." Sertçe itiyor, siki içimde sarsılıyor. Omuzları bunun gücüyle kabarıyor ve ben onun ne olduğunu görüyorum. Kas ve mürekkepten, sertlik ve yumuşaklıktan, saplantı ve küçümsemeden oluşan titreşen bir kütle. Nick sanki bana uyguladığı bir silahmış gibi orgazm oluyor. Zevk almasına izin verdiğinden bile şüpheliyim, beni zevkini hissetmeye zorlamakla o kadar meşgul ki, eylemin en hayati parçasıymış gibi kendini içime boşaltıyor.

Ve devam ediyor. Ve

devam ediyor.

Onu içimde hissedebiliyorum, boşalırken siki titriyor. Nick tam olarak söz verdiği gibi yapıyor, her damlasını deliğime akıtırken alev alev yanan gözleriyle beni sabitliyor, gidebildiği kadar derine itiyor.

Sonunda bittiğinde -son bir keskin homurtu çıkardığında ve kendini bedenimden kopardığında- her şeyin kontrolünü kaybettiğimi fark ediyorum.

Boğazımdan derin, acınası bir hıçkırık dökülüyor. Sanırım bodrumdaki o geceden beri -belki daha da önce- orada saklanıyordu. Belki de bu hastalık, babam beni o sandığa koyduğundan beri içimde uyur vaziyetteydi. Belki de onu bir kurşun ağırlık gibi yanımda taşıyordum, yerçekimi ve kendi yetersizliğim onu taşımamı yavaşlatıyordu.

Belki Nick haklıdır.

Belki de ben

zayıfımdır.

Bedenim salıverilmesiyle geriliyor, göğsüm korkunç bir feryatla daralıyor. Onu engellemeye, geri püskürtmeye çalışıyorum, ama o pençelerini serbest bırakıyor, yüksek sesli hıçkırıklarla havayı parçalıyor. Bir parçam onu bırakmaya, nihayet göğsümdeki ağırlığından kurtulmaya o kadar hevesli ki.

Ağlıyorum.

Acıyan ve bir kenara atılmış bedenim için ağlıyorum. Kapana kısılmış ve çaresiz -ve evet, Nick haklıydı- üzgün, yalnız ve incinmiş bir şekilde kaybettiğim iki yıl için ağlıyorum. Ağlıyorum çünkü güçlü olabilirim ama çelik bile yeterince baskı altında bükülür. Annem için ağlıyorum ve nedense Leticia için de ağlıyorum. Üçümüzü birbirine bağlayan tek bir şey var ve o da *bu* kadar korkunç bir şey: Hiç istemediğimiz bir Krallığa ait olmak, kullanılmak, *Kraliyet* olmak.

Sanki saatlerce ağlıyormuşum, kederimi derin ve ıslak hıçkırıklarla içimden atıyormuşum gibi geliyor ve belki de onu içimden atmama hiç izin vermemem daha iyiydi, çünkü şimdi hepsini içime geri tıkmak imkansız bir şeymiş gibi geliyor.

Sonunda, devam edemeyecek kadar yorgun düştüm.

Çığlıklar kesik nefeslere, yavaşça burnumu çekmeye ve ağrıyan gözlere dönüşüyor. Artık bedenimi hissetmiyorum, sadece unutuşun cezbedici çekiciliği beni altına çekiyor, soğuk kucağıyla örtüyor.

Uykuya yenik düşmeden önce gördüğüm son şey Nick.

Yatağın yanında duruyor, bir omzunu duvara dayamış. Boxerını giymiş ve kollarını kavuşturmuş, simsiyah bir önkol

Anlaşılmaz bir ritimle esneyip gevşiyor. Beni hiç çözmüyor. Yüzünde bu bakışla pencereden dışarı bakıyor. *Sürünüyor*.

Mutlu görünmüyor. Kızgın görünmüyor. Artık çaresiz bile görünmüyor.

Bana hiç bakmıyor.

Uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce yeterince uzun uyumadığım oluyor. Gözlerim huysuz ve ağrılı hissediyor. Ama sonra, *her şey* ağrıyor. Bileklerim, ayak bileklerim, amım. Hepsi zonkluyor ve sızlıyor.

Dönüp bir elimi yanağımın altına sokana kadar Nick'in beni çözdüğünü fark etmedim.

Gözlerimi kırpıştırarak zifiri karanlık bir odaya açıyorum ve tıpkı geçen gece bana o takip cihazını taktığı zamanki gibi. Nick yatağının ucunda duruyordu, tamamen giyinikti. İzliyordu. Bekliyordu.

Ama bu sefer o konuşuyor. "Ayağa kalk." Ses tonunda bir tonlama yok - beni hangi yeni cehennemin beklediğine dair bir ipucu yok - ama ısırıktan yoksun. Tamamen düz. Silueti kayıyor ve sonra yumuşak ve serin bir şey yanıma konuyor. Remy'nin kapüşonlusu. Bir çift pantolon. İç çamaşırı. Çoraplar. "On dakika sonra benimle orada buluş."

Dönüp odadan çıkıyor ve her şey tekrar aklıma geliyor. Seks. Acı. İstila.

Dölleri bacağımda kurumuştu.

Sanki soru sorma ya da endişe duyma isteğimi kaybetmişim gibi emirlerini mekanik bir şekilde yerine getiriyorum. Beynim otomatik pilotta çalışıyor çünkü düşünüyorum... bu yatağın kötülüğünden ayrılmak anlamına gelen her şey buna değmeli. Çarşaflar sıvılarımızla lekelenmiş; kan, meni, gözyaşı, tükürük. Ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyorum.

Yürümek acı veriyor ve ağrıyan ayak bileklerimin beni ayakta tuttuğunu hissediyorum çünkü tek yapabildikleri bu. Önce külotun, sonra da pantolonun içine girmeme izin veriyorlar. Bileklerim kapüşonluya boyun eğiyor ve kollarımı kolların içine sokmama izin veriyorlar. Kaslarım itiraz ediyor ama kafamı sokuyorum, kendimi kirlenmiş, kırılmış ve şaşkın hissediyorum.

Dışarı çıktığımda Nick merdiven boşluğunun kapısında bekliyor, elinde ayakkabılarım var. Ceketini ve botlarını giymiş, elinde de bir dizi anahtar sallanıyor. "Gel."

Ona nereye gittiğimizi soracaktım ama umurumda olmadığını fark ettim. Ayakkabılarımı giyiyorum ve bir hayalet gibi onu takip ediyorum, yavaş ve ağır adımlarla kuleden aşağıya iniyoruz. İniş canımı acıtıyor olmalı, lanet olası bir ıstırap olmalı ama ben buna karşı hissizim, adımlarım ağır ve zahmetli ama eşit ve inatçı.

Belki de beni öldürecek.

Beklediğimden önce dibe ulaşıyoruz ve kendimi az önce nerede olduğumu merak ederek bir şaşkınlık hissi içinde buluyorum. Kafamın içinde hapsolmuş, düşüncelerime hapsolmuştum. Ama kapıyı itip açtığında her şey silinip gidiyor. Hâlâ gece ya da daha çok sabahın erken saatleri. Endişelenmem gereken bir şey var ama zihnimde ona dokunamıyorum. Artık hiçbir şey acil değilmiş gibi geliyor. Nick'le birlikte SUV'a doğru yürüyorum ve sorulmasına gerek kalmadan yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Yolculuk sessiz ama alışık olduğum gerginlikten yoksun. Nick bir elini direksiyona, diğerini orta konsola koymuş, kıpırdamadan duruyor. Ara sıra yüzünün keskin açıları üzerinde parlayan sokak lambalarının yanından geçiyoruz, ama çoğunlukla sadece bir gölge, hareketsiz ve beliren.

West End'in geçişini izliyorum, şekliyle dikkatimi dağıtıyorum. Geceleri burası farklı: daha sessiz, daha boş, daha karanlık. Sanki Sy'dan ayrılmakla uyanmak arasında bir yerde, tüm dünya sona ermiş, herkes varoluştan çekilmiş gibi.

Sonunda konuştum, sesim çakıl taşı gibi sertti. "Remy'yi bulacak mıyız? Sy'dan haber aldın mı?"

Gözleri yoldan hiç ayrılmıyor, ama çenesinin arka kası bir tikle titriyor. Bana cevap vermiyor ama cipi terk edilmiş bir deponun otoparkına doğru sallıyor. Önümüzdeki eskimiş metale vuran farlar, hâlâ puslu olan gözlerimi neredeyse kör ediyor. Nedense arabayı kapatırken gözlerim Nick'in dirseğindeki dövmeye takılıyor. Tasarım bir daire şeklinde; dışa doğru genişleyen kırmızı güneş ışınları. Bana Remy'nin Lady of Sorrows'unu hatırlatıyor, tüm o noktalar içe doğru saplanıyor.

Motivasyonum olsaydı, yıldızımdaki puanları

sayardım. Belki de bunların hepsi bir rüyadır.

Önce Nick iniyor ve ben de otomatik olarak onu takip ediyorum, beni sabahın dördünde neden terk edilmiş bir depoya getirdiğine dair sadece uzaktan bir endişe duyuyorum. Sanki bana bundan daha kötüsünü yapamazmış gibi bir duyguyu içimden atamıyorum.

Paslı kapılardan içeri girdiğimiz anda yanıldığımı anladım.

"Hayır." İçgüdüsel olarak iki adım geri atıyorum ama Nick arkamda, beni ileri doğru itiyor. "Hayır, hayır, hayır..." Bu bir rüya değil. Bu lanet olası bir kabus.

Elli metre ötede babam ve Perez duruyor, bekliyorlar.

Hava ciğerlerimi acı veren bir panikle terk ediyor ve dönüp mavi gözlere iri iri bakıyorum. "Benden vaz mı geçtin?" Sesim paslı ve yırtık ve bu onun hatası. Sanki bu yeterli değilmiş gibi. Sanki beni tatmin edici derecede kırmamış gibi...

Dümdüz karşıya bakıyor, ölü gözlü ve hareketsiz. "İstediğin buydu."

Nefesim daha hızlı geliyor çünkü onu hissedebiliyorum. Babamı hissedebiliyorum, o kadar yakın ve kötü huylu ki, konuştuğunda onu net ve berrak bir şekilde duyabiliyorum.

"Yaygara yapma, Lavinia."

Sesten irkiliyorum, yılların anıları bir yük treni gibi acı ve öfkeyle bana geri dönüyor. "Nick..." Elimi gömleğine soktum ve

Sesimin çatlamasından gurur duymuyorum ama umurumda da değil. Yüzümdeki tüm renklerin gittiğini hissediyorum. "Beni onlarla gitmeye zorlama."

Hiçbir şey söylemiyor.

Hayatımda pek çok derin yere battım ama hiçbiri bunu sorduğumda kendimi düşürdüğüm kadar derin değildi, "Lütfen? Daha iyi olacağım." Dudaklarının tepesi hayalet gibi seğiriyor ve gömleğini yumrukluyorum, onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine sıçradığımda utanç duygusunu tamamen kaybediyorum.

Başını çeviriyor.

Dudaklarım kirli sakallı, pürüzlü bir çenenin üzerinde kekeliyor, gözlerinde artık hiçbir şey olmadığını görebileceğim kadar yakın. Öfke, istek ya da hayal kırıklığı yok. Eskiden onun baskıcı özleminin ağırlığı altında olmanın Nick'in en kötüsü olduğunu düşünürdüm. Kendini beğenmişliği, talepkâr doğası, hükmetme ihtiyacı... Hepsi canımı sıkıyor ama hiçbiri beni ne kadar ciddi bir şekilde istediği kadar değil.

Ama şimdi daha iyi biliyorum.

Bu Nick'in en kötü hali. Soğuk duruşu, alnındaki kibir kıvrımı, tamamen umursamazlığı. Beni isterken de kötüydü, şimdi istememesi de dehşet verici.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "*Lütfen*. Lütfen, Nick?" O kaya parçası boğazıma geri dönüyor, kot pantolonunun düğmelerini karıştırmaya başladığımda gözlerimi sulandırıyor. "Senin için iyi olacağım. Seni iyi hissettireceğim, yatağında uyuyacağım, ne istersen vereceğim. Beni sevmene izin vereceğim, ben-"

Kendini benden uzaklaştırıyor, beni soğuk beton zeminde bırakıyor ve tek yapabildiğim zavallı, atılmış bir oyuncak gibi ona bakmak oluyor. Güzel Nick'in kırık oyuncağı, düşmanlarımızın önünde kendimi küçük düşürüyorum. Çöp, tıpkı herkesin benim için her zaman söylediği gibi.

O soğuk, anlamsız gözleriyle bana bakıyor ve açıklanamaz bir şekilde spor salonundaki o anı düşünüyorum. Spot ışıklarının altında duruyordum. Acımasız adamlardan oluşan bir kalabalığa bakıyor ve hiç hakkım olmayan bir yakınlık hissediyordum. Gözyaşları fışkırıyor ama taşmıyor. Onları

içime alıyorum, karanlık yerlerine geri sokuyorum, yarıklarımı

onların sefaleti. Birkaç gün önce akşamı Remy'nin felsefe ders kitaplarından biriyle geçirdim ve kendimi bir bölüme dalmış buldum. Zamanın yokluğunun yaşamın yokluğu olduğunu öne sürüyordu ve saatlerce kablolara ve dişlilere bakarak bunun düzeltilip düzeltilemeyeceğini merak ettim.

"Beni öldürdün," diyorum ona, sesim de Nick'in görünüşü kadar uyuşmuş. "Bunu kendin yapacak cesaretin olmayabilir ama bu onu daha az doğru yapmaz." Sözlerime söylediğim kadar inanıyorum ve bu kaderi küçük, zayıf bir sürtük gibi dizlerimin üzerinde kabul etmeyi reddederek ayağa kalkıyorum.

Babamla yüzleşmek için döndüm.

Forsyth'de bir yerde saat işliyor. Ama benim için değil.

31

Nick

Onu asansörde duymaktan daha kötü.

Dizlerinin üzerine çöküp yalvardığında, gözleri bana öyle bir çaresizlikle parladığında düşündüğüm şey buydu.

onu kapıp götürme dürtüsünü engellemek için yumruklarımı kıvırmak zorunda kaldım.

Olan oldu.

Onun bana öyle baktığını görmenin beni tatmin etmediğini söylemek yalan olur. Çaresiz ve çok istekli. İstesem bana sakso çekerdi ve bunu babasının önünde yapardı. Yalvarıp yakaracaktı. Sonunda bunca yıldır duymaya aç olduğum kelimeleri söyleyecekti.

Seni seviyorum, Nick.

Ama sahte olurdu.

Bir zamanlar bu beni çok rahatsız etmezdi bile. Kelimeler yeterli olurdu - dudaklarındaki kıvrım, dilindeki ismimin şekli. Bu fanteziyle bir sorunum olmazdı. Ama şimdi daha iyi biliyorum. Bir hayalin peşindeyim, dalgalı serap asla ulaşamayacağım bir yerde.

Lavinia Lucia beni asla sevmeyecek ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Açılmadığı için ondan nefret ediyorum. Kendisinin en derin parçalarını benden uzak tuttuğu için ondan nefret ediyorum.

Aletimin etrafında zevkten kasılacak kadar zevk aldığı ve sonra bu yüzden ağladığı için ondan nefret ediyorum. Bana asla bir şans vermediği için ondan nefret ediyorum, ama en önemlisi, sadece parçalanmış, eksik parçalarımı görebildiği için ondan nefret ediyorum. Hayatlar aldım, cesetleri parçaladım, fahişeleri tacizci John'dan tacizci John'a sürükledim, ama hiçbiri bana onun kadar değersiz hissettirmedi.

Ya günlerimin geri kalanını bu kesinliğe karşı savaşarak geçiririm, acımın yükü altında mosmor olana kadar kararlı olurum ya da bunu yaparım.

Perez bir adım öne çıkıyor, gözleri çenesinin altındaki soluk deri parçasına odaklanıyor. Onu acılı, soluk soluğa bir karmaşa halinde becerirken orada bir iz bırakmıştım ve gözlerindeki küçümseme titreşiminden bunu fark ettiğini söyleyebilirim. "Demek onu bir tura çıkardın, ha, Bruin? Söylendiği kadar iyi geçmemiş olmalı." Sırıtarak onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Anladım. Harika göğüsleri var ama biraz kemikli. Yine de onu şişmanlatacağım - onu yatağa zincirleyeceğim, içine birkaç bebek koyacağım. İş görür."

Lavinia aramızda kaskatı duruyor, ne ileri ne de geri hareket etmek istiyor ve ben de belimdeki silahı çekip bu pisliğin kafasına bir kurşun sıkma içgüdümü bastırmak zorunda kalıyorum. Ona dokunduğu, ona sahip olduğu, onu döl çöplüğü gibi kullandığı düşüncesi... içimin yanıyormuş gibi kıvranmasına neden oluyor. İçimde yükselen öfke dalgasının tek kurtarıcı lütfu, yakın zamanda hamile kalmayacağını bilmek. Parasını ödediğim implant hala kolunun üst kısmında güvenli bir şekilde duruyor. Sağ kolunun alçıda olması ve bandajın hala kestiğim parmağın üzücü kütüğünü gizliyor olması kesinlikle yardımcı oluyor.

Ona sadece ben izin verdiğim için sahip olabiliyor.

"Onu geri verme konusunda bu kadar nazik davrandığına göre, sanırım malımı kirlettiğin gerçeğini görmezden geleceğim." Ama adam ona yaklaşıp kolunu tutmak için uzandığında, kadın başını kaldırır

Geri. Bir mil öteden geldiğini görebiliyorum - kullanmayı sevdiği gücü ve onu kullandığı çarpıcı doğruluğu açıkça hatırlayabiliyorum.

Adamın suratına tükürüyor.

Bir anlık bir durgunluk oluyor, Perez'in gözleri çarpmanın etkisiyle irkilerek kapanıyor. Dudaklarım istemsizce seğiriyor, ama sonra yumruğunu sıkıp yanağına indiriyor ve onu tökezletiyor.

Geçen gece ona tokat atmayı pek düşünmemeye çalıştım. Lordların izci adamıyla buluştuğum için gergin ve sinirliydim, kendimi çok gergin bir ip gibi hissediyordum. İp kopacaktı - ona değilse bile başka bir yere. Bunu yapmak iyi hissettirmiyordu. Hiçbir tatmin duygusu yoktu. İçten gelen bir haz yoktu.

O zamandan beri iki saatten fazla uyuyamadım.

Bu yüzden silahımı çektiğimde, öfkenin bir kısmı işe yaramaz bir şekilde içime yöneliyor, hala zayıf olduğum için, Lavinia'ya sadece en çürümüş yanlarımı gösterdiğim için kendime kızıyorum.

Ama namluyu doğrulttuğum kişi Perez.

"Bırak onu, Bruin." Lionel geride durmuş, kendi tabancasını çekmişti. "Bu işi karıştırmana gerek yok evlat. Yürü git."

Lavinia'nın kendine gelmesini izlerken, "Ben senin lanet olası oğlun değilim," diye bağırıyorum.

Perez ona yönünü tam olarak bulması için zaman tanımıyor ve onu saçlarından yakalamak için ileri atılıyor. "Merak etme," diye yüzüne doğru hırlıyor. "Eninde sonunda senden iyi bir küçük orospu yapacağım."

Bütün geceyi başlatan yorumu hatırlayarak kelimeye karşı irkiliyorum.

"Birinin kaltağı olmakta çok iyisin."

Lionel emrettiği için çekip gitmiyorum. Uzaklaşıyorum çünkü uzaklaşmazsam onlardan birini öldüreceğimi biliyorum. Derimin altında canlı bir tel gibi kayıyor, parçalama ve yok etme ihtiyacı. *Kargaşa*. Bu Güney Yakası'nın yolu. Ama Batı Yakası'nın da yolu bu. Forsyth'in yumrukları her zaman karşılık verir.

Ama elim kolum bağlı.

Depodan kovalanıyormuşum gibi hızla uzaklaşıyorum, direksiyonu öyle sıkıyorum ki eklemlerim ve tendonlarım sızlıyor.

Ulaştığım ilk kırmızı ışıkta, avucumun topuğunu direksiyona vuruyorum. "Siktir!" Yumruğumun altında Perez olmasını dileyerek tekrar yapıyorum. "Sikeyim, sikeyim, *sikeyim*!"

Keşke geri alabilsem diyorum ama ne anlamı var ki? Onu yatağımda zincirli tutmanın mı? Bebeklerimi onun içine koymanın? Gözlerindeki ışıltının yavaş yavaş kaybolmasını, ölü, boş bir şeye dönüşmesini izlemek mi? Benim istediğim Lavinia bu değil.

Yüzüme tekme atan kızı istiyorum. Ona sahip olamayan erkeklerin suratına tüküren ağzı bozuk küçük pisliği istiyorum. Kendisine dokunma cüretini gösteren bir adamın karnını deşecek bir kaltak istiyorum. Onunla ilgili sevdiğim her şeyin bir şekilde bana duyduğu nefretten kaynaklanıyor olması ironik bir durum. Ama *lanet olsun,* onun yumuşaklığını hissetmeyi o kadar çok istemiştim ki. Geceleri onu kendime doğru çekmeyi ve onun tatlı kokusuna gömülmeyi. Aptalca, onun şefkatini hayal etmiştim. Saçlarımda gezinen parmaklar. Boynumun derisine bastırılan öpücükler. Benden zevk alırken vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığını.

Depoyla aramda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakarak şehri yarıladığım sırada arandım. Ekrana bir göz atıyorum ve dişlerimi gıcırdatarak cevap vermeye çalışıyorum. "Ne?!" Ağabeyimin Düşes'ten tek taraflı olarak kurtulma kararıma nasıl tepki vereceğiyle uğraşmaya hazır değilim. Dizlerinin üzerinde onu bırakmamam için bana *yalvarırkenki* görüntüsü hâlâ hastalıklı bir slayt gösterisi gibi retinalarıma kazınmış durumda.

"Nick. Kayalıklara gelmeni istiyorum," diyor Sy, sesi alçak ve beni kısa kesen bir ağırlıkla dolu. "*Hemen,*" diye vurguluyor ve sesindeki o gerginliği biliyorum. Tate'in ölümünden beri her gece duyuyorum, ağabeyimin telefondaki sesi, korkunç bir şeyle kalın.

Bir an bile düşünmeden frene basıp keskin bir U dönüşü yapıyorum, lastikler kaldırımda gıcırdıyor. Kayalıklar kasabanın dışında, nehre bakıyor. Yıllardır oraya gitmemiştim, ikisinin de gittiğinden şüpheliyim. "O...?"

"O..." diye durakladı, sesi sertti. "O iyi değil, Nicky. Onun ihtiyacı var... Yardımına ihtiyacım var."

Sy, Güney Yakası'na gitmeden önce keder, meydan okuma ve incitme dürtüsüyle kör olduğumdan beri bana bu isimle hitap etmedi. İki yıl bu dürtümü yenemedi ve yeneceğinden de şüpheliyim ama bana kardeşimin de aynı şekilde acı çektiğini öğretti.

"On dakika içinde orada ol," diyorum ve gaz pedalına basarken telefonu kapatıyorum.

Yolculuk sessiz ve Lavinia'nın şampuanının hala kulübede kalan yaygın kokusuyla dolu. Onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, eski toprak yola ulaştığımda önümdeki göreve odaklanıyorum. Patikadan aşağı dönüyorum, çukurların ve kayaların üzerinden istediğimden daha yavaş gidiyorum. Saat sabahın dördünü biraz geçiyor; açık hava meraklıları için çok erken, buraya eğlenmeye gelen kabadayı liseliler içinse çok geç. Biliyorum, çünkü biz *de* o çocuklardık. Farlarım açıklığı kestiğinde, arabayı Sy'ınkinin yanında durduruyorum, çakıllar fışkırıyor. Remy'nin motosikleti ağaçların arasındaki dar açıklığın yanında, kayalıkların Widow's Rock denilen kısmına giden patikada. Hava karanlık ama gözlerim kolayca alışıyor, ufukta asılı duran büyük ay bana yol gösteriyor. Eğim dik, ama tepede düzleşiyor, zemin sarp bir granite dönüşüyor. Yıllardır buraya çıkmamıştım ama Remy'nin sinir krizi geçirmeye geldiği yerin burası olması sürpriz değil.

Burası her şeyin başladığı ya da sanırım bittiği yer. Burası öncesi ve sonrası. Aramızdaki kırılmaya neden olan yer. Lavinia ile geçirdiğim cehennem gibi geceden sonra buraya çağrılmam neredeyse şiirsel bir his.

Her yerde ölü kızlar var.

Son birkaç haftanın Remy için bir birikim olduğu açıktı - rüyalar, alemler, saçma sapan konuşmalar. Belki Duke'a geçişi yüzünden, belki de *o,* etrafımızda dolaşan, temkinli ama inatçı başka bir kız yüzünden. Belki de buna hazır değildi.

Kesinlikle değildim.

Uzaktaki figürlere yaklaşırken, Remy'nin soluk ay ışığının aydınlattığı uçurumun kenarında bir ileri bir geri volta attığını fark ediyorum. Parmaklarının arasında bir sigaranın koru yanıyor, gözleri kırmızı ve morumsu lekelerle çevrili. Serbest elini saçlarına götürmüş, onları vahşi tepeler halinde çekiştiriyor. Burada neler olduğunu anlamak için gözlerinin içine bakmama gerek yok. Üzerindeki düzensiz akımı hissedebiliyorum. Kardeşim birkaç adım ötede duruyor, boynu gergin, elleri yanlarında düz. Sakin ve kontrollü kalmaya çalışıyor ama Remy çok derin bir havuzun kenarında yatan canlı bir tel gibi.

"Hey," diyorum hafifçe, kayanın üzerinden geçerek, "neler oluyor?"

"Nicky," diyor Remy, beni görünce gözleri parlıyor. "Her şeyi çözdüm. Yani, çoğunlukla- *çoğunlukla* çözdüm. Bazı şeyler hâlâ..." Sigarasının közü işaret parmağı ve başparmağı arasında sallanırken şakağını dürtüyor. "Hâlâ çok tuhaflar ama sanırım anladım." Sy ve ben gergin bir şekilde Remy'nin kenara doğru adım atıp aşağıyı işaret etmesini izliyoruz. "Şuna bak. Şuna bakın."

Kardeşime bir bakış atıyorum ama o sadece dudaklarını gergin bir çizgiye bastırıyor. "Daha fazla yaklaşmama izin vermiyor," diyor alçak sesle.

Ama Remy onu duyar ve arkasını dönerek, "Çünkü beni dinlemiyorsun Sy! Ben deli değilim!" Bana dedi ki, "Sana göstereceğim, Nicky. Sana göstereceğim ve o zaman anlayacaksın."

Sy'ın gözleri benimkilere kayıyor ve tamamen sessiz, ama bana gönderdiği mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde anlıyorum. Onu sakinleştirmek, hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Omuzlarımı dikleştirerek kayaya doğru yürüyorum, omurgam Remy'nin yaydığı enerji akımlarıyla dalgalanıyor. Ben yaklaştıkça huzursuzlaşıyor, uzaklaşıyor ama sonra geri dönüyor, dar, yarıda kesilmiş daireler çizerek yürüyor. Ben yaklaştıkça daireler daha da daralıyor, ta ki uzanıp omzumu tutana ve beni kenara doğru itene kadar.

Hiçliğe doğru dik bir düşüş, aşağıdaki nehir sessiz ve durgun, zar zor dalgalanıyor. Sanki etrafımızdaki hava nefesini tutmuş, esinti bile yok.

"Bak," diyor Remy, garip bir beklentiyle nefesi kesilmiş bir halde. "Şuna bak, aşağıda."

Omuz silkerek kenardan daha iyi bakma şansım oldu. "Nehir bu, Remy."

Keskin, sinirli bir ses çıkarır. "Nehre bakma; nehrin üstünde ne olduğuna bak."

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum, bir tekne ya da bir figür bulmaya çalışıyorum - suyun gece gökyüzündeki yansımasının fonunda belirgin bir şey. Ama hiçbir şey yok. Başımı şaşkınlıkla sallayarak ona bakıyorum. "Aşağıda hiçbir şey yok."

Oflayarak sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp arka cebine uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. Göz gezdirmeye başlıyor ve ekranı çevirip yüzüme doğru tuttuğunda, bir dizi tuvalin fotoğrafını görüyor. Bunlar odasındakiler, gece gökyüzünün yarım kalmış resimleri. Artık hep bundan bahsediyor. Gökyüzüne düşmekten. Yıldızlara doğru uçmak. Böyle saçmalıklar.

"Yıldızlar," diyor ekranı yaklaştırarak. "Anlamıyor musun?" Bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri geniş ve umut dolu. Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki gergin, sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve bir parmağını nehre doğru itiyor. "Ben yıldızların içine düşmedim! Yansımayı hatırlıyordum, Nicky. Lanet olası *nehre düştüm.*" Gözleri parmağının ucunu takip ediyor, yüz hatlarında sert ve lanetli bir şey beliriyor. "Yüzeye çıktığımı hatırlamıyorum. Bayılmış olmalıyım ya da

Kafamı vurdum, emin değilim." Parmakları saçlarını çekiştirmeye devam ediyor, alnı kırışmış.

Omzumun üzerinden duymakta zorlandığı belli olan Sy'a bakıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

Bu soru onu daha da kızdırmışa benziyor. "Dinlemiyorsun!"

"Dinliyorum!" Ellerimi iki yana açarak bağırıyorum. "Ama senin Bana bir şeyler anlatmaya başla Remy, çünkü şu anda uçurumun kenarında duran bir deli gibi görünüyorsun! Cidden, dostum, bir saniyeliğine kendine gel!"

Parmakları hala saçlarında ve sonra ovuşturmaya başlıyor. Asık suratla kaşlarını çatar. "Tamam, bu adil."

"Sana inanıyorum," diye söz veriyorum, çünkü Remy'nin sorunu hep buydu. "Böyle dolambaçlı bilmecelerle konuştuğunu ve herkesin seni sildiğini biliyorum, ama ben değil." Gözlerimin içine baktığından emin olduktan sonra ekliyorum: "Ben *asla.* Sadece bana üzerinde çalışabileceğim bir şey vermelisin."

Bu, boynundaki gerginliğin bir kısmının kanamasını sağlıyor gibi görünüyor. "Sana gösterebilirim." Birdenbire uçurumdan uzaklaşıp kayanın kuzey tarafına doğru yürümeye başlıyor. Sy'a bir bakış fırlatıyorum ve onu takip ediyoruz, ama sadece yemyeşil otların granitle buluştuğu sınıra kadar.

"İşte," diyor sigarasını çimlere doğru tutarak. Adam bakıyor, sesi hırçınlaşıyor. "Sarı çiçekler." Yabani otlar gibi dağılmış bir yığın kır çiçeği var ve karanlıkta bile onları annemin geçen gece masasına koyduklarından ayırt edebiliyorum. "Burada yatıyordu" diye eklediğinde Remy'nin vücudu bir ürpertiyle titriyor.

Sy ve ben tam olarak aynı anda Tate'ten bahsettiğini anlıyoruz, ikimiz de keskin bir hava patlaması emiyoruz. İstemeden de olsa kendimi onu hayal ederken buluyorum. Onun bedenini. Cansız ve soğuk. Öldüğünün ertesi günü buraya gelip kanı, yani kanıtı bulmaya çalıştım.

Kayanın üzerinde öldüğünü düşündüm.

Ve sonra Remy, "Onu gördüm." der. Başını eğdi, dalgın görünüyordu. "Çok huzurlu görünüyordu. Sanki... yıldızları seyrediyordu."

"Ne?" Sy şaşkın bir ifadeyle ona bakar. "Onu bulduklarında sen burada değildin Remy. Saint Mary'deydiniz-"

"Onu bulduklarında burada değildim," diye araya giriyor. Aramıza baktığında, "Onu vurduklarında buradaydım" derken hiç de deli gibi görünmüyor.

Tepkim anında geliyor, ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Kim?"

Remy başını sallar. "Sürekli gördüğüm kırmızı ışıklar... Sanırım onlar arka lambalardı. Silahın patladığını hatırlıyorum. Onu burada yatarken gördüğümü hatırlıyorum. Silahın kokusunu, gölün siyah camını ve sonra nehre düştüğümü hatırlıyorum." Bana bakıyor, gergin ama tamamen aklı başında. "Sanırım kaçmaya çalışıyordum, Nicky."

"Bunu teşvik etme." Sy burnunun kenarını ovuşturarak bana söyledi. "Tate kendini öldürdü, Remy. Bunu sen de biliyorsun. Bunun hakkında konuşmuştuk."

Remy itiraz edemeden, "Bu neden şimdi ortaya çıkıyor?" diye sordum. Başından beri polisin saçmaladığını biliyordum. Tate'in bunu kendine yapmasına imkan yoktu. İzi yoktu. Sy buna asla inanmadı. Remy mi? O gitmişti, kilit altındaydı. İki yılımı Güney Yakası'nda ipucu arayarak, pislikleri eşeleyerek geçirdim. Evden iletişimde olduğum tek kişi babamdı. Manny Perilini tanıdığım herkesten daha iyi sır saklardı ve benim sırrımı da ancak onu haberdar edeceğime, her hafta kontrol edeceğime söz verirsem saklardı. Bazen ona bulvarda dolaşan kağıt parçaları ya da söylentilerle geliyordum ve bir bulmaca gibi konuşup bir bağlantı bulmaya çalışıyorduk.

Ama Lordlar temizdi.

Şey... temiz değil. Daniel'ın dolabında o kadar çok iskelet vardı ki, adeta bir anıt mezar işletiyordu. Ama hiçbiri Tate'le bağlantılı değildi.

Bu da beni, varlığından haberdar olsalar bile, onu umursadıklarından şüphelendiriyor.

Remy bana acımasız bir bakış atarak cevap verdi. "Babam. Onun bir numaralı kuralı nedir?"

Sy ve ben bunu avucumuzun içi gibi biliyoruz ve otomatik olarak ezberden okuyoruz. "Skandal yok."

Maddox ailesi eski bir ailedir. İtibar. Miras. Gelenek. Güç. Ve hiçbiri bu konuda Remy'nin babası kadar katı değil. Sy ve ben bunu çok komik bulurduk -Timothy Maddox sorunlu oğlunun peşinden koşar, her türlü kabalık kırıntısını bastırırdı. Bir balığa hava aldırmaya çalışan birini izlemek gibiydi.

Remy cebinden başka bir şey çıkarıyor, katlanmış bir kâğıt parçası. Düz bir şekilde kapatıp bana ve Sy'a doğru itti. "Bu, Tate'in cesedi bulunmadan üç saat önce yapılmış bir sevk raporu. Birisi yol boyunca dolaşan genç bir erkek görmüş. Okuyun."

Kâğıdı alıyorum ve kelimeleri seçebilmek için gözlerimi kısıyorum, ama Sy elinde telefonuyla çoktan orada, ekranının ışığıyla sayfayı aydınlatıyor. Sevkiyat kaydı, güneye giden bağlantı yolu boyunca yönünü şaşırmış birini bildiren bir çağrıyı tanımlıyor. Yaralı. Islak. Kişi...

"Kuzenin mi?" Kafamı kaldırdım ve Remy başını sallıyordu.

"Beni aldı ve... Sanırım bir şeylerin ters gittiğini anlayınca beni babama götürdü." Uzaklara, nehre doğru baktığında çenesi geriliyor. "Gerisini biliyorsun. Babam beni Saint Mary's'e yatırdı ve orada ne olduğunu bilmiyorum ama... bir şey yaptılar." Dövmeli parmak eklemini şakağına batırarak yüzünü buruşturdu. "Bir çeşit zihin kontrolü."

Sy sonunda konuşur, sesi kurudur. "Zihin kontrolü mü? Remy, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?"

Ama kulağa hiç de saçma gelmiyor.

Yani, evet, zihin kontrolü olayı öyle. Ama Timothy Maddox'un bu şehirdeki herkesten daha fazla parası var ve Remy'nin zihni kırılgandı.

En iyi arkadaşının vurulmasına tanık olmadan önce. Beynine biraz travma verip onu tamamen değiştirelim mi? Remy'nin neyin gerçek olduğuna dair ipuçlarını kaybettiğini görebiliyorum.

Kâğıdı tekrar katlayıp Remy'ye, "Başka ne hatırladığını söyle," diye soruyorum.

Gözlerinde bir sevinç ve rahatlama ışıltısı beliriyor ve şöyle başlıyor: "En iyi kısmı da bu. Çünkü atladım - atladığımı biliyorum - ama şöyle bir şey var: yalnız değildim." Sy'ın mırıldandığı küfrü duymazdan gelerek uçuruma doğru koşuyor ve takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor. "Yıldızlar, değil mi?" Suya bakarken sesi nefes nefese ve fazla canlı geliyor. "Vinny'yi gördüm ve bana onları hatırlattı, çünkü benimle birlikte yıldızların içine düştü. Hatırladığım ilk şey buydu. Rüyamda gördüm."

Sy yetişiyor, yüzü buruşuyor. "Bekle, Lavinia'nın burada olduğunu mu söylüyorsun?"

Adını duyunca midem bulanıyor ve bir an için onun şu anda nerede olduğunu -ona dokunuyor mu, canını yakıyor mu, beceriyor mu- merak etmeye o kadar dalıyorum ki Remy'nin cevabını neredeyse kaçırıyorum.

"Lavinia'yı görmüyordum," diyor, aramıza bakarken gözlerinde vahşi bir coşku var. "Başka biriydi. Vinny'nin saçlarına, dudaklarına ve gözlerine sahip olan biri."

Sy, "Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor ama benim beynime çoktan kazındı bile.

Remy omzunun üzerinden nehre bakmak için döner, gözlerini bir hayalet kaplamıştır. "Leticia Lucia ile birlikte bu uçurumdan atladığım anlamına geliyor."

~

Şafağın loş ışıkları altında, yorgun ve sürüklenerek kuleye geri dönüyoruz. Kapının kilidini açıyorum, bir yandan da bunun ne kadar anlamsız olacağını düşünüyorum. Çoğunlukla, yukarı koşup Lavinia'ya kız kardeşinden bahsetme dürtüsüyle savaşıyorum - aslında anlatacak pek bir şeyim

olmamasına rağmen. O da isteyecektir.

Yine de duyuyorum. Bir şekilde bunu biliyorum. Tıpkı şu anda her neredeyse, yaptıklarımdan dolayı benden nefret ettiğini bildiğim gibi biliyorum.

Merdivenleri ağır adımlarla ve beynimizin tik taklarıyla yavaşça çıkıyoruz. Eğer Leticia, Remy ve Tate o gece Widow's Rock'taysa, nedenini bir türlü anlayamıyorum. Leticia Kuzey Yakası Kraliyet ailesindendi. Belki onlardan birini öldürmek için oraya gitmiştir. Belki Remy yanlış anlamıştır. Belki onunla birlikte atlamadı, belki Remy onu itti. Belki de Remy *onu* itti. Belki Leticia Tate'i öldürdü ve Remy de onu uçurumun kenarına kadar takip etti.

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor ve onu durduran tek şey son kapıdan geçip sessiz, karanlık, boş bir oturma odasına adım atmak oluyor. Remy ve Sy içeri girip anahtarlarını bırakma, ayakkabılarını ve ceketlerini çıkarma ritüellerini yerine getirirken bir an öylece duruyorum. Edindiğimiz bu yeni bilgi kırıntıları uğursuz bir şekilde etrafımızda asılı duruyor.

Her nasılsa, daha fazla soruyu gündeme getirdiler.

Sonra Remy döner merdivenlerden çatı katına çıkmaya başlar.

Son zamanlarda bunu daha sık yaptığını fark ettim -kalçasının yanındaki mürekkepli yıldızı kontrol etmek için onu arıyor- bu yüzden beni şaşırtmıyor. Yine de aşağı indiğinde beni geriyor. Endişeli görünmüyor bile, yatak odama doğru ilerliyor.

Ancak dışarı çıkıp kendi evine üstünkörü bir göz attıktan sonra bana döndü. "Vinny'yi gördün mü?" Gözleri çan kulesine açılan kapıya kayıyor ve bir cevap bile beklemiyor.

Ona doğru yürümeye başladı.

Anahtarlarımı gürültüyle kapının yanındaki kaseye bırakıyorum. Sanırım artık bunu yapabilirim. Sanırım silahı belimden çıkarıp masanın üzerine bırakmamda ve önce şarjörü çıkarmamda bir sakınca yok.

"Lavinia burada değil."

Anons kısık ve ciddi bir sesle yapılıyor ve ikisinin dönüp bana baktığını görmekten çok hissediyorum.

Uzun bir sessizlik oldu ve ardından Sy'ın savunmacı sesi duyuldu. "Onu ben bıraktım. Ayrılmadan önce kilitli olduğundan emin oldum."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum, onun üzerinde kıvranırken nasıl göründüğünü hatırlıyorum.

Ama Remy daha anlayışlı ve alt basamaktan ağır bir şekilde inerek gözlerini bana dikti. "Ne yaptın Nicky?"

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp rutin işlerle meşgul oluyorum. "Kontlarla bir anlaşma yaptım."

Sonunda bakışlarımı Remy'ninkilere çevirdiğimde, çenesinin gerginliğiyle karşılaşıyorum, yüz hatlarını bir anlayış ifadesi kaplıyor. "Onu onlara sen verdin."

Önce bir şey söylemedim, kendimi açıklamak zorunda olduğum için sinirliydim. Hepimiz onun kendilerinden çok bana ait olduğunu biliyorduk, ama şimdi bana beklenti içinde bakıyorlar ve bir açıklama bekliyorlar. "Lionel onun için geliyordu zaten. Bilmediğimiz bir tür anlaşma vardı. Onunla Daniel arasında bir saçmalık. Ben sadece onu bir yolculuktan kurtardım."

Remy seğiriyor.

Ve sonra bana doğru son sürat koşmaya başladı.

Remy bana çarpmadan önce ne benim ne de Sy'ın tepki verecek zamanı vardı. Elleri gömleğimi yumrukluyor, dudakları hırıltıya dönüşüyor. "Ne yaptın sen? Ne yaptın *lan* sen?!"

Onu ittim, "Neden umurunda ki?!" diye bağırdım. İkiniz de onu istemediniz bile! Başka bir Düşes bulabiliriz." Bir müttefik bulma umuduyla Sy'a baktım. "Verity'yi istiyordun, değil mi? İşte sana fırsat."

Sy hararetle, "Verity'yi istediğimi hiç söylemedim," diye açıklıyor.

Ama Remy parmağını göğsüme sokuyor, gözleri alev alev yanıyor. "O hepimize ait. Onu satmak sana düşmez."

"Evet, öyle." Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Lavinia benimdi. O her zaman *benimdi*!" Remy ve Sy'ın arasına bakıyorum ve onlara

dürüstlüğümle. "Bizi istemedi. Beni istemedi, ikinizi de istemedi ve kesinlikle burada kapana *kısılmak istemedi.* Ne yapacaktım ki? Sokak ortasında vurulması için onu serbest mi bırakacaktım?" Nefes almakta zorlanıyorum, göğsümdeki sancıya aldırmıyorum ve kelimelerin ağzımdan acı bir şekilde dökülmesine izin veriyorum. "Ona istediğini verdim."

Remy başını sallıyor, bana nefret ettiğim o şekilde bakıyor. Sanki ona ihanet etmişim gibi. Sanki beni tanımıyormuş gibi. "Ona ihtiyacım var."

Yüzüm allak bullak oldu. "Ona *ihtiyacın mı var*? Tanrı aşkına, onu tanımıyordun bile!"

"Beni yerde tutuyor!" diye karşı çıkıyor, sesinde bir çaresizlik tonu var. "İkiniz de bilmiyorsunuz bile. Çan kulesine çıktığımda burada değildiniz ama-" Duraklıyor, gözleri Sy'a kayıyor ve gözlerinde kafamı karıştıran bir vahşilik var. "Neyin gerçek olduğunu anlayamadım. Yukarıdaydım." Tavanı işaret ediyor. "Uçurumun kenarındaydım ve atlayabilirdim. Eğer bu rüyadan uyanmak ve tekrar Tate'e sahip olmak anlamına gelseydi, hemen atlardım."

Sy şaşkınlıkla ona bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kolumu kestiğim gün." Remy kolunu uzatarak iki mor yara izini gösteriyor. "Olay çan kulesinde oldu ve atlayacaktım. Kendimi öldürmek için değil," diye vurguluyor Sy. Yapmak istediğim şey bu değildi. Ama her şey birbirine karıştı ve bu bir cevap gibi göründü."

Sy fiziksel olarak itilmiş gibi geri adım atıyor, yüz ifadesi dehşete dönüşüyor. "O lanet kuleden mi atlayacaktın?"

Remy tartışmak ister gibi görünüyor, ağzı birkaç başarısız inkâra dönüyor. Ama yapmıyor. Gözle görülür bir şekilde onları bastırıyor ve cevap olarak Sy'ın gözlerinin içine bakıyor. "Evet, öyleydim. Ama o beni durdurdu." İfadesi aceleci bir şekilde öne atılıyor. "Nedenini açıklayamıyorum. Belki de hafızam karıştığı için onu kız kardeşiyle karıştırmışımdır. Ya da belki de kimse sorma zahmetine girmezken o neler olduğunu anladığı içindir. Ama

onun yıldızına baktığımda - puanları saydığımda..." Ellerini geniş bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor ve elleri bacaklarına doğru gevşekçe iniyor. "Yardımcı oluyor. Yardımcı oluyor."

"Öyleyse üzerime yıldız dövmesi yap," diye deniyorum, zihinsel olarak en yakın mürekkepsiz deri parçamın nerede olabileceğini kategorize ediyorum.

Remy bana alaycı bir bakış attı. "Alınma kardeşim ama aynı şey değil. Onun tenine ihtiyacım var. Bana öyle bakma," diyor Sy'a.

"Onun tenine ihtiyacın yok," diyor Sy, alay ederek. "Sen sadece onun amını istiyorsun." Remy karşılık veriyor, "Sanki sikini hiç kaldırmamış gibi davranma."

Sy patladı, "Belli ki artık bizim sorunumuz değil! Ve şahsen, iyi ki kurtulduk. O bir karmaşadan başka bir şey değildi. Kendine yeni bir deri bul, Remy."

Remy ikimizi izliyor, çenesi geriliyor, sonra hışımla uzaklaşıyor, kapıyı duvarı titretecek şekilde çarparak yatak odasında kayboluyor. Sy da sessizce aynı şeyi yapıyor, yavaş ve düz bir çizgide odasına giden yolu tutuyor.

Onlar gittikten sonra, sadece ben kalacağım.

Boş çatı katına bakıyorum, yaptığı battaniye yuvasının altında vücudunun şeklini görebildiğimi hayal ediyorum. Kafamın arkasındaki bu rahatsız edici soru ne zaman kaybolacak merak ediyorum. Nerede o? Ona ne yapıyorlar? Kıçlarını mı tekmeliyor? Özgürlüğüne mi kavuşuyor?

Düşüncelerim parmaklıkların arasından görünen minik beyaz bir pençeyle bölünüyor. Bir sisin içinde yürür gibi döner merdivene yaklaşıyorum, her adımı başka bir şey yapmayı tercih ediyormuşum gibi atıyorum. Burası karanlık, ama başım platformun yüksekliğini aşar aşmaz onu görüyorum.

Arşidük-Archie- battaniyesinin etrafında bir daire çiziyor, kokluyor, arıyor.

Ben ayrıldığımda aşağıdaydı, yani bir şekilde o güdük bacaklarıyla merdivenlerden yukarı tırmanmayı becerdi.

"Burada değil," diyorum ona, onu aradığını bilerek. "Gitmek zorunda kaldı."

Archie bana dönüyor ve sonra cılız bir kedi yavrusu ağlaması çıkarıyor.

Platforma doğru çekildim, onun alanına bir göz attım. Temiz ama dağınık. Alet kutusu çan kulesine açılan kapının yanında duruyor. Yanında da horoloji ile ilgili bir yığın kitap. Yuvasına doğru yürüyorum ve eğilip yastıkları kaldırıyorum. Altında Lionel'in döşeme tahtalarının altından çaldığım kutu var, bantları hâlâ sağlam bir şekilde yerinde duruyor. Yanımda, Archie ayağıma tırmanıyor ve küçük kafasını bacağıma vuruyor. Ona bakıp yanağını yanağıma sürtmesini izliyorum ve bir an kendimi bir daha şu anki kadar bok gibi hissedip hissetmeyeceğimi düşünüyorum.

Hem yavru kediyi hem de kutuyu alıp kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum, aşağıdaki soğuk ve sessiz kulede sıcak bir hatırlatma. Üçümüzün arası uzun zamandır bozuktu. Lavinia aramıza giren başka bir kama gibiydi ve görünüşe göre kız kardeşi de öyleydi.

Odama dönerken Archie yanımda kıvranırken bir şekilde Kuzey Yakası'nın en iyi arkadaşımın cinayetine karıştığını düşünüyorum ve onu kimin öldürdüğünü bulmaya her zamankinden daha kararlıyım.

32

Lavinia

Perez ve bir başka Kont olan Lars beni babamın ayaklarının dibine attılar. Ciğerlerime geri çekebilmeyi dilediğim küçük, acı dolu bir ses çıkarıyorum. Artık evimdeyim -bu kelime ne anlama gelirse gelsin- ve

Amos'la göz göze gelmek için başımı kaldırdım. Çok uygun. Kulağımın altındaki takip cihazıyla ben de bir köpek olabilirim. Tüm kabadayılığıma ve meydan okuma girişimlerime rağmen, geldiğim yer burası. Tam da babamın beni istediği yere.

Zayıf, yenilmiş ve onun çizmesinin altında.

Ağladığım için şimdiden pişmanım. Yalvardığım için. Yalvarışlar. Bu günün geleceğini biliyordum ama Nick'e yalvararak kendimi bu kadar küçük düşürdüğümü ve bu durum karşısında bu kadar demoralize olduğumu fark etmemiştim. Aşağılanma hâlâ boğazımda acı bir şekilde düğümleniyor ve buna hakkım olmasa da ihanet de bir o kadar keskin bir şekilde canımı yakıyor. Ona güvenmemi söylemişti. Benimle ilgileneceğine, beni koruyacağına söz verdi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum; *biliyordum ama* yine de...

Bir parçam buna inandı. Öyle olduğunu biliyorum, çünkü yaşadığım acıyı ancak bu şekilde açıklayabilirim.

"Onu öylece teslim mi ettiler?" Lars, Perez'e soruyor. Bizimle burada, babamın malikanesinde tanışmıştı, o yüzden hiçbir şeyden haberi yok. "Bunu neden yapsınlar ki?" Lars zeki biri, hakkını vermeliyim. Sesinde buna pek güvenmediğini gösteren bir alaycılık var. Çok kolay; Truva atı olabilirim.

Babama bir bakış, onun da bu şüpheciliği paylaştığını doğruluyor.

Perez, ayakkabısının burnuyla, "Bruin onun kukusunu bir tur attı," diyor. Kıçımı dürtüyordu. "Ondan istediğini aldı ve sonra da onu bir kenara attı. Şaşırdık mı?" Son cümleyi kuru bir şekilde söylüyor ve nedense benden çok Dükleri kınıyor gibi geliyor bana. Gerçi Perez yine de bir şeyler söylemiyor değil. "Mallardan pek etkilenmemiş olmalı."

"Onu ayağa kaldır," diyor babam, pelüş deri koltuğuna çökerek. Bardağındaki buzun şıngırtısını, havaya yayılan burbon kokusunu şimdiden duyabiliyorum. Güçlü, itaatkâr eller beni yerden kaldırıyor ve babam "Bana bak" diye emrediyor.

Meydan okurcasına çenemi kaldırma dürtüsü yok. Ona siktirip gitmesini söyleme dürtüsü yok. Ne anlamı var ki? O her zaman kazanır.

Gözlerimi yere sabitlediğimde, Perez'in sert parmakları çenemi kavrıyor ve gözlerimi yukarı doğru zorluyor.

Babamın yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Bu aileyi utandırmak için ne kadar ileri gittiğine şaşırmamalıyım, ama West End serserileriyle birlikte olmak? Her zaman beklentileri aşmayı başarıyorsun. Sevgili kızım; Forsyth'in amcığı." Elini Amos'un iri kafatasına dayayıp alay ediyor. "Görüyorum ki hâlâ bir yüz karasısın. Lucia isminin acınası bir temsilisin. Ben-"

"Ne yapmalısın?" Çenemi Perez'in elinden çekiyorum. "Benden kurtulmak mı? Takas mı edeyim? Satmak mı? Bunların hepsini yaptın ama yine de buradayım. Bu cehennem çukuruna geri döndüm."

Bardağına vuruyor, parmağındaki yüzük gürültüyle şıngırdıyor. "Başka bir seçeneğim olsaydı, inan bana, kabul ederdim. Perez hâlâ seni almaya istekli. Onu istediğim gibi bir Kont haline getirmek için çok fazla zaman harcadım.

onu senin yükünden kurtarmak için aile işi." Bana bir bakış fırlattı. "Aile bir bağ anlamına gelir ve ne kadar tatsız olsa da sen bu bağı oluşturuyorsun."

Karanlık, mizahtan yoksun bir kahkaha atıyorum. "Şu anda Forsyth Kraliyet Ailesi'ni işgal eden onca yetenek ve deha varken," diye başımı sallıyorum Perez'e, "ve bu dokuz parmaklı salak cidden yapabileceğinizin en iyisi mi? Bu aileyi utandıran tek kişi sensin."

"Kararlarımı sorgulamaya cüret etme!" diye bağırıyor, öfkesi aniden alevleniyor. "Tüm bu kaos Leticia kaybolduğunda başladı-"

"Sence bu o zaman mı başladı?" Ona açık açık bakıyorum. "Tanrım, hâlâ bir yarasa kadar körsün."

Gözleri kısılıyor ve alt dudağımı ısırıyorum, kan tadı alacak kadar sert bir şekilde. "Her zaman kıskanç küçük bir velet gibiydin, değil mi? Kendine güvensiz ve küçük, tıpkı annen gibi." Hafifçe öne eğiliyor ve Amos da onunla birlikte kayıyor. "Kız kardeşin senin elli katın değerinde. Güçlü, yetenekli ve Lucia ismine sadık. Bunu kanıtlayamam ama onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgin olduğunu biliyorum."

"O zaman bir kez daha yanılıyorsun." Perez'in eli boynuma yapışıp beni uyarıyor ama ben dişlerimi sıkıyorum. "Leticia şımarık ve kindardı, tıpkı senin gibi, ama ben ona hiçbir şey yapmadım. O kaçtı."

Babamın ağzı seğiriyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Ona gümüş tepside sunulan güç, zenginlik ve nüfuz dolu bir gelecekten mi kaçtı? Kabul ediyorum, daha iyisini beklerdim. Çöp olabilirsin ama yine de benim kanımdansın. Lucia'nın kurnazlıktaki ustalığının bir kısmının bir şekilde sana da geçmesini umuyordum." Dişlerini sıkıyor. "Yazık."

"Gerçek bu." Ona nottan bahsetme zahmetine girmiyorum, çünkü kendi gözlerimle görsem bile babama hak vermek zorundayım. Bunu düşünmek beni üzüyor ama haklı. Kimse onun kendisinden ve imparatorluğundan deli gibi kaçtığına ya da Tanrı korusun, ağza alınmayacak bir şey yaptığına inanmaz. Kaçışını görebiliyorum ama iki yıl sonra babamın kolunun ne kadar uzanabileceğini biliyorum. Bu kadar uzun süre saklanmasının imkânı yok. "Belki de

Değerli Tisha'nı uzaklaştırmış olma ihtimalinle başa çıkabilirsin ama ben daha iyisini biliyorum. Sen bir engerek değilsin; bir yılansın. Zehirin var, dişlerin yok."

Perez'in parmakları acıyla boynuma saplanıyor. "Ben onun dişleriyim," diye alay ediyor. "Biraz saygı göster."

"Peki şimdi ne olacak?" Acıya karşı dişlerimi sıkarak soruyorum. "Sen kazandın. Yirmi bir yaşındayım. Düğün ne zaman?"

"Olacak," diyor sandalyede arkasına yaslanarak. "Eninde sonunda."

Kelime havada asılı kalıyor ve paranoya omurgamdan yukarı tırmanıyor. Gözlerim odanın içinde dolaşıyor, şömineye, babamın masasına bakıyor, hesap yapıyor.

Perez bile "Bekle ne?" diyor.

"Henüz evlilik için uygun değilsin Lavinia. Lordların bu meydan okuyan tavrını senden söküp alacağını sanıyordum. Daniel'ın daha fazla zamanı olsaydı kesinlikle yapardı," diye düşünür, "ama Killian'ın acı çekmek için aynı yeteneği yok. Ve Dükler," yüz hatları sertleşiyor, "Nicholas Bruin evim pahasına tribünlere oynayabileceğini düşündü. O zaman karşı çıkmadım çünkü küçük haydutun diğerlerinin yapmadığı işi yapacağını düşündüm." Gözleri beni içine çekti, dudağının kıvrımında hoşnutsuzluk vardı. "Ama hayır, sen hâlâ her zaman olduğun gibi zor bir kızsın. Kendine bir baksana. Bir Dük'ün bile ilgisini çekemedin - bir avuç alttan beslenen." Başını sallayarak bardağını masaya koydu ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bence bir hafta yeter."

Yüzümün rengi soluyor, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. "Bir *hafta* mı?"

Ama başını sallayarak, "Evet, sanırım şimdilik bir haftalık zaman aşımı yeterli olacaktır.

İçinde bulunduğunuz durumu düşünmek için biraz zamanınız olduğunda tekrar değerlendireceğim."

Dizlerim çökmekle tehdit ediyor. Göğüste hiç üç günden fazla kalmamıştım ve bu zaten imkansızdı. Orada bir hafta beni öldürür.

Ama beni mümkün olan en yavaş, en kötü şekilde öldürecek. Garip bir şekilde, bana gelen ses Sarah'ya ait.

"Biz her gün savaşıyoruz. Ama Düklerimizin aksine biz kazanmıyor ya da kaybetmiyoruz. Acı gerçek şu ki, mücadele asla bitmez."

Şömineye doğru bir hamle yaparak taşa dayalı demir demiri kapıyorum. Amos ani hareketime hırlayarak anında ayağa fırlıyor ve Lars'ın elinin bir avuç saçıma dolandığını hissediyorum. Ama kimseye zarar vermeyi planlamıyorum. Ne köpeği, ne babamı, ne Lars'ı, hatta ne de Perez'i.

Sadece kendim.

Kazığı yüksekte tutup göğsüme doğru saplıyorum, bu işi sonsuza dek bitirmeyi umuyorum. Bir zamanlar annemin bunu yaptığı için, yani canına kıydığı için korkak olduğunu düşünürdüm. Şimdi ne olduğunu anlıyorum.

Son bir dövüş ve sonunda işimiz bitecek.

Ne yazık ki, sivri uç göğüs kafesimi delip geçtiği anda -sadece birkaç santimetre- Perez tarafından yere yatırılıyorum, elimden demiri alırken yüzü öfkeyle buruşuyor.

"İnsanların benim eşyalarımla oynamasından gerçekten yoruldum," diye homurdanarak elindeki demiri bir kenara fırlattı. Başımı geriye doğru çekerek, "Hayatını almak sana düşmez. Ne zaman ölmeni istersem o zaman ölmüş olacaksın, daha erken değil." Bir koluyla ayağa kalkıyor, diğer koluyla kafamın yan tarafına çarpıp kulaklarımı çınlatan sert bir alçıya sarılmış.

"Onu yukarı götürün," diye sesleniyor babam ve ben hemen kaçmaya çalışıyorum, ayaklarım her şeye ve her şeye çarpıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, çırpınıyorum ve kırılıyorum. "Öldürün beni, sizi korkaklar!"

"Bana başka seçenek bırakmadın Lavinia." Kollarıyla beni zapt etmeye çalışan Lars'a başıyla selam veriyor. "Onu nereye götüreceğini biliyorsun evlat."

İşlerini kolaylaştırmıyorum, Lars ve Perez beni dolambaçlı merdivenlerden odama doğru çekerken ayaklarımı korkuluklara çarpıyorum. Kafamı Lars'ın omzuna vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum ve sinirli bir homurtu çıkarıyorum

ondan. Babamın çalışma odası ile yatak odam arasındaki o kısa mesafe boyunca savaşıyorum. O kadar sert savaşıyorum ki kemiklerim ağrıyor, o kadar sert ki parçalama ve incitme içgüdüsünden başka bir şey görmüyorum.

Sonra sandığın önüne geldim ve her şey bir korku dalgası halinde içimden döküldü.

Sandık anneme aitti. O kadarını biliyorum. Nereden aldığını ya da yatağımın ayak ucunda nasıl bu kadar kalıcı bir demirbaş haline geldiğini bilmiyorum, ama kendimi bildim bileli burada olduğunu, günlerimi etrafından dolaşarak, ne pahasına olursa olsun kaçınarak geçirdiğim uğursuz, kötü niyetli bir varlık olduğunu biliyorum.

Perez üst kapağı kaldırıyor, çalışan tek kolunu sallayarak açıyor. Bana dönerek gülümsüyor, tüm dişleri ve acımasızlığıyla. "Merak etme bebeğim. Sonunda birlikte olduğumuzda sana bunlardan daha iyisini alacağım. Yaşlı kadınım için her şeyin en iyisi."

Lars beni kaldırıp içeri itiyor, kolları tüm uzuvlarımı küçük alana itiyor ve s o k u y o r . Direnişimin vahşeti içinde tek başarabildiğim bir parmağımı kurtarmak oluyor.

Kapak üzerine çarparak kemiğin çatlamasına neden olur.

Uluyorum, göğsüme bastırmak için onu içeri çekiyorum, ama dışarıda Perez'in göğsüme vuruşunu duyabiliyorum, sesi tahtada gürlüyor.

"O benim kolum için, seni orospu!"

Onlar gittiğinde, parmağımdaki donuk, zonklayıcı acı bile beni bu kadar sıkı bir şekilde hapsedilmiş olma hissinden uzaklaştırmaya yetmiyor. Gençken daha iyiydi. Daha fazla alan, daha fazla hava. Şimdi dizlerim göğsüme o kadar yakın sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum. Boğulma hissinin hiçbir mantığı yok. Tahtaların arasındaki yetersiz yarıklardan ışık sızıyor, bu da havanın içeri girebileceği anlamına geliyor ve g i r e m e s e bile, çığlık atarak ve nefes nefese kalarak israf etmektense burada olanı korumak daha mantıklı olurdu.

Ama buradayken aklım mantığı asla kavrayamıyor.

Hemen nefes almaya başlıyorum, bacaklarım açılmak için o kadar çaresiz ki açmazsam ölebileceğimi düşünüyorum. Bir insan bundan nasıl kurtulabilir? Bir insan nasıl olur da vücudunun serbest kalma isteğinden dolayı patlamaz? Bu nasıl mümkün olabilir? İnanılmazlık telaşıyla zihnim bana bunun mümkün olmadığını söylüyor. Bu mümkün değil. Burada, bu sefil cenin pozisyonunda kıvrılmış bir halde, avazım çıktığı kadar bağırarak öleceğim ve bu yavaş, işkenceli, acı verici olacak.

Paslandığımı böyle anlıyorum. Bu korkuya, bu dehşete, bu lanet olası kesinliğe maruz kalmadan çok uzun zaman geçirdim. Bir noktada bunu zihnimden kovmuştum, aptalca bir şekilde *yeterince* özgür olduğuma inanıyordum. Bundan eminim, çünkü birdenbire o asansör, kıyaslandığında cennetin vücut bulmuş hali gibi görünüyor.

Dayak başlamadan önce iki dakika dayanabileceğimden şüpheliyim.

Tekmeliyor ve vuruyorum, bir çığlık boğazımı tırmalarken vücudumun herhangi bir parçasını tahtaya doğru fırlatıyorum. Yumruğumu kıvırıp tüm gücümle göğsümün ön tarafına bastırmak canımı acıtıyor olmalı diye düşünüyorum ama gerçekten hissedemiyorum. Zihnim artık çaresizlikle dolu, ayaklarımı ve dizlerimi işe yaramaz bir şekilde eskimiş tahtaya vuruyorum. Uzuvlarımla duvarlar arasında işe yarar bir kötü muamele uygulayacak kadar mesafe bırakamasam da, kendimi tekrar tekrar yumuşak, acılı bir et ve sefalet kütlesine dönüştürüyorum.

"...mücadele asla bitmez."

Bu çılgınca savaşın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, kaslarım protesto için çığlık atıyor ve ben vurdukça vuruyor. İki saat mi? Üç saat mi? Dört saat mi? Sadece mücadele etme ve çığlık atma dürtüsünün durdurulamaz olduğunu biliyorum. Bedenim saf, damıtılmamış bir iradenin titreşimine dönüşüyor ama nafile.

"Biz ödül almayız, Lavinia..."

Tahtaların arasındaki ışık daha parlak ve keskin hale geliyor. Bu tanıdık görüntü, göğsümün içindeki nükleer ihtiyacı yavaş yavaş hafifletiyor. Onun yerini ciğerlerimin yanması alıyor, boğulmaktan yeni kurtulmuşum gibi havayı yudum yudum içime çekiyorum. Burayı biliyorum. Işık eğimlerini tanıyorum. Yoğunluğu. Tonu. Açıyı. Bu öğleden sonra ışığı,

Yani yaklaşık on iki saattir duvarlara karşı savaşıyorum. Daha önce hiç bu kadar uzun süre dayak yememiştim.

İçimden ürpertici bir nefesle sızıyor ve rutini hatırlamamı sağlıyor. Zaman. Zamanı saymam gerekiyor. Bir başlangıç ve bir son, bir alfa ve omega var ve bu bir saatin akrep ve yelkovanı gibi işliyor.

"Bizim için hiç ganimet yok."

Karanlığın içinde nefes nefese, düşüncelerimi bir perde gibi etrafımda topluyor, bir kitap -bir kaçış- bulmak için zihnimi karıştırıyorum.

Ve sonra yeni bir geri sayıma başlıyorum.

Yedi gün.

Zihnimi böylesine korkunç yerlere götüren SADECE mutlak karanlık, neyin uyanık neyin uykuda olduğunu bilememek değil. Beni etkileyen, ara sıra ortaya çıkan enerji dalgalanmaları - etrafımdaki dirence karşı koyma dürtüsü - çünkü bunlar bana ne olduğumu hatırlatıyor. Kıvrılmış, kapana kısılmış, çaresiz.

Keşke sessiz olsaydı ve kalbimin '*buh-bump... buh-bump' sesi* bana hayatta olduğumu hatırlatmakta bu kadar kararlı olmasaydı. Keşke bu kayıtsızlığın içine batarak rol yapabilseydim. Nefes alıp veriyorum ama asla yeterince derin değil, göğsüm vücudumla aynı şekilde daralmış durumda. Yeterince yer yok, asla yeterli alan yok. Ve yalnızım, çok yalnızım.

'Buh-bump... buh-bump'

Nabzımın ritmine göre bir melodi mırıldanıyorum - Remy'nin çizim alemlerinden birinden tanıdığım sert ve hızlı bir şey. Felsefe ders kitabını ve solipsizm üzerine okuduğum bir pasajı düşünüyorum; kişinin kendisinin gerçekten var olan tek şey olduğu inancı. Bunun tam tersinin ne olduğunu merak ediyorum. Simülasyon teorisi mi?

Dayakların arasında bu küçük lokmalarla dikkatimi dağıtıyorum. Bedenim savaşamayacak kadar yorgun ve yenik ama zihnim hâlâ çabalıyor. Ciğerlerim hala benim için nefes alıyor. Güneş doğmaya ve batmaya devam ediyor.

Altı gün.

Vites değiştiriyorum, omurgamın tabanında başlayan acıyı tetikliyorum, yakıcı bir kor gibi sıkı bir yanma. Buna odaklanmamaya, daha iyi şeyler düşünmeye çalışıyorum ama her şey o kadar küçük, o kadar karanlık, o kadar sıcak ki...

Dur. Odaklan. Ayak parmaklarımı esnet. Parmaklarımı kıvır. Boynumu bükmek. Yapabildiğim küçük şeyler. Ona kadar say. Yirmiye kadar. Burası ve orası arasındaki boşluğa, her şeyin daha az zor geldiği ve düşüncelerimin hafifçe adım attığı yere. Babam bir dahi. Bu ceza... Daha kötüsü olamaz. Her şeyden soyutlanmak. Işık, hava, insanlar, aşk, nefret. Hayatta kalmak için hepsine ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlıyorum, hava ve yiyecek kadar.

Bu, ikinci gün bana gelen şaşırtıcı netlik.

İnsanlara ne kadar ihtiyacım var. Bundan ne kadar nefret ettiğimi. Ellerinin, dillerinin ve tenlerinin nasıl hissettirdiğini. *Hayır! Hayır!* Kafamı kutunun kenarına çarptım. Dükler benim halkım değil. Hiçbir zaman da olmadılar.

Derin bir nefes alıyorum ve saymaya başlıyorum.

Beş gün.

"PSST," diye duyuyorum. Bir parmak beni sertçe dürtüyor. "Uyan."

Başımı sallıyorum ve yorganın altında daha derine gömülüyorum. Yorganlar sıkıca sarılmış, bacaklarım hareket edemiyor. "Uyumaya devam et," diye mırıldanıyorum.

"Bir sırrım var," diye fısıldıyor. "Duymak istemiyor musun?"

Leticia sırları sever, tıpkı döşeme tahtalarının altındaki gizli yeri gibi. Onları duymayı, anlatmayı, saklamayı, istiflemeyi seviyor. Onlar onun gösterişi, para birimi.

"Pek sayılmaz." Battaniyeyi geri itmeye çalışıyorum, ama yerinde sıkışmış. Konuşurken her zaman gözlerini görmek zorundayım. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın tek yolu bu. Genellikle söylemiyor. Bir süre uğraştıktan sonra pes ediyorum, "Ne sırrı?" diyorum.

"Ben gidiyorum," diye

cevap veriyor. "Neden?"

Ben soruyorum. "Nereye?"

"Sana söyleyemem." Tabii ki söyleyemem. "Ama yakında gideceğim."

"Seni bulacak," diyorum, ikimiz de bunu zaten biliyor olsak da. Kaçış yok.

"Bu sefer değil. Eminim." Hâlâ onu göremiyorum ama nefesini alnımda hissediyorum ve bu beni saldırısını beklerken kıvranmaya itiyor. "Ama bana bir iyilik yap." Gözlerim bu şaşkınlığa karşı kenetleniyor, çünkü Leticia benden iyilik istememesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Biz düşmandan daha

kötüyüz. Biz bir aileyiz.

"Ne?" Onu görebilmeyi dileyerek soruyorum.

Cevabı garip, yoğun bir sesle geliyor. "Ona ödet."

Battaniyeyi itip çekiyorum, bu sefer onu çıkarıyorum ve şimdi onu görebiliyorum - sadece gözlerimi açabiliyorum ve...

'Buh-bump... buh-bump'

Karanlık. Mutlak karanlık. Nefesim kesiliyor ve donup kalıyorum, felç oluyorum ve hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Ama gözyaşını hissediyorum, yanağımda sıcak, göğsümün dibine doğru bir yol açıyor. Rüya gerçek değildi ama kâbus gerçek.

Dört gün.

BU BENİ KIRMAKLA İLGİLİ, diye düşünüyorum, parmaklarım kapakla yan taraf arasındaki kıvrımı karıştırmaktan uyuşmuş ve çiğ. Babam kırılmamı istiyor. Hep istemiştir. Leticia ve ben küçükken, bizi birbirimize düşürür ve bir kazanan seçerdi. Herhangi bir konuda olabilirdi. Kim nefesini en uzun süre tutabilir. Kimin daha iyi not aldığı, ayakkabılarının daha parlak olduğu. Asla kimin en iyi olduğuyla ilgili olmazdı, o zaten Leticia olarak bilinirdi. *Her zaman* Leticia. Ben mi? Yarışmanın amacı beni kırmaktı. Sonuç ne olursa olsun, ne kadar alçalırsam alçalayım, asla yeterli değildi. Beni Lordlara gönderdi, esarete itti. Tecavüz ve saldırılar yetmeyince, en diplere atıldım. Dükler.

Dizlerimin üzerindeyken bile yeterli gelmedi ve şu an bulunduğum yere bakın. İşe yaradığını düşündüğü tek yer. Sert ağaçların üzerinde belli belirsiz ayak sesleri duyduğumda tek düşündüğüm bu. Hâlâ burada olmama ne kadar kızacak. Susuzluk beni hala ele geçirmedi mi? Bir dahaki sefere beni nasıl kırmaya çalışacak? Beni kimin üzerine atacak? Yoksa sonunda bıkacak ve beni sonsuza kadar kilitleyecek mi?

Beni bu ıstıraptan kurtaracağına inanacak kadar iyimser değilim.

Ayak sesleri gelip gidiyor, odayı geçiyor, şifonyerimin yanındaki gıcırdayan döşeme tahtasının üzerinden geçiyor. İşte o zaman halüsinasyon gördüğümü, başka bir rüyanın içinde olduğumu fark ediyorum. Babam ya da askerlerinden biri olsaydı, bu sandığı çekip açar ve beni artık ağırlığımı taşımak istemeyen titrek bacaklarımın üzerinde dışarı sürüklerlerdi. Gözlerim ışığa dayanamayacak, ciğerlerim temiz hava vaadiyle patlayacak ve ben ağlayacağım. Buradan çıktığımda hep ağlarım, zayıf ve cesaretim kırılmış bir halde, içimde bir damla bile umut kalmamış bir halde.

Dışarı çıkmak nedense içeri girmekten her zaman daha aşağılayıcıdır.

Gerçek olmadığını böyle anlıyorum. Babam bunu gerçekten bitirmek isteseydi, kendini bu zevkten mahrum bırakmazdı.

Üç gün.

Başımı tekrar yana çarparak kendimi uyanmaya zorluyorum.

'Buh-bump... buh-bump'

Rutinime başlıyorum: gerinme, sayma, kafamda bir pasaj okuma. Ama ritüelim anahtar deliğinin üzerindeki ışığın parlamasıyla kısa kesiliyor. Nefesimi tutuyorum, diğer taraftaki adam için kendimi hazırlıyorum.

Üst kapak öyle aniden açılıyor ki, aptalca bir hareketle ondan uzaklaşıyorum ve gözümü kör edici ışık parıltısına doğru acı içinde kısıyorum.

"Bu ne lan?" diye alçak ve tiksinti dolu bir ses nefes alıyor.

Bu ne babam ne de bir asker. Adam devasa ve elleri beni yukarı kaldırmak için göğsüme, bedenime uzandığında, kendimi buna karşı koyma içgüdüsünden yoksun buluyorum çünkü kokusu içime işliyor.

Ahşap ve soğukluk, nane alt tonu ve agresif bir şekilde erkeksi bir şey.

"Sy?" Boğazım kuru ve kırılgan, şüpheci bir vıraklamayla çıkıyor. Homurdanarak beni göğsümden dışarı sürüklüyor ve dizlerim onun sertleşmesine neden olan bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Ama şimdi ışık gittiği için yüzünü görebiliyorum ve bu çok garip. Bu adam eskiden beni tiksintiyle ürpertirdi. Nefretine karşı beni geri çekerdi. Eskiden kötünün de kötüsüydü, kaçınılması ve etrafından dolaşılması gereken bir şeydi.

Ve şimdi kendimi ona doğru fırlatıyorum, ağlamaya başlarken kollarımı boynuna doluyorum. Ağlamak istemiyorum. Aslında tüm vücudum ağlamamak için kendini zor tutuyor, ama ağlamam sıkı, tiz hırıltılar halinde boynunun sıcaklığına kaçıyor ve kontrol edemiyorum. Ellerini iki yana açtığını görmekten çok hissediyorum, vücudu kaskatı ve o kadar katı ki ona yaslanmakta hiçbir sorun yaşamıyorum.

"Beni öldürmezdi," diye haykırıyorum, o kadar şiddetli titriyorum ki kendi sesimde duyuyorum. "Ölmeme izin vermezdi, vermezdi-"

"Ş!" Sy tıslayarak avucunu sırtımın ortasına bastırıyor. "Sessiz olmalısın!"

Ama günlerdir içimdekileri serbest bırakıyorum ve artık buna engel olamayacağım. Dişlerimi gıcırdatıyorum, ama kuru hıçkırıklar titreyerek dişlerimin arasından kaçıyor.

Sy'a daha sıkı sarılıyorum, sanki onun gücü ve kararlılığı içinde kaybolabilirmişim gibi.

"Nefes al, histeriksin!" diye tersleyerek beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. "Eğer baban bizi duyarsa, en azından birimiz kesinlikle ölmüş olacak." Başımı sallıyorum ve beni geri çekip gözlerimin içine bakıyor, Umarım çenemi söyleyecek kadar açamadığım şeyi anlar.

Duramıyorum.

Bir kez daha her şeyin doğruluğunu sorgularken, o anlamış gibi görünüyor, gözlerini kasvetli bir anlayış dolduruyor. Ağzı sıkı, acımasız bir çizgi oluşturuyor. "O zaman seni boğmam gerekecek. Seni bu şekilde merdivenlerden indiremem."

Cevap vermeme zaman bırakmadan arkamdan dolanıyor ve güçlü bir kolla boynuma sarılıyor. Ön kolunun nefes borumu ezdiğini hissetmek neredeyse rahatlatıcıydı. Diğer avucunun başımın arkasına bastırdığını hissetmek, hava kaynağımı kesmek, görüşümü sivilceli ve karanlık hale getirmek.

Benden mücadele etmemi bekliyorsa, etmem.

Her şey kararmadan hemen önce, zamanı ve ne kadarını ödünç aldığımı düşünüyorum. Bedelini düşünüyorum ve ödeyip ödeyemeyeceğimi merak ediyorum. Bunu düşünürken kendimden geçiyorum ama panik yüzeyin altına, ulaşılamayacak kadar derine iniyor.

Kıpırdanmaya başlamadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, vücudumun sert ama rahat bir şeye sürtündüğü ve korkmuş, temkinli bir şey gibi uykudan uyandığım. Göz kapaklarım beceriksizce kalkana kadar bir arabanın arka koltuğunda olduğumu, sokak lambalarının hızla geçtiğini fark ediyorum. Bakışlarım gidip geliyor ama sürücünün şekline odaklanmayı başarıyorum. Sy'ın yanağının kıvrımına, kalın kaşının eğimine, radyoyu kapatmak için uzandığında kahverengi teninin altında değişen kaslara.

Buraya uzanıp uzun bir süre onu izliyorum, sessiz ve hareketsiz. Bu ironinin doruk noktası, ama şimdi hareket edebildiğime göre, hareket etmek istemediğimi fark ediyorum. Belki de

hissetmeye hakkım olmayan bir güven duygusu. Belki de sadece yenildim. Belki de pes etmek böyle bir şeydir.

"Remy'yi kurtardın." Sesinin alçak gürültüsü beni ürkütmüyor. Bir dalga gibi üzerime geliyor, altımdaki boşluklara gömülüyor. "Sana kazık attıktan sonra bile. Hideaway'de yaptıklarından sonra bile. Her şeyden sonra bile." Kırmızı ışıkta durdu ve ağzının kıvrımı gergin ve dalgındı. "Verity bunu yapamazdı. Bu onun hatası değil. Sadece onunla nasıl başa çıkacağını bilemezdi. Çıldırırdı, kaçardı."

Arka koltukta dönüp bana bakıyor, arabanın gölgeleri gözlerini kapatıyor. Benden nefret ettiğini bilsem de -tehlikeli ve incitici şeylerle dolu olduğunu bilsem de- daha önce hiç bu kadar rahatlatıcı bir şey görmediğim düşüncesine kapılıyorum.

"Ama muhtemelen yapmamak için her türlü hakka sahip olmana rağmen etrafta dolaştın ve onunla konuştun. İşte gerçek sadakat budur." Işık yeşile döndüğünde yola geri döner ve gaza basarak hızlanır. "Sen artık bizim Düşesimizsin, Lavinia. Ve bu her zaman senin için geleceğimiz anlamına geliyor."

Nick'in bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum.

Ön camdan uzakta, meydan okurcasına havaya yükselen kuleyi görebiliyorum. Donmuş elleri sanki bir gün nefes almış ve 7:32'nin yapabileceğinin en iyisi olduğuna karar vermiş biri gibi görünüyor ve şimdi hareketsiz durmaktan memnun, Forsyth'e bakıyor, elleri dokunmaya çok yakın, bir alkıştan önceki anda asılı duruyor.

Sessizce gözlerimi kapatıyorum.

Sıfır gün.

TEŞEKKÜRLER

Sam:

Tüm sevgimiz olağanüstü beta ekibimiz Crystal P, Lisa ve Nikki'ye gidiyor. Onlar bu tehlikeli yükseklikteki travma kulesinin harcıdır. Angel Antics okuyucularına: Siz muhteşem sürtükler saatimizin işlemesini sağlıyorsunuz. Angel ve benim burada sohbet ederken ne kadar sık "Umarım bunu beğenirler!" dediğimizi asla anlayamazsınız. Evet, umarız bunu beğenirsiniz. Ve burada oturup bunu ARC ekibimize dağıtmak için çok heyecanlıyım, ki onlar bir yazarın isteyebileceği en iyi tezahürat ekibi. Yardımlarınız, nezaketiniz ve cesaretlendirmeniz için hepinize çok teşekkür ederim. Ayrıca, bunun 300 kelimesini yazdığı için kedim Crowley'e de çok teşekkürler. Evet, hepsi '3' rakamıydı çünkü num-pad'ime tünemeyi seviyor ama yine de. Bu evrene hayati bir yaratıcı katkıda bulundu ve bunu takdir ediyorum.

Angel:

Benimki Sam'inkiyle hemen hemen aynı! Harika olduğunuz için, tüm harika TT'ler ve IG gönderileri ve düzenlemeleri için, Sam'in kurgusal kapak modellerine olan sevginiz için teşekkürler. Korkunç, kötü, berbat adamlarımız için taşıdığınız tutkuyu yaratmadan duramıyoruz. Umarım bunu da bir önceki kadar beğenmişsinizdir!

*Eğer FB'de Angel's Antics'te değilseniz lütfen bizi takip edin! Ayrıca, karanlık romantizm haber mektubumuza BURADAN kaydolun!

SON SÖZ

Dükler ve Lavinia, Forsyth Kraliyetleri serisinin beşinci kitabı olan Deliliğin Dükleri'nde geri dönecek.

Hayatımın iki yılı Forsyth Kraliyet ailesi tarafından çalındı. İki yıllık esaret ve cehennem. Güçlü adamların kaprisinde geçen iki yıl.
O zamanı özgürlüğü arayarak geçirdim.
Şimdi intikamdan başka bir şey istemiyorum.
Kolay olmayacak. Acı verici ve aşağılayıcı olacak ama sonunda Forsyth'te terör estiren haydutları, hırsızları ve suçluları alaşağı etmek buna değecek.
Sadece önce kimin peşinden gideceğime karar vermeliyim.

Deliliğin Dükleri, çok satan yazarlar Angel Lawson ve Samantha Rue'nun çağdaş, karanlık romantizm, *Forsyth U Kraliyetleri* serisinin 5. kitabıdır.

Okuma sırası:

Gazap
Lordları
Merhamet
Lordları Yıkım
Dükleri
Deliliğin Dükleri
Tehlikenin
Dükleri

Angel & Sam'den Şeytan Enkarne'nin bir örneği için devam edin...

ŞEYTAN VÜCUT BULMUŞ

Deliliğin Dükleri'ni beklerken, Angel & Sam'den bir m/f karanlık zorba romantizmi olan Devil Incarnate'in bir örneğini burada bulabilirsiniz

Gürcistan

Birinci Sınıf

Kameraya bakıyorum, düğmeye basmadan önce çarpık bir gülümsemeyi test ediyorum. Fotoğrafı değerlendirmek için telefonumu indiriyorum ve çöp olduğuna karar veriyorum. Bir tane daha deniyorum, bu sefer göğüs dekoltemi de çekiyorum. Oh, evet. Bu kesinlikle o.

Bir başlık ekliyorum:

Bu ezik Beden Eğitimi kredilerini ezmeye hazırlanıyorum. Yüzme mi, basketbol mu yoksa atletizm mi yapmalıyım?

#PrestonStrong #killmenow #whyaretheserequiredcredits #SwimDevils #BallerDevils #RunningDevils

Spor salonunun önündeki bank güzel. Mart ayı için sıcak bir gün - üniformamın birkaç düğmesini açmak için kazağımı terk ettiğim kadar sıcak. Buraya gelmeyen insanlardan birkaç anlık yanıt alıyorum, bu yüzden bir grup insan yanımdan geçerken ChattySnap'imi aşağı kaydırıyorum.

Başımı kaldırıp kim olduğunu fark ettim.

Şeytanlar, büyük T, büyük D.

Beni görmezden geliyorlar tabii ki. Görmezden gelmeleri gerektiği gibi. Ben sadece birinci sınıf öğrencisiyim ve onların hepsi birinci sınıf. Sadece son sınıf değiller. Okuldaki en popüler insanlardan bazıları. Atletik. Zeki. Zengin.

Tam o sırada, içlerinden biri benimle göz teması kurdu. Heston Wilcox. *Oh, Tanrım*. O kadar gülünç derecede yakışıklı ki kalbim anında pıt pıt atmaya başlıyor. Adımları duraksayıp yavaşladığında daha da sert atıyor.

"Hey, sen Georgia'sın, değil mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, adımı bildiği için içimden gelen kız gibi bir çığlığı bastırıyorum. *Benim adımı*! "Ah, evet. Merhaba!" Sesimdeki heyecandan biraz utanıyorum ama o sadece bir adım geri çekilip bana bakıyor.

Heston'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşür. "Bu gece meşgul müsün?"

Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık hissediyorum. "Şey... ben mi?" Birkaç arkadaşı yakınlarda bekliyor ve gözlerim onlara kayıyor. Hepsi Şeytan. Hamilton Bates, Ansel Davenport, Emory Hall. Hamilton'ın kolunun altında bir kız var. Adı Campbell, ama bunun bir ad mı yoksa soyad mı olduğundan emin değilim.

"Evet, sen," diyor küçük bir kahkahayla, okyanus mavisi gözlerinde dans eden bir eğlenceyle.

Omuzlarımı geriye itiyorum, mükemmel bir soğukkanlılık görüntüsü vermeye çalışıyorum. "Hayır, bu gece meşgul değilim."

Çenesini kaldırıyor. "Bir parti veriyorum. Sen de gelmelisin."

Vay anasını! Heston Wilcox *beni* bir partiye davet ediyor! Kekeleyerek "Senin evine mi?" dedim.

"Evet."

Kızararak itiraf ediyorum, "Arabam yok."

Adamlara bir göz atıyor, gözleri sıfırlanmış. "Campbell seni bırakabilir. Öyle değil mi, Cam?"

Campbell kaşlarını çatar, belli ki birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşnut değildir, ama Hamilton eğilir ve kulağına bir şeyler fısıldar. Söylediği her neyse yüz ifadesini yumuşatmaya yetiyor. Bana bir bakış attı ve "Saat sekizde otoparkta buluşalım" diye seslendi.

"Tabii," diye kekeliyorum, bacak bacak üstüne atarken rahat görünmeye çalışıyorum.

"Evet.

Kulağa harika geliyor."

Öylece çekip gittiler -sanki Heston Wilcox beni sosyal olarak meshetmemiş gibi.

~

Campbell ile yolculuk garipti. Üç kez sohbet etmeye çalıştım ama olmadı. Bana zar zor cevap veriyor. Vazgeçiyorum, yolculuğun geri kalanını telefonuma bakarak geçiriyorum, heyecan dolu bir sinirle. Daha önce de partilere katılmıştım ama hiçbiri Devils'in düzenlediği gibi değildi.

Oraya vardığımızda Campbell beni topuklu ayakkabılarımla onun peşinden koşturmak zorunda bırakıyor. Kendimi yersiz yurtsuz bir ezik gibi hissetmemi biraz olsun azaltan tek şey, Heston'ın beni bulduğunda bana bakış şekli.

Gülümsüyor. "Hey.

Gelebilmişsin." Nefes nefese,

"Evet. Selam." dedim.

Gözlerinde biraz parlaklık var, sanki bir şeylerden kafayı bulmuş gibi. Bana bir bira uzattığında gözümü bile kırpmıyorum, bir eli belime inip beni bilardo masası olan bir odaya götürüyor.

Bu şekilde uzun bir zaman geçiriyoruz; beni partide gezdiriyor, orada burada insanlarla konuşuyor - *tanıdığım* ama aslında tanımadığım insanlarla. Hiçbiri benimle gerçekten ilgilenmiyor, ama bazen Heston eğilip kulağıma bir şeyler söylüyor, "Güzel bacakların var," ya da "Şuradaki adamı görüyor musun? O Carl. Sana istediğin her şeyi getirebilir" ya da "Bir içki daha ister misin?" Her söylediğinde küçük bir ürperti duyuyorum ve sırtımda duran eli sanki biliyormuş gibi hafifçe ovuşturuyor.

Bunu hiç beklemiyordum, bu yüzden gece boyunca onun kolundaki kızın kesinlikle ben olduğumu görmek şaşırtıcı. Diğer kızlar da beni yanından ayırmamasına şaşırmış görünüyor, arada sırada bana şaşkın ya da kıskanç bakışlar atıyor. Adamlarıyla bilardo oynamaya başladığında bile bana dönüyor ve Ansel'in formu hakkında fısıltıyla konuşmaya başlıyor.

Bu konularda asla utangaç biri olmadığım için, oyun sona erdiğinde, ona iyi şans getirmesi için yanağına bir öpücük kondurmaya çalışıyorum.

Sekiz topu batırdığında gözleri benimkileri buluyor, ağzı hınzır bir sırıtışa dönüşüyor.

Çok heyecan verici. Heston sadece yakışıklı ve popüler değil. O bir *şeytan*. Okulun Dört Atlısı'ndan biri. O ve diğer çocuklar zeki ve atletik olmanın ötesinde bir üne sahipler. Şeytanların imkansız standartları vardır. Her birinin kız arkadaşlarının onlarla birlikte olabilmek için geçmeleri gereken bir 'test' olduğu söyleniyor. Testi geçmek, içlerinden biri tarafından 'işaretlenmek', sosyal merdivenin tepesine çıkmanın en hızlı yoludur.

Ama bu yüzden burada değilim. Statü umurumda değil. Bir süredir gözüm onun üzerindeydi. Onda çekici bir şey var. Tehlikeli. Seksi. Aleti hakkındaki söylentileri duydum ve kesinlikle bir tur atmak için can atıyorum.

Bazen büyük, hayatınızı değiştiren olayların bir yük treni gibi raylardan aşağıya doğru ilerlediğini görürsünüz. Diğer zamanlarda göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşir, hiçbir uyarı sesi, yanıp sönen ışık, sizi raylardan uzak tutan barikatlar yoktur.

Bunun onlardan biri olduğunu bilmeliyim, ama dudakları bu kadar sıcakken, herkesin önünde beni öptüğünde bira gibi acı-tatlı bir tadı varken düşünmek zor. Kulağıma "Çok güzelsin." diye fısıldadığında düşünmek imkânsız. Yukarı çıkmak ister misin?" Odasına çıktığımda her şeyin *çocuksuluğunu*; vücut spreyinin kokusunu, şifonyerinin üzerindeki prezervatif kutusunu, dağınık ve dağınık yatağının üzerinde asılı duran bayraktaki sırıtan şeytanı içime çektiğimde çoktan gitmiş oluyorum.

"Burada tek başına mı yaşıyorsun?" Dudaklarını boynumda hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. "Ana evde değil mi?"

"Sessiz olması hoşuma gidiyor," diye cevap veriyor, sesi derin ve yumuşak. "Özel."

Şu an sessiz değil, yani alt kat değil. Aşağıda parti tüm hızıyla devam ediyor; alkol, çıplak yüzüş, yüksek sesli müzik. Bas sesleri misafir kulübesinin duvarlarını titretiyor, her gümbürtüde şifonyerin aynasını sallıyor. Çılgın bir parti, Heston Wilcox'un kendisi tarafından davet edildiğim gerçeği ile daha da çılgın hale geldi.

Odayı geçiyor ve masasının önünde durup bir dizüstü bilgisayarla uğraşıyor. Hoparlörlerden müzik akıyor, alt kattan gelen gürültülü rap'i örtüyor. Omuzlarının kıvrımı, hareket ediş biçimi -kendinden emin ve erkeksi- karnımda bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor.

Erkekler için nasıl olduğunu bilirim. Bir kızın pantolonuna girmek için flört etmeleri ve bir sürü numara yapmaları gerekir. Oyunları gördüm.

Buraya oynamaya gelmedim.

Ne istediğimi ve onu nasıl elde edeceğimi biliyorum. Gösteriş yok, saçmalık yok. Heston'ın sikini istiyorum, on dakika önce olduğu gibi, ve bunun için onu uğraştırmayacağım.

Kazağımı çıkarıyorum ve mor dantelli sütyenimi ayarlamak için aynaya hızlıca bakıyorum. Sütyen göğüslerimi harika gösteriyor, muhtemelen en iyi özelliğim. Erkekler onlardan çok hoşlanıyor ve ben bunu biliyorum.

Heston bana döndüğünde, bir kez göz kırpıyor, yavaş ve uzun, beni içine alırken.

Bakışlarının yoğunluğu karşısında midem bulanıyor. "Burada tek başına olmak çok yetişkince görünüyor. Ailen yok, ne istersen yapmakta özgürsün." Parmaklarının kapüşonunun fermuarını çekiştirmesini izliyorum, sonra omuz silkerek çıkarıp bir sandalyenin arkasına atıyor. Sonra tişörtünü çıkarıyor ve ben de onun zayıf ve uzun vücuduyla karşılaşıyorum. Mükemmel bir yüzücü fiziği. "Daha lise birinci sınıfta olmana rağmen kimsenin umurunda olmadan böyle partiler verebiliyor olman çok güzel. Babam oldukça katıdır-"

Ağzı benimkinin üzerinde, beni kesiyor, dili dudaklarımın arasından geçiyor. Parmakları sütyen askımın altında hızla, kendinden emin bir şekilde hareket ediyor. "Kahretsin, çok irisin," diyor aç gözlerle memelerime bakarak. Haklıydı. Göğüslerim büyük. Parmaklarıyla meme ucumda daireler çiziyor, bacaklarımın arasında bir titreme gönderiyor. Çimdikliyor ve sırıtıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Elektrik vücudumda zonkluyor. Acı ve zevk. Ona karşı geri çekiliyorum. "Seviyorum."

"Kirli sevdiğini duydum," diyor kulak mememi ısırarak.

Vücudunun üst kısmı dikkatimi dağıtıyor. Göğsünün ve karın kaslarının sert hatları. Sözlerini çözümlüyorum ve sersemlemiş hissederek başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Kirli ve *sert* sevdiğini duydum," diyor beni öperken, dudakları *sertçe* dudaklarıma değiyor. Bir eli belimde dolaşıyor, başparmağı etime girerken diğeri göğsümü sıkıyor.

"Bunu sana kim söyledi?" Kot pantolonunun düğmesine uzanarak sordum. Pantolonunun fermuarını açtım ve sikini dışarı çektim. Ellerimi üzerine koyduğumda neredeyse ölüyordum, bacaklarımın arasında yavaş bir sıcaklık oluşuyordu. Uzun ve kalındı. Söylentiler gibi büyük. Sıcak ve hazır.

Kalçalarını öne atarak avucumun içine doğru itiyor. Sorum karşısında omuz silkiyor ve bana sırıtıyor. "Bunu kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Cevap vermek, ona bakire olmadığımı ve bunu yapmaya hazır olduğumu söylemek için ağzımı açıyorum, ama beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert, vücudunu kullanarak beni yatağa doğru eğiyor. Öpücüklerine, sıcak diline ayak uydurmaya çalışıyorum ve dizlerimin arkası yatağa çarptığında, onu yavaşlatmak umuduyla ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Bu İspanyolca'daki Reilly, The Nerd'deki Trevor ya da ailemin Noel partisindeki Lance gibi değil. Heston gibi bir adamla birlikte olmak, tadını çıkarmak istediğim bir şey.

"Çok seksisin," diyorum ona, omuzlarını öperek.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerinin içi parlayarak bana

sırıtıyor. O anda, gördüğü tek kızın ben olduğumu hissediyorum. İstediği tek kız. Kendimi özel hissediyorum. Başparmağı yanağımda geziniyor ve öpmek için eğiliyor.

Ben. Kıvılcımlar vücudumda, uzuvlarımda, parmaklarımda ve ayak parmaklarımda tutuşuyor. Eli eteğimin kenarına kadar iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, parmakları külotumun içinde sıkıca kıvrılıyor. Öpücük kesildiğinde ona bir kez daha bakıyorum.

"Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, ama bunu söylerken bir şeylerin *ters* gittiğini hissediyorum. Yüz ifadesindeki değişiklik. Külotumun yanlarıma battığını hissediyorum. Gözlerindeki karanlık parıltı bana neyi kabul ettiğimden tam olarak emin olmadığımı söylüyor.

"Güzel." Cüssesini, gücünü ve atletizmini bana karşı kullanarak göz açıp kapayabileceğimden daha hızlı hareket ediyor. Beni yatağa geri itiyor ve ben daha zıplayamadan üstüme çıkıyor, külotumu keskin bir hareketle kalçalarımdan aşağı çekiyor. Sikini içime bastırıyor, sert ve korkutucu. Yer değiştiriyor ve bir parmağını içime sokarak beni nefessiz bırakıyor. "Tanrım, çok sıkısın. Bakire olmadığına emin misin? Halloway yalancı mı?"

Parmağıyla beni sikerken göz kırpıyorum, sözlerini takip etmeye çalışıyorum. *John Halloway* mi? Yaz boyunca birkaç kez takılmıştık. Kulüpteki tenis kortlarının arkasında onunla yatmıştım ve 4 Temmuz partisinde beni becermesine izin vermiştim. Heston'a bir şey mi söyledi?

"Ben bakire değilim," diye soluk soluğa ritme girmeye çalışıyorum. Heston hızlı ve sert hareket ediyor. Ayak uydurmak çok zor. Onunla buluşmak, ağzını bulmak için doğruluyorum. Parmağını geri çekiyor ve elini göğsümün tam ortasına yerleştirerek beni tekrar dümdüz aşağı itiyor. Bir süre bekliyor, dizüstü bilgisayara bakıyor. Bu açıdan bakıldığında muhteşem bir hayvan gibi görünüyor, kasları gergin, gergin ve mükemmel. Sikine uzanıyorum, parmaklarımla okşuyorum. Bana bakıyor, ifadesi donuklaşıyor ve öne düşüyor, iki eli bileklerimin etrafında kabaca kenetleniyor. Yüzümü buruşturuyorum ama bacaklarımı açarak ona erişim izni veriyorum.

Bu Reilly'ye, Lance'e, Trevor'a, hatta beni vestiyerde sertçe beceren John'a h i ç b e n z e m i y o r. Heston'ın gözlerinde bir kıvılcım var.

Çenesinin köşelerinde garip bir gerginlik var. *Sanırım* sadece heyecanlandı. -Ama yüzünde karanlık bir gölge titreşiyor ve karnıma bir ürperti yerleşiyor. Kavrayışı daha da sıkılaştığında ve "Bekle, yapabilir misin-" dediğimde yoğunlaşıyor.

Eli gevşiyor ama beni serbest bırakmak için değil. Beni yüzüstü çevirebilmesi için kaldıraç etkisi yaratmaya yetiyor. Elinin ağırlığı belime baskı yapıyor ve başımı yana çeviriyorum. "Heston, ben-" ama ciğerlerimdeki hava duruyor, boynumdaki elinin ağırlığıyla dışarı itiliyor, boğazımın etrafında kıvrılıyor. Müziğin üzerinde, folyonun yırtılma sesini ve lastiği aşağı yuvarlama sesini duyuyorum. Kalp atışlarım artık gök gürültüsü gibi, ama korku ve uyarılmanın iplerini hangisinin kazandığına karar verecek kadar uzun süre çözemiyorum. Tutuşuna karşı kıpırdanıyorum ve şu var ki, şimdiye kadar birkaç erkekle birlikte oldum. Tatlı olanlarla da sert olanlarla da birlikte oldum. Beceriksiz olanlarla ve tecrübeli olanlarla. Genelde, her tadı denemeye hazırım.

Kesinlikle hiçbir şey beni şu anda olduğum kadar ıslatmadı.

Bir an sonra parmakları kalçama saplanıyor, beni kaldırıyor ve hızlı ve sert bir şekilde içime giriyor, etlerimizin bir araya gelme sesi sağır edici bir tokat gibi.

O zaman yüzündeki o dar, karanlık gölgenin bana neyi hatırlattığını fark ettim of.

Bana zarar vermek isteyen biri gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona izin

veriyorum.

Daha sonra, kıyafetlerimizi giyerken, yine farklı görünüyor.

Rahat, sakin. Sanki her şey normalmiş, tamamen sıradanmış gibi. Bunu yansıtmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, boğazımın arkasında bir yumru olmasına rağmen, temiz bir gömlek çekerek odasında durgun bir şekilde hareket etmesinden ipuçlarımı alıyorum.

İki parmak sallayarak veda ediyor, partiye katılmak için geri dönüyor ve gecenin geri kalanında bana bir daha bakmıyor.

Bir saat sonra Campbell'ın arabasına geri döndüm. Yine sessizdi. Bu kez havadan sudan konuşmaya çalışmıyorum, bunun yerine pencereden

dışarı, geçen sokak lambalarına bakıyorum ve göğsümde yer edinen bu düğümün ne olduğunu merak ediyorum.

Sadece seksti.

Açıkçası, sonrasında beni başından savması umurumda bile değil. Erkekler böyle yapar. Biraz daha isterlerse, tekrar kibar olmaya başlarlar, bana ilgi gösterirler. Ben buna alışkınım. Muhtemelen böyle olması daha iyi, çünkü erkek arkadaşlar sadece drama ve uzun süreli aynı-aynı sıkıcılıktan ibaret.

Sadece... alışık olduğum türden bir seks değildi. Sıcak, ama aynı zamanda soğuk. İyi hissettirdi, ama aynı zamanda acıttı. Güzeldi, ama aynı zamanda acımasızdı. Vahşiydi. Korkutucuydu. Heston güçlü bir adam, benden çok daha güçlü. Bu şekilde onun merhametine kalmak -bu şekilde incinmek- itici ve korkunç olmalıydı ve bazı açılardan öyleydi.

Çoğunlukla, şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti.

Yanaklarım utançtan yanıyor, çünkü genç olabilirim ve belki de sadece birkaç erkekle yatmış olabilirim, ama seksin böyle olmaması gerektiğinden eminim - partilerde benden büyük erkeklerle sıradan takılmalar bile. Zaten okulda arkamdan kolay biri olduğuma dair fısıltılar duyuyorum. İnsanlar bundan hoşlandığımı bilseler ne derlerdi?

Yanımdan Campbell uzun bir iç çekti. "Sen... iyi misin ya da her neyse?"

Ona dönüyorum, şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Evet."

"Heston sana bir şey yapmadı, değil mi?" Bakışları bana doğru kayıyor. "İstemediğin bir şey mi? Sarhoş ya da kafan güzel değil mi?"

"Sarhoş değilim," diye onu temin ettim. Bir bira içtim ama iğrençti ve yarıda bıraktım. "Ve Heston..." Yutkunuyorum, belki de biliyordur diye bir an paniğe kapılıyorum. Belki de benim bir tür cinsel ucube olduğumun farkında olduğu için bana öyle bakıyordur. Uysalca, "Her şey yolunda." diye bitiriyorum.

Her şey *yolunda*.

"Kahretsin," diyor Emory Hall, Ansel'in omzuna doğru eğilerek. Küçük öğle yemeği masalarında oturmuş, Ansel'in telefonuna bakıyorlar. Heston'la göz göze gelmeye çalışmakla bana bakmasını umursamıyormuş gibi yapmak arasında sıkışmış bir halde yanlarından geçip gidiyorum. Partiden bu yana bir ay geçti ve beni açıkça reddetmemiş olsa da, daha fazlası için geri gelmek istiyor gibi de görünmüyor.

Her halükarda, masaya oturmak için bir davetiye ya da Oyuncuların sahip olduğu avantajlardan herhangi birini almadım. Neredeyse kendimi bunun onun 'testi' olduğuna inandıracaktım, ama eğer öyleyse, o zaman geçmiş olmalıydım.

Almalıyım.

Carlton kendi telefonunu kaldırarak, "Tanrım, onu delip geçiyor," der. Hamilton sıkılmış bir ifadeyle ona bakıyor ve sonra uzaklaşıyor. Xavier kolunu Skylar Adams'a dolamış oturuyor -bu *yeni bir şey- ve o da* burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırıyor.

"Bunlar gerçek mi?" Ansel soruyor. "Çok büyükler."

Gözlerim odayı tarıyor ve neredeyse herkesin telefonunu çıkardığını görüyorum. Tepkiler çeşitlilik gösteriyor; şaşkın, eğlenmiş, etkilenmiş. Futboldan tanıdığım diğer birinci sınıf kızlarının olduğu masaya doğru ilerliyorum. Hepsinin telefonu açık, gözleri ekrana yapışmış.

"Herkes neye bakıyor?" Yerime geçip tepsimi masanın üzerine koyarak soruyorum.

"Bunu görmelisin," diyor Amanda.

Betsy kaşlarını çatıyor ve telefonunu yüzüstü masaya bırakıyor. "Bu video az önce viral oldu. Bu... iğrenç."

"Tanrım, yine burnundan süt fışkırtan bir adamın videosu mu?" Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum ve bir düzine bildirim aldığımı görüyorum - belki daha fazla. İnsanlar videoyu çılgınlar gibi paylaşıyor. Telefonumu açıyorum

telefonumdan ChattySnap hesabıma giriyorum. Video ilk on sırada yer alıyor. Birine tıklıyorum ve beynimin gördüklerime alışması bir saniye sürse de, vücudum farklı tepki veriyor, aynı anda hem ateş gibi yanıyor hem de buz gibi soğuyor. Anında anlıyorum, ekranda ne olduğunu anladığımda bir bulantı yumağı oluşuyor.

Yüzüstü yatağa uzanmış bir kız, güçlü ve çıplak bir adam kızı tutarken ona vuruyor. İkisinin de yüzü görünmüyor. Kızın saçları yüz hatlarını kapatıyor ve adam ekranın hemen dışında kalmayı başarıyor. Boğazımın arkasından safra akıyor ve geri yutuyorum.

O kız benim.

"Kim o?" Gözlerimi kısar gibi yaparak soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Preston'dan olup olmadığından bile emin değilim. Bugün her yerde karşıma çıkmaya başladı." Amanda telefonuma bakıyor. "Tanımlanabilir bir şey görebiliyor musun? Kimin odası olduğunu gösteren bir şey gibi?"

Bütün ayı Heston'la takılmamı unutmaya çalışarak geçirdim. Ne kadar kötü olduğunu. Sonrasında ne kadar *kötü* hissettiğimi, acı çektiğimi, tükendiğimi ve acınası bir şekilde yumuşak bir dokunuş dilediğimi. Nasıl çok sert ve çok hızlı olduğunu ve tüm bunlara rağmen, daha fazlası için geri gelmek isteyen diğer erkekler gibi olmadığı için dönüşümlü olarak nasıl rahatladığımı ve kafa karıştırıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğradığımı.

Videoya bakınca, küçük parçalar yerine oturuyor. Dizüstü bilgisayara doğru eğilmesi. Beni nasıl aşağıda tuttuğunu ve yüzümü nasıl kapattığını. Nasıl konuşmadığımızı, parmakları boğazımdayken nasıl konuşamadığımı. Bittiğinde nasıl göz teması kurmadığını. Hayır, bu doğru değil. Gözleri karanlık ve duygusuzdu. Soğuktu.

Etrafımda spekülasyonlar uçuşurken tek yapabildiğim videoya bakıp benim olduğumu belli edecek bir şey aramak. Tanrıya şükür saçlarım kızıldan çok kahverengiye benziyor. Herkesin ben olduğumu anlaması ne kadar sürer? Bana bunu yapmasına izin verdiğimi? *Hoşuma* gittiğini? Sonunda kapattım, gözlerim yanıyor ve tenimin her santimi aşağılanmanın sıcaklığını hissediyor.

Masanın geri kalanı hala takıntılı, gözleri telefonlarına yapışmış durumda. Şeytanlar masasına bakıyorum, Heston sırıtıyor, kendini beğenmiş ve gururlu görünüyor.

Haftalardır ilk kez gözlerimle buluştu. Ve göz kırptı.

Georgia ve Heston'ın karanlık hikâyesinin geri kalanını Amazon'da bulabilirsiniz.

